C 2,

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
OPERA
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN TERTIUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CIϽIϽCCXC

BOSTON COLLEGE LIBRARY
CHESTNUT HILL, MASS.

PA

PA 4230
A2 1789 v. 3

ΜΕΝΙΠΠΟΣ
Η ΝΕΚΥΟΜΑΝΤΕΙΑ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

ΜΕΝ. Ὦ ΧΑΙΡΕ μέλαθρον πρόπυλά θ᾽ ἑστίας ἐμῆς· 1
Ὡς ἄσμενός σ᾽ ἐσεῖδον ἐς φάος μολών.

ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους. τί δ᾽ αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ λεοντῆ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει.

ΜΕΝ. Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
Λιπὼν, ἵν᾽ ᾅδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν.

MENIPPUS
SIVE, ORACULUM MORTUORUM CONSULTUM.

MENIPPUS ET PHILONIDES.

Men. SALVE domus, aediſque veſtibulum meae! ut te lubens adſpexi luci redditus!

Phil. Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi hallucinor: plane Menippus ipſe eſt. Quid autem ipſi vult inſolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe adeundum eſt ad illum. Salve, Menippe: & unde tu nobis adveniſti? iam enim multo abhinc tempore non viſus es in urbe.

Men. Venio, mortuorum receſſu, caliginiſque infernae portis relictis, ubi Orcus procul a Diis ſedem nactus eſt.

13790

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· κᾆτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

ΜΕΝ. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν ἀΐδης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας;

ΜΕΝ. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγῳδῶν, καὶ λέγε οὑτωσί πως ἁπλῶς καταβὰς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων. τίς ἡ στολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐχ ἡδεῖά τις, οὐδὲ ἀσπάσιος ἡ ὁδός.

ΜΕΝ. Ὦ Φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς ἀΐδαο,
Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὗτος, ἀλλ' ἦ παραπαίεις· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἐμμέτρως ἐῤῥαψῴδεις πρὸς ἄνδρας φίλους.

Phil. Hercules tuam fidem! nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumque denuo rediit in vitam?

Men. Non: ſed etiam me ſpirantem inferna regio recepit.

Phil. At quae cauſa tibi fuit novae & fidem ſuperantis huius peregrinationis?

Men. Iuventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis conſilium.

Phil. Deſine, vir bone, tragicos numeros recitare, & dic ita ſimpliciter pedeſtri ſermone, ubi deſcenderis a iambis, quis ille ſit ornatus? quid tibi itinere ad inferos ſuſcipiendo opus fuerit? eſt enim alioquin haud iucunda, neque expetenda via.

Men. Amicorum ſuaviſſime, negotium me neceſſarium deduxit ad Orci domos, umbram ut conſulerem Thebani Tireſiae.

Phil. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos verſus occentares hominibus amicis.

ΜΕΝ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐρι-
πίδῃ καὶ Ὁμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἀνεπλή-
σθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ
στόμα ἔρχεται. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, 2
καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει;

ΦΙΛ. Καινὸν οὐδὲν, ἀλλ᾽ οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἁρπάζουσιν, ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν.

ΜΕΝ. Ἄθλιοι, καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασιν οἷα ἔναγχος κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ, μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς.

ΦΙΛ. Τί φῄς; δέδοκταί τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε;

ΜΕΝ. Νὴ Δία καὶ πολλά. ἀλλ᾽ οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καί τις ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος.

Men. Ne mirere, mi ſodalis: nuper enim Euripidem & Homerum cum convenerim, neſcio quo pacto repletus ſum verſibus, & ſponte ſua mihi numeri in os veniunt. Verum dic mihi, ut ſe res in terris habeant, & quid faciant in urbe?

Phil. Nihil quidem novi, ſed perinde atque antehac rapiunt, peierant, ſordide foenerantur, uſuras extendunt.

Men. Miſeros atque infelices! ignorant enim, qualia nuper admodum ſancita ſint apud inferos, & qualia ſint perlata cunctis ſuffragiis ſcita adverſus divites, quae ſane per Cerberum nullis machinis effugere licebit.

Phil. Quid ais? novumne aliquod factum eſt ab inferis decretum de ſuperis, qui hic ſunt?

Men. Per Iovem ſane multa: verum fas non eſt illa efferre ad omnes, neque arcana evulgare, ne quis etiam nobis dicam ſcribat impietatis apud Rhadamanthum.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ φθονήσῃς τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς· τά τ' ἄλλα καὶ πρὸς μεμυημένον.

ΜΕΝ. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τοὐπίταγμα, καὶ οὐ πάντη ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σοῦγε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάην, φυλάττοντας.

ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπῃς, ὦ 'γαθὲ, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἶθ' ἑξῆς ἅτε εἶδες, ἅτε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

3 ΜΕΝ. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὡρμήθην πρὸς

Phil. Ne tu, Menippe, per Iovem ullo pacto invideas hoſce ſermones homini amico: ad eum, qui tacere ſciat, dixeris; praetereaque ad initiatum.

Men. Difficile quidem mandas mandatum, neque uſque quaque tutum: attamen tui gratia audendum eſt. Viſum igitur eſt divites illos, ac pecunioſos, qui aurum occluſum, tanquam Danaën, ſervant.

Phil. Ne prius dixeris, o bone, quae decreta ſunt, quam iſta fueris perſecutus, quae libentiſſime audiverim ex te; quae cauſa tibi deſcenſus conſtiterit, quiſque fuerit itineris dux? tum deinde quae viſu, quaeque auditu acceperis apud eos: quippe credibile eſt, te hominem elegantem nihil eorum, quae videri audirique merebantur, praetermiſiſſe.

Men. Haec etiam opera tibi navanda eſt: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Iamque pri-

τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους, καὶ στάσεις διηγουμένων οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ, καὶ οὐ παρέργως ἐκινούμην πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τἀναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στασιάζειν, μήτε ἁρπάζειν. ἐν μεγάλῃ οὖν καθειστήκειν ἀμφιβολίᾳ, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρησαίμην ἐμαυτῷ. οὔτε γὰρ τοὺς θεοὺς ἄν ποτε ἡγούμην μοιχεῦσαι καὶ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων ἐγίνωσκον· οὔτ' ἂν τοὺς νομοθέτας τἀναντία τούτοις παραινεῖν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον. Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι 4
ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους,

mum tibi enarrabo conſilium meum, & unde impetum deſcendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris eram, audiebamque Homerum & Heſiodum bella & factiones narrantes non ſolum ſemideorum, ſed ipſorum etiam Deorum, praetereaque eorum adulteria, vim, raptus, iudicia, parentum expulſiones, fratrum nuptias, cuncta illa ducebam eſſe honeſta, nec mediocriter ad ea commovebar. Ubi vero virilem aetatem ingredi coepi, e contrario tum leges audiebam, quae pugnantia poëtarum praeceptis iubebant, non moechari, neque ſeditiones excitare, nec rapere. In magna igitur verſabar haeſitatione, ignarus quid me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar moechatos fuiſſe, mutuiſve ſeditionibus colliſos, niſi has res honeſtas eſſe iudicaſſent; nec rurſus legiſlatores his contraria praecipere, niſi ea conducere putaſſent. Quoniam itaque incertus haerebam, viſum mihi fuit, ut ad eos, quos vo-

ἐγχειρίσαι τε ἐμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαί μοι ὅ, τι βούλοιντο, καί τινα ὁδὸν ἁπλῆν καὶ βεβαίαν ὑποδεῖξαι τοῦ βίου. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσῄειν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν ἐς αὐτό φασι τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. παρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὕρισκον ἐπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥστέ μοι τάχιστα χρυσοῦν ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρῄνει τὸ πᾶν ἥδεσθαι, καὶ μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὔδαιμον. ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὰ σῶμα καταναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ἐπιῤῥαψῳδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἱδρῶτα, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων

3 Παραδεῖξαι τοῦ βίου) Γρ. ὑποδεῖξαι. G.

4 Ἐς αὐτό . . . .) Παροιμία· πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενον. G.

8 Τὸ πᾶν ἥδεσθαι) Ὁ Ἐπίκουρος. G.

10 Πονεῖν τὰ πάντα) Διογένης. G.

15 Καταφρονεῖν χρ.) Κράτης. G.

cant, philoſophos accederem, meque ipſum traderem, ac rogarem, me quo vellent modo uterentur, & viam aliquam vitae ſimplicem ac tutam mihi praemonſtrarent. Hoc animo adibam eos, minime proſpiciens fore, ut in ipſum, quod aiunt, ignem ex fumo me inferrem: etenim apud hoſce maxime inveniebam, re conſiderata, inſcitiae dubitationiſque plus; adeo ut cito aurum eſſe perſuaderent idiotarum vitam. Ecce enim hic eorum praecipiebat omnino voluptati indulgere, idque ſolum omni modo perſequi; nam ea in re ſitam eſſe felicitatem: ille contra, in labore perpetuo verſari, corpuſque contundere ſordidum & ſqualentem, cunctis offenſum & convicia ingerentem, dum continuo inculcat illa pervulgata Heſiodi de virtute carmina, ſudoremque, & in ſummum verticem aſcenſum: alius deſpicere opes ad-

παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἴεσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ᾽ αὐτῶν ἀκούων ἐναυτίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἄν ποτε θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὖν ἔπασχον τοῖς νυστάζουσι τούτοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαλιν. Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας.

2 Ὁ δέ τις αὖ πάλιν . . .) Πλάτων. G.

4 Καὶ ἀγομένους) Δημόκριτος. G.

hortabatur, & indifferentem putare poſſeſſionem earum: at alius iterum in bonis etiam eſſe divitias decernebat: nam de mundo quid attinet dicere? Siquidem ideas, incorporea, individua, ſpatia vacua, talemque turbam vocabulorum quotidie ab iis dum audiebam, nauſea mihi oriebatur. At omnium illud abſurdiſſimum, quod de rebus plane contrariis cum unuſquiſque eorum diceret, valde praeſtantes probabileſque rationes ſuppeditabat; ſic ut neque ei, qui calidum eſſe idem affirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere poſſes; idque licet ſcires perſpicue, nunquam rem eandem & calidam eſſe & frigidam eodem tempore: prorſus ergo ſimile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc ut annuerem, mox vice verſa renuerem. Praeterea vero longe hoc iſtis erat abſurdius: nam illos ipſos inveniebam obſervando valde contrariam ſuis ſermonibus ac doctrinae

τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, ἑώρων ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας. τούς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας· ἡδονῆς τε αὖ σχεδὸν ἅπαντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους.

6 Σφαλεὶς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον, ἠρέμα παραμυθούμενος ἐμαυτὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων, ἀνόητός τε εἰμι, καὶ τἀληθὲς ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι. καί μοι ποτὲ διαγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων· ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπῳδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ ᾅδου τὰς πύλας, καὶ κατάγειν, ὃν ἂν βούλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμην

vitae rationem inſtituere. Eos itaque, qui contemnere praecipiunt opes, animadvertebam illum in modum iis adhaerere, ut inde divelli non poſſent, de uſuris litigare, pacta mercede docere, nihil non pecuniae cauſa perpeti: illos porro, qui gloriam abiiciendam putent, gloriae cauſa cuncta ſuſcipere; voluptatem denique paene omnes criminantes, at privatim huic ſoli affixos. Fruſtratus igitur hac ſpe magis etiam moleſte ferebam, ſenſim tamen me conſolans, quod cum multis, iiſque ſapientibus & valde ob prudentiam celebratis demens ſim, & veri hactenus ignarus circumvager. Iam mihi inſomnem aliquando noctem horum cauſa ducenti viſum fuit Babylonem profectum implorare auxilium cuiuſdam magorum Zoroaſtris diſcipulorum & ſucceſſorum: fama autem cognoveram, eos incantationibus & ſacris quibuſdam aperire Orci fores, & demittere, quem velint, tuto, iterumque rurſus reducere. Optimum igitur

εἶναι παρά τινος τούτων διαπραξάμενον τὴν κατάβασιν,
ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐ-
τοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος,
καὶ ὃν ἄν τις ἕλοιτο εὖ φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς
εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγί-
νομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ θεσπεσίῳ
τὴν τέχνην, πολιῷ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σε-
μνὸν καθειμένῳ· τοὔνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης.
δεηθεὶς δὲ, καὶ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ
ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ καθηγήσασθαί μοι τῆς ὁδοῦ.
Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ 7
εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλουε, κατάγων
ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἕωθεν, πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον
ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς οὐ σφόδρα κατήκουον·
ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπί-
τροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ' ἐῴκει γέ

6 Θεσπεσίῳ) Θείῳ, θαυμαστῷ, πράῳ. G.

factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi deſcendendi copia, adire ad Tireſiam Boeotum, ab eoque diſcere, quippe vate & ſapiente, quae ſit optima vita, quamque ſibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exſiliens quam poteram celerrime tendebam recta Babylonem. Ibi convenio quendam Chaldaeorum virum ſapientem, & arte divinum, qui canus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus obteſtatus vix exoravi, ut, qua vellet, mercede ſe mihi ducem praeberet viae. Tum me aſſumtum ille vir primum dies novem & viginti, a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem ſummo mane, & ad orientem ſolem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam: ut enim mali, qui ſunt in ludis, praecones, volubile quiddam & inconditum proferre-

τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπῳδὴν
τρὶς ἂν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας, ἐπανῄει πά-
λιν, οὐδένα τῶν ἀπαντώντων προσβλέπων. καὶ σιτία
μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον
καὶ τὸ τοῦ Χοάσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς
πόας. ἐπεὶ δὲ ἅλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας
νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρέ τέ
με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγνισε δᾳδὶ, καὶ σκίλλῃ,
καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑπο-
τονθορύσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ περιελ-
θὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φαντασμάτων, ἐπ-
ανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ το-
8 λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἴχομεν. Αὐτὸς μὲν οὖν μαγικήν
τιν' ἔδυ στολὴν, τὰ πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ
τούτοισι φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πίλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ,
καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ παρεκελεύσατο, ἤν τις ἔρηταί

4 Ἀκρόδρυα) Ἀκρόδρυα λέγουσι τῶν φοινίκων τοὺς καρποὺς, καὶ τῶν ἀμυγδαλῶν, καὶ τῶν ἄλλων. V.

9. Ὑποτονθορύσας) Ἐνυπόπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἠρέμα γογγύσας. V.

bat; niſi quod videretur genios aliquos invocare. At poſt incantationem, cum ter in faciem meam inſpuiſſet, redibam rurſus neminem obviorum intuens. Cibus autem nobis arboreae nuces; potus lac, mulſum & Choaſpis aqua; lectus ſub divo in herba. Poſtquam vero ſatis erat praeparationis, circa mediam noctem ad Tigrin fluvium deductum luſtravit me, deterſitque, & circumtulit teda, ſcilla, aliiſque pluribus; ſimul & iſtam incantationem ſubmurmurans: deinde me totum cum arte magica incantaſſet, & circumiiſſet, ne laederer a ſpectris, reducit me domum, ut eram, retrocedentem: tum porro navigationi parandae intenti eramus. Ipſe quidem magicam quandam induebat ſtolam, perſimilem Medicae: me vero iſtis omnino inſtruxit, pileo, leonina pelle, itidemque lyra: praecepitque, ſi quis roget me

με τοὔνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσέα, ἢ Ὀρφέα.

ΦΙΛ. Ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων.

ΜΕΝ. Καὶ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο, καὶ οὐ παντελῶς ἀπόῤῥητον· ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς ᾅδου κατεληλύθεσαν, ἡγεῖτο, εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος. Ἤδη δ' οὖν ὑπέφαινεν ἡμέ- 9
ρα· καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα· παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. καὶ μέχρι μέν τινος ὑπεφερόμεθα

11 Ἀναγωγὴν) Ἡ τῶν νεῶν ἔκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. V.

nomen, Menippum ut ne dicerem, ſed Herculem, aut Ulyxem, aut Orpheum.

Phil. Quorſum illud, Menippe? neque enim intelligo cauſam vel habitus, vel nominum.

Men. Atqui perſpicuum illud quidem eſt, nec prorſus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos deſcenderunt, exiſtimabat, ſi me illis aſſimilaſſet, fore ut facile cuſtodiam Aeaci fallerem, & ſine impedimento tranſirem, utpote conſuetior, tragiceque plane commendatus ab ipſo habitu. Iam igitur illuceſcebat dies, cum deſcendentes ad fluvium ſolvendo navigio operam dabamus: comparata enim ipſi fuerant & ſcapha, & victimae, & mulſum, & quaecunque alia ad ſacri rationem conducebant. Ergo impoſitis in navim, quae fuerant parata, cunctis, ſic demum & ipſi ingredimur triſtes, largaſque lacrimas effundentes. Tum ad

ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δᾷδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἠρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, παμμέγεθες δὲ, ὡς οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἐριννύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην, καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, παραμιγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα. Εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς τοὔδαφος ἀνεῤῥήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόῤῥωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκατηφὲς ἦν, καὶ σκυθρωπόν. Ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς. κατεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ

aliquod tempus deferebamur in flumine: poſt invecti ſumus in paludem & lacum, in quem Euphrates immergitur: eo traiecto devenimus in locum deſertum, ſilveſtrem & ſole carentem: quo ubi eſcenſum eſt, (viam autem praeibat Mithrobarzanes) foveam effodimus, oves mactavimus, & ſanguinem circa ſcrobem adſperſum libavimus. Magus interea tedam ardentem tenens non iam ſedata voce, ſed quam poterat maxima exclamans, daemones ſimul omnes invocabat, Poenas & Furias, & nocturnam Hecaten, & tremendam Proſerpinam, admixtis etiam barbaris quibuſdam ignotiſque nominibus, & multarum ſyllabarum. Statim igitur omnia ibi quaſſabantur, potentique carmine ſolum fiſſum diſcedebat, latratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res valde formidoloſa foret, ac truculenta. Ipſe pertimuit in inferna regione rex manium Pluto: apparebant enim iam plera-

τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὕρομεν τεθνεῶτα μικροῦ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μέντοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μου κρούσαντος τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλῆρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλό τι συντετριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἔκ τινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντῆν, οἰηθείς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβᾶσι διεσήμαινε τὴν ἀτραπόν. Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκό- 11
τῳ, προῄει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἰπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον. ἔνθα δὴ περιεπέ-

16 Ἀσφοδέλῳ) Ἀσφόδελος τὸ φυτόν· ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ φύεται· ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ, κατὰ Ἀσφοδελὸν λειμῶνα. V.

que, lacus, Pyriphlegethon, Plutoniſque regia. Nos tamen ubi deſcenderamus per hiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum prae metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil ſe commovit, verum me cito pulſante lyram illico ſopitus eſt a cantu. Poſtquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non traiiceremur: iam enim onuſta portitoris erat cymba, eiulatuque plena; quippe ſaucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput iile, iſte aliud quiddam contuſum habens, ſic ut mihi viderentur ex bello aliquo adveniſſe. Verumtamen optimus Charon, ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem eſſe, recepit me, lubenſque tranſvexit, atque etiam egreſſis demonſtravit ſemitam. Cum autem eramus in caligine, praeibat Mithrobarzanes, ſequebar ego pone illi adhaerens, donec ad pratum ingens pervenimus aſphodelo conſitum: ibi tum cir-

τοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος· παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναὶ, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἐριννύες. ἑτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἁλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ, καὶ πορνοβοσκοὶ, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὅμιλος τῶν πάντα κυκώντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἵ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὠχροὶ, καὶ προγάστορες, καὶ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος. ἐφεστῶτες οὖν ἡμεῖς ἑωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρουν δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες.

ΦΙΛ. Τίνες οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν.

1 Τετριγυῖαι) Τρίζουσαι. G. 7 Τελῶναι) Τελώνης ὁ φορολόγος. G.

cumvolitabant nos ſtridulae mortuorum umbrae. Senſim autem progreſſi acceſſimus ad Minois tribunal, qui quidem in ſolio quodam ſublimi ſedebat: adſtabant autem ipſi Poenae, ſcelerum vindices genii, & Furiae. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi ſane longa catena vincti, qui dicerentur eſſe adulteri, lenones, publicani, adulatores, ſycophantae, taliſque turba hominum cuncta permiſcentium in vita. Seorſim porro divites ſordidique foeneratores accedebant pallidi, ventre proiecto, podagra capti, boiam ſinguli canemque, qui bina talenta pendat, impoſitum ferentes. Nos igitur prope ſtantes videbamus, quae fierent, audiebamuſque cauſam ſuam agentes, dum accuſarent eos novi quidam atque inopinati oratores.

Phil. Quinam hi, quaeſo per Iovem? illud enim quoque ne dicere refugias.

ΜΕΝ. Οἶσθά που ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀπο-
τελουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων;

ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΜΕΝ. Αὗται τοίνυν, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, κατηγο-
ροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πε-
πραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν
ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε
ἀφιστάμεναι τῶν σωμάπων. Ὁ δ᾽ οὖν Μίνως ἐπιμε- 12
λῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν
χῶρον, δίκην ὑφέξοντα κατ᾽ ἀξίαν τῶν τετολμημένων.
καὶ μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο, τῶν ἐπὶ πλούτοις τε καὶ
ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι
περιμενόντων, τήν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν,
καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυσαττόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο
θνητοί τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες.
οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλού-
τους λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω

Men. Noſtin illas ad ſolem proiectas a corporibus umbras?

Phil. Utique.

Men. Hae igitur ipſae, poſtquam mortui ſumus, accuſant, teſtimonium adverſus nos dicunt, & arguunt, quae a nobis per vitam ſunt acta; & valde videntur earum quaedam eſſe fide dignae, quippe quae ſemper adſint, neque unquam abſiſtant a corporibus. Minos ergo cum cura ſingulos explorans ablegat ad impiorum ſedes, poenas ſubituros meritas pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius eos tractabat, qui ob divitias & imperia fuerant inflati, & tantum non adorari ſe poſtulabant, oſtentationem eorum breviſſimi temporis inanem, & faſtum deteſtatus; itidemque quod non meminiſſent, ſe mortales eſſe, ac bona mortalia ſortitos. Hi autem, exutis ſplendidis iſtis omnibus, divitiis inquam, genere & imperiis, nudi demiſſo in terram vultu

νενευκότες παρειστήκεισαν, ὥσπερ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥστε ἔγωγε ταῦτ' ὁρῶν ὑπερέχαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιὼν ἂν ἡσυχῇ πως, ὑπεμίμνησκον οἷος ἦν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἡλίκον ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἕωθεν ἐπὶ τῶν πυλώνων παρειστήκεισαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠθούμενοί τε, καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν. ὁ δὲ μόγις ἄν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφυροῦς τις, ἢ περίχρυσος, ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ᾤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, ἢν τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δοίη καταφιλεῖν. ἐκεῖνο
13 μὲν οὖν ἠνιῶντο ἀκούοντες. Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γάρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπό τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιᾶς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ

1 Ἀναπεμπαζόμενοι) Ἀριθμούμενοι, σκεπτόμενοι. G.

16 Ἀρίστιππος) Ἀρίστιππος οὗτος φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης ὁρμώμενος,

adſtabant, quaſi ſomnium aliquod ſecum retractantes, quam apud nos habuiſſent, felicitatem. Quare ego iſta cum viderem, impenſe gaudebam, &, ſi quem agnoſcerem eorum, leniter accedens commonefaciebam, qualis fuiſſet in vita, & quantos ſpiritus tunc geſſiſſet, cum multi mane veſtibulis adſtabant egreſſum eius exſpectantes, impulſi excluſique a vernulis: hicce vero vix tandem exortus ipſis in veſte purpurea, vel auro praetexta, vel vario colore diſtincta, felices putabat beatoſque ſe redditurum ſalutatores, ſi pectus, aut dextram porrectam dederit oſculari. Et illi quidem pungebantur his auditis. A Minoë vero unum quoddam in gratiam diſceptatum eſt iudicium: etenim Siculum Dionyſium, multorum ac nefariorum a Dione criminum inſimulatum, umbraeque ſuae teſtimonio preſſum, in medium progreſſus Ariſtippus Cyrenaeus (eum in honore habent,

δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν. Ἀποστάντες δὲ ὅμως τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστή- 14 ριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δὴ, ὦ φίλε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκοῦσαί τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ στρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάραττε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτε· ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πτωχοί· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὁπόσοι ἦσαν τῶν ἔναγχος τετελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο, καὶ ἀπεστρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπές τι, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα, πῶς οἴει βα-

δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τοὺς μαγείρους σοφιστής. παρῆν Διονυσίῳ τῷ πρεσβύτῃ κατὰ τὴν Σικελίαν, αὔξων αὐτοῦ τὴν τρυφὴν, καὶ αἰσχρότατα παρασιτῶν καὶ κολακεύων πέρα τοῦ μετρίου. V.

7 Καὶ στρέβλαι) Στρέβλα τὸ βασανιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τοῦ στρεβλῶ τὸ κάμπτω. V.

multumque pollet apud inferos) iam iam Chimaerae alligatum exſolvit poena, dum diceret, in multis eruditorum pecunia iuvandis eum dextre fuiſſe verſatum. Digreſſi tamen a tribunali ad ſupplicii locum pervenimus: ibi enimvero, amice mi, multa miſerandaque erat audire ac videre; nam ſimul & flagellorum ſonitus exaudiebatur, & ploratus eorum, qui in igne torrebantur, & tormenta, & cippi, & rotae: Chimaera diſcerpebat, Cerberus laniando vorabat: una autem omnes puniebantur, reges, ſervi, ſatrapae, pauperes, divites, mendici; cunctoſque poenitebat patratorum: nonnullos agnovimus etiam conſpicati, eorum de numero ſcilicet, qui nuper vitam finierant: illi vero prae pudore vultus tegebant, ſeſeque avertebant: quod ſi forte reſpicerent, valde quidem ſervilem in modum, atque adulatorie,

ρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο, καὶ ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴν κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν· Ἡράκλεις ὅσος· ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγροῦ. Διελθόντες δὲ καὶ τούτους, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν τὸ Ἀχερούσιον· εὑρίσκομέν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ τὰς ἡρωΐνας, καὶ τὸν ἄλλον ὅμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη καὶ φῦλα διαιτωμένους· τοὺς μὲν παλαιούς τινας, καὶ εὐρωτιῶντας, καὶ, ὥς φησιν Ὅμηρος, ἀμενηνούς· τοὺς δὲ νεαλεῖς, καὶ συνεστηκότας· καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. τὸ μέντοι διαγινώσκειν ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὀστέων γεγυμνωμένων· πλὴν μόγις καὶ διὰ πολλοῦ ἀναθεωροῦντες

2 Ἡμιτέλεια τῶν καιρῶν ἐδίδοτο) Τὸ ἥμισυ τῆς τιμωρίας. ὡς ἐπὶ δασμοῦ δὲ τοῦτο προενέγκας διέχεεν ὑπερβαλλούσῃ ἡδονῇ τὴν ἀκοήν. V.

illi ipſi, qui fuerant quam putas graves, & ſuperbi aliorum contemtores in hac vita: at pauperibus pro dimidia parte malorum immunitas erat conceſſa; & cum interquieviſſent, denuo poenis afficiebantur. Porro illa etiam vidi fabuloſa, Ixionem, Siſyphum, Phrygem Tantalum male ſe habentem, terrigenam Tityum: Hercule, quantus erat! iacebat enim ſpatium occupans agri. His quoque praeteritis, in campum nos inferimus Acheruſium, invenimuſque ibi ſemideos, & heroïdas, ceteramque mortuorum in populos & tribus diſpertitam turbam ibi commorantem; veteres alios ſituque mucidos, &, ut ait Homerus, roboris expertes; alios recentes & compactos, illoſque inprimis Aegyptiorum fere inſolubiles ob conditurae durabilitatem. Quamobrem unumquemque dignoſcere non admodum erat facile: omnes enim plane ſibi invicem fiunt ſimiles oſſibus nudatis: vix tamen

αὐτοὺς ἐγινώσκομεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροὶ, καὶ ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάττοντες. ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταὐτῷ σκελετῶν κειμένων, καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι, καὶ διάκενον δεδορκότων, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων, ἠπόρουν πρὸς ἐμαυτὸν, ᾧ τινι διακρίναιμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἶρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυῤῥίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος· οὐδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα. Τοι- 16
γάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ προσεοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἕκαστα ἡ Τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπεύουσι σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα ἡ Τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε, τιάραν τε ἐπι-

3 Σκελετῶν) Ἀπεξηραμμένων. G.

permultum tempus contemplati eos noſcitabamus. Iacebant autem acervatim obſcuri, ignotique, & nihil eorum, quae apud nos pulchra videbantur, ſervantes. Quin immo, multis eodem in loco ſceletis iacentibus, cunctiſque ſimilibus, qui terribile quiddam per vacuos oculorum orbes intuerentur, nudoſque dentes oſtenderent, mecum haeſitabam, quo ſigno diſcernerem Therſiten a formoſo Nireo, aut mendicum Irum a Phaeacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone: nihil enim amplius priſtinorum indiciorum ipſis adhaerebat, ſed conſimilia oſſa erant, incerta, nulliſque notis inſcripta, ſic ut a nemine amplius diſtingui poſſent. Tum vero iſta videnti videbatur mihi hominum vita pompae cuiuſdam longae ſimilitudinem habere; adminiſtrare vero atque ordinare ſingula fortuna, diverſos ac varios pompam ducentibus habitus attribuens: hunc enim oblatum regali

θεῖσα, καὶ δορυφόρους παραδοῦσα, καὶ τὴν κεφαλὴν στέψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα περιέθηκε· τὸν δέ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἐῶσα ἐς τέλος διαπομπεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τοῦ οἰκέτου καὶ αἰχμαλώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτους τυραννίδα μετενέδυσε. καὶ μέχρι μέν τινος εἴασε χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὰν δ᾽ ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικαῦτα ἕκαστος ἀποδοὺς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γίγνεται, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. ἔνιοι δ᾽ ὑπ᾽ ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὰν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστᾶσα ἡ Τύ-

cultu inſtruxit, tiara impoſita, ſatellitibus additis, & capite diademate coronato: alteri ſervilem ſchemam circumdedit: alium quendam formae decore ornavit: illum deformem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, formis decet componi hoc ſpectaculum. Saepe vero per mediam pompam immutare ſolet nonnullorum habitus, haud ſinens ad finem uſque pompae intereſſe, quo collocati fuerant ordine: atque adeo detracto priore veſtitu Croeſum coëgit ſervi captivique ornatum ſuſcipere; Maeandrio contra, qui hactenus in pompa ſervis erat immixtus, Polycratis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permiſit uti habitu. Verum ubi pompae tempus praeteriit, tunc unuſquiſque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore, qualis erat ante, fit, nihil ab alio quolibet diverſus. Sunt autem, qui prae dementia, quando repetit ornatum inſtans

χη, ἄχθονταί γε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι, καὶ οὐχ, ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο, ἀποδιδόντες. Οἶμαι δέ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους, πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας· καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τοῦ Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ᾽ ὀλίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος. ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται, οὐκ ἔτ᾽ Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους Σουνιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ

7 Σεμνῶς) Τὸ σεμνὸν, τὸ ὑπερήφανον, ἢ ἁπλῶς σεμνόν. G.

12 Ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν) Ἐμβάται κωμικὰ ὑποδήματα μεγάλα τε καὶ τὰς κρηπῖδας ὑψηλὰς ἐξειργασμένα, τοῦ πρὸς μεῖζον ὕψος τὸν χρώμενον ἄγειν. V.

ipſis fortuna, graviter ferunt, atque indignantur, quaſi propriis ſuis rebus orbati, non ea reddentes, quae ad parvum tempus mutua ſumſerant. Opinor autem, eorum, qui verſantur in ſcena, ſaepe te vidiſſe tragicos actores iſtos, qui, prout uſus fabularum popoſcerit, nunc Creontes, alias Priami fiunt, aut Agamemnones: idemque, ſi forte, qui paulo ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei perſonam ſuſtinuit, confeſtim ſervus prodire ſolet a poëta iuſſus: at finito iam dramate, cum exuerit eorum quiſque auro ſparſam illam veſtem, perſonam poſuerit, & deſcenderit a cothurnis, pauper & humilis obambulat, non amplius Agamemnon Atrei filius, neque Creon Menoecei, ſed Polus Chariclis Sunienſis nomine nunc ſuo dictus, aut Satyrus

Θεογείτωνος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὥς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

17 ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι παρ᾽ αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν;

ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ οὗτος. εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κάρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβόητον) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· οὕτω ταπεινῶς ἔῤῥιπτο ἐν παραβύστῳ που, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ᾽ ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὰν γὰρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἑκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον

10 Ἐν παραβύστῳ που) Ἐν παρακεκρυμμένῳ, σκοτεινῷ, μικρῷ, ἀφεγγεῖ, παρακεκαλυμμένῳ, λάθρα γινομένῳ. V.

13 Ἐπειδ᾽ ἂν γὰρ... ὁ Αἰακὸς) Τάχα τὸν Αἰακὸν ἐπέστησαν Ἕλληνες ταῦτα δικάζειν τοῖς Νεκροῖς τὸ τοῦ ὀνόματος ἔτυμον παραλαβόντες εἰς συνηγορίαν· βούλονται γὰρ οὖν παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ὠνομᾶσθαι· ὃ συμβαῖνον ἐπὶ τοῖς ἀποιχομένοις, τῷ τάφῳ παρευθὺς αὐτοὺς παραδίδωσι. V.

14 Τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδὸς)

Theogitonis Marathonius. Perinde atque iſta hominum res ſunt, ut mihi tum videnti apparuit.

Phil. At dic mihi, quaeſo, Menippe, qui ſumtuoſa iſta ſepulcrorum & celſa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inſcriptiones, nihilne ſunt honoratiores apud eos, quam plebeii mortui?

Men. Deliras, o bone: quod ſi conſpexiſſes Mauſolum ipſum, Carem illum dico, cuius ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene ſcio, te ceſſaturum non fuiſſe a ridendo; tam humiliter abiectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum gravabatur tam grandi onere preſſus: nam, amice, poſtquam Aeacus admenſus eſt ſuum ſingulis locum, (tribuit autem

πεδος) ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατράπας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος ὑβριζομένους, καὶ κατὰ κόρρης παιομένους, ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ δυνατὸς ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτοῦντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μι- 18

Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πυρὶ θαπτομένων μόγις πεδιαῖον τόπον ἡ σποδὸς ἐπίσχει. V.

4 Καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας) Εἰς τοὺς τὰ σώματα ταριχεύοντας αἰνίττεται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις. V.

9 Ἐδείχθη δέ μοι) Ἴσως ἐπὶ τῷ τάφῳ Φιλίππου σκυτεῖον ὕστερον συνέστη, καὶ τοῦτο παίζει· τὰ δὲ τῶν ἄλλων βασιλέων ὀστᾶ ὑπὸ τῶν τυμβωρυχούντων παρὰ τὰς τριόδους ἐσκυβαλισμένα, τοῦτο διαγελᾷ. V.

ad ſummum non plus pede) eo neceſſe eſt contentos decumbere corpore ad modulum ſpatii contracto. Iam porro multo magis, puto, riſiſſes, ſi ſpectaſſes illos, qui reges apud nos & ſatrapae fuerant, mendicantes ibi, & vel ſalſamentarios ex inopia, vel elementa prima docentes, dum a quolibet ex vulgo contumelias, & alapas in caput impactas patiuntur, perinde ac mancipiorum viliſſima. Philippum ergo Macedonem quando contemplabar, plane me continere non poteram: ſcilicet monſtrabatur mihi in angulo quodam mercede reſarciens attritos calceos. Multos praeterea alios videre licebat in triviis ſtipem petentes, Xerxas inquam, Darios & Polycrates.

Phil. Abſurda narras de regibus, & parum abeſt, quin in-

κροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν;

ΜΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης κἀκεῖ περιέρχεται διελέγχων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεὺς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύσητο αὐτῷ, καὶ διῳδήκει ἐκ τῆς φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ Φρυγὶ, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν. ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρουμένων, γελᾷ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὕπτιος κατακείμενος ᾄδει μάλα τραχείᾳ καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην.

19 ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων;

credibilia. Quid autem Socrates agebat & Diogenes, & ſi quis alius ſapientum?

Men. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes: adſunt autem ipſi Palamedes, Ulyſſes, Neſtor, & ſi quae alia eſt umbra garrula: adhucdum vero inflata illi erant, atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat iuxta Sardanapalum Aſſyrium, Midam Phrygem, & alios quoſdam hominum ſplendidorum: eos cum audit plorantes, priſtinamque fortunam animo remetientes, ridet ac delectatur; tum plurimum ſupinus recumbens cantat, valde aſpera ac dura voce eiulatus eorum abſcondens; quod illi adeo moleſte patiuntur, ut conſilia volvant migrandi, non ferentes Diogenem.

Phil. Iſta quidem ſatis: ſed quid erat illud plebiſcitum, quod initio dicebas perlatum eſſe adverſus divites?

MEN. Εὖγε ὑπέμνησας· οὐ γὰρ οἶδ᾽ ὅπως, περὶ τούτου λέγειν προθέμενος, πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γάρ μου παρ᾽ αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ πρυτανεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἷς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστῶν. διῳκήθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστάς τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτον.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι παρὰ τὸν βίον ἁρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῶν πενήτων καταφρονοῦντες, Δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πο-

Men. Bene vero ſubmonuiſti: neſcio enim quomodo, cum de eo dicere propoſuiſſem, longiſſime aberrarim ab inſtituto ſermone. Ergo dum verſabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus umbris ſtatim unus eram illorum, quibus in concionem veniendi ius erat: tum igitur & alia ſunt adminiſtrata, & denique quod ad divites ſpectabat negotium. Itaque cum criminum accuſati eſſent multorum & gravium, violentiae, arrogantiae, ſuperbiae, iniuſtitiae, tandem ſurgens aliquis populi moderatorum praelegit ſcitum tale.

PSEPHISMA.

Quandoquidem multa & iniuſta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibuſque modis pauperes deſpicatui habendo, viſum eſt Senatui Populoque, ut, cum obierint, eorum corpora poenas ſubeant, non ſecus atque

νηρῶν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τὸν βίον, καταδύεσθαι ἐς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι· τοὐντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυσιεὺς, Φυλῆς Ἀλιβαντίδος.

Τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὼ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· οὕτω
21 *γὰρ ἐντελῆ γίγνεται, καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα. Ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, οὗπερ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἱκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρός με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλόν τι γερόντιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον) Ὦ τέκνον,*

10 Ἐνεβριμήσατο) Ἠπείλησεν, ἐφόβησεν. V.
13 Ἕνεκα τῷ Τειρεσίᾳ) Φασὶν ὅτι Περσεφόνη χαρίζεται ἐν τῷ Ἅδῃ Τειρεσίᾳ μόνῳ φρονεῖν τῶν ἄλλων ἁπάντων νεκρῶν. V.

aliorum improborum; animas autem ſurſum remiſſas in vitam demergi in aſinos, uſque dum in tali ſtatu tranſegerint bis centum & quinquaginta mille annos, aſini ex aſinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipſis mori. Dixit ſententiam Cranion Sceletionis F. Necyſienſis, tribu Alibantiade.

Hoc lecto pſephiſmate ſuffragia dant magiſtratus, ſcivit plebs, infremuit Brimo, & latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt & rata, quae lecta fuerunt. Atque haec tibi ſunt acta in concione. Ego porro, cuius gratia eo veneram, Tireſiam adii, eumque ſupplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille riſu ſublato, (eſt autem captus oculis ſeniculus, pallidus, & tenuiſſima voce) fili, inquit, cauſam novi tuae

BOSTON COLLEGE LIBRARY
CHESTNUT HILL, MASS.

φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ
τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς·
ἀτὰρ οὐ θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τοῦ
Ῥαδαμάνθυος. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ᾽ εἰπὲ,
καὶ μὴ περιίδῃς με σοῦ τυφλώτερον περιϊόντα ἐν τῷ βίῳ.
ὁ δὲ δή με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπά-
σας, ἠρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς φησὶν, Ὁ τῶν ἰδιω-
τῶν ἄριστος βίος, καὶ σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης
παυσάμενος τοῦ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς
ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλ-
λογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτο
μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος,
παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπου-
δακώς. ὣς εἰπὼν πάλιν ὤρτο κατ᾽ Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.
Ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὀψὲ ἦν, ἄγε δὴ, ὦ Μιθροβαρζά- 22
νη, φημὶ, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις ἐς τὸν

fluctuationis a ſapientibus eſſe ortam, qui ſecum ipſi diſſident: at fas non eſt haec ad te proloqui; interdictum enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, ſuaviſſime pater: quin eloquere, neque me aſperneris, qui te ipſo caecior oberrem in vita. Ille enimvero, cum me ſeduxiſſet, longeque ab aliis abſtraxiſſet, leniter inclinatus ad aurem, Idiotarum, ait, optima eſt vita, & prudentiſſima. Quare tu, poſita dementia rimandi coeleſtia, & fines ac principia rerum inſpiciendi, deſpues ſollertes illos ſyllogiſmos, & haec talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in manibus eſt, ſapienter uſus praetercurras ridendo pleraque, nec quidquam ſerio ſtudio conſecteris. Haec ubi dixit, recepit ſe in aſphodelo conſitum pratum. Atque ego, etenim iam ſerum erat, Age vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra moramur, & non abi-

βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, Θάῤῥει, φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπόν· καὶ δὴ ἀπαγαγών με πρός τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόῤῥωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλειθρίας ἐσρέον φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου, κἀκεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτην οὖν ἄνιθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἡσθεὶς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνερπύσας, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

3 Πρὸς τὸ χωρίον τοῦ ἄλλου) Εἰ τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον, ὀλέθριε, πῶς βλέπων τῷ δακτύλῳ ἐδείκνυε; Καὶ τὸ μὲν παιζόμενον τοῦτο. αἰνίττεται δὲ, οἶμαι, τῇ παιδιᾷ, ὡς τὰ ἐν Τροφωνίου ἀφανέστερά τε καὶ ἀσαφέστερα τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις μαντείων χρησμῳδουμένων. V.

mus iterum in vitam? Ad haec ille, bono, inquit, eſto animo, Menippe: brevem equidem tibi & minime moleſtum oſtendam tramitem: ſimul abduxit me ad quendam locum reliquis caliginoſiorem, oſtendenſque manu procul obſcurum aliquod & tenue tanquam per feneſtram influens lumen, Illud, ait, eſt Trophonii fanum, atque inde deſcendunt Boeoti. Hac igitur enitere, & ſtatim eris in Graecia. Ego vero dictis delectatus, ſalutatoque mago, cum difficulter admodum per anguſtum oſtium erepſiſſem, neſcio quomodo in Lebadia adſum.

ΧΑΡΩΝ
Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

ΕΡΜ. Τί γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἀπολιπὼν δεῦρο ἀνελήλυθας, ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν οὐ πάνυ εἰωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν; 1

ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων στερούμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς· οὐδεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν παρὰ τοῦ Ἅδου καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἐκεῖνος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς· καί μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοί·

11 Παρὰ τοῦ Ἅδου) Πλούτωνος. V. ibid. Ὁ Θέτταλος) Ὁ Πρωτεσίλαος. V.

CHARON
SIVE CONTEMPLANTES.

MERCURIUS ET CHARON.

Merc. Quid tu rides, Charon? quidve navicula derelicta huc evaſiſti, ad praeſentem uſque diem non valde ſolitus frequentare res ſuperas?

Char. Deſideravi, Mercuri, inſpicere, qualia ſint, quae verſantur in vita, quaeque ibi agant homines: deinde quibus privati omnes plorent, ubi deorſum venerint ad nos: nullus enim eorum ſine lacrimis traiecit. Quare poſtulata ab Orco, non ſecus ac Theſſalus ille iuvenis, ad unum diem linquendae navis venia, eſcendi in lucem; mihique videor in te peropportune incidiſſe: non enim dubito, quin

ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ᾽ ὅτι με ξυμπερινοστῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι διακονησόμενος τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπικῶν· ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά με ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, παραδοὺς τῷ ζόφῳ· ἢ, ὅπερ τὸν Ἥφαιστον πρώην ἐποίησε, ῥίψῃ κἀμὲ τεταγὼς τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν.

ΧΑΡ. Περιόψει οὖν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα ἑταῖρος, καὶ ξύμπλους, καὶ συνδιάκτορος ὤν. καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν σε μεμνῆσθαι, ὅτι μηδεπώποτέ σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τοῦ κατα-

2 Ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα) Ὡς ἐπιστάμενος σὺ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. G.

7 Τεταγὼς) Ὁ διατείνας καὶ τινάξας καὶ ῥίψας. Ἀπὸ τοῦ τάζω τὸ τείνω καὶ ἕλκω, ὁ μέλλων τάξω. ὁ παρακείμενος τέταγα· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔταγον, καὶ ἡ μετοχὴ, ὁ ταγὼν, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τεταγών. V.

14 Πρόσκωπον εἶναι) Ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. V. Ἀντὶ τοῦ ἐρέττειν, ἤτοι ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. V.

hoſpitem amice ducturus ſis, mecum obeundo ſingula monſtrandoque, ut qui noris omnia.

Merc. Non ſane vacat, Portitor: etenim propero curaturus ſupero Iovi quiddam negotioli humani: hicce vero, quippe facilis iraſci, metuo ne me ceſſantem veſtrae ditionis eſſe totum ſinat traditum in tenebras; aut, quod Vulcano nuperrime fecit, me quoque proiiciat pede correptum de ſacro coeli limine, ut ſubclaudo greſſu riſum & ipſe praebeam vinum miniſtrans.

Char. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis in terra, idque cum ſodalis ſim, tecumque ſimul navigem & umbras tranſveham. Atqui non indecorum erat, Maiae fili, eorum quidem ut meminiſſes, quod nunquam te antliam ducere iuſſi, nec remis admovi: quin ſtertis in tran-

στρώματος ἐκταθεὶς, ὤμους οὕτω καρτεροὺς ἔχων· ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὕροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγῃ. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἕλκων, ἐρέττω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τοῦ πατρὸς, ὦ φίλτατον Ἑρμίδιον, μὴ καταλίπῃς με· περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι· ὡς ἤν με σὺ ἀφῇς, οὐδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλονται διολισθαίνοντες ἐν τῷ σκότῳ, οὕτω δὴ κἀγώ σοι πάλιν ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς. ἀλλὰ δὸς, ὦ Κυλλήνιε, μοι ἐς ἀεὶ μεμνησομένῳ τὴν χάριν.

ΕΡΜ. Τουτὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστή- 2
σεταί μοι. ὁρῶ γοῦν ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιηγήσεως οὐκ ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπουργητέον δὲ ὅμως· τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις, ὁπότε φίλος τις ὢν βιά-

1 Ὤμους) Ὡς παλαιστὴν διαπαίζει. V.

5 Περιήγησαι) Λεπτομερῶς εἰπέ. V.

7 Σφάλλονται) Ἀποτυγχάνουσι. V.

12 Οὐκ ἀκόνδυλον) Κόνδυλος ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ γρόνθος. V.

ſtris porrectus tu, qui humeros habes tam validos; niſi ſi garrulam aliquam umbram inveneris, quacum per totum curſum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens ſolus remigo. At per patrem te obſecro, ſuaviſſime Mercuriole, ne me deſtituas: immo age, per partes, in hominum vita quae ſint, omnia mihi demonſtra, ut fructum aliquem ex ea contemplatione referam. Quod ſi tu me deſerueris, nihil inter me & caecos intererit: quemadmodum enim hi vacillant fruſtratis per lubrica veſtigiis in caligine, ſimiliter ſane & ego tibi iamdudum acie ſum ad lucem hebetata. Verum fac mihi, Cyllenie, ſemper memori futuro hanc gratiam.

Merc. Hocce negotium mihi non ſine plagis abibit: iamque video mercedem praeſtiti officii praeſentibus pugnis omnino perſolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi danda eſt: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit?

ζοιτο; πάντα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ᾽ ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὦ πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, μὴ νεκραγωγοῦντα πολλοῦ τοῦ χρόνου· καὶ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδ᾽ ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδῃς, τοῦτ᾽ ἤδη σκεπτέον.

ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἐπινόει τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὤν.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ τινος ἡμῖν ἔδει χωρίου, ὡς ἀπ᾽ ἐκείνου πάντ᾽ ἴδοις· σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἔκαμνον· ἐκ περιωπῆς γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ οὐ θέ-

Ergo omnia quidem ut videas ſingulatim & accurate, nulla arte fieri poteſt: multorum enim haec annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit praeconio citari, tanquam fugitivum, a Iove: te ſane ipſum idem impediverit, ne adminiſtres mortuale tuum munus: Plutonis imperio certe damnum attuleris, ſi nullos mortuos deducas longo temporis intervallo: & publicanus Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrifaciens. Ut vero ſumma rerum, quae geruntur, capita ſpectes, id iam nunc diſpiciendum eſt.

Char. Ipſe tu, Mercuri, quid optimum ſit, excogita: quandoquidem ego eorum ignarus ſum, quae ſunt in terra, quippe hoſpes.

Merc. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam nobis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris: quod ſi in coelum aſcendendi ius tibi foret, non laborarem; ex hac enim ſpecula exacte cuncta deſpiceres: nunc, quoniam fas non eſt, te, qui cum umbris ſemper verſaris, pedem pone-

μις εἰδώλοις ἀεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλόν τι ὄρος περισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ἅπερ εἴωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς 3
ὑμᾶς, ἐπειδὰν πλέωμεν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταιγίσαν πλαγίᾳ τῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὀθόνην στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίῳ. κατὰ ταυτὰ δὴ καὶ σὺ πράττε, ὁπόσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὤν. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδοῦμαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι.

ΕΡΜ. Ὀρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἴσομαι τί ποιητέον, κἀξευρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπήν. ἆρ' οὖν ὁ Καύκασος ἐπιτήδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὄ-

7 Ὀλίγον τοῦ ποδὸς) Ποῦς λέγεται τὸ σχοίνιον τὸ κατέχον κάτωθεν τὸ ἱστίον. V.

ibid. Τῷ πνέοντι) Τῷ πνεύματι. V.

re in regia Iovis, id ſcilicet agendum nobis, ut montem aliquem altum circumſpiciamus.

Char. Scinne, Mercuri, quae ſoleam dicere vobis, quando navigamus? cum enim ventus turbine impulſus in obliquum velum incidit, fluctuſque tumidi tolluntur, tum vos prae imperitia iubetis velum contrahere, aut laxare paululum pedem, aut obſecundare vento rapienti: ego vero vos, ut quietem agatis, admoneo; me enim ipſum optime ſcire, quid facto ſit opus. Similem in modum tu, qui nunc vicem gubernatoris geris, fac, quodcunque putaveris e re eſſe: ego, ut vectorum eſt officium, ſilentio ſedebo, per omnia morem gerens imperanti tibi.

Merc. Recte mones: nam ipſe ſcivero, quid fieri conveniat, & invenero idoneam ſpeculam. Num igitur Caucaſus opportunus? an Parnaſſus altior, an utriſque Olym-

λυμπος ἐκεινοσί; καίτοι οὐ φαῦλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὄλυμπον ἀπιδών· συγκαμεῖν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σὲ δεῖ.

ΧΑΡ. Πρόσταττε· ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά.

ΕΡΜ. Ὅμηρος ὁ ποιητής φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐθελῆσαί ποτε τὴν Ὄσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἕξειν οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνω μὲν οὖν τὼ μειρακίω, ἀτασθάλω γὰρ ἤστην, δίκας ἐτισάτην. νὼ δὲ, (οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν) τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπήν.

4 ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύ' ὄντες ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὄσσαν;

5 Τοὺς Ἀλωέως υἱέας δύο) Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην. V.

pus iſte? Atenim non inſcitum aliquid mihi in mentem venit ad Olympum reſpicienti: verum te quoque operam mecum laboremque conſociare oportet.

Char. Impera modo: adiuvabo quod in me eſt.

Merc. Homerus poëta Aloeï filios, & ipſos duos, ait adhucdum pueros voluiſſe aliquando Oſſam ex fundamentis revulſam imponere Olympo, tum Pelion Oſſae, illamque ſe ſcalam idoneam habituros putaſſe, & aſcenſum in coelos. Illi quidem utrique adoleſcentuli, utpote perditiſſime improbi, poenas luerunt: nos autem, quibus in Deorum fraudem haec conſilia non capiuntur, cur non ſtructuram & ipſi ſimilem adornamus convolutis aliis ſuper alios montibus, ut nanciſcamur ab altiore loco accuratiorem proſpectum.

Char. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extollere levatum Pelium aut Oſſam?

ΕΡΜ. Διατί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννεστέρους εἶναι τοῖν βρεφυλλίοιν ἐκείνοιν, καὶ ταῦτα, θεοὺς ὑπάρχοντας;

ΧΑΡ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν.

ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥκιστα ποιητικός. ὁ δὲ γεννάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στιχοῖν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανὸν, οὕτω ῥαδίως συντιθεὶς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἴ σοι ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἄτλαντα δηλαδὴ εἰδότι, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν, εἷς ὢν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δὲ ἴσως καὶ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ πέρι, τοῦ Ἡρακλέος, ὡς διαδέξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους, ὑποθεὶς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ;

ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθῆ ἐστι, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε.

6 Ἥκιστα ποιητικὸς) Οὐδαμῶς ποιητῶν ἔμπειρος. V.

Merc. Quidni, Charon? an nos ſtatuis ignaviores eſſe puerulis iſtis? idque, ubi Dii ſumus.

Char. Non quidem: verum res mihi videtur improbabilem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem.

Merc. Sane; quippe literarum imperitus es, o Charon, minimeque poëtica facultate praeditus: at animoſus ille Homerus binorum verſuum opera ſtatim nobis aditum in coelos confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem miror, ſi iſta tibi eſſe portentoſa videantur, quem Atlas ſcilicet non fugit, qui polum ipſum unus fert, ſuſtinens nos ſimul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Hercule, ut ſucceſſerit aliquando hic in vicem illius Atlantis, eumque recrearit interquieſcentem tantiſper, dum ipſe ſubditis humeris onus coeli geſtaret.

Char. Audivi & iſta: ſintne vera, tu, Mercuri, poëtaeque ſciveritis.

ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα
σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν
Ὄσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ
ἀρχιτέκτων Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσί-
φυλλον· ὁρᾷς, ὅπως ῥᾳδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξειρ-
γασάμεθα; φέρε οὖν ἀναβὰς ἴδω, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανὰ,
5 ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει. Παπαὶ, κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ
ὑπωρείᾳ τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἑῴων μόγις Ἰω-
νία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἑσπέρας οὐ πλέον
Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῴων, τὰ ἐπὶ
τάδε τοῦ Ἴστρου μόνα· κἀκεῖθεν, ἡ Κρήτη οὐ πάνυ σα-
φῶς· μετακινητέα ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἴτη, ὡς
ἔοικεν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πᾶσιν.

ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἶτα συγκαταῤῥιφθέντες αὐτῷ πικρᾶς τῆς Ὁμήρου

Merc. Veriſſima, Charon: nam quam ob rem ſapientes viri falſum dicerent? Itaque emoliamur Oſſam primum, uti nobis praemonſtrat carmen, & architectus Homerus; dein ſuper Oſſam tremulum arboribus Pelion. Viden', quam facile ſimul & poëtice rem perfecerimus? Age igitur aſcendam videamque, iſtane ſint ſatis idonea, an plura inſuper accumulare deceat. Papae! infra ſumus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia & Lydia apparet; ab Occidente non plus, quam Italia & Sicilia; a Septemtrionali regione, quae cis Iſtrum ſunt ſola: ab iſta vero parte Creta non admodum dilucide. Sedibus ſuis emovenda nobis, Portitor, etiam Oeta, ſicuti videtur; tum Parnaſſus ſuper omnes imponendus.

Char. Ita faciamus: vide modo, ne ſubtilius elaboremus opus producendo ultra veriſimilitudinem; deinde ne cum

οἰκοδομητικῆς πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τῶν κρανίων.

ΕΡΜ. Θάῤῥει· ἀσφαλῶς γὰρ ἕξει ἅπαντα· μετατίθει τὴν Οἴτην· ἐπικυλινδείσθω καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδοὺ, ἐπάνειμι αὖθις· εὖ ἔχει· πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ.

ΧΑΡ. Ὄρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. οὐ γὰρ ἐπὶ μικράν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις.

ΕΡΜ. Εἴγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα· οὐκ ἔνι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ᾽ ἔχου μου τῆς δεξιᾶς, καὶ φείδου μὴ κατὰ τοῦ ὀλισθηροῦ πατεῖν· εὖγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπείπερ δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἑκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα.

1 Οἰκοδομητικῆς) Οἰκοδομῆς. V. *ibid.* Συντριβέντες τῶν κρανίων) Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ δὲ κοινὸν, συντριβέντες τὰ κρανία· τὰ γὰρ πρὸς πεῖσιν ἢ δρᾶσιν αἰτιατικῇ συντάσσεται, Ἔπαθον τὴν ψυχὴν, Συνέτριψα τὴν λήκυθον. Οὕτως οὖν καὶ τοῦτο πρὸς αἰτιατικὴν ἔδει ἀποδοθῆναι· ἀλλ᾽ ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου, οὕτω κἀνταῦθα, συντριβέντες τῶν κρανίων. V.

ipſa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam experiamur, contritis craniis.

Merc. Bono ſis animo: periculo nobis vacabunt haec omnia. Transfer Oetam: ſubvolvatur etiam Parnaſſus. En iterum eſcendo: recte habet; cuncta video: iam tu quoque huc ſubi.

Char. Porrige, Mercuri, manum: haud enim in parvam iſtam me machinam elevas.

Merc. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: etenim non licet utrumque, & tutum, & ſpectandi cupidum eſſe. At tu tene dextram meam firmiter, & parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evaſiſti: quandoquidem vero biceps eſt Parnaſſus, ubi alterum uterque verticem occupaverimus, conſideamus. Tu vero iam mihi in orbem circumſpiciens, contuere omnia.

6 ΧΑΡ. Ὁρῶ γῆν πολλὴν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιῤῥέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμοὺς τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικροὺς, καί τινας φωλεοὺς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις.

ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασταλίᾳ, καὶ τὴν Οἴτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρῶ· ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾷν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῴην· ἀκούσας γάρ τινος ἥσθην ἐς ὑπερβολήν.

ΕΡΜ. Τί δὲ τοῦτ' ἦν;

Char. Video terram amplam, eamque lacum quendam magnum circumfluentem; tum montes, & fluvios Cocyto ac Pyriphlegethonte maiores: deinde homines valde parvos, eorumque quaſi luſtra quaedam.

Merc. Sunt illae urbes, quas tu luſtra putas.

Char. Scin' tu, Mercuri, nihil eſſe nobis actum? quin fruſtra Parnaſſum cum ipſo fonte Caſtalio, & Oetam, & alios montes loco emovimus.

Merc. Quid ita?

Char. Nihil equidem accurate diſtinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes ſolos tantum, velut in picturis, videre; ſed ipſos homines, quaeque agant, & qualia loquantur: uti cum mihi primum obviam factus conſpexiſti ridentem, quaerebaſque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus.

Merc. Quid autem illud erat?

ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς ὑπό τινος τῶν φίλων ἐς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἥξω, ἔφη· καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτελέσαντος τὴν ὑπόσχεσιν. ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέποιμι, καὶ ἀκούοιμι.

ΕΡΜ. Ἔχ' ἀτρέμας· καὶ τοῦτο γάρ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, 7 καὶ ὀξυδερκέστατον ἐν βραχεῖ ἀποφανῶ, παρ' Ὁμήρου τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπῳδὴν λαβών· κἄπειδὰν εἴπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾷν.

ΧΑΡ. Λέγε μόνον.

ΕΡΜ. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,
Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἐστιν;

ΕΡΜ. Ἤδη ὁρᾷς;

Char. Ad coenam aliquis, opinor, vocatus a quodam amicorum in poſterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput tegula delapſa, neſcio quo impellente, eum interemit: quare riſi, quod ad conſtitutum non venerit. Videor autem nunc etiam inferius deſcenſurus, ut magis videam & audiam.

Merc. Ne te moveas: equidem & huic malo remedium tibi afferam, teque viſu acutiſſimum brevi reddam, ab Homero quadam ad hunc uſum incantatione ſumta: tu vero, ſimul ac pronuntiavero verſus, ſic tibi perſuade, te non amplius eſſe hebeti oculorum acie, ſed plane cuncta perſpicere.

Char. Dic modo.

Merc. Caliginem etiam tibi ab oculis abſtuli, quae prius inhaerebat, ut bene dignoſcas Deum & hominem. Quid eſt? iamne liquide vides?

ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ τούτῳ προδίδασκέ με, καὶ ἀποκρίνου ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει κατὰ τὸν Ὅμηρον κἀγὼ ἔρωμαί σε, ὡς μάθῃς οὐδ' αὐτὸν ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὁμήρου;

ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὶ τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ καὶ πρόσκωπος ὤν;

ΧΑΡ. Ὁρᾷς, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δὲ, ὁπότε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψῳδοῦντος ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμὼν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ᾄδειν οὐ πάνυ αἴσιόν τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν θά-

14 Τορύνην) Εἶδος ξύλου στρογγύλου· ἢ τὸ σκαμβὸν ξύλον καὶ οὐδέποτε ὀρθόν. V.

Char. Mirum in modum, ut nihil ſupra: caecus fuerit Lynceus ille prae me. Itaque tu nunc porro doce me, ac reſponde roganti. Sed vinne ex Homero & ego te rogem, ut diſcas, in Homeri carminibus me quoque non eſſe non verſatum?

Merc. Unde vero tibi ſit, eorum quidquam ut ſcias, qui nauta ſemper remoque affixus fueris?

Char. Ecce autem, quam hóc probroſe dicitur in artem! neque tamen eo minus, quando illum traiiciebam fato functum, cum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempeſtas quidem nos non mediocris tunc deprehendit: poſtquam enim occoepit cantando recitare neſcio quam non valde navigantibus auſpicatam cantilenam, ſcilicet Neptunum conduxiſſe nubes, turbaſſe pontum, velut tudicula quadam iniecto tridente, omneſque procellas concitaſſe, atque alia multa, dum mare miſcet verſibus,

λασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμὼν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν· ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τῶν ῥαψῳδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι.

ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν οὖν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γοῦν διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπὲ γάρ μοι· 8

Τίς γὰρ ὅδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ, ἠΰς τε, μέγας τε,
Ἔξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους;

ΕΡΜ. Μίλων οὗτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. ἐπικροτοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμενος φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου.

3 Ἐκεῖνος ἀπήμεσε τῶν ῥαψῳδιῶν) Ὅτι Γελάτω ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμημεσμένα ἀρυομένους. V.

11 Φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου) Στάδιον ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος, καὶ μέρος τι τοῦ μιλίου· ζ' γὰρ καὶ στ' στάδια ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τούτου φέρεται καὶ ἄλλα τῆς κατὰ τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα· φασὶ γὰρ αὐτὸν Πυθαγόρειον· ὄντα μαθῆσαι μετὰ τῶν ὁμιλητῶν ἐν οἰκίᾳ, ἧς ὑποσάθρου τινὸς τοῦ στύλου ὄντος, ὑποβάντα τὸ πεπονηκὸς τῆς οἰκίας τὸν στύλον πρότερον παρωσάμενον ἐκείνους τε σῶσαι, καὶ ἑαυτὸν ἀκέραιον ὑπεξαγαγεῖν. Λέγεται καὶ τοῦτο, ὃ καὶ τοῦ ζῆν αὐτὸν ἀπήλλαξεν, ὡς βαδίζων παρ' ὕλην τινὰ παρατύχοι κορμῷ μεγάλῳ, ὃν βιαζόμενος πρὸς τὴν διάστασιν, τοὺς σφῆνας μὲν ἐκπεσεῖν, αὐτὸν δὲ περισχεθέντα τῇ συμπτώσει τῶν μερῶν ἀφύκτῳ πάγῃ θηρίων ὑπάρξαι θοίνην. V.

tanta tempeſtas ſubito caligoque ingruit, ut parum abeſſet, quin navim nobis everteret. Tum ille nauſea correptus evomuit rhapſodiarum pleraſque cum ipſa Scylla, Charybdi & Cyclope.

Merc. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu paucula certe conſervare.

Char. At dic mihi, quaeſo, quis hicce craſſiſſimus eſt vir, fortis magnuſque, qui eminet ſuper alios homines capite, ac latis humeris?

Merc. Milon Crotone oriundus, athleta: plauſus ipſi dant Graeci, quod taurum ſublatum ferat per ſtadium medium.

ΧΑΡ. Καὶ πόσῳ δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ᾽ ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἥκῃ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς τοῦ θανάτου, μηδὲ ξυνεὶς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; κᾆτα οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τῶν στεφάνων τούτων, καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα φρονεῖ, θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου φορᾷ. τί οὖν; οἰηθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαί ποτε;

ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μνημονεύσειεν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ;

ΧΑΡ. Ἔα τοῦτον οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὁπότ᾽ ἂν πλέῃ· μηδὲ ἐμπίδα, οὐχ ὅπως ταῦρον,
9 ἔτι ἄρασθαι δυνάμενος. Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπὲ, τίς τ᾽ ἄρ᾽ ὅδ᾽ ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνήρ; οὐχ Ἕλλην, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γοῦν τῆς στολῆς.

Char. Et quanto iuſtius me, Mercuri, laudent, qui ipſum tibi Milonem haud multo poſt comprehenſum imponam in cymbulam, cum veniet ad nos, a Morte adverſariorum invictiſſimo deiectus, ne quidem intelligens, quo pacto ſe ſupplantatum proſternat: deinde nobis gemitus edet ſcilicet, recordatus coronarum iſtarum & plauſus: nunc vero magnum ſpirat, dum omnes eum admirantur ob taurum geſtatum. Quid ergo? illumne exiſtimabimus ſperare, ſe quandoque moriturum eſſe.

Merc. Quî fieri poteſt, mortis ut illè meminerit in tanto roboris vigore?

Char. Mitte iſtum, qui non longe poſt riſum nobis praebiturus eſt, quando navigio meo vectabitur, cum ne culicem quidem, nedum taurum, ſuſtinere poterit. Tu porro id mihi dic, quis hic alius ſit venerabili forma vir praeſtans? non Graecus, ut videtur, quantum e veſtitu quidem apparet.

ΕΡΜ. Κῦρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς, τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἔναγχος οὗτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλασείοντι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖσον ἄρχοι ἁπάντων.

ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε κἀκεῖνός ἐστιν;

ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι καὶ λέγουσι;

ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΡΟΙΣ. Ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι.

8 Τὴν τὸ τριπλοῦν) Ὑπακουστέον τὸ ἔχουσαν. V.

Merc. Cyrus, Charon, Cambyſae filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Perſas tranſtulit: Aſſyrios idem hicce nuper devicit, ſuamque in poteſtatem Babylonem redegit: nunc nihil prius exiſtimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Croeſo ſubacto, potiatur omnium.

Char. Croeſus autem ubi tandem & ille eſt?

Merc. Eo reſpice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes iſtae ſunt: ipſumque iam Croeſum conſpicis in aureo lecto ſedentem, cumque Solone Athenienſi confabulantem: vin' auſcultemus, quidnam dicant?

Char. Lubentiſſime quidem.

Croeſ. Hoſpes Athenienſis, (nam vidiſti divitias meas, & theſauros, quantumque nobis ſit rudis auri, ceterarumque rerum lautiſſimum apparatum) dic mihi, quem ducas omnium hominum feliciſſimum eſſe.

ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ;

ΕΡΜ. Θάῤῥει· οὐδὲν ἀγεννὲς, ὦ Χάρων.

ΣΟΛ. Ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες· ἐγὼ δὲ, ὧν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας.

ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν φησὶν οὗτος, τοὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἵλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπήνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν.

ΚΡΟΙΣ. Ἔστω· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἂν εἴη;

ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

ΚΡΟΙΣ. Ἐγὼ δὲ, κάθαρμα, οὔ σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι;

ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφί-

Char. Quid ergo Solon reſpondebit?

Merc. Hac de re ſecurus eſto: nihil, Charon, quod animum magnum dedeceat.

Sol. Croeſe, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin & Bitonem ſtatuo feliciſſimos exſtitiſſe, illos inquam ſacerdotis filios.

Char. Argivae nempe inquit, qui una nuper admodum ſunt mortui, poſtquam matrem iugo ſuccedentes traxiſſent in carpento uſque ad templum.

Croeſ. Sit ita: primas illi ferant felicitatis: at ſecundas quis obtineat?

Sol. Tellus Athenienſis, qui & bene vixit, & pro patria mortem oppetiit.

Croeſ. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor eſſe felix?

Sol. Necdum mihi liquet, Croeſe, niſi ad finem perve-

κη τοῦ βίου· ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διαβιῶναι.

ΧΑΡ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ
τῶν τοιούτων κρίσιν. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκ- 11
πέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι;

ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολεῖται μικρὸν ὕστερον· φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως.

ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει; τὸ ὕπωχρον μετ' ἐρυθήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων ἀεί.

ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ ἀοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό.

13 Ἀοίδιμον) Ὑμνητόν. V.

neris vitae: mors enim exactiſſimus index eiuſmodi rerum, & vitae ad metam uſque feliciter peractae.

Char. Pulcherrime, Solon, quod noſtri non oblitus ſis, ſed cymbulam noſtram eſſe cenſeas de talibus bene iudicandi normam. Sed quoſnam iſtos Croeſus ablegat? aut quid id eſt, quod in humeris ferunt?

Merc. Lateres Apollini Pythio aureos conſecrat, mercedem oraculorum, per quae etiam peſſumibit brevi poſt tempore: eſt autem vatibus vir deditus ſupra modum.

Char. Illud nimirum ſplendidum eſt aurum, quod refulget ſubpallidum quiddam rubore tinctum? nunc enim primum vidi, quod ſemper audio praedicari.

Merc. Hoc illud eſt, Charon, decantatiſſimum nomen, & magnis omnium contentionibus expetitum.

Char. Equidem nullus video, quid boni ipſi adſit, niſi forte hoc ſolum, quod, qui ferant, eo graventur.

ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ λῃστήρια, καὶ ἐπιορκίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ ἐμπορίαι, καὶ δουλεῖαι;

ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρον; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὀβολὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἑκάστου ἐκλέγων.

ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ᾽ ὁ χαλκὸς μὲν πολύς· ὥστε οὐ πάνυ σπουδάζεται ὑπ᾽ αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι· πλὴν ἀλλ᾽ ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τἄλλα.

ΧΑΡ. Δεινήν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἳ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὠχροῦ καὶ βαρέως κτήματος.

ΕΡΜ. Ἀλλ᾽ οὐ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρᾷν αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελᾷ γὰρ τοῦ Κροίσου,

12 Ἀβελτηρίαν) Μωρίαν, ἄνοιαν. V.

Merc. Neſcis enim, quot propterea bella exiſtant, & inſidiae, latrocinia, periuria, caedes, vincula, navigatio longinqua, mercaturae, ſervitutes denique.

Char. Ob iſtud, Mercuri, quod non multum ab aere differt? aes enim novi, ut qui obolum, ut ſcis, a vectorum unoquoque exigam.

Merc. Sane: ſed aes quidem abundat; eamque ob rem non valde magno ſtudio expetitur ab ipſis: verum illud aurum ex profundis terrae viſceribus metalli foſſores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla.

Char. Incredibilem quandam narras hominum dementiam; qui tanto amore capiantur rei pallidae ac ponderoſae.

Merc. At Solon quidem ille, Charon, eius amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Croeſum, & iactabun-

καὶ τῆς μεγαλαυχίας τοῦ βαρβάρου· καί, μοι δοκεῖν, ἔρεσθαί τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἴει γάρ τι δεῖσθαι τῶν 12
πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον;

ΚΡΟΙΣ. Νὴ Δί'· οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἴει τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς;

ΚΡΟΙΣ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΟΛ. Πολλήν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον δεήσει αὐτοὺς, ἢν ἐπιθυμήσωσι.

ΚΡΟΙΣ. Ποῦ γὰρ τοσοῦτος ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσος παρ' ἡμῖν;

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ;

ΚΡΟΙΣ. Οὐ πάνυ τι.

dam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quaerere quidpiam vult: auſcultemus ergo.

Sol. Dic mihi, Croeſe, numnam putas opus habere lateribus iſtis Pythium?

Croeſ. Ita per Iovem: non enim eſt illi Delphis donarium tale ullum dedicatum.

Sol. Ergo beatum arbitrare te Apollinem eſſe redditurum, ſi poſſideat in ceteris etiam lateres aureos?

Croeſ. Quidni putem?

Sol. Magnam mihi narras, Croeſe, paupertatem in coelo, quando Dii eo redacti ſunt, ut aurum ipſis e Lydia ſit petendum, ſi deſiderarint.

Croeſ. Ubinam tanta ſit auri copia, quanta apud nos?

Sol. Quaeſo te, ferrumne etiam naſcitur in Lydia?

Croeſ. Non ſane multum.

ΣΟΛ. Τοῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε.

ΚΡΟΙΣ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίου;

ΣΟΛ. Ἢν ἀποκρίνῃ μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν.

ΚΡΟΙΣ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων.

ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντές τινας, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν;

ΚΡΟΙΣ. Οἱ σώζοντες δηλαδή.

ΣΟΛ. Ἆρ' οὖν, ἢν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ἐπίῃ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε;

ΚΡΟΙΣ. Ὁ σίδηρος δηλαδή.

ΣΟΛ. Καὶ εἴγε μὴ τοῦτον παρασκευάσαιο, οἴχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος.

ΚΡΟΙΣ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε.

ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ταῦτα· φαίνῃ δ' οὖν ἀμείνω τὸν σίδηρον ὁμολογῶν.

Sol. Potioris ergo metalli indigetis.

Croeſ. At quomodo praeſtet ferrum auro?

Sol. Si reſpondeas nihil indignatus, diſcere licebit.

Croeſ. Roga modo, Solon.

Sol. Utrum, qui ſervant aliquos, meliores, an qui ab iis ſervantur?

Croeſ. Qui ſervant videlicet.

Sol. Num igitur, ſi Cyrus, quos rumores nonnulli ſpargunt, adoriatur Lydos, aureos enſes tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur neceſſarium?

Croeſ. Ferrum utique.

Sol. Hoc ſane metallum niſi compararis, abeat tibi aurum in Perſidem captivum.

Croeſ. Dî meliora, mi homo.

Sol. Abſit, haec ut ita contingant: videre tamen nunc auro melius eſſe ferrum fateri.

ΚΡΟΙΣ. Οὐκοῦν καὶ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὖθις ἀνακαλεῖν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεήσεται· ἀλλ' ἤν τε χαλκὸν, ἤν τε χρυσὸν ἀναθῇς, ἄλλοις μέν ποτε κτῆμα, καὶ ἕρμαιον ἔσῃ ἀνατεθεικὼς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἤ τινι τυράννῳ, ἢ λῃστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ἀεὶ σύ μου τῷ πλούτῳ προσπολεμεῖς, καὶ φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λυδὸς, ὦ Χάρων, τὴν παῤῥησίαν, 13
καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσσων, τὸ δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' οὖν μικρὸν ὕστερον τοῦ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἁλόντα ἐπὶ τὴν πυρὰν ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς

6 Καὶ ἕρμαιον) Ἕρμαιον τὸ εὕρημα προπαροξυτόνως. Τὸ δὲ Ἑρμοῦ κτητικὸν προπερισπᾶται. Ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι τὸ κτητικὸν Ἑρμεῖος ἐστὶ, καὶ Ἕρμεος ἐκθλίψει τοῦ ι, ἀλλ' οὐ Ἑρμαῖος. V.

Croeſ. Quid? num igitur Apollini me iubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rurſus repetere?

Sol. Is ne ferro quidem opus habebit: at tu, ſive aes, ſive aurum conſecres, aliis quod in poſſeſſionem aliquando, ac praedam facilem cedat, dedicaveris, Phocenſibus inquam, aut Boeotis, aut ipſis Delphis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius certe parum curat tuos aurifices.

Croeſ. Semper tu meis divitiis bellum indicis, & invides.

Merc. Non fert Lydus, o Charon, loquendi iſtam libertatem, veroſque ſermones: quin res ipſi videtur plane inuſitata pauper homo, qui nullo metu ſe ſubmittat, animique cogitata libere proferat. Verum in memoriam non diu poſt redibit Solonis, cum tempus aderit, ut captus in rogum Cyri iuſſu imponatur. Etenim audivi ex Clothone nuper prae-

πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἑκάστῳ ἐπικεκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ᾽ ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἁλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ᾽ ἐκεινησὶ τῆς Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ ἐξελαύνουσαν;

ΧΑΡ. Νὴ Δία.

ΕΡΜ. Τώμυρις ἐκείνη ἐστί. καὶ τὴν κεφαλήν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὕτη ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός ἐστιν. οὗτος βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεὶς ἔν τε Λιβύῃ, καὶ Αἰθιοπίᾳ, τὸ τελευταῖον μανεὶς ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἆπιν.

ΧΑΡ. Ὦ πολλοῦ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσβλέψειεν οὕτως ὑπερφρονοῦντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὡς μετ᾽ ὀλίγον οὗτος μὲν αἰχμάλωτος ἔσται, οὗτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἕξει ἐν ἀσκῷ αἵματος;
14 Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα

17 Ἐφεστρίδα) Διπλοΐδα. V.

legente, quae cuique forent fato decreta: in quibus & haec erant conſignata, Croeſum captum iri a Cyro, Cyrum autem ipſum ab iſta Maſſagetide occidendum eſſe. Viden' illam mulierem Scythicam, illam equo albo invectam?

Char. Ita ſane.

Merc. Illa Tomyris eſt, quae caput Cyri praeciſum in utrem iniiciet plenum ſanguinis. Viden' etiam filium Cyri iuvenem? iſte Cambyſes eſt, regnabitque poſt patrem: is rebus undiquaque male geſtis in Libya, & Aethiopia, tandem mente captus interibit, poſtquam occiderit Apin.

Char. O multam ridendi materiem! At nunc quis eos aſpicere ſuſtineat tanto faſtu elatos? aut quis in animum inducat, paulo poſt hunc fore captivum, illum caput habiturum in utre ſanguinis? Verum quis ille eſt, Mercuri, qui

ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθὺν ἀνατεμὼν Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· βασιλεὺς δὲ τὶς εὔχεται εἶναι;

ΕΡΜ. Εὖγε παρῳδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος αὐτὸς, ὑπὸ τοῦ παρεστῶτος οἰκέτου Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα.

ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γεννικῶς καὶ αὐτοὺς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ᾽ ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσῆν κομίζοντας.

4 Εὖγε παρῳδεῖς) Καλῶς γε ἄλλην ᾄδεις ᾠδήν. V.

purpureum amiculum fibula ſubſtrictum gerit, diademate revinctus, cui annulum coquus porrigit piſce diſſecto, in inſula circumflua? regem plane videtur prae ſe ferre.

Merc. Belle verſum Homeri huc inflectis, Charon. Atenim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui ſe omni ex parte felicem eſſe putat: verum hic ipſe ab adſtante familiari ſervo Maeandrio proditus Oroetae Satrapae in crucem agetur miſer, eiectus fortunis omnibus in puncto temporis: etenim haec quoque ex Clotho percepi.

Char. Euge, Clotho! fortiter & ipſos, optima, & capita praecide, atque palo ſuffige, ut ſe ſciant homines eſſe: interea in altum tollantur, quippe ab excelſiore faſtigio acerbius caſuri. Tum ego ridebo, ſingulos agnoſcens nudos in cymbula, nec purpuream veſtem, neque tiaram, nec ornatum aureum ſecum ferentes.

15 ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἕξει. τὴν δὲ πληθὺν, ὦ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλέοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας;

ΧΑΡ. Ὁρῶ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἴδιόν τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδεέστερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἐκ τ' ἀφανοῦς οὗτος ὄχλος τίνες εἰσίν;

ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναὶ, καὶ φιλαργυρίαι, καὶ ὀργαὶ, καὶ μίση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμικται αὐτοῖς, καὶ ξυμπολιτεύεταί γε, νὴ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργὴ, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες,

1 Τὴν δὲ πληθὺν, ὦ Χάρων, ὁρῶ) Τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας. V.

Merc. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit ſors. Multitudinem autem, Charon, iſtam vides, navigantes, bellantes, in iudiciis verſantes, agros colentes, foenus exercentes, ſtipem petentes?

Char. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin & urbes eorum perſimiles alvearibus, in quibus unuſquiſque proprium quendam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam veſpae, agunt feruntque imbecilliores. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quinam ſunt?

Merc. Spes, Charon, & metus, & amentiae, voluptates, avaritia, irae, odia, atque eiuſmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipſis adeſt immixta, in eademque velut civitate degit, itemque odium, ira, aemulatio, inſcitia,

ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὁπότ' ἂν μάλιστα οἴηταί τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχονται, κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιποῦσαι, ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Ἢν δ' ἀτενίσῃς, κατόψει καὶ Μοίρας 16
ἄνω ἐπικλωθούσας ἑκάστῳ τὸν ἄτρακτον, ἀφ' οὗ ἠρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα ἐφ' ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἀτράκτων;

ΧΑΡ. Ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἑκάστῳ νῆμα ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ πορθμεῦ· εἵμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν, ὑπὸ τούτου φονευθῆναι· τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου· καὶ κληρονομῆσαί γε τοῦτον μὲν ἐκείνου, ὅτου ἂν ᾖ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τούτου· τοιόνδε γάρ τι ἡ ἐπιπλοκὴ

perplexa haeſitatio, & avaritia: ſed metus & ſpes ſuperne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam & paventem contrahere ſe facit; hae vero capitibus imminentes, ubi maxime quis putat ſe prehenſurum eas, avolant repente, hianteſque deſtituunt; quod ipſum & Tantalo vides accidere apud inferos ab aqua fugiente. Quod ſi aciem intenderis, conſpicies etiam Parcas ſtamina ſingulis verſato deducentes fuſo, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videnne quaſi aranearum fila, quaedam in ſingulos a fuſis demiſſa?

Char. Cerno tenuiſſimum unicuique licium additum, implexumque ut plurimum hoc illi, illud alii.

Merc. Et iure quidem, Portitor: nam illi fatale eſt, ab iſto ut occidatur; iſti, ut ab alio: huic vero, ut hereditatem adeat eius, cuius brevius ſit filum; iſti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus implexus ſignificat. Per-

δηλοῖ. ὁρᾷς δ' οὖν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ οὗτος μὲν ἀνασπασθεὶς ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὼν, ἀποῤῥαγέντος τοῦ λίνου, ἐπειδὰν μηκέτι ἀντέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. οὗτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἢν καὶ πέσῃ, ἀψοφητὶ κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος.

ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

17 ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων· καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάστους γιγνομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοὶ, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ λῃστήρια, καὶ κώνεια, καὶ δικασταὶ, καὶ τύραννοι· καὶ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἔστ' ἂν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι,

ſpicis tamen a tenui filo ſuſpenſos omnes: is quidem ſurſum attractus ſublimis apparet; at paulo poſt praecipitatus, abrupto lino, quando non amplius oneri ſuſtinendo ſufficiet, magnum edet ſonitum: hic autem paululum modo a terra levatus, etiamſi ceciderit, nullo iacebit excitato ſonitu, ſic ut a vicinis vix caſus eius exaudiatur.

Char. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

Merc. Immo vero ne verbis quidem conſequi poſſis, prout dignum eſt, quanto ſint riſu excipienda, Charon: maxime ſi ſpectes eorum contentiſſima ſtudia, & quod inter medias ſpes intereant correpti ab optima Morte. Eius autem ſunt nuntii miniſtrique valde multi, ut vides, frigora febrium & ardores, tabes, pulmonum affectus, gladii, latrocinia, cicutae potiones, iudices, tyranni. Horum ipſis nihil in mentem plane ſubit, dum felices agunt: ſimulatque offenderint,

πολὺ τὸ ὀττοτοῖ, καὶ αἲ αἲ, καὶ ὤ μοι μοι. εἰ δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόουν, ὅτι θνητοί τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέστερον, καὶ ἧττον ἠνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς ἀεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὰν ἐπιστὰς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, οὔποτε προσδοκήσαντες ἀποσπασθήσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομούμενος, καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν ἕξει τέλος αὐτῷ· ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸν ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μηδὲ δειπνήσας ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ, καὶ φίλους διὰ τοῦτο ἑστιῶν, καὶ τοὔνομα τοῦ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἠπίστατο,

6 Χρῆσθαι) Χρήσασθαι. V.

mox crebrum in ore ottotoe, ah, ah, hei mihi. Quod ſi ſtaſtim ab initio ſecum cogitaſſent, tum ſe eſſe mortales, tum, pauxillum iſtud temporis in vitam quaſi peregrinatione inſtituta, abituros tanquam ex ſomnio, omnibus ſuper terram relictis, vixiſſent ſane ſapientius, minuſque doloris morientes cepiſſent: nunc autem perpetuo cum ſe ſperent uſuros eſſe rebus praeſentibus, ubi praeſto fuerit miniſter, citaveritque & duxerit vinculis impeditos febris tabiſve, indignantur ſe abduci, ut qui nondum exſpectaverant fore, ut inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iſte, qui domum gnaviter aedificat, operarioſque urget, ſi didicerit, hanc quidem eſſe ſibi finiendam, at ſe, vixdum impoſito tecto, deceſſurum, heredique relicturum, ut ea domo fruatur, in qua ne ſemel quidem ipſe miſer coenaverit? Ille porro, qui gaudet, quod maſculum infantem uxor ſibi pepererit, ideoque amicos prolixe accipit nominalia celebrans,

ὡς ἑπτέτης γενόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἆρα ἄν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ᾽ αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχοῦντα ἐπὶ τῷ παιδὶ ἐκεῖνον ὁρᾷ, τὸν τοῦ ἀθλητοῦ πατέρα τοῦ Ὀλύμπια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ, τὸν ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον, οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ οἶδεν ἀφ᾽ οἵας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τοὺς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὅρων διαφερομένους ὁρᾷς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα, πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, καλουμένους ὑφ᾽ ὧν εἶπον ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

18 ΧΑΡ. Ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, οὗ στερούμενοι ἀγανακτοῦσιν.

ΕΡΜ. Ἢν γοῦν τοὺς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβεβαίου, καὶ ὡς φῂς ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ ἀνιαρὰ εὑρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχὰς,

9 Ἀγγέλων) Ἐπιόντων. V. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιόντων. G.

ſi ſciret ſeptennem puerum eſſe obiturum, num tibi videtur laetaturus eo nato? ſed hoc nimirum in cauſa eſt, quod illum felicem filii ſorte contempletur, athletae patrem Olympico certamine victoris; ſed vicinum, qui exſequias it infanti, non cernit, neque novit, a quo ſtamine pependerit. Iam de finibus litigantium vides quantus ſit numerus; item eorum, qui coacervant pecunias, tum, antequam frui liceat, citantur ab iis, quos modo dixi, imminentibus nuntiis & miniſtris.

Char. Haec omnia video, & apud animum meum cogito, quid ipſis dulce ſit in curſu vitae, quidve ſit illud, quo privati indignantur.

Merc. Porro ſi quis reges eorum intueatur, qui eſſe feliciſſimi cenſentur, praeter inſtabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura iucundis ingrata inveniet ipſis ad-

καὶ μίση, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας· τούτοις γὰρ ἅπαντες ξύνεισιν. ἐῶ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν· ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γοῦν σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ᾧ τινι ἐοι- 19
κέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρουνῷ τινι καταῤῥάττοντι ἀνισταμένας; τὰς φυσαλλίδας λέγω, ἀφ᾽ ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μέν τινες μικραί εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἱ δ᾽ ἐπὶ πλέον διαρκοῦσι· καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὗται ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται· εἶτα μέντοι κᾀκεῖναι πάντως ἐξεῤῥάγησάν ποτε· οὐ γὰρ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους,

8 Πομφόλυγας ἐν ὕδατι) Ἄγαν εὐφυὲς παράδειγμα. V.

eſſe, timores, perturbationes, odia, inſidias, iras, adulationes: in his enim malis omnes verſantur. Mitto luctus, morbos, affectiones, quae ſcilicet in eos aequali iure atque in alios quoſvis imperium exercent. Nunc ubi regum iſtorum conditio miſera eſt atque aerumnoſa, exputare commodum, qualis privatorum ſit hominum.

Char. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei ſimiles mihi viſi fuerint homines, eorumque univerſa vita. Tu ſane bullas aliquando in aqua ſpectaſti ſub ſcatebra violenter praecipitante exſiſtentes; bullas iſtas inquam inflatas, unde cogitur ſpuma: earum quaedam parvae, quae ſtatim diruptae ſolent exſtingui; aliae diutius perdurant, accedentibuſque aliis mirifice inflatae maximum in tumorem excreſcunt: nec tamen & ipſae non tandem ruptae dilabuntur; haud enim aliter fieri poteſt. Id ipſum eſt hominum vita: cuncti a ſpiritu quodam intumuerunt, hi maiores, illi minores: & non-

οἱδ᾽ ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ᾽ οὖν ἀποῤῥαγῆναι ἀναγκαῖον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὁμήρου εἴκασας, ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

20 ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, καὶ ὡς φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων ἁμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοὺς δεήσει, ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ᾽ ἡμᾶς. βούλει οὖν, ἐπείπερ ἐφ᾽ ὑψηλοῦ ἐσμὲν, ἀναβοήσας παμμέγεθες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ ἀεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων, Ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε· οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν ἀΐδιόν ἐστιν, οὐδ᾽ ἂν ἀπάγοι

nulli quidem breviſſimi temporis habent & cito pereuntem inflationem; alii, ſimulatque coaluerint, deficiunt: verumtamen omnibus bullae modo ruptis interire neceſſe eſt.

Merc. Nulla quidem parte deteriorem, Charon, comparationem inſtituiſti, quam Homerus, qui cum foliis genus hominum confert.

Char. Eiuſmodi cum ſint, Mercuri, vides, qualia deſignent, quamque ambitioſa contentione inter ſe de magiſtratibus, honoribus & poſſeſſionibus decertent; quibus tamen omnibus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto ſumus, quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos, ut abſtineant ſe a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut ſemper mortem ſibi ante oculos habeant poſitam, ſic eos compellans: Inepti, quid ſtudium iſtis in rebus abutimini? deſinite fatigari, non enim in perpetuum vivetis: nihil eorum, quae in terris maximi fiunt, ſempiternum eſt: nihil

τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανών· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι· τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπηκόου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἴει μέγα ὠφεληθῆναι τὸν βίον, καὶ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι παραπολύ;

ΕΡΜ. Ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα, ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄ- 21
γνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὡς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷόν περ Ὀδυσσεὺς τοὺς ἑταίρους ἔδρασε δέει τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι, ἢν καὶ σὺ κεκραγὼς διαῤῥαγῇς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὐ παραδεδεγμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὀξὺ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνωκότες οἷά ἐστιν.

inde ſecum abſtulerit, qui vita fungitur; quandoquidem neceſſe eſt nudum abire; domum vero, agrum, quidquid eſt auri, aliorum ex aliis eſſe, & mutare dominos. Haec atque eiuſmodi ſi ſic, ut exaudiri poſſim, ipſis inclamem, non tu cenſes magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eoſque multo fore prudentiores?

Merc. Mi Charon, neſcis, quam ipſos ignorantia & fraudulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem perforari queant aures: tanta cerae copia eas obſtruxerunt, quemadmodum Ulyſſes fecit ſociis, metuens ne Sirenas auſcultarent. Quae ergo ſpes eſt, illi ut audire poſſint, etiamſi tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe poteſt, idem hic ignorantia perficit. Attamen ſunt eorum pauci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes ſecuti, acie mentis ad pervidendas cognoſcendaſque res humanas plane ſingulari.

ΧΑΡ. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσαιμεν;

ΕΡΜ. Περιττὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτοὺς, ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως ἀποσπάσαντες τῶν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ οὐδαμῆ οὐδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; καὶ γὰρ μισοῦνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας.

ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γεννάδαι· πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν, ὦ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Ἱκανοὶ καὶ οὗτοι· ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

22 ΧΑΡ. Ἓν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ, καί μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔσῃ τὴν περιήγησιν πεποιηκὼς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττουσι, θεάσασθαι.

ΕΡΜ. Ἠρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας;

8 Ὦ γεννάδα) Ὦ γενναῖε καὶ εὐγενέστατε. V.

Char. Quin illis igitur inclamo.

Merc. Supervacuum fuerit, ad eos ſi dicas, quae noverunt: viden', ut ſeducti a vulgo hominum derident, quidquid agitur, nullaque ex parte probant? immo vero non obſcure patefaciunt, ſe aufugere iam conari ad vos ex vita; eo magis, quod odio ſint, dum redarguunt iſtorum inſcitias.

Char. Euge, generoſa pectora! verum valde ſunt pauci, Mercuri.

Merc. Et hi ſufficiunt. Sed iam deſcendamus.

Char. Unum eſt adhuc, quod deſiderem ſcire, Mercuri: id ſi mihi oſtendas, omnibus numeris res mihi humanas demonſtrandi beneficium abſolveris: ſcilicet conditoria cadaverum, ubi ea ſepeliunt, ut ſpectem.

Merc. Monumenta, Charon, tumulos, & ſepulcra vocant, iſtiuſmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes ſunt, aggeſtae terrae cumulos illos vides, cippoſque & pyrami-

ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκιά ἐστι.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους, καὶ χρίουσι μύρῳ; οἱ δὲ καὶ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίουσί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελίκρατον, ὡς γοῦν εἰκάσαι, ἐγχέουσιν;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ᾅδου· πεπιστεύκασι δ' οὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἷόν τε περιπετομένας τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον.

ΧΑΡ. Ἐκείνους ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὁσημέραι κατάγοντι αὐτούς. οἶσθ' οὖν, εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι; ἐπείτοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπασχον, οὐκ ὀλίγα πράγματ'

des? iſta omnia loci ſunt mortuis recipiendis, ſervandiſque cadaveribus.

Char. Quid autem illi coronant lapides, & perungunt unguento? quidam etiam rogo prae tumulis exſtructo, & ſcrobe quadam effoſſa, comburunt ſumtuoſas iſtas coenas, atque in foveas vinum mulſumque, quantum conieƈtare licet, invergunt.

Merc. Equidem, o Portitor, quid iſta faciant ad eos, qui ſunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis eſſe perſuaſum ſcio, animas ſurſum emiſſas ab inferis coenare, qua licet, circumvolitantes nidorem & fumum, atque haurire de ſcrobe mulſum.

Char. Illi ut adhuc bibant, edantve, quorum crania ſunt aridiſſima? ridiculus enimvero ſim, haec tibi ſi dicam, qui quotidie deducis eos: tu nimirum optime noſti, poſſintne remeare, ubi ſemel terram ſubierunt. Illud enimvero mihi, qui ſatis quod agam habeo negotii, plane riſu dignum ac-

ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἀνάγειν πιομένους. ὦ μάταιοι, τῆς ἀνοίας, οὐκ εἰδότες ἡλίκοις ὅροις διακέκριται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἐστι· καὶ ὅτι

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅστ' ἔλλαχε τύμβου,
Ἐν δ' ἰῇ τιμῇ Ἶρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.
Θερσίτῃ δ' ἶσος Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.
Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
Γυμνοί τε, ξηροί τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

23 ΕΡΜ. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖς. ἀλλ' ἐπείπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς τὸν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν τῷ Ῥοιτείῳ.

cideret, ſi oporteret non deducere ſolum ad inferos, ſed inſuper eos iterum reducere potaturos. Vah dementiam! inaniſſimi mortales, qui neſcitis, quam longinquo finium intervallo diſcreta ſint mortuorum viventiumque negotia, qualiſque rerum ſit noſtrarum ratio; nec, mortuum eſſe ſimili modo & qui tumulo careat, & qui ſepulcrum fuerit ſortitus; uno eodemque honoris eſſe gradu Irum, regemque Agamemnonem; Therſitae parem Thetidis filium, pulchra coma conſpicuae: omnes namque perinde umbrarum ſunt infirmae calvariae, nudi aridique per florentem aſphodelo campum.

Merc. Hercules, quam large nobis Homeri verſus ingeris! Sed quandoquidem me commonefeciſti, volo tibi monſtrare Achillis ſepulcrum: viden' mari prope adiacens? Sigeum eſt illud Troïcum; e regione autem ſitus eſt Aiax in Rhoeteo.

ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι. τὰς πόλεις τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν· τὴν Νῖνον τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκήνας, καὶ Κλεωνὰς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν. πολλοὺς γοῦν μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ νεωλκῆσαι, μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον.

ΕΡΜ. Ἡ Νῖνος μὲν, ὦ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲν ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ᾽ ἂν εἴπῃς ὅπου ποτ᾽ ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὔπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον, οὐ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθησομένη, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκήνας δὲ, καὶ Κλεωνὰς, αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι· καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ᾽ ὅτι τὸν Ὅμηρον κατελθὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι καὶ αὗται. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὦ πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παραδοξότερον,

15 Τεθνήκασι) Τεθνᾶσι. V.

Char. Non ingentia ſunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes inſignes monſtra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sardanapali, Babylonem, Mycenas, Cleonas, ipſamque Ilion: multos equidem inde memini me traieciſſe, adeo ut decem integris annis nec ſubducere, neque ventis exponere licuerit ſcapham.

Merc. Ninus iam, Portitor, interiit, neque ullum veſtigium amplius eſt eius reliquum; ſic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem turribus ornatam, quae magno moenium ambitu eſt cincta: illa ipſa quoque non diu poſt quaeretur, haud ſecus ac Ninus. Mycenas Cleonaſque pudet me monſtrare tibi: offocabis enim, ſat ſcio, Homerum ad Orcum reverſus ob magniloquentiam carminum: attamen olim erant felices; nunc vero totae ſunt mortuae: moriuntur enim, quemadmodum homines, ſic & urbes;

καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχου οὖν οὐδὲ τάφρος ἐν Ἄργει ἔτι καταλείπεται.

ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομάτων, Ἴλιον ἱρὴν, καὶ εὐρυάγυιαν, καὶ εὐκτίμεναι Κλεω-
24 ναί. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν;

ΕΡΜ. Ἀργείους ὁρᾷς, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμονίους, καὶ τὸν ἡμιθνῆτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι.

ΧΑΡ. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ πόλεμος;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται.

ΧΑΡ. Ὢ τῆς ἀνοίας, οἵγε οὐκ ἴσασιν, ὅτι κἂν ὅλην τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἂν ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ· τὸ δὲ πεδίον τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπάσαντες τῷ ἀρότρῳ.

quodque mirabilius, fluvii integri: itaque ne alveus quidem Inachi Argis amplius ſupereſt.

Char. Papae, quae laudes, Homere! qui nominum ſplendor! Ilion ſacra, latiſque viis inſignis; Cleonae nitide conditae. Sed, quod ſine ſermonis inſtituti fraude fiat, quinam iſti ſunt belligerantes, aut cuius rei cauſa ſeſe invicem obtruncant?

Merc. Argivos cernis, Charon, & Lacedaemonios, illumque ſemianimem imperatorem Othryaden, qui inſcribit tropaeum ſuo ſanguine.

Char. Pro qua re, Mercuri, bellum inter eos eſt ortum?

Merc. Pro illo ipſo campo, in quo pugna conſeritur.

Char. O inſignem dementiam! ſcilicet ignorant, ſe, licet vel totam Peloponneſum eorum quiſque poſſederit, vix tamen unius pedis ſpatium ab Aeaco accepturos eſſe: campum autem illum alii atque alii uſque colent, ac ſaepe funditus illud tropaeum eruent aratro.

ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐστάλην, σὺ δ᾽ ἐπὶ τὸ πορθμεῖον· ἥξω δέ σοι μετ᾽ ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροστολῶν.

ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐεργέτης ἀεὶ ἀναγεγράψῃ. ὠνάμην δέ τι διὰ σὲ τῆς ἀποδημίας. οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα; βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος δὲ, οὐδεὶς λόγος.

5 Ἀναγεγράψῃ) Φανερᾶς γεγράψῃ. V.

Merc. Haec quidem ita fient: nos vero, ubi iam deſcenderimus, ſuiſque montes ſedibus repoſuerimus, diſcedamus, ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingreſſus ſum, tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, cum adventabo tibi mortuos deducens.

Char. Bene de me meritus es, Mercuri: ego ſemper non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud enim mediocris per te fructus ex iſthac peregrinatione ad me redundavit. At qualia ſunt hominum infauſtorum negotia! reges, lateres aurei, hecatombae, proelia: Charontis vero nulla habetur ratio.

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ.

1 Ἃ ΜΕΝ γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν θεῶν, καὶ ἃ αἰτοῦσι, καὶ ἃ εὔχονται, καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα, εἴ τις οὕτω κατηφής ἐστι, καὶ λελυπημένος, ὅστις οὐ γελάσεται τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων. καὶ πολύ γε, οἶμαι, πρότερον τοῦ γελᾷν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρὴ καλεῖν, ἢ τοὐναντίον θεοῖς ἐχθροὺς, καὶ κακοδαίμονας, οἵγε οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεὲς, καὶ κολακευόμενον ἥδεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμελούμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ

1 ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ) Ὁ σκοπὸς ἐνταῦθα τῷ Λουκιανῷ καταδραμεῖν τῶν Ἑλλήνων θυσίας ποιούντων· τὸ γὰρ θεῖον οὐ δέεται θυσιῶν. Οὐκ ἔστι δὲ διάλογος· ὅλον γὰρ τὸν λόγον ὡς ἐξ ἰδίου προφέρει προσώπου· ὁ δὲ διάλογος πρόσωπα ἔχει διάφορα διαλεγόμενα πρὸς ἄλληλα. V.

3 Προσόδοις) Πρόσοδος τὸ κέρδος, καὶ ἡ πανήγυρις, πρὸς ἣν οὐκ ὀλίγοι ὁδεύουσιν. G.

12 Τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη) Αἰτωλίας ἐβασίλευσεν Οἰνεύς· οὗτος θύσας τοῖς θεοῖς τὴν Ἄρτεμιν ἐπελάθετο· ἡ δὲ ὀργισθεῖσα ἀπέλυσε κατὰ τῆς Καλυδῶνος κάπρον, ὅστις

DE SACRIFICIIS.

In ſacrificiis quae perpetrant inepti homines, in diebus feſtis, in ſalutationibus Deorum; quae *porro* petunt, quae optant, quae de illis ſentiunt; neſcio an ita demiſſus quiſquam aut triſtis ſit, quin rideat, ſi quidem eorum, quae fiunt, perſpicere ſtoliditatem poſſit. Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo ſuo exquiret, pioſne praedicare illos fas ſit, an contra ea hoſtes Deorum, & *ob id ipſum* infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut gaudeat adulantibus, negligi ſe indignetur. Etenim Aeto-

πάθη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τοὺς
τοσούτους φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν, πάντα
ταῦτα ἔργα φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρού-
σης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰ-
νέως· οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων
διαμαρτία. καί μοι δοκῶ ὁρᾷν αὐτὴν ἐν τῷ οὐρανῷ τότε
μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπορευμένων, δεινὰ
ποιοῦσαν, καὶ σχετλιάζουσαν, οἵας ἑορτῆς ἀπολειφθή-
σεται. Τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρισ- 2
ευδαίμονας εἴποι τις ἂν, εἴγε ἀπομνημονεύοι τὴν χάριν
αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως πρὸς
αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἑξῆς ἡμέρας ἑστιάσαντες,

πολλὰ ἀνεῖλεν· ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συναχθέντων πολλῶν ἀνηρέθη. Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. V.

2 Καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν) Ἀλθαία Μελεάγρου μήτηρ ἐγέννησε σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμπον πῦρ· καὶ ἔμαθεν, ὡς τοσοῦτον χρόνον ζήσει Μελέαγρος, ὅσον ἡ λαμπὰς ἅπτεται. Ὅτε οὖν ἐφονεύθη ὁ κάπρος, ὁ Μελέαγρος τῆς Ἀταλάντης ἐρῶν αὐτῇ τὰ νικητήρια δέδωκεν. Ὠργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας, οἱ σὺν αὐτῷ τὸν κάπρον ἐφόνευσαν, ὅτι γυνὴ προετιμήθη αὐτῶν, καὶ ἔσχον πόλεμον πρὸς Μελέαγρον. ἀνεῖλεν οὖν αὐτοὺς ὁ Μελέαγρος· καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἔσβεσε τὴν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελέαγρος. V.

8 Σχετλιάζουσαν) Δυσχεραίνουσαν, ἀγανακτοῦσαν. V.

11 Ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως) Ὁ γὰρ Ὅμηρος φησὶν, ὅτι οὐκ ἔστι νῦν ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἐπεδήμησεν εἰς Αἰθιοπίαν, κἀκεῖ εἱστιάθη ἡμέρας ιβ. V.

licos illos caſus, & calamitates Calydoniorum, & tot caedes, & illam Meleagri tabem, univerſa haec opera aiunt eſſe Dianae, aegre ferentis, ad ſacrificium ſe non adhibitam. Tam profunde *in animum illius* deſcendit, quod ſacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in coelo ſolam tunc *relictam*, reliquis Diis ad Oeneum profectis, affliĉtantem ſe, & conquerentem, quali, *quam pingui*, ſacro ſibi carendum ſit. Ab altera parte Aethiopes beatos ac ter felices aliquis dixerit, ſi gratiam iis habeat Iuppiter, quam in *ipſo* Homeri poëſeos principio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reli-

καὶ ταῦτα, ἐπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους θεούς. οὕτως οὐδὲν ὡς ἔοικεν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. ἀλλὰ πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τἀγαθὰ, καὶ ἔνεστι πρίασθαι παρ' αὐτῶν τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοϊδίου· τὸ δὲ πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν, ἑκατόμβης· τὸ δὲ σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου ἐς Πύλον, ταύρων ἐννέα· καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος ἐς Ἴλιον διαπλεῦσαι, παρθένου βασιλικῆς. ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη τὸ μὴ ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλου. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρυόνος, καὶ
3 στεφάνου, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὤνια. Ταῦτα δὲ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ἐπιστάμενος, ἅτε ἱερεὺς, καὶ γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφὸς, ἐπειδὴ ἄπρακτος ἀπήει παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν

6 Ταύρων ἐννέα) Ὁ γὰρ Νέστωρ ἀπὸ τῆς Ἰλίου ἐπανελθὼν εἰς Πύλον ἐννέα βοῶν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι ἔθυσεν, ὡς λέγει οὗτος· ὁ γὰρ Ὅμηρος εἶπεν ἐννάκις ἐννέα. V.

11 Ὤνια) Πράσιμα. V.

quos etiam Deos, *tanquam umbras* ſecum adduceret. Adeo eorum, quae faciunt, abſque mercede, ut videtur, faciunt nihil, ſed vendunt bona hominibus, eſtque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; alius ut ſalvus ab Ilio Pylum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat traiicere, virgine regia *redimendum eſt.* Non Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur, bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Coniicere autem fas eſt, multa etiam gallo, aut corona, aut ſolo ture *adeo*, apud ipſos eſſe venalia. Puto, etiam Chryſes horum gnarus, qui ſacerdos eſſet, & ſenex, & divinarum rerum conſultus, cum infectis rebus rediret ab Agamemnone, expoſtulat cum Apolline, apud quem in foenore collocaſſet gratiam, & vicem re-

ἀμοιβὴν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε
Ἄπολλον, ἐγὼ μέν σου τὸν νεὼν, τέως ἀστεφάνωτον ὄν-
τα, πολλάκις ἐστεφάνωσα· καὶ τοσαῦτά σοι μηρία ταύ-
ρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βωμῶν· σὺ δ' ἀμελεῖς
μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὸν εὐερ-
γέτην. τοιγαροῦν οὕτω κατεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λό-
γων, ὥστε ἁρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τοῦ ναυ-
στάθμου καθίσας ἑαυτὸν, κατετόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς
Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμιόνοις καὶ κυσίν. Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ 4
Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην, βούλομαι καὶ τἄλλα εἰπεῖν, ἃ
περὶ αὐτοῦ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ' ὅσα
περὶ τοὺς ἔρωτας ἐδυστύχησεν, οὐδὲ τοῦ Ὑακίνθου τὸν
φόνον, οὐδὲ τῆς Δάφνης τὴν ὑπεροψίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ κα-
ταδικασθεὶς ἐπὶ τῷ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, κἀξο-
στρακισθεὶς διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατεπέμφθη ἐς

7 Ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου) Ναύσταθμον, τὸν λιμένα· ἢ ὅτι ὁ ναυτικὸς στρατὸς ναύσταθμος καλεῖται. V.

14 Κἀξοστρακισθεὶς) Ἐξορισθείς. V.

poſcit, & tantum non conviciatur, dicens, Equidem, Apollo optime, aedem tuam, coronarum honore ad eum diem carentem, ſaepe coronavi, totque tibi taurorum caprarumque femora tuis in altaribus adolevi. Tu vero negligis me talia paſſum, nulloque numero habes optime de te meritum. Itaque tantum oratione illa pudorem ei obiecit, ut ſagittis correptis inſeſſoque editiore prope navium ſtationem loco, peſtilentiae telis ipſos cum mulis canibuſque Achivos configeret. Cum vero ſemel in Apollinis incidi mentionem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de illo homines commemorant, non quam invenuſtus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne aſpernata illum fuerit; ſed quod iudicio damnatus ob Cyclopas interfectos, teſtarumque ſuffragio de coelo in terram eiectus, humana

γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος τῇ τύχῃ· ὅτε δὲ καὶ ἐθήτευσεν ἐν Θετταλίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι· παρὰ τούτῳ μέν γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀμφότεροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ ἐντελῆ τὸν μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγὸς, ἀλλὰ προσῶφλεν αὐ-
5 τοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς. Ἦ γὰρ οὐ ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν, καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερα, περί τε Ἡφαίστου, καὶ Προμηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς τοῦ Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μούσας συνῳδοὺς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκὸς, ᾄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε ἐν αὐτῷ, καὶ τὰ τέκνα κατήσθιεν, ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπεὶς ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑποβαλλομένης τὸν λίθον, ἐς τὴν Κρήτην ἐκτεθεὶς, ὑπ' αἰγὸς

conditione atque ſorte uti iuſſus eſt. Eſt vero etiam, cum ſervili miniſterio, in Theſſalia apud Admetum, & apud Laomedontem in Phrygia, functus eſt: apud hunc quidem non ipſe ſolus, ſed cum Neptuno, lateribus ducendis ambo, & muris ſtruendis operam locantes ob inopiam, & ne integram quidèm a Phryge mercedem auferentes, qui de ea deberet illis, aiunt, triginta amplius drachmas Troicas Numquid enim talia non magnifice narrant de Diis poëtae, & multum hiſce diviniora, de Vulcano, & Prometheo, & Saturno & Rhea, totaque paene Iovis familia? Et haec faciunt, invocatis in principio verſuum Muſis cantus adiutricibus, quarum afflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exſecto ſtatim Coelo patre in illo imperaverit, ſuoſque natos devoraverit, ut Argivus Thyeſtes: ut deinde Iuppiter, furto ſubiicientis lapidem Rheae, in Creta expoſitus

ἀνετράφη, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ᾽ ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κῦρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς κυνός· εἶτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσμωτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγημε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, ὑστάτην δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥᾳδίως ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανὸν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίους δὲ καὶ νόθους ἐκ τοῦ θνητοῦ καὶ ἐπιγείου γένους· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ ἀετὸς, καὶ ὅλως ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μόνην δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἔφυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ᾽ αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμιτελῆ φασιν ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καομένης, ἁρπάσας, ἐν τῷ μηρῷ

4 Ὑστάτην δὲ τὴν ἀδελφὴν) Καμβύσης ὁ Κύρου τοῦ Περσῶν ἐρασθεὶς τῆς ἀδελφεῆς Ἀτόσσης εἴρετο τοὺς βασιληΐους δικαστὰς, εἴ τις ἐστὶ νόμος κελεύων τὸν βουλόμενον ἀδελφεῇ ξυνοικέειν. Οἱ δὲ ἀπεκρίναντο, νόμον μηδένα εἶναι, ὃς κελεύει ἀδελφεὸν ξυνοικέειν· ἄλλον μέντοι νόμον ἐξευρηκέναι, ὃς θεσπίζει τῷ βασιλεύοντι Περσῶν ἐξεῖναι ποιέειν ὃ ἂν βούληται· καὶ τότε Καμβύσης ἔγημε τὴν ἀδελφήν.

& a capra nutritus ſit, quemadmodum nempe Telephus a cerva, & a cane Cyrus ſuperior: ut deinde expulſo patre, & in carcerem coniecto, imperium ipſe tenuerit: ut uxores duxerit ille quidem complures alias, ultimam vero Iunonem germanam ſuam, ex Perſarum hoc quidem Aſſyriorumque legibus: amator vero maximus ſit, & effuſus ſolutuſque in Venerem, facile coelum liberis ut compleverit; quorum alios ex ſui faſtigii *matribus*, alios vero nothos *atque hybridas* ex mortali ac terreſtri genere creaverit, cum nunc aurum generoſus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, & ipſo Proteo mutabilior; ſolam autem ex ſuo ipſe capite Minervam ut genuerit, intra ipſum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, aiunt, informem adhuc ex matre cum maxime conflagrante ereptum, in ſuo

φέρων κατώρυξε, κᾆτα ἐξέτεμε, τῆς ὠδῖνος ἐνστάσης.
6 Ὅμοια δὲ τούτοις καὶ περὶ τῆς Ἥρας ᾄδουσιν, ἄνευ τῆς
πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας, ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆ-
σαι τὸν Ἥφαιστον, οὐ μάλα εὐτυχῆ τοῦτον, ἀλλὰ βά-
ναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν
βιοῦντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτὴν,
καὶ οὐδὲ ἄρτιον τὼ πόδε· χωλευθῆναι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ
πτώματος, ὁπότε ἐῤῥίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ· καὶ
εἴγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιοῦντες ἔτι φερόμενον αὐτὸν
ὑπεδέξαντο, ἐτεθνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὥσπερ ὁ
Ἀστυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν
Ἡφαίστου μέτρια· τὸν δὲ Προμηθέα τίς οὐκ οἶδεν, οἷα
ἔπαθε, διότι καθ' ὑπερβολὴν φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ
αὖ καὶ τοῦτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύ-
ρωσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, καὶ τὸν ἀετὸν αὐτῷ παρακα-
7 ταστήσας τὸ ἧπαρ ὁσημέραι κολάψοντα. Οὗτος μὲν οὖν

3 Ὑπηνέμιον) Ὑπηνέμια λέγονται τὰ δίχα συνουσίας καὶ μίξεως. V.

ipſe femore defodit, ac deinde inſtante partus dolore exſecuit. Similia vero hiſce etiam de Iunone canunt, ſine viri conſuetudine eam peperiſſe filium Vulcanum, quaſi aura conceptum, non nimis illum beatum, ſed ſordidum opificem, fabrum aerarium, igne aduſtum, in fumo viventem ſemper favilla oppletum, qui camino adſtet tota vita; & ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex caſu, cum de coelo proiectus a Iove eſſet: & niſi (bonum factum!) Lemnii, cum ita praeceps ferretur, illum excepiſſent, perierat nobis Vulcanus, ut ille praecipitatus de turri Aſtyanax. Quamquam Vulcani iſta tolerabilia: Prometheo vero, quis ignorat, quae acciderint ea cauſa, quod ſupra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Iuppiter Caucaſo monti tanquam cruci affixit, aquila appoſita, quae iecur viri quotidie roſtro tunderet. Hic

ἐπετέλεσε τὴν καταδίκην. ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ
ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀσχημονεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ,
γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἔξωρος οὖσα, καὶ τοσούτων μήτηρ
θεῶν, παιδεραστοῦσα δ᾽ ἔτι, καὶ ζηλοτυποῦσα, καὶ τὸν
Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέρουσα· καὶ ταῦτα μηκέτι χρή-
σιμον εἶναι δυνάμενον; ὥστε πῶς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ
τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐν-
δυμίωνα κατιούσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Φέρε δὲ 8
ἤδη τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν
οὐρανὸν, ποιητικῶς ἀναπτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὁμή-
ρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ὁδὸν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον
διακεκόσμηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστι τὰ
ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τοῦ Ὁμήρου λέγοντος ἠκούσαμεν.
ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν ἐς τὸ ἄνω, καὶ
ἀτεχνῶς ἐπὶ τοῦ νώτου γενομένῳ, φῶς τε λαμπρότερον
φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέ-
στερα, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. ἐσιόν-

poenas igitur perſolvit. Rheam vero (forte enim iſta quoque dicenda ſunt) quis neget indecore ſe gerere, & indigna facere, quae anus licet, & effoeta, & tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin ſuum, iuncta leonibus rheda tollat, eumque talem, qui iam nec utilis illi eſſe poſſit? Quae cum ita ſint, quis iam Veneri ſuccenſeat ob adulteria, aut Lunae de media ſaepe via ad ſuum deſcendenti Endymionem. Age vero iam his relictis ſermonibus in ipſum aſcendamus coelum, poëtarum licentia eadem, qua Homerus Heſioduſque, via evecti, videamuſque, quomodo coeleſtium unumquodque ornatum inſtructumque ſit. Si quis autem tranſgreſſus paulum etiam ſuperiora ſublato capite introſpexerit, vel plane in dorſum *& terga convexa* evaſerit, illi vero & lux candidior fulget, & ſol purior, & illuſtriora ſidera, ac dies ubique &

τι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὧραι. πυλωροῦσι γάρ· ἔπειτα δὲ, ἡ Ἶρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἑξῆς δὲ τοῦ Ἡφαίστου τὸ χαλκεῖον ἀνάμεστον ἁπάσης τέχνης· μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ τοῦ Διὸς τὰ βασίλεια· ταῦτα πάντως περι-
9 καλλῆ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευάσαντος. Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι, (πρέπει γὰρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν) ἀποσκοποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντῃ περιβλέπουσιν ἐπικύπτοντες, εἴποθεν ὄψονται πῦρ ἀναπτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἑλισσομένην περὶ καπνῷ. κἂν μὲν θύῃ τις, εὐωχοῦνται πάντες, ἐπικεχηνότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενον, ὥσπερ αἱ μυῖαι. ἢν δ' οἰκόσιτοι ὦσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν οὖν καὶ ἄνθρωποι συνειστιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταὶ, καὶ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν

ſolum aureum. Ad primum ingreſſum Horae habitant, ianitrices nempe; tum Iris & Mercurius, miniſtri Iovis ac nuntii: deinde aeraria Vulcani officina omni artis inſtrumento plena; tum Deorum domus, & ipſa Iovis regia. Pulcherrima iſta undique a Vulcano fabricata. Conſedere Dii (decet enim, puto, ſuperna illa ingreſſum magnifice etiam dicere) circa Iovem & in terram deſpiciunt, ubique oculos cernui circumferentes, ſi qua videant ignem accenſum, aut ſurgentia nidore volumina fumi. Et ſi quis ſacrificet, epulantur omnes inhiantes fumo, & ſanguinem altaribus affuſum, muſcarum inſtar haurientes; domi vero ſi coenent, nectar & ambroſia illorum ſunt epulae. Olim quidem homines etiam ad convivium & comeſſationem illorum adhibebantur, Ixion puta & Tantalus. Cum vero tentatores Dearum eſſent inſolentes & loquaces, ipſi quidem poenas

ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τῷ θνητῷ γένει καὶ
ἀπόῤῥητος ὁ οὐρανός. Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν 10
καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῳδὰ τούτοις, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς
θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέ-
μοντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ
φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ. μετὰ δὲ νειμάμενοι
κατὰ ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν·
ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δήλιος· ὁ δ' Ἀθη-
ναῖος τὴν Ἀθηνᾶν· μαρτυρεῖται γοῦν τὴν οἰκειότητα τῷ
ὀνόματι· καὶ τὴν Ἥραν ὁ Ἀργεῖος· καὶ ὁ Μυγδόνιος τὴν
Ῥέαν· καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρῆτες οὐ
γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέ-
γουσι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς
ἄρα τοσοῦτον ἠπατώμεθα χρόνον, οἰόμενοι τὸν Δία βρον-
τᾶν τε, καὶ ὕειν, καὶ τἄλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλε-
λήθει πάλαι τεθνεὼς, παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος. Ἔπειτα 11

4 Θρησκείας) Λατρείας. V.

ad hunc diem luunt, ceterum inacceſſum fuit ab illo tempore mortalium generi coelum atque interdictum. Talis Deorum vita eſt. Homines igitur conſonantia his & conſequentia circa religiones inſtituerunt. Primum nemora ſacrarunt, & montes dedicarunt, & ſacras eſſe iuſſerunt aves, & ſuas unicuique plantas Deo aſſignarunt: deinde in gentes deſcriptos colunt, ſuoſque cives declarant; Delphus quidem Deliuſque Apollinem; Minervam vero Athenienſis: (teſtatur enim ipſo ſuo nomine *Graeco* illam coniunctionem;) Iunonem porro Argivus, & Mygdonius Rheam, & Venerem Paphius: rurſum Cretenſes non natum modo apud ſe, neque nutritum modo Iovem praedicant, ſed ſepulcrum quoque illius oſtendunt. Nos igitur longo adeo tempore falſi ſumus, qui putaverimus, Iovem tonare, & pluere, & reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum eſſe mortuum, qui apud Cretenſes ſepultus ſit. Deinde templis ex-

δὲ ναοὺς ἐγείραντες, ἵν᾽ αὐτοῖς μὴ ἄοικοι, μηδὲ ἀνέστιοι δῆθεν ὦσιν, εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσι, παρακαλέσαντες ἢ Πραξιτέλην, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ, οὐκ οἶδ᾽ ὅπου ἰδόντες ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία, παῖδα δ᾽ ἐς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνήτην, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὅμως δ᾽ οὖν οἱ παριόντες ἐς τὸν νεὼν οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἴονται ὁρᾷν, οὔτε τὸ ἐκ τῆς Θρᾴκης μεταλλευθὲν χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετῳκισμένον, καὶ τὴν Πισαίων ἐρημίαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.
2 Θέμενοι δὲ βωμοὺς, καὶ προῤῥήσεις, καὶ περιῤῥαντήρια,

Ὑπηνήτην) Ὑπήνη τὸ γένειον, ἀπὸ τοῦ ὑπεῖναι, ὑποκεῖσθαι· καὶ ὑπηνήτης ἀνὴρ, ἀκμαῖος. V.

7 Οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα) Εἰς ὃν κεῖται τὸ τοῦ Διὸς ἄγαλμα. V.

10 Τὴν Πισαίων ἐρημίαν) Ἐν Πίσῃ γὰρ τῆς Ἠλιακῆς γῆς, τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἄγαλμα ἐκ χρύσου καὶ ἐλέφαντος κατεσκεύασε Φειδίας, ὅπου καὶ ὁ ἀγὼν τὰ Ὀλύμπια ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πενταετίαν μόνον ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους χάριν τῶν Ὀλυμπίων εἰς Ὀλυμπίαν ἕνεκεν τοῦ ἀγῶνος, ἄλλοτε δὲ μηδέποτε, διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν Πισαίων ἐρημίαν. V.

13 Περιῤῥαντήρια) Τὰ ὕδατα, δι᾽ ὧν προκαθήραντο οἱ θύειν μέλλοντες. V.

citatis, ne ſine domo, ſine foco ſibi ſint Dii, ſigna illis aſſimilant, Praxitele aliquo advocato, aut Polycleto, aut Phidia. At hi neſcio ubi viderint Deos: fingunt certe barbatum Iovem, perpetuo adoleſcentem Apollinem, Mercurium primae lanuginis iuvenem, caeruleo capillo Neptunum, & glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant aedem, non iam Indicum ſibi ebur videntur videre, aut quaeſitum ex Thraciae metallis aurum; ſed Saturni ipſum ac Rheae filium, in terram traductum collocatumque a Phidia, & Piſaeorum deſertis praeſidere iuſſum, ac ſatis habere, ſi ipſis quinque interiectis annis, per Olympiorum occaſionem obiter aliquis ei ſacrificet. Poſitis vero altaribus, & edictis, &

προσάγουσι τὰς θυσίας· βοῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός·
ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δέ τις λιβα-
νωτὸν, ἢ πόπανον· ὁ δὲ πένης ἱλάσατο τὸν θεὸν φιλήσας
μόνον τὴν αὐτοῦ δεξιάν. ἀλλ' οἵγε θύοντες (ἐπ' ἐκείνους
γὰρ ἐπάνειμι) στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολύ γε
πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μηδὲ τῶν ἀχρή-
στων τὶ κατασφάττωσι, προσάγουσι τῷ βωμῷ, καὶ
φονεύουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ θεοῦ, γοερόν τι μυκώμενον,
καὶ, ὡς τὸ εἰκὸς, εὐφημοῦν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυ-
σίᾳ ἐπαυλοῦν. τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν ἥδεσθαι ταῦθ' ὁρῶν-
τας τοὺς θεούς; Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα φησὶ, μὴ 13
παριέναι εἴσω περιῤῥαντηρίων, ὅστις μὴ καθαρός ἐστι
τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἕστηκεν ᾑμαγμένος, καὶ,
ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκατα
ἐξαίρων, καὶ καρδιουλκῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περι-
χέων, καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβὲς ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ
πῦρ ἀνακαύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορᾷ τὴν αἶγα,

vaſis luſtralibus, hoſtias admovent, aratorem bovem agricola, opilio ovem, capram caprarius, alius quidam tus aut libum; pauper autem placavit Deum adorata ſolum dextra. Ipſi vero ſacrificantes, ad hos enim redeo, vittatum animal, quod quidem diu ante probarunt, ſi ſit integrum, (ne quod *impurum aut* parum idoneum mactent) admovent altari, & in oculis Dei mactant lugubre quiddam ſonans, quae bona illius verba interpetari licet, & tibias dimidiato iam ſpiritu ad ſacrificium inflatas. Quis non putet delectari, haec cum vident, Deos? Et edicti quidem tabula denuntiat, ne ingredi audeat, intra vaſa luſtralia, ſi quis manus puras non habeat. Ceterum ſacerdos ipſe ſtat cruentatus, &, ut Cyclops ille, ſecans, & exta eximens, & cor protrahens, & ſanguinem affundens altari, & nihil non pium perficiens: denique vero igni accenſo imponit ipſam cum

καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ κνίσσα θεσπέσιος, καὶ ἱεροπρεπὴς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν διασκίδναται ἠρέμα. ὁ μέν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς θυσίας ἀφεὶς, καὶ ἡγησάμενος ταπεινὰς, αὐτοὺς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι· καὶ οὕτω ποιῶν ἀρέσκει
14 τῇ θεῷ. Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἢν δ' ἐς τὴν Αἴγυπτον ἔλθῃς, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ. κριοπρόσωπον μὲν τὸν Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τὸν Πᾶνα ὅλον τράγον, καὶ Ἶβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰ δ' ἐθέλοις καὶ ταῦτα δαήμεναι ὄφρ' εὖ εἰδῇς,

ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προφητῶν ἐξυρημένων, διηγουμένων, (πρότερον δέ, φησιν ὁ λόγος, Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν

15 Ἐξυρημένων πρότερον) Διηγουμένων. V.

pelle capram, & ovem cum ſua ſibi lana. Tum nidor ille ſanctus adeo ac Deo dignus alta petit, & in ipſum coelum paulatim diffunditur. At Scytha, relictis hoſtiis omnibus, quas humiles putat, ipſos homines ad aram Dianae ſiſtit, eoque facto Deae placet. At iſta forte mediocria non minus his, quae apud Aſſyrios fiunt, & Phrygas, Lydoſque. In Aegyptum quidem ſi veneris, tum ſane, tum videbis magnifica multa & vere digna coelo: arietina facie Iovem, canina praeclarum illum Mercurium, & Pana caprum uſque quaque: & aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum alium, & ſimiam.

Haec ſi noſſe velis, ut ſint tibi cognita plane,

audies ſophiſtas multos, & ſcribas, & raſo capite prophetas, qui tibi enarrent, edicto prius, Valvis arcete profanos! qui tibi enarrent, inquam, ut ab hoſtibus & gigantibus ſe-

πολεμίων, καὶ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ φοβηθέντες ἧκον ἐς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους. εἶθ᾽ ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδυ τράγον· ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ τοῦ δέους· ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων. Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ᾽ ἐκείνοις αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται περιστάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον ἀποσφάξαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἆπις, ὁ μέγιστος θεὸς αὐτοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς οὕτω περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὴν κόμην, ὅστις οὐκ ἀπεξύρησε, καὶ ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο, κἂν τὸν Νίσου ἔχῃ πλόκαμον τὸν πορφυροῦν; ἔστι δὲ ὁ Ἆπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονούμενος, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος

10 Ὁ μὲν γὰρ Ἆπις ὁ μέγιστος) Ὁ Ἆπις ἐν ταῖς ἀγέλαις τῶν Αἰγυπτίων εὑρίσκεται βοῦς ὢν, καὶ ἔχων τινὰ ἴδια σημεῖα. Τοῦτο κοινὸν εὐετηρίας ἐνομίζετο σύμβολον. V.

13 Κἂν τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον) Βασιλέως Μεγαρέων τρίχα. V. *ibid.* Τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον) Ὁ Νῖσος βασιλεὺς ὢν, ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφυρᾶν, ἧς ἀποτμηθείσης ἀνάγκη ἦν ἀπολέσθαι τὴν πόλιν, ἧς ἐβασίλευεν. V.

ditionem metuentes Dii in Aegyptum venerint, ubi latere ſe ſperarent ab hoſtibus, deinde unus illorum caprum ſubierit, arietem prae metu alius, beſtiam *quamcunque* alius, aut avem: hancque ob cauſam illas formas hodie quoque ſervari Diis. Haec nimirum in penetralibus templorum repoſita ſervantur, ſcripta ante decies mille amplius annos. Ceterum ſacrificia etiam apud illos eadem, niſi quod lugent hoſtiam, & plangunt circumſtantes modo mactatam, alii vero eam ſepeliunt, contenti iugulaſſe. Maximus quidem illorum Apis Deus ſi moriatur, quis tanti facit comam, quin tondeat, & nudum in capite luctum prae ſe ferat, ſi vel purpureum Niſi cirrum habeat? Eſt porro Apis de grege Deus, priori illi ſuffectus, honeſtior longe vulgaribus (*privatis*)

τῶν ἰδιωτῶν βοῶν. ταῦτα οὕτω γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιστευόμενα, δεῖσθαί μοι δοκεῖ τοῦ μὲν ἐπιτιμήσοντος οὐδενὸς, Ἡρακλείτου δέ τινος, ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασομένου τὴν ἄνοιαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἄγνοιαν ὀδυρουμένου.

bubus & auguſtior. Haec, quae ita fiunt, & a vulgo creduntur, reprehenſore opus habere mihi non videntur, ſed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ.

ΖΕΥΣ. Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάθρα, καὶ παρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ στῆσον ἑξῆς παραγαγὼν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανοῦνται, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. ἀποκηρύξομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντὸς εἴδους, καὶ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις οὐκ ἔχει τοπαραυτίκα τἀργύριον καταβαλέσθαι, εἰς νέωτα ἐκτίσει, καταστήσας ἐγγυητήν. 1

ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίασιν· ὥστε χρὴ μὴ διατρίβειν, μηδὲ κατέχειν αὐτούς.

ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν οὖν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν; 2

VITARUM AUCTIO.

Iup. Tu ſcamna diſpone, & locum para advenientibus: tu colloca adductas ordine vitas; ſed exorna ante, ut formoſae videantur, & emtores quam plurimos alliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac, & iube, quod bene vertat! emtores iam adeſſe ad lapidem [*forum*]. Praeconio autem vendemus vitas philoſophas omnis generis, & ſectarum diverſarum. Si quis vero praeſentem pecuniam numerare non poſſit, fideiuſſore dato, proximo anno ſolvet.

Merc. Multi conveniunt: nihil cunctandum eſt, neque illos retinendum.

Iup. Vendamus ergo.

Merc. Quem vis primum producamus?

ΖΕΥΣ. Τουτονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικὸν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται.

ΕΡΜ. Οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς, κατάβηθι, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις.

ΖΕΥΣ. Κήρυττε δή.

ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ ἄνθρωπον εἶναι βούλεται; τίς εἰδέναι τὴν τοῦ παντὸς ἁρμονίαν, καὶ ἀναβιῶναι πάλιν;

ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ μάλιστα οἶδεν;

ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις.

ΑΓΟ. Ἔξεστιν αὐτὸν ἀνακρίνειν;

ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

3 ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ;

ΠΥΘ. Σάμιος.

Iup. Comatum hunce Ionicum: etenim honeſtus eſſe videtur.

Merc. Heus tu, Pythagorice, deſcende, perſpiciendum te praebe congregatis.

Iup. Iam fac praeconium.

Merc. Optimam vitam vendo, honeſtiſſimam, quis emet? Quis ſupra hominis conditionem extolli vult, quis noſſe concordiam univerſi, & reviviſcere?

Emt. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novit?

Merc. Arithmeticam, Aſtronomiam, Praeſtigias, Geometriam, Muſicam, Impoſturam. Vatem vides ſummum.

Emt. Licetne interrogare hominem?

Merc. Interroga, quod bene eveniat!

Emt. Cuias es?

Pyth. Samius.

ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἐπαιδεύθης;

ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς.

ΑΓΟ. Φέρε δὴ, ἢν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις;

ΠΥΘ. Διδάξω μὲν οὐδὲν, ἀναμνήσω δέ.

ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις;

ΠΥΘ. Καθαρὰν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἐπ᾽ αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας.

ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως;

ΠΥΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίη μακρὴ, καὶ ἀφωνίη, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν.

ΑΓΟ. Ὥρα σοι, ὦ βέλτιστε, τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριὰς εἶναι βούλομαι. τί δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν;

4 Ἀναμνήσω δὲ) Τῶν παρ᾽ Ἕλλησι μετεμψυχώσεως τὸ δόγμα πρῶτος Πυθαγόρας εἰσήνεγκεν. Ἐπεὶ δὲ τὴν ψυχὴν προυπάρχειν διὰ τοῦ τὰς μαθήσεις ἀναμνήσεις ὑποτίθεσθαι κρατύνεται, εἰκότως τοῦτο ληρεῖν τὸ νῦν πεποίηκε τὸν Πυθαγόραν. G.

Emt. Ubi inſtitutus es?

Pyth. In Aegypto apud ſapientes, qui ibi ſunt.

Emt. Age, ſi te emero, quid me docebis?

Pyth. Equidem docebo te nihil, ſed in memoriam tibi revocabo.

Emt. Quomodo iſtuc?

Pyth. Purgando prius animam, & ſordes illius eluendo.

Emt. Pone nimirum, me iam purgatum eſſe; quis modus reponendi in memoriam?

Pyth. Primum quidem longa quies, & ſilentium, & quinque integris annis nihil quidquam loqui.

Emt. Quin tu, bone vir, Croeſi filium inſtituis. Ego quidem loquax eſſe volo, non ſtatua. Sed tamen, quid poſt ſilentium, quid poſt quinquennium fiet?

F 2

ΠΥΘ. Μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεαι.

ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῳδὸν γενόμενον, κᾆτα εἶναι σοφὸν χρή.

4 ΠΥΘ. Εἶτ' ἐπὶ τουτέοισιν, ἀριθμέειν.

ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν.

ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμέεις;

ΑΓΟ. Ἓν, δύο, τρία, τέτταρα.

ΠΥΘ. Ὁρᾷς, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελὲς, καὶ ἡμέτερον ὅρκιον;

ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ὅρκον τὰ τέτταρα, οὔ ποτε θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς.

ΠΥΘ. Μετὰ δὲ, ὦ ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἠέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ἥτις αὐτέοισιν ἡ φορή· καὶ ὁκοῖα ἐόντα μορφὴν, καὶ ὅκως κινέονται.

ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ ἀὴρ, ἢ ὕδωρ;

ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἷά τε ἀμορφίῃ

Pyth. In Muſicis exercebere & Geometricis.

Emt. Lepide narras, ſi prius fieri citharoedum oportet, tum deinde ſapientem.

Pyth. Poſt haec deinde numerare.

Emt. Novi iam nunc numerare.

Pyth. Quomodo igitur numeras?

Emt. Unum, duo, tria, quatuor.

Pyth. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem ſunt, & trigonum perfectum & noſtrum iusiurandum.

Emt. Ita me quaternio, maximum illud iusiurandum, ut non unquam diviniores nec ſacros magis ſermones audivi.

Pyth. Poſt ea vero, hoſpes, ſcies de terra, & aëre, & aqua, & igne, quis motus illorum naturalis ſit, qua ſint forma, & quomodo moveantur.

Emt. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua?

Pyth. Et maxime quidem manifeſtam: alioquin, *qui poſ-*

καὶ ἀσχημοσύνῃ κινέεσθαι. καὶ ἐπὶ τουτέοισι δὲ, γνώσεαι τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἐόντα, καὶ ἁρμονίην.

ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεωυτὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὁρεόμενον, καὶ ἄλλον ἐόντα εἴσεαι. 5

ΑΓΟ. Τί φῄς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ᾽ οὗτος, ὥσπερ νῦν πρὸς σὲ διαλέγομαι;

ΠΥΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς ἄλλο μεταβήσεαι.

ΑΓΟ. Τοῦτο φὴς, ἀθάνατον ἔσεσθαί με, ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς. Τὰ 6
δ᾽ ἀμφὶ δίαιταν, ὁποῖός τις εἶ;

ΠΥΘ. Ψυχήϊον μὲν οὐδὲ ἕν τι σιτέομαι· τὰ δ᾽ ἄλλα, πλὴν κυάμων.

2 Τὸν θεὸν) Ἔλεγον δὲ καὶ τὸν θεὸν ἀριθμὸν καὶ μέτρον δύεσθαι τὰς ψυχὰς [καὶ] πάντα σώματα ζώων μεχρι καὶ τῶν κναδάλων· καὶ κυάμων δὲ ἀπείχοντο. Χρυσοῦν δ᾽ ἔλεγον ἔχειν Πυθαγόραν καὶ θάτερον τῶν μηρῶν. G.

10 Ἐφαντάζεο) Τὸ φαντάζεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀνατυποῦσθαι· λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐν ὕπνῳ ὁρωμένων· ἔστι δὲ ἀνατυποῦσθαι τὸ φαντάζεσθαί τινα τὰ ὁραθέντα. V.

ſent habituque & forma caſſa moveri? Ad haec intelliges, Deum numerum eſſe & harmoniam.

Emt. Mira praedicas.

Pyth. Praeter ea, quae dicta ſunt, etiam ipſum te, qui unus videris, alium oculis cerni, alium autem eſſe cognoſces.

Emt. Quid ais? alium me eſſe, non illum ipſum, qui nunc tecum loquor?

Pyth. Iam quidem hic es: olim vero in alio corpore, & ſub nomine alio apparebas; cum tempore vero rurſus in aliud corpus & nomen tranſibis.

Emt. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his ſatis. Quod ad victum qualis es?

Pyth. Animalium edo nihil: ſed reliqua, exceptis fabis.

ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους;

ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλ' ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι· καὶ ἢν ἀποδύσῃς κύαμον ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν φυήν. ἑψηθέντι δὲ ἢν ἐπαφῇς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένῃσιν, αἷμα ποιήσεις. τὸ δὲ μεῖζον, Ἀθηναίοισι νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρέεσθαι.

ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι, καὶ γυμνὸν γάρ σε ἰδεῖν βούλομαι. ὦ Ἡράκλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. θεὸς, οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται· ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις;

ΕΡΜ. Δέκα μνῶν.

ΑΓΟ. Ἔχω, τοσούτου λαβών.

ΖΕΥΣ. Γράφε τοῦ ὠνησαμένου τοὔνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν.

ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ

10 Θεὸς οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται) Ἐλέγετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἐντετυπῶσθαι τῷ δεξιῷ αὐτοῦ μηρῷ τὸν Φοῖβον. V.

Emt. Cur averſaris fabas?

Pyth. Non averſor: ſed ſacrae ſunt, & mira earum natura. Primum quantae ſunt, genitura ſunt. Si cute nudes fabam viridem, videbis eam virilibus membris figura ſimilem; coctam vero ſi deſtituas, in aura certo numero noctium, ſanguinem efficies. Quod vero maius, lex eſt Athenienſibus, fabarum ſuffragiis eligere magiſtratus.

Emt. Praeclare omnia dixiſti, & ut ſacris dignum eſt. Sed exue te: nam & nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur eſt! Deus, non mortalis aliquis eſſe videtur. Itaque omnino emendus eſt. Quanti illum praedicas?

Merc. Decem minis.

Emt. Meus igitur eſt: tanti enim emo.

Iup. Scribe nomen emtoris & patriam.

Merc. Videtur, Iuppiter, Italicus eſſe de his, qui circa

Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτῃ Ἑλλάδα. καίτοι οὐχ εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηνται κατὰ κοινὸν αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγέτωσαν· ἄλλον παραγάγωμεν.

ΕΡΜ. Βούλει τὸν αὐχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν Ποντικόν; 7

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας, ἐλθὲ, καὶ περίιθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικὸν, βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσεται;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ πῶς ἔφης; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον;

ΕΡΜ. Ἔγωγε.

ΑΓΟ. Εἶτα οὐ δέδιας μή σοι δικάσηται ἀνδραποδισμοῦ, ἢ καὶ προκαλέσηταί σε ἐς Ἄρειον πάγον;

7 Οὗτος ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος) Διογένης οὗτος ὁ Σινωπεὺς ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐξωμίας ἐκαλεῖτο, διότι ἐξωμίδα ἐφόρει, καὶ τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι. V.

ibid. Ἐξωμίας) Ἐξωμίδρια γὰρ ἐφόρουν· τὸ δὲ ἦν χιτὼν παχὺς καὶ τραχὺς, ἅτε ἄγναπτος, κατὰ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ῥαφὴν οὐκ ἔχων· διὸ καὶ ἕτερος μασχάλη. Ἀχειρίδωτος δὲ ὢν τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι, παρ' ὃ καὶ ἐξωμίς· οὐ μόνον δὲ χιτὼν, ἀλλὰ περίβλημα. G.

14 Προκαλέσηται) Προκαλεῖται οἰκέτης εἰς βάσανον· προκαλεῖται δὲ εἰς δίκην ὁ ἀντίδικος. G.

Crotonem & Tarentum & illam Graeciam habitant. Quanquam non unus, ſed trecenti circiter emerunt communiter poſſidendum.

Iup. Ducant. Nos producamus alium.

Merc. Viſne ſqualidum illum Ponticum?

Iup. Prorſus ita volo.

Merc. Heus tu peram ſuſpenſe, exſerte humerum, veni, circumi hunc conſeſſum. Virilem vitam vendo, vitam praeclaram & generoſam, vitam liberalem: ecquis emet?

Emt. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis?

Merc. Equidem.

Emt. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut in Areopagum te in ius vocet?

ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως· οἴεται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος.

ΑΓΟ. Τί δ' ἄν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ οὕτω κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἢν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήσῃς, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τοὔνομα.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται;

ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐροῦ· κάλλιστον γὰρ οὕτω ποιεῖν.

ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, καὶ κατηφὲς, μή με ὑλακτήσῃ προσελθόντα, ἢ καὶ νὴ Δία δάκῃ γε. οὐχ ὁρᾷς ὡς διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει;

ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γάρ ἐστι.

16 Τιθασσὸς) Πρᾶος καὶ ἥμερος. V.

Merc. Nihil ſua referre putat, ſi vendatur. Putat enim ubivis ſe eſſe liberum.

Emt. Quis vero uſus eſſe poſſit hominis ſqualidi, & male adeo a fortuna habiti, niſi forte foſſorem aut aquarium facere velimus.

Merc. Non hoc ſolum, ſed ſi ianuae cuſtodem illum imponas, multo quam ſunt canes fideliori illo uteris: & ſane cani ei nomen eſt.

Emt. Cuias eſt, aut cuius rei uſum & exercitationem promittit?

Merc. Ipſum interroga: id enim optimum factu erit.

Emt. Metuo truculentum hominis vultum atque triſtem, ne allatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam ſuſtulit, & ſupercilia contraxit, & minax quiddam ac bilioſum obtuetur?

Merc. Noli timere: cicur eſt.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ; 8

ΔΙΟΓ. Παντοδαπός.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΔΙΟΓ. Τοῦ κόσμου πολίτην ὁρᾷς.

ΑΓΟ. Ζηλοῖς δὲ τίνα;

ΔΙΟΓ. Τὸν Ἡρακλέα.

ΑΓΟ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ λεοντῆν ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ.

ΔΙΟΓ. Τουτί μοι λεοντῆ τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονὰς, οὐ κελευστὸς, ἀλλ' ἑκούσιος, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος.

ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις;

ΔΙΟΓ. Ἐλευθερωτής εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προφήτης εἶναι βούλομαι.

10 Οὐ κελευστὸς) Εὐρυσθεὺς ἐπέταττε τῷ Ἡρακλεῖ. G.

Emt. Primum, bone vir, cuias es?

Diog. Omnigena.

Emt. Quid ais?

Diog. Mundi civem vides.

Emt. Quem ſectaris?

Diog. Herculem.

Emt. Quin igitur & leoninam ſumis? Nam ad clavam quod pertinet, ſimilis ei videris.

Diog. At leonina mihi eſt detritum hoc palliolum: bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non [*tamen ut ille alieno*] iuſſu, ſed mea ſponte, qui repurgare illis vitam inſtituerim.

Emt. Laudo propoſitum. Sed quid maxime ſcire te dicamus? aut quam artem habes?

Diog. Liberator ſum hominum, & medicus affectionum: in univerſum autem veritatis, & libertatis in loquendo praeco eſſe volo.

9 ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἢν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις;

ΔΙΟΓ. Πρῶτον μὲν παραλαβών σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφὴν, καὶ ἀπορίᾳ συγκατακλείσας, τριβώνιον περιβαλῶ. μετὰ δὲ, πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἢν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, ἐς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμου δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται· καὶ τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. ἡ πήρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ, καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. καὶ οὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. ἢν μαστιγοῖ δέ τις, ἢ στρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀνιαρὸν ἡγήσῃ.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῂς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον;

12 Ὀπισθογράφων) Προγεγραμμένων, πεπονημένων. V. G. 14 Ἢ στρεβλοῖ) Βασανίζῃ, δεσμῇ, μαστίζῃ. V.

Emt. Age, Praeco, ſi te emero, qua me ratione docebis?

Diog. Cum primum te accepero, & deliciis exutum, cum inopia concluſero, palliolo te amiciam: deinde opus facere, & elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, & obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem ſi quas habeas, mihi obſecutus in mare abiicies: tum matrimonium, & liberos & patriam negliges, & nugas putabis omnia: relictaque domo paterna, aut ſepulcrum inhabitabis, aut deſertam turriculam, aut dolium denique. Ceterum pera tibi lupinorum plena erit, & librorum in tergo etiam ſcriptorum. Ita conſtitutus beatiorem te magno rege [*Perſarum*] putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum moleſtum iudicabis.

Emt. Quid ais? non dolere flagris licet caeſum? Equi-

οὐ γὰρ χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβλημαι.

ΔΙΟΓ. Το Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας.

ΑΓΟ. Τὸ ποῖον;

ΔΙΟΓ. Ἡ φρὴν σοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλγητος. Ἃ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν· ἰταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἑξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. οὕτω γὰρ ἀποβλέψονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί· καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα, τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδὼς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετριότης ἀπέστω. καὶ τὸ ἐρυθριᾷν ἀπόξυσον τοῦ προσώπου παντελῶς. δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωπώτατα τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ

7 Ἰταμὸν) Ἀναιδῆ καὶ ἀναίσχυντον. V. παρὰ τὸ ἵεσθαι καὶ ὁρμᾷν. G.

10 Ἀπηχὲς) Ξένον τοῦ κατὰ πάντων ἤχου. V. G.

14 Ἀπόξεσον) Γρ. καὶ ἀπόξυσον. G.

dem non teſtudinis neque cancri teſta circumdatus ſum.

Diog. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemulabere.

Emt. Quodnam?

Diog. Animus dolet, dolore lingua ſed vacat. Porro quae maxime adeſſe tibi debent, haec ſunt. Improbum oportet eſſe, & audacem, & conviciari ordine omnibus regibus pariter & privatis: ita enim oculos in te coniicient, fortemque te virum putabunt. Porro barbara vox erit, & abſona loquela, & plane cani ſimilis: vultus contentus ac rigidus, inceſſus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia & agreſtia. Pudor vero & aequitas & mediocritas abeſto: frontem perfricare ne ſatis habe, ſed abrade penitus. Loca ſequere celeberrima, & in his ipſis ſolus & inſociabilis eſſe

φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις, θαῤῥῶν ποίει· καὶ τῶν ἀφροδισίων αἱροῦ τὰ γελοιώτατα· καὶ τέλος, ἢν σοι δοκῇ, πολύποδα ὠμὸν, ἢ σηπίαν φαγὼν, ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦμεν.

11 ΑΓΟ. Ἄπαγε. μιαρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ ῥᾶστά γε, ὦ οὗτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῆ μετελθεῖν. οὐ γάρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἡ ὁδός. καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾖς, ἤτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδέν σε κωλύσει θαυμάσιον εἶναι, ἢν μόνον ἡ ἀναίδεια, καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθῃς.

ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν σὺ δέομαί σου. ναύτης δ' ἂν

poſtula, neque amico admiſſo neque hoſpite. In hoc enim ineſt regni illius tui interitus. In conſpectu omnium ea fac animoſe, quae neque ſolus aliquis temere ſuſcipiat, & Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem ſi e re videbitur, crudo Polypo aut ſepia devorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

Emt. Apage, impura narras, & ab humanitate abhorrentia.

Diog. Sed, heus tu, facillima, & quae nullo negotio unuſquiſque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, & literis & nugis, ſed compendiaria iſta tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris, vel cerdo, aut ſalſamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te eſſe, modo impudentia audaciaque adſint, & conviciari praeclare didiceris.

Emt. Ad iſta quidem te non opus habeo: verum nauta

ἴσως ἢ κηπωρὸς ἐν καιρῷ γένοιο· καὶ ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε ἀποδόσθαι οὑτοσὶ τὸ μέγιστον δύ' ὀβολῶν.

ΕΡΜ. Ἔχε λαβών· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλοῦντος αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἀπαξαπλῶς ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορ- 12
φυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. βίος οὗτος ἡδὺς, βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἁβρότατον;

ΑΓΟ. Ἐλθὲ σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γάρ σε, ἢν ὠφέλιμος ᾖς.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν, ὦ βέλτιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὁρᾷς, διολισθαίνων.

ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαιτο διεφθαρμένον

10 Ἁβρότατον) Τρυφεράτατον, ἁπαλώτατον. V.

forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic ſi duobus ſummum obolis te vendere voluerit.

Merc. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui moleſtiam nobis faceſſat, & clamet, & in univerſum omnibus inſultet atque maledicat.

Iup. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum.

Merc. Age ergo, attende quiſquis es: res pretioſa & locupletem emtorem deſiderans. Haec vita ſuavis, vita ter beata. Ecquis voluptatis cupidus eſt? quis emit delicatiſſimum?

Emt. Huc veni, & dic, quae noſti: emam enim te, ſi frugi fueris.

Merc. Noli moleſtiam ei faceſſere, o bone, nec interroga: ebrius enim eſt, ita ut ne reſpondere quidem poſſit, labante, ut vides, lingua.

Emt. Et quis bene ſanus emat corruptum adeo & ne-

οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μύρων· ὡς δὲ, καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον. ἀλλὰ κἂν σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὁπόσα πρόσεστιν αὐτῷ, καὶ ἃ μετιὼν τυγχάνει.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι δεξιὸς, καὶ συμπιεῖν ἱκανὸς, καὶ κωμάσαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτήδειος ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ. τἄλλα δὲ πεμμάτων ἐπιστήμων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας· ἐπαιδεύθη μὲν οὖν Ἀθήνησιν. ἐδούλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ηὐδοκίμει παρ᾽ αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἁπάντων καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν.

ΑΓΟ. Ὥρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων τούτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπιτήδειος ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον.

7 Πεμμάτων) Πλακουντίων. V. 12 Ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονὴν) Συλλέγειν καὶ συναθροίζειν. V.

quam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel tu dic, o Mercuri, quae ſint in illo, & quae tractet.

Merc. In univerſum conviva dexter eſt, & compotationi aptus, & qui comiſſetur cum tibicina apud amatorem herum & luxurioſum. Ceterum bellariorum coquendorum ſciens, & obſoniorum peritiſſimus, & omnino voluptatis magiſter. Inſtitutus Athenis ſerviit tyrannis in Sicilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius inſtituti, contemnere omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem.

Emt. Circumſpiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus illis & pecunioſis: equidem hilarem adeo vitam emere non poſſum.

ΕΡΜ. Ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν.

ΖΕΥΣ. Μετάστησον· ἄλλον παράγαγε· μᾶλλον δὲ τὼ δύο τούτω, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτὼ πεπρᾶσθαι βούλομαι. 13

ΕΡΜ. Κατάβητον ἐς τὸ μέσον. τὼ ἀρίστω βίω πωλῶ· τὼ σοφωτάτω πάντων ἀποκηρύττομαι.

ΑΓΟ. Ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν οὐ διαλείπει γελῶν, ὁ δέ τινα ἔοικε πενθεῖν· δακρύει γὰρ τὸ παράπαν. τί ταῦτ᾽, ὦ οὗτος, τί γελᾷς;

ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκέει τὰ πράγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμέες.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελᾷς ἡμῶν ἁπάντων, καὶ παρ᾽ οὐδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα;

ΔΗΜ. Ὧδε ἔχει. σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν οὐδέν. κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴ, καὶ ἀπειρίη.

Merc. Videtur hic non vendibilis eſſe, & apud nos manſurus, Iuppiter.

Iup. Tranſire illum in alteram partem iube. Produc alium: quin illos duo, ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheſo alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo.

Merc. Deſcendite in medium. Vitas optimas vendo, ſapientiſſimos omnium praedico venales.

Emt. Quantum, Iuppiter, inter ſe diſtant! alter ridere non deſinit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc ſibi vult? quid rides?

Dem. Rogas? ridiculae mihi videntur res veſtrae omnes, & vos ipſi.

Emt. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res noſtras omnes?

Dem. Sic eſt. Serium enim in iis nihil quidquam: vana omnia, atomorum impetus, imperitia.

ΑΓΟ. Οὔμενουν, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ
14 ἄπειρος. ὢ τῆς ὕβρεως, οὐ παύσῃ γελῶν; Σὺ δὲ τί κλάεις, ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν.

ΗΡΑΚ. Ἡγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα ὀϊζυρὰ, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι μὴ ἐπικήριον· τῷ δὴ οἰκτείρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι. καὶ τὰ μὲν παρεόντα οὐ δοκέω μεγάλα, τὰ δ᾽ ὑστέρῳ χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώσιας καὶ τὴν τοῦ ὅλου συμφορήν. ταῦτ᾽ ὀδύρομαι, καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδὲν, ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέονται, καί ἐστι τωὐτὸ τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα, μικρόν· ἄνω κάτω περιχορεύοντα, καὶ ἀμειβόμενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδιῇ.

ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰών ἐστι;

6 Ἐπικήριον) Ἐπιθανάτιον. V. κὴρ γὰρ ὁ θάνατος. G.

10 Ἀλλάκως) Ἀντὶ τοῦ πᾶς· ἔστι δὲ καὶ τοῦτο Ἰωνικὸν, ἐπεί τοι καὶ Ἔφεσος Ἰώνων. Ἐφέσιος δὲ Ἡράκλειτος. V.

ibid. Κυκεῶνα) Κυκεὼν ἐκ πολλῶν βοτανῶν συγκειμένων φαρμακείαν ποιεῖ δηλητήριον, ἀπὸ τοῦ κεχύσθαι κυχεὼν, καὶ κυκεών. V.

Emt. Enimvero tu vanus es re vera & imperitus. O inſolentiam! ridere non deſines? Tu vero, vir bone, quid ploras? multo enim melius credo, te alloqui.

Her. Puto enim, Hoſpes, res hominum queſtu & lacrimis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium: hoc ſane nomine miſeror illas & defleo, & praeſentia quidem magna non arbitror; ſed quae in poſterum futura ſunt, ea demum triſtia, exuſtiones loquor, & univerſi calamitatem: haec deploro, & quod ſtabile nihil eſt ac firmum, ſed cinno quaſi quodam permixta & confuſa feruntur, idemque ſunt delectatio & faſtidium, cognitio ignorantia, magnum parvum, ſurſum deorſum euntia, & vices in illo ſeculi luſu permutantia.

Emt. Quid igitur eſt ſeculum?

ΗΡΑΚ. Παῖς παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι;

ΗΡΑΚ. Θεοὶ θνητοί.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί;

ΗΡΑΚ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι.

ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις, ὦ οὗτος, ἢ γρίφους συντιθεῖς; ἀτεχνῶς γὰρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς.

ΗΡΑΚ. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεταί σε εὖ φρονῶν.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμώζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι.

ΑΓΟ. Τουτὶ τὸ κακὸν οὐ πόῤῥω μελαγχολίας ἐστὶν, οὐδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι.

ΕΡΜ. Ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσιν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκήρυττε.

1 Διαφερόμενος) Συνδιαμαχόμενος. V.

6 Γρίφους) Γρίφος ζήτημα αἰνιγματῶδες, ἢ συμπλοκὴ συλλογισμοῦ. λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκτυον, καὶ ὁ συμπλεκόμενος λόγος. V.

10 Ἡβηδὸν) Ἀκμαστικῶς. G.

Her. Puer ludens, talos iactans, huc illuc vagans.

Emt. Homines vero quid?

Her. Dii mortales.

Emt. Dii vero?

Her. Homines immortales.

Emt. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis; Plane enim, ut Loxias ille Apollo, nihil clare dicis.

Her. Nihil enim vos curo.

Emt. Igitur neque ſanus quiſquam te emerit.

Her. Ego vero plorare iubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores.

Emt. Morbus huius hominis ab atra bile non procul abeſt: neque vero alterum eorum emerim equidem.

Merc. Neque igitur hi vendi poterunt.

Iup. Praedica alium.

15 ΕΡΜ. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν στωμύλον;

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Δεῦρ' ἐλθὲ σύ. βίον ἀγαθὸν, καὶ συνετὸν ἀποκηρύττομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον;

ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις;

ΣΩΚ. Παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά.

ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην, τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι.

ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι καλῷ; καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων ἐραστής εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ ἡγοῦμαι καλήν. ἀμέλει, κἂν ὑπὸ ταὐτὸν ἱμάτιόν μοι κατακέωνται, ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν.

ΑΓΟ. Ἄπιστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα, ὑπ' ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

1 Τὸν στωμύλον) Φλύαρον, πιθανολόγον, ἢ ἔφορον τῶν λόγων, ἀπατεῶνα. V.

Merc. Vis Athenienſem illum, loquaculum?

Iup. Ego vero volo.

Merc. Huc tu tranſi. Vitam bonam & prudentem praedicamus. Quis emit ſanctiſſimum?

Emt. Dic mihi, quid maxime noſti?

Socr. Puerorum amator ſum, & doctus artes amatorias.

Emt. Quomodo igitur ego emam te? Paedagogo enim opus habebam pro puero, quem pulchrum habeo.

Socr. Ecquis vero aptior me ſit contubernalis pulchri? Neque enim corporum amator ego: animam pulchram iudico. Noli laborare, ſi vel ſub eadem veſte mecum pernoctarint, audias dicentes, nulla ſe iniuria a me affectos.

Emt. Supra fidem ſunt, quae dicis, amatorem ultra animum nihil nugarum tentare, idque ubi plena eius rei ſit facultas ſub eadem veſte iacenti.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ τὴν πλάτανον οὕτω ταῦτ᾽ ἔχειν. 16

ΑΓΟ. Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν.

ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος· καὶ τὸν ἐν οὐρανῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον;

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἀλλὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον; 17

ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξένῃ, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς.

ΑΓΟ. Ἓν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων.

ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου, παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου.

ΑΓΟ. Τί τοῦτο φῄς; ἀνῃρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας νόμους;

1 Ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα) Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος οὗτος ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χηνὸς, ἢ πλατάνου, ἢ κριοῦ, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου. Οἷς μέγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων, ἔπειτα χήν· θεοὺς δὲ ἐσίγων. Κρατῖνος Χείρωσι. Τοιοῦτοι καὶ οἱ Σωκράτους ὅρκοι. V. G.

Socr. At ego canem tibi iuro & platanum, haec ita ſe habere.

Emt. Hercules! quam abſurdi ſunt iſti Dii.

Socr. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin non vides quantus ille ſit in Aegypto? & illum in coelo Sirium? & Cerberum illum apud Inferos?

Emt. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis?

Socr. Civitatem incolo, quam ipſe mihi formavi, republica utor nova, & meas ipſe mihi leges fero.

Emt. Unum velim audire decretorum tuorum.

Socr. Audi ergo maximum, quod de mulieribus ſtatui. Placet, nullam earum uniuſcuiuſquam eſſe, ſed in partem nuptiarum venire, quiſquis voluerit.

Emt. Quid ais? ſublatas abrogataſque de adulterio leges?

ΣΩΚ. Νὴ Δία, καὶ ἁπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν.

ΑΓΟ. Τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ;

ΣΩΚ. Καὶ οὗτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἆθλον φιλῆσαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

18 ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς φιλοδωρίας. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον;

ΣΩΚ. Αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. ὁπόσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τἀπὶ γῆς, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν, ἁπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἑστᾶσιν ἔξω τῶν ὅλων.

ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἑστᾶσιν;

ΣΩΚ. Οὐδαμοῦ. εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν.

ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα.

ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ τῆς ψυχῆς τὸν ὀ-

Socr. Ita per Iovem, & omnem ſimpliciter circa talia minutam illam diligentiam.

Emt. De pueris vero aetate & forma florentibus quid ſtatuis?

Socr. Et hi erunt praemium fortiſſimis, qui amore illorum potiantur, quoties ſplendidum & audax facinus ediderint.

Emt. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput eſt?

Socr. Formae & exempla rerum. Quidquid enim vides, terram, terreſtria, coelum, mare: horum omnium imagines quaedam, viſum effugientes, ſtant extra hoc univerſum.

Emt. Ubi ſtant igitur?

Socr. Nuſquam: ſi enim in loco aliquo eſſent, plane non eſſent.

Emt. Non video ea, quae narras, exempla.

Socr. Neque id mirum. Caecus enim es mentis quidem

φθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, κἀμὲ ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ὠνητέος εἶ, σοφὸς, καὶ ὀξυδερκής τις ὤν. Φέρ᾽ ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ.

ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα.

ΑΓΟ. Ὠνησάμην ὅσου φῄς. τἀργύριον μέν τοι ἐς αὖθις καταβαλῶ.

ΕΡΜ. Τί οὖν σοι τοὔνομα; 19

ΑΓΟ. Δίων Συρακούσιος.

ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. τὸν Ἐπικούρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲν τοῦ γελῶντος ἐκείνου μαθητὴς, καὶ τοῦ μεθύοντος, οὓς μικρῷ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. ἓν δὲ πλέον οἶδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέστερος τυγχάνει· τὰ δ᾽ ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λιχνείᾳ φίλος.

ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή;

ΕΡΜ. Δύο μναῖ.

14 Λιχνεία) Λαιμαργία. V.

oculo. At ego omnium video imagines, & te quendam alium corporis oculos fugientem, & me, & prorſus duplicia omnia.

Emt. Ergo emendus es, ita ſapiens & viſu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro illo a me exigis?

Merc. Dabis talenta duo.

Emt. Emi, quanti dicis. Pecuniam vero deinde ſolvam.

Merc. Quod tibi nomen?

Emt. Dio Syracuſanus.

Merc. Habe tibi & duc, quod bene vertat! Te iam Epicureum voco. Quis hunc emet? Eſt quidem ridentis illius diſcipulus, & ebrii alterius, quos paulo ante praeconio vendebamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus magis eſt impius. Ceterum ſuavis eſt, & gulae amicus.

Emt. Quod pretium?

Merc. Duae minae.

ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων;

ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας.

ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν οὐδέν. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρῷ κουρίαν ἐκεῖνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἐοίκασι δ' οὖν πολύ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηντηκότων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει;

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φής;

1 Τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω) Ὅτι τὸ δεῖνα εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ λέγειν οὕτως ἀφελῶς τὸν λόγον προάγοντες ἐπὶ τῶν συγκρίπτειν τὶ βουλομένων τῇ ἀοριστίᾳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. V.

3 Τὰ γλυκέα) Τὰς ἰσχάδας, καὶ τὰ μελιτώδη προυβάλετο διὰ τὸ γλυκὺ καὶ τὸ ἡδὺ, αἰνιττόμενος τὸ λεῖον τῆς ἡδονῆς καὶ τὸ προσηνές. G.

5 Παλάθας τῶν Καρικῶν) Ὡς τῆς Κῶ διαφόρους· παλάθη δέ ἐστι σφαῖρα ἀποσγκὸς σύκων συμπιπτομένη. G.

9 Πολύ τι πλῆθος) Ἐπειδὴ πολλοὶ τῇ ἀτοπίᾳ σοφισμάτων σημαινόμενος παρεγένοντο ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ, ὅπου τῆς ἐπιδείξεως χάριν παρῄει Χρύσιππος, διὰ τοῦτο νῦν τοῦτο λέγει, ὅτι πολλοὶ τοῦτον ἐπὶ τὴν ἀγορὰν περιμένουσιν. G.

Emt. En tibi illas. Hoc vero fac ut ſciam, quibus gaudet cibis?

Merc. Dulcibus veſcitur & mellis ſaporem habentibus, maxime ficubus.

Emt. Haec res difficultatem non habet. Emam viro maſſas caricarum.

Iup. Alium voca; illum ad cutem raſum, triſtem illum de porticu.

Merc. Bene mones: videntur ſane multi eum exſpectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipſam virtutem vendo, vitam perfectiſſimam: quis omnia ſolus ſcire cupit?

Emt. Quorſum illud dicis?

ΕΡΜ. Ὅτι μόνος οὗτος σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλούσιος, νομοθέτης, καὶ τἄλλα, ὁπόσα ἐστίν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν, ὦ ᾽γαθὲ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ νὴ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Ἔοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθὲ, ὦ ᾽γαθὲ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὠνητὴν ἐμὲ 21
ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ οὐκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος καὶ δοῦλος ὤν;

ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. οὐ γὰρ ἐφ᾽ ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν.

ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω ᾗ λέγεις.

ΧΡΥΣ. Τί φής; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μέν ἐστι προηγμένα, τὰδ᾽ ἔμπαλιν ἀποπροηγμένα;

ΑΓΟ. Οὐδὲ νῦν μανθάνω.

Merc. Nempe ſolus hic ſapiens, ſolus pulcher, ſolus iuſtus, fortis, rex, rhetor, dives, legislator, & quotquot ſunt reliqua.

Emt. Ergo, bone vir, coquus etiam bonus, & medius fidius cerdo, & faber, & id genus.

Merc. Sic videtur.

Emt. Huc prodi, bone vir, & dic mihi te emturo, quid hominis ſis? & primum, an non aegre feras, te vendi & ſervum eſſe?

Chryſ. Nequaquam: haec enim in noſtra poteſtate non ſunt. Quaecunque vero in poteſtate noſtra non ſunt, ea indifferentia eſſe contingit.

Emt. Non intelligo, quid dicas.

Chryſ. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam eſſe praepoſita, alia reiectanea?

Emt. Ne nunc quidem intelligo.

ΧΡΥΣ. Εἰκότως. οὐ γὰρ εἶ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν Φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, οὐ μόνον ταῦτ᾽ οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, ὁποίων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει.

ΑΓΟ. Πρὸς τῆς Φιλοσοφίας, μὴ φθονήσῃς κᾂν τοῦτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τοῦ ῥυθμοῦ τῶν ὀνομάτων.

ΧΡΥΣ. Ἀλλ᾽ οὐδεὶς φθόνος. ἢν γάρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δή που σύμβαμα τὴν

11 Σύμβαμα) Ἀλλ᾽ ἐπιτριβείης, ὦ κατάρατε, πάντα γελοίως ὑπὸ τὴν γλῶτταν στρέφων, καὶ τὰ σοφὰ πάντα τοῖς παιγνιώδεσι παραβάλλων. Τῶν διαλεκτικῶν γὰρ τῶν μὲν ἄλλων προτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος αὐτοτελῶν συντιθεμένας εἰς ἀποφαντικοῦ λόγου γένεσιν, ὡς τὸ, Σωκράτης περιπατεῖ, Δίων διαλέγεται, καὶ ὑποκείμενον μὲν λεγόντων τὸ ὄνομα, ἤ τι τῶν ὀνομάτων χρείαν ἀποτελούντων, κατηγορούμενον δὲ τὸ ὄνομα, οἱ Στωϊκοὶ ἐθελακριβεῖς ὄντες, καὶ ξενίζουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲν αὐτοτελῆ πρότασιν, οἷον τὴν, Σωκράτης περιπατεῖ, αὐτοὶ σύμβαμά φασιν, ἢ κατηγόρημα· συμβέβηκε γὰρ τὸ περιπατεῖν Σωκράτει· τὴν οὐκ αὐτοτελῆ δὲ, ἀλλά τινος ἐνδεᾶ, οἷον Σωκράτει μεταμέλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτει μέλει, ταῦτα οὖν ὠνόμασαν, τὴν μὲν Σωκράτει μεταμέλει, ἐπεὶ μὴ κατ᾽ εὐθεῖαν πτῶσιν τὸ ὄνομα ἐλήφθη, κᾂν αὐτοτελές ἐστιν, αὐτοὶ

Chryſ. Nec mirum, qui non aſſuetus ſis noſtris nominibus, neque facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed ſtudioſus, qui rationalem inſpectionem perdidicit, non haec modo novit, verum etiam ſymbama & paraſymbama, [*accidens & praeteraccidens*] qualibus & quantis rebus inter ſe differant.

Emt. Per Philoſophiam, ne invideas mihi vel hoc dicere, quid rei ſymbama ſit, & quid paraſymbama. Neſcio enim quomodo feriit aures ipſe numerus horum nominum *& concinnitas.*

Chryſ. Nulla vero eſt invidia: ſi quis enim, claudus cum ſit, illo ipſo claudo pede offendens ad lapidem, vulnus ex improviſo accipiat, ille habuit ſymbama claudicationem;

χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΟ. Ὢ τῆς ἀγχινοίας· τί δ' ἄλλο μάλιστα φὴς 22
εἰδέναι;

ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾶν ποιῶ, φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθείς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ, ὁ ἀοίδιμος συλλογισμός.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις.

ΧΡΥΣ. Σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον;

ΑΓΟ. Τί μήν;

ΧΡΥΣ. Τοῦτο ἤν πως κροκόδειλος ἁρπάσῃ, πλησίον ποταμοῦ πλαζόμενον εὑρὼν, κᾆτά σοι ἀποδώσειν ὑπισχνεῖται αὐτὸ, ἢν εἴπῃς τἀληθὲς ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς ἀποδόσεως τοῦ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι;

παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατηγόρημα, ὡσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι ἢ κατηγορήματι· τὴν δὲ, Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ τίνα, κατ' εὐθεῖαν ἐλήφθη ὁ ὑποκείμενος, ἀλλ' οὖν ἐπεὶ μὴ ῥῆμα· τὸ δὲ, Σωκράτει μέλει, ἔλαττον λέγουσιν ἢ κατηγόρημα, ὅτι τοῦ πλαγίᾳ πτώσει ὁ ὑποκείμενος καὶ ἐνδεῶς ἡ πρότασις ἔχουσι· λείπει γὰρ τὸ, τίνος μέλει. Οὕτω μὲν οὖν οὗτως. Ὁ μέντοι Λουκιανὸς λόγον ἀνεῦρεν ἐπὶ τούτων τὸ σπούδασμα τῶν σοφῶν ἐπὶ τὸ γελοιότατον μεταφέρων. G.

6 Φιμὸν) Τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν. V.

vulnus autem illud, ut paraſymbama, inſuper nactus eſt.

Emt. Hem ſollertiam! Quid vero amplius te noſſe ais?

Chryſ. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum loquuntur, quos obturato ore, & freno iniecto, plane ad ſilentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille ſyllogiſmus.

Emt. Inexpugnabilem mihi & violentum narras.

Chryſ. Attende igitur. Eſtne tibi puer?

Emt. Quid tum?

Chryſ. Si hunc forte crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde redditurum ſe tibi polliceatur, ea lege, ſi verum dicas, quid ſtatuerit ipſe de reddendo puero: quid dices illum decreviſſe?

ΑΓΟ. Δυσαπόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρινάμενος, ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιών.

ΧΡΥΣ. Θάῤῥει. καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα.

ΑΓΟ. Τὰ ποῖα;

ΧΡΥΣ. Τὸν θερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον.

ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις;

ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος, ἣ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνῶτος, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δ᾽ αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμα-

10 Ἠλέκτραν λέγεις καὶ τὸν ἐγκ.) ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; G. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, 14 Ἀγνῶτος) Ἀγνώστου. V.

Emt. Rogas, ad quod reſpondere, admodum ſit difficile. Anceps enim haereo, quo reſponſo recipere illum poſſim. Sed tu per Iovem reſponſo tuo ſerva mihi puerum, ne, antequam ego reſpondeam, illum devoret.

Chryſ. Bono es animo. Nam & alia te docebo etiam admirabiliora.

Emt. Quaenam?

Chryſ. Metentem ſyllogiſmum, & dominantem, & ſuper omnia Electram & Opertum.

Emt. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narrás?

Chryſ. Electram intelligo nobiliſſimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit ſimul & non novit. Adſtante enim apud illam Oreſte nondum agnito, novit illa quidem, Oreſtem eſſe fratrem ſuum, huncce hominem vero eſſe Oreſtem ignorat. Opertum autem illum admirabilem ſermo-

στὸν ἀκούσῃ λόγον· ἀπόκριναι γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί οὖν; ἤν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα, τί φήσεις;

ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε 23
εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν.

ΑΓΟ. Οὐμενοῦν· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος;

ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγενήσομαι. λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραθήσοντα τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων· καὶ

nem iam ſtatim audies. Etenim reſponde mihi, Patrem tuum noſti?

Emt. Sane quam.

Chryſ. Quid igitur, ſi quempiam hominem opertum adſtare iubeam, teque interrogem, hunccine noſti? Quid dices?

Emt. Scilicet me non noſſe.

Chryſ. Verum enimvero ille ipſe erat pater tuus. Hunc igitur ſi non noviſti, manifeſtum eſt, patrem tuum te non noſſe.

Emt. At ego retecto illo verum ſciam. Attamen quis tibi finis ſapientiae, aut quid facies cum ad faſtigium virtutis delatus fueris?

Chryſ. In primis naturae morabor, divitias dico, ſanitatem, & ſimilia. Opus vero eſt multa ante laborare, libris minute ſcriptis adhibere faciem, commentarios congerere, ſoloeciſmis impleri, abſurdiſque vocibus: & quod caput rei eſt, fas

τὸ κεφάλαιον, οὐ θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἢν μὴ τρὶς ἐφεξῆς τοῦ ἐλλεβόρου πίῃς.

ΑΓΟ. Γενναῖά σου ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν ἐλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετήν;

ΧΡΥΣ. Ναί. μόνῳ οὖν τὸ δανείζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, μόνου ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο. καὶ οὐ μόνον γε ἁπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μέν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι. ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμὸν ὁποῖά φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

non eſt ſapientem fieri, niſi ter deinceps helleborum biberis.

Emt. Generoſe iſta & plane viriliter. Sed Gniphonem ſordidum eſſe, & foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi ineſſe video) haecne & ipſa dicemus eſſe viri helleboro purgati & perfecti ad virtutem?

Chryſ. Ita ſane: ſolum igitur ſapientem foenerari deceat. Cum enim proprium illius ſit colligere, [*ſyllogiſmos facere;*] foenerari autem & computare uſuras, vicinum videatur colligendi induſtriae: ſolius eſſe dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, & non ſimpliciter modo, ut reliqui ſolent, uſuras, ſed uſurarum quoque alias uſuras capere. An enim ignoras, uſurarum alias eſſe primas, alias ſecundas, illarum quaſi filias? Vides vero ſcilicet ſyllogiſmum, quid dicat: ſi primas uſuras accipiet ſapiens, etiam ſecundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam ſecundas.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν πέρι τὰ αὐτὰ φῶμεν, οὓς σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται; 24

ΧΡΥΣ. Μανθάνεις. οὐ γὰρ ἐμαυτοῦ εἵνεκα λαμβάνω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν. ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὁ μέν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, περιεκτικὸς, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι περιεκτικὸν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν τοὐναντίον ἔφης, τὸν νέον. μὲν εἶναι περιεκτικὸν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτην.

ΧΡΥΣ. Σκώπτεις, ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μή σε ἀποτοξεύσω ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ.

ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους;

ΧΡΥΣ. Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διαστραφῆναι τὴν διάνοιαν. Ὃ δὲ μέγιστον, ἢν ἐθέλω τάχιστά σε ἀποδείξω λίθον. 25

9 Περιεκτικὸν) Περιλαμβάνοντα, περιέχοντα. V.

Emt. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas ſapientiae nomine tu ſumis ab adoleſcentibus; manifeſtumque eſt, ſolum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum.

Chryſ. Rem tenes; neque enim ego mea cauſa capio, ſed ipſius dantis. Cum enim alius ſit effuſor, [*effuſus, prodigus*] alius comprehenſor, [*tenax, avarus*] ego quidem comprehenſor eſſe meditor, diſcipulum autem ſtudeo effuſorem efficere.

Emt. Quin contrarium dixiſti: illud enim volebas, iuvenem quidem comprehenſorem eſſe, [*frugalem & parcum*] te vero, qui ſolus dives es, effuſorem [*liberalem & magnificum.*]

Chryſ. Rides tu quidem; ſed vide, ne ſyllogiſmo te indemonſtrabili feriam.

Emt. Et quid ab illo telo metuendum?

Chryſ. Dubitatio & ſilentium, & mentis diſtractio. Quod vero maximum, ſi voluero, ſtatim efficiam te lapidem.

ΑΓΟ. Πῶς λίθον; οὐ γὰρ Περσεὺς, ὦ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς.

ΧΡΥΣ. Ὡδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί δὲ, τὸ ζῶον, οὐ σῶμα;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ, ζῶον;

ΑΓΟ. Ἔοικα γοῦν.

ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὤν.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποίησον ἄνθρωπον.

ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον;

ΑΓΟ. Οὔ.

ΧΡΥΣ. Τί δὲ, λίθος ζῶον;

ΑΓΟ. Οὔ.

Emt. Quomodo lapidem? neque enim tu, opinor, vir bone, Perſeus es.

Chryſ. Hac fere ratione. Lapiſne corpus eſt?

Emt. Eſt.

Chryſ. Quid vero animal, nonne corpus?

Emt. Eſt.

Chryſ. Tu vero animal?

Emt. Sic quidem videtur.

Chryſ. Lapis ergo es, qui ſis corpus.

Emt. Nequaquam vero. Sed ſolve me per Iovem, & poſtliminio quaſi me homini redde.

Chryſ. Difficile non eſt. Sed rurſus eſto homo. Dic mihi, Omne corpus animal?

Emt. Non.

Chryſ. Quid vero lapis; num animal?

Emt. Non.

ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὢν, ζῶον εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ, ζῶόν γε ὤν.

ΑΓΟ. Εὖγε ἐποίησας, ὡς ἤδη μου τὰ σκέλη καθάπερ τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνήσομαί γε σέ. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ;

ΕΡΜ. Μνᾶς δώδεκα.

ΑΓΟ. Λάμβανε.

ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι;

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' οὗτοι πάντες, οὓς ὁρᾷς.

ΕΡΜ. Πολλοί γε, καὶ τοὺς ὤμους καρτεροὶ, καὶ τοῦ θερίζοντος λόγου ἄξιοι.

ΖΕΥΣ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει. 26

ΕΡΜ. Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, τὸν καλὸν, τὸν

Chryſ. Tu vero corpus?

Emt. Nempe.

Chryſ. Corpus vero cum ſis, animal es?

Emt. Sane.

Chryſ. Nec igitur lapis es, qui ſis animal.

Emt. Bene abs te factum. Iam enim crura mihi, ut olim Niobes, ſpiritu vitali exeunte, diriguerant. Verum emam te. Quantum pro illo numerari iubes?

Merc. Minas duodecim.

Emt. Hem cape.

Merc. Solus vero illum emiſti?

Emt. Non Hercle, ſed hi, quos vides, univerſi.

Merc. Multi quidem, & robuſti humeros, & ratione illa meſſoria digni.

Iup. Noli tempus terere, voca alium.

Merc. Peripateticum te iam dico, pulchrum, divitem. Agi-

πλούσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν πάντα ὅλως ἐπιστάμενον.

ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί;

ΕΡΜ. Μέτριος, ἐπιεικὴς, ἁρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, διπλοῦς.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ· ὥστε ἢν πρίῃ αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσωτερικὸν, τὸν δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν.

ΑΓΟ. Τί δὲ γιγνώσκει μάλιστα;

ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός.

ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν;

ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν.

ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Οὐκ, ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀρ-

te, emite prudentiſſimum, ſcientem in univerſum omnia.

Emt. Qualis eſt?

Merc. Mediocris, aequus, vitae aptus, &, quod maximum eſt, duplex.

Emt. Quid ais?

Merc. Alius eſt, qui extra apparet, intus autem videtur alius. Itaque ſi illum emeris, memento illum quidem interiorem, exteriorem vocare alterum.

Emt. Quid maxime ſtatuit?

Merc. Tria eſſe bona, in anima, in corpore, in rebus externis.

Emt. Humanum ſapit. Quanti vero eſt?

Merc. Viginti minarum.

Emt. Multum dicis.

Merc. Non, o bone: videtur enim & ipſe argenti aliquantum habere. Itaque non eſt, cur ceſſes emere. Porro ſtatim

γύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ εἴσῃ αὐτίκα μάλα παρ᾽ αὐτοῦ πόσον μὲν ὁ κώνωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ᾽ ὅσον δὲ βάθος ἡ θάλασσα ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλάμπεται, καὶ ὁποία τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας.

ΕΡΜ. Τί δὲ, εἰ ἀκούσοις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυδερκέστερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικὸν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικὸν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλωϊζόμενον;

ΑΓΟ. Πάνσεμνα φῂς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥστε ὠνοῦμαι αὐτὸν εἴκοσιν.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλέλειπται; ὁ Σκεπτικὸς οὗτος. σὺ, ὁ Πυῤῥίας, πρόσιθι, καὶ ἀποκηρύττου κατὰ τάχος. ἤδη μὲν ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται. ὅμως δὲ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται; 27

1 Οὐκ ἂν φθάνοις) Ἀντὶ τοῦ, τάχιστ᾽ ἂν ὠνήσῃ αὐτὸν, ἔχων ἐλπίδα παρ᾽ αὐτοῦ ὑπερβοῦντ᾽ ἐποίσεσθαι τὸ καταβληθέν σοι. G.
ibid. Ὠνησάμενος) Ὠνούμενος. G.

14 Ὁ Πυῤῥίας) Πυῤῥίας τοὺς δούλους ἔλεγον ἀπό τινος δούλου Πυῤῥίου, ὥσπερ Ξανθίας ἀπό τινος Ξανθίου, ὧν ὁ μὲν ἦν πυῤῥὸς τὴν κόμην, ὁ δὲ ξανθός. G.

ex illo ſcies, quanto tempore culex vivat, ad quam altitudinem mare a ſole perluceat, & qualis ſit anima oſtreorum.

Emt. Hercules! quam ſubtilis illa diſputatio.

Merc. Quid vero alia multa ſi audias hiſce acutiora, de ſemine, & generatione, & illa embryonum in uteris figlina; & ut homo ſit animal riſibile, aſinus autem non riſibile, neque fabricans, neque navigans?

Emt. Graviſſima narras, & utilia plane huius diſciplinae capita: itaque emam illum viginti.

Merc. Fiat. Quis reliquus nobis eſt? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Iam enim plures paulatim recedunt, ut inter paucos futura ſit venditio. Attamen quis & hunc emet?

ΑΓΟ. Ἔγωγε. ἀλλ' οὖν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπίστασαι;

ΦΙΛ. Οὐδέν.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφησθα;

ΦΙΛ. Ὅτι οὐδὲν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ.

ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἆρα ἐσμὲν τινές;

ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα.

ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τὶς ὢν τυγχάνεις;

ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ.

ΑΓΟ. Ὦ τῆς ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ στάθμια ταυτὶ βούλεται;

ΦΙΛ. Ζυγοστατῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. καὶ ἐπειδὰν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον.

ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς;

ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν.

Emt. Ego. Verum hoc tu primum dic mihi, quid noſti?

Phil. Nihil equidem.

Emt. Quid tibi vis hoc reſponſo?

Phil. Nempe nihil omnino mihi eſſe videtur.

Emt. Ergo neque nos quidquam ſumus?

Phil. Neque hoc novi equidem.

Emt. Neque te aliquid eſſe noſti?

Phil. Etiam multo hoc magis ignoro.

Emt. Quanta haec eſt dubitatio! Iſta vero bilanx quid ſibi vult?

Phil. Rationes in ea expendo, & exaequo: cumque ad amuſſim pares & eiuſdem ponderis eſſe intelligo, tum demum utra verior ſit, plane ignoro.

Emt. Reliquarum rerum num quid facere recte & ordine potes?

Phil. Omnia, niſi quod fugitivum male perſequor.

ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ 'γαθὲ, οὐ καταλαμβάνω.

ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδὺς γὰρ, καὶ νωθής τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως;

ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μήτε ἀκούειν μήτε ὁρᾶν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἅμα, καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις;

ΦΙΛ. Καὶ ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως, τοῦ σκώληκος οὐδὲν διαφέρων.

ΑΓΟ. Ὠνητέος εἶ διὰ ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον χρὴ φάναι;

ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς.

ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φὴς, ὦ οὗτος, ἐπριάμην σε;

ΦΙΛ. Ἄδηλον.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γὰρ, καὶ τἀργύριον κατέβαλον.

3 Νωθὴς) Ῥάθυμος, παρὰ τὸ νω στερητικὸν, καὶ τὸ θέω, τὸ τρέχω. ὁ ἐστερημένος τοῦ θέειν, ἤγουν τρέχειν.

Emt. Cur vero hoc non potes?

Phil. Quia, vir bone, non comprehendo.

Emt. Credibile eſt: tardus enim & ignarus eſſe videris. Sed quis finis tibi ſcientiae eſt?

Phil. Nihil diſcere, & nihil audire, nihil videre.

Emt. Surdum igitur ſimul & caecum eſſe dicis te ipſum.

Phil. Et inſuper iudicii omnis expertem, & ſenſus, & ſummum a verme nulla in re differentem.

Emt. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus?

Merc. Mina Attica.

Emt. Sume tibi. Heus tu quid ais? num te emi?

Phil. Obſcurum id eſt.

Emt. Minime vero: emi enim & pecuniam numeravi.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην.

ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῄς;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες.

ΦΙΛ. Πάρεισι γὰρ ἡμῖν τινες;

ΑΓΟ. Ἀλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλωνα πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χείρω λόγον.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου.

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην.

ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολούθει τῷ πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλοῦμεν. ἀποκηρύξειν γὰρ τοὺς ἰδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

Phil. Cohibeo me hac de re, & diſpicio.

Emt. Quin tu ſequere me, ut par eſt meum ſervum.

Phil. Quis novit, utrum vere illa dicas?

Emt. Praeco, & mina, & praeſentes.

Phil. Adſunt ergo nobis quidam?

Emt. At ego tibi iam in piſtrinum compacto planum faciam, dominum me tuum eſſe, ſecundum rationem deteriorem.

Phil. De hoc cohibeo aſſenſum.

Emt. At ego *quid videatur* pronuntiavi.

Merc. Deſine contra niti, & ſequere emtorem: vos autem in craſtinum invitamus. Nam idiotas, & ſellularias, & forenſes vitas praeconio vendemus.

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

ΣΩΚ. Βάλλε, βάλλε τὸν κατάρατον τοῖς ἀφθόνοις 1
λίθοις· ἐπίβαλλε τῶν βώλων. προσεπίβαλλε καὶ τῶν ὀστράκων· παῖε τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὅρα μὴ διαφύγῃ. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρύσιππε, καὶ σύ. πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν,

Ὡς πήρη πήρηφιν ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις.

κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα ἡμῶν οὐχ ὕβρισε. σὺ δὲ, ὦ Διόγενες, εἴ ποτε ἄλλοτε, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῇς· διδότω τὴν ἀξίαν, βλάσφημος ὤν. τί τοῦτο; κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε; καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν.

Ἔστε σοφοὶ, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.

2 Κατάρατον) Ἄθεον. G.
7 Πήρη...) Παρῳδεῖ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἐν τῷ Β τῆς Ἰλιάδος, Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. G.

PISCATOR, VEL REVIVISCENTES.

Socr. FERI, feri exſecrabilem ſaxis copioſiſſimis: adiice glebas: inſuper adiice teſtas. Pulſa baculis impium, vide ne effugiat. Et tu, Plato, feri, & tu, Chryſippe, & tu. Omnes ſimul facta teſtudine in illum irruamus,

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hoſtis eſt, neque quiſquam noſtrûm, quem contumelia non affecerit. Tu vero, Diogenes, ſi unquam alias, clava nunc utere; nec remitte quidquam. Iam dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? feſſine eſtis, Epicure & Ariſtippe? Certe non decebat. Sapientes eſtote, iam

In pectus vobis calidae vetus impetus irae redeat.

2 Ἀριστότελες, ἐπισπούδασον ἔτι θᾶσσον. καλῶς ἔχει· ἑάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε, ὦ μιαρέ. εἴσῃ γοῦν αὐτίκα, οὕς τινας ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθοι; ποικίλον γάρ τινα ἐπινοῶμεν θάνατον κατ᾽ αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον· καθ᾽ ἕκαστον ἑπτάκις γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι.

ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μὲν, ἀνεσκολοπίσθαι δοκεῖ αὐτὸν, νὴ Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον. τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω, τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμήσθω. σοὶ δὲ τί, Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ;

ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὡς μάθοι μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι.

ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα, λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὑρέσθαι μόρον, ἵνα ἂν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιτο.

3 ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίου φείσασθέ μου.

14 Λακιστὸν) Σχιστόν. V.

Ariſtoteles, magis accelera! Bene habet. Capta eſt beſtia. Cepimus te, impure. Mox igitur ſcies, quibus viris maledixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim contra ipſum mortem excogitemus, quae ſufficere nobis omnibus poſſit: dignus enim eſt, qui ſepties unicuique noſtrûm pereat.

Plat. Ego cenſeo flagellis caeſum palo figi, oculos illi effodi, linguam ipſam multo prius praecidi: tibi quid videtur, Empedocles?

Emp. In crateres deiici Aetnae, ut diſcat non maledicere melioribus.

Plat. Quin optimum fuerit, eum inſtar Penthei alicuius aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras, ut etiam partem illius habens quiſque diſcedat.

Luc. Minime vero: ſed per Iovem ſupplicum praeſidem mihi parcite.

ΣΩΚ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν ἀφεθείης ἔτι. ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ τὸν Ὅμηρον ἃ λέγει, ὡς

Οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά;

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν καθ' Ὅμηρον ὑμᾶς καὶ αὐτὸς ἱκετεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ οὐ παρόψεσθε ῥαψῳδήσαντά με.

Ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε ἄποινα,
Χαλκόν τε, χρυσόν τε, τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ.

ΠΛΑΤ. Ἀλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σὲ Ὁμηρικῆς ἀντιλογίας. ἄκουε δὴ,

Μή δή μοι φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ,
Χρυσόν περ λέξας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἁμάς.

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὅμηρος ἡμῖν ἄπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δή μοι καταφευκτέον· τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με.

Μὴ κτεῖναι τὸν ἱκέτην· οὐ γὰρ θέμις κτανεῖν.

Socr. Decretum eſt. Non amplius potes dimitti. Vides vero, quid Homerus dicat,

Nunquam foedera fida leonibus atque viris ſunt.

Luc. Verumtamen ex Homero & ego vobis ſupplicabo: reverebimini forte verſus, neque aſpernabimini conſuentem carmina.

Quem capitis bonus eſt donis redimendus opimis,
Aere, auro: nec enim ſapientes munera ſpernunt.

Plat. Sed neque nobis deerit Homerica reſponſio: audi modo,

Ne meditare fugam, blaſphema, barbare, lingua,
Oſtentans aurum, poſtquam mea praeda fuiſti.

Luc. Vae mihi! Homerus deſtituit, ſpes noſtra maxima: ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me ſervaverit.

Ne caede ſupplicem; quem ius vetat mori.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ οὐχὶ κἀκεῖνα Εὐριπίδου ἐστὶν,

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥΚ. Νῦν οὖν ἕκατι ῥημάτων κτείνετέ με;

ΠΛΑΤ. Νὴ Δία. Φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,

Ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας, τὸ τέλος δυστυχία.

4 ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δέδοκται πάντως ἀποκτιννῦναι, καὶ οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν με, φέρετε, τοῦτο γοῦν εἴπατέ μοι, οἵ τινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, καὶ ἐπὶ θανάτῳ συνειλήφατέ με;

ΠΛΑΤ. Ἅ τινα μὲν εἴργασαι ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεαυτὸν ἐρώτα, ὦ κάκιστε, καὶ τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν κακῶς ἠγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας· καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτή-

10 Ἀμείλικτα) Ἀνήκεστα. V.

Plat. Quid vero? Nonne & illa ſunt Euripidea?

Haud digna ferre, indigna qui patraverit.

Luc. *Sic verba propter ergo nos occiditis?*

Plat. Sic per Iovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris & ſtuporis impii ſolet eſſe finis infortunium.

Luc. Igitur cum ſtat ſententia, omnino interficere me, nec ulla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite, qui ſitis, aut quam immedicabilem a me iniuriam paſſi ſine ullo remedio mihi iraſcamini, & ſupplicii cauſa me comprehenderitis.

Plat. Quibus nos iniuriis affeceris, ipſum te, ſcelus, interroga, & praeclaros illos tuos libros, in quibus & philoſophiae ipſi maledixiſti, & contumelia nos affeciſti, tanquam in foro vendens praeconio viros ſapientes, &, quod maximum, liberos. Propter haec indignati, contra te ab in-

σαντες ἀνεληλύθαμεν ἐπὶ σὲ, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Ἀϊδωνέα, Χρύσιππος οὑτοσὶ, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν οὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὁπόσους διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσα· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, εἰ μάθετε ὁποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀποῤῥίψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων.

ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σὲ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέναι. καὶ ἤδη γε λαϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔοργας.

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν, ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάντων ἐπαινεῖν, οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὔνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ, εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, εὖ ἴστε, ἀποκτενοῦντες; ἢν ἐμὲ ἀποκτείνητε, τοσαῦτα ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. ὁρᾶτε γοῦν μὴ τὸ

1 Παραιτησάμενοι) Παραιτεῖν παρακαλεῖν, συγγνώμην αἰτεῖν. V.
2 Αἰδωνέα) Αἰδωνέα ἢ Ὀρφέα. G.
16 Ὑπὲρ ὑμῶν π.) Γρ. περί. G.

ſeris huc venimus, commeatu brevi a Plutone impetrato, Chryſippus hic, & Epicurus, & ego Plato, & Ariſtoteles ille, & hic tacitus Pythagoras, & Diogenes, & omnes, quos in libris tuis laceraſti.

Luc. Reſpiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me praebuerim. Itaque abiicite lapides. quin ſervate potius: utemini enim iis contra dignos.

Plat. Nugaris: hodie enim periiſſe te oportet. Quin *ſaxea adeſt toga tantorum tibi poena malorum.*

Luc. Enimvero ſcitote, viri optimi, me ſi interficiatis, quem unum omnium laudare oportebat, familiarem veſtrum & benevolum, & earundem ſententiarum, & niſi dictu grave eſt, veſtrorum ſtudiorum curatorem quendam tutoremque, qui tantum pro vobis laboris ſuſceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc ſunt philoſo-

τῶν νῦν φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην.

ΠΛΑΤ. Ὢ τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι τῆς κακηγορίας προσοφείλομεν; οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἴει διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων;

6 ΛΟΥΚ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὃς ἀεὶ φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς καταλελοίπατε, ὁμιλῶν; αὐτὰ γοῦν ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἑκάστου τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ' ὅτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς, ὑμᾶς, καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἳ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα, καὶ πο-

phi, ingratique, iracundi, & parum officii memores videamini adverſus virum bene de vobis meritum.

Plat. Impudentiam hominis videte! Inſuper gratiam tibi maledicentiae illius cauſa debemus? uſque adeone cum mancipiis te putas diſputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam, & ebriam verborum in nos petulantiam?

Luc. Ubi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui ſemper ita vixerim, philoſophiam ut admirarer, & vos ipſos laudibus tollerem, & in libris, quos reliquiſtis, verſarer. Haec enim ipſa, quae dico, unde alias, quam a vobis ſumens, & apum inſtar delibans flores veſtros, oſtendo hominibus? at illi laudant, & florem unumquemque agnoſcunt, unde, & a quo, & quomodo legerim: & verbis quidem me ſectantur propter florum legendorum ſollertiam, re autem ipſa vos & veſtrum illud pratum, qui ta-

λυειδῆ τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξασθαί γε αὐτὰ ἐπίσταιτο, καὶ ἀναπλέξασθαι, καὶ ἁρμόσασθαι, ὡς μὴ ἀπᾴδειν θάτερον θατέρου. ἔσθ᾽ ὅστις οὖν ταῦτα εὖ πεπονθὼς παρ᾽ ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἄνδρας, ἀφ᾽ ὧν εἶναί τις ἔδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὔρυτον εἴη τὴν φύσιν, ὡς ταῖς Μούσαις ἀντᾴδειν, παρ᾽ ὧν εἴληφε τὴν ᾠδὴν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν, ὦ γενναῖε, κατὰ τοὺς ῥήτορας εἴρηταί σοι· ἐναντιώτατον γοῦν ἐστι τῷ πράγματι, καὶ χαλεπωτέραν σου ἐπιδείκνυσι τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαριστία πρόσεστιν, ὃς παρ᾽ ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς φῂς λαβὼν, καθ᾽ ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα τοῦτον ὑποθέμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κα- 7

10 Κατὰ τοὺς ῥήτορας) Ἐπεὶ παραδειγματικῇ κέχρηται τῇ πίστει· αὕτη δὲ μερική. τούτου χάριν ἐστὶ ῥητορική. οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ ἀπὸ τοῦ καθόλου τὰς πίστεις περαίνουσι. G.

les protuleritis, tam varios ſpecie & coloribus; ſi quidem legere illos ſciat aliquis, & nectere, & concinnare, ne alter ab altero diſſideat. Eſtne igitur, qui his bonis veſtris uſus, male audeat dicere viris bene de ſe meritis, a quibus hoc habet, ut eſſe aliquis videatur? Niſi forte eo ſit ingenio, quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipſis Muſis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline contendat, iaculari auſus contra ipſum muneris huius & artis ſagittandi auctorem.

Plat. Iſta quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declamaſti: maxime enim rebus ipſis ſunt contraria, & eo importuniorem oſtendunt audaciam tuam, quandoquidem iniuriae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis a nobis, quod fatere, telis, contra nos iaculatus ſis, hoc uno tibi ſcopo propoſito, de omnibus nobis male uti diceres.

κῶς· τοιαῦτα παρὰ σοῦ ἀπειλήφαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, οὐκ ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥστε διά γε τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

8 ΛΟΥΚ. Ὁρᾶτε· πρὸς ὀργὴν ἀκούετε, καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων προσίεσθε. καίτοι οὐκ ἂν ᾠήθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καθίκοιτο ἄν. ἀλλά μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ, πόῤῥω εἶναι τοῦ τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄκριτόν γε, ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον γοῦν καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βίᾳ, μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκῃ δὲ τὰ διάφορα διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει· ὥστε δικαστὴν ἑλόμενοι κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν τινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ ἁπάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κᾆτα εἰ μέν τι ἀδικῶν φαίνωμαι,

5 Πρὸς ὀργὴν) Ὀργίλως. G.

Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato noſtro, non prohibuimus, quo minus meteres, & pleno ſinu abires. Itaque vel propter ipſum hoc mori dignus eras.

Luc. Videte, irae auſcultatis, neque iuſtum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri unquam poſſe, ut ad Platonem, ad Chryſippum, aut Ariſtotelem, aut ad alium quemquam veſtrûm ira perveniat; verum ſoli vos ab eiuſmodi rebus videbamini eſſe remotiſſimi. Sed quidquid ſit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante iudicium me occideritis. Veſtrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robuſtior eſt, rem gerere; ſed iure lites dirimi, redditis invicem auditiſque rationibus. Itaque iudice capto accuſate me vos aut ſimul omnes, aut quemcunque pro univerſis dicturum ſuffragiis veſtris elegeritis: ego vero criminibus reſpondebo. Si deinde pareat, me fe-

καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῷ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἢν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχὼν, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὑρίσκωμαι, ἀφήσουσι μὲν οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς παρακρουσάμενος τοὺς δικαστὰς, ἀπέλθοις. Φασὶ γοῦν ῥήτορα σε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὅν τινα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι; 9

ΛΟΥΚ. Θαῤῥεῖτε τούτουγε ἕνεκα· οὐδένα τοιοῦτον διαιτητὴν ὕποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι,

7 Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) Ἐς πεδίον τὸν ἵππον, παροιμία ἐπὶ τῶν, ὁπηνίκα ἀποχείαν καὶ ἄνεσιν. τόδε ἐστὶ μέγα καὶ πρὸς ἐπίδειξιν συντεῖνον τῆς τοῦ ἐπιζητοῦντος δυνάμεως, τί καταλληλότερον ἵππος πεδίῳ, πρὸς τὸ τὴν οἰκείαν ἐπιδείξασθαι ἀρετήν· παράλληλαι ταύτῃ τῇ παροιμίᾳ καὶ ταῦται, ὕδωρ βατράχῳ στέαρ γαλῇ, καὶ Λυδῷ πράγματα. V.

ibid. Παρακρουσάμενος) Ἐξαπατήσας. V.

ciſſe iniuriam, idque de me ſtatuerit iudicium, ſuſtinebo nimirum iuſtam poenam; vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, cognitione facta, purus vobis & reprehenſione indignus inveniar, abſolvent me ſcilicet iudices; vos vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, & contra nos incitarunt.

Plat. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulſis in fraudem iudicibus abeas. Aiunt enim te rhetorem eſſe, & cauſidicum, & verſutum in dicendo veteratorem. Quem vero iudicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa iniuſte facitis, inducas, ut ſecundum te ferat ſententiam?

Luc. Hac quidem cura vos libero: ſuſpectum id genus iudicem, aut ambiguum, quique calculum mihi ſuum ven-

καὶ ὅστις ἀποδώσεταί μοι τὴν ψῆφον. ὁρᾶτε γοῦν, τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιοῦμαι δικάστριαν ἔγωγε.

ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν;

ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο δέδια. τοσοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περιουσίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

ΠΛΑΤ. Τί ποιοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν.

ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν Φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ ἀπολογήσεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικὸν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπο-

13 Τὸ πρὸ δίκης γὰρ) Προσυπακουστέον καταψηφίζεσθαι. V.
14 Καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ) Ἐν τῷ βιάζεσθαι, ἐν τῇ δυνάμει. V.
16 Καταλεύσαντες) Λιθοβολήσαντες. V.

dat, eſſe velim neminem. Videte enim, ipſam vobiſcum Philoſophiam iudicem vobis ipſe fero.

Plat. Quis igitur accuſet, ſiquidem nos iudicaturi ſumus?

Luc. Vos iidem & accuſate, & iudicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum iuſtitia cauſae ſupero, & ex abundanti cauſam me dicturum confido.

Plat. Quid agimus, Pythagora & Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum iudicari poſtulat.

Socr. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, & aſſumta Philoſophia audiamus, quid cauſae dicturus ſit. Indicta enim cauſa damnare noſtrum non eſt, ſed valde idioticum, iracundorum hominum, & ius in manu ponentium. Praebebimus enim occaſiones volentibus male de nobis dicere, ſi indicta cauſa virum lapidemus, idque homines gau-

λογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ· καὶ ταῦτα, δικαιοσύνῃ χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτου καὶ Μελίτου πέρι, τῶν ἐμοῦ κατηγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ οὗτος τεθνήξεται, μηδὲ τοπαράπαν ὕδατος μεταλαβών;

ΠΛΑΤ. Ἄριστα παραινεῖς, ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίωμεν ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἡ δὲ, δικασάτω, καὶ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῷ.

ΛΟΥΚ. Εὖγε, ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ νο- 11
μιμώτερα. τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε ὡς ἔφην. δεήσει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ποῦ δὲ τὴν Φιλοσοφίαν εὕροι τις ἄν; οὐ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων ἄν τισι τριβώνια περιβεβλημένοις, καὶ πώγωνας βαθεῖς καθειμένοις,

4 Ὕδατος μεταλαβὼν) Ἰστέον ὅτι οἱ Ἀθήνῃσι δικασταὶ ἐπέχειν βουλόμενοι τὰς ἀπεράντους φλυαρίας τῶν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος ἐπλήρουν, καὶ διά τινος διατρήματος παρεῖχον τῷ ὕδατι ἔκροιαν, καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφέσεως τοῦ χρουνίσκου ἐκέλευον τὸν ῥήτορα λέγεσθαι, ἄχρις ἂν τὸ πᾶν ἐκρυῇ· ἅτε δὴ οὖν πρὸς τὸ μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, συνέτεμνον καὶ ἄκοντες τὴν δημηγορίαν· ὅθεν παροιμία, μὴ λέγε ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι.

Ὕδατος) Τοῦ δικαστικοῦ ὕδατος πρὸς ὃ τοὺς λόγους οἱ δικαζόμενοι ἐποιοῦντο. G.

dere nos iuſtitia profeſſi: aut de Anyto ac Melito quid dicemus, meis accuſatoribus, aut de his, qui tum erant iudices, ſi hic ne aqua quidem attributa [*& clepſydra*] moriatur?

Plat. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Philoſophiam. Illa iudicet, & nos ſententia illius ſtabimus.

Luc. Euge, viri ſapientiſſimi, meliora iſta & magis legitima. Verum lapides ſervate, uti dixi: opus enim paulo poſt illis erit apud tribunal. Ubi vero Philoſophiam inveniat aliquis? nec enim, ubi habitet, novi, quamquam longo tempore oberravi domo eius quaerenda, ut illius conſuetudine uterer. Deinde cum inciderem in quoſdam palliolis amictos, & prolixas barbas ſubmittentes, qui ab illa

παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἥκειν φάσκουσιν, οἰόμενος εἰδέναι αὐ-
τοὺς, ἀνηρώτων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ
οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοιντο οὐκ εἰδό-
τες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυον. οὐδέπω
12 γοῦν καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν. Πολλά-
κις δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός τινος, ἧκον ἂν ἐπί
τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὑρηκέναι·
τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων
ἁπάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν, καὶ
φροντιστικῶν τὴν πρόσοψιν. μετὰ τούτων οὖν ξυμπαρα-
βυσθεὶς, καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον ἄν· εἶτα ἑώρων γύναιόν τι
οὐχ ἁπλοϊκὸν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀφελὲς καὶ
ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπεῤῥύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι
αὐτίκα οὐδὲ τὸ ἄφετον δοκοῦν τῆς κόμης ἀκαλλώπιστον
ἐῶσα, οὐδὲ τοῦ ἱματίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως πε-
ριστέλλουσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς

15 Ἀναβολὴν) Περιβολήν. G.

ſe venire dicerent, putans hos ſcire, interrogabam. At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt, aut plane non reſpondere mihi, ne ignorantiae ſuae convincerentur, aut aliam pro alia ianuam mihi demonſtrare. Itaque ad hodiernum diem nondum invenire domum potui. Saepe vero vel mea conjectura, vel aliquo deducente ad ianuas quaſdam delatus ſum, firma cum ſpe tandem aliquando me inveniſſe; idque colligebam ex multitudine intrantium & exeuntium, qui ſeveri omnes viderentur, habitu compoſito, & vultu acriorem cogitationem prae ſe ferente. Cum his igitur clanculum me inferciens & ipſe intrabam. Deinde vidi muliérculam minime candidam, quantumvis ad ſimplicitatem quandam cultus expertem ſe concinnaret. Sed mox mihi apparuit ſcilicet, eam neque comas, quas negligenter ſolutas videri volebat, inornatas reliquiſſe, neque veſtis amictum ſine affectatione compoſuiſſe. Manifeſto autem iis ſe rebus

εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκοῦντι προσχρωμένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον, καὶ φῦκος, καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τοὺς πλουσιωτέρους ἂν παρακαθισαμένη πλησίον, τοὺς πένητας τῶν ἐραστῶν οὐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον, ἑώρων περιδέραια χρυσᾶ, τῶν ἐγχέλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ἐπὶ πόδας αὖ εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς κακοδαίμονας ἐκείνους ἑλκομένους πρὸς αὐτῆς, οὐ τῆς ῥινὸς, ἀλλὰ τοῦ πώγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα, εἰδώλῳ ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ πρόδηλος οὐ- 13
δὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα· πλὴν ἀλλ' οὐδὲν δεήσει βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπο-

1 Ἀθεραπεύτῳ) Παντελῶς καταπεφρονημένῳ. V.
8 Ἐγχέλεων) Κλειῶν. G.
11 Ἰξίονα) Nota hiſtoria, quemadmodum Ixion cum Iunonis ſimulacro ſeu nebula concubuerit, unde orti Centauri, dicti ſic παρὰ τὸ τὴν αὔραν κεντεῖν. G.
15 Ἐν Κεραμεικῷ) Ἀπὸ τοῦ κεραμεὺς κεραμέως γεννικῆς, γίνεται

exornaverat, & ad decentiam, aſſimilato illo cultus neglectu, uſa fuerat. Sublucebat vero etiam aliquantum ceruſſae & fuci; verbaque omnino meretricia; laudarique ſe ab amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, &, ſi quis quid daret, accipiebat cupide, &, cum ditioribus prope aſſideret, pauperes amatorum ſuorum ne reſpiciebat quidem. Saepe vero etiam ſi imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea anguillis craſſiora. Haec videns mea per veſtigia mox receſſi, miſeratus nempe infelices illos, qui ſe ab illa non naſo quidem, ſed barba duci paterentur, &, Ixionis exemplo, inanem ſpeciem amplecterentur pro Iunone.

Plat. Illud quidem recte: neque enim in propatulo ianua, neque nota omnibus. Ceterum ne opus quidem eſt domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico opperie-

μενοῦμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη που ἀφίξεται, ἐπανιοῦσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσειε καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τοῦτο γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἤδη πρόσεισιν. ὁρᾷς τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν προσηνῆ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοίᾳ ἠρέμα βαδίζουσαν;

ΛΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τόγε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. καίτοι μία πάντως ἥγε ἀληθὴς Φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς.

ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθεγξαμένη μόνον.

14 ΦΙΛ. Παπαί· τί Πλάτων, καὶ Χρύσιππος ἄνω, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἆρά τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις γοῦν ἐοίκατε. καὶ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἦ

κεραμεϊκὸς καὶ συναιρέσει κεραμεικός. V.

2 Ἐν τῇ Ποικίλῃ) Ἡ Ποικίλη στοὰ ἦν παρ' Ἀθηναίοις· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.

4 Προσηνῆ) Πρᾶον. V.

9 ΠΛΑΤ.) Plato loquitur, qui ab inferis cum ceteris Philoſophis adiit Lucianum, qui ulciſcerentur maledicum. *G.*

mur, mox huc venturam in reditu ab Academia, ut in Poecile inambulet, quod facere ſolet quotidie. Quin iam accedit. Viden' illam decenti habitu, aſpectu propitio, quae cogitabunda placide incedit?

Luc. Multas video ſimiles habitu, inceſſu, atque amictu: & tamen inter has quoque una tantum eſt vera quidem Philoſophia.

Plat. Recte. ſed cum loqui incipiet, ſatis ſe ipſa indicabit.

Phil. Vah, quid Plato & Chryſippus apud ſuperos, & Ariſtoteles, & reliqui omnes, ipſa diſciplinae meae capita? Quid vos rurſus in vitam? num quid adverſi vobis apud inferos accidit? Irati enim videmini. Et quis eſt, quem captum

που λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐστι;

ΠΛΑΤ. Νὴ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων ἀσεβέστατος· ὃς τὴν ἱερωτάτην σὲ, κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὁπόσοι τὶ παρὰ σοῦ μαθόντες, τοῖς μεθ' ἡμᾶς καταλελοίπαμεν.

ΦΙΛ. Εἶτα ἠγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινὸς, καὶ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τῆς κωμῳδίας ἀκούουσα ἐν Διονυσίοις, ὅμως φίλην τε αὐτὴν ἥγημαι, καὶ οὔτε ἐδικασάμην, οὔτε ἠτιασάμην προσελθοῦσα· ἐφίημι δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἑορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοὐναντίον ὅπερ ἂν ᾖ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γεγόνατε. τί δ' οὖν αὐτὸν ἄγχετε;

9 Ἐφίημι) Διονυσίοις γὰρ μόνοις ἐφεῖτο τὸ θέατρον τοῖς ποιηταῖς ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν. Ταῦτα δὲ δὶς τοῦ ἔτους ἐπετελεῖτο, ἔαρος καὶ φθινοπώρου· ἔαρος τὰ μικρὰ Διονύσια· φθινοπώρου δὲ, τὰ μεγάλα. V.

hic ducitis? ſurne veſtium eſt, an homicida, an ſacrilegus?

Plat. Et quidem, Philoſophia, ſacrilegorum omnium ſceleſtiſſimus, qui ſanctiſſimam te maledictis laedere auſus ſit, & nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didiceramus, poſteris reliquimus.

Phil. Et vos indignati eſtis maledicente nobis quodam, idque cum me ſciatis, qualia a Comoedia audiens Dionyſiis, tamen amicam illam putem, nec in ius vocarim unquam, neque accedens cum illa expoſtulaverim, ſed patriar illam ludere, quae convenire videntur & ſolemnia ſunt illis feriis? quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, ſed contra ea, quod pulchrum ſit, ut aurum ipſa percuſſione deterſum clarius exſplendeſcere, & fieri manifeſtius. Vos vero neſcio quomodo iracundi facti eſtis & irritabiles. Quid vero collum obtorqueti homini?

ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἥκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. Φῆμαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον οἷα ἔλεγεν ἐπιὼν ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν.

ΦΙΛ. Εἶτα πρὸ δίκης οὐδὲ ἀπολογησάμενον ἀποκτενεῖτε; δῆλος γοῦν ἐστιν εἰπεῖν τι θέλων.

ΠΛΑΤ. Οὔκ· ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα. καί σοι ὅ, τι ἂν δοκῇ, τοῦτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης.

ΦΙΛ. Τί φὴς σύ;

ΛΟΥΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ὦ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ καὶ μόνη τἀληθὲς ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γοῦν εὑρόμην πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην.

ΠΛΑΤ. Νῦν, ὦ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρώην δὲ τὸ ἀτιμότατον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσούτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, κατὰ μέρη δύ' ὀβολῶν ἕκαστον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων.

1 Μίαν ἡμέρ.) Ἐντεῦθεν τοῦ λόγου τούτου ἐπιγραφὴ τὸ Ἀναβιοῦντες. G.

Plat. Commeatu unius huius diei ſumto, contra illum venimus, ut dignam factis ſuis poenam ſuſtineat. Fama enim ad nos perlatum eſt, qualia in concionem progreſſus de nobis dixerit.

Phil. Deinde vos illum ante iudicium, indicta cauſa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid.

Plat. Non; ad te enim reiecimus omnia: tua ſententia litem finiet.

Phil. Tu quid ais?

Luc. Idem hoc, Philoſophia domina, quae ſola nempe invenire verum poſſis. Itaque vix multis precibus hoc impetravi, tibi ut cognitio cauſae ſervaretur.

Plat. Nunc, ſacerrime, dominam vocas, paulo ante vero contemtiſſimam rerum pronuntiabas Philoſophiam, in tanto theatro praeconio vendens, & duobus quidem obolis, genus unumquodque illius diſputationum.

ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ οὐ Φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γοήτας ἄνδρας ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μιαρὰ πράττοντας, ἠγόρευε κακῶς.

ΛΟΥΚ. Εἴσῃ αὐτίκα, ἢν ἐθέλῃς ἀπολογουμένου ἀκούειν. μόνον ἀπίωμεν ἐπ᾽ Ἄρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὡς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταφανείη πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ φίλαι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περι- 16
πατήσατε· ἥξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην.

ΛΟΥΚ. Τίνες δέ εἰσιν, ὦ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιαι καὶ αὗται δοκοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ᾽ αὐτὴν, ἡ προηγουμένη δὲ, Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθειά ἐστιν.

ΛΟΥΚ. Οὐχ ὁρῶ ἥν τινα καὶ λέγεις.

Phil. Videte, ne iſte non Philoſophiam, ſed impoſtores quoſdam, noſtri ſub nominis obtentu turpia multa patrantes, traduxerit.

Luc. Hoc ſtatim ſcies, ſi cauſam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipſam arcem, ut ex illa quaſi ſpecula ſimul in conſpectu ſint res urbanae omnes.

Phil. Vos vero, amicae, in Poecile interim inambulate: veniam enim vobis, hac lite iudicata.

Luc. Quae vero ſunt, o Philoſophia? videntur enim & ipſae decentiſſimae.

Phil. Virtus eſt illa virago, Temperantia illa, & prope illam Iuſtitia, praecedens vero Eruditio: ſed obſcura illa & tenui colore, Veritas eſt.

Luc. Non video, quam dicas.

ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποφεύγουσαν ἀεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν;

ΛΟΥΚ. Ὁρῶ νῦν μόλις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πλῆρες γένοιτο καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι.

ΦΙΛ. Νὴ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. οὐ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

17 ΑΛΗΘ. Ἄπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἃ πάλαι οἶδα ὁποῖά ἐστιν.

ΦΙΛ. Ἀλλ' ἡμῖν, ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἂν, ὡς καὶ καταμηνύοις ἕκαστα.

ΑΛΗΘ. Οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τὼ θεραπαινιδίω τούτω, εὐνοϊκωτάτω μοι ὄντε.

ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς.

ΑΛΗΘ. Ἕπεσθον, ὦ Ἐλευθερία καὶ Παῤῥησία, μεθ'

Phil. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, ſubducentem ſe ſemper & elabentem?

Luc. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenus perfectuſque nobis conſeſſus fiat? Veritatem vero etiam advocatam mihi adducere in ius volo.

Phil. Nempe ſequimini etiam vos: nec enim moleſtum erit, unam iudicare cauſam, eamque de rebus noſtris futuram.

Ver. Ite vos: ego enim non opus habeo audire, quae olim ſciam, uti ſe res habeat.

Luc. Verum noſtra intereſt, Veritas, te adeſſe in iudicio, ut indices omnia.

Ver. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amiciſſimas mihi.

Phil. Duc ſane, quotquot volueris.

Ver. Sequimini, Libertas, & tu Loquendi Fiducia, ut

ἡμῶν, ὡς τὸν δείλαιον τοῦτον ἀνθρωπίσκον, ἐραστὴν ἡμέτερον ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμιᾷ προφάσει δικαίᾳ, σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ', Ἔλεγχε, αὐτοῦ περίμεινον.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα. ἡκέτω δὲ καὶ οὗτος, καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προσπολεμῆσαι δεήσει μοι, ἀλλ' ἀλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ δυσελέγκτοις, ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένοις, ὥστε ἀναγκαῖος ὁ Ἔλεγχος.

ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος μὲν οὖν· ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τὴν Ἀπόδειξιν παραλάβοις.

ΑΛΗΘ. Ἕπεσθε πάντες, ἐπείπερ ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

ΑΡΙΣΤ. Ὁρᾷς, προσεταιρίζεται καθ' ἡμῶν, ὦ Φι- 18
λοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν.

ΦΙΛ. Εἶτα δεδίατε, ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, μήτι ψεύσηται ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀλήθεια οὖσα;

formidoloſum hunc homuncionem, amatorem noſtrum, in periculo iuſta nulla cauſa verſantem, ſervare poſſimus. Tu vero, Elenche, [*Convictio*] hic mane.

Luc. Minime vero, Domina: quin hic etiam, ſi quis alius, veniat. Neque enim cum vulgaribus beſtiis depugnandum mihi erit, ſed cum inſolentibus hominibus, & convictioni repugnantibus, & effugia ſemper invenientibus. Itaque neceſſarius eſt Elenchus.

Phil. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, ſi Demonſtrationem etiam aſſumas.

Ver. Sequimini omnes, quandoquidem neceſſarii ad iudicium videmini.

Ariſt. Vides, ad ſuas partes allicit, o Philoſophia, contra nos Veritatem.

Phil. Et vos metuitis, Plato, Chryſippe, Ariſtoteles, ne quid mentiatur pro ipſo, cum ſit veritas?

ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλλὰ δεινῶς πανουργός ἐστι, καὶ κολακικός· ὥστε παραπείσει αὐτήν.

ΑΛΗΘ. Θαῤῥεῖτε· οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, Δι-
19 καιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. ἀπίωμεν οὖν. Ἀλλ᾽ εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τοὔνομα;

ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παῤῥησιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγξικλέους.

ΦΙΛ. Πατρὶς δέ;

ΛΟΥΚ. Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων. ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδίκων μου, οὐχ ἧττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος δὲ, καὶ ἡ παιδεία οὐ κατὰ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βαβυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρός γε σὲ, οὐδὲν ἂν

12 Οὐ κατὰ Σολέας) Σολεὺς μὲν γὰρ Ἀρατὸς ὢν, Ἑλληνικῇ παιδεία τοσοῦτον διήνεγκε· ὥστε τὰ φαινόμενα Ἑλλάδι φωνῇ γράψας, ἐθαυμάσθη. καὶ Ζήνων δὲ, ὁ τῆς στοᾶς κοσμήτωρ τε καὶ καθηγητὴς ἐκ Κιττίου τῆς Κύπρου ὥρμητο, καὶ δὴ καὶ Κράτων καὶ Χρύσιππος ἄμφω Σολεῖς οὐκ ἄσημοι κατὰ φιλοσοφίαν, καὶ μάλιστα Χρύσιππος. ἀμέλει δὲ καὶ Ἀριστοτέλης Σταγειρίτης, καὶ Δημόκριτος καὶ Πρωταγόρας, Ἀβδηρῖται. ἀλλ᾽ οὐδήπου ξενίας διώκονται, ὅτι μὴ ἐκ μέσης Ἑλλάδος ἰθαγενεῖς ὄντες εὑρίσκονται. Θαυμάζονται δὲ μᾶλλον ὡς σχεδὸν Ἕλληνας παρευδοκιμηκότες τῇ περὶ τοὺς λόγους ἀσκήσει. V.

Plat. Non iſtuc quidem. Sed terribili quadam aſtutia eſt, & adulandi facultate. Itaque perſuaſione a via illam abducet.

Ver. Bono animo eſtote. nihil profecto iniuſtum fiet, hac una praeſente Iuſtitia. Eamus igitur. Sed age, dic, quod tibi nomen eſt?

Luc. Parrheſiades, Alethionis, Elenxiclis. [*Confidentius; Veri F. Convincentii N.*]

Phil. Sed patria?

Luc. Syrus ſum, o Philoſophia, eorum qui Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adverſariorum meorum novi, non minus, quam ego ſum, genere barbaros: mores vero & eruditio, non qualis Solenſium, aut Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam

γένοιτο ἔλαττον, οὐδ᾽ εἰ τὴν φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο οὖσα.

ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην. Ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦτό γε.

ΛΟΥΚ. Μισαλαζών εἰμι, καὶ μισογόης, καὶ μισοψευδὴς, καὶ μισότυφος, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιουτῶδες εἶδος τῶν μιαρῶν ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοί εἰσιν, ὡς οἶσθα.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῆ τινα· μέτει τὴν τέχνην.

ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γοῦν ὁπόσοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι᾽ αὐτήν; οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ φιλῶ τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. φιλαλήθης γὰρ, καὶ φιλόκαλος, καὶ φιλαπλοϊκὸς, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῆ. πλὴν ἀλλ᾽ ὀλίγοι πάνυ ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ ταττόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πεντακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν,

apud te quidem nihil quidquam deteriore cauſa quis fuerit, neque ſi voce ſit barbarus; modo ſententia iuſta eſſe appareat.

Phil. Recte narras. Temere enim illud quaerebam. Ars vero quae tibi eſt? nam iſtud quidem ſcire refert.

Luc. Oſor ſuperbiae ſum, & praeſtigiarum, & mendaciorum, & tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum hominum. Admodum vero multi ſunt, quod noſti.

Phil. Odii, Hercule, multi artem facis.

Luc. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio ſim, & in quae pericula propter eam venerim. Verum tamen etiam oppoſitam illi artem accurate novi: illam puto, quae amore conſtat. Sum enim veri amicus, & honeſti ac pulchri, tum ſimplicitatis, & quaecunque natura amabilia ſunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri illi, oppoſitae arti ſubiecti, & odio aptiores, quinquagies mille: quare periculum eſt, ne alteram qui-

ὑπ᾽ ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη· τὴν δὲ, πάνυ ἠκριβωκέναι.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ, καὶ τάδε· ὥστε μὴ διαίρει τὼ τέχνα· μία γὰρ ἐστὸν, δύ᾽ εἶναι δοκοῦσαι.

ΛΟΥΚ. Ἄμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. τὸ μέντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ φιλεῖν.

21 ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν· ἐνταῦθά που ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικάζωμεν. ἡ Ἱέρεια, διάθες ἡμῖν τὰ βάθρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν.

ΛΟΥΚ. Ὦ Πολιὰς, ἐλθέ μοι κατὰ τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὁπόσα ἐπιορκούντων ὁσημέραι ἀκούεις αὐτῶν· καὶ ἃ πράττουσι δὲ μόνη ὁρᾷς, ἅτε

2 Οὐκ ἐχρῆν . . . καὶ τάδε φασὶ, καὶ τάδε) Διὰ τὸ ἐναντίον εἶναι τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην. V.

Τῶν ἐναντίων ἤτοι τῶν ἀντικειμένων τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην φασί. ὁ γὰρ τὸ δεξιὸν ὡς δεξιὸν ἐπιστάμενος . . . . πρότερον ἐπίσταται τὸ ἀριστερόν. καὶ ἀπὸ . . . . νοσερὸν εἰδὼς . . . . ὑγιεινόν. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, μειώσεως καὶ αὐξήσεως, καὶ τῶν παραπλησίων, ἃ ὑπὸ τὰ ἀντικείμενα τελεῖ. τοῦτο οὖν φησι πρὸς τὸν Παῤῥησιάδην νῦν. διατεινόμενος ἀπομαθεῖν τἀναντία τοῦ μισεῖν καὶ τῶν κατ᾽ αὐτὰ τέχνη. ὡς οὐχ ὅτι τοῦτο . . . . τῶν ἀντικειμένων ἡ αὐτὴ γνῶσις. G.

dem, cuius exercendae ita rara offeratur occaſio, dediſcam; alteram autem nimis etiam calleam.

Phil. At non oportebat: eiuſdem enim & hoc eſt, aiunt, & illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae cum videantur eſſe, una ſunt.

Luc. Melius tu ea noſti, Philoſophia. Mea igitur haec ratio eſt, odiſſe malos, bonos autem amare atque laudare.

Phil. Iam age, adſumus enim nunc, ubi oportebat: hic alicubi in templo urbicae Palladis iudicemus. Diſponi nobis, Antiſtes, iube ſubſellia: nos interea Deam adorabimus.

Luc. Cuſtos urbis, praeſidio mihi veni contra inſolentes homines, recordata, quot illorum periuria quotidie audias.

σὴ ἐπίσκοπος οὖσα. νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτούς. ἐμὲ δὲ ἤν που κρατούμενον ἴδῃς, καὶ πλείους ὦσιν αἱ μέλαιναι, σὺ προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶζε.

ΦΙΛ. Εἶεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθήμεθα ἕτοιμαι ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ, προελόμενοί τινα ἐξ ἁπάντων, ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι ἂν δοκῇ, ξυνείρετε τὴν κατηγορίαν, καὶ διελέγχετε. οὐ γὰρ οἷόν τε πάντας ἅμα λέγειν. σὺ δὲ, ὦ Παῤῥησιάδη, ἀπολογήσῃ τὸ μετὰ τοῦτο. 22

ΑΝΑΒ. Τίς οὖν ὁ ἐπιτηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην;

ΧΡΥΣ. Σοῦ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμαστὴ, καὶ καλλιφωνία δεινῶς Ἀττικὴ, καὶ τὸ κεχαρισμένον, καὶ πειθοῦς μεστόν· ἥτε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεστιν. ὥστε τὴν προσηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνή-

1 Ἐπίσκοπος) Γραι. ἐπὶ σκοπῆς οὖσα. νῦν καιρός. G. 15 Προσηγορίαν) Τὸ πρότερον εἰπεῖν ἢ ἀγορεῦσαι. G.

Quae faciunt, ſola vides, quae inſpectionem habeas: nunc tempus eſt illos ulciſci. Me vero ſi qua ſuccumbere videas, & plures ſint nigri calculi, tuo tu adiecto me ſerva.

Phil. Age, iam ſedemus vobis, paratae veſtras audire rationes. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime accuſaturus videatur, actionem componite, & reum convincite; neque enim fieri poteſt, ut ſimul omnes dicatis: tu vero poſt haec cauſam dices, Parrheſiade.

Rev. Quis igitur noſtrûm huic iudicio aptiſſimus fuerit?

Chryſ. Tua, Plato, cogitandi admirabilis ſublimitas, & mere Attica vocis ſuavitas, & gratia illa, quae tantum in perſuadendo valet; tum prudentia, & exquiſitum illud artificium, & illae, ubi demonſtrandum erat, verborum illecebrae: omnia haec copioſe tibi adſunt. Itaque orandi ſuſcipe provinciam, & pro omnibus ea, quibus opus eſt, profer. Nunc recorda-

σθητι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἱππίαν εἴρηται· δεινότερος οὗτός ἐστιν. ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ συνεχῆ ἐρώτα· κἄν σοι δοκῇ κἀκεῖνό που παράβυσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἂν, εἰ μὴ οὗτος ὑπόσχῃ τὴν δίκην.

23 ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλά τινα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, Διογένην τοῦτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σὲ, ὦ Χρύσιππε. οὐ γὰρ δὴ κάλλους ἐν τῷ παρόντι, καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλά τινος ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ ὁ Παῤῥησιάδης ἐστίν.

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτοῦ κατηγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δὲ, ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαι, δυ' ὀβολῶν πρώην ἀποκεκηρυγμένος.

re omnium illorum, & in eundem locum confer, ſi quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam dictum eſt: hic enim illis magis formidandus eſt. Itaque adſperge etiam aliquid de ironia, & lepidas illas perpetuaſque interrogationes profer: &, ſi videbitur, illud etiam alicubi inſerci, ut magnus ipſe ille Iuppiter volucrem currum agens, indignaturus ſit, niſi ſupplicio iſte afficiatur.

Plat. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antiſthenem, vel Cratetem, vel te adeo, Chryſippe. Neque enim ſane pulchritudinem, aut in ſcribendo vim quandam praeſens tempus deſiderat; ſed apparatum convincendi & iudicialem. Orator autem eſt Parrheſiades.

Diog. Ego vero accuſabo illum: nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego ſupra omnes contumelioſe tractatus ſum, quem duobus ille obolis nuper ſub praecone vendiderit.

ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης, ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ ἁπάντων. μέμνησο δὲ, ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾷν. εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τοῦτο μὲν μὴ ἐξέταζε, μηδ᾽ ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, νῦν λέγε· ὅλως δὲ, ὑπὲρ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης, καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παῤῥησιάδου λόγοις. καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφεὶς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο ὑπερμάχει. ὅρα, σὲ μόνον προεστησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότατα δόξαι, ἢ τοιαῦτα πιστευθῆναι, οἷα οὗτος ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ. Θαῤῥεῖτε, οὐδὲν ἐλλείψομεν, ὑπὲρ ἁπάντων 24
ἐρῶ. κἂν ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ἐπικλασθεῖσα (φύσει γὰρ ἥμερος, καὶ πρᾳός ἐστιν) ἀφεῖναι

10 Ὑπερμάχει) Ἀντὶ τοῦ κατασκεύαζε, ἐπείπερ τὸ ὑπερμαχεῖν αἰτιατικῇ συντάσσεται. ὑπερασπίζω σου. προΐσταμαί σου. προπολεμῶ σου, οὕτως οὖν καὶ ὑπερμαχῶ σου. V.

13 Ὑπὲρ ἁπάντων) Περὶ πάντων ἐρῶ, περὶ αὐτῶν. G.

Plat. Diogenes, o Philoſophia, aget pro omnibus. Memento autem, vir generoſe, ne tuum modo in accuſatione negotium agas, ſed communem cauſam ſpectes. Si quid enim inter nos non convenit de noſtris diſputationibus, tu in praeſentia quidem noli quaerere, aut utra ſit verior ratio definire; ſed in univerſum modo pro philoſophia ipſa indignationem oſtende, contumeliis obruta, & male audiente in Parrheſiadae ſermonibus; relictiſque ſectis, quibus diſſidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, ſolum te praefecimus, in te noſtra iam omnia periclitantur, ut aut honeſtiſſima videantur, aut talia credantur eſſe, qualia hic propoſuit.

Diog. Bono eſtote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, ſi forte Philoſophia ſermonibus iſtius fracta, ut eſt ingenio manſueto & miti, dimittere illum cogitet;

διαβουλεύηται αὐτὸν, ἀλλ᾽ οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφοροῦμεν.

ΦΙΛ. Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον· ἄριστον γὰρ, ἧπερ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε δ᾽ οὖν. ἤδη γὰρ ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει.

ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορείτωσαν μεθ᾽ ὑμῶν· Διογένης δὲ κατηγορείτω μόνος.

ΦΙΛ. Οὐ δέδιας οὖν μή σου καταψηφίσωνται;

ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι.

ΦΙΛ. Γενναῖά σου ταῦτα· καθίσατε δ᾽ οὖν. σὺ δ᾽, ὦ Διόγενες, λέγε.

25 ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα περὶ τὸν βίον, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ᾽ ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν

4 Ἧπερ τῷ ξύλῳ) Εἰς τὰς τῶν φιλοσόφων βακτηρίας ἐπισκώπτει· διαπαίζει γὰρ αὐτοὺς ὡς τῷ σχήματι μόνον φιλοσοφοῦντας. G.

at ego certe cauſae non deero: oſtendam enim homini nos non fruſtra clavam gerere.

Phil. Iſtuc quidem minime; ſed oratione potius, quod optimum, quam clava, *res gerenda eſt*: ſed noli cunctari diutius. Iam enim infuſa eſt *in clepſydram* aqua, & in te conſilium intuetur.

Luc. Aſſideant vobiſcum reliqui, o Philoſophia, & ferant ſuffragia. Diogenes vero accuſet ſolus.

Phil. Non metuis igitur, ne contra te ferant ſuffragia?

Luc. Minime. pluribus enim volo vincere.

Phil. Generoſe tu quidem. Aſſidete igitur: tu vero dic, Diogenes.

Diog. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philoſophia, accurate noſti, nec oratione opus eſt. De me enim ut taceam, ecquis vero hunc Pythagoram, & Platonem, & Ariſtotelem,

τοῦτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρύσιππον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον καλὰ ἐσεκομίσαντο; ἃ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρισκατάρατος οὑτοσὶ Παῤῥησιάδης ὕβρικεν, ἤδη ἐρῶ. ῥήτωρ γάρ τις ὥς φασιν ὢν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὁπόσον ἢ δεινότητος, ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος, οὐ παύεται μὲν ἀγορεύων κακῶς· γόητας, καὶ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθων καταγελᾷν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτούς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, φληνάφους, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ σπουδαιότατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῷ διεξιὼν, ὥστε ἑαυτὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινεῖσθαι πρὸς τῶν θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. φύσει γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς λεὼς, χαίρουσι τοῖς ἀποσκώπτουσι, καὶ λοι-

14 Ἐπὶ χλευασμῷ) Ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλεύῃ. G.

& reliquos ignorat, quanta in vitam bona intulerint? quibus vero nos, tales cum ſimus, exſecrabilis ter & amplius iſte Parrheſiades contumeliis affecerit, iam dicam. Cum enim orator, aiunt, eſſet, relictis iudiciis, & ſecunda in illis fama, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipſi ſuppeteret, omni, inquam, illo inſtrumento, ac dicendi copiis contra nos collectis, male loqui de nobis non deſinit, cum praeſtigiatores atque impoſtores appellet, ac perſuadeat multitudini, ut irrideat nos, &, tanquam nihili ſimus, contemnat. Quin & in odium iam & nos ipſos, & te Philoſophiam, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, &, quae maxime ſeria nos docuiſti, per riſum & ludibrium enarret, ut ipſe quidem plauſus ferat ac laudes a ſpectatoribus, nobis vero inſultetur. Tale enim ingenium eſt vulgi, gaudent

δορουμένοις, καὶ μάλισθ' ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκοῦντα διασύρηται· ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τουτονὶ ἐπὶ χλευασίᾳ παράγουσιν ἐπὶ τὴν σκηνὴν, καὶ κωμῳδοῦσιν ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμῳδίας. καίτοι ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾷν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος τι ἐδόκει τῆς ἑορτῆς· καὶ ὁ Θεὸς ἴσως χαίρει, φιλόγελώς
26 τις ὤν. Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ἐκ πολλοῦ φροντίσας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλῃ τῇ φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλην τοῦτον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαντας, οὔτε ἑορτῆς ἐφιείσης, οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν παθών. εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων αὐτὸς ἔδρασε. καὶ τὸ

7 Ἐφειμένον αὐτὸ δρᾷν) Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ ἔδρων. V.

irriſoribus & maledicis, praeſertim cum ea traducuntur, quae videntur auguſtiſſima: ut nimirum & olim quoque Ariſtophane gaudebant, & Eupolide, Socratem hunc noſtrum riſus cauſa in ſcenam producentibus, & abſurdas quaſdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionyſiis, ubi permiſſum erat hoc facere, cum pars quaedam ea ſolemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui riſus amans ſit. At iſte, convocatis optimatibus, diu multumque commentatus & paratus, conſcripto in maledictis quibuſdam libro craſſo, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Ariſtotelem hunc, Chryſippum illum, me, & in univerſum omnes, nec ſolemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laeſus iniuria. Haberet enim ſane ea res veniam, ſi defendens iniurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium ve-

πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν
ὄνομα, ὦ Φιλοσοφία, ὑποδύεται· καὶ ὑπελθὼν τὸν διά-
λογον ἡμέτερον οἰκέτην ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ
ὑποκριτῇ χρῆται καθ' ἡμῶν· ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπεί-
σας ἑταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμῳδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά·
ὃς μόνος οὐ πάρεστιν, οὐδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προ-
δοὺς τὸ κοινόν. Ἀνθ' ὧν ἁπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑπο- 27
σχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι, τὰ σεμνότατα
διασύρων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ
πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολασθέν-
τα, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρονοίη Φιλοσοφίας.
ἐπεὶ τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχε-
σθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας εἰ-
κότως ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητά;
ὃς καθάπερ ἀνδράποδα παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πω-
λητήριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, ἀπημπόλησεν, ὡς

4 Μένιππον) Ὁ Μένιππος οὗτος κυνικὸς ἦν φιλόσοφος κατὰ τὸν Σεβαστὸν φύσει κεχρημένος γενναίᾳ καὶ ἐλεγκτικῇ τε καὶ ἀποτόμῳ, καλῶς τε τὸν κύνα καὶ ἐμφιλοσόφως μετιὼν, ὡς καὶ παρὰ πᾶσι τὸ εὐδόκιμον ἀποφέρεσθαι. V.

ro indignum maxime illud eſt, quod haec cum agat, tuum tamen, Philoſophia, nomen ſubit; & conciliato ſibi dialogo, familiari noſtro, certaminis adiutore actoreque contra nos utitur; qui inſuper Menippo perſuaſerit, noſtro ſodali, ut comoedias frequenter ſecum agat, qui ſolus non adeſt, neque accuſat nobiſcum, communis cauſae proditor. Pro quibus rebus omnibus poenas illum ſubire aequum eſt. Niſi forte habet, quod contradicat, homo res graviſſimas tot ſub teſtibus traducens: utile igitur etiam hiſce tale ſupplicium, ſi puniri iſtum videant, ne quis alius in poſterum philoſophiam contemnat: quandoquidem ſi nunc quieſcamus, & feramus iniurias, ea non iam moderatio, ſed ignavia & inſcitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum inſtar in forum nos productos, praecone con-

φασι, τοὺς μὲν, ἐπὶ πολλῶν, ἐνίους δὲ, μνᾶς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ', ὁ πονηρότατος οὗτος, δύ' ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧνγε αὐτοί τε ἀνεληλύθαμεν ἀγανακτήσαντες, καὶ σὲ ἀξιοῦμεν τιμωρήσειν ἡμῖν, τὰ αἴσχιστα ὑβρισμένοις.

28 ΑΝΑΒ. Εὖγε, ὦ Διόγενες, ὑπὲρ ἁπάντων καλῶς, ὁπόσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἴρηκας.

ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δὲ, ὦ Παῤῥησιάδη, λέγε ἤδη ἐν τῷ μέρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε οὖν.

29 ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα μου, ὦ Φιλοσοφία, κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἔξαρνος γενέσθαι, ὡς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμε-

9 Ἐν τῷ μέρει) Ἐν τῷ μέρει, ἀντὶ τοῦ τὸ σὸν μέρος· ῥεῖ γὰρ ἤδη τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ ἀμφορέως· ἰστέον γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἐπισχεῖν βουλόμενοι τῆς ἀπεράντου φλυαρίας οἱ δικασταὶ τῶν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος πληροῦντες, διά τινὸς διατρήματος παρεῖχον τῷ ὕδατι ἔκροιαν, κελεύοντες τὸν ῥήτορα λέγειν ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφέσεως τοῦ κρουνίσκου, ἅτε οὖν εἰς μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, συνέτεμνον τὸν λόγον. V.

ſtituto, alios, ut narrant, magno, quoſdam vero mina Attica, me quidem peſſimus duobus obolis, cum riſu praeſentium, vendidit. Quibus de cauſis & ipſi indignabundi in vitam rediimus, & te rogamus, ut vicem noſtram ulciſcaris, qui turpiſſimis contumeliis ſumus affecti.

Rev. Euge, Diogenes, praeclare, quae opus erant, omnia pro omnibus dixiſti.

Phil. Deſinite laudare: infunde iam cauſam dicturo. Tu vero, Parrheſiade, nunc viciſſim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

Parrh. Non omnia contra me dixit, o Philoſophia, Diogenes: ſed pleraque, & difficiliora quidem, neſcio qua re motus praetermiſit. Ego vero tantum abeſt ut ea negem me dixiſſe, aut meditatus eorum defenſionem huc venerim, ut

λετικῶς ἀφῖχθαι, ὥστε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς οὗτος ἀπεσιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον ἔφθην εἰρηκὼς, νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις οὕς τινας ἀπεκήρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καί μοι μόνον τοῦτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέγχοντα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὁπόσα τοῖς ῥητορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασύτητα, καὶ βοὴν, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὁρμήσας, ἠξίουν ὁπόσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὔδιόν τινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι. Κἀπειδὴ μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ

ſtatuerim, ſi quid aut iſte ipſe reticuit, aut ego dicere nondum occupavi, nunc iam adiicere: ita enim intelligas, quos ego homines praeconio vendiderim, quibus male, ſuperbos & impoſtores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum attendite, ſi vera de omnibus dicam. Si quid vero maledicum aut aſperum habere videatur oratio; non me, qui arguo, ſed illos accuſare aequius arbitror, qui talia faciunt. Equidem cum primum perſpexiſſem, quae dura neceſſario ineſſe debeant cauſidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem, conflictationes, & ſexcenta alia; ab his, ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra habes, o Philoſophia, appuli, optavique, ſi quid reliquum mihi vitae eſſet, tanquam ex procella & aeſtu in ſerenum quendam portum invectus, ſub tua tutela tranſigere. Deinde cum vix inſpexiſſem res veſtras, te quidem, quod neceſſe

τούσδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα καὶ ξυμφορώτατα παραινοῦντας, εἴ τις μὴ παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς ἀποβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τούτους ῥυθμίζοι, καὶ ἀπευθύνοι τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅπερ, νὴ
31 Δία, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι ποιοῦσιν. Ὁρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὁπόσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥᾴδιον, εὖ μάλα ἐοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ἐπὶ δὲ τοῦ βίου, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχήματι, καὶ τἀναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας, καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἠγανάκτουν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς τραγῳδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίας, Ἀ-

erat, & hoſce omnes admirabar, vitae beatae legislatores, & manum feſtinantibus ad eam porrigentes, honeſtiſſimis praeceptis proponendis utiliſſimiſque, ſi quis ab iis non diſcedat, neque veſtigio fallente labatur, ſed intentis in regulas a vobis propoſitas oculis, ad illas componat vitam ſuam ac dirigat, quod me hercules veſtrorum etiam aemulorum pauci faciunt. Cum vero viderem multos non amore philoſophiae captos, ſed ſola, quae ab illo negotio ſperari poteſt, gloria ductos, promtis iſtis & publicis, quaeque imitari unicuique facile eſt, ſatis bene referre viros bonos, barbam dico, inceſſum, & amictum; vita vero & actionibus contradicere habitui, & contraria veſtris ſtudia habere, dignitatemque profeſſionis corrumpere: indignabar equidem, videbaturque negotium illi ſimile, ſi quis actor Tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Theſea, aut ipſum Her-

χιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐ-
τὸν, μήτε βαδίζων, μήτε φθεγγόμενος ἡρωϊκὸν, ἀλλὰ
θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ᾽ ἂν ἡ
Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου
αὐταῖς προσεοικότα. οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνι-
κος, ἀλλά μοι δοκεῖ, τάχιστ᾽ ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ
παίων τὸν τοιοῦτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, οὕτως
ἀτίμως κατατεθηλυσμένος πρὸς αὐτοῦ. Τοιαῦτα καὶ 32
αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ᾽ ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ ἤνεγκα
τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμη-
σαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον
μιμήσασθαι· ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων
αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος
μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δή τις αὐτὸν
ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ
ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστά μοι δεινὸν, ὦ
Φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι,

culem agens, nec inceſſu utatur neque voce heroica, ſed ſub tanta perſona fractas delicias faciat: quem neque Helena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum ſibi ſimilem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur mihi mox cum ipſa perſona actorem talem ſua clava eliſurus, a quo ignominioſe adeo in feminam fractus eſſet. Huic ſimilem iniuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam hiſtrioniae turpitudinem, ſimios hoſce Heroum perſonas induere auſos, & Cumanum illum aſinum imitari, qui leoninam indutus poſtulabat ipſe leo eſſe, cum apud ignaros eius rei Cumanos aſperos terribileſque ruditus ederet, donec illum peregrinus, qui & leonem ſaepe & aſinum vidiſſet, redargueret, & fuſtibus dolatum abigeret. Praeter cetera vero indignum hoc mihi, Philoſophia, videbatur, quod

εἴ τινα τούτων ἑώρων πονηρὸν, ἢ ἄσχημον ἢ ἀσελγές τι ἐπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ᾐτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθὺς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιοῦντος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἴκαζον, τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγίνετο, ἀλλ᾽ ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν) ἐκεῖνον δὲ ἑώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ᾽ αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοίαν
33 διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε. Ταῦτα οὐκ ἤνεγκα ὁρῶν ἔγωγε, ἀλλ᾽ ἤλεγχον αὐτοὺς, καὶ διέκρινον ἀφ᾽ ὑμῶν. ὑμεῖς δὲ, τιμᾷν ἐπὶ τούτοις δέον, εἰς δικαστήριον ἄγετε. οὐκοῦν ἤν τινα καὶ τῶν μεμυημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόῤῥητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτή-

4 Ἢ τουτουῒ τὸν ἐπώνυμον) Διογένους τοῦ κυνικοῦ. V.

10 Ἐρήμην) Ἐρήμη δίκη ὅταν ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν δίκην καταδικασθῇ, ὅμοιον καὶ τὸ ἐρήμην ἁλῶναι. V.

14 Ἐξαγορεύοντα) Τὰ μυστήρια ἐξαγορεύοντα. V.

nemo non hominum, ſi quem horum prave aut indecore, aut libidinoſe quidquam facere videret, ipſam ſtatim philoſophiam accuſaret, & Chryſippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cuiuſcunque ſe cognominem peccator ille ferret, diſputationeſque haberet. Itaque ab male illo vivente, male de vobis coniectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: ſed vos diſceſſeratis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne & inhoneſte ſe gerentem. Ita quaſi deſerto vos vadimonio cum illo damnati, & in ſimile cum illo crimen pertracti eſtis. Haec ego videns non tuli, ſed redargui illos, & a vobis diſcrevi. At vos, qui honorem mihi ea de cauſa debebatis habere, in ius me trahitis. Igitur ſi quem ego initiatorum obſervans, Dearum myſteria effutientem & extra ſanctum illarum chorum impie ſaltantem, indignatus fuero, eumque redarguero; mene im-

σω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ τὸν ἀσεβοῦντα ἡγήσεσθε εἶναι; ἀλλ᾽ οὐ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστιγοῦν εἰώθασιν, ἤν τις ὑποκριτὴς, Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκὼς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ᾽ ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ οὐδέν που ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι τὸν περικείμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παίειν τοῖς μαστιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἥδοιντο ἂν, οἶμαι, μαστιγουμένων. οἰκέτην μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι, μικρὸν τὸ πταῖσμα· τὸν Δία δὲ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ κατ᾽ ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον ὡς καὶ αἰσχρόν. Καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατόν 34
ἐστιν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκοντες αὐτοὺς, καὶ μελετῶντες, ὡς τἀναντία ἐπιτηδεύοιεν, οὕτω βιοῦσι. πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασὶν, οἷον χρημά-

1 Ἀδικοῦντα) Ἀσεβοῦντα. Λουκιανὸς ἐν τῷ περὶ Ὀρχήσεως φησὶν, ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. V.

pium eſſe putabitis? iniuſte illud quidem: cum etiam ſacrorum certaminum praeſides flagris obiurgare ſoleant, ſi quis hiſtrio Minervae aut Neptuni, aut Iovis perſonam qui ſuſcepit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo illis iraſcantur Dii, quod perſonas ſuas gerentem, & habitu ſuo indutum, flagellis caedendum virgatoribus tradiderint; ſed faveant, puto, vapulantibus. Nam ſervum aut nuntium parum dextre agere, parvus fuerit error: Iovem vero aut Herculem non pro dignitate demonſtrare ſpectatoribus, mali ominis inſtar & turpe nimis fuerit. Rurſus illud omnium eſt abſurdiſſimum, quod dogmata quidem veſtra ſtudioſe vulgus illorum exquirit; ceterum perinde vivunt, ac ſi ad hoc ſolum ea legerent, & meditarentur, ut contraria omnia ſequantur. Quae enim dicunt omnia, exempli cauſa, divitias

των καταφρονεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἴεσθαι ἀγαθὸν, καὶ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορᾷν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεοὶ, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τοὺς πλουσίους τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγωῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἁρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωθούμενοι, καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες φορτικῶς, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, καὶ μεμψίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῆ καὶ ἀπῳδὰ φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸν ἄκρα-

6 Τεθήπασιν) Ἐξεπλάγησαν. V. 12 Παρωθούμενοι) Παραγκωνιζόμενοι. V.

gloriamque contemnere, & ſola, quae bona ſunt, honeſta putare, & irae expertem eſſe, & ſplendidos hoſce deſpicere, & tanquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! ſunt & ſapientia, & vere ſane admiranda. Verum enimvero, iſti mercede haec ipſa docent, & divites admirantur, & argento inhiant, & caniculis iracundiores ſunt, & leporibus timidiores, magis adulatores quam ſimii, libidinoſiores aſinis, felibuſque rapaciores, & in contentionibus quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa iſta conflictantur, & circa divitum ianuas alii alios detrudunt, & celebriores coenas frequentant, & in illis ipſis ſine more modoque laudant, & ultra decus ſe ingurgitant, ſeque attributa ſibi parte non contentos produnt, & in vino inſuavia quaedam atque abſurda philoſophantur, & merum non con-

τον οὐ φέροντες. οἱ ἰδιῶται δὲ, ὁπόσοι ξυμπίνουσι, γελῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει. Τὸ δὲ πάντων αἴσχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγὼς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ προσελθὼν, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τἄλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτοίη, τῶν ὑποδεεστέρων δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτούς τι δέῃ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τἀργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον; ὅταν δέ τις ἐπικουρίας δεόμενος ἑταῖρος ἐκ παλαιοῦ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῇ προσελθὼν, σιωπὴ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινῳδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας

tinent. Idiotae autem quotquot convivae ſunt, rident ſcilicet, & deſpuunt philoſophiam, talia quae purgamenta educat. Quod vero turpiſſimum omnium eſt, nulla ſe re indigere unuſquiſque eorum cum dicat, ſed ſolum divitem eſſe ſapientem clamet, paulo poſt rogandi cauſa accedit, &, niſi acceperit, indignatur: non aliter quam ſi quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, & reliqua quotquot ſunt inſignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipſe ſperát aliquid accipere, multa de bonorum inter ſapientes communione diſputatio, & quam res ſit indifferens divitiae: quid enim, inquit, aurum eſt vel argentum? nihil ſane calculis in litore diſtat. Si vero opis indigus ſodalis vetus, & a longo tempore amicus accedens paulum quiddam roget, ſilentium, aeſtus, inſcitia, & verborum illorum in contrariam ſententiam retractatio. Multae autem illae de amici-

ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ᾽ ὅπη ποτὲ οἴχεται, πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα, πτερόεντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὁσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς δια-
36 τριβαῖς σκιαμαχούμενα. Μέχρι γὰρ τούτου, φίλος ἕκαστος αὐτῶν, ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ᾖ προκείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἢν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξηται μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ τὰ βιβλία ἐξαλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφευγεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδάν τις ὀστοῦν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὀστοῦν ὑλακτοῦσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεύς τις Αἰγύπτιος, πιθήκους ποτὲ πυῤῥιχίζειν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δέ ἐστι τῶν ἀνθρωπίνων) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἁλουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περικείμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θέαν, ἄχρι

7 Ἄσπονδα) Ἐχθρά. V.
ibid. Ἀκήρυκτα) Ἀδιάλλακτα. V.
13 Πυῤῥιχίζειν) Εἶδος ὀρχήσεως ἡ πυῤῥίχη, σύντομος. V.
15 Ἁλουργίδας) Πορφύρας χλαμύδας. V. Sed C. ἁλουργὶς, πορφυρᾶ χλανίς.

tia diſputationes, & virtus, & honeſtum, neſcio quo abiere; omnia quidem avolarunt, volucria vere verba, quibus temere quotidie in ſcholis ſuis umbratiles pugnas ludunt. Eo enim uſque unuſquiſque eorum amicus eſt, quoad argentum vel aurum in medio poſitum non fuerit. Si quis vero obolum unum oſtenderit, ilicet rupta pax, ut nec iam foederi locus, nec praeconi ſit ſecuritas: libri deleti, fugit virtus. Canibus ſimile quiddam uſu venit: ſi quis os in medios illos proiecerit, exſiliunt, mordent invicem, eumque, qui os praeripuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegyptius ſimios quondam docuiſſe ſaltare Pyrrhicham, eaſque beſtias (facillime autem humanas imitantur actiones) didiciſſe celeriter, & ſaltaſſe in veſtibus purpureis, & perſonatas, diuque probatum ſpectaculum; donec ſpectator ali-

δή τις θεατὴς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυῤῥιχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσθῆτα κατεῤῥήγνυον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυῤῥίχης διελέλυτο, καὶ κατεγελᾶτο ὑπὸ τοῦ θεάτρου. Τοιαῦτα καὶ οὗ- 37
τοι ποιοῦσι. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον, καὶ οὔ ποτε παύσομαι διελέγχων, καὶ κωμῳδῶν. περὶ ὑμῶν δὲ, ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γάρ εἰσί τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μανείην ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς δ' ἀλαζόνας ἐκείνους, καὶ θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, τί φατε προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκεῖόν τι

quis urbanus, qui nuces ſinu gereret, proiiceret eas in medium: tum vero ſimii, viſa re, obliti ſaltationis, repente pro Pyrrhichiſtis ſimii, quod erant ſcilicet, facti, larvas contrivere, laceratiſque veſtibus de fructibus invicem depugnarunt; illa autem Pyrrhiches inſtitutio diſſoluta riſui fuit ſpectatoribus. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego maledixi, nec unquam deſinam convincere illorum fraudes, ipſoſque ridendos propinare: de vobis vero veſtrûmque ſimilibus, (ſunt enim, ſunt quidam vere ſectantes philoſophiam, legumque veſtrarum obſervantes) abſit a me inſania illa, ut contumelioſum quidquam, aut ſiniſtrum dicam. Aut quid habeam dicere? quid enim horum ſimile eſt in vita veſtra? At inſolentes illos & Diis inviſos odio perſequi, puto, fas eſt. Niſi forte tu, Pythagora, & Plato, & Chryſippe, & Ariſtoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis ta-

καὶ ξυγγενὲς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ; νὴ Δία Ἡρακλῆς, φασι, καὶ πίθηκος. ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἤνεγκα ἂν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ θᾶττον ἂν γὺψ ἀηδόνα μιμήσαιτο, ἢ οὗτοι φιλοσόφους. εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ὁπόσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτοὺς, εἰ ἀληθῆ ἐστι.

38 ΦΙΛ. Μετάστηθι, ὦ Παῤῥησιάδη, ποῤῥωτέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν;

ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Φιλοσοφία, μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ, κατὰ τῆς γῆς δῦναι ηὐχόμην· οὕτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. ἐγνώριζον γοῦν ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ, κἀφήρμοζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μὲν, ἐς τόνδε· τοῦτο δὲ, ὁ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς

1 Ἡρακλῆς, φασι, καὶ πίθηκος) Παροιμία ἐπὶ τῶν πάντη παρηλλαγμένων καὶ ἀσυμβάτων. καθ' ὅτι ἥρως μὲν ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτόχρημα ἀνδρεῖος. οἱ πίθηκοι δὲ οὔτε ἀνδρίαν ἔχοντες καὶ καταγέλαστοι καὶ εὐφώρατοι ἀνδρίας ὑποκρίνεσθαι εἰσαγόμενοι. V.

les, aut proprium quidquam veſtrum & cognatum vita ſua demonſtrare: quanta ſcilicet Herculi cum ſimia neceſſitudo eſt. An forte quod barbas ſubmittunt, & philoſophari ſe praedicant, & truci vultu ſunt, propter haec vobis aſſimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, ſi in ipſa illa hiſtrionia probabiles eſſent. Iam vero facilius luſciniam vultur imitetur, quam iſti philoſophos. Dixi pro me, quae habebam. Iam tu, Veritas, teſtimonium apud hoſce perhibe, ſi vera ſint.

Phil. Longius hinc, Parrheſiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixiſſe vobis videtur?

Virt. Equidem, Philoſophia, illo dicente terram mihi hiſcere optabam *prae pudore:* adeo vera dicebat omnia. Agnoſcebam enim inter audiendum unumquemque, qui iſta faceret; & referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc vero ille, inquiebam, facit. Et omnino oſtendit homines di-

ἄνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ἐπί τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεοικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάσας.

ΦΙΛ. Κἀγὼ πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Ἀρετή. ὑμεῖς δὲ, τί φατέ;

ΑΝΑΒ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφεῖσθαι αὐτὸν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφθαι; τὰ γοῦν τῶν Ἰλιέων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγῳδόν τινα τοῦτον ἐφ᾽ ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ᾀσόμενον τὰς Φρυγῶν ξυμφοράς. ᾀδέτω γοῦν, καὶ τοὺς θεοῖς ἐχθροὺς ἐκτραγῳδείτω.

ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορούμενα, καὶ φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Παῤῥησιάδη· ἀφίεμέν σε τῆς αἰτίας, 39

7 Εὐεργέτην ἀναγράφεσθαι) Γρ. ἀναγεγράφθαι. G.

13 Ἀνατίθεμαι τὰ κατ.) Ἀθετῶ, μεταγινώσκω ἐφ᾽ οἷς εἴρηκα. V.

lucide, ut in pictura quadam ſimiles per omnia, cum non corpora modo, ſed ipſas quoque animas exquiſitiſſima ſimilitudine exprimeret.

Phil. Et ego plane erubeſcebam, o Virtus. Vos autem quid dicitis?

Rev. Quid aliud, niſi abſolvi illum a crimine oportere, & amicum nobis ac bene meritum in publico monumento ſcribi. Ilienſium enim exemplo Tragoedum hunc in nos commovimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, & illos Diis inviſos tragoediis ſuis infamet.

Diog. Ipſe quoque ego, Philoſophia, laudo virum magnopere, & retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adſciſco.

Phil. Bonum factum, Parrheſiade, ſolvimus te accuſatio-

καὶ ἁπάσαις κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὤν.

ΠΑΡΡ. Προσεκύνησα τήν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσειν μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ, ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν βίοτον κατέχοις, καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καταρχώμεθα, προσκαλῶμεν κἀκείνους, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. κατηγορήσει δὲ Παῤῥησιάδης ἑκάστου.

ΠΑΡΡ. Ὀρθῶς, ὦ Ἀρετὴ, ἔλεξας· ὥστε σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, κατακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς Φιλοσόφους.

40 ΣΥΛΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς Φιλοσόφους ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ Δίκης.

ΠΑΡΡ. Ὁρᾷς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τὴν Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμφὶ τοὺς πλουσίους ἐχον-

ne: vincis ſuffragiis omnibus, &, quod reliquum eſt, ſcito, te noſtrum eſſe.

Parrh. Equidem initio iam adoravi. Iam vero Tragico magis orationis genere faciendum videtur: auguſtius enim fuerit. Splendida, quaeſo, Victoria, me comitare tuum, viridi nec parce coronae.

Virt. Igitur de altero iam cratere libemus, & vocemus etiam iſtos, ut poenas ſuarum in nos contumeliarum nobis perſolvant. Accuſabit unumquemque Parrheſiades.

Parrh. Bene iſtud, Virtus. Itaque tu, Syllogiſme puer, deſpiciens in urbem, praeconio huc evoca philoſophos.

Syll. Audi, tace. Veniunto philoſophi in arcem cauſam dicturi ad tribunal Virtutis, Philoſophiae, Iuſtitiae.

Parrh. Vide, pauci conveniunt agnito praeconio. Nam & alioqui Ius metuunt, & vulgus illorum otium non habet,

τες. εἰ δὲ βούλει πάντας ἥκειν, κατὰ τάδε, ὦ Συλλογισμὲ, κήρυττε.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ, ὦ Παῤῥησιάδη, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἄκουε· σίγα. ὅσοι Φι- 41
λόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἴονται τοῦ ὀνόματος, ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν διανομήν. δύο μναῖ ἑκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖος πλακοῦς. ὃς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξηται, καὶ παλάθην ἰσχάδων οὗτός γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δ' ἕκαστον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι σοφόν. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,

Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἴη.

Βαβαὶ, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἄνοδος ὠθιζομένων, ἐπεὶ τὰς 42

9 Παλάθην) Μάζαν σύκων. V.

occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris, hunc fere in modum edic, Syllogiſme.

Phil. Nequaquam. Sed tu, Parrheſiade, prout videbitur, eos advoca.

Parrh. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot philoſophos ſe eſſe dicunt, quotquot nominis cauſâ ad illos pertinere ſe iudicant, veniunto in arcem ad congiarium. binae unicuique minae dabuntur, & de ſeſamo placenta. Quicunque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum maſſam accipiet. Afferat autem quiſque, temperantiam, iuſtitiam, continentiam minime; neque enim iſta, ſi non adſint, neceſſaria: verum quinque omnino ſyllogiſmos; quippe nefas eſt abſque illis eſſe ſapientem. Propoſita in medio ſunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa ſuperaverit omnes.

Vah, quam plenus eſt aſcenſus invicem ſe trudentium ad

δύο μνᾶς ὡς ἤκουσαν μόνον. παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Ἄρειον πάγον ἔτι πλείους, ἔνιοι δὲ καὶ κατὰ τὸν τοῦ Τάλω τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακεῖον προθέμενοι κλίμακας, ἀνέρπουσι βομβηδὸν, νὴ Δία καὶ βοτρυδὸν, ἐσμοῦ δίκην, ἵνα καὶ καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἀλλὰ κἀκεῖθεν εὖ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν

Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ἦρι.

Μεστὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, καὶ πανταχοῦ πήρα, πώγων, κολακεία, ἀναισχυντία, βακτηρία, λιχνεία, συλλογισμὸς, φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὁπόσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκεῖνο ἀνῄεσαν, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὦ Φιλοσοφία,

1 Τὸ Πελασγικὸν) Πελασγικὸν τόπος Ἀθήνησιν, ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

3 Τοῦ Τάλω) Ὁ μὲν Τάλως ἥρως παλαιὸς ἐν τῇ ἀκροπόλει τεθαμμένος· τὸ δὲ Ἀνάκειον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν, ἄνακες γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. V.

4 Ἀνακεῖον) Ἀνακεῖον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερόν· ἄνακες γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. V.

duas minas, cum primum audiere. Ad Pelagiſcum autem alii, ad Aeſculapii alii, & circa Areopagum etiam plures, alii vero etiam ad Tali ſepulcrum: alii ad Dioſcurorum aedem ſcalis admotis cum bombo in altum enituntur, atque examinis inſtar apum glomerantur in uvam, ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam bene ſane multi, & hinc ſexcenti,

Quot folia, & flores quot naſcens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore ſibi invicem aſſidentium, & ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, ſyllogiſmus, avaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem aſcenderant, vix apparent, nulla nota inſignes, reliquorum turbae immixti, & latent ſimilitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philoſo-

καὶ ὅ τις ἂν μέμψαιτό σου μάλιστα, τὸ μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες οὗτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων.

ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ᾽ ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

ΠΛΑΤ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλατωνι- 43
κοὺς λαβεῖν.

ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν.

ΣΤΟΙΚ. Ληρεῖτε· ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς.

ΠΕΡ. Οὐ μὲν οὖν· ἀλλ᾽ ἔνγε τοῖς χρήμασι, πρῶτοι ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου.

ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακοῦντας δότε, καὶ τὰς παλάθας· περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμενοῦμεν, κἂν ὑστάτους δέῃ λαμβάνειν.

ΑΚΑΔ. Ποῦ τὰ δύο τάλαντα; δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι.

12 Ἐπικουρείοις) Ὡς τῶν Ἐπικουρείων δεύτερα πάντα τῆς ἡδονῆς ἡγουμένων. V.

phia, ſane moleſtiſſimum eſt, & quod quis maxime in te etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut ſignum imponis. Saepe enim hi impoſtores ipſis vere philoſophantibus ſunt probabiliores.

Phil. Fiet illud paulo poſt: ſed iam hos excipiamus.

Plat. Ipſos nos Platonicos accipere primum oportet.

Pyth. Non, ſed Pythagoricos nos: prior enim fuit Pythagoras.

Stoic. Nugas agitis: meliores nos de Porticu.

Per. Nequaquam, ſed quantum ad pecunias, primi nos eſſe debemus, de Ambulatione philoſophi.

Epic. Nobis Epicureis placentas date & maſſas: de minis exſpectabimus, & ſi accipiamus ultimi.

Acad. Ubi duo illa talenta? Oſtendemus enim Academici, quantum reliquis ſimus contentioſiores.

ΣΤΟΙΚ. Οὐχ ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

44 ΦΙΛ. Παύσασθε φιλονεικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε ὠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ᾽ ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἶτα ὅσοι μὲν ἂν εὑρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς ἐπιτρίψομεν, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες. τί τοῦτο; φεύγετε, νὴ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ᾽ οὖν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τούτων,
45 ὁπόσοι μεμενήκασιν, οὐ φοβηθέντες τὴν κρίσιν. Οἱ ὑπηρέται ἀνέλεσθε τὴν πήραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέῤῥιψεν ἐν τῇ τροπῇ· φέρ᾽ ἴδω τί καὶ ἔχει, ἤπου θέρμους, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν;

16 Ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν) Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ λίτος καὶ σχεδίως ὠπτημένος, ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ καὶ τῇ σποδιᾷ, ὃν καὶ ἐγκρυφίαν φαμέν. V.

Stoic. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praeſentibus.

Phil. Deſinite rixarum. Vos vero, Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulſate: ad alia enim vocati eſtis, & iam ego Philoſophia, & Virtus haec, & Veritas cognoſcemus, qui veſtrûm vere philoſophentur, deinde qui invenientur ex noſtris placitis vivere, beati erunt, iudicio noſtro optimi. Impoſtores vero, & nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne ſuperbia quadam ea, quae ſupra ipſos ſunt, affectent. Quid hoc? fugitis, per Iovem, per ipſa praecipitia deſilientes multi. vacua igitur arx eſt, praeter paucos illos, qui remanſere, nihil metuentes iudicium. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abiecit. Age, videam, quid habeat? num forte lupinos, aut librum, aut panes ex atrorum genere?

ΠΑΡΡ. Οὐκ· ἀλλὰ χρυσίον τουτὶ, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον θυτικὸν, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως· καὶ μετὰ τούτων ἠξίους λοιδορεῖσθαι ἅπασι, καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν;

ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν οὗτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὅν τινα τρόπον ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσεται, καὶ διαγνώσονται οἱ ἐντυγχάνοντες οἵ τινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἵ τινες αὖ πάλιν οἱ τοῦ ἑτέρου βίου· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἂν, ὡς μὴ ἐπικρατῇ σου τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παῤῥησιάδῃ ποιησώ- 46
μεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς ὦπται καὶ εὔνους ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὐτοῦ τὸν Ἔλεγχον, ἅπασι τοῖς φάσκου-

1 Χρυσίον τουτὶ) Τὸ μὲν χρυσίον, ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀνευρίσκονται. τὸ μύρον, ὡς τρυφᾷν εἰωθότες. τὸ κάτοπτρον ὡς εὐτεθίζοιεν τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σεμνότερον καὶ τὴν ὑπηνήν. οἱ κῦβοι δὲ δεῖγμα σχολῆς ἀκαίρου καὶ ἀκολάστου διαίτης. V.

Parrh. Non. ſed hoc aurum, & unguentum, & cultrum ad ſacrificiales epulas, & ſpeculum, & teſſeras.

Phil. Bonum factum, vir fortis. haec igitur tibi habebas exercitationis tuae viatica: his inſtructus poſtulabas maledicere omnibus, & reliquos diſciplina continere?

Parrh. Tales quidem nobis hi ſunt. Oportet autem vos videre, quemadmodum iſta ignorari deſinant, dignoſcantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri ſint, & qui alterius ſint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invaleſcat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

Ver. Ipſi, ſi videtur, Parrheſiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehenſus eſt, & nobis benevolus, & tuus, Philoſophia, admirator maximus, ut, aſſumto Elen-

σι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἶθ' ὃν μὲν ἂν εὕρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας, στεφανωσάτω θαλοῦ στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἢν δέ τινι (οἷοι πολλοί εἰσι) καταράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον περισπάσας, ἀποκειράτω τὸν πώγωνα ἐν χρῷ πάνυ τραγοκουρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου στίγματα ἐπιβαλλέτω, ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτῆρος, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' ἔλεγχος, ὦ Παῤῥησιάδη, τοιόσδε ἔστω, οἷος ὁ τῶν ἀετῶν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται· οὐ μὰ Δία, ὥστε κἀκείνους ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προθεὶς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὴν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν εἴδῃς ὑπερορῶντα, καὶ μηδαμῶς ἑλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, οὗτος ἔστω, ὁ τῷ θαλῷ στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπά-

5 Ἐν χρῷ) Κουρίας ἐν χρῷ λέγεται ὁ μέχρι τῆς σαρκὸς ἐξυρημένος. V.

cho, cum omnibus agat, qui ſe dicunt philoſophos. Deinde ſi quem invenerit germanum vere philoſophiae, coronet eum oleagina corona, & in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi ſunt, exſecrabilem virum, philoſophiae hiſtrionem, detracto pallio, barbam illi in ipſa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, reſecet, & ſtigmata fronti illius imponat, aut inter ſupercilia inurat: typus autem cauteris vulpes eſto, aut ſimia.

Phil. Bene iſta, Veritas: examen autem, Parrheſiade, tale erit, quale aquilarum ad ſolem eſſe dicitur: non ſane ut & illi adverſus lumen contueantur, & ad illud examinentur. Sed auro propoſito, & gloria, & voluptate, quem illorum videris deſpicere iſta, & nequaquam ad ſpeciem illam trahi, hic eſto ille ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis reſpicere, & manum ad aurum porrigere, hunc

γειν ἐπὶ τὸ καυτήριον τοῦτον, ἀποκείραντα πρότερον τὸν πώγωνα.

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ 47
ὄψει αὐτίκα μαλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἐστεφανωμένους· εἰ βούλεσθε μέντοι κἀνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νὴ Δί', αὐτῶν.

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τοὺς φυγόντας;

ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἢν ἡ ἱέρειά μοι ἐθέλῃ πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν ὁρμιὰν ἐκείνην καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ ὁ ἁλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς.

ΙΕΡ. Ἰδοὺ δὴ λάβε, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχοις.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν, ὦ ἱέρεια, καὶ ἰσχάδας μοί τινας δὸς ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου.

ΙΕΡ. Λάμβανε.

9 Ὁρμιὰν) Ὁρμιὰ λεπτὸν σχοινίον, ἀπὸ τοῦ εἴρω, τὸ συμπλέκω. V.

10 Ὁ ἐκ Πειραιῶς) Πειραιεὺς, ὁ ἐν Ἀθήναις λιμήν. καὶ κλίνεται πειραιέως ἀπὸ τοῦ περῶ περαιῶ, περαιεὺς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι πειραιεύς. V.

14 Ἀνύσασα) Περιττὸν τὸ ἀνύσασα, Ἀττικὸν μέντοι. αὐτοὶ γὰρ καὶ παίζεις ἔχων φασὶν, καὶ ἐκὼν εἶναι, καὶ ἄλλα τούτοις παραπλήσια. V.

vero ad cauterium memento, detonſa prius barba, ducere.

Parrh. Fient iſta, ut vobis viſum eſt, Philoſophia, & videbis confeſtim vulgus illorum, vulpe notatos aut ſimia; ſed paucos quoſdam etiam videbis coronatos. Verum ſi vultis, etiam huc profecto quoſdam illorum vobis extraham.

Phil. Quid? tu fugientes huc retrahes?

Parrh. Ego vero, ſi antiſtes velit paulum mihi commodare lineam illam cum hamo, quem piſcator ex Piraeeo dedicavit.

Ant. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia.

Parrh. Ergo fac, Antiſtes, ut mihi des etiam caricas aliquot, & pauxillum auri.

Ant. Cape.

ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;

ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν.

ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παῤῥησιάδη, ποιεῖς; ἦπου τοὺς λίθους ἁλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ;

ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περίμενε· σὺ δὲ, Πόσειδον ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφιτρίτη φίλη,
48 πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων. Ἀλλ᾽ ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον δὲ χρύσοφρυν.

ΕΛΕΓ. Οὔκ· ἀλλὰ γαλεός ἐστι· προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. ὀσφρᾶται τοῦ χρυσίου, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἔψαυσεν, εἴληπται, ἀνασπάσωμεν.

ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ, ὦ Ἔλεγχε, νῦν ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὁρμιᾶς· ἄνω ἐστί· φέρ᾽ ἴδω τίς εἶ, ὦ βέλτιστε ἰχθύων; κύων οὗτός γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων. τί τοῦτο, ὦ γεν-

12 Ὀσφρᾶται τοῦ χρυσοῦ) Ὡς φέροιτο τοῦ χρυσοῦ. G.

Phil. Quid facere vir cogitat?

Ant. Eſcam hamo impoſitam ficum & aurum, ſedens ipſe in lorica muri demiſit verſus urbem.

Phil. Quorſum haec facis, Parrheſiade? Numquid lapides piſcari cogitas e Pelaſgico?

Parrh. Tace, quaeſo, Philoſophia, & capturam exſpecta. Tu vero, piſcator Neptune, & tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte piſces. Verum video lupum ſpecioſum, aut potius Chryſophryn.

Elen. Non: ſed muſtelus eſt. Accedit ſane ad hamum hians. iam auri odorem captat. prope iam eſt. attigit. captus eſt. extrahamus!

Parrh. Et tu, Elenche, manum lineae admove. Iam ſupra eſt. Age, videam, quis es, piſcium optime? Canis hic quidem eſt. Hercules! qui dentes! Quid hoc, vir bone, ca-

ναιότατε; εἴληψαι λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα λήσειν ἤλπισας, ὑποδεδυκώς; ἀλλὰ νῦν ἔσῃ φανερὸς ἅπασιν, ἐκ τῶν βραγχίων ἀπηρτημένος· ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἄγκιστρον τουτί. κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἡ δ' ἰσχὰς ἤδη προσέσχηται, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ.

ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω· ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους δελεάσωμεν.

ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί φὴς, ὦ Διόγενες; οἶσθα τοῦτον ὅς τίς ἐστιν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνήρ;

ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ δύ' ὀβολῶν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην.

ΔΙΟΓ. Πολλοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ εἰδεχθὴς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθεὶς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὅρα, ὦ Παῤῥησιάδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, ἀποκλασθῇ.

13 Καὶ εἰδεχθὴς, καὶ σκληρὸς) Ἄμορφος, ἀπρεπὴς, μυσαρός. V.

ptus es, gulam dum ſectaris circa petras, ubi putabas ſubeundo te latere poſſe? Sed nunc manifeſtus eris omnibus, ſuſpenſus e branchiis. Eximamus eſcam, & hamum huncce. Vacuus iam tibi hamus, ficus iam inſedit, & aurum deſcendit in ventrem.

Diog. Per Iovem evomat, ut ea ad alios etiam eſca utamur.

Parrh. Quid ais, Diogenes, noſti hunc, quis ſit, & ad tene aliqua ratione hic vir pertinet?

Diog. Minime.

Parrh. Quid igitur? Quanti illum aeſtimare par eſt? equidem duobus illum obolis nuper indicavi.

Diog. Multum narras. neque enim edulis eſt, & horridus aſpectu, & durus, & nullius pretii. Demitte illum per petram praecipitem: tu vero alium hamo demiſſo extrahe. Illud tamen vide, Parrheſiade, ne inflexa tibi arundo frangatur.

ΠΑΡΡ. Θάῤῥει, ὦ Διόγενες· κοῦφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυῶν ἐλαφρότεροι.

ΔΙΟΓ. Νὴ Δία, ἀφυέστατοί γε· ἀνάσπα δὲ ὅμως.

49 ΠΑΡΡ. Ἰδού· τίς ἄλλος οὗτος ὁ πλατὺς, ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται; ψῆττά τις κεχηνὼς ἐς τὸ ἄγκιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπάσθω.

ΕΛΕΓ. Τίς ἐστιν;

ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων.

ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ, ὦ κατάρατε, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον;

ΠΑΡΡ. Τί φὴς, ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν;

ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

50 ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω.

ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ τοῦ νώτου ἐπιχρύσους ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἔλεγχε; ὁ τὸν

5 Ψῆττά τις) Ἰχθύδιον, ἡ ψῆττα τῶν πλατέων, ἐκ δύο δερμάτων συγκολλᾶσθαι τὴν ἰδέαν δοκοῦν, ὅ τινες σανδάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ βούγλωσσον. κακῶς δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦτα. V.

Parrh. Noli metuere, Diogenes: leves enim ſunt, & minoris, quam apuae, ponderis.

Diog. Ita ſane: maxime ſunt cognati apuis, infeliciſſimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

Parrh. Vide, quis alius ille latus [*Platys*] & quaſi dimidiatus piſcis accedit? Paſſer eſt hians ad hamum: deglutiit: tenetur: extrahatur!

Elen. Quis eſt?

Diog. Platonicum ſe dicit.

Plat. Et tu, ſacerrime, ad aurum venis?

Parrh. Quid ais, Plato, quid illo faciemus?

Plat. De eadem petra hic etiam.

Diog. In alium iam demittatur hamus.

Parrh. Et ſane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri poteſt, vario colore, taenias quaſdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic

Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν· ἦλθεν, εἶτα πάλιν ἀπενήξατο. περισκόπει ἀκριβῶς, αὖθις ἐπανῆλθεν, ἔχανεν, εἴληπται, ἀνιμήσθω.

ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρη με περὶ αὐτοῦ, ὦ Παῤῥησιάδη, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τίς ἐστιν.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος, Ἀριστότελες, κατὰ τῶν πετρῶν.

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἰδοὺ πολλούς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ κατὰ 51
ταυτὸν ὁμόχροας, ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους, ἐχίνων δυσληπτοτέρους· ἦπου σαγήνης ἐπ' αὐτοὺς δεήσει· ἀλλ' οὐ πάρεστιν. ἱκανὸν εἰ κἂν ἕνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπάσαιμεν· ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδὴ, ὃς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾖ.

ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπιπολὺ τῆς ὁρμιᾶς, ὡς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὀδοῦσι, καταπιὼν τὸ χρυσίον.

2 Περισκόπει ἀκριβῶς) Αὖθις ἐπανῆλθεν, e regione ibi in margine erat. G.

8 Ἀλλ' ἠνιδοὺ πολλούς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ) Ἠθικὸν ἐπίφθεγμα τοῦτο καὶ ἀφελές. Καὶ ἔστι δεικτικὸν ἦνι. τὸ ὁλόκληρον ἐκτέθλιπται. V.

eſt, qui Ariſtotelis ſe eſſe praedicat. Acceſſit: deinde rurſus renatat: cum cura reſpice: denuo redit: hiat, captus eſt: extrahatur!

Ariſt. Noli me de illo interrogare, Parrheſiade: ignoro enim, quis ſit.

Parrh. Igitur hic quoque, o Ariſtoteles, de rupe ibit praeceps.

Diog. Sed ecce multos illic piſces video, eodem loco concolores, ſpinoſos, exaſperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque ſagena ad illos opus erit. verum ad manus non eſt: ſatis fuerit, vel unum de grege ſi extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audaciſſimus.

Elen. Demitte, ſi videtur, ferrata prius probe linea, ne auro devorato dentibus illam ſerratis reſecet.

ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ δὲ, ὦ Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. βαβαὶ, μάχονται περὶ τοῦ δελέατος· καὶ οἱ μὲν, ξυνάμα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δὲ, προσφύντες, ἔχονται τοῦ χρυσίου. εὖ ἔχει. περιεπάρη τις μάλα καρτερός. φέρ' ἴδω τίνος ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἔλεγχε, εἰπὲ ὅν τινα ἔχει διδάσκαλον αὐτοῦ.

ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί.

ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ ὀνόματι. σύ δ' οὖν, Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς εἰπὲ, οἶσθα τοὺς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παρῄνεις αὐτοὺς ποιεῖν;

ΧΡΥΣ. Νὴ Δία, ὑβριστικὰ ἐρωτᾷς, ὦ Παῤῥησιάδη, προσήκειν τὶ ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιούτους ὄντας.

ΠΑΡΡ. Εὖγε, ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. οὕτω γοῦν καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκαν-

1 Ἐπιτέλει τ. ἄ.) Προσυπακουστέον τὸ πάρεχε. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο Ἀττικὸν ὥσπερ καὶ τὸ, ἀλλ' ὅπως μὴ πλήξῃς. προσυπακούεται γὰρ τὸ σκόπει. V.

Parrh. Demiſi: tu vero, Neptune, piſcatum perfice. Vah! pugnant de eſca: & alii quidem, ſimul multi ficum arrodunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Traiectus eſt hamo unus robuſtiſſimus. Age, videam: cuius nomine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem ſum, qui loqui piſcem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet magiſtrum?

Elen. Chryſippum hunc.

Parrh. Iam percipio: ideo quod aurum [*Chryſus*] inerat nomini. Tu igitur, Chryſippe, per Minervam, dic, noſti viros? aut talia facere illos iubebas?

Chryſ. Contumelioſe facis, Parrheſiade, cum talia nos interrogas, hoc ſumens, ad nos aliquid pertinere, qui ſint tales.

Parrh. Euge, Chryſippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, ſpinoſus cum ſit, metuendum-

βάθης ἐστί· καὶ δέος μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαιμὸν, ἐσθίων.

ΦΙΛ. Ἅλις, ὦ Παῤῥησιάδη, τῆς ἄγρας, μὴ καί τις 52
σοι, οἷοι πολλοί εἰσιν, οἴχηται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἄγκιστρον· εἶτα σε ἀποτίσαι τῇ ἱερείᾳ δεήσει. ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσουσαι. καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἥκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γενήσεσθε τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἔλεγχος, ὦ Παῤῥησιάδη, κύκλῳ ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανοῦτε, ἢ ἐγκατακαίετε, ὡς ἔφην.

ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε, ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἔλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δεήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν· οὐδὲν διοίσει τοῦτο. πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυστηρίων δεησόμεθα.

13 Ἀπὸ τοῦ Λυκείου) Ἓν τῶν παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων ἐστὶ τὸ Λύκειον. ὁ Θεόπομπος ἐν τῇ κα' Πεισίστρατον ποιῆσαι τὸ Λύκειον, Φιλόχορος δὲ ἐν τῇ δ' Περικλέους φησὶν ἐπιστατοῦντος αὐτὸ γενέσθαι. V.

que adeo, ne quis edere volens collum ſibi configat.

Phil. Satis captum, Parrheſiade, ne quis tibi, ut ſunt multi, abeat cum auro & hamo, ac tu deinde dependere antiſtitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus, [*in Peripatum*] ſed tempus etiam eſt, vos abire, unde veniſtis, ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero, Parrheſiade, & Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate, vel inurite, ut iuſſi.

Parrh. Fiet iſtuc, Philoſophia. Vos valete, viri optimi. Nos vero, Elenche, deſcendamus, perfecturi, quae iniuncta nobis ſunt. Quorſum vero primo eundum erit? in Academiamne, an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Nihil intererit. Verum novi ego, quocunque venerimus, paucis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

1 ΧΑΡ. Εἶεν, ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπὲς, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὅ, τε γὰρ ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἱστὸς ὤρθωται, καὶ ἡ ὀθόνη παρακέκρουσται, καὶ τῶν κωπῶν ἑκάστη τετρόπωται. κωλύει τε οὐδὲν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσαντας ἀποπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύ-

1 ΤΥΡΑΝΝΟΣ) Τύραννος εἴρηται ἀπὸ τῶν Τυῤῥηνῶν τῶν βιαίων καὶ λῃστῶν ἐξαρχῆς, ὥς φησι Φιλόχορος. Τυῤῥηνοὶ γὰρ ὀλίγον τινὰ χρόνον οἰκήσαντες ἐν ταῖς Ἀθήναις ὤφθησαν ἐξανιστάμενοι τῇ πόλει, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἀπώλοντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Λῆμνον καὶ Ἴμβρον ᾤκησαν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας ἐχθρωδῶς διακείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις ὥρμησαν εἰς πλοῖα, καὶ κατάσχοντες εἰς Βραύρωνα τῆς Ἀττικῆς, ἥρπασαν παρθένους ἀρκτευούσας τῷ θεῷ τοῖς Βραυρωνίοις, αἷς συνῴκησαν. Οἱ οὖν ἐν Ἀθήνῃσι ῥήτορες ὡς ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευόμενοι ἔθος ἔχουσι τοὺς βασιλέας Τυράννους καλεῖν, ἀντὶ τῆς παρ' αὐτοῖς βίας τῶν Τυῤῥηνῶν. G.

2 Εἶεν) Ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ οὕτως. ἐπίῤῥημα ἀφοριστικόν. ἐπὶ γὰρ τοῖς ἤδη εἰρημένοις ἐπιλεγόμενον περιορίζει αὐτά. ἔστι δὲ καὶ παρακελεύσεως, ἀντὶ τοῦ, ἄγε δὴ, ὡς ἐνταῦθα. V.

ibid. Κλωθὼ) Τρεῖς λέγουσιν εἶναι τὰς μοίρας, Κλωθὼ, Λάχεσιν, Ἄτροπον. ἐνταῦθα οὖν ποιεῖ τὸν Χάρωνα πρὸς μίαν τῶν μοιρῶν τὴν Κλωθὼ προσδιαλεγόμενον. V.

3 Ἀναγωγὴν) Ἀνάπλουν. V. Ἡ τῶν νεῶν ἔκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. G.

4 Ἄντλος) Τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ. V.

5 Παρακέκρουσται) Εἴ τι εἶχεν ἐσχισμένον ὑφάνθη. οὕτως γὰρ σημαίνει καὶ παρὰ τοῖς νῦν ναύταις τὸ παρακέκρουσται, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι οὕτως φασὶν ἰδίως τὸ τὴν ὀθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. V.

6 Τετρόπωται) Ἐν τῷ τροπωτῆρι ἐμβέβληται. τροπωτὴρ δέ ἐστι λῶρος εἰς ὃν τὴν κώπην ἐμβάλλουσιν. V.

7 Ὁ δ' Ἑρμῆς) Τὸν Ἑρμῆν φασιν εἰς τὸν ᾅδην διακομίζειν τὰς τῶν ἀποθανόντων ψυχάς. G.

TRAIECTUS, SIVE TYRANNUS.

Char. SATIS de his, Clotho. At ſcapha nobis diu inſtructa, & ad traiectum parata optime eſt: exhauſta enim ſentina, erectus malus, velum paſſum, ſuo loco ſuſpenſus unuſquiſque remus; neque quidquam in me morae eſt, quo minus ſublata ancora ſolvamus. Sed moras nectit Mercurius,

λει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὸν γοῦν ἐπιβατῶν ὡς ὁρᾷς τὸ πορθμεῖον, τρὶς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνάμενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βουλυτόν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ, οὐδέπω οὐδ᾽ ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν. εἶτα ὁ Πλούτων εὖ οἶδ᾽ ὅτι ἐμὲ ῥαθυμεῖν ἐν τούτοις ὑπολήψεται· καὶ ταῦτα παρ᾽ ἄλλῳ οὔσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν κἀγαθὸς νεκροπομπὸς, ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς Λήθης ὕδωρ πεπωκὼς, ἀναστρέψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιλέλησται. καὶ ἤτοι παλαίει μετὰ τῶν ἐφήβων, ἢ κιθαρίζει, ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὸν λῆρον τὸν αὑτοῦ· ἢ τάχα που καὶ κλωπεύει ὁ γεννάδας παρελθών. μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ᾽ οὖν ἐλευθεριάζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὤν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσ- 2

3 Ἀμφὶ βουλυτόν ἐστι) Περὶ ἑσπέραν, ὅταν τοὺς βόας λύουσιν. V.

4 Ἐμπεπολήκαμεν) Ἐκερδάναμεν. G.

7 Ὥσπερ) Γρα. εἴπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω. G.

9 Ἐφήβων) Ἔφηβοι καλοῦνται οἱ ἀπὸ ιε´ ἐτῶν νέοι ἄχρι τῶν εἴκοσι. V.

10 Ἢ λόγους) Ἐπειδὴ ῥητορικῆς ὁ Ἑρμῆς ἔφορος λέγεται. V.

11 Καὶ κλωπεύει) Λέγεται γὰρ τῶν κλεπτῶν προΐστασθαι ὁ Ἑρμῆς. V.

13 Ἐξ ἡμισείας) Τὸν γὰρ Ἑρμῆν καὶ τοῖς ἄνω καὶ τοῖς κάτω συναριθμοῦσι, καὶ τοῦτο οὖν διαπαίζει. V.

qui olim adeſſe debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides, navis eſt, quae ter iam hodie traieciſſe poterat: & prope iam veſperam eſt, nos vero obolum nondum fecimus. Deinde Pluto, bene novi, me omiſſiore eſſe animo putabit, idque cum alius in culpa ſit. Praeclarus vero ille noſter & bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita ſupra ipſe aquis Lethes potis redire ad nos obliviſcitur, & vel luctatur cum adoleſcentulis, vel cithara canit, aut orationes quaſdam explicat, ſuis nugis oſtendendis, aut forte obiter etiam furatrinam facit generoſus ille: eſt enim haec quoque una ipſius artium. Licenter igitur nobiſcum agit, cum tamen ex ſemiſſe noſter ſit.

Cloth. Unde vero noſti, Charon, ſi quod negotium illi

ἔπεσεν αὐτῷ, τοῦ Διὸς ἐπὶ πλέον δεηθέντος ἀποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ κἀκεῖνός ἐστιν.

ΧΑΡ. Ἀλλ᾽ οὐχ ὥστε, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τοῦ μέτρου δεσπόζειν κοινοῦ κτήματος, ἐπεὶ οὐδ᾽ ἡμεῖς ποτε αὐτὸν ἀπιέναι δέον, κατεσχήκαμεν. ἀλλ᾽ ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν· παρ᾽ ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ᾽ ἄλλα, ζόφος, καὶ ὀμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ, Φαιδρὰ πάντα, καὶ ἥτε ἀμβροσία πολλὴ, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον· ὥστε μοι ἥδιον παρ᾽ ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ᾽ ἡμῶν μὲν ἀνίπταται, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδιδράσκων· ἐπειδὰν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ βάδην, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

3 ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ

6 Ἀσφόδελος) Εἶδος βοτάνης. V. Heſiodus meminit in Operibus & Diebus. C.

ibid. Καὶ χοαὶ) Τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς νεκροῖς μελίκρατον. V.

ibid. Καὶ πόπανα) Πᾶν εἶδος πλακοῦντος. V. πλακοῦντα πλατέα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ. G.

7 Καὶ ἐναγίσματα) Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θύματα. V.

9 Ἀμβροσία) Τὸ τῶν θεῶν βρῶμα. V.

ibid. Νέκταρ δὲ) Τὸ τῶν θεῶν πόμα. V.

14 Χαλέπαινε) Ἀγανάκτει. G.

inciderit, ſi forte Iovi opus fuerit opera illius diutius abuti, ad ſuperna negotia. Herus autem & ille eſt.

Char. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperitet communi mancipio: quandoquidem neque nos unquam illum retinuimus, cum diſcedendum eſſet. Verum cauſam novi equidem. Apud nos enim aſphodelus ſolum eſt, & libationes, & placentae, & inferiae; ceterum obſcuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta ſunt omnia, & multa ambroſia, & copioſum ultra invidiam nectar: itaque ſuavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem evolat, tanquam e carcere quodam fugiens; cum vero deſcendendi tempus eſt, otioſe, & lento gradu, vix tandem aliquando adeſt.

Cloth. Deſine indignari, Charon: prope enim eſt, ut vides,

αὐτὸς οὗτος ὡς ὁρᾷς, πολλούς τινας ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶντα, ἕνα δέ τινα καὶ πήραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ὁρῶ ἔχοντα, δριμὺ ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισπεύδοντα. οὐχ ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἱδρῶτι ῥεόμενον, καὶ τὼ πόδε κεκονιμένον, καὶ πνευστιῶντα, μεστὸν γοῦν ἄσθματος αὐτῷ τὸ στόμα; τί ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γὰρ ἡμῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Τί δ' ἄλλο, ὦ Κλωθοῖ, ἢ τουτονὶ τὸν ἀλιτήριον ἀποδράσαντα μεταδιώκων, ὀλίγου δεῖν λειπόνεως ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην;

ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκε;

2 Σοβῶν) Διώκων. V.
3 Δεδεμένον) Τὸν τύραννον λέγει Μεγαπένθην. V.
ibid. Γελῶντα) Μίκυλλον πένητα φησὶ τὸν σκυτοτόμον. G.
4 Ἕνα δέ τινα) Τὸν κυνίσκον λέγει· ἐξημμένον δὲ βαστάζοντα. V.
7 Κεκονιμένον) Κονιορτοῦ πεπληρωμένον. G.
8 Τοῦ ἄσθματος) Τοῦ συνέχοντος πνεύματος, καὶ ἀναπνοήν. G.
11 Λειπόνεως) Ὁ καταλιμπάνων τὴν ναῦν. G.

multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens. Sed quid hoc? vinctum quendam inter hos, & alium ridentem, alium vero peram ab humeris ſuſpenſam, & clavam in manu habentem video, torvum tuentem, & cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides autem Mercurium ipſum ſudore diffluentem, pulvere oppletis pedibus, & anhelantem? plenum enim ſpiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae iſta eſt intentio? videris eſſe perturbatior?

Merc. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc fugitivum dum perſequor, navem, parum abeſt, quin hodie deſeruerim.

Cloth. Quis vero eſt? aut quid ſibi voluit, cum fugam molitus eſt?

ΕΡΜ. Τουτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐβούλετο. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος· ἀπὸ γοῦν τῶν ὀδυρμῶν, καὶ ὧν ἀνακωκύει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἐστερῆσθαι λέγων.

ΚΛΩΘ. Εἶθ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ἐπιβιῶναι δυνάμενος, ἐπιλελοιπότος ἤδη τοῦ ἐπικεκλωσμένου αὐτῷ νήματος.

4 ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναιότατος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, κἂν ᾤχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' οὗ γάρ μοι παραδέδωκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα· καὶ τὼ πόδε ἀντερείδων πρὸς τοὔδαφος, οὐ παντελῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἱκέτευε, καὶ κατελιπάρει ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον

3 Ἀνακωκύει) Κωκυτὸς φωνῆς ἐστι μίμημα. λέγουσι δὲ καὶ ἀλίβατον πόλιν τινὰ εἶναι ποτὲ ἀπὸ τοῦ ἅπαντα καταξηραίνειν, καὶ μὴ λιβάδα ἔχειν. G.

7 Νήματος) Λέγεται γὰρ ὡς ἐν ἀτράκτῳ στρέφει ἡ Κλωθὼ τὸ νῆμα τῆς ἑκάστου ζωῆς, ὡς συμπληροῦσθαι τὸν τῆς ζωῆς ἑκάστου χρόνον τῷ νήματι. V.

11 Ἡ Ἄτροπος) Ἄτροπος ἐστὶ μία τῶν μοιρῶν, ἡ τὰ γινόμενα μὴ συγχωροῦσα τρέπεσθαι. διὸ καὶ ταύτην λέγουσι παραδιδόναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. V.

12 Ἀντερείδων) Ἀντιβαίνων. V.

13 Εὐάγωγος) Εὐχερής. V.

Merc. Illud quidem apertum, vivere hominem maluiſſe. Eſt autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, & quatenus eiulat, multaque ſe felicitate privatum dicit.

Cloth. Et ineptus homuncio fugere inſtituit, quaſi diutius poſſet ſupervivere, deficiente iam, quod netum ipſi *a me* fuit, ſtamine!

Merc. Fugere inſtituiſſe dicis? Niſi enim vir ille fortis cum clava, adiuviſſet me, niſi comprehenſum vinxiſſemus, fuga evaſerat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, & obtraxit *gradum*, pedibuſque ſolo obnixus non ſane facilis ductu fuit: interdum vero ſupplicavit etiam, & blandis precibus, magniſque pro-

ἀξιῶν, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνούμενος. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ εἰκὸς, οὐκ ἀνίειν, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφιέμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἦμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς ἔθος ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, κἀκείνου λογιζομένου αὐτοὺς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς πεμφθὲν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρατος ἀπιὼν ᾤχετο. ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἷς τῷ λογισμῷ· καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων, ὦ Ἑρμῆ, φησὶ, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἅλις σοι αἱ ἐν οὐρανῷ παιδίαι· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ οὐδαμῶς λαθεῖν δυνάμενα. τέτταρας ὡς ὁρᾷς πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ σύμβολον ἐγκεχαραγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἕνα ἥκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο φῂς, ὡς παραλελόγισταί σε ἡ Ἄτροπος.

3 Τὸ στόμιον) Ἐν Ταινάρῳ ἀκρωτηρίῳ τῆς Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ στόμιον, ἀφ' οὗ τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τὸν ᾅδην κατέρχεσθαι. V. Hac quoque Herculem ad rapiendum Cerberum deſcendiſſe legere eſt. C. (Vid. *Apollod.* L. 2, p. 54 B.) *Solan.*

4 Λογιζομένου αὐτοὺς) Ἀριθμοῦντος, μετροῦντος. V.

6 Λαθὼν) Ἀγνοηθείς. V.

7 Ἐνέδει) Ἐνέλειπε. V.

ibid. Τῷ λογισμῷ) Τῷ ἀριθμῷ, λογαριασμῷ. V.

ibid. Ὁ Αἰακὸς) Υἱὸς λέγεται τοῦ Διὸς, καὶ τοῦτον, ὡς φασὶν, ἐπέστησε τοῖς καταχθονίοις ἐπισκοπεῖν. V.

9 Ἅλις σοι) Ἀρκέτω. V. (In V. eſt ἄρκεταί.)

13 Παρελόγισέ σε) Παρηρίθμησεν. V. (παραλελόγισται. C.)

miſſionibus interpoſitis, dimitti paulum rogavit. Ego vero, ut par erat, non remiſi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non poſſunt. Cum vero in ipſis iam faucibus eſſemus, annumerante me pro more mortuos Aeaco, & illo ad teſſeram a tua ſorore miſſam eos recenſente, ilicet, clanculum exſecrabilis ille abierat. Defuit igitur mortuus unus rationibus, & ſubductis Aeacus ſuperciliis, Noli, inquit, Mercuri, apud omnes illa furandi ſollertia uti: ſatis tibi apud ſuperos luſus eſt; mortuorum res accuratae, neque latere quidquam poteſt. Quatuor & mille, ut vides, inſculptos habet tabulis: tu vero mihi uno minus adducis; niſi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero eru-

ἐγὼ δὲ ἐρυθριάσας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν κατὰ τὴν ὁδόν. κἀπειδὴ περιβλέπων οὐδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συνεὶς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους κατὰ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ Φῶς. εἵπετο δ᾽ αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος οὗτος· καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὕσπληγγος θέοντες, καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν.

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν ἤδη τοῦ Ἑρμοῦ κατεγιγνώσκομεν.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐχ ἱκανῆς ἡμῖν γεγενημένης διατριβῆς;

ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισαμένη τὸ βιβλίον, καὶ περὶ τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη, ὡς ἔθος, ἐπιβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν διαγνώσο-

3 Συνεὶς) Νοήσας. V.
4 Αὐθαίρετος) Ἐξ ἰδίας γνώμης. V.
5 Ὕσπληγγος) Ἀφετηρίας. V.
6 Ἐν Ταινάρῳ) v. Schol. paulò ſupra, ad verb. στόμιον.
8 Ὀλιγωρίαν) Ῥαθυμίαν, ἀμέλειαν. V.
10 Διαμέλλομεν) Βραδύνομεν. V.
13 Ἀποβάθραν) Οὕτω καλεῖται ὁ τῆς νεὼς τόπος, δι᾽ οὗ ἐπὶ τὴν γῆν ἐξερχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα. V. (ἡ καλουμένη σκάλα. Cod. B.)

beſcens ad hanc illius orationem, mox recordatus ſum eorum, quae in via acta eſſent, cumque circumlatis oculis nuſquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur perſecutus ſum; ſua vero ſponte inſecutus me eſt vir optimus hicce: itaque velut emiſſi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipſo iam Taenaro; tantillum aberat, quin effugiſſet.

Cloth. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnabamus.

Char. At quid cunctamur adhuc, quaſi non ſatis iam morarum fuerit?

Cloth. Bene dicis, inſcendant. Ego vero libro in manus ſumto ad ſcalas aſſidens, uti mos eſt, ingredientem unum-

μαι, τίς, καὶ πόθεν, καὶ ὅν τινα τεθνεὼς τὸν τρόπον. σὺ δὲ παραλαμβάνων στοίβαζε, καὶ συντίθει, ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλοῦ· τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναιντό μοι;

ΕΡΜ. Ἰδοὺ δή σοι, ὦ πορθμεῦ, τὸν ἀριθμὸν οὗτοι οἱ τριακόσιοι μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων.

ΧΑΡ. Βαβαὶ τῆς εὐαγρίας, ὀμφακίας ἡμῖν νεκροὺς ἥκεις ἄγων.

ΕΡΜ. Βούλει, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα;

ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; οὕτω ποίει. τί γάρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου πῶς νῦν ἐξετάζουσαν; οἱ ὑπὲρ ἑξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί μου, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν

7 Τῆς εὐαγρίας) Τῆς καλῆς ἄγρας. V.

ibid. Ὀμφακίας) Ἀώρους, ἀνεψήτους, ὅ ἐστι μικρούς. V. (τὰ τετελευτηκότα νήπια. B.)

12 Πρὸ Εὐκλείδου) Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγενόμενοι τριάκοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἵτινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν μετὰ ταῦτα, κακῶς ἐνέχρηντο τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. τοῦτο οὖν λέγει νῦν, ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. V.

14 Βεβυσμένοι) Πεφραγμένοι. V.

quemque cognoſcam, quis ſit? unde? & qua ratione mortuus ſit? tu vero, Mercuri, aſſumtos ſtipa & compone. Sed hoſce recens natos primum iniice: quid enim mihi reſpondeant?

Merc. En tibi, Portitor, numerum: trecenti hi ſunt, cum expoſitis.

Char. Vah, dives captura! acerbos nobis & immaturos mortuos adducis.

Merc. Vin, Clotho, ut indeploratos poſt hoſce imponamus?

Cloth. Senes dicis. Quid enim moleſtiam ſubeam exquirendi nunc, quae ante Euclidem acta ſunt? Vos iam accedite ſexagenariis maiores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab

ἐτῶν. δεήσει τάχα καὶ τούτους ἀράμενον παραγαγεῖν.

ΕΡΜ. Ἰδοὺ πάλιν οὗτοι δυεῖν δέοντες τετρακόσιοι, τακεροὶ πάντες, καὶ πέπειροι, καὶ καθ᾽ ὥραν τετρυγημένοι.

ΚΛΩΘ. Νὴ Δί᾽, ἐπεὶ ἀσταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί.
6 Τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἑρμῆ, παράγαγε· καὶ πρῶτόν μοι εἴπατε, ὅπως ἀποθανόντες ἥκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι· πολεμοῦντας ἀποθανεῖν ἔδει χθὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὀξυάρτου υἱὸν μετ᾽ αὐτῶν Γωβάρην.

ΕΡΜ. Πάρεισι.

ΚΛΩΘ. Δι᾽ ἔρωτα αὑτοὺς ἀπέσφαξαν ἑπτά. καὶ ὁ φιλόσοφος Θεαγένης, διὰ τὴν ἑταίραν τὴν Μεγαρόθεν.

ΕΡΜ. Οὗτοιὶ πλησίον.

1 Ἀράμενον) Κουφίσαντα. V.
3 Τακεροὶ) Τακέντες. V.
ibid. Τετρυγημένοι) Ἐψημένοι ἐν τῷ δέοντι καιρῷ.

annis ipſis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque ſublatos admoveamus.

Merc. En tibi hos etiam duodequadringentos, maturitate mites omnes & ſuo tempore vindemiatos.

Cloth. Ita ſane: paſſi enim iam omnes & corrugati ſunt. Iam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: & primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipſa ad ea, quae deſcripta ſunt, recognoſcam. In pugna mori oportuit heri in Media tres & octoginta, & in his Gobarem Oxyartis filium.

Merc. Adſunt.

Cloth. Amoris impatientia interfecerunt ſe ſeptem: & Theagenes philoſophus propter Megarenſem meretricem.

Merc. Hic prope te iſti.

ΚΛΩΘ. Ποῦ δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀποθανόντες;

ΕΡΜ. Παρεστᾶσιν.

ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς γυναικὸς φονευθείς;

ΕΡΜ. Ἰδού σοι πλησίον.

ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐκ δικαστηρίων δῆτα παράγαγε. λέγω δὴ τοὺς ἐκ τυμπάνου, καὶ τοὺς ἀνεσκολοπισμένους. οἱ δ' ὑπὸ λῃστῶν ἀποθανόντες ἑκκαίδεκα, ποῦ εἰσιν, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Πάρεισιν οἵδε οἱ τραυματίαι, οὓς ὁρᾷς. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει παραγάγω;

ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ τεθνᾶσι, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ πυρετοῦ δὲ, καὶ τούτους ἅμα· καὶ τὸν ἰατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα. Ποῦ δὲ ὁ Φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς 7

8 Ἐκ τυμπάνου) Τύμπανόν ἐστι ξύλον, ᾧ τοὺς καταδίκους ἐφόνευον. V.

16 Τῆς Ἑκάτης) Ὡς ἔοικεν ἐν τῷ τῆς Ἑκάτης δείπνῳ, ταῦτα παρατιθέναι εἰώθεσαν. ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἕλλησι θεῶν. ὧν δὲ λέγει ἐν οἷς ἐκαθήροντο. V.

Cloth. Ubi vero ſunt, qui regnandi cauſa alter ab altero interemti ſunt?

Merc. Adſtant.

Cloth. Et ille ab adultero & uxore interfectus?

Merc. En prope te.

Cloth. Iam iudicio damnatos adduc. Dico autem illos fuſtibus & fidiculis excruciatos, itemque palo ſuffixos. Sexdecim vero a latronibus interfecti ubi ſunt, Mercuri?

Merc. Adſunt ſaucii iſti, quos vides. Vin mulieres ſimul adducam?

Cloth. Sane: & naufragos, ſimul enim & eodem modo perierunt; & a febri confectos ſimul, & cum illis Agathoclem medicum. Ubi autem Cyniſcus ille philoſophus, quem

Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαρσίων ὠὰ, καὶ πρὸς τούτοις γε, σηπίαν ὠμὴν, ἀποθανεῖν;

ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρέστηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῖ. τί δέ με ἀδικήσαντα, τοσοῦτον εἴασας ἄνω τὸν χρόνον; σχεδὸν γάρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα διακόψας ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἄῤῥηκτον ἦν.

ΚΛΩΘ. Ἔφορόν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἣν μὴ πρότερόν γε τουτονὶ τὸν δεδεμένον ἐμβιβασώμεθα· δέδια γάρ μή σε παραπείσῃ δεόμενος.

8 ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐστι.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύδου, τύραννος.

ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ.

ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλά με πρὸς

5 Τὸν ἄτρακτον) Ἀντὶ τοῦ ὅλον τὸν ἄτρακτον ἐπ' ἐμοὶ ἔκλωσας. V.

8 Ἔφορον) Ἐπόπτην. G.

14 Ἐπίβαινε) Τουτέστιν ἄνελθε εἰς τὸ πλοῖον. V.

coena Hecates devorata, & ovis piacularibus, inſuperque ſepia cruda, mori oportuit?

Cyn. Olim tibi adſum, Clotho optima. Ob quod vero peccatum meum diu adeo me apud ſuperos reliquiſti? fere enim totum mihi fuſum glomeraveras: quamquam ſaepe tentarem abſciſſo huc venire: at illud neſcio quomodo rumpi non poterat.

Cloth. Reliqueram te, ut inſpector eſſes & medicus eorum, quae peccant homines. Sed inſcende, quod fauſtum felixque ſit.

Cyn. Non prius, Hercule, quam vinctum huncce impoſuerimus: metuo enim, ne precibus te ſuis praeter fas moveat.

Cloth. Age, videam, quis ſit?

Merc. Megapenthes Lacydis filius, tyrannus.

Cloth. Inſcende tu.

Meg. Nequaquam, Clotho domina, ſed paulum me red-

ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἶτά σοι αὐτόμολος ἥξω, καλοῦντος μηδενός.

ΚΛΩΘ. Τί δ᾽ ἐστιν, οὗ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις;

ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον· ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται.

ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ᾽ ἔμβαινε.

ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ. μίαν με ἔασον μεῖναι τήνδε ἡμέραν, ἄχρις ἄν τι ἐπισκήψω τῇ γυναικὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον θησαυρὸν κατορωρυγμένον.

ΚΛΩΘ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν τύχοις.

ΜΕΓ. Ἀπολεῖται οὖν χρυσὸς τοσοῦτος;

ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. θάῤῥει τούτουγε ἕνεκα· Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψιὸς παραλήψεται.

ΜΕΓ. Ὢ τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ῥαθυμίας ἔγωγε οὐ προαπέκτεινα;

5 Ἡμιτελὴς) Εἰς Πρωτεσίλαον τὸν Ὁμηρικὸν ἀποσκώπτει. V.

11 Ἄραρεν) Ἔδοξεν. V. (κέκριται. B.)

ire ad ſuperos patere; deinde mea tibi ſponte veniam, vocante nemine.

Cloth. Quid vero eſt, cuius cauſa redire cupis?

Meg. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia enim parte aedificatam reliqui.

Cloth. Nugas agis. Verum inſcende.

Meg. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid mandem, ubi magnum theſaurum defoſſum habeam.

Cloth. Stat ſententia: non potes conſequi, quod optas.

Meg. Peribit igitur tantum auri?

Cloth. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud cognatus tuus accipiet.

Meg. Heu quae iſta contumelia! inimicus ille meus, quem ſocordia quadam non prius interfeci!

ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· καὶ ἐπιβιώσεταί σοι ἔτη τετταράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβών.

ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τἀμὰ τοῖς πολεμιωτάτοις διανέμουσα.

ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναιότατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας;

ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν.

ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

9 ΜΕΓ. Ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἅ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκούοντος εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον. ἄν με ἀφῇς ἀποδράναι, χίλιά σοι τάλαντα χρυσίου ἐπισήμου δώσειν ὑπισχνοῦμαι σήμερον.

1 Ἐπιβιώσεται) Ἐπιζήσεται. V.

2 Καὶ μικρόν τι πρὸς) Καὶ ἐν τούτοις. V. (ἤτοι πρὸς τούτοις. C.)

10 Οὐκοῦν ἐξήκει) Ἀντὶ τοῦ παρῆλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρελθόντος. V.

14 Ἐπισήμου), Ἐσφραγισμένου. V.

Cloth. Ille ipſe: & ſuperſtes tibi erit annis quadraginta, & paulo amplius, pellices tuas nactus, & veſtem, & aurum tuum univerſum.

Meg. Iniuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas inimiciſſimis attribuas?

Cloth. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuiſſent, accepiſti, interfecto illo, & liberis ipſius in conſpectu ſpirantis adhuc iugulatis?

Meg. Sed iam quidem mea erant.

Cloth. Nunc igitur exit tibi poſſeſſionis tempus.

Meg. Audi, Clotho, quae tibi ſoli, nemine audiente, dicturus ſum. Vos vero paulum recedite. Si patiaris me aufugere, mille tibi auri ſignati talenta dare hodie promitto.

ΚΛΩΘ. Ἔτι γὰρ χρυσὸν, ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα διὰ μνήμης ἔχεις;

ΜΕΓ. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθήσω, οὓς ἔλαβον ἀποκτείνας Κλεόκριτον, ἕλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν.

ΚΛΩΘ. Ἕλκετε αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἑκών.

ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβιοὺς πέντε μόνας ἡμέρας.

ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτόγε πάντως εὔγνωμον αἰτῶ.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι, μέχρις ἂν ὑπαγάγω-

5 Ἀπέφθου) Εὐρίζου. V. (τοῦ πολλάκις ἑψηθέντος ὥστε γενέσθαι ὄβρυζου. C.)

9 Νεώρια) Ὁ ναυσταθμὸς τῶν νεῶν. G.

12 Εὔγνωμον) Εὔλογον. V.

14 Εἰς τοσοῦτ.) Ἐπὶ τοσοῦτον. V.

ibid. Ὑπάγωμαι) Ὑποτάξω. V.

Cloth. Itaque adhuc aurum & talenta in memoria habes, ridiculum caput?

Meg. Et duo crateres, ſi vis, adiiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti & puriſſimi talentorum centum pondo.

Cloth. Rapite hominem! ſponte enim ſua inſcenſurus non videtur.

Meg. Anteſtor vos. Imperfecta manent moenia & navale, quae perfecturus eram, ſi vel quinque ipſos dies vivere adhuc licuiſſet.

Cloth. Omitte curam, ſtruet alius.

Meg. Verum hoc quidem omnino aequum poſtulo.

Cloth. Quid illud eſt?

Meg. Tantum ut ſuperſtes ſim, quoad Piſidas ſubegero,

μαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπιθῶ τοὺς φόρους, καὶ μνῆμα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὁπόσα ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικὰ παρὰ τὸν βίον.

ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν διατριβήν.

10 ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμος παρασχέσθαι τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου. εἰ βούλεσθε δὲ, καὶ ἄντανδρον ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητόν.

ΚΛΩΘ. Ὦ μιαρὲ, ὃν ηὔχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς καταλιπεῖν;

ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ηὐχόμην· νυνὶ δ' ὁρῶ τὸ βέλτιον.

ΚΛΩΘ. Ἥξει κἀκεῖνός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τοῦ νεωστὶ βασιλεύοντος ἀνῃρημένος.

11 ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπῃς, ὦ Μοῖρά, μοι.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

7 Αὔτανδρον) Ὄνομα κύριον. V.

& Lydis tributa impoſuero, & monumentum mihi ipſi maximum excitavero, cui inſcribam, quot & quanta imperatoria in vita facinora ediderim.

Cloth. Heus tu, non iam diem unum poſtulas, ſed viginti fere annorum moram.

Meg. Verum vades vobis dare paratus ſum celeritatis & reditus. Si vultis vero, ſuccedaneum vobis pro me dabo unicum filium meum.

Cloth. Quem ſaepe optabas, impure, eſſe tibi ſuperſtitem?

Meg. Olim iſtud optabam, ſed nunc melius video.

Cloth. Veniet & ille tibi paulo poſt, ab eo, qui nunc regnat, ſublatus.

Meg. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca.

Cloth. Quid?

ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι τὰ μετ᾽ ἐμὲ ὅν τινα ἕξει τὸν τρόπον.

ΚΛΩΘ. Ἄκουε· μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθών. τὴν μὲν γυναῖκά σοι Μίδας ὁ δοῦλος ἕξει, καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν.

ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον.

ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σου, ταῖς παλλακίσι τοῦ νυνὶ τυραννοῦντος ἐγκαταλεχθήσεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀνατετραμμένοι, γέλωτα παρέξουσι τοῖς θεωμένοις.

ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς δρωμένοις;

ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ τίνος αἰτίας δικαίας γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνοῦντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ πραττομένων ἕκαστα ἐπαι-

1 Εἰδέναι βούλομαι μετ᾽ ἐμὲ) Οἶμαι, θέλει, καὶ τὰ μετ᾽ ἐμέ. G.
9 Ἐγκαταλογήσεται) Συγκαταριθμήσεται. V. (συναριθμήσεται. C.)

14 Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος) Δι᾽ ἑνὸς τούτου πᾶσαν τὴν τῶν τυράννων ἐμφαινίζει οὐδένειαν, καὶ ὅπως οὐδεὶς φίλος, ἀλλὰ κόλακες πάντες αὐτῶν, τὸν καιρὸν ἐξωνούμενοι. V.

Meg. Scire volo, quemadmodum poſt me mea ſe habitura ſint.

Cloth. Audi: magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, ſervus, qui olim adulterio illi cognitus eſt.

Meg. Sacerrimus homo, quem ego illi obſecutus manu miſi.

Cloth. Filia tua in pellicibus eius, qui nunc imperitat, annumerabitur. Imagines vero & ſtatuae, quas olim tibi poſuit reſpublica, everſae omnes ludibrium praebebunt ſpectantibus.

Meg. Dic mihi, amicorum nullus indigne fert ea, quae fiunt?

Cloth. Quis enim amicus tibi fuit, aut qua iuſta cauſa fuiſſet? Ignoras, etiam qui adorabant te, & quaecunque diceres facereſve laudabant, eos univerſos, aut metu, aut

νοῦντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ᾽ ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄντες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες;

ΜΕΓ. Καὶ μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προαποθανεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἕτοιμος, εἰ οἷόν τε εἶναι. καὶ ὅλως, ὅρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ.

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ᾽ ἑνὶ αὐτῶν χθὲς δειπνήσας, ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο δευρὶ κατέπεμψέ σε.

ΜΕΓ. Τοῦτ᾽ ἄρα πικροῦ τινος ᾐσθόμην. τί βουλόμενος δὲ ταῦτ᾽ ἔπραξε;

ΚΛΩΘ. Πολλά με ἀνακρίνεις· ἐμβῆναι δέον.

12 ΜΕΓ. Ἕν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, διόπερ ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ φῶς ἀνακύψαι πάλιν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι παμμέγεθες εἶναι.

ſpe quadam hoc feciſſe, imperii tui amicos, & rationem habentes temporis?

Meg. At illi libantes in conviviis magna voce multa mihi & magna bona apprecari ſolebant, vicariam pro me mortem, ſi fas eſſet, ſubire parati omnes: & omnino per genium meum iurabant.

Cloth. Igitur apud unum illorum coenatus heri periiſti. Ultimum enim, quod oblatum tibi poculum eſt, illud ipſum huc te demiſit.

Meg. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid guſtabam. Quo vero conſilio haec fecit?

Cloth. Multa interrogas, cum inſcendendum ſit.

Meg. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod cuperem vel pauxillum in lucem reſpicere.

Cloth. Quid vero illud eſt? videtur enim magnum quiddam eſſe.

ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δείλην ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἴκημα, ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (οὐδεὶς γὰρ οὐδὲ ἐφύλαττέ με) Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου, καὶ πάλαι δὲ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, ἐπισπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπόδει, καθάπερ οὐδενὸς ἔνδον παρόντος· εἶτα ἐπειδὴ ἅλις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ μέντοι, φησὶν, ὦ μιαρὸν ἀνθρώπιον, πληγάς μοι πολλάκις οὐδὲν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας, καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλε

1 Ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε) Ἔθος Ἀττικοῖς οὕτω χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνυπερθέτως καὶ παρευθὺς γινομένων. ἀντὶ οὖν τοῦ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀπέθανον εὐθὺς τοῦτο εἰργασται, εἶπεν, ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπεὶ τάχιστά μοι ἐξεγένετο, τόδε καὶ τόδε ἔπραξα, ἀντὶ τοῦ ἅμα τῷ γενέσθαι εὐθὺς ἔπραξα. V.

4 Γλυκέριον) Ἀττικὰ ὑποκορίσματα ἅπερ ὡς ἐπίπαν εἰσὶν ἑταιρικὰ, Ἀμφίδιον, Φιλίτιον, Ψυχίδιον, Στρούθιον, Ἐράτιον, Πόλιον, Χρυσάριον, καὶ πάντα ὅσα τῇ τῶν οὐδετέρων φωνῇ κατὰ θήλεος γένους κατηγορεῖται. ὧν ὁ χαρακτὴρ ἄνωθεν ἐμμένει Ἀττικός· μεμένηκε δὲ νῦν καὶ τῇ ἡμετέρᾳ χρήσει ἡ Φάνιον, ἡ Ἀβρότιον. ἅπερ καὶ μέχρι τῶν ἐνικῶν μόνον κλίνεται. V.

Γλυκέριον) Ὑποκοριστικὸν τῆς γλυκερίας Ἀθηναίων ἔθει. αὐτοὶ γὰρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα οὕτως ὑποκορίζουσι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἑταιρῶν· τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφήμιον, καὶ τὴν Εὐπραξίαν Εὐπράξιον. V.

5 Κεκοινωνήκει) Γραι. κεκοινωνήκεσαν. G.

ibid. Ἐπισπασάμενος) Ἐπισύρας. ἀσφαλισάμενος. V. Ἐπιβαλλόμενος καὶ κλείσας. C. Ἐπισπασάμενος, ἐπισύρας, ἀσφαλισάμενος, παραγαγών. G.

ibid. Σποδεῖν) Τύπτειν. ὡς Ἀριστοφ. πολλάκις. κυρίως δὲ τὸ καθαίρειν τοὺς βωμοὺς τῆς σποδοῦ. καὶ τὸ ἐπὶ τῆς σποδοῦ βινεῖν, ὡς ἐνταῦθα &c. G.

ibid. Ἐσπόδει) Ὑβριστικῶς ἠφροδισίαζεν. V.

9 Ἐνέτεινας) Ἐπήγαγες. V.

Meg. Cario ſervus meus, cum primum me vidit mortuum circa veſperam, cum aſcendiſſet in conclave, ubi iacebam, nactus opportunitatem, (neque enim quiſquam aderat, qui me cuſtodiret) Glycerium pellicem meam, cum qua ſtupri conſuetudinem olim, credo, habuit, oſtio clauſo, quaſi nemine praeſente, ſubegit: deinde cum expleviſſet libidinem, me reſpiciens, Tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi ſaepe nihil commerito inflixiſti; & cum his dictis vellicavit me, & malas mihi percuſſit: de-

τέ με καὶ κατὰ κόῤῥης ἔπαιε· τέλος δὲ, πλατὺ χρεμψάμενος, καὶ καταπτύσας μου, καὶ ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἄπιθι ἐπειπὼν, ᾤχετο· ἐγὼ δὲ, ἐνεπιμπράμην μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὅμως ὅ, τι καὶ δράσαιμι αὐτὸν, αὖος ἤδη καὶ ψυχρὸς ὤν. καὶ ἡ μιαρὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ ψόφου προσιόντων τινῶν ᾔσθετο, σιέλῳ χρίσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς δακρύσασα ἐπ᾽ ἐμοὶ, κωκύουσα, καὶ τοὔνομα ἐπικαλουμένη, ἀπηλλάττετο. ὧν εἰ λαβοίμην.

13 ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ᾽ ἔμβηθι, καιρὸς ἤδη σε ἀπαντᾷν ἐπὶ τὸ δικαστήριον.

ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ᾽ ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον λαβεῖν;

ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν οὐδεὶς, κατὰ νεκροῦ δὲ ὁ

1 Καὶ τῆς κόῤῥης) Καὶ τῆς κεφαλῆς. V.

ibid. Πλατὺ χρεμψάμενος) Τὸν ἐν τῷ στόματι συναγαγὼν πτύελον. V.

3 Ἐνεπιμπράμην) Ἐκαιόμην, ἐμαινόμην. V.

8 Ὧν εἰ λαβοίμην) Καὶ τοῦτο δραματικὸν τὸ μὴ συντελεῖν ἐᾶσθαι τὸν λόγον, ἀλλ᾽ ὑποτέμνεσθαι, ἐνδεοῦς ἔτι ὄντος, ὡς καὶ ἐν τῷ βίῳ πολλάκις εἴωθε γίνεσθαι, ὑπὸ μειζόνων κωλυομένου τοῦ λόγου. V.

13 Ὁ Ῥαδάμανθυς) Καὶ οὗτος υἱός ἐστιν, ὥς λέγουσι, τοῦ Διός. ἀφορίσθη δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ οὗτος, ἐπὶ τὸ ἐκζητεῖν τὰς τῶν τετελευτηκότων πράξεις καὶ τὰς εἰς ἀξίαν ἐπιτιθέναι δίκας. V.

nique pituitam lato ſcreatu adductam in me cum exſpuiſſet, & in impiorum loca abire me iuſſiſſet, diſceſſit. Ego vero, quamvis excandeſcens, non habebam, quo ulciſcerer hominem, qui exſanguis iam & frigidus eſſem. Sceleſta vero puella, ſtrepitu quorundam ſupervenientium animadverſo, ſaliva madefactis oculis, quaſi me lacrimaſſet, plorans & nomen meum appellans diſceſſit. Quos ego ſi nanciſcar!

Cloth. Parce minis. ſed inſcende: tempus eſt, te iam ad tribunal venire.

Meg. Et quis audebit contra virum tyrannum ſumere tabellam?

Cloth. Contra tyrannum quidem nemo; contra mortuum

Ῥαδάμανθυς, ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν ἐπιτιθέντα ἑκάστῳ τὴν δίκην· τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ διάτριβε.

ΜΕΓ. Κἂν ἰδιώτην με ποίησον, ὦ Μοῖρα, τῶν πενήτων ἕνα, κἂν δοῦλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως· ἀναβιῶναί με ἔασον μόνον.

ΚΛΩΘ. Ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον, καὶ σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ; σύρετ' αὐτὸν εἴσω τοῦ ποδός. οὐ γὰρ ἂν ἐμβαίη ἑκών.

ΕΡΜ. Ἕπου νῦν δραπέτα· δέχου τοῦτον σὺ πορθμεῦ, καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τὸν ἱστὸν δεδήσεται.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ προεδρίᾳ κεθέζεσθαί με δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ὅτι τί;

ΜΕΓ. Ὅτι, νὴ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχον μυρίους.

ΚΛΩΘ. Εἶτ' οὐ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων,

8 Εἴσω τοῦ ποδὸς) Τουτέστι, κατὰ τοῦ ποδός. V. (ἢ, ἀπὸ τοῦ ποδός. C.)

10 Καὶ τὸν δεῖνα ὅπως) Κἀνταῦθα ἐλλείπει Ἀθηναίων ἔθει, τὸ φρόντιζε, ἢ σκοπεῖ. V.

vero Rhadamanthus, quem ſtatim videbis iuſtum, & iuſte de unoquoque pronuntiantem. Iam vero moras diutius nectere noli.

Meg. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel ſervum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire me patere.

Cloth. Ubi ille cum clava? & tu, Mercuri, pede illum intro trahite: neque enim ſponte intraverit.

Merc. Sequere iam, fugitive: aſſume hunc, portitor, & illum alterum: utque tuto *id fiat*, hic ſane ad malum alligabitur.

Meg. Atqui loco primo aſſidere me oportet.

Cloth. Quid ita?

Meg. Quod, me hercule, tyrannus fui, & ſatellites decies mille habui.

Cloth. Et non iuſte barbam tibi vellit Cario, ſcaevo adeo

οὑτωσὶ σκαιὸν ὄντα; πικρὰν δ' οὖν τὴν τυραννίδα ἕξεις, γευσάμενος τοῦ ξύλου.

ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαί μοι τὸ βάκτρον; οὐκ ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικροῦ δεῖν προσεπαττάλευσα;

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἱστῷ προσπεπατταλευμένος.

14 ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμὶ, διὰ τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ;

ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΚΛΩΘ. Εἶτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ὁρᾷς ὁπόσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή.

5 Προσεπαττάλευσα) Εἰς πάσσαλον ἔδησα, ἀντὶ τοῦ ἀνεσταύρωσα. V.

16 Ἀγαπητὴ) Ἀντὶ ἀρκετὴ, ἐπιπόθητος. V. (ἡδεῖα. C.)

mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava huius ſubinde guſtanda.

Meg. Audebit quippe Cyniſcus intendere mihi baculum? Non ego te nuper, cum procax nimium & aſper eſſes, & increpare me auſus, vix continebar, quin clavis affigerem?

Cloth. Propterea & tu nunc ad malum defixus manebis.

Mic. Dic mihi, Clotho, mei plane nulla a vobis habetur ratio? An quod pauper ſum, ideo ultimo etiam inſcendendum mihi eſt?

Cloth. Tu vero quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

Cloth. Et gravaris moram? non vides, quanta daturum ſe pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus ſi dimittatur? miror igitur, niſi tibi etiam grata videtur mora.

ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ βελτίστη Μοιρῶν· οὐ πάνυ με ἡ τοῦ Κύκλωπος ἐκείνου εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχνεῖσθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὖτιν κατέδομαι. ἄν τε γοῦν πρῶτον, ἄν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες περιμένουσιν. ἄλλως τε, οὐδ᾽ ὁμοῖα τἄμὰ τοῖς τῶν πλουσίων. ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν οἱ βίοι, φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν βίον, φοβερὸς ἅπασι, καὶ περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ παῖδας ὡραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἠνιᾶτο, καὶ ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. οὐ γὰρ οἶδ᾽ ὅπως καθάπερ ἰξῷ τινι προσέχεται τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι ῥᾳδίως, ἅτε αὐ-

1 Ἡ τοῦ Κύκλωπος) Ὁ Κύκλωψ πρὸς τὸν Ὀδυσσέα ἐν τῷ σπηλαίῳ φησὶν, σοὶ χαρίζομαι τοῦτο ὅτι μετὰ πάντας ὕστερον σὲ ἐσθίω. τοῦτο οὖν καὶ ὁ Μικυλλος φησίν· ὅτι ἐφ᾽ ὅσον ὁ θάνατος γίνεται, τί με ὠφελεῖ τὸ ἀποθανεῖν ὕστερον; Οὖτιν δὲ λέγει τὸν Ὀδυσσέα, οὕτω γὰρ ἑαυτὸν Ὀδυσσεὺς καλεῖ διαπαίζων τὸν Κύκλωπα. V.

3 Ὅτι πύματον) Ἔσχατον. V.

6 Ἐκ διαμέτρου) Τὸ λόγιον ἐπὶ τῶν πάνυ διαφερόντων. εἴληπται δὲ ἐν τῷ ἐπιπέδῳ σχήματος τοῦ κύκλου· ἐπ᾽ ἐκείνου γὰρ πασῶν τῶν τεμνουσῶν αὐτὸν εὐθειῶν μείζων ἡ διὰ τοῦ κέντρου, ἥτις καὶ διάμετρος λέγεται· ἀπὸ τούτου οὖν τὰ πάνυ διαφέροντα λέγεται ἐκ διαμέτρου. V.

11 Οὐ γὰρ οἶδ᾽ ὅπως) Καινοπρεπὲς τοῦτο· οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως δέον εἰπεῖν· ὁ δὲ οὐ γὰρ οἶδ᾽ ὅπως εἴρηκε. V.

12 Προσέχεται) Κρατεῖται. V.

Mic. Audi, Parcarum optima. Non ſane illud me Cyclopis munus delectat, cum promittit, ultimum ego Utin devorabo: ſive primum enim, ſive ultimum, iidem dentes manent. Ceterum nec par mea ac divitum ratio eſt: e diametro enim oppoſita nobis vitae genera. Tyrannus quippe felix cum videretur in vita, metuendus omnibus & conſpicuus, relicto auro illo tanto atque argento, & veſtibus, & equis, & coenis, & pueris ſpecioſis, formoſiſque mulieribus, non abſurde angebatur, ſe ab illis abſtrahi, & ferebat graviter. Neſcio enim quomodo velut viſco quodam talibus adhaereſcit animus, nec facile ab illis vult diſcedere, quibus olim illiquefacta velut voluptate ſolutus fuerit.

τοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄῤῥηκτός τις οὗτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι ξυμβέβηκεν αὐτούς· ἀμέλει κἂν ἀπάγῃ τις αὐτοὺς μετὰ βίας, ἀνακωκύουσι· καὶ τἄλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὑρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἅδην φέρουσαν ὁδόν. ἐπιστρέφονται γοῦν εἰς τοὐπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόῤῥωθεν ἀποβλέπειν τὰ ἐν τῷ φωτὶ βούλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος ἐποίει· καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων, κἀνταῦθά σε καταλιπαρῶν. Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγρὸν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὔζωνος ἦν. κἀπειδὴ μόνον ἡ Ἄτροπος ἔνευσέ μοι, ἄσμενος ἀποῤῥίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάττυμα, κρηπῖδα τινὰ ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐθὺς ἀνυπόδετος, οὐδὲ τὴν με-

1 Προστετηκυῖα) Προστετηκυῖα, προσταχεῖσα, ἐπιθυμητικῶς ἔχουσα. V.

6 Οἱ δυσέρωτες) Οἱ πάνυ ἐρῶντες. V.

9 Καταλιπαρῶν) Παρακαλῶν. G.

10 Οὐ συνοικίαν) Τὰ νῦν ἐνοικικὰ λεγόμενα. V.

11 Εὔζωνος ἦν) Ὁ ταχὺς, καὶ ὀξέως βαδίζων. V. (ἐλαφρός. C.)

13 Σμίλην) Σμίλη, ἐργαλεῖον σκυτοτομικόν. G.

ibid. Κρηπῖδα) Ὑπόδημα. V.

Potius illud quaſi neſcium rumpi vinculum eſt, quo devinciri eos contigit. Quin ſi quis vi illos abducat, eiulatus tollunt; & cum audaces ſint cetera, meticuloſi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque converſi retro ad ea, quae a tergo ſunt, ut invenuſti amatores e longinquo certe adſpicere ea, quae in vita ſunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo factitabat, qui & in via fugam tentarit, & hic te fatigarit precibus. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec inſtrumentum, neque gloriam, neque ſtatuas, non eſt mirum quod ſuccinctus fui, & ad primum Atropi nutum laetus, abiecto ſcalpro & coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exſilii ſtatim, ut eram diſcalcea-

λαντηρίαν ἀπονιψάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἡγούμην ἐς τὸ πρόσω ὁρῶν. οὐδὲν δέ με τῶν κατόπιν ἐπέστρεφε, καὶ μετεκάλει. καὶ, νὴ Δί', ἤδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὁρῶ. τό, τε γὰρ ἰσοτιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μηδένα τοῦ πλησίον διαφέρειν, ὑπερήδιστον ἔμοιγ' οὖν δοκεῖ. τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφείλοντας ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑποτελεῖν· τὸ δὲ μέγιστον, μηδὲ ῥιγοῦν τοῦ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, μηθ' ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐς τοὔμπαλιν ἀνεστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γελῶμεν, ἀνιῶνται δὲ καὶ οἰμώζουσιν οἱ πλούσιοι.

ΚΛΩΘ. Πάλαι οὖν σε, ὦ Μίκυλλε, γελῶντα ἑώ- 16
ρων· τί δ' ἦν ὅ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾷν;

ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν ἄνω τυράννῳ, πάνυ ἀκριβῶς ἑώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ'

2 Εἰς τὸ πρόσω ὁρᾶν) Τουτέστιν οὐχ' ὥσπερ οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ὀπίσω ἐθεώρουν, ἃς ἐπιθυμῶν τοῦ φωτός. V.

7 Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ ἰσχυρότερον. G.

10 Ἐς τὸ ἔμπαλιν) Τουτέστιν ἐναντία τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ. V.

tus, ac non abluto prius atramento, ſecutus ſum, vel praeivi potius, ad anteriora proſpiciens: neque enim quidquam eorum, quae a tergo erant, advertit me & revocavit. Et Hercules, iam pulchra eſſe veſtra video omnia. Quod enim aequo omnes honore ſunt, neque quiſquam ſuper alium eminet, ſupra ſane quam dici poteſt, iucundum mihi videtur. Arbitror autem, neque aes alienum repoſci hic debitores, nec tributa pendere; &, quod maximum, neque frigere per hiemem, nec aegrotare, nec pulſari a potentioribus. Pax vero ubique, & res plane in contrarium verſae: nos enim ridemus pauperes, at illi divites affliĉtantur & plorant.

Cloth. Hoc eſt, quod diu te ridere obſervavi, Micylle. Quid vero eſt, quod riſum tibi movit maxime?

Mic. Audi, veneranda mihi maxime Dearum. Cum apud ſuperos vicinus eſſem tyranni, accurate, quae fierent ab

αὐτοῦ, καί μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. τῆς τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὁρῶν, ἐμακάριζον καὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν χρυσὸν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλίνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἡ τῶν σκευαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με· ὥς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος κατεφαίνετο, καὶ μονονουχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος ὅλῳ πήχει βασιλικῷ ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτός τε παγγέλοιος ὤφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφήν· κᾀμαυτοῦ ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, οἷον κάθαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρί-

4 Καὶ ἡ κνίσσα) Ὁ καπνός. V.

5 Ἀπέκναιέ με) Ἀντὶ τοῦ νωθρότερόν με ἐς τὸ ζῆν διετίθει. ἢ ὅτι τρόπον τινὰ ἐκέντει καὶ ἐμάτ.., καὶ πονηρῶς ἔχειν ἐποίει, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπώλλυεν ἢ διέφθειρεν· οὕτω γὰρ Πλάτων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ. V. (Ibid. poſt alterum Scholion intermiſſum repetitur: Ἀπέκναιέ με] Ἐφόνευέ με.)

7 Ὅλῳ πήχει) Ἀντὶ τοῦ μέτρῳ μεγάλῳ· ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς, ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κοινὸν τρεῖς δακτύλους. V.

9 Ἐξυπτιάζων) Ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τὸ στῆθος προβαλλόμενος ἅμα, καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅ ἐστι, γαυριῶν, καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. V.

12 Ἐτεθήπειν) Ἐθαύμαζον. V.

illo, obſervavi, & videbatur mihi nonnunquam par Diis eſſe. Quippe florem purpurae cum viderem, & miniſtrantium multitudinem, & aurum, & pocula gemmis diſtincta, & lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor eorum, quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egreſſus mortalium ſortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelſiorque reliquis cubito ipſo regio, ſublatus fortuna, & procedens cum gravitate quadam, ac vultu ſupino, & colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus eſſet, & ipſe mihi uſquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipſum magis deridebam, quale purgamentum admiratus eſſem, nidore aeſtimans illius

ζων ἐπὶ τῷ αἵματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων. Οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν 17
Γνίφωνα ἰδὼν στένοντα, καὶ μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευστος αὐτῶν ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπὼν, (οὗτος γὰρ ἄγχιστα ἦν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον) οὐκ εἶχον ὅπως καταπαύσω τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς ἀεὶ, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, Φροντίδος τὸ μέτωπον ἀνάπλεως, καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο, κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ὀλίγον ἐκχυθησόμενα πρὸς τοῦ μακαρίου Ῥοδοχάρους. ἀλλὰ τί οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μεταξὺ γὰρ πλέοντες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες.

1 Κοχλίδων) Ὅτι ἡ Λακωνικὴ κόχλος τῶν ἄλλων εὐδοκιμωτέρα· ἢ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον παρὰ τῆς κυνὸς εὕρηται τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο. V.

6 Ἄγχιστα ἦν) Ἀντὶ τοῦ ἐγγύτατα· πλέον πάντων πλησιάζων. V.

11 Ἐλογίζετο) Ἠρίθμει. V.

felicitatem, & beatum illum putans propter cochlearum Laconici maris ſanguinem. Cum vero non hunc ſolum, ſed praeterea Gniphonem foeneratorem viderem, ingemiſcentem & cruciantem ſe poenitentia, qui fruitus non eſt divitiis, ſed non guſtatis illis mortuus, relicta ſubſtantia Rhodochari luxurioſo, qui proximus genere illi cum eſſet, primus lege ad hereditatem vocabatur; *haec, inquam, cum viderem*, compeſcere riſum non potui, recordatus praeſertim, quam pallidus ſemper ſqualiduſque fuerit, curarum, quod frons oſtenderet, plenus, ſoliſque dives digitis, quibus talenta & myriades computaret, minutatim ea colligens, quae paulo poſt effundentur a beato illo. Sed cur non iam ſolvimus? etenim inter navigandum ridebimus reliqua, plorare illos videntes.

ΚΛΩΘ. Ἔμβαινε, ἵνα καὶ ἀνιμήσηται ὁ πορθμεὺς τὸ ἀγκύριον.

18 ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ φέρῃ; πλῆρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτοῦ περίμενε· ἐς αὔριον ἕωθέν σε διαπορθμεύσομεν.

ΜΙΚ. Ἀδικεῖς, ὦ Χάρων, ἕωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. οἴμοι τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλελείψομαι. καίτοι, τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς; οὐ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεώς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμία καταβαλεῖν.

ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; περίμεινον, ὦ Μίκυλλε· οὐ θέμις οὕτω σε διελθεῖν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι.

ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, συνανάσπασον.

1 Καὶ ἀνιμήσηται) Ἀνασπάσῃ. V.
5 Ἕωλον) Χθεσινόν. V.
8 Διανήχομαι) Κολυμβῶ. G.
9 Ἀπαγορεύσας) Ἀτονήσας. V.
10 Τὰ πορθμεῖα) Πορθμεῖα λέγει τὸν μισθὸν τὸν ὑπὲρ τοῦ διαπεράσαι διδόμενον. V.

Cloth. Ingredere, ut tollat ancoram portitor.

Char. Heus tu, quo tendis? plena iam eſt cymba: illic exſpecta: cras mane traiiciemus te.

Mic. Iniuriam mihi, Charon, facis, ſi relinquas me heſternum iam mortuum. Crede mihi, legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, iam navigant, ego vero ſolus hic deſtituar! quamquam cur non poſt illos tranſnato? neque enim metuo, ne viribus defectus ſuffocer, qui iam ſim mortuus; praeſertim cum nec obolum habeam, unde naulum ſolvam.

Cloth. Quid hoc? exſpecta, Micylle: non eſt fas ita te tranſire.

Mic. Quin forte citius, quam vos, deferar.

Cloth. Nequaquam. Sed adnavigabimus eius recipiendi cauſa, & tu, Mercuri, una illum *manu porrecta* intro trahe.

ΧΑΡ. Ποῦ νῦν καθεδεῖται; μεστὰ γὰρ πάντα ὡς ὁρᾷς. 19

ΕΡΜ. Ἐπὶ τοὺς ὤμους, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου.

ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν· ἀνάβαινε οὖν, καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει· ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν.

ΚΥΝ. Ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναί σοι, καταπλεύσας· πλέον γὰρ οὐδέν ἐστι τῆς πήρας, ἣν ὁρᾷς, καὶ τούτου τοῦ ξύλου· τἄλλα δὲ, ἢν ἀντλεῖν ἐθέλῃς, ἕτοιμος, καὶ πρόσκωπος εἶναι· μέμψῃ δὲ οὐδὲν, ἢν εὐῆρες καὶ καρτερόν μοι ἐρετμὸν δῷς μόνον.

ΧΑΡ. Ἔρεττε· καὶ τουτὶ γὰρ ἱκανὸν παρὰ σοῦ λαβεῖν.

ΚΥΝ. Ἦ καὶ ὑποκελεῦσαι δεήσει;

4 Τένοντα) Τράχηλον. G.
ibid. Εὐπλοῶμεν) Ἐπικελευσμὸς ἢ ἐπίφθεγμα τῶν πλεῖν ἀρχομένων, ἤτοι πορθμὸν διαβαλλόντων, ἢ εἰς πέλαγος ἀφιέναι μελλόντων, τὸ εὐπλοήσωμεν, τῇ τύχῃ ὡς ἔοικε τοῦτο ὑποβαλλόμενοι. V.
10 Καὶ πρόσκωπος εἶναι) Ἐπὶ τῇ κώπῃ καθήμενος. V.
11 Εὐῆρες) Καλῶς κωπηλατοῦν. V.
ibid. Ἐρετμὸν) Κώπην. V.
12 Ἔρεττε) Κωπηλάτει. G.
13 Ἦ) Ἆρα. V. (Ἄρα. C.)
ibid. Ὑποκελεῦσαι δεήσει) Ὡς ἐν τοῖς πλοίοις λέγειν εἰώθασι κελεῦσαι, ᾠδὴν δὲ λέγει ναυτικὴν ἣν ὑποκέλευσμα καλεῖ, διότι ἑνὸς καταρχομένου οἱ ἄλλοι ὑπήκουον τὸ ᾀδόμενον, ὥσπερ καὶ ὅτε τὴν ὀθόνην τῶν πλοίων μετὰ τῆς κεραίας ἐπὶ τὸν ἱστὸν ἀναφέρουσιν. V.

Char. Ubi iam ſedebit? plena enim, ut vides, omnia.

Merc. Super humeros, ſi videtur, tyranni.

Cloth. Scite excogitavit illud Mercurius. Aſcende igitur, & cervices impii conculca. nobis vero felix curſus contingat!

Cyn. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere. Ego obolum, quem poſt traiectum tibi ſolvam, non habeo: neque enim mihi quidquam praeter hanc, quam vides, peram, & hanc clavam. Ceterum ſi haurire me velis, aut remigare, paratus ſum: nihil autem de me querere, modo commodum & robuſtum mihi remum dederis.

Char. Remiga. Satis enim fuerit, ſi hoc abs te auferam.

Cyn. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit?

N 4

ΧΑΡ. Νὴ Δί', ἤνπερ εἰδῆς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν.

ΚΥΝ. Οἶδα καὶ πολλὰ, ὦ Χάρων, τῶν ναυτικῶν. ἀλλ' ὁρᾷς, ἀντεπηχοῦσιν οὗτοι δακρύοντες. ὥστε ἡμῖν τὸ ᾆσμα ἐπιταραχθήσεται.

ΠΛ. Οἴμοι τῶν κτημάτων.

ΑΛΛ. Οἴμοι τῶν ἀγρῶν.

ΑΛΛ. Ὀττοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἵαν ἀπέλιπον.

ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβών.

ΑΛΛ. Αἲ, αἲ, τῶν νεογνῶν μου παιδίων.

ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν ἐφυτευσάμην;

ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' οὐδὲν οἰμώζεις; καὶ μὴν οὐ θέμις ἀδακρυτὶ διαπλεῦσαί τινα.

ΜΙΚ. Ἄπαγε. οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμώξωμαι εὐπλεῶν.

ΕΡΜ. Ὅμως ἂν μικρόν τι πρὸς τὸ ἔθος ἐπιστέναξον.

7 Ὀττοτοῖ) Φεῦ. G. 8 Σπαθήσει) Τρυφήσει. V.

Char. Sane, ſi noſti celeuſma quoddam nauticum.

Cyn. Novi, Charon, & plurima quidem; ſed vide, reſpondent hi nobis ploratibus: itaque cantus nobis perturbabitur.

Div. Hei mihi divitias!

Alius. Hei mihi agros!

Alius. Hei hei, quam domum relinquo!

Alius. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum effundet!

Alius. Hei hei recens mihi natos pueros!

Alius. Quis igitur vineas vindemiabit, quas ſuperiore anno inſtitui?

Merc. Tu vero nihil, Micylle, ploras? & tamen nefas eſt, ſine lacrimis quemquam traiicere.

Mic. Apage, nihil eſt, quod ſecunda adeo navigatione plorem.

Merc. Tamen vel pauxillum quiddam dicis cauſa ingemiſce.

ΜΙΚ. Οἰμώξομαι τοίνυν, ἐπειδή σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ. οἴμοι τῶν καττυμάτων· οἴμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν· ὀττοτοῖ, τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων· οὐκ ἔτι ὁ κακοδαίμων ἕωθεν ἐς ἑσπέραν ἄσιτος διαμενῶ, οὐδὲ τοῦ χειμῶνος ἀνυπόδετός τε, καὶ ἡμίγυμνος περινοστήσω, τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ κρύους συγκροτῶν. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἕξει, καὶ τὸ κεντητήριον; ἱκανῶς τεθρήνηται· σχεδὸν δὲ ἤδη καὶ καταπεπλεύκαμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πορθμία πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε· καὶ 21
σὺ δὲ, δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω· δὸς καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν, ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Παίζεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, φασιν, ἤδη γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν· ἀρχὴν δὲ, οὔτε οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὀβολὸς, ἢ στρογγύλον.

ΧΑΡ. Ὦ καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς τήμερον·

2 Καττύματα) Δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλεται. G.

12 Ἢ καθ' ὕδατος) Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων πράγμασι· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος γράφειν, ἀδύνατον. V.

Mic. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. Hei fruſta corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non iam infelix ego a mane ad veſperam ſine cibo manebo, nec hieme ſine calceis oberrabo ſeminudus, ſtridens prae frigore dentibus. Quis igitur ſcalprum meum habebit & ſubulam? Satis ploratum eſt, & prope traiecimus.

Char. Age, iam vecturae pretium nobis primum date: da tu quoque: ab omnibus iam habeo: tu quoque obolum da, Micylle.

Mic. Ludis, Charon, aut in aqua, quod aiunt, ſcribis, a Micyllo ſi exſpectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam ſitne obolus, an rotundum?

Char. Praeclaram vero navigationem hodie & lucroſam!

ἀποβαίνετε δ᾽ ὅμως· ἐγὼ δ᾽ ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλεῦσαι γὰρ κἀκεῖνα δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ἄπαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, παραλαβών· ἐγὼ δὲ αὐτὴ, ἐς τὸ ἀντιπέρας ἀποπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἡραμίθρην τοὺς Σῆρας διάξουσα· τεθνᾶσι γὰρ δὴ πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὅρων μαχόμενοι.

ΕΡΜ. Προΐωμεν, ὦ οὗτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἑξῆς ἕπεσθέ μοι.

22 ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τοῦ ζόφου. ποῦ νῦν ὁ καλὸς Μέγιλλος; ἢ τῷ διαγνῷ τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης Σιμμίχη; πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμόχροα, καὶ οὐδὲν οὔτε καλὸν, οὔτε κάλλιον· ἀλλ᾽ ἤδη καὶ τὸ τριβώνιον, πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι δοκοῦν, ἰσότιμον γίγνεται

2 Μέτειμι) Μετέρχομαι. G.

5 Τοὺς Σῆρας) Σῆρες εἰσὶν ἔθνος παρ᾽ ᾧ γίνεται τὰ σηρικὰ ἱμάτια. τούτους οὖν φησι Σῆρας ὄντας, ἄπειμι ἐνεγκεῖν ὀφείλουσα. ἡ δὲ ἀκολουθία τοῦ κειμένου ἀπαιτεῖ Σῆρας νοεῖν, αὐτοὺς τοὺς σκώληκας τοὺς ποιοῦντας τὴν μέταξιν. Διαπαίζει δὲ ἐν τῷ χορίῳ τοὺς λέγοντας ἀθανάτους εἶναι τὰς τῶν ἀλόγων ψυχάς. V.

9 Μέγιλλος) Οὗτος ὁ Μέγιλλος Κορίνθιος ἦν ὑπερφέρων κάλλει τοὺς κατ᾽ αὐτόν. V.

10 Ἢ τῷ) Ἢ τινι, ὅ ἐστι ἰάζοντος. V.

ibid. Εἰ καλλίων) Πορνῶν ὀνόματα. V.

13 Πρότερον) Παρέλκει ὁπότερον τῶν δύο. ἤτοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ τέως, ἄμφω γὰρ ταὐτὸ σημαίνει. V. (Παρέλκει τὸ πρότερον, ἐπεὶ ταὐτὸν ἄμφω σημαίνουσι. C.)

Exſcendite tamen. Ego vero ad equos, & boves, & canes, & reliquas animantes tranſeo: traiici enim & has oportet.

Cloth. Accipe iſtos abducendos. Ego ipſa quoque in adverſam ripam renavigabo, Indopatem & Heramithrem Seras tranſductura: mortui enim ſunt in pugna de finibus commiſſa.

Merc. Heus, procedamus; vel potius ſequimini me deinceps omnes.

Mic. Vah, quanta hic obſcuritas! ubi nunc pulcher Megillus? aut qua re hic dignoſcat aliquis, pulchriorne Phryne ſit Simmicha? omnia enim aequalia, & eiuſdem coloris, neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, ſed iam detrita illa lacerna, quae turpis paulo ante videbatur, aequum

τῇ πορφυρίδι τοῦ βασιλέως. ἀφανῆ γὰρ ἄμφω, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκότῳ καταδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ ποῦ ποτε ἄρα ὢν τυγχάνεις;

ΚΥΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι, Μίκυλλε· ἀλλ᾽ ἅμα εἰ δοκεῖ, βαδίζωμεν.

ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἰπέ μοι, ἐτελέσθης γὰρ, ὦ Κυνίσκε, τὰ Ἐλευσίνια, οὐχ ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ;

ΚΥΝ. Εὖ λέγεις· ἰδοὺ οὖν προσέρχεται δᾳδουχοῦσά τις, φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσβλέπουσα· ἦ ἆρά που Ἐριννύς ἐστιν;

ΜΙΚ. Ἔοικεν ἀπό γε τοῦ σχήματος.

ΕΡΜ. Παραλάμβανε τούτους, ὦ Τισιφόνη, τέτταρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις. 23

ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθυς οὗτος ὑμᾶς περιμένει.

7 Ἐτελέσθης) Ἐκοινώνησας. G. *ibid.* Τὰ Ἐλευσίνια) Ἑορτὴ ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλευσίνια, ἐπιτελουμένη Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγένοντο ἀνόητά τινα τῶν Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Λουκιανὸς νῦν διαπαίζει. V.

9 Δᾳδουχοῦσα) Λαμπάδα φέρουσα. V.

13 Τισιφόνη) Τισιφόνη μία ἐστὶ τῶν Ἐριννύων. Ἐριννύας δὲ λέγουσι θεάς τινας ἐπιτετραμμένας κολάζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν βίον. V.

honorem regis purpurae obtinet: ſpeciem enim neutra habet, eaſdem utraque tenebras ſubiit. Tu vero ubi es, Cyniſce?

Cyn. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, ſi videtur, ambo una ibimus.

Mic. Bene mones: manum mihi porrige. Dic mihi, initiatus enim es Eleuſiniis, nonne ſimilis hic ſtatus illis videtur?

Cyn. Bene dicis. Ecce igitur accedit cum facibus mulier, terribile & minax quiddam tuens. Numquid iſta Erinnys eſt?

Mic. Sic quidem videtur, habitum ſi ſpectes.

Merc. Aſſume hoſce quatuor ſupra mille.

Tiſ. Quin diu iam Rhadamanthus hic vos exſpectat.

ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτοὺς, ὦ Ἐριννύ. σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ προσκάλει.

ΚΥΝ. Ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι παραγαγών.

ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα;

ΚΥΝ. Πάντως βούλομαι κατηγορῆσαί τινος, ἃ συνεπίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ παρὰ τὸν βίον. οὐκ ἂν οὖν ἀξιόπιστος εἴην λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον αὐτὸς φανεὶς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τρόπον.

ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ;

ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην φιλόσοφος.

ΡΑΔ. Δεῦρ' ἐλθὲ, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατάστηθι. σὺ δὲ προσκάλει τοὺς κατηγόρους.

24 ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκου τουτουὶ κατηγορεῖ, δεῦρο προσίτω.

3 Πρὸς τοῦ πατρὸς) Ἐνορκῶ σε κατὰ τοῦ πατρὸς, λέγει δὲ τοῦ Διὸς, πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Ῥαδαμάνθυος τὸν Δία. V.

Rhad. Adduc eos, Erinnys: tu vero, Mercuri, praeconium fac & advoca.

Cyn. Per ego te tuum patrem obteſtor, Rhadamanthe, me primum inſpiciendum admove.

Rhad. Qua cauſa?

Cyn. Omnino decrevi accuſare aliquem criminum, quae me conſcio in vita patravit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipſe, & quomodo vixerim.

Rhad. Quis autem es?

Cyn. Cyniſcus, vir optime, ſententia philoſophus.

Rhad. Huc accede, & primus ſta in iudicio. tu vero accuſaturos advoca.

Merc. Si quis contra hunc Cyniſcum velit dicere, huc accedito.

ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· ἀλλ' οὐχ ἱκανὸν τοῦτο, ὦ Κυνίσκε· ἀπόδυθι δὲ ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων.

ΚΥΝ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην;

ΡΑΔ. Ὁπόσα ἄν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσηται παρὰ τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει.

ΚΥΝ. Ἰδού σοι γυμνὸς παρέστηκα· ὥστε ἀναζήτει ταῦτα, ἅπερ σὺ φὴς τὰ στίγματα.

ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ἐπίπαν οὑτοσὶ, πλὴν τούτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων· καίτοι, τί τοῦτο; ἴχνη μὲν, καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων, οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται· πῶς ταῦτα, ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας;

4 Στιγματίας) Στιγματίας καλοῦσι τοὺς οἰκέτας τοὺς στιζομένους, ὡς ἀχρησίμους. εἰς τοῦτο οὖν ἀφορῶν ὁ Κυνίσκος, ποῦ στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον ἠρώτησεν. V.

12 Πολλὰ τῶν ἐκκαυμάτων) Φρονίμως πάνυ αἰνίττεται ὡς φιλόσοφος εἰ καί τι ἔχῃ πρώην ἁμάρτημα, δυνατὸν διὰ τῶν πόνων ἀποκαθάραι αὐτό. V.

14 Ἐξ ὑπαρχῆς) Ἄνωθεν. G.

Rhad. Nemo accedit: verum non ſatis hoc eſt, Cyniſce: Exue te, ut inſpiciam de ſtigmatis.

Cyn. Ubinam ego notis compunctus eſſem?

Rhad. Quaecunque veſtrûm quiſque mala in vita patraverit, eorum notas quaſdam viſum effugientes in animo circumfert.

Cyn. Ecce nudus tibi adſto. Require igitur, quas dicis notas.

Rhad. Purus ut plurimum hic eſt, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino & vix cognoſcibiles. Quamquam quid hoc eſt? veſtigia quidem & ſigna notarum inuſtarum adſunt, ſed neſcio quomodo deleta vel exſculpta potius. Quomodo haec ſe habent, Cyniſce, aut quomodo purus quaſi poſtliminio factus es?

ΚΥΝ. Ἐγώ σοι φράσω· πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τοῦτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἁπάσας τὰς κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην.

ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, οὗτος, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι ἐς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γε πρότερον οὗ φὴς τυράννου. ἄλλους προσκάλει.

ΜΙΚ. Καὶ τοὐμὸν, ὦ Ῥαδάμανθυ, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον· πάλαι γοῦν σοι καὶ γυμνός εἰμι, ὥστε ἐπισκόπει.

ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΡΑΔ. Εὖγε, ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ παρὰ Κυνίσκον τουτονί. τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει.

2 Ἐμπολήσας) Κερδάνας, συνάξας. V.

6 Μακάρων) Μακάρων νήσους λέγουσιν, ἔνθα διάγουσιν αἱ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχαὶ μετὰ θάνατον. V.

15 Ἀνεπίγραφος) Μηδεμίαν γραφὴν ἢ στίγμα ἔχων. V.

Cyn. Dicam tibi. Olim malus cum eſſem diſciplinae defectu, ac multa nactus ſtigmata, cum primum coepi philoſophari, maculas paulatim omnes ex animo elui.

Rhad. Bono tu quidem & efficaciſſimo remedio uſus: ſed abi in beatorum inſulas, verſaturus cum optimis quibuſque, cum prius tyrannum, quem dicis, reum peregeris. Advoca alios.

Mic. De me negotium parvum eſt, o Rhadamanthe, & brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi ſum: inſpice igitur.

Rhad. Quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

Rhad. Euge, Micylle, purus plane es, & nulla nota inſcriptus: abi & tu ad Cyniſcum illum. Tyrannum iam advoca.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης Λακύδου ἡκέτω. ποῖ στρέφῃ; πρόσιθι. σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ· πρόβαλλ' αὐτὸν, ὦ Τισιφόνη, ἐς τὸ μέσον, ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα· σὺ δὲ, ὦ Κυνίσκε, κατηγόρει, καὶ διέλεγχε ἤδη· πλησίον γὰρ ἀνὴρ οὑτοσί.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐ- 26
τὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· ὅμως δὲ, κἀυτὸς ἀποκαλύψω σοὶ τὸν ἄνδρα, κἀκ τοῦ λόγου δείξω φανερώτερον· οὑτοσὶ γὰρ ὁ τρισκατάρατος, ὁπόσα μὲν ἰδιώτης ὢν ἔπραξε, παραλείψειν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τοὺς θρασυτάτους προσεταιρούμενος, καὶ δορυφόρους συναγαγὼν, ἐπαναστὰς τῇ πόλει τύραννος κατέστη, ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυρίους· τὰς δὲ οὐσίας ἑκάστων ἀφαιρούμενος, καὶ πλούτου πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, οὐδεμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδέαν παραλέλοιπεν· ἁπάσῃ δὲ ὠμότητι, καὶ ὕβρει κατὰ τῶν

2 Πρόβαλλ' αὐτὸν) Πρὸ τῶν ἄλλων βάλλε, προσάγαγε. V.

Merc. Megapenthes Lacydae filius prodito. Quo te vertis? accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tiſiphone, praecipitem in medium. Tu vero, Cyniſce, accuſa iam & convince: prope enim homo eſt.

Cyn. Univerſim quidem neque opus erat oratione. Statim enim illum, qualis ſit, cognoſces ex notis: tamen & ipſe detegam tibi virum, & oratione mea clarius oſtendam. Quae igitur ſacerrimus iſte, quamdiu privatus fuit, perpetraverit, omittenda arbitror. Poſtquam vero, aſſumtis in ſceleris ſocietatem audaciſſimis quibuſque, & conducto ſatellitio, inſurgens contra civitatem, tyrannidem occupavit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero omnium bonis correptis, ad faſtigium divitiarum cum perveniſſet, nullam ille luxuriae formam praetermiſit: crudelitate porro omni & contumelia in miſeros cives uſus eſt,

ἀθλίων πολιτῶν ἐχρήσατο, παρθένους διαφθείρων, καὶ ἐφήβους καταισχύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπεροψίας μέν γε, καὶ τύφου, καὶ τοῦ πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας φρυάγματος, οὐδὲ κατ᾽ ἀξίαν δύναιο ἂν παρ᾽ αὐτοῦ λαβεῖν τὴν δίκην· ῥᾷδιον γοῦν ἄν τις τὸν ἥλιον, ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· οὐ μὴν καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὠμότητα καινουργὸν αὐτοῦ τίς ἂν διηγήσασθαι δύναιτο, ὅσγε μηδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχετο; καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενή τις ἐστὶ κατ᾽ αὐτοῦ διαβολὴ, αὐτίκα εἴσῃ, προσκαλέσας τοὺς ὑπ᾽ αὐτοῦ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς ὁρᾷς πάρεισι, καὶ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· οὗτοι πάντες, ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ ἀλιτηρίου τεθνᾶσιν· οἱ μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλευθέντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ,

3 Ἐμπαροινῶν) Ἐνυβρίζων. V.

6 Ἀσκαρδαμυκτὶ) Μὴ μύων τοὺς ὀφθαλμούς. V.

7 Καινουργὸν) Τὸν ἐπινοοῦντα ξένα. V.

9 Κενή τις ἐστὶ) Ψευδὴς, μάτην, ὡς ἔτυχεν. (ἄλλως C.)

virgines eorum ſtupris corrupit, adoleſcentibus pudorem eripuit, ebrii more in ſubiectos ſibi impotenter graſſatus. Et ne ſuperbiae quidem, & faſtus, & fremebundae illius erga alloquentes inſolentiae poenas ſatis dignas ab iſto poſſis repetere. Facilius enim ſolem aliquis, quam iſtum, oculis rectis & nihil conniventibus adſpexiſſet. Verum etiam crudelem iſtius in novis ſuppliciis excogitandis ſollertiam quis enarret? qui ne familiariſſimis quidem pepercerit. Hanc vero non eſſe inanem contra iſtum calumniam, ſtatim ſcies, ſi advocari iuſſeris ab iſto interemtos. Quin invocati, ut vides, adſunt, & circumfuſi illum angunt. Hi omnes, Rhadamanthe, ab exſecrabili homine perierunt: alii quidem inſidiis, quas ob uxores formoſas illis ſtruxit; alii, quod indignarentur filiis ſuis contumeliae cauſa ad ipſum per-

ὅτι ἐπλούτουν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμοῦ ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα φὴς, ὦ μιαρὲ σύ; 27

ΜΕΓ. Τοὺς μὲν φόνους εἴργασμαι, οὓς λέγει· τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας, καὶ τὰς τῶν ἐφήβων ὕβρεις, καὶ τὰς διαφθορὰς τῶν παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μου κατεψεύσατο.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν καὶ τούτων, ὦ Ῥαδάμανθυ, παρέξω σοι μάρτυρας.

ΡΑΔ. Τίνας τούτους λέγεις;

ΚΥΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν λύχνον αὐτοῦ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπίσταντο αὐτῷ.

ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, καὶ ὁ Λύχνος ὁ Μεγαπένθους παρέστω· εὖγε ἐποίησαν ὑπακούσαντες.

11 Προσκάλει μοι) Καὶ τοῦτο εἰς πλείονας τῶν Ἑλλήνων ἐποίησε κατὰ γέλωτα. ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνοι καὶ τὰ φυτὰ λέγουσιν ἔμψυχα, ἐπίτηδες οὕτως ἐμπαίζων, λύχνον καὶ κλίνην μαρτυροῦντας παρήγαγεν. V.

ductis; alii quod eſſent divites; alii, quod dextri eſſent ac prudentes, iiſque, quae fierent, minime delectarentur.

Rhad. Quid ad haec, impurate, reſpondes?

Meg. Caedes quidem perpetravi, quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, adoleſcentum contumelias, corruptelas virginum, haec omnia, inquam, contra me Cyniſcus mentitus eſt.

Cyn. Igitur & horum exhibebo tibi, Rhadamanthe, teſtes.

Rhad. Quos dicis?

Cyn. Advoca mihi, Mercuri, lucernam ipſius & lectum. Haec enim pro teſtimonio dicent, quae ſe conſciis fecerit.

Merc. Lectus & Lucerna Megapenthis adſunto. Bonum factum! paruerunt.

ΡΑΔ. Εἴπατε οὖν ὑμεῖς ἃ σύνιστε Μεγαπένθει τούτῳ· προτέρα δὲ σὺ ἡ Κλίνη λέγε.

ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγόρησε Κυνίσκος· ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὦ δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἃ ἐπ' ἐμοῦ διεπράττετο.

ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν οὖν καταμαρτυρεῖς, μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα· καὶ σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτύρει.

ΛΥΧ. Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, οὐκ οἶδα· οὐ γὰρ παρῆν· ἃ δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, ὀκνῶ λέγειν· πλὴν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄῤῥητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἑκὼν τοὔλαιον οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ Φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίαινεν.

28 ΡΑΔ. Ἅλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδυθι

9 Τὰ μεθ' ἡμέραν) Τὰ ἐν τῇ ἡμέρᾳ. V. 12 Ὑπερπεπαικότα) Ὑπερβαλλόμενα, ὑπερβάλλοντα. V.

Rhad. Dicite igitur vos, quorum conſcii ſitis huic Megapenthi.

Lect. Vere omnia accuſavit Cyniſcus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor: tam turpia erant, quae in me patravit.

Rhad. Planiſſime igitur contra illum fers teſtimonium, qui nec dicere ea ſuſtineas. Et tu iam, Lucerna, dic teſtimonium.

Luc. Diurna eius facinora non novi; neque enim aderam: quae vero noctibus fecerit, paſſus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, & contumeliam omnem ſupergreſſa. quamvis ſaepe ultro oleum non biberem, exſtingui cupiens: at ille & admovit me factis ſuis, & lucem meam modis omnibus polluit.

Rhad. Satis iam teſtium. Sed exue etiam purpuram, ut

τὴν πορφυρίδα, ἵνα καὶ τὸν ἀριθμὸν ἴδωμεν τῶν στιγμάτων. παπαὶ, ὅλος οὑτοσὶ πελιδνὸς, καὶ κατάγραφος, μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα οὖν κολασθείη τρόπον; ἆρ᾽ ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος τῷ Κερβέρῳ;

ΚΥΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ᾽ εἰ θέλοις, ἐγώ σοι καινήν τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι.

ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγώ σοι μεγίστην ἐπὶ τούτῳ χάριν εἴσομαι.

ΚΥΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ.

ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν μόνος ἐξ ἁπάντων ἄποτος ἔστω.

ΡΑΔ. Διατί δή; 29

ΚΥΝ. Χαλεπὴν οὕτως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος

2 Πελιδνὸς) Puto μολυβδοειδής. G.

4 Ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα) Ποταμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον ἐν τοῖς καταχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων ἐστὶ τρεῖς ἔχων, ὡς λέγουσι, κεφαλὰς, φύλαξ τοῦ ᾅδου. V.

8 Χάριν εἴσομαι) Ἀντὶ τοῦ εὐχαριστήσω· τὸ γὰρ εὐχαριστῶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. V.

numerum etiam videamus ſtigmatum. Papae, totus hic eſt lividus, & notis ſcriptus, quin caeruleus eſt a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem iniiciendus, an tradendus Cerbero?

Cyn. Nequaquam. Sed ego tibi novum quoddam & dignum illo ſupplicium ſubiiciam.

Rhad. Dic, maximam ea re gratiam a me initurus.

Cyn. Mos eſt, puto, mortuis omnibus Lethes aquam bibere.

Rhad. Ita eſt.

Cyn. Solus igitur iſte non bibat.

Rhad. Quid ita?

Cyn. Gravem ita poenam ſuſtinebit, qui meminerit, quis

οἷος ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπαζόμενος τὴν τρυφήν.

ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικάσθω, καὶ παρὰ τὸν Τάνταλον ἀπαχθεὶς οὑτοσὶ, δεδέσθω, μεμνημένος ὧν ἔπραξε κατὰ τὸν βίον.

1 Ἀναπεμπαζόμενος) Μεμνημένος, ἀναλογιζόμενος. G.

4 Τάνταλον) Λέγουσι γὰρ οἱ Ελληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος ὢν ἠξιώθη γενέσθαι τοῖς Θεοῖς ὁμοτράπεζος· καὶ ἀκούων τὰ λαλούμενα παρ' αὐτῶν, κατερχόμενος ἔλεγε τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐτὸν ἐν τῷ ᾅδῃ· θεωρῶν γὰρ δένδρα πεπληρωμένα καρπῶν, καὶ ποταμοὺς παραῤῥέοντας, οὐδὲν αὐτῶν δύναται γεύσασθαι, αὐτοῦ γὰρ προσιόντος, ἐκεῖνα φεύγουσιν. V.

fuerit, quantum potuerit apud ſuperos, & delicias illas animo revolvat.

Rhad. Bene mones. Damnas eſto, & ad Tantalum abductus vincitor, memor eorum, quae in vita egerit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

ΚΑΙ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, φασὶ, 1
καταλέξω τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ μισθῷ συνόντας, κἂν ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρὴ φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία, τοῦ τοιούτου πειραθείς. οὐ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πεῖρα ἐγεγένητο, μηδὲ, ὦ θεοὶ, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπτωκότων, ἐξηγόρευον πρός με· οἱ μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὁπόσα καὶ ὁποῖα ἔπασχον· οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθεσαν· ἀλλὰ γὰρ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ Μ.) Ὁ λόγος οὗτος τῶν καλλίστων καὶ πρώτων. G.

DE MERCEDE CONDUCTIS POTENTIUM FAMILIARIBUS.

ET quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, aiunt, enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercenarii familiares illi, quique cenſeri ſe in amicitiis beatorum iſtorum volunt? modo amicitiam nominare fas ſit hanc illorum ſervitutem. Novi enim multa, & fere pleraque eorum, quae uſu illis veniunt, non ego profecto eiuſmodi aliquid expertus: (neque enim neceſſarium mihi experimentum fuit, neque unquam, Dii boni, fiat) ſed multi eorum, qui in hanc vitam inciderant, apud me enuntiarunt; alii in malo adhuc conſtituti, cum deflerent, quam multa & qualia paterentur; alii vero, qui ex illo quaſi carcere effugerant, quae perpeſſi eſſent non ſine iucunditate memorant.

ηὐφραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἵων ἀπηλλάγησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι διὰ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς τελετῆς διεξεληλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. οὐ παρέργως οὖν, οὐδ᾽ ἀμελῶς ἐπήκουον αὐτῶν, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν αὐτῶν παράλογον διηγουμένων, οἷοί εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ ἱστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τοὺς Διοσκούρους ἐπιφαινομένους· (οἰκεῖοι γὰρ τῆς τοιαύτης τραγῳδίας οὗτοί γε) ἢ τίν᾽ ἄλλον ἐκ μηχανῆς θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἑστῶτα, καὶ πρός τινα ἠϊόνα μαλακὴν ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν, οἷ προσενεχθεῖσα ἔμελλεν αὐτὴ μὲν ἠρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθήσεσθαι, αὐτοὶ δ᾽ ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χάριτι καὶ εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ.

6 Οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς) Οἵῳ τὸ πάλαι οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι ἐχρῶντο σχήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην ὀλοφυρόμενοι. V.

tes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae effugiſſent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar, myſteria exſecuti, ab initio ad finem omnia inſpexiſſent. Non obiter itaque nec incurioſe audiebam illos velut naufragium quoddam & inſperatam ex illo ſalutem enarrantes; quales ſunt, quos ad templa videmus, raſis capitibus multi ſimul decumanos fluctus, & procellas, & promontoria, & iacturas, & malos fractos, & gubernacula revulſa perſequentes: ſuper omnia vero ut Dioſcuri praeſentes illuxerint, (hi enim tragoediae huius velut domeſtici ſunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carcheſio ſederit, aut adſtiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem direxerit, in quod delata ipſa quidem paulatim & otioſe ſolveretur, ipſi vero gratia & benignitate numinis ſalvi diſ-

ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν παραυτίκα χρείαν ἐπιτραγῳδοῦσιν, ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν, οὐ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκοῦντες.
2 Οἱ δὲ, τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ τὰς τρικυμίας, καὶ, νὴ Δία, πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυμίας, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν, γαληνοῦ ὑποφαινομένου τοῦ πελάγους, καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλοῦν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπεραντλούμενοι τῇ ἅλμῃ· καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὕφαλον, ἢ σκόπελον ἀπόκρημνον, περιῤῥήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. ἐν δὴ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγήσει, ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ οὗτοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι, καὶ ἑκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν· ἀλλ' ἔγωγε κἀκεῖνα, καί τιν' ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ξυντιθεὶς, εὑρίσκω

15 Ἑκόντες εἶναι) Ὅτι τὸ ἑκόντες εἶναι ἄνευ ἀποφάσεως ἐχρήσατο. V.

cederent. Et illi quidem multa id genus, prout ipſis tum uſus eſt, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum, ſi non calamitoſi ſolum, ſed Diis etiam cari eſſe videantur. At hi tempeſtates domeſticas, fluctuſque triplices, aut hercle quintuplices, vel decemplices adeo, ſi fas ſit ita dicere, *enarrant;* & ut primum oram ſolverint, tranquillo ad ſpeciem mari, & quos deinde labores per totam navigationem ſuſtinuerint, vel ſiti, vel nauſea, vel abundante ultra exhaurientium vires aqua ſalſa; & denique, ut ad caecum aliquem ſcopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici ſcapha, miſeri aegre enataverint, nudi & rerum omnium neceſſariarum indigentes. Inter haec ſane, & in harum rerum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam tegere, ac velle eorum obliviſci. At ego & illa, & quaedam alia ex ſermonibus illorum *coniectura quadam* compo-

προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, ἃ οὐκ ὀκνήσω σοι
πάντα, ὦ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ
πολλοῦ ἤδη κατανενοηκέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβου-
3 λεύοντα. Καὶ πρῶτόν γε, ὁπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ
λόγος ἐνέπεσεν, εἶτα ἐπῄνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοι-
αύτην μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶναι λέγων, οἷς
μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν τοὺς ἀρίστους Ῥωμαίων,
καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰ-
κεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥᾳστώνης,
καὶ ἡδονῆς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους εἰ τύχοι ἐξυπτιάζοντας,
προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τού-
των λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστίν· ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα
καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεσθαι· ὁπότε
οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἑώρων ὅπως ἐκεχήνεις
πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπε-
πταμένον παρεῖχες τὸ στόμα. ὡς οὖν τό γε ἡμέτερον εἰσ-

nens, invenio adeſſe eiuſmodi familiaritatibus, quae non gravabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu eſt, cum intellexiſſe mihi videor, huius te vitae ineundae conſilium agitare Et primum quidem, ſi quando ſermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praeſentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobiliſſimos, & coenarent nihil ipſi conferentes coenas ſumtuoſiſſimas, & pulchre habitarent, & peregrinarentur commodiſſime iucundiſſimeque, reſupini, ſi res ita ferret, in curru equis albis iuncto; mercedem inſuper amicitiae, & perceptarum, quas dixi, commoditatum, non exiguam capere contigiſſet; hos enim plane eſſe, quibus nec ſerentibus, neque colentibus, naſcerentur omnia: quoties igitur haec & his ſimilia audires, videbam te hiare ad illa, & patens ad eſcam os praebere. Ut igitur ego in poſterum cul-

αὖθις ποτὲ ἀναίτιον ᾖ, μηδ᾽ ἔχοις λέγειν ὡς ὁρῶντές σε τηλικοῦτο μετὰ τῆς καρίδος ἄγκιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν τῷ λαιμῷ περιεσπάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ περιμείναντες ἐξελκομένου, καὶ ἐμπεπηγότος, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὁρᾶν· ὅτ᾽ οὐδὲν ὄφελος, ἑστῶτες ἐπεδακρύομεν· ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὔλογα, ἢν λέγηται, καὶ ἄφυκτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἄκουσον ἐξ ἀρχῆς ἁπάντων, καὶ τὸ δίκτυόν γε αὐτὸ, καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν ἐκ τοῦ μυχοῦ προεπισκόπησον· καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, καὶ πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, μηδ᾽ ἄφυκτα, μηδ᾽ ἀνιαρὰ ἐν τοῖς τραύμασι φαίνηται βιαίως

13 Τοῦ σκόλοπος) Σκόλοψ, ὀξὺ ξύλον. V.

pa ſim vacuus, neque dicere poſſis, nos, licet videremus, te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non inieciſſe, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxiſſe, neque ante indicaſſe adeo, ſed exſpectaſſe, dum videremus, te introtracto & fixo firmiter iam trahi & neceſſitate duci, & iam, cum nihil tibi ea res proſit, ſtantes illacrimari; ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, ſi dicantur, & ad quae cauſam dicere non poſſimus, quin videamur iniurii in te illo ſilentio noſtro fuiſſe: audi nunc a principio omnia, & rete ipſum, & naſſam ut exitum non habeat, otioſe extra illam conſtitutus, non intus ex receſſu, ante conſidera: & hami aduncitatem, ipſumque flexum retro aculeum, & tridentis acumina, in manus ſumens, & ad inflatam buccam tentans, niſi acuta omnino, niſi inevitabilia, niſi ipſo vulnere moleſtiſſima intelligas,

σπῶντα, καὶ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ διὰ τοῦτο πεινῶσιν, ἀνάγραφε· σαυτὸν δὲ παρακαλέσας θαῤῥεῖν, ἐπιχείρει τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις,
4 καθάπερ ὁ Λάρος, ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ. Ῥηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως διὰ σὲ, πλὴν ἀλλ' οὔ γε περὶ τῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων, οὐδ' ὁπόσοι σπουδαιοτέραν τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ γραμματιστῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὅλων τῶν ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμένων. κοινῶν δὲ ὡς ἐπίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μὲν, αἰσχίω δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεται τοῖς φιλοσοφοῦσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλλοις ἀξιοῖντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοδόται ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν οὖν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιὼν ἐξευρίσκῃ, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν

trahentia violente, & invicte contra urgentia; nos quidem in meticuloſis, & ob id ipſum eſurientibus adſcribe. Ipſe vero animo confirmato venatum aggredere, ſi volueris, & Lari more totam eſcam hiatu complectere. Habebitur autem omnis oratio in univerſum quidem tua forte cauſa: verum non de vobis ſolum philoſophantibus, aut his, qui ſerium & grave vitae genus amplexi ſunt, ſed de Grammaticis etiam, & Rhetoribus, & Muſicis, omnibuſque adeo, qui doctrinae cauſa familiares eſſe, & eius rei mercedem ferre, e ſua dignitate putant. Cum enim communia ut plurimum ſint, & ſimilia, quae uſu veniunt omnibus; manifeſtum eſt, non eximia quidem eſſe iſta, ſed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philoſophis, ſi ipſi eadem, quae aliis, ſibi convenire putant, & illi conductores nulla parte honeſtius ipſos tractent. Quidquid autem progreſſus orationis huius deprehenderit, eorum cauſam maxime quidem

οἱ ποιοῦντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παῤῥησίας ἐπιτίμιόν τί ἐστι. τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κόλακας ἰδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἀποτρέπειν ἄξιον τῶν τοιούτων συνουσιῶν, οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν· οὔτε μὴν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῶν μισθοδοτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοιντο ὑπ᾽ αὐτῶν· ἐπιτήδειοι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης διατριβῆς. ἄλλως τε οὐδὲ σχοῖεν ἄν τι ἄλλο, πρὸς ὅ, τι χρὴ ἀποκλίναντας αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ᾽ ἤν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἀργοὶ, καὶ περιττοί εἰσιν. οὐδὲν οὖν οὔτ᾽ αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἂν, οὔτ᾽ ἐκεῖνοι ὑβρισταὶ δοκοῖεν, ἐς τὴν ἀμίδα φασὶν ἐνουροῦντες· ἐπὶ γάρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν

ipſi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur, ſuſtinent merito: ego vero innocens, niſi veritatis & libertatis poena eſt. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quoſdam aut adulatores idiotas, parvo animo & humiles ſuo ingenio homunciones, neque operae pretium eſt ab eiuſmodi familiaritatibus deterrere, neque enim obſequantur: quin ne reprehenſione quidem valde digni ſunt, ſi non diſcedant a ſuis conductoribus, quantacunque ab illis contumelia affecti: idonei enim, nec indigni ſunt ea conſuetudine: & alioquin neque habeant, ad quod animum appellentes, operoſos ſe demonſtrent; ſed ſi quis hoc illis auferat, ilicet inertes ſunt, otioſi, ſuperflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumelioſos eſſe putaverim, ſi in matulam, quod aiunt, immingant: huius enim contumeliae cauſa a principio domos iſti intrant, haec profeſſio iſto-

καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι. Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ᾽ ὧν ἐπὶ τὸν τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνταί τινες, προεξετάσας, δείξαιμι, οὐ πάνυ βιαίους, οὐδ᾽ ἀναγκαίας. οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναιροῖτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐθελοδουλείας. οἱ μὲν δὴ πολλοὶ, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρείαν προθέμενοι, ἱκανὸν τοῦτο προκάλυμμα οἴονται, προβεβλῆσθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιοῦσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν διαφυγεῖν ζητοῦντες· εἶτα ὁ Θεόγνις πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος

[οὔτ᾽ ἔτι εἰπεῖν, οὔτ᾽ ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδε-

15 Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος) Τὸ πλῆρες καὶ τὸ λοιπὸν τοῦτο· οὔτε τι εἰπεῖν, οὔτε ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται. V.

rum eſt, ferre, quae fiunt, & perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum cauſa indignari aequum eſt, & tentare, quantum eius poteſt fieri, reducine poſſint, & erepti *dominis ſuis* ad libertatem revocari. Videor autem commode facturus, ſi perpenſis antea cauſis, quibus ad hoc vitae genus induci quidam ſe patiuntur, oſtendam, non valide urgentes eſſe, neque neceſſarias. Ita enim praecidatur illis cauſa, quam poſſint dicere, & primum voluntariae ſervitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, & neceſſariarum rerum indigentiam cauſati, illud putant idoneum velum praetendiſſe ſui ad hanc vitam transfugii: ac ſufficere ſibi putant, ſi dixerint, venia ſe dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere ſtudeant. Tum Theognis in promtu eſt, & frequens illud:

Quiſquis enim dira vir paupertate ſubactus,

ται,] καὶ ὅσα ἄλλα δείγματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεννέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξενηνόχασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἑώρων αὐτοὺς φυγήν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὑρισκομένους ἐκ τῶν τοιούτων ξυνουσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευθερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ καλός που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις ἐοικότα λαμβάνουσι, τίς ἔτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτοὺς, ἀεὶ μενούσης ὁμοίας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς ἀεὶ, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδὲν, οὐδὲ περιττὸν ἐς φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοθὲν, κἂν δοθῇ, κἂν ἀθρόως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς καταναλίσκεται. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, αἳ τὴν πενίαν τηροῦσι, παραβοηθοῦσαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἳ τέλεον ἐξαιρήσουσι· καὶ ὑπὲρ

5 Ὡς ὁ καλός που ῥήτωρ ἔφη) Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς ταῦτά φησι, τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις ἐοικότα, ἃ οὔτε σώζειν, οὔτε ἀπολλύναι δύνανται. V.

& quaecunque terriculamenta de paupertate ignaviſſimi quique poëtarum extulere. Ego vero ſi quidem viderem, illos fugam aliquam paupertatis revera talibus in convictibus inveniſſe, minutam cum illis de nimia libertate diſputationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praeclarus alicubi orator ait, cibis aegrotorum ſimilia accipiunt; quomodo efficient, ut non & hac parte male ſibi conſuluiſſe videantur, eodem illis vitae tenore ſemper manente? Paupertas enim ſemper illos comitatur, accipere ſemper neceſſe habent, nihil eſt, quod reponant, aut tanquam ſuperfluum in praeſentia cuſtodiant; ſed quidquid datur, quantumvis detur, quantumvis crebro accipiatur, ad aſſem omne & in praeſentem neceſſitatem impenditur. At praeſtiterat, eas excogitaſſe rationes, non quae ſervant paupertatem, modice modo ſublevatam interim, ſed quae tollant peni-

γε τοῦ τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον ἴσως ῥιπτεῖν ἔδει, ὦ Θέογνι, καὶ πετρῶν, ὡς φῄς, κατ᾽ ἠλιβάτων. εἰ δέ τις ἀεὶ πένης, καὶ ἐνδεὴς, καὶ ὑπόμισθος ὢν, οἴεται πενίαν αὐτῷ τούτῳ διαπεφευγέναι, οὐκ οἶδα πῶς ὁ
6 τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾷν. Ἄλλοι δὲ πενίαν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι, οὐδὲ καταπλαγῆναί φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες, ἐκπορίζειν τὰ ἄλφιτα, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, ἢ ὑπὸ γήρως, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ τήνδε ῥᾴστην οὖσαν τὴν μισθοφορὰν, ἀπηντηκέναι. Φέρ᾽ οὖν ἴδωμεν εἰ ἀληθῆ λέγουσι, καὶ εἰ ἐκ τοῦ ῥᾴστου περιγίγνεται αὐτοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν ἐοικότα εἴη ταῦτά γε, μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμόντα, ἕτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δέ ἐστι καὶ ῥηθῆναι κατ᾽ ἀξίαν, ἀδύνατον· τοσαῦτα πονοῦσι καὶ κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦ-

13 Εὐχῇ γὰρ ἂν) Αἱ γὰρ εὐχαὶ ὡς ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. V.

tus. Et huius quidem rei cauſa in pontum forte cetis horribilem proiicere ſe, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria; quod ais, ſe dare praecipitem. Si quis vero ſemper inops, indigus, & mercenarius cum ſit, ea ipſa re paupertatem ſe putat effugiſſe; neſcio, qui talis non ipſe ſibi videatur imponere? Alii rurſus paupertatem ipſam a ſe metui negant, neque abhorrere ſe aiunt, ſi poſſint eodem, quo alii, modo laborantes victum parare. Iam vero affecto ſibi vel ſenectute vel morbis corpore, ad hanc ſe facillimam mercenariae vitae rationem delatos. Age igitur videamus, utrum vera praedicent, & an ex facili adeo redeant illis ea, quae dantur, non multum, non plus, quam alii, laborantibus. Voto enim ſane ſimile fuerit, ſine labore aliquem, ſine moleſtia, praeſentem pecuniam accipere. Sed *quam contra omnia ſe habeant*, neque dici, prout res poſtulat, poteſt: tot labores ſuſtinendi, tot moleſtiae in illis familiaritatibus, ut firmiore

θα καὶ ἐπὶ τοῦτο μάλιστα τῆς ὑγείας δεῖσθαι, μυρίων ὄντων ὁσημέραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονούντων. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ· ἐπειδὰν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς οὐδ' οἱ διὰ ταύτην λέγοντες αὑτοὺς ἀποδίδοσθαι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἄν. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστα- 7
τον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐσπηδᾶν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας μὲν τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἀργύρου, εὐδαιμονίσαντας δὲ ἐπὶ τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ· ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανδὸν οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος πίεσθαι τοῦ χρυσίου. ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δούλους ἀντ' ἐλευθέρων τίθησιν, οὐχ ἡ τῶν ἀναγκαίων χρεία, ἣν ἔφασκον, ἀλλ' ἡ τῶν οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος. τοιγαροῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτοὺς

6 Ὡς οὐδ' οἱ) Ὡς οὐχ οἱ διὰ ταύτων λέγοντες. G.

hic vel ad hoc ipſum valetudine opus ſit, cum ſexcenta ſint, quae corpus atterant quotidie, & ad ultimam deſperationem fatigent. Dicemus autem ſuo illa tempore, cum etiam reliquas iſtorum moleſtias enarrabimus. In praeſentia ſatis fuit oſtendiſſe, neque eos verum dicere, qui hac de cauſa ſe ipſos vendidiſſe praedicant. Relinquitur, id quod veriſſimum eſt, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis cauſa illos, & multas propter ſpes eaſque luculentas, in domos alienas inſilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in coenis & deliciis aliis, ſperantes quantum tauri ſtatim plenis faucibus, nemine obturante, devoraturi ſint. Haec abducunt illos, & ex liberis ſervos faciunt: non indigentia rerum neceſſariarum, quam dicebant modo, ſed non neceſſariarum cupiditas, & multarum illarum atque pretii magni rerum affectatio. Itaque iſtos, tan-

καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς ἔντεχνοί τινες, καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι παραλαβόντες, ὑπεροπτικῶς περιέπουσιν, ὅπως ἀεὶ ἐρασθήσονται αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου μεταδιδόντες· ἴσασι γὰρ ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τοῦ ἔρωτος γενησομένην. ταύτην οὖν ἀποκλείουσι, καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι· δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστος αὐτοῖς γένηται· προσμειδιῶσιν οὖν, καὶ ὑπισχνοῦνται, καὶ ἀεὶ ποιήσουσι, καὶ χαριοῦνται, καὶ ἐπιμελήσονται πολυτελῶς. εἶτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, καὶ οὗτος τοῦ ἐρᾷν, κἀκεῖνος τοῦ μεταδιδόναι. πέπρακται δ' οὖν
8 αὐτοῖς οὐδὲν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος. Τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ

1 Καὶ τρίβωνες) Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις. σημαίνει δὲ τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι, καὶ διὰ πολλῆς πείρας ἐληλακότας. V.

quam invenuſtos & infelices amatores cum nacti ſunt, aſtuti & veteratores amaſii ſuperbe tractant, atque in tantum modo colunt, uti ſemper ab iis amentur, frui autem amoribus ſuis ne ad oſculum quidem extimum permittunt, qui norint in fructu ipſo ſolutionem amoris ineſſe. Hanc igitur excludunt, & ſummo cavent ſtudio. ceterum ſpe ſemper amatorem ſuſtentant: quippe metuunt, ne deſperatio illum a nimia cupiditate abducat, atque ita amare ipſos deſinat. Arrident igitur, & pollicentur, & ſemper facturi ſunt, & praebituri, & rationem habituri pretioſorum *munerum*: inter haec ambobus non ſentientibus anni obrepunt, ut iam intempeſtivum ſit, amare alterum, alterum praebere. Tota itaque vita nihil iis praeter ſpem actum eſt. Ac propter cupiditatem voluptatis ſuſtinere omnia, non omnino forte reprehendendum fuerit; ſed venia indulgenda, ſi quis volu-

ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καίτοι αἰσχρὸν ἴσως, καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ ταύτην ἑαυτόν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἡ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή. ὅμως δ' οὖν ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο. τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον· καὶ ταῦθ' ὁρῶντας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀναγκαῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὅ, τι δή ποτέ ἐστι τὸ ἡδὺ, οὔτε ἐγένετό πω τοσούτου χρόνου· προσέτι δὲ, οὐδὲ γενήσεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μέν γε τοῦ Ὀδυσσέως ἑταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίοντες, ἠμέλουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδὺ, τῶν καλῶς ἐχόντων κατεφρόνουν· ὥστε οὐ πάντῃ ἄλογος αὐτῶν ἡ λήθη τοῦ καλοῦ, πρὸς τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς διατριβούσης. τὸ δὲ λιμῷ ξυνόντα παρεστῶτα ἄλλῳ τοῦ λωτοῦ ἐμφορουμένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μό-

11 Τὸν λωτὸν) Βοτάνη εὐώδης, ἣν ἔνιοι καλοῦσι μυρόλωτον. V.

ptate gaudeat, & undique illam perſequatur, ut particeps illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac ſervile, ipſum ſe propter eam vendere; multo enim maior ea, quae ex libertate contingit, voluptas eſt: verumtamen veniam aliquam habeat, ea ſi potiatur. At enim propter ſolam ſpem voluptatis inſuavia ita multa ſuſtinere, ridiculum & amens eſſe arbitror: idque cum videant, labores quidem manifeſtos eſſe & apertos, & neceſſarios; ſperatum autem illud, quidquid demum ſit ſuave, neque contigiſſe unquam tanto tempore, neque adeo, ſi quis recte rationem putet, ut contingat, futurum videri. Ac ſocii quidem Ulyſſis, dulci illo Loto guſtato, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praeſentia ſuave videretur, honeſta & pulchra neglexerunt; ut non omnino abſurda eſſet illorum oblivio honeſti, animo in ſuavitate illa occupato. Verum eſſe aliquem, qui famis ipſe ſodalis adſtet alii Loto ſe ingurgitanti, neque impertienti quidquam,

νης, τοῦ κἂν αὐτὸν παραγεύσασθαί ποτε δεδόσθαι, τῶν
καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις,
ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινων Ὁμηρικῶν ὡς
9 ἀληθῶς δεόμενον. Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐ-
τοὺς ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι
τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὅ, τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά
ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλὴν εἰ μὴ κἀκείνων τις
μεμνῆσθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομέ-
νων, τοῦ ξυνεῖναι εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδρά-
σιν. εἰσὶ γὰρ οἳ καὶ τοῦτο περίβλεπτον καὶ ὑπὲρ τοὺς
πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τοὐμὸν ἴδιον, οὐδὲ βασι-
λεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, καὶ συνὼν ὁρᾶ-
σθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας, δεξαί-
10 μην ἄν. Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὔσης, φέρε
ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ
εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη

9 Εὐπαρύφοις ἀνδράσιν) Εὐκατεργάστοις, εὐδαίμοσι, πλουσίοις. V.

hac ſola ſpe ductus, fore ut ſibi etiam aliquando deguſtandus detur; atque interim bona & recta obliviſcatur: illud mehercules riſu dignum, & Homericis plagis vere indigens. Quae igitur ad convictus iſtos agunt, & propter quae divitibus ſe praebent, ut ipſis pro arbitrio abutantur, haec ſunt, aut his fere proxima: niſi forte illorum etiam mentionem iniecisse aliquis velit, qui gloria ſola efferuntur verſandi cum generoſis viris & praetextatis. Sunt enim, qui hoc etiam illuſtre quiddam & vulgo ſuperius putant, cum equidem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec cum magno Rege eſſe, & in convictu eo conſpici, ſi hoc per ſe ſolum ſit, neque aliud quidquam boni ex illa conſuetudine ad me redeat. Hoc igitur cum *rationis ſuae* argumentum & quaſi fundamentum habeant, age iam inter nos videamus primo, quae ſuſtineant, priuſquam admittantur,

ὄντες πάσχουσιν· ἐπὶ πᾶσι δὲ, ἥ τις αὐτοῖς ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος γίγνεται. οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἔστιν, ὡς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὔληπτα γοῦν, καὶ οὐ πολλοῦ δεήσει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον· εἶτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχοῦς δὲ τῆς θυραυλίας, ἕωθεν τε ἐξανιστάμενον, περιμένειν ὠθούμενον, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα ὑπὸ θυρωρῷ κακῶς συρίζοντι, καὶ ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ ταττόμενον, καὶ μισθὸν τελοῦντα τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος· καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου ἀξίωμα, καὶ χρώματα αἱρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἥδηται, ὡς μὴ ἀπᾴδῃς, μηδὲ προσκρούῃς βλεπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἕπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προω-

& votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi ſunt, illis eveniant; poſt omnia vero, quae ipſis converſio fiat fabulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem iſta eſſe, ſed ob id ipſum facilia ad adipiſcendum, neque multo labore opus habere; ſed modo opus eſſe, ut velis, dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo diſcurſu *opus eſt*, & multis ad ianuam excubiis. Mane ſurgendum, exſpectandum deinde eſt, ac durandum, ſi impellaris interea & excludaris, & impudens nonnunquam moleſtuſque videaris, ſub imperio quaſi ianitoris Syrum male ſermonem admiſcentis, aut nomenclatoris Libyci conſtitutus, quibus mercedem ſolvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam veſtium curam maiorem, quam pro facultatibus, ſuſcipere oportet, ad dignitatem nempe eius, quem colas, & colores eligere, quibus ille delectetur, ne diſcrepes ab illo, neque offendas, ſi forte te videat: tum ſtudioſe illum aſſectari, vel praecedere potius, impulſum a ſervis, &

θούμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληροῦντα. ὁ δὲ,
11 οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἑξῆς ἡμερῶν. Ἢν δέ ποτε καὶ
τὰ ἄριστα πράξῃς, καὶ ἴδῃ σε, καὶ προσκαλέσας εἴρη-
ταί τι, ὧν ἂν τύχῃ, τότε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἱδρὼς, ἀ-
θρόος δὲ ὁ ἴλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν
παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι
δέον τίς ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες
ἦσαν αὐτοῖς, λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοὶ, αἰδῶ ἐκάλε-
σαν· οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευ-
σίαν. σὺ δ' οὖν ἐπισφαλεστάτης πειραθεὶς τῆς πρώτης
φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν
τὴν ἀπόγνωσιν. ἐπειδὰν δὲ πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας
ἰαύσῃς, ἤματα δ' αἱματόεντα διαγάγῃς, οὐ, μὰ Δία,
τῆς Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγάμων, ἀλ-
λὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχης δὲ καὶ τρα-
γικοῦ τινος θεοῦ συνιστάντος, ἐξέτασις τοὐντεῦθεν, εἰ οἶ-

5 Ἴλιγγος) Ὅταν περὶ τὴν καρδίαν στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, ὃ καλοῦσιν ἴλιγγον.

11 Καταδικάσας) Ἀντὶ τοῦ κατηγορήσας. V.

quandam quaſi pompam implere. Ille vero multis deinceps diebus neque adſpicit te. Si vero aliquando feliciſſimus ſis, & videat te, & ad ſe vocatum rogaverit fortuitorum quiddam: tum ſane ſudor multus, & crebra vertigo, & tremor intempeſtivus, & riſus praeſentium de aeſtu tuo: & ſaepe cum reſpondendum ſit, quis Achivorum rex fuerit? reſpondes, mille illis naves fuiſſe. Hoc boni quidem viri pudorem appellant, audaces vero timiditatem, & maligni, inſcitiam: tu vero primam tibi humanitatem periculoſiſſimam expertus, diſcedis, tuam ipſe damnans meticuloſam diffidentiam. Cum vero multae tibi inde *noctes ſine munere ſomni, ſanguineique dies* tranſierunt, non Helenae ſane cauſa, aut Pergamorum Priami, ſed quinque, quos ſperas, obolorum, & iam Tragicus tibi Deus aliquis obvenerit, qui te

σθαι τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἡ διατριβὴ οὐκ ἀηδὴς, ἐπαινουμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ· σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ βίου τότε προκεῖσθαι δοκεῖ· ὑπεισέρχεται γὰρ εἰκότως τὸ μηδ᾽ ὑπ᾽ ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι, πρὸς τοῦ προτέρου ἀποβληθέντα, καὶ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυρία διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις φθονοῦντα, (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιουμένους) αὐτὸν δὲ πάντα ἐνδεῶς εἰρηκέναι νομίζοντα, φοβούμενον δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενίζοντα, καὶ εἰ μὲν ἐκφαυλίζοι τι τῶν λεγομένων, ἀπολλύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν ἀκούοι, γεγηθότα καὶ εὔελπιν καθιστάμενον. Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι 12
φρονοῦντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους, ὧν ἕκαστος ὥσπερ ἐκ λόχου τοξεύων, λέληθεν. εἶτ᾽ ἐννόησον ἄνδρα ἐν βαθεῖ πώγωνι καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἶ-

commendet; examen inde inſtituitur, an literas noveris. Ac diviti quidem illa non inſuavis exercitatio, qui laudetur per hanc occaſionem, & felicitatis nomine praedicetur; tibi vero certamen de ipſa anima, & vita univerſa videtur eſſe propoſitum. Nec immerito enim ſubit, nec ab alio receptum te iri, reiectus a priore aliquo, & reprobatus ſi fueris. Neceſſe igitur eſt in ſexcentas tum partes animum diſtrahi, qui invideas his, qui tecum ſimul examinantur, (pone enim, alios eſſe eadem, quae tu, appetentes) te ipſum vero tenuiter nimis dixiſſe omnia arbitreris; porro metuas & ſperes, & ipſius in vultu oculos defigas, ita ut ſi ipſe reſpuere quid eorum, quae dicis, videatur, periſſe te putes, ſi vero cum ſubriſu audiat, gaudeas, & bona cum ſpe adſtes. Eſt autem vero ſimile, multos eſſe, qui obtrectent tibi, & alios tibi opponant, quorum unuſquiſque velut ex inſidiis occulte iaculetur. Iam cogita, virum prolixa cum barba &

δὲν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲν δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μή. μέσος ἐν τοσούτῳ χρόνος, καὶ πολυπραγμονεῖταί σου ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος· κἂν μέν τις ἢ πολίτης ὑπὸ φθόνου, ἢ γείτων ἔκ τινος εὐτελοῦς αἰτίας προσκεκρουκὼς, ἀνακρινόμενος εἴπῃ μοιχὸν, ἢ παιδεραστὴν, τοῦτ᾽ ἐκεῖνο, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα ἑξῆς ἐπαινῶσιν, ὕποπτοι, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδεκασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως ἐναντιωθῆναι· μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατήσειας. εἶεν, καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα τῆς εὐχῆς μειζόνως· αὐτός τε γὰρ ἐπῄνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν φίλων οἱ ἐντιμότατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ οὔτε ὁ ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐμέμψατό σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα ἵλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ
13 ἱερά. Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀ-

canis capillis explorari, ſi quid norit utile; & aliis quidem videri noſſe, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo ſcrupuloſe inquiritur vita tua omnis ſuperior: & ſi quis vel tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de cauſa tibi offenſus, interrogatus de te, aut moechum dixerit, aut puerorum amore infamem, ilicet, is putatur ex Iovis ipſius tabulis datus teſtis: ſin ad unum omnes ordine te laudent, ſuſpecti habentur, & ambigui, & corrupti. Oportet igitur multa te felicitate uti, & nuſquam omnino oppugnari: hac ſola enim ratione viceris. Eſto. Feliciter tibi omnia a maiori quadam fortuna evenerunt: & ipſe enim tuam laudavit orationem, & amicorum honoratiſſimi, & quibus maxime credit de talibus, ipſum non averterunt: porro idem vult uxor, neque procurator contradicit, nec diſpenſator: neque vitam tuam quiſquam reprehendit, ſed placata omnia, & litatum undique. Viciſti igitur, beate, coronatus es Olym-

λύμπια· μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἴληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθήρηκας, καὶ ἕξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δή σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τἀγαθὰ, ἵνα μὴ Φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾖ, καὶ τόν τε μισθὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ὁρισθῆναι, καὶ τοῦτον ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλοῦ, καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς, ἀποτείναντα τὼ πόδε καθεύδειν, μόνα ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης, καὶ ὧν ἔμμισθος εἶ. ἐχρῆν μὲν οὕτως, ὦ Τιμόκλεις, καὶ οὐδὲν ἂν ἦν μέγα κακὸν, ὑποκύψαντα φέρειν τὸν ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὔφορον, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχρυσον ὄντα· ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς

3 Ὀρνίθων γάλα) Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν, ὅταν τινὶ προσρυῇ, λεγομένη, τὸ ὀρνίθων γάλα. V. (ὀρνίθων δὲ γάλα τὸ λευκὸν τοῦ ᾠοῦ. C.)

piis, vel potius, Babylonem cepiſti, aut Sardium arcem expugnaſti: & Amaltheae cornu habebis, & gallinarum lac mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona contingere, ne foliacea modo corona ſit; mercedem oportet conſtitui minime contemnendam, eamque, quo tempore opus eſt, ſine difficultate ſolvi, aliumque etiam ſupra vulgus honorem tibi haberi; & requietem iam contingere laborum illorum, & luti, & curſuum, & vigiliarum; & illud quod in votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac ſola ea agere, quorum cauſa aſſumtus initio fuiſti, & quorum nomine capis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum ſic malum foret, ſubmiſſa cervice iugum ferre leve & commodum, &, quod maximum eſt, inauratum. Sed multum abeſt, immo omnia. Sexcenta enim ſunt intolerabilia libero homini, quae in ipſo

ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἑξῆς
ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναιτο, παιδείᾳ κἂν
14 ἐπ' ἐλάχιστον ὡμιληκώς. Ἄρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου
δείπνου, ἢν δοκῇ, ὅ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς
μελλούσης ξυνουσίας. εὐθὺς οὖν πρόσεισι παραγγέλλων
τις ἥκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης, ὃν χρὴ
πρότερον ἵλεων ποιήσασθαι, παραβύσαντα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκῇς, τοὐλάχιστον πέντε δραχμάς· ὁ δὲ ἀκκισάμενος, καὶ ἄπαγε, παρὰ σοῦ δὲ ἐγώ; καὶ Ἡράκλεις, μὴ γένοιτο ἐπειπὼν, τέλος ἐπείσθη· καὶ ἄπεισί σοι πλατὺ ἐγχανών· σὺ δ' ἐσθῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν ὡς κοσμιώτατα σχηματίσας, λουσάμενος ἥκεις, δεδιὼς μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειρόκαλον γὰρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἥκειν, φορτικόν. αὐτὸ οὖν τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελήλυθας· καί σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντο· καὶ παραλαβών

9 Ὁ δὲ ἀκκισάμενος) Προσποιησάμενος, ὑποκρινάμενος. V.

iam convictu fiunt. Conſidera autem ipſe, dum deinceps audies, utrum ſerre ea poſſit, ſi cui vel ad breviſſimum tempus conſuetudo cum eruditione fuerit. Incipiam autem a prima coena, ſi ita videtur, quam te coenaturum probabile eſt, aditialem quaſi futurae conſuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus ſervulus, quem placare prius oportet, in manum demiſſis, ne ruſticus eſſe videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per ſimulationem recuſans initio, &, apage, inquiens, a tene ego? &, me Hercules non fiet, ſubiiciens, denique perſuaderi ſibi patitur, & albis te dentibus ridens abit. Tu vero pura veſte depromta, & quam ornatiſſime compoſitus lotuſque venis, metuens, ne ante alios adſis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut ſuperbum, venire ultimum. Ipſo igitur medio obſervato tempore, ingreſſus es, & cum honoris te ſignificatione exceperunt, teque prehenſum aliquis

τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοῦ πλουσίου, μετὰ δύο που σχεδὸν τῶν παλαιῶν φίλων. Σὺ δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνωστα πάντα· καὶ ἥτε οἰκετεία εἰς σὲ ἀποβλέπει, καὶ τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ἐπιτηροῦσιν· οὐδ' αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς τὴν γυναῖκα, εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις. οἱ μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι ὁρῶντες ἐκπεπληγμένον, ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκώπτουσι, τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι, τὸ καινὸν εἶναί σοι καὶ τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον· ὥσπερ οὖν εἰκὸς, ἰδίειν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας, καὶ μήτε διψῶντα πιεῖν αἰτεῖν τολμᾷν, μὴ δόξῃς οἰνόφλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων παρατεθέντων ποικίλων

accumbere iuſſit paulum ſupra divitem, poſt duos circiter amicorum veterum. Tu vero tanquam Iovis domum ingreſſus admiraris omnia, & ad unumquodque eorum, quae fiunt, ſuſpenſus aeſtuas: peregrina enim tibi & incognita omnia: porro hinc familia in te intendit oculos, hinc convivarum quiſque, quid agas, obſervant. Nec ipſe dives non hoc curat, ſed praecepit etiam ſervorum quibuſdam, ut attendant, quomodo erga pueros & uxorem te geras, utrum ſaepe circumlatis oculis eos adſpicias. Ac convivarum quidem ſervi attonitum te videntes, inſcitiam eorum, quae facis, rident, ſignumque etiam ex illo capiunt, te nunquam apud alium prius coenaſſe, quod novum tibi inſolenſque ſit mantile appoſitum. Ut igitur facile eſt ad coniiciendum, ſudare te prae aeſtu neceſſe eſt, nec audere, cum ſitis, poſcere poculum, ne vinoſus videare; neque fructibus appo-

πρὸς τινὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ᾽ ὅ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκης· ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλησίον δεήσει, κἀκεῖνον ζηλοῦν καὶ μανθάνειν τοῦ δείπνου
16 τὴν ἀκολουθίαν. Τὰ δ᾽ ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ θορύβου πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ τῆς τοσαύτης τρυφῆς· ἄρτι δὲ, οἰκτείρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὢν, εἶτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίοτε δὲ κἀκεῖνο εἰσέρχεταί σε, ὡς ζηλωτόν τινα βιώσῃ τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντρυφήσων, καὶ μεθέξων αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. οἴει γὰρ εἰσαεὶ Διονύσια ἑορτάσειν, καί που καὶ μειράκια ὡραῖα διακονούμενα, καὶ ἠρέμα προσμειδιῶντα, γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν διατριβήν· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο φθέγγεσθαι,

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

ſitis variis, ordine quodam ſtructis, ſcire ad quid primo aut poſtea manum porrigas. Furtim igitur reſpicere ad vicinum oportebit, & illum imitari, & ab illo diſcere coenae ordinem. Ceterum varius es, & tumultu animi plenus, perturbatus ad ſingula, quae fiunt: & nunc quidem beatum praedicas divitem auri cauſa & eboris, & tantarum deliciarum: iam vero te miſerabere, qui cum nihil ſis *ad hunc comparatus divitem*, vivere tamen te arbitreris: nonnunquam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam invidendam victurus ſis vitam, qui ad delicias uſque omnibus illis uſurus, & aequo iure particeps illorum futurus ſis. Putabis nimirum, ſemper te acturum Dionyſia. Ac forte etiam adoleſcentuli formoſi miniſtrantes, & leviter arridentes, venuſtiorem tibi futuram vivendi conditionem pingunt, uti ſemper Homericum illud dicas:

Non pigeat Troaſque ocreati & cruris Achivos

πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης εὐδαιμονίας. Φιλοτησίαι τὸ ἐπὶ τούτῳ· καὶ σκύφον εὐμεγέθη τινὰ αἰτήσας, προὔπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δή ποτε προσειπών· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μέν τι σε καὶ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει, ἠγνόησας ὑπ᾽ ἀπειρίας, καὶ ἀγροικίας δόξαν ὦφλες. Ἐπίφθονος δ᾽ οὖν ἀπὸ τῆς προπό- 17
σεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν φίλων γεγένησαι, καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν· ὅτι τήμερον ἥκων, προὐκρίθης ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων. εὐθὺς οὖν καὶ τοιοῦτός τις περὶ σοῦ λόγος ἐν αὐτοῖς. τοῦτο ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο, καὶ τῶν ἄρτι ἐσεληλυθότων ἐς τὴν οἰκίαν, δευτέρους εἶναι. καὶ μόνοις τοῖς Ἕλλησι τούτοις ἀνέῳκται ἡ Ῥωμαίων πόλις. καίτοι τί ἐστιν ἐφ᾽ ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν; οὐ ῥημάτια δύστηνα λέγοντες, οἴονταί τι παμμέγεθες ὠφελεῖν; ἄλ-

2 Φιλοτησίαι) Φιλοτησία ἐστὶν, ἡνίκα τις ἐν ἀρίστῳ, ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πιὼν, τὸ λοιπὸν παράσχῃ φίλῳ καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος. V.

multa pati & facere tantae felicitatis gratia. Hinc amicitiae libabitur, & magnum quoddam poculum poſcens propinat tibi Magiſtro, vel quocunque demum nomine te appellans: tu vero capiens poculum, quid tibi reſpondendum ſit ignoras prae imperitia, & ruſticitatis opinionem praebes. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurium ſubiiſti, & iam prius in ipſo accubitu offendiſti quoſdam illorum, quod novus hoſpes praelatus es viris, qui multorum iam annorum ſervitutem exhauſere. Statim igitur tales inter ipſos habentur de te ſermones. Hoc ſcilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam poſt eos, qui modo ingreſſi domum ſunt, habeamur: &, ſolis hiſce Graeculis Romanorum urbs patet. Quid vero eſt, quo ante nos cenſentur? num ſermunculis quibuſdam miſeris proferendis, maximam ſe putant utilitatem afferre? Alius vero,

λος δὲ, οὐ γὰρ εἶδες ἴσα μὲν ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ παρατεθέντα συλλαβὼν κατέφαγεν; ἀπειρόκαλος ἄνθρωπος, καὶ λιμοῦ πλέως· οὐδ᾽ ὄναρ λευκοῦ ποτε ἄρτου ἐμφορηθεὶς, οὔτε γε Νομαδικοῦ, ἢ Φασιανοῦ ὄρνιθος, ὧν μόλις τὰ ὀστᾶ ἡμῖν καταλέλοιπε. τρίτος ἄλλος, ὦ μάταιοι, φησὶ, πέντε οὐδ᾽ ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν, ἐνταῦθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτνιώμενον. νῦν μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ ἐπιμελείᾳ ἐστίν· ἐπειδὰν δὲ πατηθῇ πολλάκις, καὶ τοῦ πηλοῦ ἀναπλησθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀθλίως ἐῤῥίψεται, κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τοιαῦτα περὶ σοῦ πολλὰ στρέφουσι, καί που ἤδη καὶ πρὸς διαβολάς τινες αὐτῶν παρασκευάζονται.
18 Τὸ δ᾽ οὖν συμπόσιον ὅλον ἐκεῖνο, σόν ἐστι, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλεῖστοι τῶν λόγων· σὺ δ᾽ ὑπ᾽ ἀηθείας πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιὼν οἴνου λεπτοῦ, καὶ δριμέος, πάλαι τῆς γαστρὸς ἐπειγούσης, πονήρως ἔχεις· καὶ οὔτε προεξαναστῆναί σοι καλὸν, οὔ-

7 Ποτνιώμενον) Δυσφοροῦντα, μετὰ οἰμωγῆς παρακαλοῦντα. V.

non enim vidiſti, inquit, quantum biberit? & quomodo appoſita ſibi corripiens voraverit? bonarum rerum imperitus homo, & eſuritionum plenus, ne per quietem unquam candido pane ſatiatus aut Numidica gallina, vel Phaſiana, quarum vix oſſa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, inquit, ne totis quidem quinque interiectis diebus videbitis hominem hic inter nos ſimiliter querentem. Nunc enim ut novi calcei in honore quodam & cura eſt: cum vero calcatus fuerit aliquoties, & luto oppletus, ſub lecto iacebit miſere, cimicibus non minus, quam nos, refertus. Ac hi quidem talia de te multa verſant, & forte iam ad calumnias ſe parant quidam eorum. Convivium igitur illud totum tuum eſt, ac de te ſermones plerique. Tu vero, inſuetus videlicet, plus iuſto qui biberis vini tenuis & acris, olim urgente ventre male habes: & tamen neque ante reliquos ſur-

τε μένειν ἀσφαλές. ἀποτεινομένου τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λογων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παριόντων, (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαί σοι τὰ αὑτοῦ βούλεται) κόλασιν οὐ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα, μήτ' ἀκούων εἴ τις ᾄδει, ἢ κιθαρίζει, πάνυ τιμώμενος μειρακίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὔχῃ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον. Τοῦτο μὲν δή σοι τὸ πρῶτον, ὦ 19
ἑταῖρε, καὶ ἥδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τοῦ θύμου, καὶ τῶν λευκῶν ἁλῶν ἥδιον, ὁπηνίκα βούλομαι, καὶ ὁπόσον ἐλευθέρως ἐσθιομένῳ. ἵνα γοῦν σοι τὴν ὀξυρεγμίαν τὴν ἐπὶ τούτοις παρῶ, καὶ τὸν ἐν τῇ νυκτὶ ἔμετον, ἕωθεν δεήσει περὶ τοῦ μισθοῦ ξυμβῆναι ὑμᾶς, ὁπόσον τε καὶ ὁπότε τοῦ ἔτους χρὴ λαμβάνειν. παρόντων οὖν δύο ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθίζεσθαι

gere decorum tibi eſt, neque manere tutum. Producta ergo compotatione, dum ſermo alius ex alio naſcitur, dum ſpectaculum ſuccedit ſpectaculo: (omnia enim ſua oſtentare tibi vult) poenam non parvam ſuſtines, prae qua nec vides, quae fiunt, neque audis, ſi quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adoleſcentulus; ſed laudas tu quidem neceſſario, ceterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narrari, ut tandem aliquando ſolvatur convivium. Haec itaque prima tibi, ſodalis, & ſuaviſſima illa coena: mihi non item, de cepa & candido ſale iucundius, cum volo & quantum volo, libere ſumenti: ut enim acidum ructum, qui conſequi iſta ſolet, & vomitionem nocturnam omittam, poſtridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, & quo anni tempore accipere oporteat. Praeſentibus ergo duobus tribuſve amicis, advocato te atque aſſidere iuſſo, dicere

κελεύσας, ἄρχεται λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὁποῖά ἐστιν, ἑώρακας ἤδη, καὶ ὡς τῦφος ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς, ἀτραγῴδητα δὲ, καὶ πεζὰ πάντα, καὶ δημοτικά· χρὴ δέ σε οὕτως ἔχειν ὡς ἁπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν ψυχήν σοι τὴν ἐμαυτοῦ, ἢ καὶ, νὴ Δία, τῶν παίδων (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης ἡγοίμην δεσπότην. ἐπεὶ δὲ καὶ ὡρίσθαι τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὔταρκες τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ συνίημι ὡς οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσιν ἕξεις· ὅμως δ' οὖν καὶ ὡρίσθω τι. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένος, ὦ φίλτατε, κᾀκείνων, ἅπερ ἐν ἑορταῖς ἐτησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. οὐ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τῶν τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν

incipit: Quae ſit noſtra vivendi ratio, heri vidiſti, & quam nullus ſit in ea iactationi locus, nihil hic tragoediarum, pedeſtria [humilia] omnia & civilia: ceterum ita te exiſtimare volo, & ita te inſtituere, ut communia nobis futura memineris omnia. Ridiculum enim fuerit, ſi quod principatum tenet, animum tibi meum, aut Hercle liberorum, (ſi ſint illi liberi inſtitutionis egentes) cum credam, reliquorum te non ex aequo dominum arbitrer. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus eſt, video quidem mediocritatem tuam & mores ſua virtute beatos contentoſque, atque intelligo, non mercedis ſpe noſtram te domum acceſſiſſe, ſed aliarum rerum cauſa, benevolentiae noſtrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipſe, quid volueris, dicito, ſed memineris, cariſſime, illorum etiam, quae in ſolemnitatibus annuis daturos nos facile aſſequeris: neque enim negligemus

αὐτὰ συντιθέμεθα. πολλαὶ δὲ, οἶσθα, τοῦ ἔτους αἱ τοιαῦται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων, μετριώτερον δηλονότι ἐπιβάλοις ἡμῖν τὸν μισθόν· ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρείττοσιν εἶναι χρημάτων. Ὁ μὲν ταῦτ᾽ εἰπὼν, καὶ ὅλον σε διασείσας ταῖς ἐλπίσι, τιθασσὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας, συνίης μὲν ἠρέμα τῆς μικρολογίας, σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθὲς ἔσεσθαι νομίζεις, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χείλεα μέν τ᾽ ἐδίην᾽, ὑπερώην δ᾽ οὐκ ἐδίηνε.

τελευταῖον δ᾽ ὑπ᾽ αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, οὔ φησιν ἐρεῖν, τῶν φίλων δέ τινα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα τοῦ πράγματος εἰπεῖν, ὃ μήτ᾽ αὐτῷ γίγνοιτ᾽ ἂν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγ-

6 Τιθασσὸν) Τιθασσὸς ὁ ἥμερος· καὶ ἀτίθασσος ὁ ἀνήμερος. V.
9 Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις) Γραι. σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν. G. & M.

iſta, licet de his nihil iam inter nos conveniat: multae autem, noſti, ſingulis annis eiuſmodi ſunt occaſiones. Ad haec ergo reſpiciens, moderatiorem nobis ſcilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos ſuperiores eſſe pecunia. His ille dictis totum te commovit ſpe varia, & manſuetum ſibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia ſomniaveras, & agros totos vicoſque, intelligis quidem paulatim minutam parſimoniam; interim tamen adularis, ac promiſſionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firmum verumque eſſe putas, neſciens haec talia,

Labra rigaſſe quidem; non humectaſſe palatum.

Denique prae pudore ipſi permittis. At ille, ſe quidem dicturum negat, amicorum autem praeſentium unum iubet intercedere, & dicere, quod neque ſibi grave ſit, qui in

καιότερα δαπανῶντι, μήτε τῷ ληψομένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, ὁμογέρων τις, ἐκ παίδων κολακείᾳ σύντροφος, ὡς μὲν οὐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, φησι, τῶν ἐν τῇ πόλει ἁπάντων, ὦ οὗτος, οὐκ ἂν εἴποις, ᾧ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς Τύχης. λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιωθῆναι, καὶ ἑστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα. εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐθελήσαντας ἂν εἰ καὶ προσδιδόναι δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα, συνεῖναι τούτῳ, καὶ ὁρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἑταίρους, καὶ φίλους εἶναι δοκοῦντας· οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐποτμίας μακαρίσω· ὃς καὶ προσλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν οὖν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἄσωτος εἶ, τοσόν δέ τι εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλ-

alia etiam magis neceſſaria ſumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero eiuſdem ſenectutis homo, adulationi a pueritia inde aſſuetus, Feliciſſimum te, o noſter, inquit, eſſe, qui in hac urbe ſunt, omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod conſuetudine & communi menſa dignus habitus es, atque in primam earum, quae ſunt in Romanorum imperio, domum receptus. Hoc enim ſupra Croeſi talenta & Midae divitias, ſi moderate ſcias uti. Equidem cum viderim multos nobiles viros, qui vellent, ſi quid etiam impendendum ſit, ſolius gloriae cauſa cum hoc vivere, & conſpici circa hunc, & ſodales ipſius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem inſuper etiam mercedem accepturus ſis. Sufficere igitur puto, niſi plane prodigus & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde

πίδας. Ἀγαπᾶν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. οὐ γὰρ οὐδ' ἂν 21
φυγεῖν ἔτι σοι δυνατὸν ἐντὸς ἀρκύων γενομένῳ. δέχῃ τοίνυν τὸν χαλινὸν, μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἶ πρὸς αὐτὸν, οὐ πάνυ περισπῶντα, οὐδ' ὀξέως νύττοντα, μέχρις ἂν λάθῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μετὰ τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες ἐντὸς τῆς κιγκλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέπω ὁρᾷς, οὗ τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς· πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, καὶ ἀεὶ τὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις. τὸ δ' ἔμπαλιν ἢ σὺ ἤλπισας, γίγνεται· καὶ ὡς ἡ παροιμία φησὶν, ἐπὶ Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκάστην ὡς εἰπεῖν τὴν ἡμέραν ἀποσμικρυνόμενον, καὶ εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζον. Ἠρέμα οὖν ὥσπερ ἐν ἀμυδρῷ τῷ 22

13 Ἐπὶ Μανδραβούλου) Παροιμία κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων ἀεί. Ὁ γὰρ Μανδράβουλος οὗτος εὑρὼν ποτε θησαυρὸν ἐν Σάμῳ, χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀργυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν. V. (μέμνηται Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Διὶ κακουμένῳ addunt M. & B.)

exiguum, inprimis ad illas ſpes tuas. Tamen boni conſulas neceſſe eſt: neque enim iam fugere tibi integrum, intra retia haerenti. Recipis itaque frenum & os comprimis, & primum facilem te ipſi praebes agilemque, nec valde trahenti, neque acutum pungenti, donec ſenſim plane manſuetus illi fias. At qui extra familiam ſunt homines, ab eo te tempore admirantur, videntes te intra cancellos eſſe, ac nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxime unum factum eſſe. Tu necdum ipſe vides, qua re felix illis eſſe videaris: gaudes interim, & ipſe te decipis, & futura ſemper meliora putas futura. At illud plane contra, quam tu ſperaveras, accidit, &, quod eſt in proverbio, Mandrabuli more ſuccedit negotium, quod ſingulis prope diebus minuatur, & retro pedem ferat. Paulatim itaque &

φωτὶ τότε πρῶτον διαβλέπων, ἄρχῃ κατανοεῖν, ὡς αἱ μὲν χρυσαῖ ἐκεῖναι ἐλπίδες, οὐδὲν ἄλλ᾽ ἢ φῦσαί τινες ἦσαν ἐπίχρυσοι· βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες οὗτοι; ἴσως ἐρήσῃ με· οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ἐπίπονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις ἐστὶν, οὐδ᾽ ἐπινοῶ ἅτινα ἔφησθα τὰ καματηρὰ καὶ ἀφόρητα. οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάματος ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δουλοπρεπὲς, 23 οὐκ ἐν παρέργῳ τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος. Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ᾽ ἐκείνου, μηδ᾽ εὐπατρίδην σεαυτὸν οἴεσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ οὐδοῦ καταλείψων, ἴσθι, ἐπειδὰν ἐπὶ τοιαύτην σαυτὸν λατρείαν ἀπεμπολήσας εἰσίῃς. οὐ γὰρ ἐθελήσει σοι ἡ Ἐλευθερία ξυνεισελθεῖν, ἐφ᾽ οὕτως ἀγεννῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλος οὖν, εἰ καὶ πάνυ ἄχθέσῃ τῷ ὀνόματι,

quaſi per obſcuram lucem tum primum perſpiciens intelligere incipis, aureas illas ſpes nihil fuiſſe aliud, quam bullas *aqueas* coloris aurei; graves autem, veros, inevitabiles, perpetuoſque labores. Qui ſunt illi? forte rogabis; nec enim video, quid laborioſum ſit tali in convictu, nec intelligo, quae moleſta atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir optime, & non hoc ſolum, an labor inſit in hoc negotio, expende; ſed quid turpe, quid humile, & omnino ſervile habeat, non obiter audi. Ac primum quidem illud memento, ab illo te tempore non iam liberum, non ingenuum putare. Genus enim, libertatem, maiores, haec omnia extra te limen illud relicturum ſcito, cum primum ad illud miniſterium a te ipſo mancipatus intraveris. Nec enim ingredi tecum libertas volet, qui ad ignobilia adeo negotia & humilia ingrediare. Servus itaque, quantumvis

καὶ οὐχ ἑνὸς, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλος ἀναγκαίως ἔσῃ, καὶ θητεύσεις κάτω νενευκὼς ἕωθεν ἐς ἑσπέραν, ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ· καὶ ἅτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυντραφεὶς, ὀψιμαθήσας δὲ, καὶ πόῤῥω που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, οὐ πανυ εὐδόκιμος ἔσῃ, οὐδὲ πολλοῦ ἄξιος τῷ δεσπότῃ. διαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπιοῦσα, καὶ ἀποσκιρτᾷν ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν· πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυῤῥίου μηδὲ Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι. ἀλλ' ὁπόταν, ὦ βέλτιστε, τῆς νουμηνίας ἐπιστάσης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυῤῥίᾳ καὶ τῷ Ζωπυρίωνι, προτείνῃς τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς ἄλλοις οἰκέταις, καὶ λάβῃς ἐκεῖνο ὅ, τι δήποτε ἦν τὸ διδόμενον, τοῦτο ἡ πρᾶσις ἐστί· κήρυκος γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μα-

hoc nomen graveris, nec unius, ſed multorum ſervus eris neceſſario, & ſerviles operas obſtipo capite praeſtabis a mane inde uſque ad veſperam, mercede iniquiſſima: & tanquam homo non a puero inde ſervituti innutritus, ſed qui ſero diſcas, atque aetate iam provecta inſtituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec magni pretii videbere domino. Corrumpit enim te ſubiens libertatis recordatio, & reſilire facit nonnunquam, & ea ipſa de cauſa ſervitute male defungi. Niſi forte illud ſatis eſſe putas ad libertatem, quod non Pyrrhiae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis ſub vocali praecone veniiſti. Verum enimvero, cum tu, vir optime, inſtantibus Kalendis permixtus Pyrrhiae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui ſervi porriges, capieſque, quidquid eſt, quod tibi datur, haec vero venditio eſt: praecone quidem non erat opus in viro, qui ipſe ſuo ſe praeconio venderet, & longo

24 κρῷ χρόνῳ μνηστευσάμενον ἑαυτῷ τὸν δεσπότην. Εἶτ᾽, ὦ κάθαρμα, (φαίην ἂν καὶ μάλιστα πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα) εἰ μέν σέ τις ἢ πλέοντα καταποντιστὴς συλλαβὼν, ἢ λῃστὴς ἀπεδίδοτο, ᾤκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα· ἢ εἴ τις σου συλλαβόμενος, ἦγε δοῦλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἠγανάκτεις, καὶ, ὦ γῆ, καὶ θεοὶ, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐκεκράγεις ἄν· σεαυτὸν δὲ, ὀλίγων ἕνεκα ὀβολῶν, ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δοῦλος ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἤδη ὁρᾷν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ φέρων ἀπημπόληκας; οὐδὲ τοὺς πολλοὺς ἐκείνους λόγους αἰδεσθεὶς, οὓς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασι, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ κόλαξιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει Ῥωμαϊκῶν μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, καὶ πονήρως τὴν

tempore herum *ambiret & quaſi* procaretur. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praeſertim ad eum, qui philoſophum ſe ferat, ſi te navigantem hoſtis, qui ſubmergere navim poſſet, vel pirata vendidiſſet, miſerareris te, ut praeter dignitatem calamitoſum. Aut ſi quis, manu iniecta, ſervum te ſuum perhibens abducat, leges proclames, & quiriteris, & indigneris, & terram Deoſque magna voce teſteris; & te ipſum paucos propter nummos, in hoc aetatis, cum ſi natus eſſes ſervus, tempus erat libertatem circumſpicere, cum ipſa te virtute & ſapientia vendidiſti? nihil veritus multas illas diſputationes, quas pulcher Plato, & Chryſippus, & Ariſtoteles, in laude libertatis, & ſervilis humilitatis vituperatione, conſumſerunt: neque pudet te cum adulatoribus, & forenſi turba, & nidorem ſectantibus componi, & in tanta Romanorum multitudine ſolum

Ῥωμαίων φωνὴν βαρβαρίζων, εἶτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος· ἕωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστὰς, ἀποσεισάμενος τοῦ ὕπνου τὸ ἥδιστον, συμπεριθεῖς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὸν χθιζὸν πηλὸν ἔχων ἐπὶ τοῖν σκελοῖν. οὕτως ἀπορία μέν σε θέρμων ἔσχεν, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ῥέουσαι τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὡς ἐπὶ ταῦτά σε ὑπ᾽ ἀμηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς οὐχ ὕδατος, οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ πεμμάτων, καὶ ὄψων, καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ἐπιθυμῶν, ἑάλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τὸν ὀρεγόμενον τούτων λαιμὸν διαπαρείς· παρὰ πόδας τοιγαροῦν τῆς λιχνείας ταύτης τἀπίχειρα. καὶ ὥσπερ οἱ πίθηκοι, κλοιῷ δεθεὶς τὸν τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις· σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾷν, ὅτι

4 Ὑπὸ κώδωνι) Ὅτι συνῆθες ἐκ παλαιοῦ Λατίνοις ὑπὸ κώδωνι ἐκκλησιάζειν. V.

peregrino cum pallio conſpici, & male nec ſine barbarie Romanorum lingua loqui, tum coenas coenare tumultuoſas & multorum hominum, convenarum, & maiorem partem malorum? In his ipſis conviviis laudas importune, & bibis ultra mediocritatem, & mane ad tintinnabuli ſonum ſurgens, excuſſa ſomni parte ſuaviſſima, ſurſum deorſum curris cum aliis, heſternum adhuc lutum in cruribus circumferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agreſtium olerum? adeone defecerant te fontes frigida manantes, ut prae deſperatione ad haec devenires? Sed apertum ſcilicet eſt, te non aquae, neque lupinorum, ſed bellariorum & pulpamentorum, & vini odorati cupiditate captum, lucii inſtar, ipſaque merito, quae appeteret iſta, gula confoſſum. Praeſto ergo ſunt liguritionis illius praemia, & inſtar ſimiorum coliari vinctus riſum praebes aliis; tibi vero in

ἔστι σοι τῶν ἰσχάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ᾽ Ἐλευ-
θερία, καὶ τὸ εὐγενὲς, αὐτοῖς φυλέταις καὶ φράτορσι,
25 φροῦδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῶν. Καὶ ἀγα-
πητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν τῷ πράγματι, δοῦ-
λον ἀντ᾽ ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάνυ
τούτους οἰκέτας· ἀλλ᾽ ὅρα εἰ μετριώτερά σοι προστέτα-
κται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμένων. ὧν μὲν
γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ἐπιθυμεῖν φήσας παρείλη-
φέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινόν φασι λύρᾳ
καὶ ὄνῳ; πάνυ γοῦν, οὐχ ὁρᾷς; ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τῆς
Ὁμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς
Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν ἤν τις ἐκ τῆς ψυχῆς
ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τού-
των φροντίδας, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι τῦφος καὶ μα-
λακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ
ἀπαιδευσία. δεῖται δή σου ἐπ᾽ ἐκεῖνα μὲν οὐδαμῶς. ἐπεὶ

deliciis eſſe videris, quod licet, quantum lubet, devorare ficuum. Ceterum libertas cum ipſis tribulibus & ſodalibus, ilicet evanuerunt, nec memoria illorum ſupereſt. Ac ferendum erat, ſi ſola ea turpitudo ineſſet huic negotio, quod iam pro libero ſervus videris, nec labores etiam iidem, qui plane ſervis. Verum vide mihi, an moderatiora tibi iniuncta ſint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cuius ſe cupiditate ductum adſciviſſe te dicebat, parum illi curae eſt: quid enim, aiunt, aſino cum lyra? Nimirum omnino, (nonne vides?) intabeſcunt cupiditati Homericae ſapientiae, aut Demoſthenicae gravitatis, aut magnificentiae Platonis. Quorum ſi quis ex animo aurum auferat & argentum, & earum rerum curas; quod ſupereſt, faſtus eſt, & mollities, & voluptas, & luxuries, & contumelia, & ruditas. Ad iſta vero neutiquam te opus habet. Verum,

δὲ πώγωνα ἔχεις βαθὺν, καὶ σεμνός τις εἶ τὴν πρόσοψιν, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι, καὶ πάντες ἴσασί σε γραμματικὸν, ἢ ῥήτορα, ἢ φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς προϊοῦσι, καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ· δόξει γὰρ ἐκ τούτου καὶ φιλομαθὴς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν λόγων, τὸν πώγωνα καὶ τὸν τρίβωνα μεμισθωκέναι. χρὴ οὖν σε ἀεὶ σὺν αὐτῷ ὁρᾶσθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ' ἕωθεν ἐξαναστάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θεραπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν. ὁδ' ἐπιβάλλων ἐνίοτέ σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν τύχοι, ληρεῖ, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπιδεικνύμενος, ὡς οὐδ' ὁδῷ βαδίζων, ἀμελής ἐστι τῶν μουσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται σχολήν. Σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μὲν παραδραμὼν, τὰ δὲ βά- 26

16 Βάδην) Ἠρέμα, ἢ θᾶττον, ἢ ταχέως. G. (cave poſteriori enarrationi credas. *Solan.*)

quod barbam habes prolixam, & vultum venerabilem, & Graeco pallio decenter amictus es, & quod omnes Grammaticum te eſſe norunt, aut Rhetorem, aut Philoſophum, pulchrum illi videtur, permixtum eſſe etiam ex hoc genere aliquem praecedentibus ipſum & deducentibus: videbitur enim ipſa hac re ipſe quoque Graecarum literarum cupidus, & univerſim pulchritudinis illius, quae in doctrina ineſt, ſtudioſus. Itaque metus eſt, ne pro admirandis illis ſermonibus tuis barbam palliumque locaveris. Oportet igitur te ſemper cum illo conſpici, & nec unquam deſiderari, ſed mane ſurgentem praebere te videndum in officio, nec deſerere ordines. Ille vero manu nonnunquam tibi injecta, quod in buccam venerit, nugatur, oſtendens obviis, ſe neque in via curam Muſarum deponere, ſed ipſum, quod in itinere contingit, otium bene collocare. Tu vero miſer

δὴν ἄναντα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γάρ, ὡς οἶσθα, ἡ πόλις) περιελθὼν, ἱδρωκάς τε καὶ πνευστιᾷς. κἀκείνου ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένου, μηδ' ὅπου καθίζῃς ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὰν δὲ ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον ἡ νὺξ καταλάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ἀωρὶ, περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἥκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως ἔντιμος, οὐδὲ περίβλεπτος τοῖς παροῦσιν. ἀλλ' ἤν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεαλέστερος, ἐς τοὐπίσω σύ· καὶ οὕτως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεὶς, κατάκεισαι, μάρτυς μόνον τῶν παραφερομένων, τὰ ὀστᾶ, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ᾧ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν, εἰ ὑπεροφθείη ὑπὸ τῶν προκατακειμένων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψάμενος. οὐ μὴν οὐδ' ἡ ἄλλη ὕβρις ἄπεστιν, ἀλλ' οὔτε ᾠὸν ἔχεις μόνος, οὐ

9 Νεαλέστερος) Κυρίως ὁ νεωστὶ ἑαλωκὼς ἰχθύς. λέγεται δὲ καὶ ὁ νεωστὶ ἁλισθείς. V.

partim una currens, partim lente ingreſſus, per ardua multa & declivia, (talis enim eſt urbs, ut noſti) poſt circuitum illum ſudas & anhelas: & dum ille intus cum amicorum aliquo, ad quem inviſit, colloquitur, tu, qui ne ſedendi quidem copiam habeas, adſtans, cum nihil ſit, quod agas, depromto libello legis. Cum vero cibi potuſque expertem nox oppreſſit, lotus male intempeſtive, circa ipſam fere mediam noctem ad coenam venis, non iam ut ante honoratus, neque conſpiciendus praeſentibus, ſed ſi quis alius ſupervenit recentior, tu poſt tergum atque ita in contemtiſſimum angulum expulſus teſtis modo accumbis eorum, quae praeterferuntur, oſſa ſola, modo ea ad te perveniant, rodens canum inſtar, aut ſiccum malvae folium, cui involvunt alia, ſi qua deſpiciatur ab his, qui ante te accumbunt, lubenter abradens. Verum nec alia contumelia abeſt: ſed

γὰρ ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ σὲ τῶν αὐτῶν ἀεὶ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τοῦτό γε· οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν πλουσίῳ, παχεῖα καὶ πιμελὴς, σοὶ δὲ, νεοττὸς ἡμίτομος, ἢ φάττα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἄντικρυς, καὶ ἀτιμία. πολλάκις δὲ ἢν ἐπιλίποι ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοὶ παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατέθεικεν, ὑποτονθορύσας, σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἢ συὸς ὑπογαστρίου, ἢ ἐλάφου, χρὴ ἐκ παντὸς ἢ τὸν διανέμοντα ἵλεων ἔχειν, ἢ τὴν Προμηθέως μερίδα φέρεσθαι, ὀστᾶ κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὴν λοπάδα παρεστάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' οὕτω ταχέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, κἂν ὁπόσην αἱ ἔλαφοι τὴν χολὴν ἔχοντι; καίτοι οὐδέπω ἐκεῖνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἥδιστόν τε καὶ

neque ovum ſolus habes. Neque enim opus eſt, & te eadem affectare ſemper, quae hoſpites & ignoti: (illa enim eſſet impudentia tua) neque avis tibi ſimilis aliarum *apponitur;* verum diviti pinguis & ſaginata, tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus exſiccus, quae quidem aperta contumelia eſt & contemtus. Saepe etiam, ſi qua deſit, alio repente conviva ſuperveniente, miniſter, ablata ea, quae tibi appoſita fuerant, ponit illi, admurmurans illud: tu enim noſter es. Quoties quidem carpitur in medium appoſitus aut porcellus ſubrumis, aut cervus, omnino aut propitium habeas diviſorem, opus eſt, aut Promethei partem feras, oſſa dico pinguedini involuta. Quod enim ſupra te accumbenti adſtat patina, donec ſatietate victus renuntiet, te vero celeriter adeo praeterit, cui libero tolerabile eſt, ſi etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod, aliis ſuaviſſimum vetuſtiſſimumque vinum bibentibus,

παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ παχὺν πίνεις· θεραπεύων ἀεὶ, ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν, ὡς μὴ ἐλεγχθείης ἀπὸ τοῦ χρώματος, οὕτως ἄτιμος ὢν ξυμπότης· καὶ εἴθε γε κἂν ἐκείνου ἐς κόρον ἦν πιεῖν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντος, ὁ παῖς οὐδ᾽ ἀΐοντι
27 ἔοικεν. Ἀνιᾷ δή σε πολλὰ καὶ ἀθρόα, καὶ σχεδὸν τὰ πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε παρευδοκιμῇ κίναιδός τις, ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεωτικὸς ἀνθρωπίσκος. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικὰ ταῦτα διακενουμένοις, καὶ γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζουσι, πόθεν σύ γ᾽ ἰσότιμος κατακείμενος; τοιγαροῦν ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου, καὶ ὑπ᾽ αἰδοῦς καταδεδυκὼς, στένεις ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ σεαυτὸν οἰκτείρεις, καὶ αἰτιᾷ τὴν τύχην, οὐδ᾽ ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιψεκάσασαν. ἡδέως δ᾽ ἄν μοι δοκεῖς καὶ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἐρωτικῶν ᾀσμάτων, ἢ κἂν ἄλλου ποιήσαντος, δύνασθαι ᾄδειν

ſolus tu minutum & craſſum potas. Itaque curas in argento ſemper aut auro bibere, ne colore vini, quam contemtus ſis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad ſatietatem bibere tibi liceret! Iam vero ſaepe te poſcente puer ſe exaudiiſſe diſſimulat. Moleſtia ſane te afficiunt multa & crebra, & paene omnia: maxime quoties prae te floret vel cinaedus aliquis, vel ſaltandi magiſter, vel Ionicos modos & cantilenas contexens homuncio Alexandrinus. Unde enim amatoriarum voluptatum hiſce miniſtris, & literulas ſinu perferentibus, aequalem accubitus honorem tu poſtules? Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens ſuffugium, ingemiſcis merito, teque ipſe miſeraris, & fortunam accuſas, quae ne tantillum tibi venuſtatis adſperſerit. Libenter autem videaris & ipſe poëta velle fieri amatoriarum cantilenarum, aut ab alio compoſita canere poſſe

ἀξίας. ὁρᾷς γὰρ οἷ τὸ προτιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκιμεῖν ἐστιν. ὑποσταίης δ' ἂν, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρίνασθαι δέοι, τῶν κλήρους πολυταλάντους, καὶ ἀρχὰς, καὶ ἀθρόους τοὺς πλούτους ὑπισχνουμένων. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ὁρᾷς εὖ φερομένους ἐν ταῖς φιλίαις, καὶ πολλῶν ἀξιουμένους· κἂν ἕν τι γοῦν τούτων ἡδέως ἂν γένοιο, ὡς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττὸς εἴης· ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. τοιγαροῦν ἀνάγκη μειοῦσθαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑποιμώζοντα καὶ ἀμελούμενον. Ἢν μὲν γὰρ κατείπῃ σοῦ τις ψίθυρος οἰ- 28
κέτης, ὡς μόνος οὐκ ἐπῄνεσας τὸν τῆς δεσποίνης παιδίσκον ὀρχούμενον, ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος οὐ μικρὸς ἐκ τοῦ πράγματος. χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου δίκην διψῶντα, κεκραγέναι, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ ἐν τοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ

13 Διψῶντα κεκραγέναι) Τὸ ἑξῆς διψῶντα κεκραγέναι ἐπιμελούμενον, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ καὶ κορυφαῖος. V.

commode; cum videas, quibus rebus honor & plauſus adiunctus ſit. Suſtineas vero, ſi magum aut vatem agere oporteat *ex eorum genere*, qui hereditates multorum talentorum, & imperia, & confertas divitias pollicentur: vides enim, hos quoque felicem in amicitiis curſum habere, & magna in dignitate verſari. Horum igitur unum aliquid libenter fieres, ne plane reiiculus eſſes & ſuperfluus. Sed nec ad iſta, infelix, probabilis es. Itaque neceſſario minueris, & ſilentio occultiſque lacrimis perfers neglectum tui. Si enim deferat te ſuſurro ſervus, ſolum te non laudaſſe puerum dominae ſaltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non parvum. Oportet igitur terreſtris ranae inſtar ſitientem clamare, &, ut inſignis inter clamantes ſis & quaſi praecentor, ſtudere: ſaepe etiam, poſtquam conticuerunt alii, ipſum ſubiicere meditatam quandam laudationem, prolixae adu-

ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανιοῦντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῷ ξυνόντα, καὶ, νὴ Δία, γε διψῶντα, μύρῳ χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἠρέμα καὶ γελοῖον. ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἑώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχοῦνται

29 τὰ παρεσκευασμένα. Ἢν μὲν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ᾖ, καὶ παῖδες εὔμορφοι ὦσιν, ἢ νέα γυνὴ, καὶ σὺ μὴ παντελῶς πόῤῥω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ᾖς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ τὸ πρᾶγμα, οὐδ᾽ ὁ κίνδυνος εὐκαταφρόνητος. ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, οὐ μόνον τἀληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ᾽ ἀεί τι καὶ προσεπιμετροῦντες ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. δεῖ οὖν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω νεύοντα κατακεῖσθαι, δεδιότα μή τις εὐνοῦχός σε ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, ἐπεὶ ἄλλος γε εὐνοῦχος ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἃ μὴ θέμις

4 Ἑώλου τινὸς) Χθεσινοῦ, ψυχροῦ, ματαίου, ἀναφηλοῦς, ἀνυσχύρου. V.

12 Προσεπιμετροῦντες) Ἀντὶ τοῦ καὶ πέρα τοῦ εἰκότος ἐπισκοποῦντες. V.

lationis indicem. Porro eſuritionum te ſodalem, & ſitientem, ungi & coronari, ſane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicuius mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt unguento, & coronam illi imponunt; vinum vero ipſi bibunt & epulantur ea, quae parata ſunt. Si vero zelotypus ipſe ſit, & formoſi liberi, aut mulier iuvenis, neque tu ſis plane alienus a Venere & Gratiis, vix pax conſtabit, nec periculum eſt, quod facile contemnas. Aures enim regis & oculi multi, nec qui vera ſolum videant, ſed ſemper quaſi corollarium, ne connivere unquam putes, adiiciant. Oportet igitur, ut in Perſarum conviviis, deiecto vultu accumbere, metuentem, ne quis te forte Eunuchorum obſervet adſpicere pelliçum unam, cum alius Eunuchus intentum iam arcum habeat, qui adſpicien-

ἐρῶντα, διαπείρας τῷ οἰστῷ μεταξὺ πίνοντος, τὴν γνάθον. Εἶτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρόν τι κατέδαρθες. 30
ὑπὸ δ' ᾠδὴν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ὦ δείλαιος ἐγὼ φὴς, καὶ ἄθλιος, οἵας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπὼν, καὶ ἑταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάραθρον φέρων ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα. τίνος ἕνεκα, ὦ θεοὶ, ἢ τίς ὁ λαμπρὸς μισθὸς οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ καὶ ἄλλως μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατὸν ἦν, καὶ προσῆν τὸ ἐλεύθερον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας; νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρόκῃ δεθεὶς, ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, τὸ πάντων οἴκτιστον, οὐδ' εὐδοκιμεῖν εἰδὼς, οὐδὲ κεχαρισμένος εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιούτων, καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. ὡς δὲ καὶ ἀχάριστός εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικὸς, οὐδ' ὅσον γέλωτα ποιῆ-

tis, quae fas non eſt, buccam ſagitta inter bibendum traiiciat. Deinde egreſſus convivio paulum obdormiiſti. Sub gallorum vero cantum excitatus, miſerum me, inquis, & aerumnoſum! quibus ego exercitationibus relictis, & ſodalibus, & quam otioſa vita, & ſomno, quem *ſola* metiretur dormiendi libido, & ambulationibus liberis, in quod me barathrum ipſe praecipitavi! Cuius rei cauſa, Dii boni! aut quae ſplendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo plura ipſis parare mihi licuit, libertate manente & omnium rerum poteſtate? Nunc vero tanquam leo, quod eſt in proverbio, licio devinctus, ſurſum deorſum trahor, &, quod omnium miſerrimum eſt, nec bonam de me opinionem concitare, neque gratioſus eſſe poſſum. Idiota enim ego his in rebus & iners, maxime ſi cum hominibus comparer, qui artem ſibi hoc opus fecerint. Inſuper vero invenuſtus etiam ſum, & minime comis conviva, ac ne tantillum qui-

σαι δυνάμενος· συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλισθ᾽ ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλω. σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως ἁρμόσωμαι πρὸς αὐτόν. ἢν μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ σεμνοῦ φυλάττω ἐμαυτὸν, ἀηδὴς ἔδοξα, καὶ μονονουχὶ φευκτέος. ἢν δὲ μειδιάσω, καὶ ῥυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἥδιστον, κατεφρόνησεν εὐθὺς, καὶ διέπτυσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιόν μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο, τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος. τὸ δ᾽ ὅλον, τίνα ἄλλον ὁ μάταιος ἐμαυτῷ βιώσομαι βίον, τὸν παρόντα τοῦτον ἄλλῳ βεβιωκώς;
31 Ἔτι σου ταῦτα διαλογιζομένου, ὁ κώδων ἤχησε, καὶ χρὴ τῶν ὁμοίων ἔχεσθαι, καὶ περινοστεῖν, καὶ ἑστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τοὺς βουβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς τὸν ἆθλον. εἶτα δεῖπνον ὅμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν περιηγμένον. καί σοι τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι βίον ἀντίστροφα, καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἱδρὼς, καὶ

dem excitare riſum poſſum: intelligo autem, conſpectum etiam meum ſaepe moleſtum eſſe, inprimis quoties me ipſo ſuavior hilariorque eſſe volo: tetricus enim illi videor, & in univerſum non video, quomodo aptus illi eſſe poſſim: ſi enim gravitatem ſervo, inſuavis illi videor, & tantum non fugiendus; ſin rideam & ad ſuavitatem componam vultum, contemnit ſtatim & deſpuit; & ſimilis mihi res videtur, ac ſi quis tragicam perſonam indutus comoediam agat. In ſumma vero, quam aliam ſtultus ego vitam mihi vivam, hanc praeſentem ſi alii vixero? Adhuc iſta cogitas, cum tintinnabulum ſonuit, & conſuetus vitae tenor ſervandus eſt: circumeundum eſt, ſtandum eſt, unctis prius ſummis femoribus poplitibuſque, ſi velis durare ad inſtans certamen: tum coena ſimilis, & in eandem horam protracta. Inter haec victus ratio ſuperiori vitae contraria, tum

ὁ κάματος, ἠρέμα ἤδη ὑπορύττουσιν, ἢ φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ κώλου ἄλγημα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν ἀναπλάττοντες. ἀντέχεις δὲ ὅμως, καὶ πολλάκις κατακεῖσθαι δέον, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. σκῆψις γὰρ ἡ νόσος, καὶ φυγὴ τῶν καθηκόντων ἔδοξεν. ὥστε ἐξ ἁπάντων ὠχρὸς ἀεὶ, καὶ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας.
Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἢν δέ που καὶ ἀποδημῆσαι δέοι, τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ. ὕοντος δὲ πολλάκις, ὕστατος ἐλθὼν (τοιοῦτο γάρ σοι ἀποκεκλήρωται) καὶ τὸ ζεῦγος περιμένεις, ἔστ᾽ ἂν οὐκ ἔτ᾽ οὔσης καταγωγῆς, τῷ μαγείρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύσωσιν, οὐδὲ τῶν φρυγάνων δαψιλῶς ὑποβαλόντες. Οὐκ 33
ὀκνῶ δέ σοι καὶ διηγήσασθαι ὅ μοι Θεσμόπολις οὗτος ὁ Στωϊκὸς διηγήσατο, ξυμβὰν αὐτῷ πάνυ γελοῖον, καὶ, νὴ Δί᾽, οὐκ ἀνέλπιστον, ὡς ἂν καὶ ἄλλῳ ταυτὸν συμβαίη. συνῆν μὲν γὰρ πλουσίᾳ τινὶ καὶ τρυφώσῃ γυναικὶ

vigiliae, & ſudor, & fatigatio paulatim cuniculis te ſuffodiunt, & vel tabem, vel reſpirandi difficultatem, vel coli dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras tamen, & ſaepe, cum decumbendum eſſet, neque hoc tibi conceſſum eſt. Simulatio enim morbus tuus videtur & officiorum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus ſemper, & parum abeſt, quin iam morituro ſimilis videaris. Haec quidem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter inſtituendum ſit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus tu veniens, (hoc enim ſors tibi tribuit) & iumenta exſpectas, donec, cum iam non amplius ſit vecturae copia, cum coquo te aut ciniflone dominae in vehiculum compingunt, & ne virgultorum quidem ſatis ſubſternunt. Non pigebit etiam narrare tibi, quod ſibi accidiſſe Theſmopolis hic Stoicus mihi narravit, ridiculum ſane, quod aliis quoque uſu venire poſſe nec improbabile, per Iovem, fuerit. Vi-

τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. δεῆσαν δὲ καὶ ἀποδημῆσαί ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοιότατον, συγκαθίζεσθαι παρ᾽ αὐτῷ παραδεδέσθαι φιλοσόφῳ ὄντι, κίναιδόν τινα τῶν πεπιττωμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸν πώγωνα περιεξυρημένων· διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκείνη ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, καὶ τοὔνομα δὲ τοῦ κιναίδου ἀπεμνημόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τοῦτο τοίνυν πρῶτον ἡλίκον, σκυθρωπῷ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένειον (οἶσθα δὲ ὡς βαθὺν πώγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) παρακαθίζεσθαι φύκος ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, οὐ χελιδόνα, μὰ Δί᾽, ἀλλὰ γύπα τινὰ περιτετιλμένον τοῦ πώγωνος τὰ πτερά· καὶ εἴγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτοῦ, καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἂν συγκαθέζεσθαι. τὰ δ᾽ οὖν ἄλλα, παρ᾽ ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας ἀνασχέσθαι, ὑπᾴδοντος, καὶ τερετί-

vebat ille in domo divitis & delicatae mulieris: cum autem peregre eundum eſſet aliquando, primum hoc ſibi accidiſſe omnino ridiculum, ut iuxta ſe philoſophum hominem, aſſidere iuberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus & raſa barba: nempe in honore illum ipſa, ut facile eſt ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum eſſe. Hoc igitur primum quale eſt? Tetrico & ſeni viro, & cano mento, (noſti vero, quam prolixam barbam & venerabilem Theſmopolis habuerit) aſſidere infucatum, & pictis genis, & natantibus oculis, & fracta cervice, non hirundinem ſane, [*quae nominis illius vis eſt*] ſed vulturem quendam vulſis barbae pennis! Et niſi multum deprecatus eſſet, etiam caput flammeo tectum habentem ait fuiſſe adſeſſurum: ſe ergo tum ceteras ſexcentas in illa via moleſtias ſuſtinuiſſe, cantillante illo

ζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχουμένου ἐπὶ τῆς ἀπήνης. ἕτερον δ' οὖν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προσταχθῆναι. Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνὴ, Θεσμόπολί, 34
φησιν, οὕτως ὄναιο, χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ, δὸς, μηδὲν ἀντειπὼν, μηδ' ὅπως ἐπὶ πλεῖόν σου δεήσομαι περιμείνας. τοῦ δὲ, ὅπερ εἰκὸς ἦν, ὑποσχομένου πάντα πράξειν, δέομαί σου τοῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε, καὶ ἐπιμελῆ, καὶ φιλόστοργον, τὴν κύνα ἣν οἶσθα τὴν Μυῤῥίνην, ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμελοῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσται· βαρύνεται γὰρ ἡ ἀθλία τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ ἐστίν· οἱ δὲ κατάρατοι οὗτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον ἐν ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῇς εὐποιήσειν με, τὸ περισπούδαστόν μοι, καὶ ἥδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετευούσης, καὶ μονονουχὶ

& minuriente; qui niſi ipſe retinuiſſet, forte & iam in ipſo plauſtro eſſet ſaltaturus. Verum iniunctum ſibi etiam aliud huiuſcemodi. Vocans enim illum mulier, da mihi, inquit, hanc veniam, Theſmopoli, ſic fortunatus ſis! magnam quidem, petenti nihil contradicens, nec exſpecta, ut diutius te rogem. Illo vero, quod facile credas, pollicito, ſe facturum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te videam, & diligentem, & a natura factum ad amorem: canem, quam noſti, Myrrhinam, receptam in vehiculum cuſtodi mihi, & curam illius gere, ne qua re indigeat; uterum enim gerit miſera, & prope abeſt a partu: exſecrabiles autem illi & immorigeri ſervi, ne mei quidem ipſius, tantum abeſt, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne putes igitur, te mediocriter de me mereri, ſi caniculam, de qua tantum laborem, ſuaviſſimamque mihi ſervaveris. Pollicetur Theſmopolis ſimpliciter ita & tantum non cum la-

καὶ δακρυούσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τοῦ ἱματίου προκύπτον μικρὸν ὑπὸ τὸν πώγωνα, καὶ κατουρῆσαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαΰζον λεπτῇ τῇ φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ φιλοσόφου περιλιχμώμενον, μάλιστα εἴ τι τοῦ χθιζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκατεμέμικτο. καὶ ὁ κίναιδος, ὁ ξύνεδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδή ποτε καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα, περὶ δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη, τοῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγένηται. τὸ δ᾽ οὖν κυνίδιον, καὶ τετοκέναι ἐν τῷ τρίβωνι τοῦ Θεσμοπόλιδος ἐπυθόμην. Τοιαῦτα ἐντρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κατὰ μικρὸν αὐτοὺς χειροήθεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. οἶδα δ᾽ ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελευσθέντα, μελετήσαντα, μὰ τὸν Δί᾽, οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ

crimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veſte ſub ipſam barbam proſpiciens, parva, & ſaepe ipſum permingens, (etiamſi illud quidem non addidit Theſmopolis) & minuta voce ganniens, (tales enim ſunt Melitenſes illae caniculae) & mentum philoſophi circumlambens, inprimis ſi quid pridiani iuris in illo haereret. Et cinaedus, aſſeſſor, qui alioqui non indocta dicta in ceteros iacere in convivio ſolet, cum in Theſmopolin laxaret dicacitatem, de Theſmopolide, inquit, hoc ſolum habeo, quod dicam, illum pro Stoico iam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperiſſe in pallio Theſmopolidis audivi. Sic ad delicias, vel ad contumeliam potius, abutuntur ſuis familiaribus, quos paulatim manſuetos & patientes iniuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quendam de aſperis illis iuſſum in coena declamare, non inerudite profecto, ſed ve-

τορῶς, καὶ ξυγκεκροτημένως· ἐπῃνεῖτο γοῦν μεταξὺ πινόντων, οὐ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον, ἀλλὰ πρὸς οἴνου ἀμφορέα λέγων. καὶ τοῦτο ὑποστῆναι τὸ τόλμημα ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως μέτρια. ἢν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλούσιος ᾖ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ῥαψῳδῶν, τότε καὶ μάλιστα διαῤῥαγῆναι χρὴ, ἐπαινοῦντα καὶ κολακεύοντα, καὶ τρόπους ἐπαίνων καινοτέρους ἐπινοοῦντα. εἰσὶ δ' οἳ καὶ ἐπὶ κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλουσι. καὶ δεῖ Ἀδώνιδας αὐτοὺς, καὶ Ὑακίνθους ἀκούειν, πήχεως ἐνίοτε τὴν ῥῖνα ἔχοντας. σὺ δ' οὖν ἐὰν μὴ ἐπαινῇς, ἐς τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίου εὐθὺς ἀφίξῃ, ὡς καὶ φθονῶν, καὶ ἐπιβουλεύων αὐτῷ. χρὴ δὲ καὶ σοφοὺς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς· κἂν εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ τὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ μεστοὺς δοκεῖν τοὺς λόγους, καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέγειν. Καίτοι φορητὰ ἴσως τὰ 36
τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὴ οὖν γυναῖκες (καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε

hementer & concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam demenſam diceret, ſed ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis auſus eſſe. Si vero dives ipſe vel poëticam affectet laudem vel hiſtoricam, qui in convivio ſua recitet, tum maxime eſt, ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi novis excogitandis. Sunt vero, qui etiam pulchritudinis nomine admirationi eſſe poſtulant, quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet, cubitalem licet naſum interdum habeant. Tu vero ſi non laudes, ilicet in Dionyſii lautumias venies, utpote qui invideas ipſi & inſidieris. Oportet autem doctos eſſe ipſos & rhetoras, & licet ſoloeciſmos committant, Atticae tamen & Hymetti plenos videri illorum ſermones, & legem eſſe in poſterum ita dicendi. Quamquam tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres ve-

ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεται, τὸ εἶναί τινας αὐταῖς πεπαιδευμένους, μισθοῦ ὑποτελεῖς ξυνόντας, καὶ τῷ φορείῳ παρεπομένους) ἓν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢν λέγηται, ὡς πεπαιδευμέναι τέ εἰσι, καὶ φιλόσοφοι, καὶ ποιοῦσιν ᾄσματα οὐ πολὺ τῆς Σαπφοῦς ἀποδέοντα· καὶ διὰ δὴ ταῦτα, μισθωτοὺς καὶ αὗται περιάγονται ῥήτορας, καὶ γραμματικοὺς, καὶ φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πηνίκα (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἤτοι μεταξὺ κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ φιλοσόφου τὶ διεξιόντος, ἡ ἄβρα προσελθοῦσα, ὤρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ γραμματίον· οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἑστᾶσι περιμένοντες ἔστ' ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

37 Ἐπειδὰν δέ ποτε διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπηταί τί σοι ἐφεστρίδιον ἄ-

17 Ἐφεστρίδιον) Μανδύαν τινά. ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν. V.

ro, nam hae quoque nunc affectant habere quoſdam eruditos, mercede interpoſita ſibi familiares, & lecticam affectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, ſi dicantur eruditae eſſe & philoſophae, & carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipſae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, & Grammaticos, & Philoſophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipſum quoque ridiculum, vel dum ornantur, & comas diſponi ſibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipſis otium ſuppetit. Saepe vero dum Philoſophus aliquid diſputat, accedens ancilla a moecho tabellas tradit: at illi de temperantia ſermones inſiſtunt, exſpectantque, dum illa, moecho poſtquam reſcripſerit, ad auditionem redeat. Cum vero longo poſt tempore aliquando Saturnalibus inſtantibus vel Panathenaicis, mittitur tibi ami-

θλιον, ἢ χιτώνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν δεῖ καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἔτι σκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου, προδραμὼν, καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβών. ἕωθεν δὲ τρισκαίδεκα ἥκουσι κομίζοντες, ἕκαστος ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέμνησε, καὶ ὡς ἐπιτραπεὶς, τὸ κάλλιον ἐπελέξατο διεξιών· ἅπαντες δ᾽ οὖν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς 38
αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολοὺς, ἢ τέτταρας· καὶ βαρὺς αἰτῶν σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ᾽ οὖν λάβῃς, κολακευτέος μὲν αὐτὸς, καὶ ἱκετευτέος· θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰκονόμος. οὗτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπείας τρόπος. οὐκ ἀμελητέος δὲ οὐδ᾽ ὁ ξύμβουλος καὶ φίλος. καὶ τὸ ληφθὲν, ἤδη προωφείλετο ἱματιοκαπήλῳ, ἢ ἰατρῷ, ἢ σκυ-

9 Βρενθυόμενοι) Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες. βρένθυον δὲ μῦρον τῶν παχέων, οἱ δὲ ἄνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρνεόν τι βρένθος, ὃ ἔνιοι κόσσιφον καλοῦσι. V.

culum miſerum aut tunica fere putris, tunc maxime multam inſtitui magnamque pompam oportet. Et primus quidem, qui deliberante domino illud ſubiegit, praecurrens & indicans, non parvo ablato nuntii praemio, redit. Mane vero tredecim veniunt ferentes *munus*, quorum unuſquiſque, ut multa dixerit, ut monuerit, ut dato ſibi negotio pulcherrimum elegerit, commemorat. Omnes igitur cum munuſculo abeunt : inſuper cum faſtidio quodam murmurant, quod plura non dederis. Merces ipſa *minutatim tibi ſolvitur*, obolis binis aut quaternis: ſi petas, gravis videris ac moleſtus. Ut igitur accipias, adulandum primo ipſi & ſupplicandum: colendus autem etiam eſt diſpenſator, quod aliud culturae genus eſt; nec vero negligendus conſiliarius & amicus. Porro quod accipis, iam debebatur veſtiario, aut medico, aut ſutori cuidam. Munera igitur illa non munera,

39 τοτόμῳ τινί. ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόνητα. Πολὺς δὲ ὁ Φθόνος, καί που καὶ διαβολή τις ἠρέμα ὑπεξανίσταται πρὸς ἄνδρα ἤδη τοὺς κατὰ σοῦ λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὁρᾷ γὰρ ἤδη σὲ μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιοῦσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπότατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκμαιότατον τοῦ σώματος ἐπιτρίψας, καὶ ῥάκος σε πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἤδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἷ τῆς κόπρου ἀποῤῥίψῃ φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν δυναμένων τοὺς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται. καὶ ἤτοι μειράκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπείρασάς ποτε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρων ἀνὴρ διέφθειρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων, καὶ ἄπορος, τὴν βελτίστην ποδάγραν αὐτῷ

1 Ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα) Γραι. ἄωρα. Ex Sophoclis Aiace (v. 675.) G. *Solan.*

& nullius utilitatis. Inter haec forte etiam calumnia quaedam paulatim contra te inſurgit apud virum, ſermones, qui contra te habentur, libenter iam excipientem. Videt enim te iam perpetuis laboribus detritum, & ad officia claudicantem, & defectum viribus, ſubeuntemque paulatim podagram. Omnino enim poſtquam florem aetatis valetudinisque tuae praecerpſit, poſtquam fertiliſſimam vitae tuae partem, & ſummum vigorem corporis contrivit, & pannum te undique fiſſum concinnavit, iam circumſpicit, te quidem in quod ſterquilinium abiiciat, alium vero, qui labores ſuſtinere poſſit, ut aſſumat. Tum igitur vel tentaſſe puerum, vel ancillam virginem dominae imminuiſſe, homo ſenex, vel quiddam aliud huic ſimile incuſatus, noctu, capite obvoluto, praeceps eiiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum ſenectute podagram etiam optimam nactus; oblitus

γῆρα παραλαβὼν, καὶ ἃ μὲν τέως ᾔδεις, ἀπομαθὼν ἐν τοσούτῳ χρόνῳ· θυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ ἐκ τοῦ ἔθους· καὶ ἀπομανθάνων αὐτὰ, ἀγανακτεῖ. Καί σε οὐκ ἄν τις ἄλλος δέξαιτο ἔξωρον ἤδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοικότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἀπωσθῆναι διαβολὴ πρὸς τὸ μεῖζον εἰκαζομένη, μοιχὸν, ἢ φαρμακέα σε, ἤ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δ' Ἕλλην, καὶ ῥᾴδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὔκολος· τοιούτους γὰρ ἅπαντας ἡμᾶς εἶναι οἴονται· καὶ μάλα εἰκότως· δοκῶ γάρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης δόξης αὐτῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ἡμῶν, κατανενοηκέναι τὴν αἰτίαν. πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας

2 Θυλάκου) Θύλακος ἡ ἀποθήκη. θύλακοι καὶ σφῆνες καὶ ὑπεράλματα, γυμνασίων εἴδη. V.

hoc tanto tempore interiecto eorum, quae ante ſciebas, ventre auctus maiore, quam culeus eſt, malo quod nec explere poſſis, nec deprecari. Etenim & gula poſcit te ex conſuetudine, & cum indignatione & querela dediſcit. Nec te facile alius quis recipiat exoletum iam & equis vetulis ſimilem, quorum neque pellis aeque utilis. Alioquin etiam calumnia e tua expulſione orta, & maius quid ſuſpicata, ut moechus, vel veneficus, vel horum ſimile aliquid videaris, efficit. Tuus enim accuſator tacens etiam fide dignus: tu vero Graeculus & levis ingenii, & ad ſcelus omne facilis. Tales enim univerſos nos arbitrantur, nec iniuria. Videor enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis habent, cauſam intellexiſſe. Multi enim in domos ingreſſi, quod nihil aliud utile ſcirent, vaticinia & veneficia polliciti ſunt,

ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς· καὶ ταῦτα πεπαιδεῦσθαι λέγοντες, καὶ τρίβωνας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας οὐκ εὐκαταφρονήτους καθειμένοι. εἰκότως οὖν τὴν ὁμοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, οὓς ἀρίστους ᾤοντο, τοιούτους ὁρῶντες, καὶ μάλιστα ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυνουσίᾳ κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς
41 τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν. Ἀποσεισάμενοι δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, καὶ μάλα εἰκότως, καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἢν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς ἐξαγορεύσουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκεῖνα τῆς φύσεως ἀπόῤῥητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοὺς αὐτοὺς ἐπωπτευκότες. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, πορφυρᾶ δ᾽ ἔκτοσθεν ἡ διφθέρα· τὰ δ᾽ ἔνδον, ἢ Θυέστης ἐστὶ τῶν τέκνων

& gratiam ab amaſiis, & malorum in hoſtium capita averſiones: idque cum facerent, ſe eruditos dicebant, & pallia induti erant, & barbas ſubmittebant minime contemnendas. Non abſurde ergo ſimilia de omnibus ſuſpicantur, cum tales eſſe videant, quos putabant praeſtantiſſimos, obſerventque eorum in coenis & reliqua conſuetudine adulationem, & quam ſervilem lucri cauſa perſonam ſuſcipiant. Quos vero eiecerunt, illos etiam, ut valde conſentaneum eſt, odio habent, & undique quaerunt funditus, ſi queant, perdere. Etenim arbitrantur, illos enuntiaturos eſſe multa illa in natura ipſorum *ac moribus* ſecreta, ut qui norint accurate omnia, & nudos ipſos inſpexerint. Hoc igitur eſt, quod illos angit. Omnes enim accurate ſimiles ſunt pulcherrimis illis libris, quorum aurei umbilici, purpureique coloris membrana exterior: intus autem vel Thyeſtes eſt liberos ſuos

ἑστιώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνὼν, ἢ Τηρεὺς δύο
ἀδελφὰς ἅμα ὀπυίων. τοιοῦτοι καὶ αὐτοί εἰσι, λαμ-
προὶ, καὶ περίβλεπτοι, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολ-
λὴν τὴν τραγῳδίαν σκέποντες. ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἢν
ἐξειλήσῃς, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὑρήσεις Εὐριπίδου τινὸς, ἢ
Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθὴς, καὶ χρυσοῦς
ὁ ὀμφαλός. ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι,
καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστὰς, ἀκριβῶς κατανε-
νοηκὼς αὐτοὺς ἐκτραγῳδήσει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ.
Βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα 42
τινὰ τοῦ τοιούτου σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς αὐτὴν ἀπο-
βλέπων, εἰδῇς εἴ σοι παριτητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἡδέως
μὲν οὖν Ἀπελλοῦ τινος, ἢ Παῤῥασίου, ἢ Ἀετίωνος, ἢ
καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφήν. ἐπεὶ δὲ ἄπο-
ρον νῦν εὑρεῖν τινα οὕτω γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην,

10 Ὁ Κέβης ἐκεῖνος) Σημειοῦ τὴν Κέβητος εἰκόνα. ἔχει δὲ αὐτὴν ἐν τῷ τέλει τοῦ βιβλίου. V.

epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas ſimul ſorores Tereus ſubigens. Tales & hi ſunt, ſplendidi & conſpicui, intus vero ſub purpura tragoediam multam tegentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum invenies haud parvum, Euripidis alicuius aut Sophoclis *ingenio dignum:* extra autem ſunt purpura florida, & umbilicus aureus. Horum ergo ſibi conſcii odio habent & ſtruunt inſidias, ſi quis ab illis ſeiunctus, qui accurate ipſos norit, tragoediam ipſos faciat, & in vulgus de ipſis narret. Volo tamen ego, ut Cebes ille, imaginem tibi quandam talis vitae depingere, ut illa perſpecta conſtituas, utrum in eam tibi ingrediendum ſit. Libenter itaque Apellem quendam aut Parrhaſium, aut Aëtionem, aut Euphranorem etiam ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non poteſt, ut nunc inveniatur aliquis eo vel ingenio, vel artis prae-

ψιλὴν ὡς οἷόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ᾽ ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὄλισθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐκτραχηλισθῆναι, διαμαρτόντος τοῦ ποδός· ἔνδον δὲ, ὁ Πλοῦτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσοῦς ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὔμορφος, καὶ ἐπέραστος· ὁ δ᾽ ἐραστὴς μόγις ἀνελθὼν, καὶ πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπέτω, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. παραλαβοῦσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπὶς, εὐπρόσωπος καὶ αὐτὴ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τοὐντεῦθεν δὲ, ἡ μὲν Ἐλπὶς ἀεὶ προηγείσθω. διαδεξάμεναι δ᾽ αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, παραδότωσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευτῶν, ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γήρᾳ ἤδη ὑπονοσοῦντα, καὶ τετραμμένον τὴν χρόαν· ὑστάτη δὲ ἡ Ὕβρις ἐπιλα-

ſtantia; tenuem tibi, quantum a me poteſt, imaginem oſtendam. Pingatur itaque veſtibulum altum, inauratum, nec infra in ſolo, ſed ſupra terram in colle ſitum: aſcenſus longus ſit & arduus, lubricuſque, ut ſaepe, qui in ſummo ſe iam ſperarent eſſe, veſtigio fallente evertantur. Intra vero Plutus ſedeat ipſe, aurea ſpecie totus, formoſus idem atque amabilis. Amator autem, qui aegre aſcendit, & ad ianuam acceſſit, obſtupeſcat oculis in aurum directis. Aſſumtum vero Spes, formoſa & ipſa, & pictam veſtem induta introducat, valde in ingreſſu perculſum. Inde vero Spes quidem praecedat ſemper: excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, & Servitus, tradant Labori. At hic poſtquam multum exercuit miſerum, commendet eum Senectuti, iam aliquantum aegrotantem & colorem vertentem: ultima ve-

βομένη, συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν· ἡ δ' Ἐλπὶς, τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς ἀποπτάσθω, καὶ μηκέτι καθ' οὓς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοῦς θυρῶνας, ἔκ τινος δ' ἀποστρόφου καὶ λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγάστωρ, ὠχρὸς, γέρων, τῇ ἑτέρᾳ μὲν, τὴν Αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα ἐς οὐδὲν ὄφελος, καὶ τὸν ἄθλιον ἐπαπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος τῆς γραφῆς. σὺ δ' οὖν, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις, αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐννόησον εἴ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόντα εἰς τὴν εἰκόνα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν αἰσχρῶς οὕτως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττῃς, μέμνησο τοῦ σοφοῦ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἑλομένου.

13 Ὡς θεὸς ἀναίτιος) Ὅμηρος, ὢ πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται· ἐξ ἡμέων γάρ φασι κάκ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Odyſſ. A, 32. Vide *Stobaeum*. Meminit & *Gellius* horum verſuum. *G.*

ro Contumelia comprehenſum abducat ad Deſperationem. Spes ab hoc inde loco avolet, nec conſpiciatur amplius: ipſe vero non iam per aureum, qua ingreſſus fuerat, veſtibulum, ſed per averſum quendam & latentem exitum nudus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, ſenex, altera manu pudenda tegens, altera autem ſuum ipſe collum angens. Occurrat exeunti Poenitentia nequidquam plorans, & magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu, Timocles optime, ipſe iam diligenter inſpiciens ſingula, cogita, an bonum tibi putes, ingreſſum te in vitam depictam per illas portas, altera illa ianua turpiter adeo elabi. Quidquid autem feceris, ſapientis viri memento, qui, innocens, inquit, Deus eſt, culpa vero eligentis.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

1 ΠΑΛΑΙ σκοπῶ πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβῖνε, ἅτινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν ἢ εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστὶ διεξῄεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ μεταξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττειν ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ κακὸς ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκούειν σου λέγοντος, εἶτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς, καὶ κατηγορίαν οὕτω δεινὴν κατὰ τοῦ τοιούτου βίου διεξελθὼν, ἔπειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὀστράκου, φησὶ, μεταπεσόντος, ἑκὼν ἑαυτὸν φέρων ἐς δουλείαν οὕτω περιφανῆ καὶ περίβλεπτον ἐνῆκε;

12 Ὀστράκου φησὶ μεταπεσόντος) Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπροφασίστως μεταβαλλομένων ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτοῖς πρεσβευομένων. V.

D E F E N S I O
EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

OLIM apud me conſidero, pulcher Sabine, quid in mentem tibi veniſſe probabiliter dicam, legenti noſtrum de mercenariis familiaribus libellum. Nam id quidem omnino certum habeo, non ſine riſu te illum percurriſſe. Quae vero interiecto tempore, & poſt omnia a te dicta ſint, ea nunc componere his, quae legiſti, ſtudeo. Niſi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem iſta: Et eſt, qui poſtquam ſcripſit ipſe talia, & gravem adeo accuſationem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium oblitus, cadente, ut aiunt, aliter calculo, ſua ſe ſponte in manifeſtam adeo conſpicuamque ſervitutem demiſerit? Quot

πόσοι Μίδαι, καὶ Κροῖσοι, καὶ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέ-
πεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μὲν τὴν ἐκ παίδων φίλην καὶ σύν-
τροφον ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενό-
μενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔ-
χοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἕλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθ-
άπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι
τῶν τρυφώντων πλουσίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰ κουρά-
λια; πολλὴ γοῦν ἡ διαφωνία τοῦ νῦν βίου πρὸς τὸ σύγ-
γραμμα, καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποταμοῦ χωρεῖν, καὶ ἀνε-
στράφθαι τὰ πάντα, καὶ παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον,
τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν
ἐπ' Ἰλίῳ γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λό-
γων, καλῶς πρότερον εἰρῆσθαι δοκούντων. Ταῦτα μὲν 2
πρὸς ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἰκὸς, λέλεκταί σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως
καὶ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ ξυμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαι-
ρον, ἀλλὰ φιλικὴν, καὶ οἵῳ σοι χρηστῷ καὶ φιλοσόφῳ

10 Παλινῳδεῖν) Ἐναντίως ὁδεύειν. G.

hunc Midae & Croeſi & Pactoli integri in ſententiam aliam traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde, & cui innutritus eſt, libertate, cum iam prope ipſum eſt Aeacum, & tantum non alterum pedem in cymba *Charontis* habet, praeberet ſe trahendum agendumque tanquam aureo circa cervices collari devinctum, quales ſunt delicatorum divitum ſimiolae & parvi ſciuri? Multum ergo haec vita & illa ſcriptio diſcrepant, & hoc ſane fuerit illud, quod aiunt, *contra flumen retro ire, & inverſa omnia, & in peius recantare*, non de Helena per Iovem, aut his, quae ad Ilium geſta ſunt, ſed cum opere & factis retractantur, quae bene antea dicta videbantur. Haec quidem ad te ipſum, ut conſentaneum, a te dicta ſunt. Subiicies autem forte ad me ipſum etiam conſilium quoddam eiuſmodi non intempeſtivum, ſed amicum, teque virum bonum & ſapientem decens. Si igitur

ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἢν μὲν οὖν κατ' ἀξίαν ὑποδὺς τὸ σὸν πρόσωπον ὑποκρίνωμαι, εὖ ἂν ἡμῖν ἔχοι, καὶ τῷ λογίῳ θύσομεν· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προσθήσεις τὰ ἐνδέοντα. ὥρα τοίνυν μετασκευάσαντας ἡμᾶς τὴν σκηνὴν, ἐμὲ μὲν σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον, καὶ καιόμενον, εἰ δέοι, ἐπὶ σωτηρίᾳ, σὲ δὲ ἐπιπάττειν τῶν φαρμάκων, καὶ τὴν σμίλην ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, καὶ τὸ καυτήριον διάπυρον· καὶ δὴ παραλαβὼν τὴν ῥήτραν, σὺ ταῦτα πρὸς
3 μὲ ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις. Πάλαι μὲν, ὦ Φιλότης, ὡς εἰκὸς, εὐδοκίμηταί σοι τουτὶ τὸ σύγγραμμα, καὶ ἐν πολλῷ πλήθει δειχθὲν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο, καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῖς πεπαιδευμένοις, ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἥτε γὰρ τῶν λόγων παρασκευὴ, οὐ μεμπτὴ, καὶ ἡ ἱστορία πολλὴ, καὶ ἐμπειρία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγετο· καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλι-

8 Τὴν ῥήτραν) Ῥῆτραι, συνθῆκαι, ὁμολογίαι. Ταραντῖνοι δὲ νόμους καλοῦσιν οἷον ψηφίσματα. Παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκούργου νόμος ὡς ἐκ χρησμοῦ τιθέμενος. οἱ δὲ ῥήτρας, ὁμολογίας· οἱ δὲ συγγράμματα καὶ ῥητροφύλακας τοὺς συγγραμματοφύλακας. V.

pro dignitate ſumtam perſonam tuam egero, bene res habet, & Eloquenti Deo ſacrificabimus: ſin minus, at tu, quae deſunt, adiicies. Tempus igitur eſt, converſa ſcena me ſilentio ſecandum urendumque, ſi opus ſit, ſalutis cauſa praebere; te vero medicamenta inſpergere, cultrumque in promtu habere, & candens cauterium. Iamque ſumtis dicendi partibus tu haec ad me, Sabine, dicis. Olim ſane, amice, ut par erat, ad famam tibi hoc ſcriptum profuit, & eo tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt mihi, qui tum audiere, & privatim apud eruditos, qui cognoſcere illud & in manu habere dignati ſunt. Etenim verborum in eo apparatus non contemnendus, & hiſtoriae multum, & rerum peritia, & quod aperte omnia dicerentur:

στα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὡς μὴ ὑπ᾽ ἀγνοίας σφᾶς αὐτοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω ταῦτ᾽ εἶναι, καὶ τὴν μὲν ἐλευθερίαν μακρὰ χαίρειν ἐᾷν, ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγεννέστατον ἐκεῖνο ἰαμβεῖον,

Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν δουλευτέον·

ὅρα ὅπως μηδεὶς ἔτι ἀκούσηταί σου ἀναγινώσκοντος αὐτό· ἀλλὰ μηδ᾽ ἄλλῳ παράσχῃς τῶν τὸν παρόντα σου βίον ὁρώντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὔχου δ᾽ Ἑρμῇ τῷ χθονίῳ, καὶ τῶν ἀκηκοότων πρότερον, πολλὴν λήθην κατασκεδάσαι. ἢ δόξεις τῷ τοῦ Κορινθίου μύθου ταυτόν τι πεπονθέναι, κατὰ σαυτοῦ ὁ Βελλεροφόντης γεγραφὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί᾽, οὐχ ὁρῶ τὴν ἀπολογίαν, ἥ τις ἂν εὐπρόσωπός σοι γένοιτο πρὸς τοὺς κατηγοροῦντας· καὶ μάλιστα, ἢν σὺν γέλωτι αὐτὸ ποιῶσιν, ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐλευθερίαν, αὐτὸν δὲ τὸν συγγραφέα δουλεύοντα ὁρῶντες,

& maxime, quod utilia omnibus eſſent, eruditis praeſertim, ne per ignorantiam ipſi in ſervitutem ſe coniiciant. Poſtquam vero mutata ſententia tibi viſum eſt, meliora haec eſſe, & longum libertati valedicere, imitarique ignavum illum verſiculum,

Ubi lucra magna, ſerviant & liberi:

vide, ne quis in poſterum audiat te illud praelegentem, ſed nec alii cuiquam eorum, qui praeſentem vitam tuam inſpiciunt, copiam facito legendi; ſed infero Mercurio vota nuncupa, ut hos, qui prius audiere, Lethaeis aquis perfundat: alioquin videbitur idem tibi uſu veniſſe, quod eſt in fabula Corinthia, & ipſe contra te Bellerophon ſcripſiſſe libellum. Ita enim me Iuppiter amet, ut non video, quam cauſam, quae quidem ſpeciem habeat, contra accuſantes poſſis dicere: praeſertim ſi cum riſu hoc faciant, laudantes ſcripta, &, quae in illis elucet, libertatem, ipſum vero

4 καὶ ἑκόντα ὑποτιθέντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ. Οὐκ ἀπεικότα γοῦν ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἤ τοι ἄλλου τοῦ γενναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον, καὶ σὲ τὸν κολοιὸν, ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι· ἢ εἴπερ σόν ἐστιν, ὅμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ ποιεῖν· ὃς πικρότατον κατὰ μοιχῶν τοῖς Κροτωνιάταις νόμον θεὶς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ, μετὰ μικρὸν αὐτὸς ἑάλω, μοιχεύων τοῦ ἀδελφοῦ τὴν γυναῖκα. περὶ πόδα τοίνυν καὶ σὲ τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον φαίη τις ἄν· μᾶλλον δὲ πολὺ μετριώτερος ἐκεῖνος, ἔρωτι μὲν ἁλοὺς ὡς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἑκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἁλλόμενος, καίτοι ἐλεούντων αὐτὸν ἤδη Κροτωνιατῶν, καὶ ἐνδιδόντων φυγεῖν εἰ βούλοιτο. τὸ δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβοῦντος μὲν ἐν τοῖς λόγοις τὴν τοῦ τοιούτου βίου δουλοπρέπειαν, καὶ κατηγοροῦντος εἴ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπεσὼν, καὶ

8 Τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον) Κροτωνιατῶν νομοθέτης. V.

12 Τὸ δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον) Ἀντὶ τοῦ πάνυ ἄτοπον, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον εἶπεν. V.

ſcriptorem ſervire videntes, qui ſponte collum iugo ſubmiſerit. Non abſurde itaque dixerint, ſi dixerint, aut alterius cuiuſdam fortis viri eſſe librum, teque graculum alienis ſuperbire pennis; aut, ſi tuus ſit, idem te, quod Salaethum facere, qui, acerbiſſima apud Crotoniatas lege contra adulteros lata, eam ob cauſam celebratus, non ita multo poſt in adulterio cum fratris uxore deprehenſus eſt. Ad amuſſim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit. Quin tolerabilius ille, amore qui captus eſſet, quemadmodum in cauſa dicenda commemoravit, & ultro in ignem atque animoſe inſilierit, miſericordia licet illius iam tangerentur Crotoniatae, & fugae atque exſilii, ſi voluiſſet, copiam facerent. Tuum autem haud paulo abſurdius factum eſt, qui ſervilem huius vitae humilitatem accurata oratione excuſſeris, accuſaveriſque, ſi quis in divitis ali-

καθείρξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων, καὶ ποιῶν· ἐν γήρᾳ δ' ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδὸν, οὕτως ἀγεννῆ λατρείαν ἐπανῃρημένου, καὶ μονονουχὶ καὶ ἐμπομπεύοντος αὐτῇ. ὅσῳ γοῦν φασιν ἐπισημότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἂν δόξειας εἶναι, ἀντιφωνοῦντος τοῦ νῦν βίου τῷ βιβλίῳ. Καίτοι τί δεῖ καινὴν ἐπὶ σὲ κατηγορίαν ζητεῖν, μετὰ τὴν θαυμαστὴν τραγῳδίαν λέγουσαν,

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός;

οὐκ ἀπορήσουσι δὲ οἱ κατηγοροῦντες καὶ ἄλλων παραδειγμάτων ἐπὶ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς εἰκάσουσιν· οἳ ἐπὶ μὲν τῆς σκηνῆς, Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἰσιν· ἔξω δὲ, Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα, γίγνονται ὑπόμισθοι τραγῳδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ συριττόμενοι· ἐνίοτε δὲ, μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὡς

cuius domum incidens & concludens ſe, ſexcenta incommoda & pati & facere ſuſtineat; extrema vero ſenectute, & ſuperato fere limine, ignavam adeo ſervitutem ſubieris, & tantum non in ea te, tanquam in pompa quadam oſtentes. Quanto igitur, inquiunt, inſignior eſſe videris, tanto magis idem videare ridiculus, reclamante, quam nunc agis, vita libello tuo. Quamquam quid opus eſt, novam contra te accuſationem circumſpicere, poſt admirabilem illam Tragoediam, quae

Odi, inquit, *Sophiſtam, qui ſibi nihil ſapit?*

Nec deerunt his, qui accuſare volent, etiam alia in te argumenta: ſed alii Tragicis te actoribus aſſimilabunt, qui in ſcena quidem Agamemnon unuſquiſque aut Creon, aut ipſe adeo Hercules ſunt; extra vero Polus aut Ariſtodemus perſonis depoſitis fiunt mercenarii tragoedi, qui excidunt interdum exſibilanturque, interdum vero etiam, ſi ita vi-

ἂν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ τοῦ πιθήκου πεπονθέναι σὲ φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρᾳ τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι. ἐκεῖνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ἐπιπολὺ θαυμάζεσθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάττοντα, καὶ τοῖς ᾄδουσι καὶ αὐλοῦσι συγκείμενον Ὑμέναιον· ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόῤῥω κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα κατατρώγειν, ἀποῤῥίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.

6 Καὶ σὺ τοίνυν, φαῖεν ἂν, οὐχ ὑποκριτὴς, ἀλλὰ ποιητὴς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταυτησὶ τῆς ἰσχάδος παραφανείσης, ἠλέγχθης πίθηκος ὢν, καὶ ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων, ὡς εἰκότως ἄν τινα ἐπὶ σοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἃ λέγεις καὶ ἐφ' οἷς ἐπαινεῖσθαι ἀξιοῖς,

7 Ἢ ἀμύγδαλον) Ἡ ἀμύγδαλος. V.
9 Ῥυθμοῖς) Ῥυθμὸς, τάξις εὐμελος ἀκολούθως τῇ ἁρμονίᾳ, μέλος εὐφρόσυνον. V.

deatur ſpectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur. Alii idem tibi uſu veniſſe dicent, quod ſimiae, quam Cleopatrae aiunt fuiſſe. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem ſaltaſſe decenter admodum, modulateque, ac multae fuiſſe admirationi, quae & habitum ſuum ſervaret, & decorum cuſtodiret, & hymenaeum voce tibiaque canentibus motus accommodaret: conſpectis vero ficubus, opinor, aut amygdala procul iacente, longum vale dixiſſe tibiis & modis & ſaltationibus, correptoſque fructus, abiecta vel contrita potius perſona, devoraſſe. Et tu igitur, dixerint, non actor, ſed poëta rerum pulcherrimarum & legislator qui fueris, ab hac oſtenſa ficu ſimius eſſe, & a primoribus labris philoſophari convictus es, atque *Mente aliud celare, aliud ſed promere verbis;* ut iure aliquis de te dicat, quae dicis, & pro-

χείλεα μέν σου ἐδίηνεν, ὑπερώην δ᾽ αὐχμῶσαν κατέλειπε. τοιγαροῦν παρὰ πόδας εὐθὺς ἔτισας δίκην, προπετῶς μὲν θρασυνάμενος πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας, μετὰ μικρὸν δὲ μονονουχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος τὴν ἐλευθερίαν. καὶ ἐώκει ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἐφεστῶσά σοι εὐδοκιμοῦντι, ἐφ᾽ οἷς κατηγόρεις τῶν ἄλλων, καταγελᾷν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας πρότερον, ἠξίους κατηγορεῖν τῶν διὰ ποικίλας τινὰς τύχας, τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων. Εἰ γοῦν ὑπόθοιτό 7
τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Τιμάρχου κατηγορίαν αὐτὸν ἁλῶναι, καὶ ὀφθῆναι τὰ ὅμοια πάσχοντα, πόσον ἂν οἴει παρὰ τῶν ὁρώντων γενέσθαι τὸν γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲν εὔθυνεν ἐπὶ τοῖς καθ᾽ ὥραν

5 Κατόπιν) Μετὰ ταῦτα, ἀπὸ τοῦ ὄπισθεν ἰέναι. G.

6 Τῶν ἄλλων καταγελᾷν) Ὁ νοῦς, ἀντὶ τοῦ μεγαλαυχούμενος καὶ γαυριῶν, ἐφ᾽ οἷς τῶν εἰς ταῦτα μισθοφορούντων κατεκομψεύου. V.

8 Καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας) Παροιμία, εἰς τὸν κόλπον πτύει, ἐπὶ τῶν πάνυ μαλακῶν, καὶ τεθρυμμένων. Τοὺς γὰρ φρονηματίας καὶ ἐπηρμένους, καὶ τοῦτο αὐτὸ μεγαλόφρονας, οὐκ εἰς τὸν κόλπον φασὶ πτύειν, ἀλλὰ πόῤῥω, οὓς καὶ ἡ χυδαια λαλία μακροπτύστους καλεῖ διασύρουσα. V.

pter quae laudem affectas, ea *Labra rigaſſe quidem, ſiccum liquiſſe palatum.* Itaque e veſtigio ſtatim poenas dediſti, qui temere audaciam ſumſeris contra hominum neceſſitates, paulo poſt autem tantum non ſub praecone libertatem eiuraveris. Ac videtur, laudibus tibi hominum ab accuſatione aliorum florenti, a tergo adſtans Adraſtea te deriſiſſe, quae, tanquam Dea, futuram tuam ad idem vitae genus mutationem videret, atque illud etiam, quod non deſpuens ante in tuum ſinum, accuſares eos, qui per quandam fortunae varietatem facere talia ſuſtinerent. Si quis igitur hoc declamationi argumentum ponat, Aeſchinem poſt Timarchi accuſationem ipſum deprehendi patientem ſimilia: quantum a ſpectantibus riſum putas oriturum, ſi Timarchum quidem

ἡμαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρηνόμει; τὸ δ᾽ ὅλον, ἐκείνῳ τῷ Φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκηρύττων βηχὸς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώ-
8 μενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο. Ταῦτα μὲν, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἴποι τις ἂν, οἷος σὺ κατηγορῶν, ἐν οὕτως ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποθέσει, καὶ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρεχομένῃ. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἥν τινα καὶ τράπωμαι πρὸς τὴν ἀπολογίαν. ἆρά μοι κράτιστον ἐθελοκακήσαντα, καὶ τὰ νῶτα ἐπιστρέψαντα, καὶ ἀδικεῖν οὐκ ἀρνούμενον, ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐκείνην ἀπολογίαν καταφυγεῖν; λέγω δὲ τὴν τύχην, καὶ μοῖραν, καὶ εἱμαρμένην, καὶ παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ἐπιτιμῶντας, εἰδότας ὡς οὐδενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ᾽ ὑπό τινος κρείττονος, μᾶλλον δὲ μιᾶς τῶν προειρημένων ἀγόμεθα, οὐχ ἑκόντες, ἀλλ᾽ ἀναίτιοι παντάπασιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν.

7 Ἀμφιλαφεῖ) Ἀμφιλαφεῖ ἀντὶ τοῦ ἀφθόνῳ, πολλαχῶς κεχορηγημένῃ. V.

in iudicium vocet ob ea, quae in flore aetatis peccaverit, ipſe vero iam ſenex, eadem in ſe deſignet? In ſumma, Pharmacopolae illi ſimilis es, qui tuſſis remedium praedicans, & ſtatim liberaturum ſe illa laborantes pollicitus, ipſe interim convelli a tuſſi cerneretur. Haec igitur, & in hoc genere multa alia, dicat aliquis tui ſimilis accuſator in argumento ita copioſo, & mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero iam diſpicio, qua via ad cauſam dicendam aggrediar. Numquid optimum fuerit, ſponte me ſuccumbere, & tergum praebere, nec negare peccatum, ſed ad communem illam deprecationem confugere, Fortunam dico, & Parcam, & Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum ſciant, nullius rei penes nos arbitrium eſſe, ſed a praeſtantiore natura, aut potius ab una earum, quas praediximus, agi non ſponte noſtra, ſed extra cauſam undiquaque conſtitutos, quidquid dicamus faciamuſ-

ἢ τοῦτο μὲν κομιδῇ ἰδιωτικὸν, καὶ οὐδ᾽ ἂν σύ με, ὦ Φιλότης, ἀνάσχοιο τοιαύτην ἀπολογίαν προϊσχόμενον, καὶ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάνοντα, καὶ τὰ ἐκείνου ἔπη ῥαψῳδοῦντα,

Μοῖραν δ᾽ οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν·

καὶ τὸ,

Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφεὶς τὸν λόγον, ὡς οὐ πάνυ ἀξιόπιστον, 9
ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ᾽ ἄλλης τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεασθεὶς, ὑποστῆναι τὴν παροῦσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ μεγαλόνοιαν τοῦ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐθελῆσαι κοινωνῆσαι πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοικα μὴ πρὸς τῇ ἐπιφερομένῃ κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κᾆτα εὑρίσκωμαι ἥλῳ, φασὶν, ἐκκρούων τὸν ἧλον, καὶ μείζονί γε τὸν σμικρότερον, ὅσῳ κολακεία τῶν ἄλλων ἁπάντων κα-

16 Καὶ μείζονί γε τὸν μικρότερον) Τῷ μείζονι ἥλῳ τὸν μικρότερον. V.

que? An plane hoc plebeium, ut neque tu me, amice, feras, talem defenſionem ſi praetendam, & Homerum advocatum adſciſcam, verſuſque illius recitem,

Fatum equidem nullum dico effugiſſe virorum:

& illud,

Naſcenti nevit, genitrix cum funderet alvo.

Sin relicta hac oratione tanquam non valde probabili, illud dicam, me neque a pecuniae neque ab alia id genus cupiditate illectum, ſubiiſſe praeſentem convictum, ſed prudentiae, fortitudinis, & magnanimitatis in hoc viro admiratione voluiſſe in communionem venire illius actuum: metuo, ne ad intentatam accuſationem adulationis inſuper crimen ſubeam, deprehendarque clavo, quod aiunt, clavum eiicere, maiori minorem, in quantum adulatio malorum

κῶν, τὸ δουλοπρεπέστατον εἶναι, καὶ ταύτῃ χείριστον νενόμισται. Τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολογεῖν μηδὲ ἐν ὑγιὲς εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νόσον· καὶ μετὰ τούτων, τὴν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπείθουσαν, ὡς ἐκφύγοι τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἄκαιρον ἴσως καὶ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Μήδειαν παρακαλέσαι παρελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκεῖνα τὰ ἰαμβεῖα, μικρὸν αὐτὰ παρῳδήσασαν·

Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾷν μέλλω κακά.
Πενία δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος κἂν ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ οἶδεν οὐκ ἀπαξιοῦντος, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον σφᾶς

5 Ὀδύρεσθαι) Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας ἁπλότητος ἤθους ταῦτα κατασκευαστικά· ἀλλ᾽, ὦ βωμολόχε, εἰς ταύτην κἀκεῖνοι ὧν κατέδραμες ἀπηνῶς καταφεύγοντες ἀπολογίαν, λῆρόν σε καὶ φιλαίτιον καὶ μεμψίμοιρον ἀποφανοῦσι καὶ κώνωπα, φασὶ, μιμούμενον ἀετόν. Τάχα γὰρ Σωκράτην ἐθέλων μιμεῖσθαι οἷς οὗτος Πρόδικον τὸν Κεῖον καὶ τοὺς κατ᾽ αὐτὸν ἀπελέγχει σοφιστὰς, ἐπὶ τὴν τοιαύτην ἀπέδραμες γλωσσαλγίαν. Ἀλλὰ γὰρ καλῶς ἔχει τοῖς Ὁμήρου σε βάλλειν. ἢ τοῖος δὲ ἐὼν . . . Πόντον ἐπιπλώσας ἑτάρους ἐρίηρας ἀγείρας, καὶ ὅσα λοιπά. V.

omnium reliquorum maxime ſervile eſſe, & hoc ipſo nomine peſſimum, perhibetur. Quid igitur, ſi neque haec neque illa dicenda videntur, aliud relinquitur, quam ut confitear, nihil quidquam ſani me, quod dicam, habere? Illa forte una mihi ancora adhuc in ſicco eſt, deplorare ſenectutem, & morbum, & cum his paupertatem, facere omnia ac pati perſuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempeſtivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium progreſſa dicat pro me iambos illos paulum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum ſceleſta moliar,
Sed maior urget conſiliis inopia.

Illa enim Theognidis, vel me tacente, quis ignorat, non indignum putantis, vel in mare cetoſum abiicere ſe, vel mon-

αὐτοὺς ῥίπτειν, καὶ κατὰ κρημνῶν γε ἠλιβάτων, εἰ μέλλει τις οὕτως ἀποδράσεσθαι τὴν πενίαν; Ταῦτα μὲν 11
εἶναι δοκεῖ, ἅ τις ἂν ὡς ἐν τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι ἔχοι, οὐ πάνυ εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι θάῤῥει, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου. μὴ γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τὴν Κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. οὐδ᾽ ἡμεῖς οὕτω πένητες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς ὑπ᾽ ἀπορίας τὰ τοιαῦτα κρησφύγετα πρὸς τὴν κατηγορίαν ζητεῖν. ἀλλά μοι ἐκεῖνο ἐννόησον, ὡς πάμπολυ τὰ τοιαῦτα διαφέρει, ἐς οἰκίαν τινὸς πλουσίου ὑπόμισθον παρελθόντα, δουλεύειν, καὶ ἀνέχεσθαι ὅσα μοί φησι τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράττοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πολιτευόμενον, ἐπὶ

1 Ἠλίβατον) Ἠλίβατον, ὑψηλὸν, ἄβατον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει. Στησίχορος δὲ τάρταρον ἠλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. Ἔνιοι δὲ ἠλίβατον ἀποδιδόασιν, ἡλίῳ φαινόμενον. V.

9 Κρησφύγετα) Τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στενὰ καὶ ὀχυρώματα. οἱ δέ φασι Κρητῆς τοὺς νησιώτας ἅμα Μίνωι τῷ βασιλεῖ κρατοῦντι, ἔφυγον εἰς πόλιν τινὰ, ὅθεν ἐκείνη ὠνομάσθη κρησφύγετα. V.

Κρησφύγετα) Φρούρια τινὰ οὕτω λεγόμενα, οὗ ἐκρύπτοντο οἱ νησιῶται τὸν Μίνωα φεύγοντες, περὶ τὴν Κρήτην αὐτὰ ἐστί. Τὸ οὖν κρησφύγετον χρήσιμον τοῖς φεύγουσιν τοῦ κρύπτεσθαι, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στενὰ καὶ ὀχυρώματα. V.

tis ab aërii praecipitio, ſi quis hoc modo queat effugere pauperiem? Haec igitur eſſe videntur, quae quis in tali re defendendi criminis cauſa dicere habeat: quorum nullum unum per ſe valde ſpecioſum. At bono te, ſodalis, animo eſſe iubeo, utpote nullo horum me uſuro: ne enim talis unquam fames Argos deprehendat, ut *cavam Arabiam* ſerere conentur. Neque nos ita pauperes defenſionis rationabilis, ut prae inopia id genus effugia contra accuſationem quaeramus. Sed illud mihi cogita, multum omnino haec inter ſe differre, utrum in domum divitis cuiuſdam mercede conductus aliquis ingrediatur, & ibi ſerviat, ſuſtineatque, quaecunque mihi dicit liber: an vero publicae rei partem aliquam tractans, & pro virili parte adminiſtrans, mercedem eo nomine ab

τούτῳ παρὰ βασιλέως μισθοφορεῖν. διελθὼν δὴ, καὶ ἰδίᾳ καταθεὶς ἑκάτερον, σκόπει. εὑρήσεις γὰρ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν, τὸ πρᾶγμα· καὶ τοσοῦτον ἐοικότας ἀλλήλοις τοὺς βίους, ὅσον μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ ἀνεμώνη ῥόδον, καὶ ἀνθρώπῳ πίθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ δὴ κἀκεῖ, κἀνταῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τάττεσθαι· τὸ δὲ πρᾶγμα, παμπόλλην ἔχει τὴν διαφωνίαν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφὴς, καὶ οὐ πολὺ τῶν ἀργυρωνήτων καὶ οἰκοτρίβων διαφέρουσιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ προσιόντες. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διὰ χειρὸς ἔχοντες, καὶ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου τοῦ μισθοῦ διαβάλοιντο, καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς κατηγορίας καθέλκοιντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἁπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας· καὶ οὔτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπι-

5 Ἀνεμώνη) Τὸ ἄνθος. διὰ τὸ τὸ φύλλον εὐδιάσειστον εἶναι παντὶ ἀνέμῳ. V.

14 Ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις) Ἀντὶ τοῦ τάχιστα ἂν πάσας ἀναιρήσῃ τὰς τοιαύτας προστασίας. V.

imperatore accipiat? Nimirum percurre, & ſeparatim unumquodque horum ſitum, conſidera. Invenies ſane Muſicorum illud *Diſdiapaſon*, hoc eſt, eo, quod maximum eſt, intervallo, ſcriptum illud *diſtare a facto meo*, ac tantundem ſibi ſimilem utramque vitam, quantum argento plumbum, aes auro, & anemonae roſa, & homini ſimius. Etenim merces quidem & illic & hic eſt, & quod alieno paretur imperio: at res ipſa plurimum diſcrepat. Nam ibi quidem ſervitus manifeſta, nec multum emtis mancipiis diſtant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, & urbibus gentibuſque integris utiles ſe praeſtant, eos iniquum fuerit ſolius mercedis cauſa male audire, & in ſimilitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas ſuſtulerit, neque ipſi, qui tantas gentes procurant, neque qui urbium

τροπεύοντες, οὐδ' οἱ τὰς πόλεις ἁρμόττοντες, οὐδ' οἱ τὰς φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ πρόσεστιν. ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἑνὸς οἶμαι χρὴ ἀνατρέπειν τὰ πάντα, οὐδ' ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθιστάναι. Τὸ δ' ὅλον, 12
οὐ τοὺς μισθαρνοῦντας ἅπαντας ἐγὼ φαύλῳ βίῳ συνεῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ἐπὶ ταῖς οἰκίαις ἐπὶ προφάσει παιδεύσεως δουλεύοντας ᾤκτειρον. τουτὶ δὲ, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴ γε τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότιμα ἡμῖν· δημοσίᾳ δὲ, τῆς μεγίστης ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἔγωγ' οὖν, εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἂν σοι οὐ τὸ σμικρότατον τῆς Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι, τὰς δίκας εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθέναι, καὶ τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἁπαξαπάντων ὑ-

6 Μισθαρνοῦντας) Μισθαρνοῦντας οἷον τοὺς ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀντικαταλλαττομένους· καὶ μισθαρνία λέγεται ἡ ἐπὶ μισθῷ γενομένη ἐργασία. V.

11 Καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν) Ἀντὶ τοῦ ὅσον εἰς ἡμᾶς ἧκεν, ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλεται. V.

15 Ἁπαξαπάντων) Ἁπαξαπάν-

ſtatum ordinant, neque quibus legiones & exercitus integri mandati ſunt, recte facient, cum merces ipſorum quoque operi propoſita ſit. Verum non oportet uno omnia impetu evertere, nec uno loco, qui mercedem accipiunt, omnes habere. In univerſum vero non omnes ego, qui mercede locarent operas, miſeram vitam dixi vivere, ſed eos miſeratus ſum, qui in domibus inſtitutionis obtentu ſerviunt. Hoc vero noſtrum, o ſodalis, negotium longe diverſum eſt: quandoquidem privatim eodem, *quo ante*, loco ſumus, publice autem in maximi partem imperii venimus, eiuſque partem una adminiſtramus. Equidem, ſi conſiderare velis, videar tibi non minimam Aegyptii huius imperii partem mandatam habere, iudicia dare, & ordinem illis decentem adhibere, & eorum, quae aguntur dicunturque,

πομνήματα γράφεσθαι, καὶ τάς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν, καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀποκεισομένας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως· οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος. καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ, οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ᾽ ἔθνος ἐπιτρα-
13 πῆναι, ἤ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς. Ἐθέλω γοῦν

των ὑφ᾽ ἕν. ἀντὶ γὰρ τοῦ παντάπασιν ἐστίν. Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ ἀπαξάπαντα καταμεμυττομένα. V.

6 Παρὰ τοῦ βασιλέως) Εἴ τισιν ἄλλο ταῦτα πλεονεξίας κατηγόρει καὶ ἀλαζονείας. καλῶς μὲν γὰρ εἶχέ σοι ἡ ἀπολογία τὰ κοινὰ συνδιαφέρειν τοῖς ἄλλοις καὶ διαχειρίζειν προβαλλομένη. καὶ πρὸς ἔπαινον ἡμῖν τοῦτο παρὰ πᾶσι τὸν βίον ἐπανορθοῦσθαι προθυμηθέντι. τό γέ τοι περὶ βασιλείας προσθεῖναι μισθοφορεῖν, καὶ οὕτω μισθοφορίας ὑπερφυῆ, οὐκ ἔστιν ἥτις ἄλλη ταύτην ὑπερβάλλοιτο φιλοτιμία καὶ πλεονεξία. εἰ γὰρ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις μισθοφορεῖν αἰσχρὸν, πολλῷ μᾶλλον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μικρὰ μισθαρνεῖν καταγέλαστον, τί ἂν εἴποι τὶς τὸ μεγάλα; ὅσον γὰρ βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τύχην ὑπερτερεῖ, καὶ τὰ δέκα τῆς μονάδος εἰς πλῆθος, τοσοῦτον καὶ τὸ φιλοσοφεῖν αἱρούμενος κατὰ τὸ κράτιστον, ἄν τε ὑπὸ μικρᾶς ἄν τε ὑπὸ μεγάλης φιλοσοφίας ἐκκρούοιτο, ἐς γέλωτα πλατύτερον συντελοίη. ἴσως γὰρ τὸ μικρὸν σύγγνωστον, Θεόγνιδα συνέπαινον ἔχον, ἐν οἷς φησιν, οὐκ εὔχομαι πλοῦτον οὐδὲ ἔραμαι, ἀλλά μοι εἴη μὲν ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων. G. & M. Sed in M. pars prior huius Scholii vitio temporis evanida facta eſt. In G. autem pro ultimis poſt εὔχομαι verbis, haec leguntur : οὕτως. ὄναιντο οἱ καθ᾽ ὑμᾶς εἰ τοῦτο πράττουσι. οὐ γὰρ οὐ. ἀλλ᾽ ἡ τοῦ Ἀσσυρίου ἀληθῶς εἰπεῖν κατ᾽ οὐδὲν διακείμενος Ἀνακενδάξιδος. καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid ſibi velint neſcio. G.

omnium commentarios ſcribendos curare, & litigantium orationes moderari, & decreta principis, quam diſertiſſime poteſt & accuratiſſime, cum fide maxima conſervare, & publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, ſed ab Imperatore; nec parva illa, ſed multorum talentorum : & poſt haec non ſpes quaedam exiguae, ſi fiant, quae conſentaneum eſt fieri, ſed futurum ut gens integra nobis committatur, aut actiones aliae principales. Volo equidem ex abundanti, utens fi-

ἐκ περιττοῦ χρησάμενος τῇ παῤῥησίᾳ, καὶ ὁμόσε χωρήσας τῷ ἐπιφερομένῳ ἐγκλήματι, καθ' ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. καὶ δὴ φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ ποιεῖν. οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπῃς, ὅπου μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἄμισθός ἐστιν. οὐ φόρους λέγω, οὐδὲ δασμοὺς, ὁπόσοι παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι φοιτῶσιν· ἀλλ' ἔστι βασιλεῖ μισθὸς μέγιστος, ἔπαινοι, καὶ ἡ παρὰ πᾶσιν εὔκλεια, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, καὶ νεὼ, καὶ τεμένη, ὁπόσα παρὰ τῶν ἀρχομένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῶν φροντίδων, καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέρονται προσκοποῦντες ἀεὶ τὰ κοινὰ, καὶ βελτίω ποιοῦντες. ὡς δὴ μικρὰ μεγάλοις εἰκάζειν, ἢν ἐθέλῃς, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τοῦ σωροῦ κορυφῆς, ἐφ' ἕκαστον τούτων, ἀφ' ὧν σύγκειται καταβαίνειν, ὄψει ὅτι μεγέθει καὶ σμικρότητι διαλλάττομεν τῶν ἀκροτάτων· τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαντες. Εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεθείκειν τὸν νόμον, μηδένα μηδὲν 14

5 Φόρους) Μερισμοὺς, φορολογίας. G.

ducia, & cominus congreſſus intentato crimini, ultra etiam quam oportet cauſam dicere, & illud nempe dico tibi, neminem quidquam ſine mercede facere. Neque tu mihi eos nomines, qui res maximas gerunt; cum neque ipſe Imperator mercedis expers ſit. Non vectigalia dico, neque tributa, quae a civibus quotannis veniunt: ſed eſt Imperatori merces maxima laudes, & gloria apud omnes, & quod beneficiorum cauſa adoratur; ſtatuae porro, & aedes, ac templa, quae habent a civibus, merces & iſta ſunt pro curis & providentia, quam adhibent procuranda ſemper publica re & in melius augenda. Nempe ut parva aſſimulemus magnis, ſi volueris a vertice quaſi acervi ad unumquodque eorum, quibus conſtat, deſcendere, videbis magnitudine nos & parvitate differre ab his, qui ſummi ſunt; ceterum mercenarios aeque eſſe univerſos. Si igitur eam ego legem

πράττειν, ἔνοχος ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ παρανομίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν οὐδαμοῦ τοῦ βιβλίου λέλεκταί μοι, χρὴ δὲ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δέον αὑτῷ χρῷτο, ἢ φίλοις συμπονῶν πρὸς τὰ βέλτιστα, κἂν τῷ μέσῳ ὑπαίθριος πεῖραν αὑτοῦ διδοὺς, ὅπως ἔχει πίστεως, καὶ σπουδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὡς μὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο,

Ἐτώσιον ἀρούρης ἄχθος εἴη.

15 Πρὸ δὲ τῶν ὅλων, μεμνῆσθαι χρὴ τοὺς ἐπιτιμῶντας, ὅτι οὐ σοφῷ ὄντι μοι, εἰ δή τις καὶ ἄλλος ἐστί που σοφὸς, ἐπιτιμήσουσιν, ἀλλὰ τῷ ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινουμένῳ ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ τὴν ἄκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἀρετὴν, οὐ πάνυ γεγυμνασμένῳ. καὶ, μὰ Δί', οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον, ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' οὖν ἐντετύ-

ſcripſiſſem, neminem quidquam oportere agere, tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc quidem nuſquam in libello dictum a me eſt; ac porro bonum virum efficacem eſſe oportet: quodnam aliud ad officium applicet ſe, quam ut elaboret cum amicis in iis, quae optima ſunt, & in medio atque ſub divo quaſi conſtitutus experimentum ſui praebeat, qualis ſit fide, diligentia, amore quodam eorum, quae commiſſa ipſi ſunt, ne ſit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

Ante omnia vero & hoc meminiſſe oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipſos non tanquam ſapientem me (modo uſquam ſit aliquis ſapiens) reprehenſuros, ſed unum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem conſecutus; ad ſummam autem illam eorum, qui capita ac duces ſunt, virtutem non ſit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas eſt,

χηκα, τὴν τοῦ σοφοῦ ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντι. σοῦ μέντοι καὶ θαυμάσαιμ᾽ ἂν ἐπιτιμῶντός μου τῷ νυνὶ βίῳ, εἴγε ἐπιτιμώης, ὃν πρὸ πολλοῦ ᾔδεις ἐπὶ ῥητορικῇ δημοσίᾳ μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὁπότε κατὰ θέαν τοῦ ἑσπερίου Ὠκεανοῦ καὶ τὴν Κελτικὴν ἅμα ἐπιὼν ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφιστῶν ἐναριθμουμένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἑταῖρε, καίτοι ἐν μυρίαις ταῖς ἀσχολίαις ὢν, ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ πρός γε τοὺς ἄλλους κᾂν συνάμα πάντες κατηγορῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ.

9 Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ) Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νικῶσιν ἀνέκειντο, λευκὴ καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττωμένοις ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετρυπημένη. V.

11 Οὐ φροντὶς Ἱππ....) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν καταφρονούντων τινὸς καὶ ἀπεριμερίμνως διακειμένων. V. (In V. erat ἀπεριμερί.)

quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui ſapientis profeſſionem impleret. Ac equidem mirer etiam, ſi reprehendas vitam praeſentem noſtram: eum enim hominem reprehendas, quem olim nōras rhetorices nomine maximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani videndi cauſa, & Celticam eadem peragrans, in nos incideres, qui in illis Sophiſtarum numeraremur, qui magnas mercedes mererentur. Haec apud te, ſodalis, maximas licet inter occupationes, tamen defendendi criminis cauſa ſcripſi, non obiter id agendum ratus, ut album a te & plenum calculum feram. Apud alios enim, ſi vel ſimul omnes me accuſent, ſatis mihi illud fuerit, *Non curat Hippoclides.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

1 Χαλεπον μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπήρειαν διαφυγεῖν· πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὑρεῖν παραλόγου καὶ δαιμονίου πταίσματος. ἅπερ ἀμφότερα νῦν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμενος παρὰ σὲ, ὡς προσείποιμι τὸ ἑωθινὸν, δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ᾽ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος, ὑγιαίνειν σε ἠξίουν, εὔφημον μὲν καὶ τοῦτο, οὐκ ἐν καιρῷ δὲ, ὡς οὐ κατὰ τὴν ἕω. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ τούτῳ εὐθὺς ἴδιόν τε, καὶ ἠρυθρίων, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ᾽ ἀπορίας· οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν παραπαίειν, ὡς τὸ εἰκὸς, οἱ δὲ, ληρεῖν ὑφ᾽ ἡλικίας, οἱ δὲ, χθεσινῆς κραιπάλης ἀνάμεστον ἔτι ᾤοντό με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ἐπιει-

3 Ἐπήρειαν) Βλάβην. V.

8 Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος) Αἱ γάρ τοι τῶν παλαιῶν προσρήσεις αἱ μὲν ἑωθιναὶ, χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπέριναι, ὑγίαινε. V.

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

Difficile eſt, homo *natus* cum ſis, Dei alicuius invidiam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, quibus defendas inopinatum & immiſſum divinitus errorem. Quae *quidem* utraque modo uſu mihi venerunt, qui matutinae ſalutationis cauſa domum tuam veniens, cum oporteret conſuetam illam vocem mittere, & ave (Gr. *gaude*) dicere: ego vero homo aureus oblivione lapſus, *valere* te iuſſerim, quod boni & ipſum quidem ominis, ſed non tempeſtivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in ipſo *verbo* ſtatim ſudabam equidem, erubeſcebam, aeſtuabam conſilii inopia. Praeſentes vero qui eſſent, alii deſipere me videlicet, alii prae ſenectute delirare, alii heſterna crapula

κῶς ἤνεγκας τὸ γεγονός· οὐδ᾽ ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι
ἐπισημηνάμενος τῆς γλώττης τὴν διαμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν
μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἐμαυτῷ συγγράψαι,
ὡς μὴ πάνυ ἀνιῴμην ἐπὶ τῷ πταίσματι, μηδ᾽ ἀφόρη-
τον ἡγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην
τοῦ καλῶς ἔχοντος, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας
μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς οὕτως εὔ-
φημον εὐχὴν ὀλισθούσης. Ἀρχόμενος μὲν οὖν τῆς γρα- 2
φῆς, πάνυ ἀπόρῳ ἐντεύξεσθαι ᾤμην τῷ προβλήματι·
προϊόντι δὲ πολλὰ προὐφάνη τὰ λεκτέα. οὐ μὴν πρότε-
ρον ἐρῶ αὐτά, ἢν μὴ περὶ τοῦ χαίρειν αὐτοῦ, καὶ τοῦ εὖ
πράττειν, καὶ τοῦ ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. τὸ μὲν
δὴ χαίρειν ἀρχαία μὲν ἡ προσαγόρευσις· οὐ μὴν ἑωθινὴ
μόνον, οὐδ᾽ ὑπὸ τὴν πρώτην ἔντευξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον
μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτό, ὡς τό,

adhuc oppletum *turbatumque* exiſtimabant; quamquam molliter ipſe tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne leniſſime quidem ſubridens linguae noſtrae errorem notares. Faciendum itaque putavi, ut conſolationem mihi aliquam ſcriberem, ne lapſu illo nimis excruciarer, neque intolerandum putarem, ſi homo ſenex tantum a decoro, coram tot teſtibus, aberraſſem: nam defenſione quidem nihil opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubrico quaſi veſtigio prolapſae. Ac ſub initium ſcriptionis, difficilem dubiamque ſane quaeſtionem propoſitam mihi fore arbitrabar: *aliquantum* autem progreſſo multa ſe dicenda *ultro* offerebant. Neque tamen prius ea dicam, quam de ipſis verbis *Gaudere*, *Bene agere*, & *Valere*, quae opportuna videbuntur praedixero. Atque *Gaudere* (*ſi quem iubeas*), eſt illa quidem ſalutatio, verum non matutina ſolum, neque *quae* ad primam modo congreſſionem *pertineat:* ſed utebantur ea quidem etiam, qui prius non viderant alterum, quale eſt,

Χαῖρ᾽, ὦ δυνάστα τῆσδε γῆς Τιρυνθίας.

καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινίους τρεπόμενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ᾽, Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν ἐίσης οὐκ ἐπιδευεῖς,

Ὀδυσσεὺς ὁπότε τὴν ἐπεσταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ ἐῤῥητόρευε. καὶ ἤδη ἀπιόντες παρ᾽ ἀλλήλων, ὡς τὸ,

Χαίρετ᾽, ἐγὼ δ᾽ ὔμμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

ἴδιος δὲ καιρὸς οὐδεὶς ἀπενενέμητο τῇ προσρήσει, οὐδὲ ὡς νῦν μόνος ὁ ἑωθινὸς, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισίων καὶ ἀπευκτοτάτων ὁμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ· ὡς ὁ τοῦ Εὐριπίδου Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, καὶ,

Χαίρετ᾽, ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.

καὶ οὐ μόνον φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ τοῦ μηκέτι χρήσεσθαι ἀλλήλοις. τὸ γοῦν μακρὰν χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι

6 Παρ᾽ ἀλλήλων) Ἀντὶ τοῦ ἀπ᾽ ἀλλήλων, ἡ παρὰ ἀντὶ τῆς ἀπό. V.

Gaude potens telluris o Tirynthiae;

verum poſt coenam quoque ad *comeſſationem & liberiores* in vino ſermones iam converſi,

Gaude, verum epulis paribus nec egemus, Achille,

ut Ulyſſes inquit, cum mandatam ſibi legationem apud illum orat: &, qui iam diſcederent, ut,

Gaudete, hinc vobis iam nunc Deus, haud homo, verſor.

Proprium autem tempus nullum attributum erat huic appellationi, neque, ut nunc, ſolum matutinum: cum etiam minime auſpicatis *temporibus* & abominandis maxime, tamen illa uterentur, ut Euripidis ille Polynices, iam finiens vitam, inquit,

Gaudete, iam nox atra me complectitur.

Nec benevolentiae modo illis haec erat *quaſi* teſſera, ſed inimicitiarum quoque, & cum negaret alter ſe uſurum altero. Qui enim *longum gaudere* alterum iubet, ille non curaturum

φροντιεῖν δηλοῖ. Πρῶτος δ᾽ αὐτὸ Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρο- 3
μήσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην,
εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθημένους καὶ πεφροντικό-
τας ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης, Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ
τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν
συνεκπνεῦσαι. ἐν ἐπιστολῆς δὲ ἀρχῇ, Κλέων ὁ Ἀθη-
ναίων δημαγωγὸς, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶτον χαίρειν
προὔθηκεν, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν, καὶ
τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἅλωσιν. καὶ ὅλως γε, μετ᾽ ἐκεῖνον
ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν
ἐπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ᾽ αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγ-
μάτων. Ἀλλ᾽ ὁ θαυμαστὸς Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστος 4
νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ
ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὂν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμ-
φαῖνον. τὸ δ᾽ εὖ πράττειν ἀντ᾽ αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν
σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. καὶ

7 Ἀπὸ Σφακτηρίας) Τόπος Λακωνικός. V.
14 Ὡς μοχθηρὸν) Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· Χαίρειν μὲν ἡμῖν ἐστιν, ὦ ἄνδρες δημόται, Ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαπρόν. V.

ſe in poſterum ſignificat. Primus autem illud verbum Philippides curſor dicitur *uſurpaſſe*, cum a Marathone victoriam nuntiaret, & dixiſſe ad Archontes ſedentes ac de pugnae exitu ſollicitos, *Gaudete, vincimus*, eoque dicto ſuo nuntio immortuus eſſe, & in ipſo *gaudendi* verbo exſpiraſſe. In epiſtolae autem principio Cleon Athenienſium orator eius, *quam* Sphacteria *dederat*, victoriae illius & Spartanorum captorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praepoſuit: & omnino poſt illum Nicias, a Sicilia mittens, in antiquo epiſtolarum *more* perſeveravit, initium ab ipſis rebus capiens. Sed admirabilis *noſter* Plato, vir fide dignus, legislator talium, illud *Gaudere* quidem gaudere (Lat. *valere*) iubet, & plane reiici, velut malum & nihil honeſti ſignificans: ſed alterum *Bene agere*, pro eo inducit, ut communem corporis pariter

ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾶται αὐτὸν, ὅτι ποιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον τοῦ Πυθίου, καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. Ὁ μέν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἠξίωσεν, ὅσον Ὀκέλλῳ τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, οὔτε τὸ χαίρειν, οὔτε τὸ εὖ πράττειν προὔγραφεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὁπότε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε καὶ σώματι ἁρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα περιειληφὸς τἀνθρώπου ἀγαθά. καὶ τόγε τριπλοῦν αὐτοῖς τρίγωνον, τὸ διαλλήλων, τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβόλῳ

14 Πεντάγραμμον) Pentagramma dicitur, quod quinque literis conſtet, Pythagorae figura, qua hodie contra faſcinationes utuntur. Figura conſtat ex tribus triangulis, quorum latera deſerviunt ſibi invicem. Et trinitatis, quae eſt in Divinis, puto, vis exprimebatur. Fitque figura uno tractu calami. Omnia autem ad numeros Pythagoras referebat. Et appellatur ſignum Sanitatis. G.

Τὸ πεντάγραμμον) Ὅτι τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον πεντάλφα σύμ-

& animi bene conſtituti teſſeram. Atque ſcribens ad Dionyſium accuſat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere (Lat. *ſalvere*) Deum iubeat, tanquam indignum Pythio, & non tantum Diis, ſed ne hominibus quidem non ineptis decorum. Divinus ſane Pythagoras, etſi nihil ipſe nobis proprium relinquere ſuorum *ſcriptorum* dignatus eſt, quantum tamen ex Lucano Ocello, & Archyta, & reliquis ipſius familiaribus colligere licet, neque ipſum illud *Bene agere* praeſcripſit, ſed a verbo *vale* (Lat. *ſalve*) iuſſit incipere. Omnes enim ab illo *docti* in epiſtolis quoties ſerium quiddam ſcriberent, *valere* (Gr. *ſanum eſſe*) in ipſo ſtatim principio iubebant, tanquam & ipſum animo pariter & corpori convenientiſſimum, & bona hominis complexum in univerſum omnia: & triplex illud triangulum ſibi implexum, quinque

πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγεία πρὸς αὐτῶν ὠνομάζετο. καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι, οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὺν, τὸν μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὧν καὶ Φιλόλαός ἐστι. Καὶ τί σοι 6
τοὺς παλαιοὺς λέγω, ὅπου καὶ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ ἁπάντων αἱρούμενος, ἐν ταῖς σπουδαιοτέραις ἐπιστολαῖς (εἰσὶ δ' αὗται ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς Φιλτάτους μάλιστα ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ ἐν τραγῳδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ εὕροις τὸ ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ,

βολον ἦν πρὸς ἀλλήλους Πυθαγορείαν ἀναγνωστικὸν καὶ τούτῳ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐχρῶντο, ὅ ἐστι τοῦτο. V.

2 Οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν οὔτε τῷ χαίρειν, πάντως καὶ τῷ ὑγιαίνειν) Ὅτι τὸ &c. Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικὸν &c. G. (& addunt, quaere in Luciani impreſſo.)

4 Τετρακτὺν) Quaere in aureis carminibus & commentariis. G.

deſcriptum & incluſum lineis, qua teſſera ad ſententiae ſuae homines uterentur, *ſanitas* ab ipſis vocabatur. Et omnino putabant, in verbo *valere* ineſſe [etiam ipſum *bene agere* & *gaudere*;] ſed neque *bene agere*, neque *gaudere*, continuo eſſe etiam *valere*. Sunt vero etiam, qui quaternionem, maximum illorum iusiurandum, qui perfectum ſecundum ipſos numerum efficit, iam ſanitatis (*valetudinis*) initium vocarent, in quibus & Philolaus eſt. Et quid tibi antiquos narro? cum & Epicurus, vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*), & voluptatem rebus praeoptans omnibus, tum in ſeriis magis epiſtolis, (ſunt autem hae paucae) tum in his, quas dedit ad cariſſimos, valere ſtatim in principio iubeat? Multum etiam in tragoedia & in comoedia vetere invenias *valere*, primo ſtatim *congreſſu* dictum. Etenim illud

Οὖλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,

σαφῶς προτεταγμένον τοῦ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ δ' Ἄλεξις,

Ὦ δέσποθ', ὑγίαινε, ὡς χρόνιος ἐλήλυθας.

ὁ δ' Ἀχαιὸς,

Ἥκω πεπραγὼς δεινὰ, σὺ δ' ὑγίαινέ μοι.

καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἶτ' εὐπραξίαν,

Τρίτον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενί.

ὁ μὲν γὰρ τὸ σκολιὸν γράψας, οὗ καὶ Πλάτων μέμνηται, τί καὶ οὗτός φησιν; Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον· τὸ δεύτερον, καλὸν γενέσθαι· τρίτον δὲ, πλουτεῖν. τοῦ χαίρειν δὲ τὸ παράπαν οὐκ ἐμνήσθη. ἵνα σοι τὸ γνωριμώ-

10 Σκολιὸν) Τὸ σκολιὸν τοῦτο Σιμωνίδης ἐποίησεν. ἔχει οὕτως αὐτοτελὲς, Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον θνητῷ ἀνδρὶ, Δεύτερον δὲ φυὰν καλὸν γενέσθαι, Τρίτον πλουτέειν ἀδόλως, Καὶ τέταρτον ἡβᾷν μετὰ τῶν φίλων. Σκολιὸν, ἡ παροίνιος ᾠδὴ, ὡς καὶ Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῆς δύο γένη ἦν ᾠδῶν. τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ᾀδόμενον καθ' ἕνα ἑξῆς· τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνετωτάτων, ὡς ἔτυχε τῇ τάξει. ὃ δὴ καλεῖται διὰ τὴν τάξιν σκολιόν. Ὡς δὲ Ἀριστόξενος καὶ Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθεῖσι παρὰ μέρος, ἑξῆς μυρσίνας ἔχοντες ᾖδον γνώμας καὶ ἐρωτικὰ σύντονα. ἡ δὲ περίοδος σκολιὰ ἐγένετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν. V.

Vale, multumque gaude,

ſapienter praepoſitum habet gaudendi voto illud valetudinis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro *ſalve*) *quam quaeſo ſerus advenis?*

Et Achaeus,

Venio patratis horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere ſit primum, bene ſed agere alterum,

Gaudere deinde, tum debere nemini.

Ille vero convivalis cantici ſcriptor, cuius etiam Plato mentionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pulcher eſſe; deinde dives: gaudendi* vero omnino mentionem non fecit. Ut tibi notiſſimum illud, quod omnium in ore eſt, di-

τατον ἐκεῖνο, καὶ πᾶσι διὰ στόματος, λέγω, Ὑγίεια πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον βιοτᾶς. ὥστε εἰ πρεσβίστη ἐστὶν ὑγεία, καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, προτακτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν. Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἔκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, 7
καὶ Φιλοσόφων καταδεῖξαί σοι ἔχων, προτιμώντων τὸ ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παραιτήσομαι, ὡς μὴ εἰς ἀπειροκαλίαν τινὰ μειρακιώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα, καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν τὸν ἧλον. ὀλίγα δέ σοι τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, ὁπόσα μέμνημαι οἰκεῖα τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον. Ὅτε 8
Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Ἰσσῷ μάχην ἀγωνιεῖσθαι ἔμελλεν, ὡς Εὐμενὴς ὁ Καρδιανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ λέγει, ἕωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ὁ Ἡφαιστίων, εἴτ' ἐπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκταραχθεὶς ὥσπερ ἐγὼ, εἴτε καὶ θεοῦ τινος τοῦτο καταναγκάσαντος, ταυτὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαινε, βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη παρατάτ-

9 Ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν τὸν ἧλον) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτόπως τὰ ἄτοπα ἰᾶσθαι κατασπευδόντων. V.
12 Ἐν Ἰσσῷ) Πόλει. V.

cam, *Valetudo Divûm ſenior*, *Habitare tecum Vitae reliquum liceat.* Si itaque antiquiſſima eſt *valetudo*, eiuſque opus eſt *valere*, utique praeponendum id eſt bonis reliquis. Sexcenta autem alia cum habeam, quae oſtendere tibi poſſim e poëtis, hiſtoricisque & philoſophis, *valere* praeponentibus, ſuperſedebo equidem, ne in pueriles mihi ineptias ſcriptio iſta exeat, & forte clavum excutere clavo alio videar. Pauca vero tibi ex antiqua hiſtoria, quorum recordor, domeſtica huic negotio adſcribere haud abs re putavi. Cum Alexander proelium ad Iſſum commiſſurus eſſet, ut narrat in Epiſtola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in tabernaculum regis ingreſſus Hephaeſtio, vel oblivione quadam, vel perturbatus, ut ego, & aeſtuans, vel numine quodam cogente, idem, quod ego, dixit, *Vale*, *Rex*, *tempus eſt iam*

τεσθαι· ταραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ παράδοξον τῆς προσαγορεύσεως, καὶ τοῦ Ἡφαιστίωνος ὀλίγου δεῖν ὑπ᾽ αἰδοῦς ἐκθανόντος, Ἀλέξανδρος, δέχομαι, εἶπε, τὴν κληδόνα· τὸ γὰρ σώους ἐπανήξειν ἀπὸ τῆς μάχης,
9 ἤδη μοι ὑπισχνεῖται. Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γαλάταις συνάπτειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὄναρ ἐπιστάντα οἱ τὸν Ἀλέξανδρον, κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης παραδοῦναι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ συνθήμα-
10 τι τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην νίκην ἐνίκησε. Καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λαγοῦ, Σελεύκῳ ἐπιστέλλων, σαφῶς ἀνέστρεψε τὴν τάξιν, ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐῤῥῶσθαι, ὑπογράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς ἐπιστολὰς
11 αὐτοῦ συναγαγὼν, φησιν. Ἄξιον δὲ καὶ Πύῤῥου τοῦ Ἠπειρώτου μνησθῆναι, ἀνδρὸς μετ᾽ Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τροπὰς τῆς τύχης ἐνεγκόντος. οὗτος τοίνυν ἀεὶ θεοῖς εὐχόμενος,

eundi in aciem. Turbatis autem ad inſolitam ſalutationem reliquis, & Hephaeſtione prae pudore tantum non mortuo, Alexander, *Accipio*, inquit, *omen: ſalvos enim nos e proelio redituros, iam mihi pollicetur.* Antiochus autem Soter, conflicturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre ſibi viſus eſt adſtantem Alexandrum, qui teſſeram iuberet ipſum dare ante pugnam militibus, *vale:* & ea ipſa teſſera admirabilem illam victoriam retulit. Et Ptolemaeus Lagi, ſcribens ad Seleucum, aperte invertit ordinem, qui in principio epiſtolae *Valere* illum iuberet, in fine autem, pro eiuſdem poteſtatis verbo, *Gaudere* ſubſcriberet, ut Dionyſodorus refert, qui collegit illius epiſtolas. Operae vero pretium eſt, Epirotae etiam Pyrrhi mentionem facere, viri, qui ſecundas poſt Alexandrum imperii militaris tulit, & ſexcentas fortunae vices ſubiit. Hic igitur, qui ſemper Diis ſupplicaret,

καὶ θύων, καὶ ἀνατιθεὶς, οὐδὲ πώποτε ἢ νίκην, ἢ βασι-
λείας ἀξίωμα μεῖζον, ἢ εὔκλειαν, ἢ πλούτου ὑπερβολὴν,
ᾔτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἓν τοῦτο ηὔχετο, ὑγιαίνειν· ὡς
ἔστ' ἂν τοῦτ' ἔχῃ, ῥᾳδίως αὐτῷ τῶν ἄλλων προσγενη-
σομένων. καὶ ἄριστα, οἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι οὐ-
δὲν ὄφελος τῶν ἁπάντων ἀγαθῶν, ἔστ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν
μόνον ἀπῇ. Ἀλλὰ νῦν ἑκάστου καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν 12
ἀποδέδεικται, τάχα ἂν εἴποι τις· σὺ δὲ τοῦτον ἐναλλά-
ξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφησθα, ὅμως τῷ δικαίῳ λό-
γῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέναι, ὥσπερ ἂν εἴ τις
περὶ τῇ κνήμῃ τὸ κράνος, ἢ περὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημί-
δας ἐπιδήσαιτο. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, φαίην ἂν κἀγὼ
πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς
ἦν ὑγείας μὴ δεόμενος. νῦν δὲ καὶ ἕωθεν, καὶ μεσούσης
ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον· καὶ
μάλιστα τοῖς ἄρχουσι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν,

& mactaret, & donaria ſuſpenderet, nec victoriam unquam, neque regni maieſtatem ampliorem, neque gloriam, nec divitiarum vim ab illis petebat, ſed hoc unum optabat, *valere*; veluti, hoc ſi haberet, facile ipſi acceſſuris reliquis. Et praeclare, arbitror, ſapuit, qui ita putaret, nihil prodeſſe ſibi bona reliqua omnia, quoad ſolum illud abſit, valere. Aſt nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicuique *verbo* & ſuum tempus aſſignatum eſt: tu vero, illo immutato, etſi nihil diverſum dixiſti, tamen, ſi recte rem putemus, extra peccatum non fueris, non magis quam ſi tibiae galeam alliget aliquis, aut ocream capiti. Verum, vir optime, ego quoque huic reſpondeam, merito iſta tu quidem diceres, ſi quod omnino tempus eſſet, valetudine non indigens. Iam vero & mane, & medio die, & noctu, ſemper valere neceſſarium eſt, & maxime imperantibus vobis, & negotia multa ſuſtinentibus, quo magis corpore ad mul-

ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθε τοῦ σώματος. ἔτι δὲ, ὁ μὲν χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμῳ τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο, καὶ ἔστιν εὐχὴ τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν παρακελευόμενος, καὶ χρήσιμόν τι δρᾷ, καὶ ὑπομιμνήσκει τῶν πρὸς τὸ ὑγιαίνειν συντελούντων· καὶ οὐ συνεύχεται μόνον, ἀλλὰ
13 καὶ παραγγέλλει. Τί δ᾽ οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ, ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως λαμβάνετε, τοῦτο πρῶτον ὑμῖν ἐστι παράγγελμα, τῆς ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα εἰκότως. οὐδὲν γὰρ ἂν εἴη ὄφελος ὑμῶν πρὸς τἄλλα, μὴ οὕτω διακειμένων. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ, εἴ τι κἀγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω, τοὺς προσαγορεύοντας ἀντιδεξιούμενοι,
14 τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε. Καὶ ταῦτα πάντα εἶπον, οὐχ ὡς ἐκ προνοίας ἀφελὼν μὲν τὸ χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ᾽ ἀντ᾽ αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ᾽ ὡς τοῦτο μὲν ἄκων παθών· ἢ γελοῖος ἂν ἦν ξενίζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῶν προσαγορεύσεων ἐναλλάττων.

tas res opus habetis. Ad haec, qui *Gaude* dicit, bene ominato tantum exordio uſus eſt, & votum eſt, quidquid agitur. Sed qui *valere* iubet, etiam utile aliquid agit, & eorum admonet, quae ad valetudinem quidquam conferunt, nec una optat modo, ſed etiam praecipit. Quid vero? nonne & in mandatorum libello, quem ſemper & ab Imperatore accipitis, hoc primum vobis eſt praeceptum, *valetudinem veſtram curate.* Recte ſane. neque enim uſus aliquis veſtrûm eſſet ad reliqua, niſi ita conſtituti ſitis. Verum vos ipſi adeo, ſi quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelligo, ſalutantibus comiter reſpondentes, *valetudinis* [Lat. *ſalutis*] nomen ſaepe reponitis. Et haec dixi omnia, non qui prudens *Gaudere* illud omiſerim, & *Vale* pro eo dicere affectarim; ſed tanquam, cui imprudenti hoc acciderit: niſi *forte* & ridiculus *ſtudio* fui, & tempora ſalutationum per-

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς 15
ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον περιετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον
παρώλισθον. καὶ τάχα τῆς Ὑγείας, ἢ Ἀσκληπιοῦ
αὐτοῦ ἐπιπνοίᾳ τοῦτ᾽ ἐπράχθη, δι᾽ ἐμοῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν
ὑπισχνουμένου. ἐπεὶ ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνευ
θεοῦ, μηδέπω πρότερον ἐν τῷ μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς
ὅμοιον; Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνην τινὰ ὑπὲρ τοῦ γεγονότος 16
ἀπολογίαν εἰπεῖν, οὐδὲν ξένον, εἰ πάνυ ἐσπουδακὼς ἐπὶ
τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σοῦ γνωρίζεσθαι, ἐκ τῆς ἄγαν ἐπι-
θυμίας εἰς τοὐναντίον διαταραχθεὶς, ἐνέπεσον. τάχα δ᾽
ἄν τινα ἐκπλήξειε τῶν κατ᾽ ὀρθὸν λογισμὸν, καὶ στρα-
τιωτῶν πλῆθος, ὧν οἱ μὲν, προωθοῦντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει
τῆς προσαγορεύσεως μὴ μένοντες. Σὺ δ᾽ εὖ οἶδ᾽ ὅτι κἂν 17
οἱ ἄλλοι εἰς ἄνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ παραφροσύνην
παραφέρωσι τὸ πρᾶγμα, αἰδοῦς αὐτὸ σύμβολον, καὶ
ἀφελείας ἐποιήσω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἐν-

mutavi. Sed gratias Diis ago, quod error mihi meus, in longe auſpicatius quiddam verſus eſt, quod labaſcente etiam lingua in melius incidi: & forte Hygeae aut ipſius adeo Aeſculapii conſilio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore promittentis. Quomodo enim ſine Deo hoc mihi accidiſſet, qui in longa vita nunquam ſimili ratione turbatus fuerim? Si vero humanam etiam pro eo, quod accidit, excuſationem proferre fas eſt, nihil mirum, ſi in ſummo ſtudio, ut optimis in rebus abs te cognoſcerer, prae nimia illa cupiditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam recta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quorum alii quidem antrorſum urgent, alii vero ordinem ſalutandi minime ſervant. Tu vero, bene novi, licet alii ſtuporem, aut ruſticam ruditatem, aut delirationem eam rem calumnientur, pudoris ſignum & ſimplicitatis iudicaſti, &

τεχνον ἐχούσης· ὡς τό γε πάνυ θαῤῥαλέον ἐν τοῖς τοιού-
τοις, οὐ πόῤῥω θρασύτητος καὶ ἀναισχυντίας ἐστί. καὶ
ἐμοί γε εἴη μηδὲν μὲν τοιοῦτον σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμ-
18 βαίη, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι. Ἐπὶ γοῦν τοῦ
πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τοιόνδέ τι λέγεται γενέσθαι. ὁ
μὲν ἔτυχε, δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ ἀπολύσας
ἐγκλήματος τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄν-
θρωπον· ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλῃ τῇ φωνῇ, χάριν
οἶδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως
ἐδίκασας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων,
καὶ διασπάσασθαι τὸν ἄνθρωπον ἐθελόντων, Παύσα-
σθε χαλεπαίνοντες, ἐκεῖνος ἔφη· οὐ γὰρ τὴν γλῶτταν
αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μὲν,
οὕτω. σὺ δ᾽ εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὔνουν εὑ-
19 ρήσεις· εἴτε τὴν γλῶτταν, εὔφημος καὶ αὐτή. Ἔοικα δ᾽

7 Τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον. G.

animi a fori tritura & artis oſtentatione abhorrentis: ut fere inſignis in talibus fiducia a temeritate & impudentia non longe abeſt. Ac mihi quidem contingat, nihil tale peccare; ſi vero eveniat, in bonum id ipſum quoque omen verti. Primo quidem Auguſto imperante etiam tale quid factum narratur. Cauſam ille quandam recte iudicaverat, hominemque maximo crimine, per ſummam illi calumniam impacto, liberaverat. At ille gratias agens, magna voce, *Gratiam tibi habeo*, inquit, *Imperator, cum male & iniuſte iudicaſti.* Cumque ii, qui eſſent circa Auguſtum, indigne ferrent, & dilacerare hominem vellent, ille, *Deſinite*, inquit, *iraſci: neque enim linguam hominis, ſed mentem, examinare aequum eſt* Atque ille quidem ſic. Tu vero ſive animum ſpectes, benevolentiſſimum reperies; ſive linguam, bene ominata etiam haec eſt. Ceterum huc delatus non ſine cauſa

ἐνταῦθ' ἤδη γενόμενος, εἰκότως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι, μή τισι δόξω ἐξεπίτηδες ἡμαρτηκέναι, ὡς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ εἴη γε, ὦ φίλτατε Ἀσκληπιὲ, τοιοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, ὡς μὴ ἀπολογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

videor alterum quiddam vereri, ne ſint, quibus dedita opera peccaſſe videar, ut defenſionem hanc ſcriberem. Ac ſane contingat mihi, Aeſculapi optime, talem videri hunc libellum, ut non defenſio, ſed oſtentandae orationis *petita* eſſe occaſio videatur.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 1. *l.* 2. Νεκυομαντεία) Sic *Fl.* In reliquis Νεκυομαντία; quas cauſa non erat, cur ſequeremur, licet in Heſychio idem ſcribendi vitium reperiatur. Semper apud Thom. Mag Νεκυομαντεία in Ἀκεστής· Διαβόντος· Κάθοδος. *l.* 7. Τί δ' αὐτῷ) τί οὖν ἀ. P. *I.* & margo *A.* 1 *W.* *l.* 9. Λεοντῆ) λεοντὴ *F. A.* 1. *I.* pro more veterum edd. Eadem alibi variatio. *l.* 10. Ἀφῖξαι) ἀφίξαι *F.* ἀφῖξε *I.* verum recte ἀφῖξαι *A.* 1. quod reliquae ſecutae. *Pag.* 2. *l.* 3. Ἔμπνουν) ζῶντα P. margo *A.* 1 *IV.* Eſt interpretatio genuinae vocis. *l.* 6. Τοῦ νοῦ) Ita G. P. L. *I V.* 2. In ceteris edd. τοῦ νέου, niſi quod in *P.* Bourdelotius dederit τε νέου. Pro θράσος Stobaeus habet σθένος. *l.* 13. Ἀλλ' ἤ) ἀλλ' ἢ L. *I.* marg. *A.* 1 *IV.* ἄλλως P. *Pag.* 3. *l.* 11. Τοῦ) τὸ P. marg. *A.* 1 *IV.* Modo οὐδὲ μία *F.* ut fieri ſaepe ſolet in primis edd. *l.* 16. Γράψεται) γράψηται P. *A.* 1 *IV.* *Pag.* 4. *l.* 3. Μεμνημένον) μεμνημένον vitioſe in *B.* 2. & *P.* Vide Lucian. Εὐχ. c. 11. *l.* 17. Ὡρμήθην) ὁρμήθην *F.* *Pag.* 5. *l.* 10. Καθειστήκειν) καθιστήκειν *I.* & mox ὅτι *F.* *l.* 13. Ἐγίνωσκον) ἐγίγνωσκον *F.* *Pag.* 6. *l.* 3. Ὑποδεῖξαι) παραδεῖξαι C. *Pag.* 7. *l.* 1. Ἀδιάφορον) διάφορον *F.* In reliquis edd. bene correctum. *l.* 6. Ἐναντίων) In cunctis edd. ἐναντιων. Benedictus praeterea ἀκούων mutaverat in ἤκουον ſtructurae iuvandae cauſa. Ego certiſſimam emendationem repoſui. *ead.* Ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων) ἀτοπώτατον, περὶ μὲν γάρ τοι τῶν ἐναντιωτάτων &c. Sic ſola *F.* Ἐναντίων P. pro ἐναντιωτάτων. *l.* 14. Ἀτοπώτερον) γελοιότερον P. L. margo *A.* 1 *IV.* *Pag.* 8. *l.* 4. Αὐτῆς ἕ. π. ἐπ.) αὐτοῖς *F.* vitioſe. Maior variatio in P. αὐτοῦ ταύτου (τούτου) χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας· cum quibus fere conſentiunt Excerpta L. αὐτῆς ταύτης χ. τὰ π. καὶ λέγοντας καὶ πράττοντας. Poterant haec Luciano non indigna videri, ſi certa vetuſtarum membranarum fide niterentur: formula loquendi ſolemnis πάντα λέγειν καὶ πράττειν, *omnem movere lapidem, nihilque intentatum relinquere.* *Pag.* 9. *l.* 13. Πρὸς ἄνατ.) Secuti ſumus *V.* 2. *B.* 2, *S.* & *A.* In ceteris edd. prave

προσανατέλλοντα. *l.* 14. Ἧς) ἣν ſola *F.* *l.* 16. Ἀσαφὲς) Sic legitur in R. *F. I. S.* In reliquis edd. ἀσφαλὲς, quod margo *A.* 1 *W.* itidem in ἀσαφὲς mutavit. Peſſime Bourdelotius addiderat in *P.* οὐκ ἀσφαλές. *Pag.* 10. *l.* 3. Ἀπαντώντων) Hunc in modum recte *I. V.* 2. *B.* 2. *S.* In *F.* ἁπάντων· in pluribus accentu perverſe poſito ἁπαντώντων. *l.* 16. Παρεκελεύσατο) παρεσκευάσατο *F.* a qua merito omnes reliquae diſceſſerunt. *Pag.* 12. *l.* 8. Οἷός τε) οἷόν τε ſola *F.* Ceterae omnes obnituntur. *l.* 10. Ἐπαινὴν) καιπεινὴν P. ἐπεινὴν *F.* quod proxime ad veram lectionem accedit. Αἰπεινὴν *A.* 1. edd. reliquis inhaeſit. *Pag.* 13. *l.* 3. Μικροῦ) Recte ſic habent P. L. margo *A.* 1 *W.* & *S.* perperam in pleriſque edd. μικρῷ. *l.* 4. Τοι) τι *I. V.* 2. *l.* 12. Ἐσεδέξατο) *F.* ἐκδέξατο, pro ſimplici, ut videtur, ἐδέξατο. *Pag.* 16. *l.* 5. Ἐφύσα τότε) Vitium *B.* 2. ἐφύσατο Bourdelotius expreſſerat in *P.* *l.* 6. Πυλώνων) P. L. Margo *A.* 1 *W. I.* προθύρων, quae interpretatio eſt. *l.* 7. Ἀποκλειόμενοι) ἀποσειόμενοι P. margo *A.* 1 *W.* & *I.* male. *l.* 15. Σκιᾶς) Ineptam cunctarum edd. lectionem στοᾶς mutavi ex emendatione I. Fr. Gronovii certiſſima. *Pag.* 17. *l.* 15. Τι) L. margo *A.* 1 *W. I.* in ceteris τε. *Pag.* 18. *l.* 2. Ἀναπαυόμενοι) διαναπαυόμενοι P. *I.* quod minime ſperno. *l.* 4. Ἰξίονα) Excepta *S.* quam ſequi ſolet Amſt. omnes edd. Ἠξίονα. *Pag.* 19. *l.* 3. Ἀμέλει) ὥστε P. L. *I.* margo *A.* 1 *W.* Eſt interpretamentum. *l.* 4. Ὁμοίων) ὁμοίως *F.* *l.* 15. Πομπεύουσι) πομπευταῖς P. L. *I.* margo *A.* 1 *W.* *l.* 16. Διεσκεύασε) ἐσκεύασε P. margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 20. *l.* 4. Δεῖν γενέσθαι) δεῖ P. δεῖν γίνεσθαι margo *A.* 1 *W.* *l.* 11. Μετενέδυσε) Iure ſic repoſitum in *B.* 1. 2. *P. S. A.* cum in vetuſtis foret μετενέδησε. *Pag.* 21. *l.* 3. Οἶμαι δέ σε) Hoc loco ex *A.* 1 *W.* σε inſerui: R. ſubiectum habebat poſt ἑωρακέναι. *Pag.* 22. *l.* 7. Γὰρ) γοῦν P. L. Hae particulae in Codd. inter ſe crebro permutantur. *l.* 9. Ταπεινῶς) ταπεινὸς P. L. margo *A.* 1 *W.* quod vulgata lectione non eſt deterius. *Pag.* 24. *l.* 6. Ἐπεφύσητο) Hoc notatum ad oram *A.* 1 *W.* probavi, quod mihi iuxta cum H. Stephano rectius videtur, quam ἐπεφύσσητο omnium edd. excepta *I.* & *V.* 2. Ariſtophan. Pl. v. 699, — ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπεφύσητό μου. *l.* 10. Ἀναμετρουμένων) ἀναμετρούντων A. P. *Pag.* 25. *l.* 7. Περὶ) *F.* παρὰ correctum in *A.* 1. quam reliquae ſequuntur. *Pag.* 26. *l.* 2. Καταδύεσθαι) Ex A. *I. V.* 2. quibus aſſentitur margo *A.* 1 *W.* Ceterae edd. *F.* in qua καταλύεσθαι, ſequuntur. *l.* 7. Ἀλιβαντίδος) A. P. idemque adſcriptum in ora *A.* 1 *W.* Cunctae edd. Ἀλιβαντιάδος. *Pag.* 27. *l.* 1. Σου) σοι P. margo *A.* 1 *W.* Defendi poterat: ſed

longe melior vulgata. *Pag.* 28. *l.* 14. *col.* 1. Ἐδείκνυες) ἐδείκνυε V. & C. *Solan.*

IN CONTEMPLANTES.

Pag. 29. *l.* 9. Ἡμᾶς) *F.* ὑμᾶς. *l.* 13. Δοκῶ) δοκεῖ vitioſe *S.* & *A.* *Pag.* 30. *l.* 4. Τῷ) Sola *F.* τῶν male. *l.* 7. Τεταγὼς) Benedict. in *S.* ex Homero refinxit τεταγών. *Pag.* 31. *l.* 2. Λάλον) Egregie Brodaeo duce ſic Benedictus dedit pro ἄλλον, quod in cunctis edd. exſtabat. *l.* 4. Ἑρμίδιον) Ἑρμήδιον priores edd. Ἑρμάδιον habet margo *A.* 1 *IV.* *l.* 8. Διολισθαίνοντες) *F.* διολισθένοντες. In P. & *I.* καὶ διολισθαίνουσι. *l.* 14. Πάθη) πάθοι L. *B.* 2. utrumque probum. *Pag.* 32. *l.* 13. Σὺ) σοὶ *Ald.* Ita notatur in ora *A.* 1 *IV.* *Pag.* 33. *l.* 8. Πνεύματι) πνέοντι C. *l.* 13. Τί) τὸ P. *I.* Pro ποιητέον habet margo *A.* 1 *IV.* πονητέον· neutrum bene. *Pag.* 34. *l.* 11. Νῶ) *F.* νῦν: quod cur mutaretur, nulla erat cauſa; niſi vetuſti Codd. alterum ſtabiliant. Eadem ed. τῶ θεῶν. *Pag.* 36. *l.* 5. Ἐξειργασάμεθα) Edd. priſcae ἐξειργασόμεθα. Quod repoſui, praeter *B.* 2. *S.* *A.* offert etiam margo *A.* 1 *IV.* *l.* 12. Ἡμῖν) ὑμῖν vitium ed. Fl. *Pag.* 37. *l.* 3. Καὶ) Hac particula non plane neceſſaria caret *F.* *Pag.* 38. *l.* 10. Οὐδὲν) ὅτι adſcriptum eſt ad oram *A.* 1 *IV.* Hic credo voluiſſe praeponi, ὅτι οὐδέν· ut in Platone ſolet ſequi poſt ὅτι τί. *Pag.* 39. *l.* 7. Ἀτρέμας) ἀτρέμα notatur in margine *A.* 1 *IV.* *l.* 11. Ὁρᾶν) ὅρα P. L. Idem in margine *A.* 1 *IV.* ſcriptum; ſed per errorem, ut auguror, refertur ad ὁρᾷς, quod paulo inferius exſtat. *l.* 15. Γινώσκῃς) *F.* γινώσκεις. *Pag.* 40. *l.* 2. Προδίδασκε) προσδίδασκε P. *l.* 4. Ἀμελέτητον) Sic P. L. *I.* nec non margo *A.* 1 *IV.* In prioribus edd. fuit ἀμελῆ. *l.* 7. Πρόσκωπος) *F.* πρόκωπος. *Pag.* 42. *l.* 5. Μηδὲ) *F.* *A.* 1. pluresque μὴ δὲ, prout ſaepe ſolet in vetuſtis Codd. & edd. diſtincte ſcribi. *l.* 13. Ἐμπίδα) ἐλπίδα *B.* 2. mendum manifeſtum, quemadmodum ὥπως ſolius *A.* Ἐμπίδα, quae ad manus ſunt, vetuſtae edd. omnes: nihil hic Bourdelotio debemus. *Pag.* 44. *l.* 15. Οἶδα) οἶσθα *F.* quod quidem in ſequentibus edd. ſine certa membranarum auctoritate mutari non debuit. *Pag.* 45. *l.* 16. Τοῦτο μόνον) *F.* ἔντιμον τι βαρύνονται. *Pag.* 46. *l.* 3. Ἐμπορίαι) *F.* ἐμπορεῖαι. *Pag.* 47. *l.* 1. Δοκεῖν) δοκεῖ *I.* & margo *A.* 1 *IV.* male: ſcribendum enim fuiſſet βουλόμενος, vel βούλεσθαι. *Pag.* 48. *l.* 16. Ἀμείνω) In *F.* hunc in modum excuſum eſt: ἀμείνω. Κ. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. Κροῖ. οὔκουν &c. Cogitet aliquis ſcribi poſſe, Κρ. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν· οὐκοῦν &c. ac ſi Croe-

ſus, quod Soloni dicendum reſtabat, feſtinanter praeripuiſſet: ſed multo probabilius in librarium culpam depravatae lectionis conferemus. *Pag.* 49. *l.* 7. Ἢ λῃστ.) ἢ deſiderabatur in cunctis edd. excepta *I.* cui conſentiunt P. L. & margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 51. *l.* 2. Ἀμφιρύτῃ) Ita *F.* & P. Pleraeque ἀμφιρρύτῃ. *l.* 10. Γεννικῶς) Obtemperamus *I.* In reliquis edd. γενικῶς. G. & P. γενικῇ· quaſi voluiſſent ὦ Κλωθοῖ γεννικῇ· ſed alterum potius duco. *Pag.* 52. *l.* 11. Δείματα) *F.* & *P.* perperam δείγματα· eaedem τ' ἀφανοῦς· in ceteris fere τἀφανοῦς. Verum in ſola *F.* eſt ἄνοια. *Pag.* 53. *l.* 5. Ὅπερ) *F.* ὥσπερ prave. *l.* 6. Κατόψει) Hoc verbum exſulat a *F.* *l.* 11. Ἐπιπεπλεγμένον) ἐπιπεπλεγμένα P. *I.* *Pag.* 54. *l.* 10. Αἱ ἄγαν σπουδαὶ) τὰ ἄγαν σπουδαῖα P. *I.* idemque praefert margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 55. *l.* 9. Ἀποσπασθήσεσθαι) *F.* ἀποσπαθήσεσθαι. *l.* 13. Μηδὲ) δὲ οὐδὲ P. & in ora *A.* 1 *W.* *Pag.* 56. *l.* 1. Ἑπτέτης) *Ald.* ἐπαίτης. Hoc notatum invenio ad marginem *A.* 1 *W.* Ἑπτέτης & ἑπταέτης utraque ſunt in uſu, nec ſcribendi modus, quem omnes edd. habent, eſt reprehendendus. *l.* 11. Τί τὸ ἡδὺ) *F.* & *I.* ὅτι τὸ ἡδύ. Bonum eſt ὅ, τι, ponique ſolet nonnunquam pro τί. *l.* 15. Φῂς) L. φασι. *Pag.* 57. *l.* 13. Ὑπερφυσώμεναι) Prave *I.* ὑπερφυσόμεναι. *Pag.* 58. *l.* 15. Ἀΐδιον) Mendoſe *F.* & *A.* 1. ἀοίδιον· adſcriptum eſt in ora libri Weſſelingiani: ἀΐδιον *Ald.* *Pag.* 59. *l.* 5. Ὠφεληθῆναι) Ita recte *F.* & *S.* In ceteris pleriſque ὀφεληθῆναι. *Pag.* 60. *l.* 3. Ἀποσπάσαντες) Sic ſcriptum in P. *I.* & *V.* 2. Reliquae ed. ἀποστάντες. Paulo deterius ad marginem *A.* 1 *W.* ἀποσπάσοντες. *l.* 5. Ὑμᾶς) Conſentiunt edd. praeter P. quae ἡμᾶς. Moſellanus etiam vertit *ad nos:* improbanda lectio. *l.* 7. Ἀμαθίας) *F.* *I.* *V.* 2. ἀμαθείας. *Pag.* 61. *l.* 9. Οἷόν τε) P. L. *I.* *V.* 2. οἴονται, quod & in ora *A.* 1 *W.* Alibi locum habet talis mutatio; hic nullum. *ead.* Περιπετομένας) Sic recte *B.* 2. in pluribus exſtat περιπεττομένας· peius in *V.* 2. & *P.* περιπεπτομένας. *Pag.* 62. *l.* 5. Ἔλλαχε) Sic *B.* 2. & *P.* ex verſus norma: in ceteris ἔλαχε· corruptius in *V.* 2. ὅτ' ἔλαχε. *l.* 15. Ῥοιτείῳ) *F.* vitioſe Ῥητείῳ. *Pag.* 63. *l.* 15. Τεθνήκασι) τεθνᾶσι *V.* *Pag.* 64. *l.* 9. Αὐτοῦ) Sic quidem edd. ſed mallem αὑτοῦ. *Reitz.* *ead.* Αἵματι) Sic in L. omnes edd. ὀνόματι. *Pag.* 65. *l.* 10. Ἀναγεγράψῃ) Plane ſic ſcriptum in *V.* Graviter aberrantem librarii manum ſecuta fuerat ed. A. *Hemſt.*

IN DE SACRIFICIIS.

Pag. 66. *l.* 16. *col.* 1. Δέεται) Ita *V.* δεῖται magis uſitatum. *Hemſt.* *Pag.* 67. *l.* 5. Ἱερείων) ἱερῶν P. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Δοκῶ) Prio-

res edd. δοκεῖ· alterum & orationis ſtructura poſcit, & praeſtant G. P. L. *l.* 10. Ἀπομνημονεύοι) ἀπομνημονεύει L. *l.* 17. *col.* 1. Καὶ τὴν Μ.) Iſta totidem literis in *V.* reperiuntur: peſſime fuerat, omiſſis pluribus, hic locus in *A.* ed. habitus. *Hemſt. ibid. l.* 21. Ἅπτεται) ἄπτεται ſpiritu vitiato in ed. *A.* ex *V.* ubi prave itidem Ἀτλάντης. *Hemſt.* *Pag.* 68. *l.* 4. Τὸ μὲν) In cunctis edd. fuit τὸν μὲν, & deinde τὸν δέ· quae vel ſine libri ullius auctoritate mutari debebant. *Solan.* Sed. vid. notam ad fin. huius Dialogi. *l.* 8. Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη) Inſulſa priorum edd. lectio: ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη· veriſſimam impertiunt A. G. R. P. L. *I. A.* 1 *W.* in qua tamen omittitur γάρ. *l.* 13. Ἀπήει) Omnes edd. inſederat vitioſum ἀπίει. *Pag.* 69. *l.* 10. Ἅ) ἄγε L. *Pag.* 70. *l.* 7. Ἦ γὰρ) ἦ γαρ *Fl.* ut in his particulis ſaepe ſolet. *Pag.* 71. *l.* 14. Καομένης) καιομένης *B.* 2. *P. A.* illud ἀττικώτερον veteres edd. probant: ι ſaepe ſubſcribi ſolet, nec raro praetermitti. *l.* 17. *col.* 2. Ἐξευρηκέναι) V. ἐξευρικέναι· hoc verbum plane fuerat omiſſum in ed. A. *Hemſt.* *Pag.* 72. *l.* 5. Πυρίτην) πυρητὴν G. P. πυριήτην vel πυροιτὴν notatur ex L. πυρευτὴν *I. V.* 2. *A.* 1 *W.* Reliquae edd. Fl. ſequuntur. *l.* 8. Ἐῤῥίφη) ἐῤῥίφθη ſolae *B.* 2. & *P.* quae contra ceterarum conſenſum non valent. *Pag.* 73. *l.* 2. Ποιεῖ) πονεῖ P. *l.* 17. Ἐσιόντι) ἐσιόντων P. idemque notatur in margine *A.* 1 *W.* Lectio minime contemnenda. *Pag.* 75. *l.* 1. Θνητῶν) θνητῷ P. neque aliter in *Fl.* eaque ſola. *l.* 9. Οἰκειότητα) οἰκιότητα *F.* *l.* 10. Ἀργεῖος) Ἄργος omnes edd. excepta *V.* 2. cui opitulantur A. P. L. eandem lectionem oſtendit ora *A.* 1 *W.* *Pag.* 76. *l.* 1. Ἵν᾽ αὐτοῖς) ἵνα αὐτὰ L. an αὐτοί; *l.* 2. Αὐτῶν) αὐτοῖς P. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 19. *col.* 2. Μηδέποτε) Coll. ποτε· male. *Solan.* *Pag.* 78. *l.* 15. Ἐξυρημένων) Ed. *Fl.* ſcriptura multum diſcrepat: προφητῶν ἐξηγουμένων προτέρων· δέ φησιν ὁ λόγος &c. ubi ut poſteriora recte ſunt in ſequentibus edd. emendata, ſic priora dubitatione non vacant. *l.* 16. Βεβηλοι) βεβήλοις A. *Pag.* 79. *l.* 12. Ψιλὸν) ὑψηλὸν P. *I.* ὑψιλὸν ad oram *A.* 1 *W.* ſcriptum eſt. *Pag.* 80. *l.* 5. Ὀδυρουμένου) Revocavi lectionem ed. *Fl.* in reliquis eſt ὀδυρομένου. illud poſcunt ἐπιτιμήσοντος & γελασομένου.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 82. *l.* 3. Ὁ Πυθαγορικὸς) Πυθαγόρας L. *Pag.* 84. *l.* 1. Μουσ. καὶ γεωμ.) Ex Coll. *G.* haec enotavit Solanus: Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν) γραι. μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεαι.

Si varia ſit lectio vetuſti Codicis, ibi ſcriptum fuiſſe oportet; Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσεαι· ſed potius credo ordinem inverſum, & verbis, quae nunc habentur, appoſitum interpretandi gratia, μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσῃ. *Pag.* 85. *l.* 15. Οὐδὲ ἕν τι) οὐδὲ ἓν *Fl.* omiſſo τι, quod non valde requiro. Poſt eam edd. pleraeque οὐδεέν τι. *B.* 2. οὐδὲ ἔν τι· quo errore correcto *P.* οὐδὲ ἕν τι. *Pag.* 86. *l.* 5. Ἑψηθέντι &c.) Sola *Fl.* lectionem integram ſervavit: in reliquis omnibus, ἑψηθέντα δὲ, ἣν ἐπαφῆς ἐς τὴν σελ. Ἑψηθεῖσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus immutari: hoc an itidem in κύαμος uſu venerit, mihi non liquet. *Pag.* 87. *l.* 3. Αὐτὸν) αὐτῶν L. *l.* 4. Ἀπαγέτωσαν) Ita recte ſcribitur in L. *F. B.* 2. *P.* In ceteris fere ἐπαγέτωσαν. *Pag.* 88. *l.* 6. Θυρωρεῖν) θυρωρὸν P. L. margo *A.* 1 *W.* quod paene vulgato praeferam. *l.* 14. Διῄρκε) Ad oram *A.* 1 *W.* notatur διῄρτε· quod ſcriptum fuerit pro διῄρται· nam διαίρειν & διαίρεσθαι ξύλον vel ῥόπαλον utrumque probum. *Pag.* 89. *l.* 7. Λεοντῆν) λεοντὴν *B.* 1. quo accentu hoc nominum genus in vetuſtis libris & edd. ſaepe inſignitur. *Pag.* 90. *l.* 17. *col.* 2. Ἢ στρεβλοῖ) In *V.* ἢ στρεβλῇ τούτων] βασανίζῃ, δεσμῇ, μαστίζῃ. *Hemſt.* *Pag.* 92. *l.* 13. Θαυμάσιον) θαυμαστὸν P. *I. V.* 2. θαύμαστον margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 95. *l.* 1. Ἄπρατος) Hanc lectionem tuentur G. P. L. *I.* & *V.* 2. quamvis typorum vitio aberret in ἄτρατος· accedit ora *A.* 1 *W.* In ceteris edd. ἄπρακτος. *l.* 5. Βούλομαι) Edd. βούλεσθον, excepta *I.* pro qua ſtant G. P. & margo *A.* 1 *W.* *l.* 9. Πενθεῖν) Sola *I.* πενθῶν· quam tamen, etſi ſuffragentur G. P. & margo *A.* 1 *W.* ſecutus non ſum. *Pag.* 96. *l.* 2. Κλᾴεις) κλαίεις *F.* in ea, quae preſſe veteres membranas ſequitur, ι ſubſcriptum ſaepe ſolet ad latus poni. *l.* 4. ΗΡΑΚ.) Ἡράκλεις *F. A.* 1. quod vitium in ſequentibus edd. facile ſublatum. *ead.* Πρήγματα) πράγματα *F. I. V.* 2. *P.* Formam Ionicam *A.* 1. iam admiſit, & in plures edd. propagavit. Μήν video notatum in ora libri Weſſel. e regione huius verſus, credo pro vulgari μή. *l.* 6. Τῷ δὴ) τὸ, δὴ οἰκτ. &c. *F.* quod editae lectioni par eſt. *Pag.* 97. *l.* 6. Συντιθεῖς) συντίθης *I. V.* 2. *B.* 1. 2. recte quidem: ſed quia *S.* accentu tantum mutato propius accedit ad συντιθεὶς F. & *A.* 1. hoc potius habui. *l.* 14. Ἄπρατοι) Quae nos ratio paulo ante movit, ut hanc vocem reponeremus, eadem hic valet: contenti ſumus ſolius *V.* 2. ſuffragio; nam in ceteris omnibus haeret ἄπρακτοι. Et ſic Guyetus etiam hic & ſupra emendaverat. *Pag.* 99. *l.* 3. Ἡράκλεις) Ἡράκλης *I.* *Pag.* 100. *l.* 8. Τῶν ὄντων) τούτων *F.* *l.* 13. Οὐδαμοῦ) Conſentiunt omnes edd. praeter

P. in qua οὐδαμῶς· quod unde ſumtum ſit, ignoro. *Pag*. 101. *l*. 2. Ἄλλον) Ita legitur in G. P. L. *V*. 2. *P*. Edd. reliquae perperam habent ἄλλου. *l*. 17. Λαιμαργία) In *V*. ſcriptum λαμαργία. *Hemſt*. *Pag*. 102. *l*. 7. Κουρίαν) Sic A. P. L. & ex edd. *V*. 2. *S*. Quod in ceteris exſtat κουρίας, legitimae ſtructurae adverſatur: error emendatus in *A*. 1 *W*. *Pag*. 103. *l*. 3. Τἄλλα) Ita *P*. τ' ἄλλα *F*. pleraeque τἆλλα. *l*. 4. ΑΓΟ.) Cum *F*. *A*. 1. & *S*. ingererent Ἑρμῆς, Ἀγοραστοῦ perſona repoſita fuit in *I*. *V*. 2. *P*. quibuſcum facit L. & margo *A*. 1 *W*. Plura variat *B*. 2. hic quidem itidem Ἀγο. ponens, ſed deinde Ἑρ. καὶ νὴ Δία γε σκ. tum Ἀγο. ἔοικεν. ἐλθὲ ὦ γαθὲ &c. *l*. 12. Ἧ) ὅ, τι καὶ A. P. L. margo *A*. 1 *W*. nihil mutandum: illud ἧ Platoni non infrequens. *Pag*. 104. *l*. 4. Ὁποίων καὶ ὁπόσων) Conſpirant edd. Ὁποῖα καὶ ὁπόσα A. P. ὁποῖον καὶ ὁπόσον L. ὁποῖα καὶ ὁποσὸν margo *A*. 1 *W*. *Pag*. 107. *l*. 10. Τὸ τέλος) Deeſt in *F*. ſola. Ad oram *A*. 1 *W*. notatum invenio, τότε, quod non ſatis aſſequor quo pertineat. *l*. 15. Παραθήσοντα) παρατιθέντα margo *A*. 1 *W*. *Pag*. 108. *l*. 1. Τρὶς) Revocatum ex P. L. Τρεῖς edd. praeter *B*. 1. 2. *l*. 4. Γνίφωνα) Bene legitur in *F*. & *S*. ceterae fere γνυφῶνα. In ora *Fl*. ed. neſcio quis notaverat γλύφωνα, parum perite. *l*. 7. Τὸ) τούτῳ *F*. quod ferri nequit. Mox in eadem ed. πρέπει. *l*. 10. Μόνου) μόνον *F*. *l*. 11. Ἁπλῶς) In ora *A*. 1 *W*. ἁπλοῦς· non inepte. *Pag*. 109. *l*. 1. Αὐτὰ) τοιαῦτα P. *F*. in qua prave οὖς συλλαμβάνεις. *Pag*. 110. *l*. 11. Καὶ) Defuit in *F*. *Pag*. 111. *l*. 12. Οὓς) ὡς P. margo *A*. 1 *W*. *l*. 16. Τὸν καλὸν) Haec verba omittebantur in *S*. aderant autem in *I*. *P*. & reliqq. *Pag*. 112. *l*. 7. ΕΡΜ.) In *F*. *H*. & *A*. 1. haec perverſe tribuuntur emtori, & Mercurii perſona demum ponitur ante ὥστε ἦν &c. *l*. 8. Ἐντοσθεν) ἔντοθεν *I*. ἔνδοθεν *B*. 2. *Pag*. 113. *l*. 6. Ἀκούσοις) ἀκούσεις *F*. quod quidem ſine Codd. auctoritate mutari non debebat. *l*. 13. Καταλέλειπται) καταλείπεται A. P. *I*. margo *A*. 1 *W*. *Pag*. 114. *l*. 14. Τότε δὴ) τότ' ἤδη τότε. Minime repudio, modo legas, τότε δὴ τότε.

IN PISCATOREM.

Pag. 117. *l*. 2. ΣΩΚ.) Perſona Socratis additur in *I*. *H*. *Fl*. & *Amſt*. in nonnullis deeſt. *ead*. Τοῖς ἀφθόνοις) ἀφθόνοις deeſt in *F*. ἀφθόνοις τοῖς *I*. *l*. 6. Σὺ) Addit δὲ P. *l*. 7. Ἀρήγῃ) Sic C. Fr. *B*. 2. *P*. ἀρήγει *F*. *A*. 1. *I*. *S*. *l*. 8. Ἡμῶν) ὑμῶν *Fl*. male. *l*. 9. Εἴ ποτε) Addit καὶ P. *l*. 11. Ἀρίστιππε) Ἐπίκουρε καὶ Ἀρί-

στιππε G. P. *Pag.* 118. *l.* 7. ΠΛΑΤ.) *οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλοις τὸ* Πλ. P. Sed. habet Fl. *Solan.* *l.* 9. Ἐπιπολὺ) *ἔτι πολὺ* P. nil mutat Fl. *l.* 14. Λακιστὸν) *κάκιστον* Br. *Pag.* 119. *l.* 10. Ἀντιλογίας) Nihil mutant Fr. *B.* 2. *H.* Fl. *I.* *l.* 16. Μὴ κτεῖναι) Sic etiam Fl. & *H.* *Pag.* 120. *l.* 8. Τοῦ διαφ.) Sic ſola *I.* reliquae τὸ, male. *l.* 10. Ἀνήκεστα) Sic edd. ſed *ἀμείλικτα* P. & L. & Scholiaſt. *l.* 13. Καλοὺς) *κακοὺς* L. *ead.* Σου λόγους) *συλλόγους* Mſ. Angl. *P.* Edd. nil mutant. *Pag.* 121. *l.* 5. Ὁπόσους) *ὅσους* P. nil mutat Fl. *l.* 6. Εἰ μάθετε) *ἢν μάθητε* P. L. In aliis *εἰ μάθητε*, vel *εἰ μάθετε*. *l.* 11. Λάϊνον) Nihil mutat *H.* & Fl. *l.* 16. Ὑπὲρ) *περὶ* Coll. Vulgatam ſervant *H.* & Fl. *ead.* Τὸ) *κατὰ τοὺς πόλλους* P. Angl. Edd. vulgatam tuentur. *Pag.* 122. *l.* 3. Κακηγορίας) Sic *Par. Ald. H. B.* 2. Fr. *A. S.* Fl. Sed *κατηγορίας* *I.* & Angl. *l.* 4. Οὕτως) *οὗτος* *S.* male. Sed *H.* & Fl. vulgatam ſervant. *l.* 9. Καταλελοίπ.) *καταλελείπ.* *I.* *l.* 11. Παραλαβὼν) *λαβὼν* P. *l.* 13. Παρ᾽ ὅτου) *παρά του* *Ex. Fl.* *Pag.* 123. *l.* 5. Εἶναι τις) *ἤδη τις ἔδοξεν* *P.* Angl. *εἰδέναι* Marc. Edd. vulgatam ſervant. *l.* 6. Ἢ τὸν) *ἐκεῖνον* pro variante notatur, non vero unde. *Pag.* 124. *l.* 2. Ἐκωλύομεν) *ἐκωλύσαμεν* P. Angl. Vulgatum ſervant edd. *l.* 8. Ὑμῶν) *ἡμῶν* *I.* *ὑμῶν* recte *H. B.* 2. Fl. *l.* 12. Διαλύεσθαι) *λύεσθαι* ex Fl. Vulgatam tuetur *P.* *l.* 16. Εἰ μὲν) *ἢν* P. *εἰ μὲν* Fl. *ead.* Φαίνωμαι) Sic P. *B.* 2. & *Ienſ.* Reliqui vitioſe *φαίνομαι* olim ediderant. *Pag.* 125. *l.* 4. Μὲν) *με* Angl. Rel. edd. *μέν*. *Pag.* 126. *l.* 13. Δίκης γὰρ) Poſt haec verba *τιμωρήσασθαι* inſerit Pell. *l.* 15. Παρέξομεν) *παρέξωμεν* *I.* Sed vulgatam tuentur reliquae. *l.* 18. *col.* 2. Λιθοβολήσαντες) *λιθοβολεύσαντες* V. *Solan.* *Pag.* 127. *l.* 2. Μελίτου) Sic *H. B.* 2. Fl. recte. alio loco Μέλητος mendoſe ſcribitur, uti in Δημ. c. 11. *l.* 4. Μηδὲ) *μὴ δὲ* *I. S.* *μηδὲ* *B.* 2. & *P.* &c. *l.* 17. *col.* 1. Ἀθήνησι) *οἱ ἐν* Ἀθήνησι legitur in V. male. *Solan.* *ibid.* *l.* 20. Παρεῖχον) *παρήκων* V. *Solan.* *Pag.* 128. *l.* 5. Καὶ τήμερον) Sic etiam *H. F.* Fl. & *P.* *l.* 12. Ἀφελὲς) *ἀσφαλὲς* vulgo edebatur in editt. novis & antiqq. Sed *ἀφελὲς* recte P. L. & *I.* Et recte coniecit Graevius. *Pag.* 129. *l.* 2. Καὶ φύκος) Deeſt in Fl. Habent autem *H.* & P. *ead.* Ῥήματα) Gronov. *χρώματα*. Pell. *ῥύμματα*. Sed nihil mutant edd. *l.* 3. Ἐς τὸ) Articulus *τὸ* abeſt a Fl. Nihil mutat *H. P.* *l.* 5. Παρακαθισαμένη) *παρακαθιζομένη* Fl. Sed cum vulgata facit *H. P.* *l.* 8. Ἐγχέλεων) *κλοιῶν* A. G. P. L. Edd. *ἐγχέλεων*. *l.* 9. Αὖ) *ἢν* *I.* Sed *αὖ* P. L. & edd. antiq. omnes. *Pag.* 130. *l.* 1. Ἐπανιοῦσα) *ἀνιοῦσα* Fl. vulgatam ſervant *H.* P. *l.* 3. Πρόσεισιν) *προσέρχεται* P. Angl. Nihil mutant edd. *l.* 7. Πάντως) Ed. Fl. Reliquae *πάν-*

των, male. vid. notas. *l.* 14. Τις) τι P. & Angl. Edd. τις. *Pag.* 131. *l.* 1. Λωποδύτης) τυμβωρύχος P. Angl. L. vel τυμβορύχος. Sed. edd. vulgatam ſervant. *l.* 5. Καταλελοίπαμεν) Nihil mutant *H. B.* 2. *F.* Fl. *l.* 12. Ἀποσπώμενον) ἀποσμώμενον Mſ. Gr. Ἀποσκόμενον P. *l.* 17. *col.* 1. Τοῖς) Omiſſum in edit. articulum addidit Solanus. *ead.* Ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν) Sic emendavit idem, cum ante legeretur ποιηταῖς κωμῳδοῖς. ſine dubio ex collat. Cod. V. *Reitz.* *Pag.* 132. *l.* 3. Διήγελλον) διήγελλον Fl. *H. P.* Sed *I.* διήγγελον. *ead.* Ἐπιὼν) Deeſt in Fl. Sed nihil mutat *H.* & P. *l.* 5. Ἀπολογησάμενον) Sic *I. P. H.* Sed ἀπολογησόμενον P. Vulgatam ſervat *Fl.* *l.* 8. Καί σοι) ὅ σοι ἂν Angl. P. *ead.* Δοκῇ) ὅ σοι ἂν δοκῇ Angl. P. Nihil mutant edd. niſi quod δοκεῖ Fl. *l.* 11. Ἐξευρεῖν) ἂν εὑρεῖν P. & Mſ. Gr. Nihil mutant edd. ſed ἀνευρεῖν L. *Pag.* 133. *l.* 4. Ἐθέλης) ἐθέλεις Fl. *l.* 14. Παιδεία) Παιδία male *Fl.* Sed *H.* & *P.* &c. recte. *Pag.* 134. *l.* 7. Οὐ βαρὺ) οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat Fl. *l.* 12. ΦΙΛ.) In *P.* Fl. aliiſque perſona ΛΟΥΚ. erat, male. nam recte ΦΙΛ. P. L. *l.* 13. Ὡς) Deeſt in Fl. *l.* 14. ΑΛΗΘ.) Sic P. L. Edd. male ΦΙΛ. *l.* 16. ΦΙΛ.) Recte ſic L. Edd. male ΛΟΥΚ. *l.* 17. ΑΛΗΘ.) Ita P. & L. Edd. rurſus male ΦΙΛ. *Pag.* 135. *l.* 7. Δυσελέγκτοις) δυσελέγκτους Solan. *l.* 13. ΑΡΙΣΤ.) Vid. nott. Solan. *Pag.* 136. *l.* 3. ΑΛΗΘ.) ΦΙΛ. L. Sed nihil mutat *Fl.* & reliquae. *l.* 9. Ἐπευφρατιδίων) Sic una voce Gronov. & *Fl.* Reliquae male disiungunt ἐπ' Εὐφρατιδίων. *l.* 16. *col.* 2. Πρωταγόρας) *Pythagoras* C. prave. *Solan.* *l.* 20. *col.* 1. Ὥρμητο) ὤκατο V. *ibid. l.* 21. Κράτων) *Crator* C. *ead. col.* 2. Παρευδ.) παραδεδοκιμηκότες editum erat, ſed ex V. correxit Solanus. *Pag.* 137. *l.* 3. Ἠρόμην) Ed. *H.* male ἠρώμην. *Pag.* 138. *l.* 3. Τὼ τέχνα) Sic edd. *P. S. H. B.* 2. *F.* & P. Sed *I.* & Fl. τὰ τέχνα. *l.* 16. *col.* 1. Τάδε) ἤδη male legebatur in impreſſ. *ibid. l.* 16. Ἐναντίον) ἐναντίαν editum erat, ſed correxit Solanus. *l.* 18. *col.* 2. Διατεινόμενος . . . τοῦτο) Corrupta haec. *Pag.* 139. *l.* 1. Ἐσπίσκ.) Al. ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Vid. nott. ſed edd. conſtanter vulgatam ſervant. *l.* 2. Καὶ) κᾂν L. nil vero a vulgata abit *Fl.* *l.* 4. Καὶ δὴ) Marcil. ἤδη. *l.* 6. Κατηγορῆσαι ἂν) κατηγορήσειν δοκεῖ Mſ. Gr. & L. *l.* 7. Γὰρ . . πάντας) Inverſo ordine πάντας γὰρ &c. P. Sed vulgatam habet etiam Fl. *l.* 8. Ἀπολογήσῃ τὸ) ἀπολογήσητο uno verbo *I.* alii τι pro τό. *l.* 9. ΑΝΑΒ.) ΠΛΑΤ. P. L. Sed cum vulgata ſtat Fl. Variant etiam in perſona proxime ſeq. Vid. not. Solani. *l.* 11. ΧΡΥΣ. Σοῦ) Aberat haec perſona a *P. I. H.* &c. ſed habet L. σὺ vero pro σοῦ hab. P. *l.* 15. Προσηγορίαν) προηγορίαν *I.* Sed prius *P.*

F. & Fl. προηγορίαν vero etiam E. Coll. & Th. Mag. *Pag.* 140. *l.* 3. Τὰς εἰρωνείας) τῆς εἰρων. *I.* & *H.* *l.* 4. Συνεχῆ) Ita ex *S.* & *I.* dedimus. Edd. *H. P.* male συνεχεῖ. *l.* 7. ΠΛΑΤ.) ΑΝΑΒ. P. Sed nil mutat L. & *Fl.* *l.* 8. Διογένην) Sic edd. *I. P. H.* &c. Διογένη *Fl.* *l.* 14. Δεήσεσθαι) δεῖσθαι O. *Pag.* 141. *l.* 1. ΠΛΑΤ.) ΑΝΑΒ. P. Ex. *l.* 2. Τὸν) Abeſt ab O. P. *l.* 6. Νῦν λέγε) Deſunt haec duo verba in O. *l.* 9. Τοῦτο) (Bud. αὐτοῦ) *I.* τουτῷ. nil mutant edd. & ita notaverat Solanus. Sed ſi hic per *I.* ut ſolet *Iuntinam* deſignat, erravit; illa enim τοῦτο habet. *l.* 10. Ὅρα, σὲ μόνον) ὁρᾷς δὲ μόνον σε O. *l.* 12. Οὗτος) οὕτως *I.* οὗτος Brod. Et ſic habent *H. B.* 2. *F.* Fl. *l.* 13. Θαῤῥεῖτε) θαῤῥεῖται O. male. *ead.* Ἐλλείψομεν) ἐλλείψομαι O. *l.* 17. *col.* 1. Ἐπείπερ) ἐπεὶ πῶς editum fuerat; ſed correxit hoc Solanus. *ibid.* *l.* 18. Συντασσ.) ἐντάσσεται legebatur in impr. male. Sed reſtituit ex C. Solanus. Et certe vel ſine Codice corrigendum fuiſſet. *Reitz.* *Pag.* 142. *l.* 4. Ἤπερ) ἢ O. *ead.* Δ' οὖν) γοῦν O. Sed nihil mutant edd. *l.* 5. Ἐγκέχυται) Sic recte *V.* ἐκκέχυται *I. P. B.* 2. *H. F.* Fl. *l.* 8. Ψηφοφορείτωσαν) ψηφοφορήτωσαν O. Reliqui ſtant pro vulgata. *ead.* Κατηγορείτω) κατηγορεῖται O. *l.* 14. Περὶ) παρὰ P. L. O. Sed cum vulgata facit Fl. *Pag.* 143. *l.* 4. Οὑτοσὶ) οὗτος O. *l.* 11. Πρὸς) Sic P. L. Em. S. *Fl.* Sed male πρὸ *P. I. H. F. B.* 2. *l.* 15. Ἑαυτὸν) αὐτὸν O. *Fl.* Sed cum vulgata faciunt *I. P. H. B.* 2. *l.* 16. Γὰρ) καὶ O. *l.* 17. Τοῖς) Deeſt in O. *Pag.* 144. *l.* 6. Τὰ) Deeſt in O. *ead.* Διονυσίοις) Διονισίου *Fl.* Sed nihil mutant *H.* & *P.* *l.* 7. Τι) Deeſt vocula τι in O. *l.* 11. Παχὺ) ταχὺ P. Sed nihil mutat *Fl.* *l.* 13. Τοῦτον) Abeſt in O. *l.* 14. Ἐφιείσης) ἐπιούσης O. *l.* 16. Αὐτὸς) αὐτὸ O. *Pag.* 145. *l.* 2. Ὑποδύεται) ὑποδιαδύεται O. *l.* 3. Οἰκέτην) οἰκεῖον O. forſan οἴκοθεν. *Solan.* *l.* 8. Ἔχοι) Sic habet O. ἔχῃ *I.* & reliquae. *l.* 9. Διασύρων) διασύρας O. *l.* 14. Μὲν) Abeſt μὲν in O. *l.* 16. Ἀπημπ.) Vid. notas. *l.* 18. *col.* 1. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Haec verba non agnoſcunt Coll. *Solan.* *Pag.* 146. *l.* 1. Πολλῶν) πολλῷ O. *l.* 2. Πονηρότατος) παμπονηρότατος O. *l.* 4. Τιμωρήσειν) τιμορ. *Fl.* *l.* 6. ΑΝΑΒ.) Φιλο. *I.* male, cum reliquis; ſed prius recte habent L. *Vo. Em.* & *P.* *l.* 8. ΦΙΛ.) Deeſt in *B.* 2. male. ΦΙΛ. Fl. *I. P.* *l.* 9. Σοὶ) ἴσθι O. *l.* 10. Ῥεῖ νῦν) νῦν ῥεῖ O. *l.* 11. Μου) μοι O. *l.* 12. Ὅσα) καὶ ὅσα *I.* In reliquis abeſt καί. *Pag.* 147. *l.* 1. Οὗτος) Deeſſe h. v. in *Fl.* notat Solanus ad marg. *Iunt.* in marg. vero *Hag.* ait αὐτὸς deeſſe in *Fl.* *l.* 2. Ἔφθην) ἔφην *I.* & *Fl.* ἔφτασα O. ἔφθην *P. B.* 2. H. & P. *l.* 9. Ἐπειδὴ τάχιστα) ἐπ. ταῦτα *E.* P. L. & *I.* *Pag.* 148. *l.* 4. Παραβαίνοι) παραβαίνει Fl. male. *H.* & reliquae

recte — οι. *l.* 6. Ῥυθμίζοι) ῥυθμίζει Fl. P. *P.* & *H.* &c. — οι recte. *l.* 7. Ἡμᾶς) ὑμᾶς L. male. nihil mutant *F.* & ceterae. *l.* 14. Ὑμῖν) ἡμῖν male *I. P. H. B.* 2. *F.* Fl. Sed ὑμῖν recte P. L. *l.* 17. Γυναικίας) γυναικεῖος *I.* verum prius exhibent *P. H.* Fl. *B.* 2. *S.* *Pag.* 149. *l.* 8. Κατατεθηλυσμένος) Sic *H. B.* 2. *F.* Fl. *Pag.* 150. *l.* 1. Τούτων) τοῦτον *P. I. H.* τούτον A. Sed τούτων recte P. *Fr. S.* Marcil. & Vorſt. τοιοῦτον. *l.* 4. Αὐτὸν) αὐτὸν *I. P.* &c. male. τούτου τὸν Sch. *l.* 5. Οὐ τοὺς λόγους) οὗτος ψόγους P. ψόγους A. Vulgatam tuentur edd. *l.* 6. Ὑμῶν) ἡμῶν *I.* male; ceterae ὑμ. recte. *l.* 7. Ἐξέτασις) ἐξέτασις αὐτοῦ *I. H. S. Fr.* &c. Deerat αὐτοῦ in *P.* ſed reſtituimus ex reliquis. *l.* 8. Ὑμεῖς) ὑμᾶς L. Nihil a vulgata abit *Ald.* & *Fl.* *l.* 12. Ὑμῶν) ἡμῶν *I.* male. *Pag.* 151. *l.* 3. Ἦν τις — τὸν Δία) Th. Mag. v. Εἰσήει haec verba adducens omittit articulum τόν. *l.* 10. Τὸν Δ.) τὸ male *P.* τὸν recte reliquae. *l.* 11. Ὡς,) Sic edd. ſed delevit comma poſt ὡς Solanus. *Pag.* 152. *l.* 7. Λαγωῶν) λαγῶν Fl. Sed *I. P. H.* &c. λαγωῶν. *l.* 8. Κολακευτ.) κολακικωτ. Fl. *l.* 9. Ἁρπακτικώτεροι) Sic recte *I. H. S.* &c. Sed ἁρπακταιώτεροι male *P.* *l.* 12. Παρωθούμενοι) παραγκωνιζόμενοι L. Angl. Mſ. Gr. P. & marg. *A.* 1 *IV.* vid. Scholiaſt. *Pag.* 154. *l.* 1. Ὅπη ποτὲ) ὅποι τότε P. L. nihil vero mutant Fl. & *S.* *l.* 2. Πάντα) πάντως *P. I. H. S.* Fl. Sed πάντα L. *l.* 8. Ἐξαλήλειπται) ἐξαλήλιπται *I. P. H. S.* &c. male. ἐξήλιπται *B.* 2. Sed ἐξαλήλειπται recte in Κατάπλ. c. 24 habebant edd. *Pag.* 155. *l.* 6. Τῆς πυῤῥίχης) τοῖς πυῤῥίχοις male Fl. At P. *P. I. H.* aliaeque vulgatam ſervant. *l.* 10. Ὑμῶν) ἡμῶν Ex. Fl. male. Nihil vero mutant P. *H. I. P.* *l.* 14. Δ' ἀλαζ.) Particula δὲ abeſt ab *I.* & *B.* 2. Ceterae omnes eam habent. *Pag.* 156. *l.* 1. Ἡρακλῆς) Ἡρακλεῖς *I.* Sed Schol. & edd. omnes Ἡρακλῆς. *l.* 2. Πίθηκος) In *I. P. S.* &c. hoc vocabulum maiuſcula litera inchoabatur, ac ſi nomen proprium eſſet. *l.* 3. Φάσκουσι) ἀσκοῦσι *I. P.* & reliquae omnes, male. Sed recte φάσκουσι A. G. P. L. & Angl. Mſ. Gr. *l.* 11. ΑΡΕΤ.) Sic edd. nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen ΑΛΗΘ. Solanus. *l.* 16. *col.* 2. Ἀνδρίαν) ἀνδρείαν & mox ἀνδρείας editum legas; ſed ἀνδρίαν & ἀνδρίας fecit Solan. *l.* 18. *col.* 1. Καὶ) Omiſſum erat in edit. *Pag.* 157. *l.* 2. Προσεοικότας) ἐοικότας P. & marg. *A.* 1. Nihil mutant reliqui, nec edd. *l.* 7. Ἀναγεγράφθαι) ἀνεγράφθαι Coll. Prius ſervant *H.* Fl. &c. *Pag.* 158. *l.* 1. Ἁπάσαις) ταῖς πάσαις P. & marg. *A* 1 *IV.* *l.* 2. Προσεκύνησα) προσενίκησα L. *l.* 14. Δίκης) Leg. δικαιοσύνης. *Solanus.* Nihil mutant edd. a vulgata. *Pag.* 159. *l.* 14. Μέσσοισι) Sic *P.* ſed *I. H. S.* aliaeque male με-

σοισι. *l.* 16. Ἐπεὶ) Sic *H. B.* 2. *P. S.* In *I.* videtur fuiſſe ἐπει ſine accentu, quem Solanus manu ſua impoſuit. *Pag.* 160. *l.* 2. Περὶ) παρὰ L. Nihil a vulgata abeunt *I. H. P.* Fl. *l.* 8. Ἠρι) ὥρῃ A. G. L. Sed vulgatam ſervant edd. omnes. *l.* 10. Πώγων) Deeſt h. v. in *Fl.* Reliquae habent. *Pag.* 161. *l.* 1. Μηδὲν) Sic A. G. P. L. *I.* Μηδὲ *P. S.* Μὴ δὲ vero diſcrete *H.* Fl. *B.* 2. male. *l.* 5. ΠΛΑΤ. αὐτοὺς) *H. I.* integre Πλατονικός. αὐτούς. Sed optime αὐτούς. Πλ. A. G. Mſ. Gr. *Pag.* 162. *l.* 3. Ὠθεῖτε) αἰτεῖτε male ex Fl. Recte ὠθεῖτε P. & edd. *l.* 7. Ἡμῖν) Sic L. *I. P.* ὑμῖν male Ex. *H.* Fl. *S.* *l.* 18. *col.* 2. Φαμὲν) Exc. G. φαμέν. C. φασίν. *Solan.* *Pag.* 163. *l.* 2. Θυτικὸν) κουρικὸν coniicit Solan. πυθικὸν Brod. Sed nihil a vulg. mutant Fl. *B.* 2. *H. P.* *l.* 12. Ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι) τε τ. χ. μεμιμημένοι Angl. Sed σε τ. χ. μεμιμημένοι P. L. Vulgatam ſervant edd. omnes. *Pag.* 164. *l.* 2. Θαλοῦ) Sic *I. P. H. S.* Fl. *l.* 9. ΦΙΛ.) Παρ. L. Nihil mut. Fl. &c. *l.* 17. Ἐν χρῷ) Haec verba omiſſa in edit. ſupplevit Solanus. *Pag.* 165. *l.* 1. Πρότερον) προτοῦ Fl. Vulgatam ſervant edd. & P. πρότου Ex. *l.* 9. Ὅπερ) ὥπερ *I.* ſola. *l.* 19. *col.* 2. Ἑκὼν) ἔχοντα legebatur in ed. Graev. Sed ex collatione Codicis correxit Solan. *Pag.* 166. *l.* 2. ΙΕΡ.) L. *I. B.* 2. Et ſic emendare iuſſit Solanus. Deeſt plane in P. ΠΑΡ. edd. reliqq. *l.* 3. Καθῆκεν) καθήκειν Al. Marc. *l.* 5. ΦΙΛ.) Deeſt in P. Comparet in edd. *l.* 6. Ἁλιεύσειν) Vid. Thom. Mag. *l.* 10. Δὲ) σὲ Ex. Fl. Prius vero etiam habet P. cum reliquis. *l.* 11. ΕΛΕΓ.) Deeſt in P. *l.* 12. Ὀσφρᾶται) ὡς φέροιτο Coll. Edd. vulgatam ſervant. *l.* 14. Ξυνεπιλαβοῦ) ἐπιλαβοῦ Fl. male. Nihil mutat *H. P.* & P. nec ceterae. *l.* 16. Κύων) Sic recte L. Deeſt in Angl. & P. Edd. *I. H. P. S.* & ceterae omnes αὔων male. *Vo.* forte χαίνων. ἀνύων Ex. *Pag.* 167. *l.* 1. Λήσειν) Gron. λῄζειν. male. vid. nott. *l.* 5. Προσέσχηται) Sic *H.* Fl. *B.* 2. *S.* Ita annotat Solanus. Sed quid opus eſt, cum aliam lect. non proferat aliunde? *l.* 13. Πολλοῦ) Sic P. & L. Edd. πολύ. *Pag.* 168. *l.* 5. Ψῆττα) ψιττὰ Fl. *l.* 7. Ἐστιν) Ἐλ. ante τις hic inſerit P. *l.* 9. ΠΛΑΤ.) Perſonam ΠΑΡΡ. hic habet *I.* Sed reliquae conſentiunt in ΠΛ. *l.* 10. ΠΑΡΡ.) Deeſt in *I.* Sed ΕΛ. legit L. ΠΑΡΡ. vero habent edd. *Ald. P. B.* 2. *F. A. S.* *l.* 18. *col.* 1. Συγκολλᾶσθαι) συγκεῖσθαι C. *Solan.* *Pag.* 169. *l.* 8. Ἰδοὺ) ἠνιδοὺ Scholiaſt. Al. ἦν ἰδοὺ Fl. ἰδοὺ edd. reliquae & P. *l.* 10. Ἐχίνων) Suffragatur L. & Fl. & *I. P.* aliaeque. Ἐχίων *H.* *l.* 18. *col.* 2. Καὶ ἔστι) ἐς τὸ C. *Pag.* 170. *l.* 1. Πόσειδον) ταχεῖαν poſt Πόσειδον inſerit Angl. Mſ. Gr. & P. Abeſt autem ab edd. *l.* 15. Οὕτω) οὗτος Fl. *Pag.* 171. *l.* 16. Καυστηρίων)

καυτηρίων em. *Vo.* male. Nihil variant edd. in voce priore. forſan καυστήρων. *Solan.* *l.* 17. *col.* 1. Ἐν) ἐκ male legebatur in ed. Cler. Sed recte correxit Solanus.

IN CATAPLUM.

Pag. 172. *l.* 1. ΤΥΡΑΝΝ.) ΧΑΡΩΝ addit *I.* & *H.* Prior continua ſerie, altera, ut Charontis perſona dialogum inchoet. Deeſt autem in Fl. & *P.* *l.* 5. Παρακέκρουσται) παρακκέρουσται *I.* ſola male. Reliquae recte, ſicut & Baroccian. Cod. *l.* 10. *col.* 2. Τρεῖς) τινὲς legebatur, male, in edit. Cler. *ibid. l.* 22. Νυν) Omiſſum erat in edit. ſupplevit ex V. Solan. *Pag.* 173. *l.* 4. Ἐμπεπολ.) Vid. ſupra. Piſc. c. 27. *l.* 7. Ὥσπερ τις) Sic edd. & Codd. εἴπερ C. *l.* 11. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *P.* Fl. *S.* Sed *H.* & *I.* recte αὑτοῦ. *ead.* Γεννάδας) Recentiores edd. vitioſe γενάδας. *ead.* Παρελθὼν) Deeſt in B. *l.* 14. Οἶδας) οἶσθ' B. *l.* 22. *col.* 1. Ιέ) ιδ' erat in impreſſ. ιέ in V. ιστ' in C. *Solanus.* *ibid. col.* 2. Τοῦτο) τοῦτον editum erat, ſed correctum ex C. Ego etiam νῦν malo, quam οὖν. *Solan.* *Pag.* 174. *l.* 3. Ὥστε) οἷός τε B. οὕτως P. *l.* 20. *col.* 1. Πᾶν) Omiſſa erat haec vox in edit. *Pag.* 175. *l.* 7. Κεκονιμένον) κεκονισμ. O. κεκονιαμένον Fl. Sed cum vulgata faciunt *P.* *B.* 2. *H.* Coll. P. *l.* 18. *col.* 1. Φησὶ &c.) Tria haec verba deficientia in *V.* ſupplevi ex G. *Reitz.* *ibid. l.* 20. Δὲ) καὶ editum erat; ſed recte in δὲ mutavit manus Solani. *Pag.* 176. *l.* 10. Κᾂν) Sic *P.* & *B.* 2. Reliq. edd. κἄν. Sed οὐκ ἂν male B. *l.* 11. Παραδέδωκεν) παρέδωκεν B. παραδέδοκεν Fl. *l.* 21. *col.* 1. Στρέφει) στρέφειν editum fuerat, male. *ibid. col.* 2. Ἀντερείδων) ἀντερίδων erat in impreſſo. *l.* 22. *col.* 2. Εὐχερὴς) ἀχερὴς habet edit. Clerici, ſed correctum ex V. *Solan.* *Pag.* 177. *l.* 10. Δυνάμενα) δυνάμεθα B. *l.* 11. Σύμβολον) συμβόλαιον B. *l.* 14. *col.* 2. Ἐνέλειπε) ἐνέλιπε legebatur in impreſſ. ſed mutavit Solanus. *ibid. l.* 16. Λογαριασμῷ) Hoc vocab. deficiens in impreſſ. ſupplevit Solanus. *Pag.* 178. *l.* 6. Καταλαμβάνομεν) κατελαμβ. B. *l.* 9. Κατεγιγνώσκομεν) κατεγινωσκ. B. & Fl. Sed cum vulgata faciunt *B.* 2. & rel. *l.* 13. Καθεζομένη) κατεζομένη *I.* male. Recte Fl. & rel. *l.* 15. *col.* 2. Ἀμέλειαν) Omiſſa erat haec vox in edit. *Pag.* 179. *l.* 1. Τὸν τρόπον) τὸν deeſt in B. *l.* 5. Δὴ) Deeſt in B. Habet autem *Fl.* &c. *l.* 6. Ἐκτεθειμ.) ἐντεθ. *Vorſt.* male. Cum vulgata ſtat Fl. &c. *l.* 12. Πῶς) Abeſt ab O. & Fl. Sed habent P. *P.* *B.* 2. *I.* &c. *l.* 16. *col.* 2. Γενομένου) γινομένου legebatur in edit. ſed correxit Solanus. *ibid. l.* 20. Ἄκυρα) Melius alibi legitur, ἀν-

ἐξέτασται. Agnoſcunt tamen etiam C. & B. *Solan.* *Pag.* 181. *l.* 8. Ἐκ τυμπάνου) ἐκ δὲ τυμπ. B. Sed vulgatam ſervant edd. *l.* 14. Πυρετοῦ) τοῦ πυρετοῦ B. *l.* 18. *col.* 1. Ξύλον) In Exc. G. eſt ζύγον, quod tamen in ξύλον mutat, qui deſcripſit vir doctiſſ. In C. eſt ξύλον. *Solan.* *Pag.* 182. *l.* 2. Σηπίαν) σηπύαν *I.* *P.* Fl. & reliqq. male. σηπίαν B. P. & *B.* 2. Vid. ſupra Βίων πρ. c. 10. *l.* 4. Εἴασας) εἴας B. *l.* 9. Ἁμαρτημάτων) πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt edd. & B. C. *l.* 11. Ἐμβιβασώμεθα) ἐμβιβασόμεθα B. *l.* 16. *col.* 1. Τοῦ) τὴν editum erat, tam manifeſto errore, ut operae non ſit lectorem monere unde correctio ſit profecta. *Pag.* 183. *l.* 8. Ἐπισκήψω) Nihil hic variant edd. *I. F. P.* Fl. *H. S.* Vid. notas. *Pag.* 184. *l.* 7. Τὰ παιδία) τὸν παῖδα B. *l.* 10. Ἐξήκει) Marcil. ἐξήρκει, male. Sed recte pro vulgata faciunt edd. & BC. *B.* 2. *H. P.* *Pag.* 185. *l.* 1. Χρυσὸν) χρυσίον B. *l.* 4. Κλεόκριτον) Θεόκριτον B. *l.* 5. Ἀπέφθου) ἀπέμφθου Fl. male. Nil mutant vulgatam *I.* *P. H.* &c. *l.* 9. Πέντε μόνας) πέντε καὶ δέκα P. & Angl. *l.* 14. Ὑπαγάγωμαι) ὑπάγωμαι B. *l.* 18. *col,* 2. Ὑπάγωμαι) ἀπάγωμαι editum fuerat, male. *Pag.* 186. *l.* 3. Παρὰ) Sic edd. & B. κατὰ *I.* & P. *l.* 4. Μίαν) ταῦτα μίαν B. Sed reſpuunt pronomen reliqui, & edd. *l.* 9. ΚΛΩΘ.) Deeſt in Fl. adeſt in P. *H.* & rel. *l.* 11. Τὸ βέλτιον) Articulus τὸ aberat a *P.* & *B.* 2. male. *Pag.* 187. *l.* 1. Τὰ) Iterum abeſt articulus in Coll. male. *ead.* Τὸν τρόπον) Rurſum omiſſus erat articulus τὸν in *P.* & *B.* 2. *l.* 8. Ταῖς παλλακίσι) ταῖς νῦν παλλακίσι B. *l.* 19. *col.* 2. Ὅπως) ὅπερ legebatur in Schol. edito, ſed mutavit Solanus. *ibid.* *l.* 20. Πάντες) πάντως quoque male editum fuerat. *Solanus.* *Pag.* 188. *l.* 6. Ὅλως) ὅλος *I.* ſola. *Pag.* 189. *l.* 5. Ἐπισπασάμενος) παραγαγὼν B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. & *B.* 2. & *P.* &c. *l.* 11. *col.* 2. Ὑποκορίζουσι) Quinque verba ſequentia deerant in edit. Cler. *Reitz.* *l.* 18. *col.* 1. Τοῦ) γὰρ τοῦ habebat edit. Cler. ſed delevit particulam γὰρ Solanus. *ibid.* *l.* 23. Πόλιον) Mallem Πώλιον. *Solan.* *ibid.* *l.* 25. Καταγορ.) Lege κατηγορεῖται. *Solan.* *ibid.* *l.* 29. Ἀβρότιον) Ridicule legebatur in edit. ἀβρότερον. Sed recte correxit Solanus. *Pag.* 190. *l.* 3. Ἐπειπὼν) ἀπειπὼν B. ἐπιπὼν *I.* *ead.* Ἐνεπιμπράμην) ἐπεπιμπράμην Coll. & B. Sed cum vulgata facit Schol. *l.* 6. Σιέλῳ) σιάλῳ L. Th. Magiſt. *l.* 7. Δακρύσασα) δακρύσουσα B. & Fl. Sed vulgatam ſervant P. *P. B.* 2. &c. *l.* 22. *col.* 1. Συντελεῖν ἐᾶσθαι) συντελεῖσθαι ἐὰν C. *Pag.* 191. *l.* 2. Τὸ δὲ νῦν) Sic B. & Coll. Edd. omnes τὸ νῦν δέ. *l.* 7. Ποῦ δὲ ὁ) ποῦ δὲ ἐστὶν B. & Fl. Sed omittunt ἐστὶ *I. P. B.* 2. &c. *l.* 16. ΚΛΩΘ.) Κλω. *I.* Sed

K. ſimpliciter Fl. unde & KΥ. perſonam poſſis facere. *l.* 18. *col.* 2. Ἐλλείπει) ἔλλειπεν legebatur in impreſſo, & omiſſa erant poſtrema illa verba ἢ σκότει, quae addidit ex V. Solanus. *Pag.* 192. *l.* 3. Ἐπανατείνασθαι) ἐπανατείνεσθαι B. *l.* 7. ΚΛΩΘ.) K. Fl. quod aeque perſon. Κυ. Cyniſci ſignificare poteſt. *l.* 17. *col.* 1. Προσεπατ.) προσεπαττάλευσε editum fuerat; item mox ἔδεσα pro ἔδησα, & ἀνεσταύρωσε pro ἀνεσταύρωσα, quae correxit Solanus. *Pag.* 193. *l.* 2. Ἐκείνου) Sic P. & L. ἐκείνη male edd. *I. P. B.* 2. Fl. & *S.* *ead.* Τὸ ὕπισχν.) Deeſt in P. *l.* 4. Περιμένουσιν) μὲ περιμένουσιν B. *l.* 6. Ἡμῶν) ἡμῖν O. *l.* 7. Τὸν) *I.* ſola articulum vitioſe exprimit τῶν. *l.* 9. Ἀργύριον) ἄργυρον B. *l.* 11. Ἀποσπώμενος) *I.* ἀποσπόμενος media correpta, vitioſe. Sed recte B. Fl. *P. B.* 2. &c. *l.* 15. *col.* 2. Ἐν τῷ) ἐκ τοῦ ἐπιπέδου legebatur in edit. ſed mutaverat Solanus. *l.* 16. *col.* 1. Σοὶ) ὅτι V. *ibid. l.* 17. Πάντας) Sic habet C. Edit. πάντων. *ibid. col.* 2. Μείζων ... λέγεται) διὰ τοῦ κέντρου ἑκάστη διάμετρος λέγεται editum erat, ſed ita dedimus ut ex Cod. V. Solan. correxit, ſimul annotans, μείζωνι δ. τ. κ. εἴτις καὶ mendoſe alibi legi, non tamen addens in quo Cod. nec refert, quia falſum eſt. *Reitz.* *l.* 19. *col.* 2. Ἀπὸ τούτου οὖν) Et ſic dedit idem, pro ἀπὸ τοῦ τὰ πάνυ, quod habebant Scholia impreſſa. *Pag.* 194. *l.* 3. Ἀνακωκύουσι) ἀνακωκύουσι καὶ ἱκετεύουσι B. & Fl. A ceteris abeſt ἱκετεύουσι; neque comparet in *I. P.* nec *B.* 2. *l.* 13. Κρηπῖδα) κρηπῖδα Anap. Pell. *l.* 14. Ἀνυπόδετος) ἀνυπόδητος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. *B.* 2. *H. P.* &c. *l.* 15. *col.* 1. Προστετηκυῖα) Non agnoſcunt hanc vocem C. *Solan.* *Pag.* 195. *l.* 8. Μηδὲ) μὴ δὲ *I. H. S.* & hic & ubique hac periodo, μηδὲ *P.* μὴ ῥιγοῦν, omiſſo δὲ B. *ead.* Μηθ') μὴ δ' B. *l.* 18. *col.* 1. Ἐπιθυμῶν) ἐπιθυμῶντες legebatur in impreſſ. ſed mutavit Solanus. *Pag.* 197. *l.* 3. Γνίφωνα) Sic B. Fl. *B.* 2. *H. P.* *l.* 12. Ἐκχυθησόμενα) Sic A. O. & P. & Angl. Mſ. Edd. omnes male ἐκλυθησόμενα. *ead.* Μακαρίου) μακαρίτου B. *l.* 13. Οὐκ ἀπερχόμεθα) οὐ κατερχόμεθα B. *ead.* Γὰρ) Abeſt haec vocula in B. *l.* 15. *col.* 1. Λακωνικὴ) Λατινικὴ C. mendoſe. *ibid. col.* 2. Ἐγγύτατα) ἐγγύτα vitioſe editum erat. *Pag.* 198. *l.* 1. Καὶ) Et haec coniunctio deſideratur in B. *ead.* Ἀνιμήσηται) ἀνασπάσῃ R. *l.* 9. Ἀπαγορεύσας) ἀτονήσας Mſ. Bo. Nihil variant edd. *l.* 10. Πορθμεία) πορθμεῖα Schol. Πορθμία *H.* Sed vulgatam ſervant B. Fl. *P. S.* *l.* 16. Συνανάσπασον) Sic A. G. P. L. συνάρπασον edd. & B. *l.* 17. *col.* 1. Ἀνιμήσηται) ἀναμήσεται male editum fuit, & ἀνασπάσηται pro ἀνασπάσῃ. *Solan.* *ibid. col.* 2. Ἀπαγορεύσας) ἀναγορεύσας quoque legeba-

tur in ead. edit. *l.* 18. *col.* 2. Πορθμεῖα) πορθμίον C. *Pag.* 199. *l.* 4. Ἡμεῖς) Sic *I. S.* & *B.* 2. recte. Aſſentiuntur O. L. Ὑμεῖς male *P.* Fl. Ald. *H.* & P. *l.* 9. Τούτου) τουτουὶ B. Sed vulgatam ſervant edd. *l.* 10. Πρόσκωπος) πρόκοπος Fl. Nil movent vulgatam P. *P. I. H.* *l.* 11. Εὔηρες) εὐήρη P. *l.* 17. *col.* 2. Δεήσει) δεήσῃ editum erat, & mox παθήσει pro σπαθήσει. Sed non ſemper de facilioribus his monebimus. *Reitz.* *ead.* Ὡς) Lege ὧ. Habent tamen etiam C. ὡς. *Solan.* *l.* 21. *col.* 1. Τῇ κώπῃ) τῆς κώπης C. Nam quod τῇ κοπῆς turpiſſime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὐρῆρες pro εὐῆρες. Tot enim mendis ſcatet editio, tam deſcribentis quam typothetarum culpa admiſſis, ut in ſingulis paginis plus viginti mendae ſint tollendae. *Reitz.* *Pag.* 200. *l.* 6. ἌΛΛ. οἴμοι) Perſona ἄλλος deerat in edd. excepta *S.* *l.* 12. Οὐδὲν) οὐδὲ *P.* At reliquae & B. οὐδέν. *l.* 14. Οἰμώξωμαι) οἰμώξομαι B. *l.* 16. Ἄν) κἂν B. *ead.* Πρὸς) ὡς Angl. ἐς B. C. πρὸς edd. *Pag.* 201. *l.* 4. Ἀνυπόδετος) ἀνυπόδητος B. *l.* 7. Ἱκανῶς) καλῶς B. *l.* 15. Στρογγύλον) στρογγύλος B. *l.* 16. Τήμερον) σήμερον B. *Pag.* 202. *l.* 5. Σῆρας) Σῦρας *I.* Σύρας *S. H.* & recentiores; ſed Σῆρας recte *P.* Fl. & *B.* 1. & 2. Item B. & Schol. *l.* 13. Γίγνεται) γίνεται B. *l.* 14. *col.* 2. Κορίθινος) Facile eſt coniicere, Κορίνθιος legendum, licet hoc fugerit diligentiam Solani. *Reitz.* *ibid. l.* 18. Ὀνόματα) Deerat in impreſſ. Sed ex C. ſupplevit Solanus. *l.* 22. *col.* 2. Ταὐτὸ) ταύτῃ legebatur in impreſſ. In V. integre ſcriptum ταυτὴ, i. e. ταυτὰ (I. Gron. Ego ταυτὸ malo.) *Solanus.* *l.* 23. *col.* 1. Εἶναι) Omiſſum erat in editis. *ibid. l.* 25. Οὗτος) οὗτος δὲ ὁ Μέγ. editum erat. Sed delevit δὲ Solanus; & notavit, ordine inverſo ὁ Μέγιλλος οὗτος legi in V. *Pag.* 203. *l.* 7. Τὰ Ἐλευσ.) δηλονότι τὰ Ἐλευσ. B. Sed abeſt δηλονότι a reliqq. *l.* 10. Προσβλέπουσα) βλέπουσα B. *l.* 21. *col.* 1. Ἐγένοντο) ἐγίνοντο habebat edit. mutavit Solanus. *ibid. l.* 23. Νῦν διαπ.) συνδιαπαίζει editum legebatur; ſed ex collato Cod. V. correxit Solanus. *Pag.* 204. *l.* 7. Παρὰ) παρὶ B. unde παρὰ legendum ſtatueris. Περὶ tamen habent edd. *l.* 8. Αὐτὸς) αὐτοῖς B. Paulo poſt ad οἷος notaverat Solan. μοὶ male legi in B. Sed non ſatis deſignavit quo pertineat, nec refert. *Pag.* 205. *l.* 1. Ἀλλ᾽) ΡΑΔ. ἀλλ᾽ perſonam *Rhadam.* ante ἀλλ᾽ habet *I.* In ceteris abeſt. *l.* 9. Τὰ) Omittitur in B. *l.* 12. Τῶν ἐγκαυμ.) πολλῶν inter haec duo verba inſertum in B. ſed a manu recentiore. *l.* 13. Ἐξαλήλειπται) ἐξαλήλιπται B. Conf. Reviviſc. c. 36. *l.* 16. *col.* 2. Πάνυ αἰνίττ.) αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque dele-

vit. Solan. *l.* 17. *col.* 1. Τοὺς οἰκέτας) Excerptor G. cum inveniſſet δούλους, maluit reponere οἰκέτας. *Solan.* *ibid. col.* 2. Τι ἔχη) τι ἔχει C. *l.* 19. *col.* 1. Ποῦ) τοῦ male legebatur in V. *Solan.* *ibid. l.* 21. Ἐκκαυμάτων) Mutatum nolui, quo melius lectionis diverſitas pateret. In C. tamen legitur ἐγκαυμάτων. *Solan.* *Pag.* 206. *l.* 5. Οὗτος) Sic *I. P. H.* Fl. *B.* 2. Ita hic & interdum alibi notavit Solanus, nihil variare edd. indicans; ubi tamen videtur maluiſſe variationem invenire. Quare ſupervacuas eiuſmodi annotationes non ſemper addimus. *l.* 19. *col.* 1. Μακάρων) Μακάρους editum erat, & proxime iterum μακάρους νήσους, inſcite, cum νῆσος femininum eſſe vel pueri ſciant. *Reitz.* *Pag.* 207. *l.* 1. ΕΡΜ.) Ἐριννὺς Fl. male. ΕΡΜ. recte *I. P. H.* *ead.* Λακύδου) ὁ Λακύδου B. *l.* 13. Πλείονας) πλείους B. *l.* 17. Πρόβαλλ') προκάλει αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contra rationem. *Reitz.* *Pag.* 208. *l.* 15. Ἀπαγομένων) Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulgata abeunt P. *P. I. H.* &c. *l.* 16. *col.* 2. Ἐπινοοῦντα) ἐπινοοῦν male habebant impreſſ. *Solan.* *Pag.* 209. *l.* 5. Μοιχείας) Sic recte *S.* μοιχίας *I. P. H. F.* *l.* 14. Ὁ Μεγαπ.) Deeſt articulus in B. *l.* 17. *col.* 1. Εἰς πλείονας) πρὸς πλείονα C. & εἰς πλείονα V. Vid. Bourd. qui legiſſe videtur εἰς φιλοσόφους. *Solan.* *Pag.* 210. *l.* 1. Ὑμεῖς) ἡμεῖς *I.* ſola, male. *l.* 5. Ἐμοῦ) ἐμὲ B. male. *l.* 9. ΛΥΧ.) ΚΥ. *I.* male. Item *H.* Ceterae recte. *ead.* Οἶδα) εἶδον B. *l.* 12. Ὑπερπεπαικότα) ὑπερβεβηκότα P. L. Edd. nihil variant in vulgata. *l.* 17. *col.* 2. Ὑπερβαλλόμενα) ὑπερβαλλόμενον male editum fuerat, & ὑπερβάλλοντα omiſſum. *Pag.* 211. *l.* 1. Καὶ) Deeſt in B. *ead.* Ἴδωμεν) ἴδωμαι B. *l.* 5. Τῷ) Deficit articulus in *B.* 2. Reliquae habent. *l.* 6. Θέλοις) θέλεις Fl. Sed —οις *H. I. P. S.* *l.* 13. Μόνος ἐξ) μόνος οὗτος ἐξ B. *l.* 14. ΡΑΔ.) ΕΡΜ. edd. m. *Pag.* 212. *l.* 4. Ουτοσὶ) Sic *I. P. H. S.* Fl. *l.* 5. Κατὰ) Sic quoque eaedem. *l.* 6. *col.* 1. Ἀναπεμπαζ.) Vox illa prior omiſſa erat in edit.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 213. *l.* 9. Ἐγεγένητο) Heinſ. ἐγένετο. *Pag.* 214. *l.* 1. Ηὐφραίνοντο) εὐφραίν. male. Fl. *H. P. S.* & M. εὐφαίνοντο peius *F.* *l.* 3. Διεξεληλυθότες) Sic W. & V. recte. Ἐξεληλυθότες edd. omnes. *l.* 5. Αὐτῶν) Sic M. P. & V. Defuit autem in omnibus editt. *ead.* Αὐτῶν) Ex M. P. & V. in editt. omiſſum erat. *l.* 6. Πρὸς τοῖς) Sic *I.* Fl. *B.* 2. *H.* & M. *l.* 8. Ἱστῶν) ἱστοῦ W. & V.

Edd. vero omnes ἱστῶν ſervant. *l.* 16. Εὐμενείᾳ) Sic M. S. A. εὐμενίᾳ edd. *l.* 17. *col.* 2. Αὐτῶν) αὐτῶν cum ſpiritu leni edebatur, ſed primam adſpirare non dubitavi. *Reitz.* *l.* 19. *col.* 1. Ἐχρῶντο) ἐκεχρῆντο editum erat, ſed correxit Solanus. *Pag.* 215. *l.* 1. Τὴν παραυτίκα χρ.) χρείαν τὴν παραυτίκα W. V. *l.* 4. Τὰς) Omiſſus articulus in edd. & S. Sed habent M. V. *l.* Fl. *l.* 15. Ἐπιλανθ.) ὄντες ἐπιλανθάνεσθε, male Th. Mag. *l.* 16. Τιν') ἐστὶν addit V. notante ad h. l. Solano, ſed non ſatis commonſtrante, inter quae verba inſeri id velit; nam alienum eſt hoc loco. *ead.* Τῶν λόγων) τοῦ λόγου M. V. *Pag.* 216. *l.* 1. Ἃ) Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu. *l.* 6. Μισθοφορὰν) Sic Fl. *I. P. H. S. F. A.* 1. *ead.* Οἷς) οὓς margo *A.* 1 *W.* *l.* 7. Μετὰ τοῦ) μετὰ τὸ male W. & Fl. *l.* 12. ἐστὶν) Habent hoc verb. edd. omnes. *l.* 16. Εἰσαῦθις) Deeſt in Fl. Agnoſcunt edd. Item M. P. quae εἰς αὖθις disiunctim habent, cum *I.* & *A.* 1. *Pag.* 217. *l.* 5. Ἐξελκομένου) ἐσελκομ. Gron. Sed vulgatam ſervant edd. & M. *l.* 6. Οὐδὲν) οὐδὲ W. *l.* 9. Ἁπάντων) ἅπαντα Pell. *l.* 14. Ἀκμὰς) αἰχμὰς Br. Sed vulgatam ſervant edd. & M. *Pag.* 218. *l.* 2. Σαυτὸν) σεαυτὸν W. *l.* 4. Λάρος) Λάβραξ margo *A.* 1 *W.* *l.* 8. Γραμματιστῶν) γραμματικῶν alios legere notat Solanus. Non autem addit quos. Edd. enim γραμματιστῶν conſtanter ſervant cum Cod. M. *l.* 9. Παιδείᾳ) παιδείαις W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. *I. P. H.* *l.* 10. Δὲ) Sic edd. & M. & V. *ead.* Ἐπίπαν ὄντων) ἐπιπαρόντων Mſ. B. Sed vulgatam exhibent edd. & M. *l.* 12. Τοῖς) τῆς vitioſe *I.* *l.* 13. Ἄλλοις) Forſan πολλοῖς. Vid. infra c. 13. *Solan.* At ἄλλοις habet etiam M. *H.* Fl. *P.* &c. *Pag.* 219. *l.* 3. Ἐπιτίμιον) ἐπιτιμῶν τις A. P. ἐπίτιμον τὶ edd. item M. & V. Sed marg. *A.* 1 *W.* ἐπιτίμιον recte. *l.* 6. Ἄξιον) ἀξιῶν W. P. ἀξίῳ L. Vulgatam tuentur *H.* Fl. *P. S.* *ead.* Συνουσιῶν) ξυνουσιῶν W. Miſere Fl. ῡ. μου σῑῶν. *l.* 8. Μισθοδοτῶν) Sic W. L. V. & marg. *A.* 1 *W.* Μισθωτῶν *P. H.* Fl. *S.* *l.* 11. Ἀποκλ. αὐτοὺς) αὑτοὺς W. Edd. omnes αὐτούς. *l.* 16. Οἰκίας) οἰκείας W. male. *Pag.* 220. *l.* 4. Ποιῆσαι) ποιεῖσαι *I.* *l.* 6. Προεξετάσας) Sic M. & V. recte. Edd. omnes male παρεξετάσας. *l.* 8. Ἐθελοδουλείας) Sic edd. & M. Sed manus recentior fecerat ἐθελοδουλεῖας, male. *l.* 10. Ἱκανὸν) καινὸν P. A. & margo *A.* 1 *W.* Cum vulgata faciunt edd. omn. & M. *l.* 16. Οὔτ' ἔτι εἰπεῖν) Haec omnia uſque ad δέδεται deerant in omnibus omnino edd. & M. Sola vero *Iunt.* habebat. Sed ex Scholiis irrepſere, & vitioſe deſcripta ſunt. *Pag.* 221. *l.* 12. Ἐνδεῶς) ἐνδεὲς L. *l.* 16. *col.* 2. Ἃ) Ante h. v. ingens lacuna punctis deſcripta erat in ed.

Cler. Sed nulla eſt in C. lacuna, & ἃ tantum legitur. In M. idem obſervare eſt. *Solan. ead.* Σώζειν) σώζουσιν legas in edit. eadem, quod eſt in V. & M. Sed σωζειν C. habet. *Solan. l.* 18. *col.* 1. Νοσούντων) νεούντων legebatur in edit. Sed bene correxit Solanus. *Pag.* 222. *l.* 2. Ἔδει) Sic *I. P.* Fl. *H. S.* εἰ δεῖ M. man. rec. Item P. L. male. *ead.* Πετρῶν) πετρεων omnes edd. male. *Solan. l.*10. Μισθοφορὰν) Nihil variant edd. & Mſſ. *l.*11. Ει) Deeſt in W. & *Fl.* Habent reliquae. *ead.* Περιγίγνεται &c.) Vid. notas. *l.* 17. Ἐπίπαν) ἐπὶ tantum editum erat, ſed ἐπιπαν ex C. eſt. *Solan. Pag.* 223. *l.* 1. Καὶ) Deeſt in *S.* Adeſt in reliquis, in M. & V. *ead.* Ὑγείας) ὑγιείας *I.* M. V. Prius vero reliquae edd. ſervant. *l.* 6. Οὐδ') Sic *I. P. H.* Fl. & M. Sed οὐχ' Coll. *l.* 8. Ἥκιστα) ἡδονὶ margo *A.*1 *W. l.* 11. Εὐδαιμονισ.) εὐδαιμονήσ. edd. Prius vero habet Mſ. Vat. 1. Vid. notas. *Pag.* 224. *l.* 1. Ἔντεχνοι) ἀτεκνοι V. *l.* 11. Πολυτελῶς) πολυτελῶν edd. *l.* 12. Ἄμφω) αφνω *I. S. H.* male. Sed ἀμφω Fl. *P.* Item W. L. P. *Pag.* 225. *l.* 4. Αὐτοῖς) αὐτῆς male L. *l.* 5. Μόνον) μόνην Gr. *l.* 14. Πρὸς) περὶ margo *A.*1 *W. ead.* Τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο) τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ W. V. Cum vulgata vero faciunt Fl. *I. P. H. S. Pag.* 226. *l.* 1. Δεδόσθαι) Sic *P. H. S. F.* Item P. M. & V. δεδέσθαι vero Fl. & *I.* ἀποδεδόσθαι margo *A.* 1 *W.* omiſſo ποτέ. *Pag.* 227. *l.* 1. Δὲ) δὴ *I. H. S.* Fl. δὲ *P.* W. *l.* 6. Δὲ) καὶ male *S.* ſola. *ead.* Θυραυλ.) Vid. Schol. apud Bourd. *l.* 9. Συρίζοντι) Ita conſtanter legitur. fors tamen συριάζοντι. *Solan. ead.* Ὀνομακλήτορι) Duabus vocibus & duobus adeo accentibus vulgo in edd. male. *l.* 10. Τελοῦντα) τελοῦντι L. male. Vulgatam exhibent Fl. *I. H. P. Pag.* 228. *l.* 3. Προκαλέσας εἴρηταί τι) Sic edd. &c. προσκαλέσεταί τι W. *l.* 4. Δὴ τότε) Deeſt in *S. l.* 13. Ἰαύσῃς) ἰαύῃς W. *Pag.* 229. *l.* 12. Ἀκούοι) Sic M. & V. Edd. omnes ἀκούει deterius. *Pag.* 230. *l.* 9. Μόνως) μόλις margo *A.*1 *W. l.* 10. Τῆς εὐχῆς μειζόνως) ἐκ τύχης μείζονος *I. P. S. H.* &c. Prius vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχεῖς μειζόνως G. P. εὐτυχῆς M. τυχεῖς μ— L. εὐτύχεις μειζόνως adſcriptum erat ad marg. *A.*1 *W. l.* 13. Οὔτε) Sic W. & V. οὐ δὲ diſcretim *I. H.* Fl. οὐδὲ coniunctim *P. S.* & *F. Pag.* 232. *l.* 8. Δοκῆς) Sic M. & emend. Vorſt. δονεῖς edd. omnes. *l.* 9. Ἀκκισάμενος) ἀκοισάμενος male *B.* 2. Recte ἀκκισάμ. reliquae & M. *l.* 10. Ἐπειπὼν) Sic edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed ὑπειπὼν M. *l.* 12. Ὡς) Ex M. In edd. aberat. *l.* 13. Μὴ) εἰ μὴ P. *Pag.* 233. *l.* 5. Οἰκετεια) οἰκετία W. *l.* 9. Εἰ πολλάκις) ἢ εἰς παλλακὰς Th. Marcil. Sed vulgatum ſervat M. & edd. omnes. *ead.* Ἐκ πε-

ριωπῆς) Deeſt in P. *l.* 13. Τὸ καινὸν) καὶ τὸ καινὸν edd. *I. P. S.* &c. Recte autem abeſt καὶ in Fl. & M. quamvis dein manu recente in Fl. additum ſit. *ead.* Καὶ τὸ χειρ.) Sic *I.* in reliqq. deeſt καὶ ante τὸ χειρομ. *ead.* Τιθέμενον) τιθέμενοι *I.* & Fl. m. Deeſſe autem in *H.* notaverat Solanus. falſo; nam legitur probe τιθέμενον in ea & omnibus reliqq. excepta *I.* quae — οι habet cum Fl. *l.* 15. Πιεῖν) ποιεῖν Fl. male. Ποεῖν P. *Pag.* 234. *l.* 3. Ζηλοῦν) δηλοῦν W. male. *l.* 9. Εἰσέρχεται) ὑπεισέρχεται margo *A.* 1 *W.* *l.* 15. Φθέγγεσθαι) ἐπιφθεγγ. M. *Pag.* 235. *l.* 3. Τινὰ) Sic M. recte. Edd. omnes τίς. *l.* 5. Ἀπειρίας) ἀπορίας male Fl. Reliquae vulgatam ſervant, cum P. *l.* 10. Περὶ σοῦ λ. ἐ. α.) ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγος M. *l.* 11. Ἡμῖν) ἡμῶν M. *ead.* Ἐλείπετο) ἐλίπετο M. *l.* 12. Ἐσεληλυθότων) Conſtans ſcriptura. *Pag.* 236. *l.* 2. Κατέφαγεν) κατέπιεν W. & Fl. Vulgatam ſervat P. Cod. & reliqq. edd. *l.* 9. Καὶ τοῦ πηλοῦ) καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ edd. omnes. Sola margo *A.* 1 *W.* omittit ὑπό. *l.* 10. Ἀναπλασθῇ) Conſt. ἀνεπλασθῇ male. Sic notavit Solanus. Credo indicare volens ἀναπλασθῇ conſtantem eſſe lectionem. At margo *A.* 1 *W.* recte habet ἀναπλησθῇ. *l.* 12. Περὶ σοῦ πολλὰ) πολλὰ περὶ σοῦ W. *Pag.* 237. *l.* 2. Γιγνομένων) Sic Fl. *P. H. S.* Γινομένων *I.* & M. *l.* 12. Ἐσθιομένῳ) ἐσθιομένων W. & Fl. & margo *A.* 1 *W.* Vulgatam habent *I. P. H.* & P. *ead.* Ὀξυρεγμίαν) ἐξορευγμίαν male W. Sed margini vulg. l. adſcripta. Vulgatam vero ſervant edd. omnes, excepta *P.* *l.* 14. Ὑμᾶς) ἡμᾶς male M. & Fl. Nihil a vulgata abeunt P. & reliquae edd. *l.* 16. Δύο ἢ τριῶν) ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ abeſt ab omnibus edd. nec opus eſt inſeri. *Pag.* 238. *l.* 5. Ἐμαυτοῦ) Sic *P. S.* & Fl. item W. & L. & margo *A.* 1 *W.* Edd. ceterae male ἑαυτοῦ. *I.* peius ἐαυτοῦ, unde tamen veſtigia verae ſcripturae eo melius cognoſcere licet. *l.* 7. Ἐπίσης) Ita edd. omnes, demta *I.* quae ἀπίσης, & Mſ. M. in quo ἐπ' ἴσης. *l.* 14. Ἐτησίοις) διετησίοις M. *Pag.* 239. *l.* 1. Πολλαὶ) πολλάκις marg. *A.* 1 *W.* *l.* 3. Ἐπιβάλοις) ἐπιβάλλοις W. *l.* 8. Συνίης) συνείης M. male. *l.* 9. Σαίνεις δὲ ὅμ. τὴν ὑπ.) Al. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις. Coll. Sed vulgatam ſervant edd. optimae omnes, & M. in textu, & iterum in margine. *l.* 11. Εἰδὼς) εἶδος male *S.* & *A.* Ceterae recte, ut exhibuimus. *l.* 12. Ἐδίην') ἐδίηνεν omnes edd. & M. male. *l.* 16. Γιγνοιτ') γίνοιτ' M. *Pag.* 240. *l.* 2. Ὁμογέρων) Sic recte L. Sed ὠμογέρων male omnes edd. ὠμογέροντις coniunctim *I.* & M. *l.* 10. Εἶδον) εἰδὼς L. male. *ead.* Εἰ καὶ) εἰ deletum eſt in *A.* 1 *W.* & ante δέοι repoſitum. *l.* 11. Συνεῖναι) τοῦ συνεῖναι margo *A.* 1 *W.*

l. 14. Τῆς τοιαύτης) Sic *I.* Ald. *S.* Fl. *H.* & M. ἐκ τοιαύτης *P.* Fr. *B.* 2. Εὐ τοιαυτ. Marc. & Graev. male. *l.* 15. Ἄσωτος εἶ) ἀσωτός εἰ Vorſt. *Pag.* 241. *l.* 13. Μανδραβ.) Μανδροβούλου M. Et ſic in Schol. Ἐπὶ τὰ Μανδρ. margo *A.* 1 *W.* *l.* 15. Ἠρέμα ουν) Ἠρ. οὖν καὶ κατ' ὀλίγον W. P. Deerant haec tria verba in omnibus edd. *l.* 16. *col.* 2. Ἔτει) ἔτη editum erat, quod recte correxit Solan. *l.* 18. *col.* 1. Μανδράβουλος) Μανδρόβουλος bis in C. legitur, uti ex V. primo quoque editum erat, ſed merito correxit Solanus. *Pag.* 242. *l.* 2. Ἀλλ') Conſtans lectio. *l.* 14. Ἀπεμπολήσας) Conſtans edd. lectio, cui conſentit M. *l.* 17. Ει καὶ) κἂν L. *Pag.* 243. *l.* 7. Ὑπιοῦσα) ὑπτιοῦσα M. male. *l.* 8. Πονήρως) πονηρῶς Ex. Fl. Sed in vulgata conſpirant ceterae. *l.* 10. Ζωπυρίωνος) Ζοπυρ. male Fl. reliquae recte Ζωπ. & M. *l.* 13. Ζωπυρίωνι) Ζωπυρίνιω male *I.* ſola. *l.* 14. Ἄλλοις) Sic W. recte. Edd. αὐτοῖς, male. *ead.* Καὶ) Deeſt in *I.* *l.* 15. Διδόμενον) γιγνόμενον W. prius vero habent edd. omnes excepta Fl. quae διδώμενον expreſſit. *Pag.* 244. *l.* 1. Τὸν δεσπότην) Sic *I.* *P.* *H.* *S.* M. & P. δεσπότη male Fl. *l.* 5. Συλλαβόμενος) λαβόμενος M. *l.* 17. Ῥωμαϊκῶν) Ῥωμαϊκῷ W. Ἀστικῶν L. Ἀστεϊκῷ P. A. Edd. omnes in Ῥωμαϊκῶν conſentiunt. *Pag.* 245. *l.* 6. Χθιζὸν) χθυζὸν *I.* male. *ead.* Πηλὸν ἔχων) ἔχων πηλὸν M. *l.* 7. Ἐπὶ) ἐν Th. Marc. *l.* 11. Ὄψων) ὄψου M. *l.* 14. Λιχνείας) Sic recte ſola *S.* & margo *A.* 1 *W.* Ceterae λιχνίας. Recte ergo coniecit Solanus. *Pag.* 247. *l.* 5. Προϊοῦσι) προσιοῦσι P. Sed in vulg. conſpirant edd. omnes. *l.* 12. Ἐνίοτε) ἐνί ὁτέ vitioſe M. *l.* 13. Τύχοι) τύχη W. *l.* 14. Ἀμελής ἐστι) Nihil hic variare edd. notavit Solanus. quare, neſcio. *Pag.* 248. *l.* 4. Καθίζης) καθίσης L. Καθιζεις edd. καθίζης W. recte. *ead.* Ἀναγιγνώσκεις) ἀναγινώσκεις M. Sed prius ſervant edd. *l.* 5. Ἄσιτόν τε) ἀσιτόν σε L. *l.* 9. Παροῦσιν) παριοῦσιν margo *A.* 1 *W.* *l.* 12. Ἀφίκοιτο) ἐφίκοιτο M. & Fl. *l.* 15. Παραψάμενος) Sic *I.* & P. Παραψόμενος reliquae edd. & M. Παρειψόμενος *B.* 2. *Pag.* 249. *l.* 4. Πλουσίω) πλησίον M. *l.* 6. Ἦν ἐπιλίποι) ἐπεὶ λίποι W. *l.* 7. Ἐπιπαρόντος) Sic Gron. recte voluit. nam P. & W. conſentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος diſiunctim. Παριόντος margo *A.* 1 *W.* *l.* 12. Τὸ γὰρ τῷ) γὰρ τῷ P. male. *l.* 15. Ὁπόσην) ὁπόσοι W. male. *Pag.* 250. *l.* 2. Πίνειν) Sic M. & edd. optimae omnes & Palm. Πίνων tamen *B.* 2 & 3. *l.* 7. Ὅταν σε) ὅτὰν σε edd. & M. *l.* 10. Γραμματίδια) γραμματείδια W. Sed mutatum eſt. *l.* 12. Καταδεδυκὼς) καταδεδοικὼς W. *l.* 14. Ἐπιψεκάσασαν) ἐπισκευάσασαν P. L. & margo *A.* 1 *W.* Nihil a vulgata abeunt *H.* *P.* *I.* Fl. *l.* 15. Δοκεῖς) Fl. at reliquae &

X 2

M. δοκῆς. *Pag.* 251. *l.* 1. Ὁρᾷς) Conſtans lectio edd. & M. *ead.* Οἶ) οὖν male L. *l.* 6. Γοῦν) οὖν W. *l.* 11. Ἐπῄνεσας) ἐπῄνεις M. *l.* 13. Διψῶντα) Conſtans lectio. διψῶτος marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 252. *l.* 9. Πόῤῥω) ἔξω Ex. Fl. Vulgatae noſtrae aſſentitur P. & edd. Ἔχω margo *A.* 1 *W.* *l.* 15. Ἐπεὶ) ἔπειτα Pell. *l.* 18. *col.* 2. Πέρα) παρὰ editum erat, ſed mutavit Solanus. *Pag.* 253. *l.* 1. Διαπείρας) διαπεῖραι ἂν Marcil. & Pell. διαπείρας edd. omnes. διαπήρας W. *ead.* Γνάθον) γνάθον ἔτρωσεν margo *A.* 1 *W.* *l.* 6. Ἐλευθέρους) ἐλευθερίους W. & P. *l.* 7. Ἐμαυτὸν) Sic recte *P.* Fl. & W. & margo *A.* 1 *W.* Ἑαυτὸν male *I. H. B.* 2. Fr. *S.* *l.* 8. Μισθὸς οὗτος) οὗτος μισθὸς W. *l.* 15. Ὡς δὲ) ὥστε L. *ead.* Ἀχάριστος) Sic omnes edd. & M. Ἄχαρις margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 254. *l.* 1. Ἐνοχλῶ) ἐν ὄχλῳ M. *l.* 2. Αὑτοῦ) Sic M. Edd. male αὐτοῦ. *ead.* Θέλω) θέλῃ edd. *l.* 4. Ἁρμόσωμαι) Sic ex W. dedi. Edd. vulgo ἁρμόσομαι. *l.* 9. Τίνα) Sic *P. S.* & Pell. Τινὰ edd. reliquae. *l.* 12. Καὶ περιν.) κἂν περ. M. *Pag.* 255. *l.* 1. Ὑπορύττουσιν) Sic octo edd. antiquiores; ſola tamen *I.* ὑπορύπτουσιν. *l.* 7. Που) ποῖ marg. *A.* 1 *W.* *l.* 8. Δέοι) δέῃ W. *l.* 13. Οὗτος) οὕτος *I.* male. *Pag.* 256. *l.* 3. Συγκαθίζεσθαι) συγκαθέζεσθαι M. *l.* 8. Σκυθρωπῷ) σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte edd. & M. *l.* 10. Παρακαθίζεσθαι) Sic *I.* & Codd. W. P. L. Edd. vero *P. B.* 2. *H. Fl.* & *S.* παρακαθέζεσθαι. *l.* 15. Συγκαθέζεσθαι) Sic *I. P. H. S.* Fr. Συγκαθίζεσθαι W. & Fl. *l.* 17. Ἀηδίας) ἀηδείας M. *ead.* Τερετίζοντος) Sic W. Τερεττίζοντος male edd. omnes. *Pag.* 257. *l.* 5. Δεήσομαι) Sic edd. & M. Δεήσωμαι *B.* 2. *l.* 8. Μυῤῥίνην) Litera M quadrata recte *B.* 2. & *P.* μυῤῥ. litera minore *I. H. S.* *Pag.* 258. *l.* 7. Ὁ κίναιδος) ὅ γε κιν. M. *l.* 13. Τοῦ Θεσμ.) τῷ τοῦ Θεσμ. M. Sed vulgatam ſervant edd. omnes. *l.* 16. Καρχάρων) Sic omnes edd. καρχάρων Palm. litera minore. *ead.* Τῷ δείπνῳ) τὸν δεῖπνον L. *Pag.* 259. *l.* 3. Ἀμφορέα) ἀμφορέας W. *l.* 7. Καὶ κολακεύοντα) καὶ deeſt in *S.* Adeſt in reliquis & in W. *l.* 11. Ἐὰν) ἂν M. *l.* 14. Τὸ) τοῦτο margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 260. *l.* 4. Καλλωπ.) Sic recte edd. *P.* Fl. *S. B.* 2. *H.* Fr. item M. & S. *I.* ſola male καλλοπ. *l.* 9. Κοσμούμεναι) Sic recte edd. omnes. Κομμούμεναι male Mſ. W. & B. *l.* 10. Περιπλεκόμεναι) παραπλεκόμεναι M. *l.* 13. Γραμματίον) γραμματεῖον W. *Pag.* 261. *l.* 3. Ἔτι σκεπτομένου) Sic L. & G. Ἐπισκηπτομένου P. Ἐπισκεπτομένου edd. omnes. *l.* 10. Ἢ) Sic recte P. & L. καὶ edd. *l.* 13. Ἄλλος—τρόπος) ἄλλον τρόπον margo *A.* 1 *W.* *l.* 14. Ξύμβουλος) ξύμβολος male *S.* Ceterae recte ut edidimus. *l.* 15. Ἤδη) ὁ ἤδη Ex. Fl. *l.* 17. *col.* 2. Κόσσιφον) Lege κόσσυφον. *Solan.* *Pag.* 262. *l.* 1. Ἄδωρα)

Sic recte Coll. & Gron. Edd. omnes male ἄωρα. *l.* 10. Ἀποῤῥίψῃ) ἀποῤῥίψει margo *A.* 1 *IV.* *l.* 13. Πότε) Coniecit Ienſ. Confirmat Mſ. L. Τότε edd. omnes, male. *l.* 14. Διαφθείρεις) Sic W. recte, ait Solanus. διαφθείρας edd. male. διέφθειρας correctum in Ald. *ead.* Ἄλλο τι) ἀλλό τι edd. *ead.* Ἐπικληθεὶς) ἐπεγκληθεὶς margo *A.* 1 *IV.* *Pag.* 263. *l.* 12. Ἡμᾶς) ὑμᾶς *S.* male. At prius recte reliquae & W. *l.* 14. Ἡμῶν) ὑμῶν male *S.* Vulgatam noſtram exhibent *I. P.* Fl. &c. & W. *l.* 15. Οἱ) Deeſt in W. *Pag.* 264. *l.* 1. Ἐπαγωγὰς) Sic *I.* Fl. *Ald.* Fr. A. & W. Ἀπαγωγὰς *B.* 2. *H. S. P.* Ald. Ἐπαγ. margo. *l.* 3. Εὐκαταφρονήτους) εὐκαταφρονήτως P. *l.* 13. Ἐπωπτ.) ἐποπτ. *I.* Ceterae recte ἐπωπτ. item M. *l.* 15. Πορφυρὰ) Conſtans lectio. *Pag.* 265. *l.* 2. Ὀπυίων) W. Ὀπύων edd. *l.* 6. Εὐανθὴς) εὐαυθὴς male *S.* Εὐαιθὴς peius *A.* *l.* 11. Σοὶ βίου) βίου σοι W. σοὶ L. σοῦ edd. *ead.* Αὐτὴν) ταύτην W. *l.* 12. Παριτητέον) προσιτητέον margo *A.* 1 *IV.* Προσιτέον A. & P. παραιτέον M. Sed emendatum eſt poſtea. In vulgata conſentiunt edd. *l.* 13. Ἀετίωνος) Deeſt in W. *l.* 16. Δὲ) δι' editum erat, ſed recte correxerat Solanus. *Pag.* 266. *l.* 1. Δὴ) Hanc voculam adeſſe in S. M. *H.* Fl. notat Solanus; quare, neſcio. Nam adeſt etiam in reliqq. edd. *l.* 7. Ὅλος) ὅλως P. L. A. Sed prius illud edd. conſtanter ſervant. *l.* 13. Προηγείσθω) Sic edd. & M. Προηγήσθω *B.* 2. *l.* 16. Ἐγχειρισάτω) Sic recte M. Edd. ἐγχειρισάσθω. *l.* 17. Τετραμμένον τὴν χρόαν) τετριμένον τὴν χρῶτα Mſ. Gr. G. *ead.* Ἡ Ὕβρις) Deerat articulus in *I.* aderat in ceteris & in M. & S. *Pag.* 267. *l.* 2. Ἀποπτάσθω) ἀποπτέσθω W. & Fl. Vulgatam retinent *H.* & reliquae. *l.* 4. Λεληθυίας) Ita ex M. & *S.* reſcripſi. Nam λεληθείας ceterae edd. omnes male. *l.* 5. Ἑτέρᾳ) ἑταίρᾳ male *I.* ſola. Ceterae omnes recte ἑτέρᾳ cum Mſ. M. *l.* 11. Ἐκείνην τὴν) ἐκείνης τῆς B. Nihil a vulgata abeunt reliqq. & M.

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE COND.

Pag. 268. *l.* 4. Ἢ) Sic dedi ex W. Edd. omnes male ἦν. Fl. plane omiſit. *l.* 5. Ἀγελαστὶ) ἀγελασθὶ *P.* Ἀγελασθεὶ peius *H. B.* 2. *A.* 1. Fl. Sed ἀγελαστὶ recte L. margo *A.* 1 *IV. B.* 1. & *I.* *l.* 8. Ἀνεγνωσμένοις) Conſtans Codd. & edd. lectio. *ead.* Κακὸς ἐγὼ) Sic dedi ex L. W. P. & *I.* & marg. *A.* 1 *IV.* Κακῶς ἐγὼ *P.* Ald. *F.* Fl. *B.* 2. *H.* Κακῶς ἔχω *S.* &c. *l.* 12. Φασὶ) Ex P. Φησὶ edd. & M. *l.* 13. Ἐνῆκε) ἐνσέσεικε W. & Fl. Vulgatam ſervant reliquae & P. Ἐνσήσεικε L. *l.* 15. *col.* 2. Πρώτων) Pro πρώτων C. habet πρώην. *Solan.* *Pag.* 269. *l.* 5. Φέρεσθαι) σύρε-

σϑαι W. L. Vulgatam ſervant edd. *l.* 7. Κουράλια) Vid. nott. *l.* 8. Βίου) Deeſt in W. male. *l.* 9. Ἄνω τοῦ ποταμοῦ) ἄνω τοὺς ποταμοὺς L. *l.* 10. Παλινῳδεῖν) Sic recte edd. & W. Παλινοδεῖν male Coll. *l.* 14. Ἑαυτὸν) σαυτὸν L. *l.* 17. Παλινοδεῖν) Data opera ſcripturam codicis expreſſimus. *Solan.* Quid enim peccatum ſit, manifeſtum eſt. *Reitz.* *Pag.* 270. *l.* 1. Ὑποδὺς) L. & margo *A.* 1 *W.* melius quam vulgatum ὑποδύεσθαι, quod in omnibus edd. erat. *l.* 2. Ὑποκρίνωμαι) Conſt. & Vo. Δύναμαι notat Solanus. Sed nihil a vulgata abire edd. & M. *ead.* Ἔχοι) Sic dedi ex W. & L. Ἔχῃ edd. *l.* 5. Καὶ καιόμενον εἰ δέοι) Deſunt haec in W. *l.* 9. Ὡς deeſt in W. *l.* 16. Τὸ) Deeſt in W. *l.* 19. *col.* 1. Καλοῦσιν) καὶ hic pro καλοῦσιν habet C. *Solanus.* *Pag.* 271. *l.* 3. Ταῦτ') ταῦτα W. *ead.* Μακρὰ) μακρὰν P. *l.* 6. Ἀκούσηται) ἀκούσεται W. & Fl. non male, ſed & vulgata, quam ceterae edd. ſervant, bona, niſi quod *P.* ἀκούσηται cum iota ſubſcripto, quo nihil opus. *l.* 7. Σου) Sic L. recte; σοι edd. *l.* 10. Τῷ) τω vel τὸ L. dubie. *Pag.* 272. *l.* 5. Σαλαίθῳ) In marg. Cod. R. Bourd. Ζαλεύκῳ. Sed vulgatam ſervant edd. *l.* 8. Περὶ) παρὰ *I.* Fl. & L. περὶ rel. Ald. & M. *ead.* Ἐκεῖνον) ἐκεῖνον εἶναι W. *l.* 12. Ἐνδιδόντων) Sic M. & edd. *ead.* Φυγεῖν) φυγὴν W. *Pag.* 273. *l.* 7. Καινὴν) L. & Anon. Κενὴν edd. omnes & M. exc. *I.* quae καὶ νῦν. *l.* 10. Ἀπορήσουσι) ἀπορήσουσῃ male *I.* *Pag.* 274. *l.* 6. Καὶ τοῖς) ἐν τοῖς P. & marg. *A.* 1. non male. *ead.* Συγκείμενον) συγκινούμενον B. *l.* 15. Εἰκότως) εἰκότος *I.* & Fl. male. Reliquae recte cum M. *l.* 19. *col.* 1. Εὔμελος) Sic & C. *Solan.* *Pag.* 275. *l.* 2. Παρὰ πόδας) Sic W. *I.* Fl. *H.* *P.* Πόδα *S.* *l.* 16. *col.* 2. Πάνυ) πάνου legebatur in edit. Sed facilis eſt correctio, ac de permultis ſimilibus non ſemper monebimus, ſed quantum poterimus, in tranſitu corrigemus. *Reitz.* *ibid.* *l.* 21. Μακροπτύστους) In C. marg. μακροπτύστας. Sed M. vulgatam tuetur. *Solan.* *ibid.* *l.* 22. Διασύρουσα) Sequebantur hic plura, ſed ex alio ſcholio perperam repetita, quae recte delevit Solanus. *Pag.* 276. *l.* 3. Ἀποκηρύττων) Sic edidi ex L. & M. Ἀποκηρύττειν edd. *l.* 9. Ἐθελοκακήσαντα) ἐθελοκακήσαντι P. *l.* 17. Ἀφθόνῳ) Male ἀφθόνως editum erat. *Pag.* 277. *l.* 7. Τὸ) τῷ male Fl. *l.* 14. Μὴ πρὸς &c.) Haec & ſequentia verba uſque ad αἰτίαν, deſunt in W. *l.* 16. Γε) Abeſt haec particula a Fl. adeſt in aliis, item in M. & P. *Pag.* 278. *l.* 3. Μηδὲ ἓν &c.) μηδὲν ὑγιές τι μὴ ὁμολογεῖν W. At cum vulgata faciunt *P.* *H.* *I.* Fl. *l.* 12. Κρείσσων τῶν ἐμῶν) κρείσσων δὲ πεῖνα Bourd. At nil mutant edd. nec M. *l.* 16. *col.* 1. Ἤθους) ἦθος ante typis deſcriptum legebatur, ſed mutavit Solan. Qui no-

vem locis unum hoc Scholion correxit: nam & mox pro *κα-τασκευαστ* . . . editum erat *κατασχευ* . . . pro *ῶ*, *οῦν*, pro *ῶν*, *ὡς* &c. quae mox vide. *Reitz*. *ibid. l.* 18. Ἀπηνῶς) *ἀπημελημέ-νῶς* ante legebatur; ſed ex C. *ἀπηνῶς* dedit Solan. *ibid. l.* 21. Ἀποφανοῦσι καὶ κώνωπα) Haec in vulgato deficientia ex eodem fonte ſe reſtituiſſe teſtatur Solanus. *ibid. l.* 22. Ἀετὸν) Pro eo monſtroſe legebatur *αὐτούς*. Ex Coll. reſtituit Solan. *ibid. col.* 2. Ἀγείρας) *ἀγεῖρας* edit. Ἀείρας Coll. Sed Hom. Il. Γ, 47, *ἀγείρας* habet. *Solan*. *Pag.* 279. *l.* 7. Κυλλάραβιν) Edd. omnes habebant *κοίλην Ἀραβίην*. Sed Σκύλλαν ῥαβιείην ἢ Σκυλλαρα-βίαν L. Σκυλλαραβείην W. σκυλλαραβίαν Mſ. Gr. Κυλλάραβιν legit Solanus, vide notas. *l.* 8. Ὑπ') ὑπὸ W. *l.* 14. *col.* 2. Ἐκείνη) Ita correxit Solanus; nam vitioſe *ἐκεῖνος* editum fuerat. Item pro *ὠνομάσθη* male legebatur *ὠνομάσθησαν*. *Pag.* 280. *l.* 1. Διελθὼν) Ita edd. optimae omnes, forſan *διελών*. Periit in W. putri hoc in loco membrana. *Solan*. *l.* 3. Πρᾶγμα) Sic edd. *S*. &. *A*. Item Mſ. L. & margo *A*. 1 *W*. Sed *γράμμα I. P.* Fl. *A*. 1. & reliqq. item W. *l.* 5. Ἀνεμώνη ῥόδον) Sic edd. *I. P. H.* Fl. *F. S.* &c. Ῥόδῳ W. L. & *ἀνεμώνη*, cui poſteriori Codici iota eſt ſubſcriptum a recentiore manu. Ῥόδῳ etiam margo *A*. 1 *W*. *l.* 7. Παμπόλλην) Sic recte L. margo *A*. 1 *W*. *B*. 2. *P. S*. Παμπόλλῳ male *I*. Fl. *F. H. A*. 1. *l.* 10. Προσιόντες) *εἶσι* W. Vulgatam tuentur reliqq. & edd. omnes. *l.* 12. Διαβάλοιντο) *διαβάλλοιντο* W. Nihil a vulgata abeunt Fl. *H*. &c. *l.* 17. *col.* 2. Ἀναιρήσῃ) Sic ex C. pro vulgato *ἐναιρήσῃ* reſtituit Solanus. *Pag.* 282. *l.* 8. Ἀλλ') *ἀλλὰ* W. Vid. quae ad c. 11, v. *ὑπὸ*, notamus. *l.* 11. *col.* 1. Εἰρήνῃ) *εἰρήκει* male C. *Pag.* 283. *l.* 9. Νεὼ) *νεῷ* M. *l.* 13. Σωροῦ) Sic bene *P. S*. Fl. Σοροῦ male *I. A*. 1. *H. B*. 2. *Pag.* 284. *l.* 5. Ἔχει) *ἔχῃ* W. Edd. in *ἔχει* conſentiunt.

IN PRO LAPSU INTER SALUTANDUM.

Pag. 286. *l.* 6. Παρὰ) *πρὸς* Th. Mag. v. *χαίρω*. Edd. conſentiunt in *παρά*. *l.* 8. Χρυσοῦς) *χρήσιος* (leg. *χρηστὸς*) L. Sic Solanus notavit, nempe Cod. L. voluiſſe *χρηστὸς* dare. Sed *χρυσοῦς* etiam Th. Mag. *l.* 11. Ἴδιον) Sic *A*. 1. Fl. *S. Fr. H.* & , ni fallor *I*. vid. nott. Ἰδίων *P. B*. 2. *Pag.* 287. *l.* 15. Μὴ) Sic bene *S*. Reliquae *μὲν*, excepta *A*. quae recte quoque *μὴ* ſervavit. *Pag.* 288. *l.* 5. Ἐῤῥητόρευε) *ἐρητόρευε* Fl. *l.* 7. Ὑμμιν) *ὑμῖν* edd. *l.* 15. Μακρὰν) *μακρὰ* P. Cum vulgata faciunt Fl.

H. P. S. *Pag.* 289. *l.* 1. Φιλιππίδης) Φειδιππίδης Palm. Nihil a vulgata abeunt edd. antiqq. *l.* 14. Ἀποδοκιμάζειν) Vid. nott. Th. Marcil. *Pag.* 290. *l.* 6. Ὀκέλλῳ) Sic L. P. Cod. Fl. ed. Fl. Reliqq. edd. vulgo Οἰκέλλῳ. In Cod. L. tamen Ὀκέλῳ uno λ ſcribitur. *l.* 7. Οὔτε τὸ χαίρειν) Haec verba, in edd. omiſſa, comparent in Codd. Regg. 2954 & 3011. *l.* 8. Εὖ πράττειν) εὐπράττειν una voce marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 291. *l.* 2. * Ὅλως) Ita ingens aſteriſcus in *Iunt.* typis expreſſus ſuſpect. lect. indicat. *ead.* Εἶναι) . . . ναι Fl. vacuo ſpatio ante ναι. At marg. *A.* 1 *W.* τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν inſerit ante εἶναι. *ead.* Τὸ εὖ πρ.) τῷ εὖ πρ. Coll. *l.* 3. Τὸ χαίρ.) τῷ χαίρειν Coll. & marg. *A.* 1. *ead.* Καὶ) Forte δὲ *Solan.* *ead.* Ὑγιαίνειν) ὑγιαίνειν εἶναι marg. *A.* 1 *W.* *l.* 5. Ἢ) ἡ Brod. & Marcil. *ead.* Ἀποτελεῖν) ἀποτελεῖ, ἤδη Marcil. *l.* 14. *col.* 1. Πυθαγορείων) Coll. Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικόν. *Solan.* *ibid.* *l.* 17. Deerat in impreſſo figura, quam oculis ſubiicimus. *Solan.* *Pag.* 292. *l.* 2. Σαφῶς) Sic dedimus ex L. Σοφῶς edd. *l.* 15. *col.* 1. Αὐτοτελὲς) αὐτολέξει Exc. G. & C. *l.* 18. *col.* 2. Περὶ μίαν) Exc. G. Παρὰ μίαν π. κ. τιθέντα. *Solan.* *ibid.* *l.* 19. Μυρσίνας) Ita pro μυρίνας, quod in vulgato erat, dedit Solan. *Pag.* 293. *l.* 1. Ὑγίεια) Vulgo ὑγεία. vid. nott. *l.* 2. Ναίοιμι) Sic Vorſt. & Athen. Aſſentiuntur P. & L. Νέοιμι edd. *ead.* Λειπ.) λοιπόμενον Athen. *l.* 12. Ἰσσῷ) Ἰστῷ C. Fl. Ἰσθῷ edd. Fl. male. *l.* 13. Καρδιανὸς) Σαρδιανὸς edd. omnes, male. *Pag.* 294. *l.* 14. Δὲ) Omiſſa haec particula in *I.* comparet in Fl. *P. H. B.* 2. *S.* & M. *Pag.* 295. *l.* 6. Ἔστ' ἂν) Lege ἔστι, ἄν. *Solan.* *ead.* Τὸ) τοῦ M. *l.* 7. Μόνον ἀπῇ) ἀπεῖναί φησί τις W. *l.* 8. Τάχα ἂν εἴποι τις) Quatuor haec verba abſunt a W. *l.* 11. Περὶ τῇ κυ.) παρὰ τῇ κ. male P. & L. *Pag.* 296. *l.* 1. Δεῖσθε) Sic P. Δεῖσθαι vulgo edd. *l.* 7. Ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως) Tria priora verba deſunt in P. particula καὶ etiam abeſt in W. *ead.* Λαμβάνετε) λαμβάνεται W. Sed ε ſubſcriptum eſt. *l.* 9. Μάλα) μαλ' W. *Pag.* 297. *l.* 4. Ἐπιπνοίᾳ) Sic W. Ἐπινοίᾳ vulgo edd. *l.* 6. Μακρῷ βίῳ) μακροβίῳ male W. Nihil a vulgata abeunt *H.* Fl. *l.* 11. Λογισμὸν) λογισμῶν W. Sed ſupra ſcriptum erat ο. *l.* 15. Παραφέρωσι) ἀναφέρωσι W. *Pag.* 298. *l.* 2. Ἐστὶ) ἐστὶν W. *l.* 3. Τοιοῦτον) Sic edd. omnes. Idem quoque fuerat in M. Sed eraſa deinceps eſt litera ν. *ead.* Σφάλλεσθαι) σφάλεσθαι Fl. Sed cum vulgata etiam facit M. *l.* 6. Ἀπολύσας — ἄνθρωπον) Septem haec verba ſic legi in Fl. *H.* Coll. & M. notavit Solan. Neſcio quare; nam *I.* *A.* 1. *P.* & *S.* quoque ſic legunt, & ſana ſunt omnia. *l.* 14. Οὕτω) οὕτως Fl. & M.

ANNOTATIONES

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 1. *l.* 1. NEKYOMANTIA) De hoc opuſculo addubito. Certe ſi genuinum ſit, a iuniore Luciano ſcriptum eſſe multa arguunt critico illo naſo non ſatis digna. Ut enim demus, non fugiſſe eum in Dialogis Mortuorum iam ſaepius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum eſt, *publicanos* inter eos recenſeri audies, audies *igne torreri* quoſdam; *reges ſtipem colligentes*, aut viliſſima quaeque praeſtantes miniſteria; & alia ſcurrae faceto & eleganti Luciano non ſatis convenientia. Ab aliquo ſcriptum puto, qui Lucianum legerat. Scripſerat Menippus inter alia Νεκυίαν· Diogen. Laërt. p. 162 D. Vide, an hanc malis Menippi, quam Luciani opus eſſe. Quamquam haec ficta, ſciendum tamen, fuiſſe iis temporibus, qui magiae ſerio dabant operam. Vid. Tacit. Ann. II, 27. SOLAN.

ead. l. 4. Ὦ χαῖρε &c.) Ex tragoediae, puto, Euripidis initio: *ἐν τῷ Ἡρακλέους δράματι. G.* Euripides in Herc. Fur. v. 523, *Χαῖρ᾽ ὦ μέλαθρον.* BROD. Hoc omne principium ex Euripide & Homero, ut ipſe ait fine huius paginae. Iambi ex Euripid. Hecuba. BOURD.

ead. l. 5. Ἐς φάος) *Ad lucem, ad ſuperos.* BROD.

ead. l. 6. Ὁ κύων) Cynicus. BROD.

ead. l. 7. Εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους) Philonidae verba ſunt corruptiſſima: *οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους.* Vertit Thomas Morus: *Num nam hic Menippus eſt, canis ille? Non hercle alius, niſi ego forte ad Menippos omnes hallucinor.* Interpolator autem Salmurienſis: *Nonne hic Menippus canis eſt ille? non hercle alius, niſi hallucinor omnes pro Menippis accipiens.* Sed quis Graece doctus intelligat, quid ſit *παραβλέπειν Μενίππους ὅλους*, aut qui ſuſtineat affirmare, id ſignificare haec verba, quod volunt interpretes? Luciani manus eſt: *Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὅλος. Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi male video. Menippus ipſe eſt.* Μένιππος ὅλος eſt idiotiſmus

Atticus, quo uſus etiam eſt in dialogo Diogenis & Herculis: οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὔμενουν ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος· ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν· *An non Hercules hic eſt? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna ſtatura. Ipſe Hercules eſt.* GRAEV. Graece dicitur παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, ut λημᾶν ὅλας κολοκύνθας, *totas cucurbitas lippire;* eſtque *hallucinari in toto Menippo.* Opponitur eiuſmodi hallucinatio viſus in re magna & craſſa errori in re parva, qui facile poteſt irrepere in iudicia noſtra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a Graevio allatum, quod diſſimile eſt: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, ſtatura: hic vero nulla enumeratio partium. Quin & ornatus Menippi diverſus deſcribitur ab eo, qui ſolebat eſſe. CLER. D. Heinſius ad Horat. I Sat. III, 25, cum recte monuiſſet ibi pro *pervideas* legendum eſſe *praevideas*, addit: *Praevidere* eſt *praetervidere*, παρορᾶν, ut παραβλέπειν Luciano: ὅλους Μενίππους παραβλέπειν· *cum mala tua praevideas*, id eſt, *in videndis iis caecutias.* Ergo nihil Heinſio fuit in vulgata lectione duri: mihi ſecus videtur, qui optimo Graevio lubens accedo: nam nihil eſt eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit Clericus. Non animadverſa fuit in παραβλέπειν duplex ſignificandi virtus; una *praevidendi*, *praetervidendi*, quomodo caſum quartum adſciſcit; ut in illo poëtae veteris dicto, τ' ἀλλότριον ὀξυδερκεῖν, τὸ ἴδιον παραβλέπειν· atque inde *ſpernendi;* πάντα τὸν ὄγκον δυναστείας ἐκείνης ἀντ' οὐδενὸς παραβλέποντος Gregor. Nyſſ. T. II, p. 314 A. altera *male videndi*, *videndo aberrandi;* quae huius eſt loci, accuſativique ſtructuram reſpuit: ſic in Gloſſis *Allucinor* & *Hallucinor* eſt παραβλέπω. HEMST.

ibid. Μενίππους ὅλους) *Omnes Menippos.* BROD.

ead. l. 8. Πῖλος) Perperam vertitur *clava*, cum verti debeat *pileus:* nam quia Ulyſſes, Hercules & Orpheus ad inferos deſcenderant, dat Menippo *pileum*, ut Ulyſſem, *leonis exuvias*, ut Herculem, & *lyram*, ut Orphea referret: id quod recte obſervavit Alb. Ruben. de Re Veſt. lib. II, c. 15. BARL. Hic & infra ridicule interpres *clavam* vertit, quod nunquam vox Graeca ſignificavit. Peccaſſe videtur, quia exiſtimavit, ornatum Menippi per omnia Herculeo ſimilem eſſe oportere. Atqui hic ornatus deſumtus erat a tribus heroibus, qui in inferos deſcenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulyſſem vero πῖλος, hoc eſt, pileus, ſeu petaſus, quali utebantur viatores, & quali proinde uſus credeba-

tur Ulyſſes, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. 8. CLER. V. c. 8, ubi, cur iſta geſtaret, narrat. SOLAN.

ead. l. 12. Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα) Euripides in Hecuba v. 1. BROD. Hos verſus ſic tranſtulit Ennius: *Adſum atque advenio Acherunte vix, via alta atque ardua Per ſpeluncas ſaxeis ſtructas aſpereis pendentibus Maxumeis, ubi rigida conſtat caligo inferum.* BOURD. Hecubae Euripidis initium, quod parodia riſit Ariſtophanes in Fragm. apud Athen. p. 112 E. Ennii verſionem exhibet Cicer. Tuſcul. I, 16. SOLAN.

Pag. 2. *l.* 3. Οὐκ ἀλλ' &c.) Ex Euripide iterum; ſed locus aut periit, aut me fugit. SOLAN.

ibid. Ἀΐδης μ' ἐδέξατο) Ipſius Euripidis verſiculus: & is quoque, καὶ θράσος τοῦ νέου (τῆς νεότητος) πλέον. BROD. Scribendum videtur Ἀϊδονεὺς, ut ſtet ſenarius. GUYET.

ead. l. 6. Νεότης — τοῦ νέου) Et hic ſenarius eſt: τὸ νοῦ poſtulat ſenarius & ſententia praeterea. GUYET. Fragmentum Andromedae Euripidis p. 451, v. 23. SOLAN.

ibid. Τοῦ νέου πλέον) Καὶ θράσος τοῦ νόου πλέον. MARCIL. In hoc verſu Tragici, Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον, lege ex Mſ. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον. *Novitas rei me incitavit, & audacia animae magis.* GRAEV. Τοῦ νοῦ omnino legendum cum ed. *I.* & Mſſ. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendoſe aut τοῦ νέου, aut τοῦ νεοῦ. Repudiavimus autem θράσου Mſ. Gr. ut mendoſum manifeſte. Recte legitur apud Grot. Flor. 201 AB. SOLAN.

ead. l. 8. Καταβὰς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων) Quos in ſcena proferentes hiſtriones altioribus cothurnis incedunt. BROD. Apul. Metam. I, p. 7: *Oro te, inquam, aulaeum tragicum dimoveto, & ſiparium ſcenicum complicato, & cedo verbis communibus*: ibi Pricaeus hunc locum, & plura ſententiae ſimilis annotavit. Recte vero iubet καταβαίνειν ἀπὸ τῶν ἰαμβείων, quem ſublimiore velut iamborum curru vectum deſcendere vult ad orationem pedeſtrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: verſus autem quaſi vehiculum aliquod orationis ſpectari obſervavimus ad Prom. c. 6. (Vol. I, pag. 216.) Interpunctione, quae cunctis in edd. poſt ἰαμβείων invenitur, ſublata iungere licet haud incommode, λέγε οὑτωσί πως ἁπλῶς τίς ἡ στολή; HEMST.

ead. l. 11. Χρειώ με κ.) Homerus Od. Λ, 163. BROD. Monuit etiam Hartung. Theſ. Crit. T. II, p. 698. HEMST.

ead. l. 13. Ἀλλ' ἦ) Hoc accentu, qui plerarumque eſt edd. ſervato ſenſus erit oratione directa, *At tu profecto deliras*: ve-

rum ſi cum Iuntina circumflectas ἀλλ' ἦ, interrogationem dabit, *Heus tu, num deliras?* In his alibi quoque variatum; ut in principio Gorgiae Platonici, Ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν; Suidas agnoſcit ἀλλ' ἢ, accipitque pro ἀλλ' ἄρα, vel ſimplici ἄρα, ſicuti monuit H. Steph. Th. G. L. T. I, p. 337 F. HEMST.

Pag. 3. *l.* 7. Ὀβολοστατοῦσι) Hoc eſt, δανείζουσι. Imitatus eſt auctor Comicum, qui hoc verbo ita uſus eſt in Nub. v. 1154, ubi Schol. exponit per δανείζειν, & ὀβολοστάτης per δανειστής. BARL. Scholiaſtes ille Biſetus eſt, qui Suidam deſcripſit. HEMST. Vide Heſych. & Etymol. M. VORST.

ead. l. 9. Παρὰ τοῖς κάτω) *A manibus:* infra eſt in pſephiſmate, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. BROD.

ead. l. 16. Γράψεται γρ. ἀσεβείας) Vid. Κατάπλ. c. 18. Dabatur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, ſed etiam adverſus eos, qui myſteria vulgaſſent; quae quoniam ad Regis ſacrorum curam pertinebant, ideo δίκαι ἀσεβείας πρὸς τὸν Βασιλέα λαγχάνονται, ut conſtat ex Poll. VIII, 90, & Harpocr. in Ἡγεμονία δικαστηρίου. Hic porro ad Areopagitas, quorum erant partes de religione rebuſque ſacris cognoſcere, cauſam deferebat, poſitaque corona inter iudices ipſe aſſidebat. De Aeſchyli periculo, cum variis in fabulis myſteria paulo imprudentius attigiſſet, egregia notat enarrator Anonymus Ethic. Nicom. Ariſtot. f. 40. Ὁ κατὰ τοῦ φιλοσόφου τὴν τῆς ἀσεβείας γραφὴν ἀπενεγκάμενος Athenaeus XV, p. 696 A. quod in eadem hiſtoria dicitur a Diogen. L. V, 5. Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς (Aſpaſia) γραφὴν ἀσεβείας Athen. XIII, pag. 589 E. Ex his liquet, quam perſonam hic Rhadamanthus ſuſtineat. HEMST.

Pag. 4. *l.* 1. Μὴ φθονήσῃς) Arrian. A. A. VI, p. 272, Μὴ οὖν φθονήσῃς μοι τοῦ μνήματος· ibi cum pluribus iſta Luciani Iac. Gronovius adduxit. Saepe de ſermone libenter atque amice communicando ſolet poni: Dio Chryſ. p. 558 D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἰπὲ, καὶ μὴ φθονήσῃς. Dicemus ad B. Πρ. c. 21; quo loco ſimul occurrit ſolemnis formula, ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος. HEMST.

ead. l. 7. Ὥσπερ τὴν Δανάην) Similiter, ut Lucianum agnoſcas, in Tim. § 13. HEMST.

ead. l. 11. Ἥτις αἰτία σοι) Aliter legiſſe Thomas Mag. videtur v. κάθοδος, τίς ἡ ἐπίνοιά σοι. SOLAN. Non parum diſtat, quod praebet Thomas Mag. in Κάθοδος, τίς ἡ ἐπίνοιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο· quae ſane lectio ſi membranarum teſtimonio commendaretur, minime videri poſſet repellenda. HEMST.

ead. l. 15. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις) Iiſdem paene verbis leguntur in Ἐπισκ. c. 2. Utraque loca per errorem commiſcuit Th. Gataker. ad Antonin. XII, § 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. 4. HEMST.

ead. l. 17. Δίειμι) *Commemorabo.* BROD.

Pag. 5. *l.* 1. Ἐν παισὶν ἦν) Th. Gataker. ad Antonin. I, § 6, poſtquam monuiſſet, pro eo, quod apud Herodianum ſit ἐν παιδὶ, *a pueritia*, Lucianum etiam dixiſſe ἐν παισὶν, adiungit: *quamquam ibi ἐν παισὶν εἶναι poteſt verti*, inter pueros verſari, e puerorum numero eſſe: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis aetas ſimul intelligatur; nam mox ſequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, *ubi iuvenibus annumerari coepi, atque adeo iuvenilem aetatem attigi.* Perinde ſolent ἐκ παιδὸς & ἐκ παίδων inter ſe commutari, ut pluribus ipſe docet. HEMST.

ead. l. 2. Πολέμους) Baſil. De leg. Gr. lib. Grot. Ed. 87. Πάντων δὲ ἥκιστα περὶ θεῶν τι διαλεγομένοις (poëtis) προσέξομεν, καὶ μάλισθ᾽ ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διεξίωσι, καὶ τούτων οὐδὲ ὁμονοούντων· ἀδελφὸς γὰρ δὴ παρ᾽ ἐκείνοις διαστασιάζει πρὸς ἀδελφὸν, καὶ γονεὺς πρὸς παῖδας· καὶ τούτοις αὖθις πρὸς τοὺς τεκόντας πόλεμός ἐστιν ἀκήρυκτος. Μοιχείας δὲ θεῶν καὶ ἔρωτας καὶ μίξεις ἀναφανδὸν, καὶ ταύτας γε μάλιστα τοῦ κορυφαίου πάντων καὶ ὑπάτου Διὸς, ὥς αὐτοὶ λέγουσι, ἃς κἂν περὶ βοσκημάτων τις λέγων ἐρυθριάσειε, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καταλείψομεν· Clem. Alex. pag. 14 B. Immo antiquiſſimus Xenophanes Colophonius idem ex inſtituto in iis redarguit, teſte Diogen. Laërt. II, 46; cuius operis fragmentum habemus apud Sextum Empir. adv. Mathem. I, p. 57, & lib. VIII, 341: Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρος Ἡσίοδός τε Ὅσσα παρ᾽ ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ ψόγος ἐστὶν, Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν. SOLAN.

Pag. 6. *l.* 4. Ἐς αὐτό φασι τὸ πῦρ &c.) Senarius proverbialis eſt, Καπνόν γε φεύγων εἰς πῦρ περιέπεσον. VORST. Non praeteriit Eraſmum in Adag. *Fumum fugiens in ignem incidi.* Vide Diogenian. C. VIII, n. 45. HEMST.

ead. l. 7. Χρυσοῦν ἀπέδειξαν &c.) Abſurde haec verſa ſunt: tu verte, *Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea* (hoc eſt, beata) *mihi videretur ignarorum vita.* Nam ἰδιώτης oppoſitus philoſopho eſt *imperitus*, non *privatus.* Simile peccatum eſt c. 21. CLER. Ego cur χρυσὸν eſſe reponendum exiſtimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaecunque, ſi ad longe deteriora, quae ſuccedunt, comparentur, χρυσὸν δέξαι, φανῆναι, *purum putum aurum videri* affirmant.

Χρυσὸν ἀποδεῖξαι τὴν ἔμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui peſſimus ante viſus fuerat rerum ſtatus, nunc pro tolerabili & optando expetatur. Eunapii Excerpta pag. 20 D. Scytharum inopinatus in Thraciam & Macedoniam incurſus tam ſtupendas clades intulit, *ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θράκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν·* ad quae de hac Graeci ſermonis, ut ait, elegantia, quam minime perſpexerat interpres Cantoclarus, etſi Valeſius egregia tradiderit, conabimur tamen eruditiſſimi viri curam nitidius expolire. Atque Eunapium quidem in primis iſto loquendi genere fuiſſe delectatum, non ex iis tantum locis, quae Valeſius annotavit, ſed ex pluribus etiam, quae ſuppeditat idem Suidas, eſt compertum: nam eorum, quae leguntur in *Ἐπέκλυσεν*, *Ἔχετος*, *Φῆστος*, ſtilus vel ſolus auctorem prodit: quod binis poſterioribus exſtat, Feſtus in Aſiam proconſulari poteſtate mittitur *τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη Ἔχετον — χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν*, plane coloris eſt Eunapiani; neque minus, quod in primo vocabulo affertur, *τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσὸς ἦν αὐτοῖς καὶ λευκή τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς Βαρβάρους*, *ut barbaros victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit & dies albo ſignanda lapillo*: quem ſenſum haud ſcio an interpres ſatis perviderit. Secutus autem fuit vetuſtiores, a quibus idem proverbium, paulo tamen parcius, uſurpatur: Plutarch. Sertor. p. 570 D. Bello finito Cinna & Marius eum in modum libidinem exemplis amariſſimae crudelitatis exſatiarunt, *ὥστε χρυσὸν ἀποδεῖξαι Ῥωμαίοις τὰ τοῦ πολέμου κακά.* in Timol. p. 241 B. Callippus & Pharax *χρυσὸν ἔδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφοράς·* ubi malim ſane propter uſum perpetuum *ἀπέδειξαν*. Porro quod Conon ſcripſit a Valeſio non praeteritum Narrat. XIII, Aethillam perſuaſiſſe Troianis mulieribus captivis, ut incenſis navibus ſuae ſaluti conſulerent, dicendo *ὡς, εἰ ἀφίκοιντο σὺν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσὸς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰ τῆς Τροίας κακὰ*, totum eſt ab Euripide ſumtum in Troad. v. 432, ubi Caſſandra, *Ὡς χρυσὸς*, inquit, *αὐτῷ τἀμὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ Δόξει ποτ' εἶναι.*—Hunc autem loquendi morem quaſi publica forma ſignatum ſi perpendas, vix eſt, ut dubitari poſſit, quin apud Platonem Ep. VII, p. 1277 C. refingi deceat, *καὶ ὁρῶν δήπου τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσὸν ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν*, pro *χρυσῆν·* quod, niſi fallor, ſenſum efficit a philoſophi mente prorſus alienum, *priorem reip.*

adminiſtrationem emendando auream reddere & perfectiſſimam: facile Platonis lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod Leunclavio, qui in Dione Caſſio p. 336 A. pro ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi iuſſit χρυσῆν· male profecto; quamquam favere videatur Zonaras Dionem exſcribens, apud quem, ut recte Valeſius obſervat, mendoſe legitur, ὥστε χρηστὴν τὴν τοῦ ἀνῃρημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι, pro χρυσῆν, vel potius χρυσόν· eas utraſque voces nonnunquam per errorem inter ſe permutari, nunc uno tantum Theonis loco docebo, in cuius Progymn. p. 65 οἷον καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῇ χρηστῇ Ἐπικλήρῳ perperam exhiberi perſuaſum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ, *in aurea fabula Epiclero*. Iam ſi Luciano reſtituas ad hanc normam χρυσὸν ἀπέδειξαν, optime ſententia procedet: Menippus ad philoſophos ſe contulerat, ut vitae rationem contrariis opinationum fluctibus agitatam in tuto collocaret: res longe ſecus, ac ſperaverat, evenit: ibi omnia multo magis incerta, & inſcitiae tanto peioris, quod ſapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, ſic ut tandem liquido perſpiceret, hominum idiotarum vitam adeo praeſtare, ut, ſi ad turbulentas philoſophorum altercationes exigatur, aurum videri poſſit. Aliud eſt Graece χρυσοῦν ἀποδεῖξαι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον, *auream & beatiſſimam facere vitam idiotarum*. HEMST.

ibid. Τῶν ἰδιωτῶν) Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. Lucian. περὶ Πένθ. c. 2. VORST.

ead. l. 8. Ὁ μὲν αὐτῶν) Epicurei. BROD.

ead. l. 9. Ἐκ παντὸς) Τρόπου addi non ſolet: *prorſus*. BROD. Ait Noſter ἐκ παντὸς, *omni modo*: ſubaudi τρόπου. In de Mercede Cond. cap. 8, ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει· c. 41, ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν, ὅπως &c. in Phalaride cap. 7, ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι· & paſſim. Eſt tamen, ubi additur τρόπου, contra ac ſentit Brodaeus, qui IX Miſcell. c. 9 id fieri negat. Sed docet id ipſe Lucianus, qui iterum in Phalaride c. 2, ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας. Addit quoque Aelianus XII Ποικιλ. c. 1, ἐκ παντὸς αἰδουμένη τοῦ τρόπου δήλη ἦν· nec non Iſocrates in Panath. pag. 266 D. ἐκ παντὸς τρόπου διαλύεσθαι πειρᾶται τὰς διαφοράς. IENS.

ead. l. 10. Ὁ δέ τις) Stoici vel Cynici. BROD.

ead. l. 11. Τὸ σῶμα καταναγκάζειν) Idem eſt, quod antiſtiti verae ſalutariſque philoſophiae Paulo I ad Cor. IX, 27, ὑπωπιάζειν vel ὑποπιάζειν ſive ὑποπιέζειν (quarum lectionum utra ſit anteferenda, vix conſtituas) τὸ σῶμα καὶ δουλαγω-

γεῖν. Philoſophorum autem multi, perinde atque illi, qui ſacris initiabantur, ad animi conſtantiam durari exercerique voluerunt cruciatu & ſuppliciis, domando corpori ſponte ſuſceptis, quae non ſolum *βασάνους* vocare, ſed etiam *ἀνάγκας* ſolebant; atque inde *καταναγκάζειν τὸ σῶμα*, *corpus*, ut ait Lucretius, *contundere duris laboribus*. Quaedam a nobis notata ſunt ad Nigrin. cap. 27. HEMST.

ead. l. 13. Ἐκεῖνα τοῦ Ἡσ.) Nota ſunt omnibus Heſiodi carmina. Τῆς δ᾽ ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ &c. BROD. Vid. Ἑρμ. c. 2, ubi locus ille exſtat. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Πῦρ ἐκ τοῦ κ.) Adſcripſit Solanus: *corrupte.* Labes facile tolli poteſt, ſi refingas, *εἰς τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος*· vel forte, quoniam aliquid omiſſum conſtat, plenius, *εἰς τὸ π. ἐ. τοῦ κ. βιαζόμενον ἐμπίπτειν*, aut *ἐνάλλεσθαι*. HEMST.

Pag. 7. *l.* 2. Ἀγαθὸν εἶναι) Hoc Peripateticis videtur. BROD.

ead. l. 4. Ὅς γε) Mallem ὥς γε. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀκούων ἐναντίων) Hoc ſi mendoſum quiddam tinnire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum eſt, ut ſua Luciano manus conſtet, *ἀκούων ἐναυτίων*· tanta ipſi vocabulorum inanium ſtribligo fuerat ingeſta, ut auditio quotidiana nauſeam excitaret. Demetr. περὶ Ἑρμ. § 15, *οἵτε ἀκούοντες ναυτιῶσι διὰ τὸ ἀπίθανον.* Eam loquendi formulam alibi quoque Noſtro placuiſſe, Index commonſtrabit. Neque minus, ut auguror, mihi ſucceſſit haec emendatio, quam Kuſtero Praef. ad Iamblich. idem reſtituenti verbum in Phrynicho p. 32, *ἐναυτίασα τοῦτο ἀκούσας τοὔνομα*, ubi vulgo legebatur, *ἠναντίασα*. Ceterum & proxima vitio laborare facile quis credat, ſi lectionem Florentinam attente conſiderarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut exiſtimemus verſum unum & forte alterum periiſſe; nam iſtae particulae *περὶ μὲν γάρ τοι* conſiſtere nequeunt, niſi aliud quippiam anteceſſerit, cui innitantur: veterem ſcripturam Aldus ex ingenio mutaverit, an ſcripto codice, compertum non habeo; noſtra ſaltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea *δεινῶν* quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur: legerem potius, *Καί τοι πάντων ἐκεῖνο ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐν.* &c. Sed prius libri veteres in conſilium fuerint adhibendi, quam certi quidquam hoc de loco definiri poſſit. HEMST.

ead. l. 11. Ἀτεχνῶς) Ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καθάπαξ· ὅ ἐστιν, ἑνὶ λόγῳ, ἀδόλως, ἀληθῶς καὶ ἄνευ τέχνης τοῦτ᾽ ἔστι δόλου. Apud

Atticos τέχνη, δόλος· ἀτεχνῶς οἱονεὶ ἀτενῶς, μετὰ περισσοῦ τοῦ χ. Ἄλλως· ἄνευ τέχνης, ex metaphora Athletarum, qui non arte, ſed virtute, vincunt: ἀτέχνως δὲ παρὰ τὴν τέχνην δηλοῖ. *G.* Ἀτεχνῶς, ut in Xenoph. Plat. Demoſth. ἀληθές· τέχνη, ὁ δόλος παρὰ Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἄνευ δόλου ἀληθές ἐστιν. Capp. 5, 6 & ſeq. interpretor ad Heliod. lib. 6. tangit in Contempl. capp. 21, 22. BOURD.

ead. l. 12. Τούτοις) Τοῦτο magis placet: HEMST.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Ἀγομένους) L: Ἀτόμους. SOLAN.

Pag. 8. *l.* 2. Ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν) i. e. *firmiter ac tenaciter adhaerentes illi* (pecuniae) *ita ut ab ea divelli nequirent.* Habet phraſin hanc Theocrit. Idyll. XV, 68; ſed perperam diſtinctus & ab interprete acceptus eſt ille verſus, etiam in nova edit. Oxon. Πᾶσαι ἅμ' ἐσένθωμες ἀπρίξ· ἔχευ Εὐνόα ἁμῶν· *Omnes una confertim intremus: adhaereto nobis Eunoë.* Diſtingue, & verte: Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ Εὐνόα ἁμῶν· *Omnes ſimul intremus: firmiter adhaereto nobis Eunoë.* Idem Idyll. XXIV, 54: Ἤτοι ἄρ, ὡς εἴδοντ' ἐπιτύτθιον Ἡρακλῆα Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα· *Sane ut viderunt Herculem parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem.* Habet etiam Aelian. V. H. I, 3, de rana Aegypt. καλάμου τρύφος ἐνδακὼν πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρὶξ ἔχεται, *demordens fruſtum arundinis obliquum fert, & firmiter tenet.* Heliodor. Aethiop. X, c. ult. ἀπρὶξ ἐχόμενος καὶ οἱονεὶ συμπεφυκώς· *firmiter haerens & tanquam congenitus.* L. BOS *Animadv. c. XIII, pag.* 59. Theocritei verſus interpunctionem, quam propoſuit L. Bos, & Scholiaſtes habet, neque ignoravit H. Stephan. Th. L. G. T. III, p. 554 G. Ipſa phraſis tum apud alios frequens, tum in Eunapio p. 90, ἀπρὶξ ἔχεσθαι τῆς ὅλης σοφίας· p. 197, τῆς τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως· p. 222, τῶν δεδογμένων ἐξ ἀρχῆς ἀπρὶξ εἴχοντο. HEMST.

ead. l. 3. Πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας) Eſt quaſi formula quaedam loquendi ſolemnis, in malam partem potiſſimum accipienda de iis, qui nihil habent penſi, modo pravis artibus libidinem explere poſſint: non diſſimile proximae poteſtatis πάντα ποιεῖν τε καὶ πάσχειν· propterea utrumque Philo Iudaeus in unum conflavit de Vit. Moſ. p. 648 A. τραχηλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάνθ' ὑπομένουσι δρᾷν τε καὶ πάσχειν. Chryſoſtom. πρὸς τοὺς Ἔχ. παρθ. συνεισ. p. 245 B. πάντα αἱροῦνται ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθοῦσαν ἐκείνην περιϊδεῖν· *citius nihil intentatum relinquent, quam ut illam talia paſſam non ulciſcantur.* Leviter corruptum in Iuliani Epiſt. XLII, p. 423 B. εἶναι

ὁμολογοῦσιν αἰσχροκερδέστατοι, καὶ δραχμῶν ὀλίγων ἕνεκα πάντα ὑπομένειν· πάντως edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in Cebetis Tab. pag. 83, καὶ πάνθ' ἑπομένως πράττουσιν ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι· ubi ſi reſcribendum eſſe dixero πάνθ' ὑπομένοντες πράττουσιν, nemo, niſi fallor, vulgatum ἑπομένως ſervare volet aut interpretatione quaeſita tueri; praeſertim quando attenderit ad καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι, & ad iſtum Cebetis locum p. 21, ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα ἐστὶ βλαβερά. Meliorem in partem adhibuit Sopater apud Stob. p. 311, ὑπομενετέον πάντα ἑτοίμως τῷ δρᾷν κακῶς πρὸ τοῦ παθεῖν κακῶς εὐλαβουμένῳ· *nullum eſt periculum ſubterfugiendum illi, qui magis reformidat male facere, quam malo ab aliis affici, ut ne quidquam inhoneſti patrare cogatur.* HEMST.

ead. l. 9. Ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων) Haec profert Thomas Mag. in Διαβόητος, cum docuiſſet, διαβόητον & διαβεβοῆσθαι plurimum in deteriorem partem uſurpari, tamen monens μετὰ προσθήκης ἐνίοτε καὶ ἐναλλάττειν. Nihil exploratius eſt, quam veterum more in utramque partem dici: διαβόητος ἐπὶ φιλοσοφίᾳ Zenob. C. V, n. 55. ἐπ' εὐταξίᾳ καὶ σωφροσύνῃ διαβόητος πόλις Dion Chryſoſt. p. 408 C. Python διαβεβοημένος ἐπὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι Diodor. Sic. XVI, p. 554 D. Mirum eſt, maculam emendatu facilem eruditiſſimos homines effugiſſe apud Stephan. in Εὐκαρπία· Λαΐδα τὴν ἐπὶ κάλλει διαβεβλημένην ἑταῖραν· quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, διαβεβοημένην; ut Antonin. Liber. c. 13, εἴ τις διαβοηθείη παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχωρίων· & c. 22, ἐπὶ βουκολικοῖς ᾄσμασι διαβοηθῆναι· Athen. XIII, p. 588 B. Leontium ἡ ἐπὶ ἑταιρείᾳ διαβόητος γενομένη. Nequidquam afferas τοὺς ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ δωροδοκίᾳ διαβεβλημένους ex Harpocrat. in Εὐθίας & Ἡγήμων, atque ex aliis ſimilia. HEMST.

ead. l. 14. Τοῦ ᾅδου τὰς πύλας) Ubi de Orci portis agit ad Matth. XVI, 18, non omiſſus eſt hic Luciani locus a maximo Grotio, cui pleraque debet Ia. Windet de Vit. Funct. Stat. Sect. IV. Diverſa ratione κατάγειν εἰς πύλας ᾅδου καὶ ἀνάγειν Deo tribuitur in Sapient. Salom. c. XVI, 13; nihilque eſt aliud, quam quod praeceſſit ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίαν ἔχειν. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis & magicum auxilium ſollicitaturi ſcena fuerit inſtructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet: illud dumtaxat obſervari velim, qui modo vocantur μάγοι οἱ Ζωροάστρου μα-

θηταὶ καὶ διάδοχοι, ſtatim eſſe Χαλδαίους, & ſimul hominis iſtius magi nomen edi Perſicum Mithrobarzanem : non quod exiſtimem, Perſarum ſapientes & Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri; nam & Heſychius, ut de aliis taceam, Χαλδαίους interpretatur ſatis magnifice γένος μάγων πάντα γινωσκόντων· ſed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius ſcribunt, ſedulo diſtinguere ſolent. Sunt enim, ut notum eſt, Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι . . . . . Περσῶν οἱ μάγοι, teſte Clem. Alex. Strom. I, p. 305 A. Pauſan. IV, p. 360, Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους καὶ Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρώτους οἶδα εἰπόντας, ὡς ἀθάνατός ἐστιν ἀνθρώπου ψυχή· quam in opinionem etſi conſenſerint, in multis tamen valde inter ſe diſſidebant. Zoroaſter vero dux & auctor diſciplinae magorum, quem longa deinceps, & ad Alexandri Magni uſque tempora continuata ſeries ſucceſſorum excepit: Diogen. L. in Prooem. § 2. quare non Plato tantum Alcib. I, p. 441 D. μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὠραμάζου dixit, ſed & οἱ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a Plutarch. T. II, p. 670 D. & apud Dion. Chryſ. Or. XXXVI, p. 448 D. Ζωροάστρης καὶ μάγων παῖδες παρ' ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, ſive potius de pluribus, qui eodem iſto nomine floruerunt inſignes, non pauca ſuppeditabunt Henr. Valeſ. ad Amm. Marcell. XXIII, cap. 6, p. 405, Marſham. in Can. Chron. Stanl. Phil. Orient. I, Sect. 1, c. 2, 3, Ia. Toll. ad Form. Recip. Manich. p. 135. Iam vero neminem fugit, praecipuum quoddam magorum fuiſſe privilegium, ut inferos haberent in poteſtate, eaſque inprimis artes divinatorias exercerent, in quibus manium evocatorum opera requirebatur: idcirco iunguntur a Strabone XVI, p. 1106 A. παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, καὶ νεκυομάντεις, καὶ ἔτι οἱ λεγόμενοι λεκανομάντεις καὶ ὑδρομάντεις· παρὰ δὲ τοῖς Ἀσσυρίοις οἱ Χαλδαῖοι· ut minime ſit mirandum, magum aliquem a Menippo fuiſſe expetitum, qui Tireſiae conſulendi copiam ſibi faceret. Haud aliter ſane Clemens Romanus, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I, § 3 & 5, ad haec omnino digna ſunt, quae conferantur: poſtquam enim a puero de immortalitate animae quid ſtatueret incertus fruſtra philoſophos altercantes adiiſſet, talem denique conſilii rationem inire coepit: Τί οὖν χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴγυπτον πορεύσομαι, καὶ τοῖς τῶν ἀδύτων ἱεροφάνταις καὶ προφήταις φιλιωθήσομαι, καὶ μάγον ζητήσας καὶ εὑρὼν χρήμασι πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῆς ἀναπομπὴν, τὴν λεγομένην νεκρομαντείαν (vel νεκυομαντείαν, ut in Epitome le-

gitur) *ποιήσῃ, ἐμοῦ ὡς περὶ πράγματός τινος πυνθανομένου· ἡ δὲ πεῦσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχή.* Tireſiam autem cur potiſſimum Menippus adhibere vitae regendae ducem deſiderarit, Homerus eſt in cauſa, qui poſteris perſuaſit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum ſollertia, eandem apud inferos integram Proſerpinae beneficio conſervaſſe. Strabo XVI, p. 1105, ubi docet, quanto opere vetuſti homines a Deorum nutu pependerint, ita ſcribit: *καὶ διὰ τοῦτο καὶ οἱ μάντεις ἐτιμῶντο, ὥστε καὶ βασιλείας ἀξιοῦσθαι, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ἐκφέροντες παραγγέλματα καὶ ἐπανορθώματα καὶ ζῶντες καὶ ἀποθανόντες· καθάπερ καὶ ὁ Τειρεσίας, Τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πεπνῦσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι·* notiſſimi ſunt poëtae verſus Od. K, 494. Vid. Barth. ad Stat. Th. IV, 443. Nec primus hoc muneris Tireſiae Lucianus impoſuit: nam apud Horatium quoque in illa facetiſſima libri II Sermonum Ecloga V Ulyſſi quaerenti de opibus omni machina corradendis tam ſcite reſpondet, itaque rerum ſuperarum ſe peritum oſtendit, ut conſultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tireſia vero multa non protrita refert Euſtath. ad Od. K, p. 1665. HEMST.

Pag. 9. *l.* 9. Παρ' *αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ*) Ex *αὐτοῦ* ſecunda mihi ſyllaba videtur oppreſſiſſe *τοῦ*, quod inſerendum eſt: *μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ τοῦ.... καθηγήσασθαί μοι.* Magi non exigua mercede artem ſuam exercebant: modo vidimus in Hom. Clement. *χρήμασι πολλοῖς πείσω.* Statim interpunctionem eum in modum conſtitui, ut res poſtulabat: nam prava praecedentium edd. interpretibus etiam fraudi fuit: copulari ſine dubio convenit primum, *κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἕωθεν·* deinde *πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων.* HEMST.

ead. l. 13. Πρὸς *ἀνατέλλοντα*) Ita reſtituit hunc locum *B.* 2. & poſtea Benedictus & *A.* Omnes enim rel. edd. unico verbo legebant *προσανατ.* quo pacto in De Mort. Peregr. c. 39, Tan. Faber legere iubet, *προσανίσχοντα τὸν ἥλιον.* Sed ibi quidem aliquid eſt, quod huic ſcripturae faveat; hic nihil. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ *ἀσφαλὲς ἐφθέγγετο*) Caſtigo *ἀφανές.* BROD. Deſ. Herald. emendat *ἀσαφὲς*, quod etiam eſt in uno Cod. Regio, & in Cod. Flor. ſed alibi hac de re. BOURD. Ἐπίτροχόν *τι καὶ ἐπισφαλές.* MARCIL. Variant hic edd. Pariſienſis enim *οὐκ ἀσφαλὲς* habet; aliae, ſine *οὐκ*, *ἀσφαλὲς* tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: & ſic antiquiores quoque. Ἀσαφὲς autem, praeter ea, quae Bourdelotius

affert, in ed. *I.* invenimus: Salmurienſis editor etiam admiſit. In hac voce frequenter erratum. SOLAN. Ἀσαφὲς pro ἀσφαλὲς legendum eſſe, monuit ad Arnobium Deſ. Herald. p. 43. Ἀσφαλὴς & ἀσαφὴς culpa librariorum ſaepius invicem permutantur. Sic apud Thucyd. IV, 86, οὐδὲ ἀσαφῆ τὴν ἐλευθερίαν, quod ego probum exiſtimo; in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam eſſe variationem eam, ſatis ex Scholiaſte liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror Athenagorae loco περὶ Ἀν. τῶν N. p. 147, 148, cuius haerentem implicatamque ſententiam nullis verborum artificiis expediunt interpretes: Εὔλογός ἐστι πᾶσα ἀπιστία μὴ προχείρως καὶ κατά τινα δόξαν ἄκριτον ἐγγινομένη, ἀλλὰ μετά τινος αἰτίας ἰσχυρᾶς, κἀκ τῆς κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσαφείας· illum in modum ſi commode ſcribi, & primam, quae deficere videtur, vocem adiungi concedas, nulla reſtabit amplius in verbis alioqui perobſcuris difficultas. Similiter ἀφελὴς & ἀσφαλὴς ſaepe alterum alterius ſedem invaſit, ut patebit ad Ἀναβ. c. 12. HEMST.

Pag. 10. *l.* 2. Ἐπανήει πάλιν) Vix dubito, quin litera ſit eraſa, ſcriptumque fuerit ab auctore ἐπανήειν· cur enim hoc de Mithrobarzane ſolo, non de Menippo, cuius in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat inſtitutus, potius dicatur, nulla reddi poteſt cauſa probabilis: pertinebat enim ad ſacri rationem, ut cum magus faſcino depellendo ter in Menippi faciem exſpuiſſet, ipſe demiſſo vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐπανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. Ortum ab imperito lectore vel librario vitium, qui ad praecedens ἀποπτύσας, quod abſolute poni pro ἀποπτύσαντος, vel ἐπειδὴ ἀπέπτυσε, non perſpexerat, ſequentis verbi perſonam accommodavit: de pari menda monuimus ad Vol. II, pag. 60, l. 14. Poterant autem ritus ſacri magici purgationeſque multiplices comparatione ſimilium locorum illuſtrari: ſed quandoquidem in hanc cauſam deſcendere non eſt commodum, ſi quis tamen iſta deſideret, adeat Sil. Italic. XIII, 405, & annotata virorum eruditorum ad Arnob. I, p. 25, in quibus Menippi Lucianei mentio non eſt omiſſa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaſpis aquam eximie magicis praeſtigiis adhiberi: id propterea factum credi par eſt, quod limpidiſſimae levitatis liquor dulcedine ſimul excelleret; ob quas dotes ita Perſarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur: vide Briſſon. de R. P. I, p. 59. HEMST.

ead. l. 5. Τὸ τοῦ Χ. ὕδωρ) *Choaſpis fluvii aquam.* Brod. Ποταμὸς Περσικὸς Χοάσπης· τὸ ὕδωρ Χοάσπειον βασιλικὸν ἦν· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἔπινεν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεύς. Euſtath. ad Dionyſ. Per. v. 1073. Vorst.

ead. l. 7. Ἐκάθηρε) De hoc ritu Caſaub. ad Theophr. Char. p. 302, 303. Solan.

ead. l. 8. Ἀπέμαξε) Περιμάξαι & περικαθάραι interpretatur Caſaub. ad Theophr. tangit & ad Athen. Legendi Interp. Ariſtoph. Heſych. Suid. Euſtath. Bourd.

ibid. Σκίλλῃ) Hanc Pythagoras in limine ianuae ſuſpenſam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. Brod. Sumſit a Plinio H. N. XX, 9. Vid. Menag. ad Diogen. L. VIII, 47. Hemst.

ead. l. 9. Ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας) *Ubi vero ſatis ſuperque praeparaſſet, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deductum & purgavit, & abſterſit, faceque ac ſcilla aliiſque pluribus, magicum illud carmen ſimul ſubmurmurans, luſtravit.* Verbum hoc ὑποτονθορύσας Scholiaſtes exponit ἐνυπόπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἠρέμα γογγίσας. Sed ſcribe γογγύσας. Ceterum occaſione huius verbi γογγύζω, una & altera macula purgandus Heſychius: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι τὸ θορύζειν. Addenda eſt, quam excidiſſe planum eſt, una litera, ac legendum, τονθορύζειν. Sic quod paulo ſupra hodie habemus, Γογρύζειν, τὸ θορύζειν τὸ τὰς ὗς φωνεῖν &c. Heſychius videtur omnino dediſſe, Γογρύζειν, τονθορύζειν, τὸ τὰς ὗς φωνεῖν. Etenim θορύζειν vox eſt plane extra uſum; licet Etymologici M. auctor eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τοῦ τονθορύζειν originem perveſtiget. Eodem ſignificatu dixerunt Graeci & τονθορίζω· Heſychius iterum, Τονθορύζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, καὶ Τονθορίζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui τονθορύζει ſubſtituunt; nam praeterquam quod ex ordine horum verborum ſatis patet, τὸ τονθορίζει omnino profectum eſſe ab Heſychio, ut qui per id dicat idem, quod per τονθορύζει, ſignificari; tum uſus eo eſt Lucianus in initio Deorum Concilii, Μηκέτι τονθορίζετε, ὦ θεοί. Agnovit quoque H. Steph. τονθορίζειν ex Heſychio. Iens.

ead. l. 10. Περιελθὼν) Memini, qui mallet περιθειῶν, *luſtrans ſulphure,* cuius in purgandi caerimoniis uſus erat fere praecipuus: Περιθειῶσαι, περικαθάραι, κυρίως θείῳ· Heſych. quem itidem vide in Θέαγον· Θειοῦται. Θειώσω, καθαρῶ, quae praecedentis, quod plane removendum, eſt emendatio: apud eundem Θεώματα, τὰ περικαθαρτήρια, non alia ſunt, quam θειώ-

ματα. Attamen in Luciano nihil oportet mutari: nam ut ab incurſu malorum geniorum prorſus luſtratum defenderent, ultimus erat ſacri magici circuitus, ad quem ſignificandum *περιέρχεσθαι* ſolet adhiberi. Noſter in Philopſ. § 12, *θείῳ καὶ δᾳδὶ καθαγνίσας τὸν τόπον περιελθὼν ἐς τρὶς* &c. homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cycnis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore ſacrorum ſtáto convolant, Aelian. de Anim. XI, 1, *καὶ περιελθόντες τὸν νεὼν, καὶ οἱονεὶ καθήραντες αὐτὸν τῇ πτήσει*. Hinc *περιάγειν* & *περιενεγκεῖν*, *circumferre*, quaſi propria luſtrationibus verba: Athen. XIV, p. 626 F. *καθαρμὸν τῆς πόλεως ποιήσασθαι σφάγια περιαγαγόντας κύκλῳ τῆς χώρας ἁπάσης*. Polyb. IV, p. 405, *καθαρμὸν ἐποιήσαντο, καὶ σφάγια περιήνεγκαν τῆς τε πόλεως κύκλῳ, καὶ τῆς χώρας πάσης*. Athenis *περιστιάρχων* erant partes *περιενεγκεῖν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν*, quos Suidas ait *ἔξωθεν περιέρχεσθαι χοιροφοροῦντας*. Adde Herod. I, 84. Hippocr. autem *περὶ* I. N. p. 302, v. 35, ubi praeſtigias nequiſſimorum hominum ad plebem naſo ducendam excogitatas graviter perſtrinxit, *περικαθαίρειν καὶ μαγεύειν* habet. HEMST.

ead. l. 12. *Ὡς οἶκον*) Emenda, *ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα*. BROD.

ead. l. 14. *Ἔδυ*) *Ἐνέδυ* orationi proſae melius conveniet. HEMST.

ead. l. 15. *Φέρων*) *Φέρων* redundat. BROD.

ibid. *Τῷ πίλῳ*) Optime Rubenius de R. V. II, 15, Thomae Mori *clavam* reiecit: cui tamen errori anſam forte dederit vel leoninae pellis proxime ſuccedens mentio, vel *ῥοπάλῳ* lectum pro *τῷ πίλῳ*· quod, etſi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia *πῖλος* alibi quoque *ῥοπάλου* ſedem occupavit: nam apud Diodorum certe XVII, p. 615 B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Athenienſis Dioxippi pugna, ubi hic prodiiſſe nudus & oleo nidens narratur, pro *ἔχων πῖλον σύμμετρον* ſine controverſia reponendum eſt *ῥόπαλον*· quod non tantum ex ſequentibus manifeſto patet, inprimis quando notat, Dioxippum praetuliſſe *διὰ τὴν περὶ τὸ ῥόπαλον ἰδιότητα πρόσοψιν Ἡρακλεωτικὴν*, verum etiam ex Ael. V. H. X, 22, & Curtio IX, 7, qui *validum nodoſumque ſtipitem* appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegeretur. Utriuſque vero pilei & clavae meminit Philo Iud. de Caio, qui cultu vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur p. 1093 B. *Σκευὴν ἄλλοτε ἀλλοίαν ἐλάμβανε, ποτὲ μὲν λεοντῆν καὶ ῥόπαλον ἀμφότερα ἐπίχρυσα, διακοσμούμενος εἰς Ἡρακλέα· ποτὲ δὲ πίλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους.*

De pileis autem Caſtorum & Ulyſſis multa diximus ad Δ. Θ. XXVI. Hemst.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Ἀκρόδρυα) Democrit. Geop. X, 74. Plura dabunt I. Bod. a Stapel ad Theophr. H. P. II, p. 89, 342, Iac. Duport. ad Theophr. Char. p. 378. Hemst.

Pag. 11. *l.* 3. Ὡς δὴ τί τοῦτο) Τὰ ὡς δὴ abundare videntur. Guyet. Particularum uſus non vulgaris: hunc & alium Luciani locum Θ. Κρ. pag. 59, l. 14, annotavit H. Stephan. Th. Gr. L. T. IV, p. 817 G. In Dione Chryſ. p. 127 D. vim earum interpres minime percepit: ὡς δὴ τί θαυμαστὸν εὑρήκατε ταῖς πόλεσιν ὑμεῖς σωφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμεῖς μὴν τὰ φανερὰ ταῦτα καὶ ἄκλειστα οἰκήματα &c. Haec paulo vitioſius eduntur: quam particulam negativam μὴ (ſic enim legitur pro μὴν, quod reſtitui) expungi voluit H. Valeſ. in Not. Mauſſac. ad Harpocrat. melius infra delebitur in iſtis, μὴ τὸ σφόδρα εὔωνιν &c. Hemst.

ead. l. 7. Ἡγεῖται τόν με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς) Ἡγεῖτο εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς. Marcil. In qua editione hanc pravam ſcripturam invenerit Marcilius, equidem ignoro. Hemst.

ead. l. 13. Μελίκρατα) Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum ſupra c. 7 ſingulari uſus ſit. V. Od. Λ, 27, ad quam perpetuo hic alludit. Solan.

ead. l. 14. Ἐμβαλόμενοι οὖν) In re non diſſimili verbis ſimillimis uſus eſt Xenoph. Epheſ. I, p. 13: Παρεσκευάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναῦς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἕτοιμοι· καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο. Ἐμβάλλειν & ἐμβάλλεσθαι idem atque ἐθεῖναι & ἐνθέσθαι, *navi imponere*, quae promiſcue Xenophon poſuit p. 72, 82, 86. hinc ἐμβολὴ & ἐνθήκη. Error a Salmaſio certiſſimus admittitur ad Vopiſc. p. 386, ubi pro ſpeciebus anabolicis fruſtra pugnans ἀναβάλλειν perinde ſignificare contendit, atque ἐμβάλλειν, *mercibus* vel *commeatu navim onerare*: cuius poteſtatis exemplum in Graecis ſcriptoribus nequidquam quaeras; nam apud Heſych. in Κίουρος quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius conſideret, in dubium vocabit. Aliquantum diverſa ratione peccatur in capiendo Luca A. A. XXVIII, 10, καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν. Vir maximus obſervat, *permiſceri locutiones de navigantibus & de navi, ut fieri ſolet: nam* ἀναγομένοις *ad navigantes*, ἐπέθεντο *ad navim pertinere*. Probandum fuerat, ἐπιθέσθαι non ſecus atque ἐνθέσθαι a Graecis uſurpari pro *in navem imponere*; quod aeque difficile putem, ut in ἀναβάλλειν· nunc, ſi lectio conſtet, hiſtorici ſacri mens

fuerit talis: *noſque iamiam profecturos onerarunt rebus neceſſariis:* quaſi dicat ingeſtas fuiſſe cumulate, ac velut renitentibus impoſitas. Fateor equidem, ſi ἀναγομένων ex Cod. Vienn. non diſplicet, haud ineleganter potuiſſe ſcribi, καὶ ἀναγομένων ἐνέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν· *& cum in eo eramus, ut in altum ſolveremus, intulerunt in navim res neceſſarias:* ac neſcio ſane, an ita Lucas reliquerit. Sicut autem Noſter modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα, non aliter Philoſtr. de V. A. T. IV, c. 13, περί τε ἀναγωγὴν ἡ ναῦς εἶχεν. HEMST.

ead. l. 16. Κατὰ δάκρυ χέοντες) Homer. Odyſſ. Λ, 5. BROD.

ibid. Ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ) Qui ſecundo flumine deferebantur, eos recte dixit ſcriptor noſter ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iſte lacus, an ſupra, quidquam refert, modo Euphratis in paludes diſtracti rivulus aliquis eo permearit. Mihi tamen non facile quis perſuadebit, eum hic lacum ſignificari, quem deſcripſit Herodot. I, c. 185, 186. multi lacus erant paludeſque non in Babylonia ſolum, ſed prope ipſam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfoſſionibus diductus fluvius illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipſi utebantur agricolae Aſſyrii, teſte Libanio Or. X, pag. 314 A. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν γεωργοὶ διώρυχας ἔνθεν καὶ ἔνθεν κατατέμνοντες, ὁπόσα Αἰγύπτιοι τῷ Νείλῳ, χρῶνται καὶ οὗτοι τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuiſſe navigabiles oſtendit Alexander, qui, ubi ab inſpecto Pallacopa redierat, ἀνέπλει, ut Arrianus ait Ἀ. Ἀ. VII, p. 304, αὖθις κατὰ τὰ ἕλη θαῤῥῶν ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὴν Βαβυλῶνα· & mox idem docet, vulgo ferri τῶν βασιλέων τῶν Ἀσσυρίων τοὺς τάφους ἐν ταῖς λίμναις τε εἶναι τοὺς πολλοὺς καὶ ἐν τοῖς ἕλεσι δεδομημένους. Diodorus, qui tamen alios auctores ſecutus in hac hiſtoria narranda parumper ab Arriano differt, τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, niſi potius, me non invito, ſcribi placet περὶ τὴν Βαβυλῶνα· quem lacum cum viſendi cauſa intraſſet, errore periculoſo iactatus Alexander vix quarto demum die ſalvus evaſit: unde non obſcure colligitur, in quantum ſpatium porrecta fuerint haec ſtagna paludoſa, ubi tam grave diſcrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem Noſter λίμνην ponit, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius eſt accipiendum, eumque fere in modum, quo Plinius ſcribit H. N. V, 26, Euphratem *dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaeae caput, petere, mediamque permeantem, item quam Otrin* (*Opin* legendum puto) *vocant, diſtrahi in paludes.* Neque

aliter intelligendus eſt aetate ſua non ineptus poëta Mar. Victor lib. I Geneſ. *Iuſtior Euphrates, diti qui gurgite largus Irrigat arentes ſubiectae Perſidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aeque Servit, & humanos totum ſe praebet in uſus: Donec ſiccus aquis nomen quoque prodigus ipſum Conſumat terris, pelagi quod debuit undis:* haud enim arbitror de Pallacopa Victorem cogitaſſe, in quem amiſſo nomine Euphrates receptus deſinit ἐπὶ τὰ ἕλη καὶ τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας, ut refert Strabo XVI, p. 1076 A. & plenius Arrianus illo vexatiſſimo loco lib. VII, c. 21. Sic etiam in Dione Xiphilini LXVIII, p. 784, τὸ ῥεῦμα τὸ τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς τὸ ἕλος ἐκπίπτει, καὶ ἐκεῖθέν πως τῷ Τίγριδι συμμίγνυται. Tigris etenim & Euphrates pluribus alveis arte factis inter ſe committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par eſt, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν deduxit: nam inter utrumque flumen quod interiectum erat ſpatium pedibus emenſos fuiſſe, fidem non habet. Arrian. Ἀ. Ἀ. VII, p. 282, ὁ μὲν Τίγρης... διώρυχάς τε πολλὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν δέχεται· Ioh. Malelas in Iulian. pag. 19 meminit τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυνται οἱ δύο ποταμοὶ, καὶ ἀποτελοῦσι λίμνην μεγάλην· quamquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diverſa paulum ratione Libanius & Marcellinus exponant: ad Ammian. XXIV, c. 6, vide Henr. Valeſium. Iſta, ne ſcriptori noſtro nulla lux affunderetur, fuerunt obſervanda: ceterum in hoc negotio veterum deſcriptiones non minus, quam ipſi fluviorum nobiliſſimi circa Babylonem canales divergunt; cuius equidem diſſenſionis praecipuam eſſe cauſam ſtatuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum ſive de induſtria ſive aggeſto temere limo obruti & expleti. Quam ob rem, niſi curſum fluminis per varias aetates mirifice mutatum diſtinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea Cellarius eſt adeundus G. A. III, cap. 16, Sect. 1. Hemst.

Pag. 12. *l.* 2. Λίμνην) De artificioſo hoc lacu lege Herodot. I, p. 47. Sed obſervandum, erraſſe hic huius Dialogi ſcriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑποφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. Conſtat enim ex Herodoto, ſupra urbem fuiſſe. Solan.

ead. l. 5. Βόθρον ὠρυξάμεθα) Notus fodiendae ſcrobis ritus in

ſacris infernis: ſed Homerum ipſa phraſi imitatur: vide Od. K, 517, Λ, 25. plura collegit De la Cerda ad Virgil. Aen. VI, 243, qui per errorem Euſebio adverſus Hieroclem tribuit, quod Philoſtrati eſt de V. A. T. IV, c. 16: Ἀλλ' οὐχὶ βόθρον, εἶπεν (Apollonius) Ὀδυσσέως ὀρυξάμενος, οὐδὲ ἀρνῶν αἵμασι ψυχαγωγήσας ἐς διάλεξιν τοῦ Ἀχιλλέως ἦλθον. Lutatius ad Statii Theb. IV, 459: *Tria ſunt in ſacrificiis loca, per quae piationem facimus: ſcrobiculo facto inferis* &c. Heſychio teſte conſtat, κοτυλίσκον vocari βόθρον εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον· quod etſi non plane repudio, fere malim, τῶν ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non eſt Strabonis locus, qui docet, quibus caerimoniis Perſae & magi aquae ſacra facerent, XV, p. 1065 B. Τῷ δὲ ὕδατι ἐπὶ λίμνην ἢ ποταμὸν ἢ κρήνην ἐλθόντες (θύουσι) βόθρον ὀρύξαντες εἰς τοῦτον σφαγιάζονται. HEMST.

ead. l. 6. Τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον) Idem eodem libro Homerus. BROD.

ibid. Βόθρον) Mos enim erat antiquis, ut Feſtus tradit, in effoſſa terra Diis infernalibus ſacra facere. VORST.

ead. l. 9. Ποινὰς καὶ Ἐριννύας) Ut ex uſu variari ſolent fabulae, quae diſciplinam moralem celant, ſic Ποιναὶ & Ἐριννύες alias apud antiquos eaedem ſunt, alias diverſae. Noſter iterum iungendo diſtinxit § 11; quibus uſus eſt Barthius ad Stat. Theb. VIII, 25, Arriani locum proferens in Epictet. II, 20, p. 234, ubi primum, Ὀρέστην ὑπὸ Ἐριννύων ἐλαυνόμενον, deinde, χαλεπωτέραι αἱ Ἐριννύες καὶ Ποιναί. Polybius in Exc. Val. p. 117, τινὰς Ἐριννῦς καὶ Ποινὰς καὶ Προστροπαίους τῶν δι' ἐκεῖνον ἠτυχηκότων. Pro iiſdem habuerit Aeſchin. in Axioch. c. 21, necne, vix diſcernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐριννύων ἐπ' Ἔρεβος καὶ Χάος, atque in infauſta regione λαμπάσιν ἐπιμόνως πυρούμενοι Ποινῶν aeternum plectuntur. Heſychius alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incaſſum tentarunt Kuhn. ad Pauſ. I, p. 105, & Markland. Ep. Crit. p. 127, emendata proponam: Ποιναῖς φρικταῖς, Ἐριννύσι τιμωρητικαῖς. Similis apud Latinos diſcordia in Poenis & Furiis. Sed haec iamdudum, & a multis ſunt obſervata: nos illud, quod omnes hactenus, opinor, fugit, addamus, illas Poenas reddi oportere Plutarcho de Fluv. c. 19, ubi pro ὑπὸ Ποινῶν ἐλαυνόμενος vitioſiſſime fertur, ὑπὸ ποιμένων· nihil afferam emendationi probandae, quam eiuſdem ſcriptoris locum cap. 23, ποινηλατούμενος δὲ ὑπὸ Ἐριννύων ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμὸν Βάκτρον. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ νυχίαν Ἑκάτην καὶ αἰπεινὴν Περσεφόνειαν) Ap-

paret ſatis, deſumtum ex vetuſto carmine, & eſſe hexametrum, quod mutare Lucianus non ſolet: idque ut recipiamus, puto legendum, Ἑκάτην καὶπεινὴν Π. Gron.

ibid. Αἰπεινὴν) Pro αἰπεινὴν Περσεφόνειαν, lege ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, ut oſtendi in lectionibus Heſiodeis ad Theogon. v. 768. Graev. Secuti ſumus emendationem Graevii, & ante eum Vorſtii, de qua controverſia moveri non poteſt. Ed. Fl. ἐπεινὴν, quod prope ad veram accedit: καιπεινὴν P. Solan. Cum epitheton αἰπεινὴ, quamvis vox ſit bene Graeca, Proſerpinae nullo pacto conveniat, optime Graevius tale reſtituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, ſed etiam apud Homerum, quem ubique Nóſter imitatur, in frequenti eſt uſu; atque adeo in ipſa νεκυομαντείᾳ Od. Λ, 47, unde iam in ſuperioribus huc multa fuiſſe derivata compertum eſt. Vid. Od. K, 491, 534, 564. In ratione vocis explicanda, ut fere vetuſtiſſimae, quarum uſus poſt Homerum pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum diſſenſum Scholiaſtes explicat ad Il. I, 457. Duplicem interpretationem annotavit Heſych. Ἐπαινὴ, ἐπαινετή· ἢ δεινὴ καὶ φοβερά· aliam Euſtath. p. 1665, v. 7, Ἔστι δὲ ἐπαινὴ Περσεφόνη ἡ αἰανὴ, τουτέστιν, ἐν σκότει διάγουσα· ἢ μᾶλλον αἰνὴ, ἡ δεινὴ, πλεοναζούσης καὶ νῦν προθέσεως, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. Quod ex Proclo ad Heſiod. Ἐ. καὶ Ἡ. v. 643 Graevius attulit, ille ſine dubio ſumſerat a Plutarcho, cuius commentarios Heſiodeos paene totos ſibi vindicavit: audi Plutarch. περὶ Παιδ. Ἀγ. pag. 23 A. οὕτω δὲ καὶ τὴν ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἔνιοι φασὶν ὡς παραιτητὴν εἰρῆσθαι. Marcell. Empir. c. XV, p. 112, ſi os, aliudve quid haeſerit faucibus, hos verſus dicendos in aurem eius, qui offocabitur, praecipit: Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου Ἐξ Ἄϊδος πέμψειεν ἐπαινὴ Περσεφόνεια· ſunt autem plane Homerici, nam praeter alias dotes rariſſimas ad incantationem etiam poëtae numeri mirifice valebant, ex Od. Λ, 633. hoc ſolum diſcrimen intereſt, quod in editis pro ἐπαινὴ nunc legatur ἀγαυή· neque dicere habeo, utrum illud temere ſit mutatum, an priſcae lectionis fidem conſervet. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei verſu apud Diacon. Alleg. Theog. Heſiodi p. 268, Εἰνοδίην Ἑκάτην κλήζω, τριοδῖτιν ἐπαινήν· vulgo ſcribitur ἐφαννὴν, quod nullius eſt pretii. Hemst. Exſtat verſus a Diacono prolatus in Orphei Εὐχῇ v. 45, ibique legitur ἐραννήν. Praeferendum arbitror, quod reſtitui. Idem *in Addendis.*

ead. l. 11. Βαρβαρικὰ) *Nomina ... ipſo paene timenda ſono.*

Ovid. Ep. Her. XIII, 54, & Noſter Πείθ. cap. 3. SOLANUS.

ead. l. 12. Ἐκεῖνα) Non placet: potius habuerim, πάντα τὰ ἐκεῖ ἀνεσαλεύετο. HEMST.

ead. l. 15. Ἔδδεισεν &c.) Homer. Il. N. BROD. Homeri verſus Il. Υ, 16, aemulatus eſt Virgil. Aen. VIII, 243. HEMST.

Pag. 13. *l.* 3. Μικροῦ δεῖν) *Fere.* BROD. Μικροῦ legendum cum P. & L. & *S.* non μικρῷ, ut in pleriſque legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Πολέμου) Si Lucianeus ſit hic Dialogus, ſcriptum oportuit anno C. 163. SOLAN.

ead. l. 15. λειμῶνα μέγιστον) Homero manes debent ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Od. Λ, 538, 572, Ω, 13. Aegyptiis Homerus & Orpheo, ſi Diodoro Siculo fides I, p. 61 A. Exinde veterum in ſcriptis celeberrimum eſt hoc pratum amoeniſſime conſitum. Aſphodelus per quietem viſus mortem aegrotis praenuntiat: cuius mirabilis effectus cauſam manifeſtam cum Artemidorus ignoraret, coniecit tamen veroſimile videri, ὅτι νενόμισται τὸ ἐν τῷ Ἅδῃ πεδίον ἀσφοδελῶν εἶναι πλῆρες, Oneir. III, c. 50. ſatis quidem caute pro ſomniorum interprete, cui nihil iſtarum nugarum incredibile videri debebat. Principem poëtam quantumvis caecum acutiſſimo tamen auditu ψυχαὶ vel σκιαὶ τετριγυῖαι itidem auctorem habent: vide Il. Ψ, 101, Od. Ω ſub initium, ubi facetiſſime deductas ad inferos procorum umbras cum nexa veſpertilionum ſerie comparat: verſu tamen 9 niſi pro τετριγυῖαι in quadam editione priſca cuiuſcunque Grammatici exaratum fuerit κεκριγυῖαι, quo ſpectaverit Etymologus p. 538 in Κρίκε ſcribens, ὁ γὰρ ποιητὴς φησι κεκριγυῖαι, expiſcari nequeo: praeſertim cum Hipponactis ſcazon, Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ, ſine dubio fuerit prolatus ad eam lectionem affirmandam, & κριγὴ propria ratione dicatur, ut obſervat Schol. Ariſtoph. ad Av. v. 1520, ὁ τῶν ἀποθνησκόντων τρισμὸς τοῖς ὀδοῦσι γενόμενος. Hoc autem utcunque fuerit exiſtimatum, ſcripturam τετριγυῖαι in plurimis exemplaribus obtinuiſſe veteres imitando ſignificant: Philoſtrat. V. A. T. II, c. 4, τὸ φάσμα φυγῇ ᾤχετο τετριγὸς, ὥσπερ τὰ εἴδωλα. Icon. I, p. 769, ἡ ψυχὴ ἤδη ἄπεισι, μικρὸν δὲ ὕστερον καὶ τετριγυίας αὐτῆς ἀκούσῃ. HEMST.

ead. l. 16. Τῷ ἀσφοδέλῳ) Sic in Char. § 22. Reliqua, uſque ad cap. 19, continentur in Dial. Mort. BOURD.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Παρ' Ὁμήρῳ) Od. Λ, 538, 572. Ω, 13. Multa licet apud Grammaticos invenire de hoc in ἀσφόδελος per accentum illato ſignificandi diſcrimine. HEMST.

Pag. 14. *l.* 1. Τετριγυῖαι) Homer. Odyſſ. Ω, 13. BROD.

ead. l. 2. Τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον) Homerus tantum deſcripſit Od. Λ, 568, Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσσιν Ἥμενον· — vid. Plat. Gorg. p. 358 E. nihil erat proclivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de ſuo liberales poëtae ſublimem erexerunt. Claudian. in Rufin. II, 477: — *quaeſitor in alto Conſpicuus ſolio pertentat crimina Minos, Et iuſtis dirimit ſontes* —. ibi Barthius Lucianum teſtem advocavit. Vide Propert. IV, El. XI, 19; Stat. Theb. IV, 530. Sed nulli notior ſua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal, & urnam movens arbiter Orci ac quaeſitor Minos: praeterire tamen non poſſum neglectum ab aliis inſignem Philoſtrati locum, ut tum difficultatem eius obſcuram, tum errorem Olearii non mediocrem amoliar: ſic apud eum Apollonius VIII, pag. 352, οὐκ ἄχθεται δὲ οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἀκούων καὶ ταῦτα τῶν ποιητῶν..... λεγόντων τε αὖ ἐν Ψυχοστασίᾳ, ὅτι Μίνω τὸν ἀδελφὸν τοῦ Σαρπηδόνος ἀποθανόντα χρυσῷ μὲν σκήπτρῳ ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἔταξεν ἐν τῇ τοῦ Ἀϊδωνέως ἀγορᾷ, Μοιρῶν δ' οὐ παρῃτήσατο. Ψυχοστασίαν Olearius vocari putat Od. Λ, *qua Ulyſſes inferos, h. e.* animorum *defunctorum* ſedes *legitur acceſſiſſe.* Ut eo nomine, quamquam perraro, non abnuerim inſigniri Odyſſeam Λ; nam in Heroic. p. 738, v. 11, δευτέρα Ψυχοστασία volumen ultimum ſine controverſia notans ſponte cogitationem excitat προτέρας, quae alia quidem eſſe nequit, quam Λ, tum ſimilis argumenti ergo, tum ob communem ambabus νεκυίας appellationem: huc tamen neutiquam illud adhibendum reor; quippe manifeſtum eſt, nihil eorum, quae Philoſtratus habet, ſi ſceptrum aureum exceperis, in Odyſſea tota, nedum in undecimo volumine ſolo reperiri. Intellexit ſophiſta Lemnius tragoediam Aeſchyli Ψυχοστασίαν, in qua Iuppiter, ut ante fecerat Homero iubente Il. Χ, 209, libratas Achillis Memnoniſque animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adſtarent, & pro ſuo quaeque filio contenderent: v. Poll. IV, 130, ubi ſimilier ἐν Ψυχοστασίᾳ, Aeſchyli nomen reticens, ſcripſit: doctiſſimorum vero Pollucis enarratorum opera multum cedit induſtriae Stanleii ad Catal. Fabul. Aeſchyli; ex cuius itidem notatis facile revinci poteſt incogitantia Th. Reineſii V. L. II, p. 124, haeſitatione praepoſtera non ſatis in Addendis purgata. Iam quis fuerit Minois exemplo, quem etſi Iuppiter iuri dicundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaeque debitum ſolvere voluit, in illa tragoedia locus, paulo quidem peritiori obſcurum eſſe nequit. HEMST.

ead. l. 4. Ποιναὶ) Supra c. 9. SOLAN.

ibid. Ἀλάστορες) Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices ſcelerum genii, ultores homicidarum. *Mali genii.* VORST. Aliter enarrat Plutarchus 529, 2, ſed minus commode. V. Clem. Alex. 12, 2. SOLAN.

ead. l. 7. Τελῶναι) Non ſolet Lucianus in hos invehi. Vide Grot. Flor. 179 C. SOLAN.

ead. l. 9. Τοκογλύφοι) Alciphr. I, Ep. 26, Μέγα, ὦ φίλε. κακὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι· plura notat cum hoc ipſo Luciani loco Berglerus. Ut ſupra Noſter c. 2 iunxit ὀβολοστατεῖν & τοκογλυφεῖν, ſic ὀβολοστάτην & τοκογλυφον Philo Iud. p. 454 C. Etymol. p. 613: Ὀβολοστάτης οὖν ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος· καὶ ὀβολοστατῆσαι, τόκους λαβεῖν. Genus hominum Athenis & ubique inviſum: haec bina vocabula vulgo in peiorem partem accipiuntur, quam δανειστής· utraque vetuſtatem uſus ipſa compoſitione produnt, quippe ab eo uſque tempore deducta, quo pendere ſolebant pecuniam, & literas in tabulis ſculpere. HEMST.

ead. l. 10. Προγάστορες) Non ad foeneratores, qui alibi macilenti, hic pallidi inducuntur, ſed ad divites refer. SOLAN.

ead. l. 11. Κόρακα) Tormenti genus videtur. GUYET. Genus eſſe ſupplicii Budaeus cenſuit, teſte H. Stephano in Theſ. ſicuti nimirum collaria reorum collis iniici poenae aut ignominiae cauſa Cuiacius ex l. 7 D. ad Leg. Iul. de vi publ. notat Obſ. XI, 22, quamvis hic loci vincti ad iudicem trahantur: neuter, poſitis dumtaxat Luciani verbis, ad ipſam vocem illuſtrandam quidquam amplius expromſit. Mihi quidem adeo videtur inſolens hoc in loco, ut parum abſit, quin vitio contaminatam putem. Satis conſtat, κόρακες corvique nomen ad non unum machinarum inſtrumentorumque genus eſſe traductum ob aduncam figuram, qua roſtra corvorum imitantur, & ad comprehendendum tenendumque valent: ita ſaepius apud veteres Mechanicos, & in Heronis Autom. p. 259, ἐπίστρεπτος κόραξ, & τοῦ κόρακος ἐπιστραφέντος. Strabo III, p. 249 B. ex Artemidoro refert, Celtiberorum mulieres περιτραχήλια σιδηρᾶ φορεῖν ἔχοντα κόρακας καμπτομένους ὑπὲρ κορυφῆς, καὶ προσπίπτοντας (malo προπ.) πρὸ τοῦ μετώπου πολύ· κατὰ τούτων δὲ τῶν κοράκων, ὅτε βούλονται, κατασπᾶν τὸ κάλυμμα, ὥστε ἐμπετασθὲν σκιάδιον τῷ προσώπῳ παρέχειν καὶ νομίζειν κόσμον· ubi ſane Caſaubonus, quando *vocari* κόρακας *inſtrumenta, quibus mulieres Hiſpaniae velum adducebant aut reducebant*, cenſet, minus percepit rationem horum corvorum,

qui pone collari ferreo infixi, & ſuper caput ad ipſam frontem reflexi velum attractum ſuſtinebant. Marculus etiam ianuae, qui Homero κορώνη, poſterioribus ῥόπτρον, ἐπίσπαστρον, κρίκος τῆς θύρας, vocatur a Graecis κόραξ & κοράκιον· Gloſſ. H. Stephani: *Uncinus*, κόραξ σιδηροῦς. Κόραξ σιδηροῦς θύρας, *uncinus, repagulum.* In his ſimilibuſque aliis nihil eſt, quod cum κλοιῷ commode iungatur, & ad vinciendos reos pertineat. Ad uncos ſi quis confugerit nocentibus impactos, de quibus P. Faber Semeſtr. II, 9, & Baron. ad Martyrol. Rom. Ian. 19, addideritque egregium Propertii locum IV El. I, 141, *Et bene cum fixum mento decuſſerit uncum, Nil erit hoc; roſtro te premet anſa ſuo*, fatebor equidem, haec non ſine quadam veri ſpecie poſſe proferri, modo compertum foret, Graecos ſcriptores unquam illum in modum κόρακας uſurpaſſe: Dion certe Caſſius ἄγκιστρά τινα μεγάλα appellavit LXI, p. 689; quo pacto *uncum* Onomaſticon vetus interpretatur: omitto iam, huic explicationi loquendi formam ἐπικείμενος κόρακα vehementer repugnare. Ergo circumſpicienti, an quid in locum τοῦ κόρακος apte reponi poſſet, primum offerebatur χοῖνιξ, quae Heſychio πέδη, & Χοίνικες, αἱ βαθεῖαι πέδαι, quas utraſque copulavit Ariſtoph. in Pl. v. 276. apud Demoſthen. περὶ Στεφ. pag. 494 D. Tromes Aeſchinis pater Elpiae ſervivit χοίνικας παχείας ἔχων καὶ ξύλον. Sed deinde, quandoquidem χοίνικες tum plurali numero plerumque ſoleant efferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo προσήεσαν, ad σκύλακα delatus ſum, huic, ut opinor, loco appoſitiſſimum. Quomodo Latini *canem* & *catulum*, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: δεσμὸν σιδηροῦν exponit Poll. X, 167, prolatis Platonis comici verbis: Λαβὼν μὲν οὖν τὸν σκύλακα τὸν τοῦ Προξένου, Κᾄπειτα δῆσον αὐτόν· — ibidem praecedunt κλῳὸς, κλοιὸς & ἅλυσις. Polyb. p. 1116, M. Acilius, cum tergiverſarentur Aetolorum legati, φέρειν ἅλυσιν ἐκέλευε, καὶ σκύλακα σιδηροῦν ἑκάστῳ περιθεῖναι περὶ τὸν τράχηλον· videatur, quem haec ipſa loca non fugerunt, Theod. Marcilius ad LL. XII Tab. c. XVIII. Iam ſi legeris in Luciano, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ σκύλακα, vel, ἢ σκύλακα διτάλαντον ἐπικείμενος, & perquam levis erit mutatio, & nihil amplius reſtabit, quod ullam in partem offendat. HEMST.

Pag. 15. *l.* 1. Ἀποτελουμένας σκιὰς) Hoc docet Plato in Gorgia. BROD. Coniiciat aliquis haud abſurde ἀποτεινομένας ἀπὸ τῶν σωμάτων, quomodo locutus eſt Ariſtoteles; vel, ſi ſer-

ves ἀποτελουμένας, ὑπὸ τῶν σωμάτων· neceſſe tamen non puto, ut quidquam immutetur. HEMST.

ead. l. 6. Σφόδρα τινὲς αὐτῶν) An ſcribendum? σφόδρα τε αὐταὶ ἀξ. GUYET.

ead. l. 11. Πλούτοις) Paulo poſt iterum plurali numero. Sic in Ἑρμ. c. 7, & paſſim apud hunc. SOLAN.

ead. l. 12. Προσκυνεῖσθαι περιμ.) Iiſdem verbis utitur in Nigrin. § 21, ubi multo plura reperies hiſce & ſequentibus perquam ſimilia. HEMST.

Pag. 16. *l.* 5. Ἐφύσα τότε) Mutaverant *B.* 2. & *P.* fecerantque ἐφύσατο. Veterem ego eamque genuinam ſcripturam repoſui, quam in reliquis reperio. SOLAN.

ead. l. 6. Πυλώνων) Ed. *I.* προθύρων· & ſic P. & L. Utrum rectius, viderint architecturae periti: noſtrum non eſt id definire. Si liceat tamen, quod ſentio, aperire, huic loco convenientiorem exiſtimo vocem προθύρων. Vide, quae hac de re habeat Lucian. in Μισθ. c. 21: οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρωποι .... ζηλοῦσί σε ὁρῶντες ἐντὸς τῆς κιγκλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνατείλας) Quaſi Sol, quo nomine reges ſuos paraſiti atque adulatores appellabant. Antigonus Hermodoto poëtae, qui ſe Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illuſit: οὐ τοιαῦτά μοι ὁ λασανοφόρος σύνοιδεν. Uſus eſt Luciani loco Barth. ad Stat. IV Silv. I, 3, ad Claudian. in Rufin. II. 443. Brodaeus ad Anth. III, c. XVI, Ep. 2, ubi Iſidorus Eumeli aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὔποτε δ' ὀθνείην ἔκυσεν χέρα γαστρὸς ἕκητι. HEMST.

ead. l. 11. Στῆθος) Vide, quae ſupra ad Νιγρ. c. 11 annotata a me ſunt. SOLAN.

ead. l. 13. Διονύσιον) Vid. Corn. Nep. in Dione. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπό τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς στοᾶς καταμαρτυρηθέντα) Plutarch. in Dione. BROD. Mirum, qui ab Stoicis potuerit dici teſtimonio confixus, quem ipſe Ariſtippus laudandum cenſuit. Sed alius eſt accuſator apud inferos, & veriſſimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς σκιᾶς. Propria ipſius umbra eum convicerat praeter Dionem. Id ipſe Menippus, hoc eodem verbo etiam uſus, paulo ante affirmavit: αὗται (σκιαὶ) τοίνυν ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσί τε καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον. GRON.

ead. l. 15. Σκιᾶς) Cl. Gronovii emendationem amplector. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀρίστιππος ὁ K.) Laërtius in eius vita. BROD. Ariſtippum Dionyſio patronum advocat, quia eius paraſitus fuiſſe traditur. V. Παρασ. c. 33. SOLAN.

in Schol. col. 2. *l.* 2. Ὁ μεμηνὼς δεινῶς) Ὁμόμενος δεῖνος V. G. non agnoſcunt ὁμόμενος, ſed δεῖνος etiam habent. SOLAN. In *V.* vidi ὁ μόμενος· hinc peſſime dederant in ed. A. ὁ μεμηνώς. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ὁρμώμενος, *Cyrenis oriundus.* Mox pro αἰσχότατα & παρὰ τοῦ μ. ex *V.* correxi αἰσχρότατα & πέρα τοῦ μετρίου. Notavit autem ex G. doctiſſ. Solanus, haec Latina mixta Graecis: *Ariſtippus*] *Cyrenaeus philoſophus,* δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ μαγείρους σοφιστής. *Aderat ſemper Dionyſio* τῷ πρεσβύτῃ *in Sicilia,* αὔξων αὐτοῦ τὴν τρυφὴν, *& turpiſſime paraſitans & adulans ultra decorum.* HEMST.

Pag. 17. *l.* 2. Προσδεθέντα) Lego παραδοθέντα· abſurde enim Chimaerae alligetur: eleganter traditur excruciandus. Vide N. Δ. XXX. SOLAN.

ead. l. 3. Τῶν πεπαιδευμένων) Quo in numero cenſetur Plato. BROD.

ead. l. 7. Ὀπτωμένων) Haud temere ſimilia apud Ethnicos ſcriptores invenias: ſed vide Noſtrum ſupra N. Δ. XXX, infra in Ἱστ. Ἀλ. II, c. 29, & Πένθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Χίμαιρα) Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, ὃ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὄπισθεν δὲ δράκων. Heſych. Huius deſcriptionem vide Il. Z. VORST.

ead. l. 10. Πένητες, πλ. πτωχοὶ) Ariſtophanes in Pluto v. 552 egregie inter πτωχὸν & πένητα diſtinguit: Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστιν μηδὲν ἔχοντα. Τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν. Id eſt, *nihil cum eſt, nihil deſit tamen.* Terent. Eun. A. II, Sc. II, 12. VORST.

ead. l. 14. Δουλοπρεπές τι) Eandem lectionem dudum coniectura fueram aſſecutus; paulo poſt ſimili ratione, φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδορκότων· hic enim perinde intelligendum eſt, quod ex προσβλέποιεν facile repetas, προσέβλεπον. Venerat etiam in mentem, δουλοπρεπεῖς τε καὶ κολακευτικοὶ, quod, ſi ſcriptus aliquis Codex adſpiraſſet, libenter praetuliſſem, quia congruere videtur aptiſſime cum ſequentibus βαρεῖς ὄντες &c. Eleganter autem orationis animandae cauſa interponitur πῶς οἴει. Oenom. apud Euſeb. Praep. Evang. v. pag. 214 B. Ἐγὼ οὖν ὡς ἤκουσα, πῶς οἴει ἠγανάκτησα. Plato Symp. p. 1203 A. πόσης οἴεσθε γέμει σωφροσύνης. Pari modo πῶς δοκεῖς· Theo-

philus apud Athen. XI, p. 472 E. ubi male vertitur. HEMST.

ead. l. 15. Τι) L. & ed. *I.* In aliis τε. SOLAN.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Κολακεύων παρὰ τοῦ μετρίου) Debuit παρὰ τὸ μέτρον vel μέτριον. Sed ſcripſit haud dubie πέρα τοῦ μετρίου, quemadmodum ipſe Lucianus paſſim & alii. Sic in Reviviſc. cap. 31, Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου. in quom. conſcrib. Hiſt. c. 7, πέρα τοῦ μετρίου καταῤῥίπτοντες. Adde c. 10. De Saltat. c. 21, 75. Sic πέρα τοῦ πιθανοῦ, πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος, alibi. IENS.

Pag. 18. *l.* 2. Διαναπαυόμενοι) Ex P. & ed. *Iunt.* Reliquae ἀναπαυόμενοι. SOLAN.

ead. l. 5. Χαλεπῶς ἔχοντα) Quam frigida haec, & Luciano indigna! Plura ſunt in hoc opuſculo eiuſdem farinae, quae maturum iudicium minime ſapiunt, & ſcriptorem arguunt aut a Luciano diverſum, aut certe Lucianum ipſum iuniorem & nondum ſubacti ad has res iudicii. SOLAN. Hoc ſi ad Tantalum ſolum pertineat, omnino deſiderabit ὑπὸ τοῦ δίψους· ſed literam addi malo, χαλεπῶς ἔχοντας, ut Ixionem & Siſyphum ſimul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod in his vir clariſſ. Solanus animadvertiſſe ſibi viſus eſt, ego quidem, qui meus eſt ſtupor, nullus ſentio. HEMST.

ibid. Καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν· Ἡράκλεις ὅσος) Videtur Τιτυὸν, Ἡράκλεις ὅσον; GRON.

ibid. Γηγενῆ) *Terrae filium.* BROD.

ead. l. 6. Τόπον ἀγροῦ) Homer. Odyſſ. Λ, 575: Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐρικύδεος υἱὸν Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὁδ᾽ ἐπ᾽ ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. BROD.

ead. l. 11. Εὐρωτιῶντας) Παλαιὸν & εὐρωτιῶντα iunxit itidem Gregor. Nyſſ. ad Pſalm. p. 364 B. ſed voce nonnihil vitiata: καὶ διὰ τοῦτο παλαιός τις καὶ ἐῤῥυτιῶν ἐγενόμην. Εὐρωτιῶν legendum ex hoc Luciani loco, ubi eadem illa copulentur, ſe didiciſſe monet D. Hoeſchel. ad Phot. p. 293. HEMST.

ibid. Ἀμενηνοὺς) Homer. Odyſſ. K, 521, 536. BROD.

ead. l. 13. Αὔους) In libris omnibus legebatur hic αὐτοὺς, nullo prorſus ſenſu. Ego vero αὔους ſcriptum fuiſſe pro certo habeo. Vide Πένθ. cap. 8. SOLAN. Αὐτοὺς) Non diffiteor αὔους ingenioſe cogitatum, & primo adſpectu blandiri. Attamen re diligentius expenſa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam requirat τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας· nam hoc quidem eum in modum ponitur, ut praecedentis cuiuſcunque vocabuli rationem prodat: iam ſi forte αὖοι commode dicuntur Aegyptiorum νεκροὶ διὰ τὴν ταριχείαν, quia condiendo corpora

mortuorum exſiccantur, etiamne pari modo reſpondebit διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας; nihil, me iudice, minus. Per illa veſtigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἀλύτους, literarum certe ſimilitudine tam propinquum, ut facilis errandi cauſa ſponte in oculos ingeratur: praeterea quam ſit opportuna verbi virtus huic loco, pronum eſt docere. Λύεσθαι & διαλύεσθαι a Graecis uſurpari ſolent de iis rebus, quae compage ſoluta dilabuntur ac diſſipantur: atque inde ἄλυτα, quae vel plane non, vel difficillime ſolvuntur, disiectiſve partibus intereunt. Illa poteſtas optime patet ex Ariſtotel. Meteor. IV, pag. 101: ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πήγνυται, τὰ μὲν ἄλυτα, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ· mox: οἱ μυλίαι ἄλυτοι· νίτρον δὲ καὶ ἅλες λυτὰ ὑγρῷ· paulo poſt: τὰ μὲν λυτά ἐστιν, οἷον νίτρον· τὰ δὲ ἄλυτα, οἷον κέραμος καὶ λίθος· ibidemque ſaepius occurrit. Plato Tim. pag. 1054 A. in illa admirabili auguſtiſſimi rerum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς, πατήρ τε ἔργων, ἃ δι' ἐμοῦ γενόμενα ἄλυτα, ἐμοῦ γε θέλοντος· τὸ μὲν οὖν δὴ δεθὲν πᾶν λυτόν· τό γε μὴν καλῶς ἁρμοσθὲν καὶ ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν, κακοῦ· δι' ἃ καὶ ἐπείπερ γεγένησθε, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὲ, οὐδ' ἄλυτοι τὸ πάμπαν, οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθέ γε, οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας &c. Hinc ἡ τοῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapſum tandem in cineres ac pulverem ſolvitur; Aeſchin. Dial. III, § 19; & corpus humanum natura λυτὸν, quippe quod poſt mortem in elementa, unde fuerat conflatum, diſſipatur: Graeci dicunt λύεσθαι vel ἀναλύεσθαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic neceſſariae calamitati obſiſtere conabantur conditura & odoribus Aegyptii, ut ne poſt obitum quidem cariſſimorum pignorum conſpectu privarentur: eaque cura quodammodo perficiebant, ut per multa ſecula lineamentis integris cadavera conſtarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus averſas, cito diffluerent. Plato Phaed. p. 60 F. συμπεσὸν γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταριχευθὲν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ὀλίγου ὅλον μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον· ante dixerat, σώματι τάχα διαλύεσθαι προσήκειν, ψυχῇ δὲ αὖ τὸ παράπαν ἀδιαλύτῳ εἶναι· &, τὸ ὁρατὸν σῶμα — ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι. Hinc patere arbitror, cur Noſter, poſtquam memoraverat quoſdam mortuorum νεαλεῖς καὶ συνεστηκότας, qui tamen brevi tempore communem ſortem ſubituri videbantur, addiderit appoſite, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἀλύτους, *indiſſolubiles*: quam vero ob cauſam? quidve tandem hanc ipſis in longiſſimum tem-

pus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. Iſta cum aptiſſime cohaereant, non plane noſtra coniectura videbitur improbabilis, eoque forte nomine alteri praeferenda. Luciani locum uſurpavit Gataker. ad Antonin. IV, § 48. HEMST.

ead. l. 14. Οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον) Gataker. ad Antonin. VI, § 24, ubi horum multa profert, ſcripſit οὐ πάνυ ἦν τι ῥᾴδιον· male factum, ſi de induſtria ſeparavit particulas, quae Attico more coniungi ſolent, ut monuit H. Steph. App. de D. A. p. 74. Saepe Noſter: Ἐπισκ. c. XII. Dion Chryſ. initio Charidemi: οὐ πάνυ τι αὐτοὺς ἐπιστάμενος. HEMST.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Δεσμοῦ ... προσενέγκας . . διέχει) Quid reſpexerit, quidve ſibi velit, neſcio. C. & V. δασμοῦ & mox προσενέγκας & διέχεεν. SOLAN. Senſus eſt: ἡμιτέλεια *vero cum dixit, quaſi de tributo loqueretur, mirifica voluptate aures* (lectorem) *perfudit.* Indicare voluit elegantiam eius locutionis, qua pauperibus dimidium quaſi dolorum poenarumque tributum remitti dicitur: καιρῶν, pro κακῶν, librarii vitium. HEMST.

Pag. 19. *l.* 3. Ἀμέλει) P. L. & ed. *I.* ὥστε pro ἀμέλει habent. SOLAN. Recepta per editiones interpunctio fortaſſe paucos offendet, neque ipſe temere movendam putem: nihilominus, ſi res mei ſit arbitrii, hanc partem uſque ad προφαινόντων praecedenti membro adiungi malim; tum porro ſubſequentis orationis initium addita particula, quae facile creberrimo vitii genere fugari potuit, locupletaverim, ἠπόρουν οὖν πρὸς ἐμαυτόν· ſic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, & articuli comprehenſionis integrae iuſtiore nexu cohaerebunt. Verum πάντων ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδορκότων, perparum intereſt: ſic tamen ed. princeps, addita poſt ὁμοίως maiore diſtinctione: unde ortum videtur, ut poſtmodum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum cenſuerint. HEMST.

ead. l. 7. Τὸν μεταίτην Ἶρον) Homer. Odyſſ. Σ. BROD.

ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.) Ab Alcinoo. Odyſſ. H. BROD.

ead. l. 8. Πυῤῥίαν) Vid. Ὀρχ. c. 19, & Τιμ. c. 22, ubi de eo dictum eſt. Sed quis ille nobilis coquus in hiſtoria? niſi forſan ad Comicorum coquos alludit, de quibus ex Athenaeo dixi. SOLAN.

ead. l. 16. Διεσκεύασε) Scenae proprium; qualia ſunt σκευὴ, διασκευὴ, κατασκευὴ, συσκευὴ, & inde ducta verba. Heliodor. I, pag. 3, μύριον εἶδος ὁ δαίμων ἐπὶ μικροῦ τοῦ χωρίου διεσκεύασεν· quam locutionem ne dubites unde fuerit mutuatus, paucis interpoſitis adiicit τοιοῦτον θέατρον ἐπιδείξας. Oe-

nomaus apud Euſeb. Praep. Evang. V, pag. 229 B. Εὐριπίδης, ἀνὴρ ἐπὶ τῷ διασκευάσαι αὐτοὺς γενόμενος θεοφιλής· quorum mentem Vigerus minime percepit. Noſter περὶ τῆς Περ. τελ. ſub initium: τοῦ πράγματος, vel potius, ut Faber voluit, τοῦ δράματος διασκευὴ, quemadmodum in Achill. Tat. II, p. 125, τὴν συσκευὴν τοῦ δράματος· a qua re ipſa diverſa non eſt Cod. Flor. lectio τὴν κατασκευὴν, quam ſibi non diſplicere teſtatur Salmaſius. Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio ſcenae ſimillima, uſurpari nihil eſt quod miremur: potius autem hic loci compoſitum, quam, uti in aliis Codd. exſtat, ἐσκεύασε, probaverim. Iam tiaram & diadema, ſive regium inſigne candidae faſciae ob tiaram circumvolutae, ut ſaepe ſolet, diſtinxit Noſter, qua de re monuit Barn. Briſſon. de R. P. I, p. 32. Simili modo cauſia regum Macedonum diademate fuit cincta; unde καυσία διαδηματοφόρος Plutarcho T. I, p. 941 C. quod illuſtrat Arrian. 'Α.'Α. VII, cap. 22. Duris apud Athen. XII, p. 536 A. 537 F. τὴν καυσίαν ἔχουσαν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν. HEMST.

Pag. 20. *l.* 4. Δεῖ) P. ſolus: in aliis δεῖν. SOLAN.

ead. l. 7. Διαπομπεῦσαι) *In pompa tranſvehi, pompatice tranſire*, H. Stephan. exponit in Th L. G. T. III, p. 201. melius interpretes, *pompam finire cum iiſdem inſignibus & ornatu.* HEMST.

ead. l. 9. Μαιάνδριον) De eodem in 'Επισκ. cap. 14. At apud Herodotum III, c. 123, Μαίανδρος dicitur ὁ Μαιανδρίου, ἀνὴρ τῶν ἀστῶν, ὅς οἱ ἦν γραμματιστής. De proditione in illo Herodoti loco non aliter liquet, quam quia ſupellectilem Polycratis in templo Iunonis ſuſpendiſſe poſt eius mortem dicitur: ſed ex ſeqq. paginis patet, ſucceſſiſſe eum Polycrati; & ſemel atque iterum legitur ibi eius nomen Μαιάνδριος, ut de emendatione hic cogitare non ſit opus. SOLAN. Vide Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. XII, 53, ubi Μαιανδρίου τοῦ Σαμίου. Simili diſcrepantia Protagorae pater Diogeni L. IX, 50, Μαιάνδριος, Philoſtrato Μαίανδρος. HEMST.

ead. l. 11. Μετενέδησε) Scribe μετενέδυσε. BROD. Μετενέδυσε) Antiquiores fere edd. μετενέδησε, quod prima *B.* 2. mutavit; merito. De mendo monet etiam Gatakerus ad M. Aurel. XI, 24. SOLAN.

Pag. 21. *l.* 2. Ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο) Abripi ſe paſſus fuit interpretum errore I. Ienſ. quando L. L. II, p. 302, haec poſita cenſet pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ἃ ἐχρήσαντο nihil aliud quam, *quae mutua ſumſerant*, vel *acceperant a fortuna;* ut ſatis eſt liquidum ex oppoſito, ὥσπερ

οἰκείων τινῶν στεριϲκόμενοι. Plane ſimilem invenies Cebetis ſententiam pag. 61, 63. HEMST.

ibid. Ἐχρήσαντο) *Mutuati ſunt.* GUYET.

ead. l. 3. Οἶμαι δὲ καὶ τῶν &c.) Δὲ mihi viſum fuerat mutandum in σε· ſed cum illud pronomen utique neceſſarium paulo inferius oſtendat MS. augere licet Lucianum. Appoſiti ſunt Petronii verſus c. 80, pag. 400, quos Ant. Schultingius ad oram libri annotarat: neque Ian. Douſam Praec. I, c. 19, ubi eoſdem explicabat, ſcriptoris noſtri locus praeteriit. HEMST.

ead. l. 4. Ἑωρακέναι σε τοὺς) Illud σε ex MS. R. in textum recepimus. SOLAN.

ead. l. 5. Κρέοντας) Confer infra Ἀ. Μισϑ. c. 5. KUSTER.

ead. l. 9. Προῆλθεν) De uſu verborum προέρχεσϑαι, παρέρχεσϑαι, παριέναι, ſcenico notavimus Vol. I, p. 219. HEMST.

ead. l. 12. Καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν) Eadem utitur comparatione Iuſt. Martyr Epiſt. ad Zen. & Ser. BOURD.

ibid. Ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν) *E tragicis aut comicis ſublimioribus calceamentis*, ut veterum heroum corporis proceritas repraeſentaretur. BROD. Vid. Ez. Spanhem. ad Ariſtophan. Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἐμβαταῖς. HEMST.

ead. l. 14. Πῶλος — Σάτυρος) De priori videſis A. Gellium VII, 5, & Noſtrum Ἀ. Μισϑ. c. 5, Z. Τρ. c. 3. De utroque Z. Τρ. c. 41. SOLAN.

ead. l. 15. Σουνιεὺς) Sunium Atticae vicus eſt, ac promontorium. BROD.

ibid. Σάτυρος ὁ Θ.) Cum aliis Satyris hunc etiam recenſet I. Ionſius de Script. H. Ph. II, c. 11, pag. 169, & ab illo Satyro hiſtrione, qui Demoſtheni fuit aequalis, diſtinguit. De utroque Polo & Satyro opportuniore loco dicemus. HEMST.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Τὰς κρ. ὑψηλὰς ἐξ.) A recentiore manu haec inſerta ſenſum perturbant: exſtant tamen in C. niſi quod ὑψηλαί. SOLAN.

Pag. 22. *l.* 1. Μαραθώνιος) E Marathone vico. BROD.

ead. l. 10. Ἐν παραβύστῳ που) Παραβύειν, in angulum aliquem inſulcire, ut a conſpectu & oculis amoveas: hinc ἐν παραβύστῳ, *clam, occulte:* quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibuſve, quae conſcientiam aliorum & lucem refugiunt: Procopio familiare, ex quo unum alterumque locum Suidas protulit. Demoſthen. in Timocr. p. 780 F. & Ulpian. p. 813 B. quo reſpexit Harpocrat. in Παράβυστον· quamquam Grammaticis, qui originem ſignificandi contractiorem ſtatuunt, quam neceſſe ſit, non aſſen-

tiar. Σκοτίως καὶ ἐν παραβύστῳ iunxit Evagr. H. E. III, c. 1. Epiſtola, quae Iuſtini Martyris dicitur, ad Zen. & Seren. pag. 391, v. 48, p. 396, v. 39, τὰς ἐν παραβύστῳ κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abeſſe poterat παρ' ante ὅσον. HEMST.

ead. l. 14. Οὐ πλέον ποδὸς) Eadem in Dialog. Mort. Philiſt. apud Stob. Ser. 330, κἂν μυρίων πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχῃς, θανὼν γενήσῃ τριῶν ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis Lucian. alibi. Sic in Char. ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ. Tangit Marcil. ad Horat. BOURD.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Εὐπαραδυσώπῳ] Εὐπαρακεκριμένῳ) Haec monſtra vocabulorum in ed. A. hic antea erant. Ego reſtitui. SOLAN. Habent ἐν παραβύστῳ, quod poſt Demoſth. in Timocrat. recentiores ſaepius uſurparunt, Lexicographi veteres Heſych. Suid. Euſtath. ad Od. Δ, pag. 1489, v. 7. Etymol. in Παράβυστον, ſed inſtructum explicatione minus, quam noſtri Scholiaſtae, luculenta. Ἐν μικρῷ dedit inter alia, propterea quod παράβυστον ſit etiam τόπος μικρὸς, γωνία, *angulus*, quo aliquid abditum ac detruſum a conſpectu removetur. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐπέστησαν) *F.* ἐπίστευσαν. & C. SOLAN. Intellige, *Aeacum praefecerunt*, *qui ius diceret* &c. HEMST.

ibid. col. 2. *l.* 1. Ἕτοιμον παραγόντες) In ed. A. & *V.* ἕτοιμον erat. Ego mutavi. SOLAN. Ex G. hanc annotationem deſcripſit Solanus: Αἰακὸς, *quia* παρὰ τὸ αἰάζειν *cognominatur. Idque in defunctis evenit*, *cum ſepulturae corpus traditur. Ideo confingunt Aeacum locum aſſignare animabus*. Mox dedi γὰρ οὖν· nam νῦν ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Pro παραδίδωσι lege παραδιδόασι vel παραδιδοῦσι. HEMST.

Pag. 23. *l.* 4. Πτωχεύοντας) Haec & ſequentia omnino puerilia & Luciano indigna. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰ πρῶτα δ. γρ.) Inter hominum viliſſimos hic recenſeri notat Deſid. Herald. Anim. ad Salmaſ. Obſ. ad I. A. & R. VII, pag. 608, ubi plura de γραμματοδιδασκάλοις & γραμματισταῖς. HEMST.

ead. l. 10. Μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.) Protulit haec verba Thomas Mag. in Ἀκεστὴς, ubi ex Vaſcoſani ſupplenda eſt editio noviſſima: Ὅμ. ἐν Βατρ. (v. 183.) ὁ δὲ ἠπητὴς μοὶ ἐπέστη. Τὸ δὲ ῥάπτης κοινόν. Σαθρὸς & σαπρὸς quomodo differant, expoſuit Kuſterus ad Ariſtoph. Pl. v. 814, adductis praeter hunc pluribus e Luciano locis, ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero Noſter viliſſimum opificium, an certa quadam ratione, Philippo tribuerit, compertum non habeo. Scholiaſtae coniectura non inepta eſt, neque abhorrens.

Quod ſequitur ἐν ταῖς τριόδοις adhibuit Pricaeus ad Apul. Mileſ. I, p. 4, *ſtipes in triviis erogare*. HEMST.

ibid. Τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.) Sic in Catapl. c. 20. BOURD.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Ἐπίσχει) C. ἐπέχει vel περιέχει. SOLAN. Atticam formam ſervant Scholia V. Πυρὶ θάπτειν illuſtravit G. Cuper. Obſ. I, c. 7. nos alibi plura diximus. HEMST.

ibid. col. 2. *l.* 6. Ἐσκυβαλισμένα) C. & V. ἐσκυβαλευμένα. SOLAN. Quia σκυβαλίζειν eſt frequentiſſimum, retinui lectionem ed. *A.* altera verbi facies σκυβαλεύειν, quamquam formandi legibus non adverſatur, necdum mihi fuit oblata. HEMST.

Pag. 24. *l.* 4. Παλαμήδης) Congerrones Neſtorem & Palamedem Socrati dedit Lucianus apud inferos Ἱστ. Ἀλ. II, c. 17, idque iure merito: illum ita deſcripſit Homerus, ut in tanta morum ſimilitudine amicitiam utriuſque facile conglutinatam credas: huius caſu acerbo ſe vivus etiamnum Socrates eſt conſolatus: παραμυθεῖται δ' ἔτι με καὶ Παλαμήδης, inquit in Xenophont. Apol. p. 411, ὁ παραπλησίως ἐμοὶ τελευτήσας· atque adeo mirum non eſt, ſi infra ſapientiſſimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulyſſe res eſt alia: eius enim facinus in Palamede deſignatum fuerat exſecratus; ſic enim in Xenophonte ſequitur: ἔτι γὰρ καὶ νῦν πολὺ καλλίους ὕμνους παρέχεται Ὀδυσσέως τοῦ ἀδίκως ἀποκτείναντος αὐτόν. De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide Platonis extremum Phaedonem. HEMST.

ead. l. 6. Ἐκ τῆς φαρμακοποσίας) *E cicutae potione.* BROD. Plato in Phaedro. BOURD.

ead. l. 10. Ἀναμετρουμένων) Angl. ἀναμετρούντων. BOURD. Diverſum eſt, neque adeo probandum, quod unus alterque Codex ingerit, ἀναμετρούντων. Euripid. Ion. v. 250, Μνήμην παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά. Or. v. 14, —τί τ' ἄῤῥητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ· plura dicentur alio loco. HEMST.

Pag. 25. *l.* 3. Προὔθεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν) Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienſes conſuetudinem aptiſſime reſpondet. Prytanum erat munus ſenatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicere: id Polluci eſt VIII, 95, προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Ariſtoteles προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud Harpocrat. in Κυρία ἐκκλησία· unde ſua Pollucem deſcripſiſſe, quod in pluribus aliis verum eſt, recte Valeſius obſervavit: atque ita Aeſchines de male obita legatione, προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35, v. 43, p. 36, v. 4. Idem

eſt προθεῖναι ἐκκλησίας. Liban. Decl. XVI, pag. 466 B. κλαίω μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίας. Controverſa vis verbi apud veteres in Demoſthenis initio Phil. I, Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προὐτίθετο λέγειν· ibi notat Ulpianus, quoſdam accipere ἀντὶ τοῦ προεβάλλετο· τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ προεγράφετο· ſed quae ſequuntur, clare rem ipſam exponunt: ἐπειδήπερ σανίδας τινὰς ἐνέγραφον τὸ πρᾶγμα ἐχούσας, περὶ οὗ ἡ σκέψις, καὶ περὶ οὗ συνεληλύθασι· καὶ προετίθεσαν τῆς ἐκκλησίας, ἵνα γνῶσι πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία· a quibus parum differt additum ad Or. περὶ Παραπρ. interpretamentum p. 380 B. Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας ὥστε βουλεύσασθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρέσβεων ἡκόντων μαθεῖν, ὅ, τι λέγουσι· nam oratoris verba, quibus haec illuſtrandis inſerviunt, ſic ſine dubio, quod nec Valeſium praeteriit, ſunt reſtituenda: καὶ τοῦθ', ὅταν ἢ κήρυξι ἢ πρεσβείαις προγεγραμμένον, οὐκ ἀεί· idque non Ulpiano ſolum auctore, ſed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente diſceſſerit Wolfius, interpres alioqui minime ſpernendus, facile lector non indiligens per ſe deprehendet. Iam duplex illa τοῦ προτιθέναι poteſtas, quae Demoſthenis enarratores diſtraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in Iſocratis Συμμαχ. p. 162 A. ἀποφανούμενος, ἃ τυγχάνω γιγνώσκων πρῶτον μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν. Thucydid. III, 38, θαυμάζω μὲν τῶν προθέντων αὖθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν· forte minus erit dubitationis, quando adiungit γνώμας aut διαγνώμας· c. 36, Mitylenaei, qui Athenis aderant, παρεσκεύασαν τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὖθις γνώμας προθεῖναι. Τοὺς ἐν τέλει Scholiaſtes τοὺς στρατηγοὺς exponit, ego τοὺς πρυτάνεις. cap. 42, Οὔτε τοὺς προθέντας τὴν διαγνώμην αὖθις περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Equidem cum Ulpiano ſentio, & has locutiones omnes eſſe profectas arbitror a propoſita prytanum tabella, qua non tantum inlicium vocabant Athenienſes, ſed & qua de re ſententiae dicendae forent, ac ſuffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde duxerit Sophocl. in Antig. v. 165, Ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων Προὔθετο λέσχην Κοινῷ κηρύγματι πέμψας· ſolemne eſt ingenioſiſſimo poëtae phraſes a ſuae gentis moribus derivatas aliorſum apte traducere: cui, praeter illud προθέσθαι λέσχην, hiſce lectis non ſtatim ἐκκλησία σύγκλητος in memoriam venit? neque obſcurum eſt perito linguae Graecae, quare, cum in ſuperioribus exemplis προθεῖναι conſpiciatur, ipſe Medium uſurparit. Προθέματα recentioribus eſſe *Imperatorum*

edicta, ex Cangii Gl. M. & I. Gr. conſtare poteſt; quam vocem an perinde atque ἐκθέματα refutaturi ſint Phrynichus & Thomas Mag. equidem neſcio. HEMST.

ead. l. 4. Πρυτανεῖς) Qui ſunt, vide apud Etym. M. VORST.

ead. l. 7. Ἐπεὶ γὰρ) Saepe mutari vidimus γὰρ & γοῦν· idem ne hic contigerit, valde metuo. HEMST.

ead. l. 8. Κατηγόρητο) Sic ſcribitur paſſim. SOLAN.

Pag. 26. *l.* 2. Καταλύεσθαι) Angl. καταδύεσθαι. BOURD. Καταδύεσθαι) Vulgo legitur καταλύεσθαι· quod ferri quidem poſſet, niſi hanc aptiorem & concinniorem ſcripturam ſuppeditarent A. & ed. *I.* ſic Plutarch. 1399, 1, εἰς κιβωτὸν ἐνδυόμενος. Plato p. 32 B. C. εἰς τὰ τῶν ὄντων γένη ἐνδύεσθαι. SOLAN.

ead. l. 6. Κρανίων &c.) Ludit in vocibus κράνιον, σκέλετος, νέκυς· mortui ἀλίβαντες a poëtis appellantur. BROD.

ead. l. 7. Φυλῆς Ἀλιβαντιάδος) Finxit lepide hanc vocem, ut & illas, quae praecedunt. Ἀλίβαντες ſunt νεκροί. vide Heſych. GRAEV.

ibid. Ἀλιβαντιάδος) Angl. Ἀλιβαντίδος. BOURD. Ἀλίβας ὁ νεκρὸς, τοῦτ' ἔστι, ζωτικῆς λιβάδος, ἤγουν ὑγρότητος ἄμοιρος ὤν. Ἀλίβαντες quare mortui dicti, vide Galenum περὶ Κράσεων lib. I. Hinc Lucianus Ἀλιβαντιὰς finxit. VORST. Ἀλιβαντίδος) Ἀλίβας eſt *mortuus*; &, ſi Suidae fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit Noſter. Malui autem Ἀλιβαντίδος, quod in Angl. & P. legitur, quam quod in vulgatis eſt Ἀλιβαντιάδος. SOLAN. Ferri poterat Ἀλιβαντιὰς, ut Πελοπὶς, Πελοπιὰς, eiuſque generis non pauca: ſed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κεκροπὶς, Ἱπποθοωντὶς, Αἰαντὶς, Ἀκαμαντίς. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ) Ψηφίζειν καὶ χειροτονεῖν ſeparant iura civium; notiſſimum ex oratoribus Graec. BOURD. *Approbaverunt* magno conſenſu interpretes; quos cur improbaverim, intelligi poteſt ex notatis ad Tim. p. 113, lin. 4. HEMST.

ead. l. 10. Βριμώ) Etymol. Βριμὼ, ἡ Περσεφόνη &c. GUYET. V. Clem. Alex. 9, f. Hecate, Apoll. Rh. III, p. m. 79. SOLAN.

Pag. 27. *l.* 2. Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς) Scribendum: ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, *O fili, cauſam ſcio tuae perplexitatis, a ſapientibus iſtis profectam, qui non eadem inter ſe ſentiunt:* ἐν in omnibus editis deſideratur. Aliud eſt οὐ τὰ αὐτὰ γιγνώσκειν ἑαυτῷ, nimirum *a ſe ipſo diſſentire.* GRAEVIUS. Vir cl. I. G. Graevius legit γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, *qui*

non eadem inter ſe ſentiunt. Sed videndum, ne retinenda ſit vulgata lectio, ac cum eodem viro cl. recte interpretanda, *Equidem novi haeſitationis tuae cauſam, eam nimirum profectam eſſe ab his ſapientibus, a ſe ipſis diſſentientibus;* qui ſibi non conſtant, nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes ſententiam. Eo nempe ſtolidior erat horum ſophorum vanitas, quod non inter ſe modo, ſed ipſi a ſe diſſidebant. Idque iam ſupra ut ἀτοπώτατόν τι declaraverat in eodem hoc dialogo Lucianus: Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ἐπιτηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὑτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας &c. *Praeterea hoc multo in illis erat abſurdius: hos enim ipſos, obſervata eorum vita, comperi ſuis ipſorum ſermonibus admodum contraria agentes* &c. Ad haec videtur reſpexiſſe is (Tireſias) qui hoc in loco eum, qui, quae foret optima vita, rogarat, docere vult veriſſimam haeſitationis ſuae cauſam. IENS. Sic Iſocrates περὶ Εἰρήνης p. m. 216 f. οὕτως ἀλογίστως ἔχομεν, ὥστε περὶ τῶν αὐτῶν τῆς αὐτῆς ἡμέρας οὐ ταῦτα γινώσκομεν. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀποσπάσας) Attigi locum ad Θ. Κρ. § 5. HEMST.

ead. l. 7. Ὁ τῶν ἰδιωτῶν) *Privatos* vertunt: non iniuria diſſentit I. Alb. Fabricius B. G. IV, c. 16, p. 498, ubi ſcriptorum Luciani recenſionem inſtituit: *Quod vero Tireſias,* inquit, *Menippo in aurem ſuſurrat, optimam vitam eſſe* τῶν ἰδιωτῶν, *nolim intelligere de vita* privatorum, *ſed* illiteratorum, *qui* philoſophis *a Luciano opponuntur, difficiles nugas magno cum faſtu tractantibus:* adiectis pluribus noſtri ſcriptoris exemplis, in quibus eadem poteſtas valere debeat. Sane nihil eſt frequentius, quam φιλοσόφους & ἰδιώτας inter ſe opponi: notat Simplic. ad Epictet. Ench. c. LXXI, p. 315: Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ μὲν ἰδιῶται, οἱ δὲ ἐκ διαμέτρου τούτων φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφιστάμενοι μὲν τῶν ἰδιωτῶν, προσχωροῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, οὓς προκόπτοντας καλεῖ. Crates, teſte Diogen. L. VI, 88, argenti numerum apud menſarium depoſuerat ea conditione, ut, ſi filii ἰδιῶται γενηθεῖεν, ipſis reſtitueretur; ſin philoſophi, publico cederet. Nec philoſophis ſolum, ſed & philologis contrarii ſunt οἱ ἰδιῶται. Sext. Empir. adv. Gramm. I, § 235, ὡς γὰρ ἡ φιλόλογος (συνήθεια) γελᾶται παρὰ τοῖς ἰδιώταις, οὕτως ἡ ἰδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολόγοις· atque adeo cuiuſcunque artis rudes ἰδιῶται ſunt, ſi ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vitae conditionem, quae procul a philoſophorum rixis remota quietem ſectatur, & res, quae uſu quotidie veniant, commode atque eleganter

diſpenſat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit ab operoſis philoſophorum inanibuſque concertationibus, ſaepe laudatur: quare *diu quaeſitum eſſe* Servius notat ad Georg. II, 475, *utrum philoſophiae, an ruſticitatis eſſet vita felicior.* Plato Πολ. X, p. 765 C. Ulyſſis animam narrat μνήμῃ τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας λελωφηκυῖαν ζητεῖν περιιοῦσαν χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος· ubi iam ſine dubio privati hominis tranquillam vitam ſignificat. HEMST.

ead. l. 12. Τὸ παρὸν εὖ θέμενος) *Praeſentem fortunam boni conſulens.* Proverbium, quo Plato in Gorg. utitur pag. 302 F. VORST. Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν Plato in Gorg. p. 340 E. eumque imitatus Procopius Goth. I, p. 187, v. 35, Ἐμὲ γάρ τις παλαιὸς εἰσέρχεται λόγος τὸ παρὸν εὖ τιθέναι (neſcio an melius fuiſſet ſcripturus τίθεσθαι vel θέσθαι) κελεύων· utrumvis enim ποιεῖν & θέσθαι, illud quidem longe rarius, hoc frequentiſſime in adagio locum tenet: idcirco Heſychius etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίθεσο, quamquam ibi, non ſecus ac tot aliis in locis, cladem fuerit paſſus, eius paroemiae philoſophum in Gorgia citat teſtem; cum tamen Suidas ποιεῖν ſervaverit. Ad Antonin. VI, § 2, ἀρκεῖ οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης (τῆς τοῦ ἀποθανεῖν πράξεως) τὸ παρὸν εὖ θέσθαι, monuit Gatakerus, Pittacum, teſte Diogen. L. I, 77, interroganti, quid optimum eſſet, reſpondiſſe, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum poſtea in proverbium abiiſſe: ibidem praeter alia plura vir doctiſſimus Luciani, qui prae manibus eſt, locum profert. Similem plane Pittaci ſententiam, quae a priore minimum diſcrepet, conſignavit Diogen. I, § 78, συνετῶν ἀνδρῶν εἶναι, πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται· ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι. Interpretes, ut ſolent in locutionibus non explorate cognitis, mire fluctuant: Ambroſius ibi vertit, *quod in praeſentia occurrit, bene agere, aequo animo ferre:* Benedictus noſtrum illud, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, *praeſentibus contentus,* parum ipſe ſcilicet contentus verſione Mori minime poſtponenda, *praeſentibus bene compoſitis.* Utrumque proverbium Eraſmus explicuit, *Praeſentem fortunam boni conſulere, Quod adeſt aequi bonique facere:* tum porro, *Admonet,* inquit, *adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate maceremus, ſed quaecunque contigit ſors, eam velut optimam amplectamur.* Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam poteſtas eo proverbio continetur, cuius vis & ratio a formula loquendi perſpecta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic eſt capiendum, quam in εὖ ποιεῖν

τὰ προστεταγμένα· atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ſignificabit, *res praeſentes, & quodcunque fuerit oblatum, lucro apponere, inque rem ſuam convertere.* Expende modo Platonis locum, ubi non inſulſe Ficinus, *ut eo, quod adeſt, pro viribus bene utar,* ipſam diſputationis ſeriem huic virtuti ſuffragari comperies. Athenaeus XII, p. 544 B. Ariſtippum refert ἐνὶ μόνῳ τὸ ἀγαθὸν κρίνειν τῷ παρόντι, ut qui exiſtimaret, nihil ad ſe pertinere τὸ ἀπολελαυκέναι καὶ τὸ ἀπολαύσειν, τὸ μὲν ὡς οὐκ ἔτ' ὂν, τὸ δὲ οὔπω καὶ ἄδηλον· ὁποῖον καὶ οἱ τρυφῶντες πάσχουσι τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀξιοῦντες· *omnium rerum aliarum ſecuris eſſe gnaviter utendum praeſentibus deliciis ſtatuentes:* nam ex Dalecampio nequidquam veram horum ſententiam exquiras. In hac ſchola Horatius eruditus monuit: *Quid ſit futurum cras, fuge quaerere; & Quem fors dierum cumque dabit, lucro Appone* — neque alia dote magis Ariſtippus Dionyſio placuit, ceteriſque fuit praelatus, quam quod ſciret, ut ait Diog. L. II, 65, ἁρμόσασθαι καὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ καὶ προσώπῳ, καὶ πᾶσαν περίστασιν ἁρμονίως ὑποκρίνασθαι .... ἀεὶ τὸ προσπεσὸν εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ θέσθαι τὸ παρὸν ſimilem in modum dicitur, ut in Heſiodo Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι, id eſt, interprete Moſchopulo, τὸν ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς διοικῆσαι· in Platone Πολ. IV, p. 647 A. τὰ οἰκεῖα εὖ θέμενον, καὶ ἄρξαντα αὐτὸν ἑαυτοῦ καὶ κοσμήσαντα &c. Sic Thucydid. VIII, 84, τὸν πόλεμον εὖ θέσθαι· IV, 59, τὰ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλευόμενοι δὴ θέσθαι· &, quod rarius eſt notatumque a Schol. omiſſo εὖ I, 25, ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρόν· unde manifeſtum eſt, male ſyllaba minus apud Procopium legi Vandal. I, p. 102, οἱ Βανδίλοι ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθαι τὸ παρόν. Ut autem, quam late locutionis uſus pateat, intelligi poſſit, addam pauca diverſi generis exempla: Sophocl. El. v. 1439, Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι. Oed. Tyr. v. 641, — μεθ' ἧς (Ἰοκάστης) Τὸ νῦν παρεστὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών. Dionyſ. El. apud Athen. XV, p. 669 E. Συμπόσιον κοσμῶν, καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος, id eſt, *Convivium hilarans, tuiſque partibus egregie functus;* quod non fecit interpres Dalecampius. Aeque ſolet uſurpari καλῶς θέσθαι, ut in illo Sophoclis apud Stob. pag. 54, Ταῦτ' ἐστὶν ἄλγιστ', ἂν παρὸν θέσθαι καλῶς Αὐτός τις αὑτῷ τὴν βλαβὴν προσθῇ φέρων· neque minus in ipſo proverbio: Cratini locum ex Pylaea promſit Suidas, quem planius atque ab Eraſmo, &, qui veſtigia ſummi popularis preſſit, Gatakero fuit factum, reſtitui poſſe arbitror: Ἄνδρας σοφοὺς δὲ (vel γέ· utraeque particulae in citandis verſibus vulgo ſolent ab antiquis omitti) χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμ' ὡς καλῶς Ἐς δύναμιν

θέσθαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὡς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio mentem converterent, doctiſſimos homines induxit. Achill. Tat. V, p. 303, Ἀλλ᾽ ἐστίν σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα θέσθαι καλῶς, καὶ ἐλεῆσαι ψυχὴν ἐπί σοι φλεγομένην. Alterum adhibuit Ariſtid. T. III, p. 60 B. gubernator non tota, quam percepit, artis nauticae ſcientia ratem ſervat, ἀλλ᾽ οἷς εὖ τίθεται τὸ παρόν. Ergo duplex fere poteſtas, quam tamen cauſa nonnunquam variat, in hoc adagio reſidet; prima, *quod in manibus eſt, ſollerter dextreque curare & adminiſtrare; ſapienter rebus praeſentibus utendo commodis ſuis conſulere:* quomodo ponitur etiam εὖ διατιθεσθαι, velut in Appian. de B. Mithr. pag. 173 E. τὸ σφέτερον εὖ διατίθεσθαι, καὶ τοῦ γεννησομένου καλῶς τεκμαίρεσθαι. Zoſimus formam verbi mutans, quae venia recentioribus eſt danda, I, p. 12, Ulpianum deſcribit τὸ παρὸν εὖ διαθεῖναι, τὸ μέλλον εὐστόχως συνιδεῖν δυνατόν· & Suidas in Anatolio, προσῆν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φείδεσθαι χρημάτων τὸ παρὸν διαθεῖναι ἐσπουδακότι· altera, *ſi quid tentatum ſecus ceciderit, arte corrigere, fortunamque ſiniſtram induſtria ſublevare;* quemadmodum homines prudentes ſolent, aleatores callidos imitati ex praecepto Micionis Terentiani in Adelph. A. IV, Sc. VII, 22. Haec autem ſimilitudo cum non raro a veteribus uſurpetur, Valeſio perſuaſit, ut rationem proverbii a teſſerarum iactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se ſervir bien de ſa chance* in Not. Mauſſaci ad Harpocr. p. 221, ſenſu quidem ex aliqua parte opportuno, ſed origine nimis in anguſtum redacta. Ut ergo quin noſter ille modus explicandi ſit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, ſic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc ſaepe poſuiſſe ſcriptores antiquos, ut aperte ad teſſerarum ludum cogitationem referrent. Exemplo ſint Sophoclis verſus, quos perperam vir magnus Alexidi tribuit, apud Stob. pag. 570, v. 46, Στέργειν δὲ τἀμπεσόντα, καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ στένειν τυχήν· ubi primum reſtitui placet, κ᾽ εὖ θέσθαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus noſtris armis oppugnatum veniat: deinde στέργειν eſt *aequo animo ferre, aequi bonique facere*, diverſum ab εὖ θέσθαι. Sententiam egregiam elegantiſſime vertit vir maximus in Florileg. p. 456: *Quod caſus offert, ponere ex uſu ſuo, Non gemere fortunam, aleatoris boni eſt.* Alter autem Tragici verſus apud Heſychium in Κυβευτὴν loco valde multilato corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde ſumtus foret, ignorabat, Salmaſius operam luſit. Porro quid Aeſchyli loco clarius, in

Agam. v. 32, Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι Τρὶς ἓξ βαλούσης τῆσδέ μοι φρυκτωρίας· audaciſſima figura, quam caſtigata Sophoclis maieſtas ſibi nunquam permiſiſſet: in Scholiaſte vero legendum εὐβολῆσαι pro εὐθυβολῆσαι. Sed metuo, ne quis in re tenui modum excedere me queratur. Hemst.

ead. l. 13. Περὶ μηδὲν ἐσπουδακὼς) Plane noſter Tireſias cum Simonide ſenſit, cuius erat praeceptum παίζειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἁπλῶς σπουδάζειν. Vid. Theon. Progymn. p. 84. Mox autem κλειθρία ſi feneſtra ſit, *clathratam* intelligere oportet. Κλειθρίδια dabit Evagrius H. E. I, 14: Πρὸς τῇ ὀροφῇ τοίνυν τῶν λεγομένων στοῶν κλειθρίδια καθεστᾶσι· θυρίδας ἔνιοι καλοῦσι· pauloque poſt iterum κλειθρίδιον· ibi Langi & Chriſtophorſoni *cancellos* repudiat Valeſius, & *clathros* mavult vertere. In Onomaſtico, Κλειθριὰ, *rima*: alii ſignatius *ianuae rimam* interpretantur, ut monuit H. Stephanus in Th. L. Gr. nullo alio, quam hoc ipſo Luciani loco allato. Poſſes foramen ianuae vel ciſtae pervium, in quod clavis immittitur, exponere: κλεῖθρον vocat Numenius in illa facetiſſime narrata Lacydae hiſtoria, quae deluſum philoſophum ad ἀκαταληψίαν adegit, apud Euſeb. Εὐαγγ. Προπ. lib. XIV, τὸν δακτύλιον κατεκύλιε διὰ τοῦ κλείθρου· & ſaepius in proximis: ὀπὴν vocavit Diogen. L. IV, 59. Κλειθρίον paulo diverſa poteſtate reperies in Heron. Autom. p. 251, 262. Hemst.

ead. l. 14. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.) Homer. Odyſſ. Λ. Brod.

Pag. 28. *l.* 5. Τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου) Vide Th. Reineſ. ad Inſcript. Cl. I, n. 243. Hemst.

ead. l. 6. Κατέρχονται) *Ad inferos migrant.* Brod.

ead. l. 10. Λεβαδείᾳ) Lebadia Boeotiae eſt oppidum, ubi Trophonius dat reſponſa. Brod.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Αἰνίττεται δὲ) Pro δὲ Solanus ſcripſit τι, quod an *V.* Codici debeatur, ignoro: praetuli vulgatum. In ſequentibus aut μαντειῶν, aut, quod potius habeo, leges μαντείοις. Hemst.

IN CONTEMPLANTES.

Pag. 29. *l.* 2. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ) Habes iam elegantiſſimum & omnibus ſuis numeris abſolutiſſimum Luciani hoc in genere opus; in quo quod reprehendas nihil eſt: adeo omnia exacta, & cum urbanitate ſumma coniuncta ſeveritas: nulla licentiae vel minimae macula, ſed caſtiſſima omnia; ut hunc ſanctiſſimo cuique adoleſcenti tuto in manus tradas, unde

non ingenium modo, ſed & mores abſque periculo excolat atque ornet. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐς τὴν παρ:ῦσαν ἡμ.) Miror, ita ſcripſiſſe Lucianum. SOLAN. Fidem diſtinctionis cunctis edd. nixae δεῦρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν, interpretes violare religioni duxerunt, vertentes, *in hanc lucem aſcendiſti*: quaſi idem hic diceretur, quod paulo poſt, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς. Ego iunctis ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν οὐ πάνυ εἰωθὼς &c. eum in modum rationi linguae Graecae ſatisfeciſſe me puto, ut nulla amplius ſuperſit cauſa, cur miretur Solanus, ita ſcripſiſſe Lucian. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ Θέττ. ἐκ. νεανίσκος) Proteſilaus, de quo ſupra in Νεκρικοῖς Lucianus. BROD. Intelligit Proteſilaum, cuius dialogum vide cum Plutone & Proſerpina. CLER. Proteſilaus. Vide ſupra N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. l. 12. Λειπόνεως) In bonam partem accipitur, impetrato commeatu: alioqui crimen erat λειπόνεω γίνεσθαι, quod actione λειποναυτίου perſequebantur: Poll. VI, 154, ubi Cod. Pal. λιποναυτίου· VIII, 42. Heſych. Λιπόνεως, ὁ τὴν ναῦν ἀπολελοιπώς· ita Herculem, qui, ut amiſſum Hylan inveſtigaret, Argo navim ſocioſque deſeruerat, — ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν Theocrit. Eid. XIII, 73. HEMST.

Pag. 30. *l.* 1. Ξεναγήσεις) Meminit Moſchopul. Ἐκλ. Ἀ. Ὀ. in Ξενάγησον. Deductus ad limpidum Iliſſi flumen, illamque nobiliſſimae platani umbram Socrates, ἄριστα σοὶ, inquit, ἐξενάγηται, ὦ φίλε Φαῖδρε· tum Phaedrus: Σὺ δέ γε, ὦ θαυμάσιε, ἀτοπώτατός τις φαίνῃ· ἀτεχνῶς γὰρ, ὃ λέγεις, ξεναγουμένῳ τινὶ καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἔοικας. Plato Phaedr. p. 1211 E. HEMST.

ead. l. 4. Τῷ ἄνω Διΐ) Quia, ut ſupra viſum eſt, & inferis ſuus Iuppiter eſt. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅλον ὑμέτερον) *Veſtrum prorſus*: nam Mercurius, Claudiano teſte, *commune eſt profundis ac ſuperis numen, ac ius per limen utrumque ſolus habet.* BROD.

ead. l. 7. Ῥίψῃ κἀμὲ τεταγὼς) Homer. Il. B. BROD.

ibid. Κἀμὲ) An χαμαί; GUYET.

ibid. Τεταγὼν) Sic recte ex Homero ipſo emendatum a Benedicto eſt: in reliquis enim legebatur τεταγώς. SOLAN. Reliqui τεταγὼς, quoniam vet. lectionis indicium videbatur: certe τεταγὼς participium proniore curſu manat a τέταγα, quam operoſus ille Grammaticorum Aoriſtus 2 τεταγὼν ab ἔταγον· ideo mihi perquam veriſimile ſit, ſcripturam tam facilem in membranis quibuſdam antiquis exſtitiſſe. HEMST.

ibid. Ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ) Moſellanus, *e ſummo coelo:*

Benedictus, *e magno coelo.* Pater, *ſacro limine.* GRON. Vertit Benedictus, *Vereor, ne me cunctantem, caligini addictum, veſtrum ſinat eſſe totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me correpto pede, e magno deiiciat coelo.* Elegantius & verius haec ultima vertit I. Fr. Gronovius (ut ex indicio εὐγενεστάτου filii diſcimus) *a ſacro limine*, quam vulgati interpretes, *e ſummo coelo, e magno coelo.* Deſumtus autem hic locus ex Homero, apud quem ipſe Vulcanus Il. A, v. 590, narrat, quemadmodum ſecum egerit Iuppiter: Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα, Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. Ubi Euſtathius, quid ſit βηλὸς, exponit: Βηλὸς δὲ συνήθως, ὁ τῆς οἰκίας βατὴρ, παρὰ τὸ βαίνεσθαι. ὡς καὶ οὐδὸς, παρὰ τὸ ὁδεύεσθαι. ὅθεν καὶ τόποι ἀβέβηλοι μὲν, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι. His non diſſimilia repetit idem commentator ad Il. O, v. 23. Ceterum dictionem hanc Homericam, qua ille deiectum de coelo memorat Vulcanum a Iove, acutiſſime tranſtulit Menagius in epigramma de Lanoio, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos nunquam fuiſſe contenderat: Τὸν Λαυνοῖον ὁρᾷς, ὃς συρφετὸν Οὐρανιώνων Ῥῖψε, ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. Vide Anti-baillet T. II, p. 216. IENS.

ead. l. 10. Ἄλλως πλανώμενον) Ariſtoph. Avib. v. 3, Τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανύττομεν; Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω· Ariſtid. T. III, p. 511 B. περιέρχονται δὲ ἄλλως. Bene notat Etymol. p. 68, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τοῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως πονεῖν, id eſt, ματαίως, ut Schol. apud Thucydid. IV, 36. Euripid. Heracl. v. 704. ἄλλως ἔχειν πόνους Hel. v. 713. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ ξύμπλους καὶ συνδιάτορος ὢν) Difficile dictu eſt, unde Palmerius de Moſellano ſic ſuſpicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remotam, & a Graecia alienam. Nec felicior eſt in emendatione ſua proponenda, quidquid ille non dubitare ſe ſic legendum eſſe prodat. Quam facili negotio ſanari omnia poſſunt! Legendum enim καὶ συνδιάκτορος. Eius vocis primitivum habes in Pſeudomante: Πυθαγόρην πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν ἀοιδόν. In Dialogo Mercurii & Maiae pro eo dicit συνδιαπράττειν· ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. Imperite mox ſecuta eſt haec editio diſtinctionem aliorum, ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὕροις ἐκείνῳ, παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγῃ, cum diſtingui debeat ἢ εἴτινα λάλον νεκρὸν εὕροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον &c. ut bene verſiones videntur advertiſſe. GRON.

ibid. Συνδιάτορος) Haec vox συνδιάτορος olet mendum: ita

autem eam interpretatur Moſellanus: *noſtrae reip. ex parte legatus:* & ſic videtur legiſſe συνδιαίτωρ, quae vox etiam alibi forte non invenitur, ſed quae melius a συνδιαιτῶμαι formatur, quam συνδιάτορος, vel συνδιαιτορος, & idem valeret, quod συνδιαιτητὴς, id eſt, *convictor, contubernalis,* vel etiam *arbiter ſimul cum alio;* nec dubito ſic eſſe legendum, ſcilicet συνδιαίτωρ vel συνδιαιτήτης. PALM. Simplex διάκτορος eſt epithetum Mercurii apud Homerum frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας, *a nuntiis ferendis.* Vide Euſtath. ad Homer. ed. Rom. p. 182 & 1393. Hic ſeſe ei coniungens Charon vocat συνδιάκτορον, non quod eſſet nuntius Deorum, ſed quia ſolebat una cum Mercurio διάγειν τοὺς νεκροὺς, *traiicere mortuos.* Quae ad hunc locum habent eruditi viri, plane ſunt inania. CLER. Συνδιάκτορος omnes, quas vidi, edd. Vir tamen doctiſſimus (in *B.* 3. credo, quam non conſului) cum legiſſet συνδιάτορος, emendare conatus eſt: fruſtra; genuina enim eſt, quam exhibemus. Διάκτορος a munere Mercurii epithetum apud Homerum frequens, ut Il. B, 103, Φ, 497, & Od. E, 43. unde hic συνδιάκτορος, *eiuſdem familiae ſervus:* erat enim, ut apud Aeſchylum audit Choëph. v. 163, Κῆρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω. Spanhem. p. 169. SOLAN. Mercurium Homerus Heſioduſque διάκτορον Ἀργειφόντην vocarunt: ratio nominis utriuſque inter Grammaticos, ut ſolet, non explorate conſtat, aliis aliam originem aſſignantibus, quam quiſque ad ſuam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime conſuevit. Id quidem prorſus ineptum eſt, atque ab analogiae legibus abhorrens, quod διάκτορον dici volunt inſerto τ quaſi διάτορον, οἷον διατόρως καὶ σαφῶς διαλεγόμενον, vel, διάτορον καὶ σαφῆ κατὰ τὸ λέγειν, ſicut in Heſychio & Etymologo ſcribendum eſt: neque hoc omiſit Cornut. de N. D. c. 16, διάκτορος κέκληται ἤτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι καὶ τρανὸς &c. Verum duplex ſententia potiſſimum obtinuit, ab eiuſdem verbi fonte, ſed diſpari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam exiſtimo, διάκτορον interpretatur *nuntium mandata perferentem* ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας· ſic in Etymologo refinge, διάγοντι τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελιαφόρῳ, ex Schol. Homer. ad Il. B, 103, ex illo viciſſim in hoc ἀγγελίας pro ἐργασίας. Euſtath. ad Od. Π, p. 1809, v. 33, ex vetuſtis poëtae enarratoribus: Ἑρμῆς γάρ φασι πρῶτος. οἷα κῆρυξ καὶ διάκτορος, καθῆρας τὰς ὁδούς. Altera *tranſvectorem animarum,* propterea quod Mercurius ψυχοπομπὸς umbras deducens A-

cherontis etiam traiectum procuret: inſignis eſt ad Heſiod. Ἐ. καὶ Ἡ. v. 84, Procli locus, ſed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo: Ἀργειφόντης δὲ ἤτοι ὁ ἄργος φόνου, ἢ ὁ ἀργῶς φαίνων· (niſi quis praeferendum cenſeat, ἐναργῶς φωνῶν) εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψευδής· οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἄργον ἐφόνευσε τὸν πανόπτην. Διάκτορον δὲ Νέσσος ὁ Χῖος (hic tamen aliae vocis διάκτορος proprietates forte deſunt, quibus ultimo demum loco fuerit adiectum, Νέσσος δὲ ὁ Χῖος &c.) ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς τῶν τελευτώντων ψυχάς. Dubito, an D. Heinſius noſtram emendationi ſuae, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuiſſet praelaturus: εἰρηνικὸς certe vel in caducei gratiam, licet ἑρμηνευτικὸς in Tzetze reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: ſed magis obſtat Schol. Homer. ad Iliad. Β, 104. Quin ipſum διάκτορος a quibuſdam eo fuit relatum; & in Heſychio legas Διακτόρως, εἰρηνικῶς, ſive potius Διακτόρῳ, εἰρηνικῷ. Neſſi autem Chii, ſic enim quam Νέσος malo, qui rariſſimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a Diogen. L. IX, 58. Schol. Homer. MS. apud Ez. Spanhem. ad Iulian. Caeſ. in Prob. Not. p. 74. idem etymon Etymologus conſignavit: ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ φασι παρὰ τὸ κέαρ τῶν τετελευτηκότων κομίζειν· ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχάς· τοῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπίθετον. Διάγειν vero, quod eſt *traiicere, tranſvehere*, de Charonte poſuit Ariſtoph. Ran. v. 140, Ἐν πλοιαρίῳ τυντουτῳὶ σ' ἀνὴρ γέρων Ναύτης διάξει δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών· & commode Schol. Aeſchyl. ad Ἑ. ἐπὶ Θ. v. 864, ναυστόλον θεωρίδα, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὴν διάγουσαν τοὺς νεκρούς. Hanc poſtremam interpretationem ſecutus eſt, pro tempore ſaltem, Lucianus, ut Mercurium iure Charon non tantum ξύμπλουν, ſed etiam ξυνδιάκτορον nuncuparet, quia ſecum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. HEMST.

ead. l. 12. Καλῶς εἶχεν) H. Stephan. App. de D. A. p. 142, de praeterito imperfecto agens, *quod ut praeſenti proximum, ita locum eius interdum obtinet*, hoc etiam exemplum propoſuit: *ubi tamen*, inquit, *dubitari queat, an* εἶχε *pro* ἔχει *poſitum ſit. Suam enim ſignificationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officium illi praeſtare iam recuſavit: perinde ac ſi diceret, Non debebas id officii mihi denegare: par enim erat te meminiſſe* &c. *Viciſſim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulſam paſſus, videri queat hoc praeteritum imperfectum praeſentis ſignificationem habere.* Stephano ſolemne eſt in levibus arguta-

ri: omiſſum ἂν, quod ſaepe fieri conſuevit: καὶ μὴν καλῶς εἶχεν ἄν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν &c. Particula γοῦν eundem hic locum & uſum habet, quem § 7 ὀλίγα γοῦν. Index ſimilia plura ſuppeditabit. HEMST.

ead. l. 14. Πρόσκωπον εἶναι) Bene reſtituerant Polluci I, 95. Thucydidis exemplo I, c. 12, iungatur hicce Noſtri locus, & alter § 7, ναύτης ἀεὶ καὶ πρόσκωπος ὤν. HEMST.

ibid. Ἐπὶ τοῦ καταστρ.) Non in Charontis tantum cymba *ſuper tranſtris*, non *ſub tranſtris*, dormiebant, ſed & alibi, uti ex Euſtathio docet Caſaub. ad Theophr. Char. p. 338, cuius textum etiam hinc emendat. SOLAN. Iſ. Caſauboni notam ad Theophr. Char. c. XXII, p. 157, vellicaverat Theod. Marcilius, vir, praeſertim ſi cum Caſaubono comparetur, haud magni ſane pretii, ad Perſ. Sat. V, 146. ad eum enim hominem maligne invidum ſpectat acrior utrobique viri ſummi increpatio. Syneſius de ſervo nequam in patriam navi deportando Ep. XXXII: πλείτω δὲ δεδεμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. μὴ γὰρ εἰς κοίλην ναῦν καταβαίη. HEMST.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Ὁ τείνας) Exc. G. διατείνας καὶ τεινάξας. C. δ. καὶ τιν. SOLAN. Prorſus ita in *V.* ſcriptum eſt, ut in Exc. G. HEMST.

ibid. l. 6. Παραληλυθὼς) Dedi παρακείμενος, quod Etymologus habet in Τεταγὼν, ubi haec eadem totidem fere verbis leguntur: in ceteris exemplar Voſſianum accurate ſecutus ſum, quod, etſi in fine τεταγὼν praeferret, in fronte τεταγὼς ſervabat: ibi tamen ex C. τεταγὼν annotavit Solan. HEMST.

Pag. 31. *l.* 1. Ὤμους) Quia gymnaſiorum praeſes. SOLAN.

ead. l. 2. Ἄλλον νεκρὸν) Caſtiga λάλον, ἐκείνῳ διαλέγῃ. BROD. Λάλον) Secuti ſumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd. auctoritatem, ſed emendationem Benedicti certiſſimam: in omnibus enim ante ipſum editis vitioſe legebatur ἄλλον. Interpres tamen aut emendarat, aut in ſuo codice recte ſcriptum invenerat; vertit enim *loquacem*: ut mirer, Bourdelotium, qui hanc verſionem una cum Graeco textu edi curavit, retinuiſſe tamen ἄλλον. Vide ſupra Μεν. c. 18. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν δικωπίαν ἕλκων) Meminerunt huius loci Laz. Bayf. de R. N. p. 609 B. Scheffer. de Mil. Nav. p. 67, & Diſſ. de Variat. Nav. pag. 773 F. Tan. Faber ad Ariſtoph. Eccleſ. v. 1083, ubi δικωπεῖν, ſed ſenſu turpiculo translatum, occurrit. Δικωπίας ἐρέττειν habet Schol. Thucydid. ad IV, 67, modo ne legendum ſit δικωπίᾳ. Δίκωπον σκάφος Charontis in Euripid. Alc. v. 252, & ἐλάτᾳ δικώπῳ v. 444. HEMST.

ibid. Δικωπίαν) Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre eſt, praeſertim nautarum ſingulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. *G.*

ead. l. 4. Ἑρμήδιον) Immo, invitis libris omnibus, emenda, & meo periculo Ἑρμίδιον lege, ut apud Ariſtoph. Pac. v. 381, 923. Apud Suidam etiam corrupte legitur Ἑρμάδιον, de quo monuit iam doctiſſimus editor Kuſterus. SOLAN.

ead. l. 5. Περιήγησαι) Verbi poteſtatem explicuimus ad Dial. Mort. XX, § 1 pr. Nunc egregius accedat Baſilii locus Hom. VI in Hexaëm. p. 50 B. Δεῦρο δὴ οὖν, ὥσπερ οἱ τοὺς ἀήθεις τῶν πόλεων της χειρὸς λαβόμενοι περιηγοῦνται, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὰ κεκρυμμένα θαύματα ὑμᾶς τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως ξεναγήσω. HEMST.

ead. l. 8. Καὶ διολισθαίνουσι) P. & *I.* In aliis legitur pro his διολισθαίνοντες. SOLAN.

ibid. Πάλιν) Scribendum eſt πάλαι, quod in verſione ſecutus ſum: nam illud πάλιν quomodo ſententiae congruat, nemo facile dixerit: nihil eſt frequentius iſto uſu τοῦ πάλαι apud Ariſtoph. πάλαι δήπου λέγω, πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω &c. Aliud exemplum dedimus in Sexto p. 282, unde pateat, quam proclivis ſit utriuſque voculae permutatio. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκόνδυλον) Κονδυλίζειν, *ſtricto acutoque articulo percutere.* Petron. VORST.

ead. l. 14. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθη τις) Sic Themiſt. Or. VIII, pag. 103 C. Τί οὖν ἂν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους οὕτω δυσκόλους; VORST.

ibid. Πάθοι) Haec vox in L. & *B.* 2. recte habet; in reliquis peſſime πάθη· nota eſt, & tritiſſima phraſis. Vide, ſi lubet, Dial. Mort. XV, & in Τιμ. c. 39, & paſſim. SOLAN.

in Schol. col. 2. *l.* 4. Γρόνθος) Quid eſt γρόνθος; An γρόνθων legendum? quod exponit Heſychius ἀναφύσησιν, ἣν πρώτην μανθάνουσιν αὐληταὶ καὶ κιθαρισταί. Ita ut per γρόνθωνα exponat Scholiaſtes κόνδυλον, quia ex ictu ſive pugno, qui eſt κόνδυλος, oriatur in cute tumor, hoc eſt, ἀναφύσησις. IENS. Vocabulum rarius & Graecae linguae communis initio Patr. Iunium in Ep. Polycarpi § 2, ἀποδιδόντες γρόνθον ἀντὶ γρόνθου, fefellerat: poſtea didicit exemplis oblatis alibi quoque occurrere. Schol. Homer. ad Il. B, 219, Achilles Therſitem γρόνθῳ παίσας ἀναιρεῖ, plane ut Hercules Cyathum πλήξας κονδύλῳ ἀνεῖλεν apud Enarrat. Apoll. Rh. ad I, 1212. Χεῖρα κραταιὰν Quintus Calaber teſtis a Scholiaſte parvo citatus vocat I, 740. Solemne eſt Grammaticis πυγμὴν & κόνδυλον expo-

nere γρόιθον. Heſych. in Πυγμὴ, Πύκτας, Πύξ. Etymolog. in Πυγμαίως τὸν γρόιθον τῆς χειρός. Tzetz. ad Lycophr. v. 981, 999. Ioann. Diacon. ad Heſiod. Ἀσπ. v. 302, κονδυλίζοντες ἀλλήλους, ἤγουν τῷ γρόιθῳ βάλλοντες. Iudic. III, 16, Aquila & Symmachus γρόνθου παλαιστιαίου dederunt, ubi in Graecis & Theodotione fuit σπιθαμῆς· cuius admonitus ſum ab egregio viro Io. Iac. Wetſtenio. Propius ad originem inferior aetas extrito ν acceſſit: vide Io. Meurſ. Gl. GB. & Du Cangium in Γρόθος. Heſychii γρόνθων ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud Poll. IV, 83, ſicuti iampridem H. Stephanus obſervavit in Ind. Th. HEMST.

Pag. 32. *l.* 3. Εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διὸς) Inſulſe Moſellanus: *deinde & ipſi mihi verendum, ne interim tanquam transfugam Iuppiter me abdicet;* quaſi legiſſet ἀποκηρύττεσθαι. Verior igitur Benedictus; & adſcripſit pater, (*quaſi fugitivum per praeconem inveſtiget.* Vid. Petron. Moſch. Ἀ. Κύπρις τὸν Ἔρωτα.) locum Petronii intelligens cap. 58: *At non ſervus publicus tam languide egit, ſed raptam cauponi harundinem ſubter lectum mittit, omniaque etiam foramina parietum ſcrutatur* &c. Alter locus eſt Moſchi notus. GRON.

ibid. Κηρύττεσθαι δ. καθάπερ ἀποδράντα) Mercurius apud Lucianum ſaepe conditionem ſervilem & agnoſcit & indignatur: eſt aliquando, ut praeconis honoratiores partes gerat; ut in Βίων πράσει. Hic ipſe, ne tanquam fugitivus praeconis voci ſubiiciatur, metuit: nam ſi ſervus aufugiſſet, aut res quaecunque alia foret amiſſa, ad praeconem ire moris erat, & μήνυτρον commonſtranti mancipium reducentive, vel inventori εὕρετρον pronuntiare. Curius Fortunat. p. 49: *Cuius ſervus fugerat, libello propoſito, vel per praeconem nuntians dixit, daturum ſe denarios mille ei, qui ad ſe ſervum perduxiſſet.* Dion Chryſ. Or. VII, p. 123 D. Οὔκουν οὐδὲ κήρυκας ὠνίων, οὐδὲ κλοπῶν ἢ δρασμῶν μήνυτρα προτιθέντας ἐν ὁδοῖς καὶ ἐν ἀγορᾷ φθεγγομένους μετὰ πολλῆς ἐλευθερίας. Perfacete Stratonicus, ut erat homo iocorum plenus, apud Athen. VIII, p. 350 A. cum citharoedum ſcite prooemium quoddam canentem audiviſſet, reliqua vero non aeque commode peragentem, ἀναστὰς ἐκήρυξεν, ὃς ἂν καταμηνύσῃ τὸν τὸ προοίμιον ᾄσαντα κιθαρῳδὸν, λήψεται χιλίας δραχμάς. Exemplum eiuſmodi praeconis habes in Petronii c. 97, ubi, qui hac de re ſcripſerint, multos indicavit Erhardus. HEMST.

ead. l. 4. Ὑπὸ τοῦ Διὸς &c.) Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τοῦ Διὸς ab erudito quodam viro notatum ἀπὸ τοῦ

Διός. Sed id minime opus, cum ὑπὸ τοῦ Διὸς ad κηρύττεσθαι, non ad ἀποδράντα, ſit referendum. Ceterum aliud quid, ἔμοιγε δοκεῖν, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charon, ut ſibi omnia, quae in vivis eſſent ac agerentur, oſtenderet. Mercurius cauſatus, ſibi tantum haud ſupereſſe otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud ſuperos, hanc autem rem non unius eſſe diei; verum ſe amici cauſa multum velle; non tamen ſe omnia oſtenſurum; multos enim ad id requiri annos: pergit in verbis Graece poſitis, *Deinde ab Iove proclamari me oportebit tanquam fugitivum: te quoque ipſum id impediet, quo minus mortis munia exſequaris, & imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos: publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An iſta mora & ceſſatio ab impoſito quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter haec Graeca, σὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, poſſint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum: ſcilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus eſſet mortuos. An excidit particula ὡς, legendumque? σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, ὡς καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, *ut damno etiam affecturus ſis Plutonis imperium.* Videtur id maxime vero ſimile. Iens.

ead. l. 5. Καὶ τὴν Πλ. ἀ. ζημιοῦν) Ienſius excidiſſe putat ὡς, & legendum ὡς καὶ &c. Verum eiuſmodi incuriam apud optimos quoſque ſcriptores interdum reperias: neque ea, ut opinor, vitio iis vertenda, ſi, ut hoc in loco, ſenſus facilis & apertus lectorem decipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum eſt, culpandi. Solan. Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte, vel impeditius ſit expreſſum, non infrequens eſt: hoc ergo, quod ad implendam ſententiam ex proximo arceſſi debet, ſi poteſtatis fuerit eiuſdem, vix ullam habet difficultatem: ſin requiratur diverſae, vel etiam contrariae, longe maiorem. Hic in prima parte poſitum κωλύσει repeti non poteſt in ſequenti; ſed ex eo formandum eſt aliud illius membri ſententiae conveniens ποιήσει, ἀναγκάσει, aut ſimile quiddam τῷ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte ſuppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus Th. Wopken. Lect. Tull. I, c. 8, pag. 48, comparans Pauli I ad Timoth. IV, 3, κωλυόντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi

volunt, κωλυόντων γαμεῖν, κελευόντων δὲ ἀτ. βρ. Vide magnum Grotium, qui ex Phaedro protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. Liv. XXXVI, 17: *Rex — condidit ſe intra rupes; ne ante fauces quidem ſaltus, ut quondam Lacedaemonios fama eſt, ſed intra penitus retractis caſtris:* ubi in priore parte ſupplendum eſſe *poſitis*, nam *retractis* ibi locum non habere, monuit eruditiſſ. Dukerus ad Flor. II, 7, pag. 361, quem adire operae eſt pretium. Alia de hoc genere ſollertiſſime pertractavit I. Fr. Gronovius Obſ. IV, 2, p. 26, 27. Hemst.

ead. l. 13. Σὺ δὲ — δυνατὸν ἦν) An cuiquam haec placeant, neſcio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel, δυνατὸς ἦς· ſed prius magis placet; & ita emendaſſe virum aliquem doctum in margine ſui libri video. Solan. Nominativum tueri licet, ſi ſtatuas abſolutum: *de te vero*, vel, *ad te quod attinet, ſi poteſtas tibi foret in coelum aſcendendi.* Uſitata Graecis ſtructurae forma, quam nec Attici refugiunt. Iſocr. Panath. p. 257, Αἱ μὲν οὖν αἰτίαι — διὰ μακροτέρων μὲν αὐτὰς διῆλθον, αὗται δ' οὖν ἦσαν. Philoſtr. de V. S. II, p. 553, v. 31, ἡ μεσόγειος δὲ — ὑγιαίνει αὐτοῖς ἡ φωνή. Heliodor. I, p. 2, Ὁ δὲ αἰγιαλὸς, μεστὰ πάντα σωμάτων νεοσφαγῶν. Aelianus, quippe compoſitus ad ſophiſticam normam, nullo alio loquendi more aeque delectatur, quod obſervant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δέ. Novit Plato non tantum ἄκραν τὴν οὐράνιον ἀψῖδα, & τὸ τοῦ οὐρανοῦ νῶτον, ſed etiam coeli περιωπὴν, unde proſpectus in omnes terras pateat: in Polit. pag. 538 C. τότε δὴ τοῦ παντὸς ὁ μὲν κυβερνήτης — εἰς τὴν αὑτοῦ περιωπὴν ἀπέστη. Hic ille *ſummus coeli vertex, quem Iuppiter tenet, ſupra nubila ſupraque ventos ſedens in luce perpetua*, ut ait Claud. Mamertin. Genethl. Maximian. cap. 14. ſed idem quae ſcripſit in Grat. Act. pro Conſul. cap. 10, huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: *Si quis mortalium in aliquam coeleſtem ſpeculam nube ſublatus, paulo ante vidiſſet moeſta omnia — is ſi nunc in illud idem editum reponatur, ac deſpiciat cuncta laetantia* &c. Poëtis nota fuit — *interior coeli qua ſemita lucet Dis tantum, & cunctas iuxta videt ardua terras:* Stat. Th. IX, 641. Eſt autem περιωπὴ quodvis cacumen & editior locus, etiam montium, unde longe lateque proſpici poſſit: apud Philoſtr. de V. S. II, p. 553, ἐκ περιωπῆς τοῦ Παρνάσσου· idque ipſum ἐκ περιωπῆς proverbii ferme locum tenet: ἐκ περιωπῆς ἀποσκοπεῖσθαι Syneſ. p. 42 C. Καλῶ γὰρ ἅπαντας ὥσπερ ἐξ ἀπόπτου τινὸς καὶ μεσαιτάτης περιωπῆς μεγάλῳ καὶ ὑψηλῷ κη-

ῥύγματι. Gregorius Nazianzenus initio Stelit. I. HEMSTERH.

Pag. 33. *l.* 1. Εἰδώλοις) Εἴδωλα hoc loco pro umbris defunctorum ſumuntur. Id Virgilius per vocem *imago* expreſſit Aeneid. IV, 654: *Et nunc magna mei ſub terras ibit imago.* PALM.

ead. l. 7. Ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ π.) Virgil. Aen. V, 830, *Una omnes fecere pedem*, i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat interpres. Uſurpat iterum eandem aut ſimilem vocem Ἱστ. β, c. 45, & Z. Tρ. c. 47. SOLAN.

ibid. Τοῦ ποδὸς) *Pedis*, id eſt, funis, quo tenditur velum. BROD. Lapogogia. *Una omnes fecere pedem*, Maro &c. Eſt enim μεταφορικῶς pes ἱστίου, ut εὐνὴ ancora dicitur. *Ancora fundabat naves.* G. — Ita deſcripſit Solanus: la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi conſtat. L. Bayſio non latuit hic locus de R. N. pag. 619 B. eundem adhibuit La Cerda ad Virgil. Aen. V, 830, multos, qui de pedibus veli ſcripſerint, recenſens: verior tamen eſt, quam eius, Brodaei ſententia ad Anthol. II, p. 208. Ποδωτὰ λῖνα Lycophroni v. 1015, ubi vide, ſi tanti eſt, Meurſium & Potterum. HEMST. Achilles Statius ad Catulli Phaſelum annotavit, Luſitanos la Poia vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum. IDEM *in Addendis.*

in Schol. col. 2. *l.* 1. Τῷ πνέοντι) Nimirum ita ſcriptum fuerat in vetuſtis membranis: ὁ πνέων, ſcilicet ἄνεμος, ut alibi Noſter τὴν πνέουσαν dixit. HEMST.

Pag. 34. *l.* 5. Τοὺς Ἀλωέως υἱέας) Homer. Odyſſ. Λ. BROD. Vide D. Hoeſchel. ad Origen. in Celſ. IV, p. 174, qui utitur hoc loco. Celſus ibi perquam ridicule dicitur exiſtimaſſe, Moſem, cum turris ad coelum educendae hiſtoriam exponebat, παραφθείραντα τὰ περὶ τῶν Ἀλωαδῶν ἱστορούμενα τοιαῦτα περὶ τοῦ πύργου ἀναγεγραφέναι· calumniae depulſio facilis ex temporum ratione: ſed quod Origenes opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως πρὸ Ὁμήρου εἰρηκέναι, neutiquam probaverim. Ante Celſum autem iam diu homines exſtitiſſe impios, & de numero quidem Iudaeorum, qui narrationes Moſis de ſtructa turri, Homeri de exaggeratis ad coelum montibus eum in finem inter ſe compararint, ut pro fabulis utraſque peraeque habendas eſſe evincerent, oſtendit Philo Iud. Περὶ Συγχ. Διαλ. pag. 320 C. Εἷς μὲν οὖν ἐστιν (μῦθος) ὁ ἐοικὼς τῷ συντεθέντι ἐπὶ τῶν Ἀλωαδῶν, οὓς ὁ μέγιστος καὶ δοκιμώτατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος διανοηθῆναί φησι τρία τὰ περιμήκιστα τῶν ὀρῶν ἐπιφορῆσαι καὶ ἐπιχῶσαι. Recte quidem ut Philo διανοηθῆναι, ſic & Lucianus ἐθελῆσαι ἐπιθεῖναι· nam qui revera mon-

tes eos montibus involviſſe ſcripſerunt, ab Homero neſcio quo iure diſſentiunt; ſiquidem magnus poëta nihil aliud, quam tam arduae rei & incredibilis aggrediundae conſilium voluntatemque indicet: ideo Themiſtius *ατοπα φαντάσματα καὶ ἀλλόκοτα, ὁσῶν τινας ἐποικοδομήσεις καὶ ἀναβαθμοὺς εἰς οὐρανοὺς* vocat Orat. II, p. 56 B. ſatis erat immanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, Martem conſtrictum in vinculis habuiſſe. Ἀλωάδαι plurimum appellantur: Stephanus Ἀλώιον urbem eſſe Theſſaliae tradit, *ἣν ἔκτισαν οἱ Ἀλωάδαι καθελόντες τοὺς Θρᾷκας*· hic iam fabula remota tenue veteris hiſtoriae veſtigium apparet, quod ſi perſequi locus pateretur, in latius validiſſimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror Berkelium ibi notantem, nuſquam Ἀλωάδης fieri ab Ἀλωεὺς, niſi apud Stephanum: Holſtenius etiam, *num* Ἀλωεῖδαι; quin plures inſolens forma perculit: ad ſcriptoris, qui Ariſtotelem mentitur, de Mundo iſta verba p. 1, *καθάπερ οἱ ἀνόητοί ποτε ἐπενόουν Ἀλωάδαι*, veriorem eſſe ſcripturam Sylburgius obſervat Ἀλωεῖδαι· idque ipſum iamdudum ante Nanſio fuerat viſum ad Nonni P. E. I. VIII, 150. idem in Origene tentatum: neque diffitemur, Ἀλωείδας dediſſe Apollodorum I, p. 29, pro quo non raro Ἀλωΐδαι exarari ſolent. Utrumque Ἀλωάδαι & Ἀλωϊδῶν Pindari Scholiaſtes habet intra paucos verſus ad Π. Δ, 156. Themiſt. p. 36, *οἵους ᾄδουσι τοὺς Ἀλωάδας οἱ ποιηταί*· ſed pag. 79, *ὅστις ἂν μὴ παρίησι τοὺς Ἀλωΐδας εἰς ἀποπληξίαν*. Ego tamen ut in re comperta non vereor affirmare, multo ſaepius Ἀλωάδας, ſi quis inquirat, in veterum ſcriptis repertum iri, quam Ἀλωείδας· adeo ut temeritatis abſolvi nequeat, qui morem ſcribendi receptiſſimum ad formam patronymicorum, quae ab *ευς* deſcendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam Ἀλεάδαι vel Ἀλευάδαι titulum fabulae Sophocleae, de qua Caſaubon. ad Athen. VII, 4, & Io. Meurſius, ubique corruptum eſſe, refingendumque in Ἀλωάδαι· cui ſuſpicioni mirifice favent verſus inde ab Aeliano adducti de Anim. VII, 39. nam ipſa vel cerva, vel Diana in cervam mutata, quae cauſam interitus Aloidis attulit, deſignari videtur: drama vero fuiſſe Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. HEMST.

ead. l. 8. Εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἕξειν, οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανὸν) Sic male diſtinctus in poſtrema parte hic locus legitur, etiam in Aldina editione. Interpunge autem, *εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ· ἱκανὴν ταύ-*

την κλίμακα ἕξειν οἰομένους &c. Nec aliter video diſtingui in Florentina. Plana ſunt omnia: *Homerus poëta ait, duos Aloei filios, cum pueri etiamdum eſſent, olim ſtatuiſſe radicitus evulſam Oſſam Olympo ſuperimponere; deinde & huic Pelion: idoneam hanc arbitrantes ſe habituros eſſe ſcalam, etiam ad in coelum aſcendendum.* IENS.

ead. l. 11. Νῶ δὲ) In Cod. Flor. *νῦν δὲ, οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῷ θεῶν.* BOURD.

ead. l. 15. Δύ᾽ ὄντες) *Hic δύ᾽ ὄντες pro δύ᾽ ὄντες μόνον dictum eſſe manifeſtiſſimum eſt,* inquit H. Steph. App. ad Scr. de D. A. p. 105, additis e Luciano pluribus eiuſmodi locis; in quibus equidem quid opus ſit ellipſi, nullus video, atque adeo lubens ſequor exactiſſimum iudicium Dukeri ad Thucydid. IV, 92. HEMST.

Pag. 35. *l.* 2. Τοῖν βρεφυλλίοιν) Otum & Ephialtem intelligit Lucianus. Adi citato nuper libro Homerum, ubi & hoc eſt, *αὐτὰρ ἐπ᾽ Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον.* BROD.

ead. l. 6. Ἰδιώτης) *Ignarus literarum,* non *ruſticus,* ut habet interpres. CLER.

ead. l. 8. Οὕτω ῥ. συντιθεὶς) Nihil eſt hic, quod magnopere offendat: neſcio tamen quo pacto magis blanditur, *ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν· οὕτω ῥαδίως συνετίθει τὰ ὄρη.* Illud autem *ἀπὸ δυοῖν στιχοῖν* pro *δυσὶ στίχοις* non aliter eſt dictum, quam *ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης, ἀπὸ τροχιλιᾶς ἀνιμᾶν* Theophr. H. Pl. IV, p. 76. *ἀπὸ ῥαβδίου οἰακίζεσθαι* Strabo XVII, p. 1184 B. Vide Kuſter. ad Ariſtoph. Equ. v. 535. Duker. ad Thucydid. VIII, 87. HEMST.

ead. l. 12. Ὡς διαδέξοιτό ποτε αὐτὸν) Poſtulare videtur legitimus orationis curſus, *ὡς διαδέξαιτό ποτε αὐτὸς ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα· διαδέξαιτο,* ut *ἀναπαύσειεν· αὐτὸς* vero concinnius ad Herculem pertinebit, quam ſi cumulate *αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα* ſcribatur. HEMST.

Pag. 36. *l.* 5. Ἐξειργάσμεθα) Veteres edd. *ἐξειργασόμεθα.* *B.* 2. *S.* & *A.* *ἐξειργασάμεθα.* Sed genuinum eſt, quod repoſuimus. SOLAN.

Pag. 37. *l.* 1. Τῶν κρανίων) An *συντριβέντες τὸ κρανίον*; placet. GUYET.

ead. l. 7. Εἴγε καὶ ἰδεῖν) Particula ſaepius eum in modum poni ſolita, ut intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis ſententiam: *conandum eſt aliquid, & cum nonnullo periculo huc aſcendendum, ſiquidem, o Charon, perſpicere velis omnia.* HEMST.

ibid. Οὐκ ἔνι) *Non licet.* BROD.

ead. l. 9. Φείδου μὴ) Benedict. *Ne pedem in lubrico ponas:* immo, *ne parcas pedem in lubrico ponere.* GUYET.

in Schol. col. 1. *l.* 4. Τὰ γὰρ πρὸς) Amſt. ed. ἡ γὰρ & ἐνέτριψα τὴν λ. quod ne Graecum quidem eſt: utrumque recte legebatur in libro Voſſiano, conſentiente Thoma Mag. in Ἔπαθον τὴν ψυχήν. HEMST.

Pag. 38. *l.* 1. λίμνην) *Mare.* BROD.

ead. l. 14. Ὅτι γελῴην) Hic iterum ὅτι male coniungitur, ubi legitur, καὶ ἤρου με ὅτι γελῴην· ſcribe ὅ, τι. *Et rogabas me, quid riderem.* Plane ſic in Florentina. Apud Homerum quoque Il. A, 64, illud ὅ, τι perperam coniungitur: Ὅς κ' εἴποι, ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. Sed ſcribe, Ὅς κ' εἴποι ὅ, τι τόσσον &c. *Qui dicat, quid* (ob quam cauſam) *adeo iratus ſit Apollo.* Ita diſtinctum hunc Homeri locum olim lectum fuiſſe, liqueat ex Heſychio, non aliter haec verba referente; qui ipſe quoque una literula multatus eſt, Ὅ, τι τόσον, διότι τοσοῦτον· lege ex Homero τόσσον. IENS.

Pag. 39. *l.* 2. Ἐς τὴν ὑστεραίαν) Haec in libris publicatis interpunctio ſequentibus annectit; nec diſſentiunt interpretes: ego contra cenſui κληθεὶς εἰς τὴν ὑστεραίαν iungi oportere: huic ergo diſtinctioni verſio quoque reſpondet. HEMST.

ead. l. 15. Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς) Homer. Il. E, 127. BROD.

ead. l. 16. ΧΑΡ. Τί ἐστιν;) Vereor, ne praeter Luciani voluntatem Mercurii ſermo ſit interciſus: illi, quod nunc incommode Charonti tribuitur, eſt aſſignandum; quid enim aptius, quam ut recitatis Homeri verſiculis ſtatim quaerat, τί ἐστιν; ἤδη ὁρᾷς; HEMST.

Pag. 40. *l.* 1. Ὡς πρὸς ἐμὲ) *Si mecum componatur.* BROD.

ead. l. 2. Προδίδασκέ με) Quorſum ſpectet προδιδάσκειν, quidve Charon ante doceri velit, non capio; quandoquidem acutiſſimam aciem repente nactus nihil nunc aliud expetit, quam ut, quae in terris ab hominibus gerantur, ſibi Mercurius demonſtret, interrogantique ſingula reſpondeat. Videtur in προ neſcio quid haerere vitii. HEMST.

ead. l. 4. Ἀμελέτητον) Scriptura optima, quam P. L. & ed. *I.* exhibent. Reliquae ἀμελῆ, quod ſervari quidem forſan potuerat, ut Μισθ. c. 25. ſed ne MSS. Codd. & Iuntinae auctoritatem ſequi dubites, vide Ἀλ. cap. 18, & Παρασ. c. 60, ex quibus omnibus, quid inter has voces diſcriminis ſit, facile perſpicies. SOLAN.

ead. l. 13. Ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν) Cum vertiſſet Moſellanus, *atque tridente velut unco quodam hamo inie-*

ſto, contraxit Benedictus, *& iniecto tridente tanquam quodam hamo.* Quod cui poteſt placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus, τορύνην paſſim ab Grammaticis exponi κινητήριον τῆς χύτρας; quod & commodiſſime & facete ab ridiculo Luciano & Neptunum traducente in perſona Charontis videtur dictum, non ſecus ac ſi mare eſſet eius olla culinaria. GRON.

ead. l. 14. Τορύνην) *Tudiculam.* BROD.

ibid. Τὰς θυέλλας) Sumta ſunt ex Od. E, 291; ubi pro — πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας videri poterat legiſſe Lucianus, ὀρόθυνε θυέλλας· ſed memoriter haec, verbis non annumeratis, citaſſe Noſtrum credo: quae etiam eſt cauſa, cur ὠρόθυνε augmento ſuo inſtructum non repudiem. Nicetas Man. Comn. II, p. 109, ὡς ἀχανεῖς ἀμπώτιδες καὶ σύρτεις, αἱ κῦμα ὀρθὸν ἐπαιγίζουσιν, εἰς τὰς μάχας ἐπωγκοῦντο καὶ ὠροθύνοντο. HEMST.

ead. l. 15. Ὀρόθυνε) Ex Homero emendavimus, quod in omnibus legebatur ὠρόθυνε. SOLAN.

in Schol. l. 1. Τορύνον) L. τορύνην· & ita legiſſe Excerptorem video. SOLAN. Non aliter in *V.* ſed quid ſibi velit Scholiaſtes, parumper obſcurum eſt. Non equidem improbavero tudiculam explicari εἶδος ξύλου στρογγύλου, quoniam talis in materia lignea figura ſatis huic inſtrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ σκαμβὸν &c. quod ſi τορύνην exponit, ſcribendum potius fuerat ἤ τι σκαμβὸν ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, Τὸ σκαμβὸν ξύλον οὐδέποτ' ὀρθὸν, ut apud Suidam legitur & Mich. Apoſtolium, vel, ut in App. Vatic. C. III, n. 100, Τὸ σκαληνὸν (eum in modum refingo σκαλικὸν) ξύλον οὐδέποτε ὀρθοῦται. Ideone haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum oſtenderet? HEMST.

Pag. 41. *l.* 4. Αὐτῇ Σκύλλῃ καὶ Χ. καὶ Κ.) Id eſt, *cum ipſa Scylla & Charybdi* &c. GUYET. Charon indicaturus Mercurio, unde & ipſe multos memoria comprehenſos habeat verſus Homericos, facetiſſime narrat, eo, quo Homerum defunctum traiiceret, tempore incidiſſe gravem tempeſtatem, Homerumque nauſeabundum evomuiſſe plurima ſuorum carminum una cum Scylla, Charybdi & Cyclope. Ita ſimpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne interpretem ſequi vertentem, *Nauſeabundus ille ipſi Scyllae, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomuit*, & ſtatuere, Homerum, ubi ἄνοστον πλοῦν navigaret, *illuc, unde negant redire quemquam,* tranſvectum eſſe fretum inter Siciliam & Italiam?

Quo quid pote inſulſius? Non intellexit bonus Noſter, τὰ, ἀπίμεσε τῶν ῥαψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι, eadem eſſe, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλῃ &c. quam praepoſitionem ſaepe ſubaudiendam relinquunt Graeci. Iens.

ead. l. 5. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου) Haec imago animo Luciani primum non eſt obiecta. Pictori Galatoni eam debuit, de quo ſic loquitur Aelian. V. H. XIII, 22: Γαλάτων ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμημεσμένα ἀρυομένους. Vide interpretes ad hunc locum. Cler.

ead. l. 8. Τίς γὰρ ὅδ᾽) Verſus ex Iliad. 3. Bourd.

ibid. Ἠΰς τε, μέγας τε) Homer. Il. Γ, 226. Brod.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Γελάτω) Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut librarii appareret imperitia, qui non vidit hic eſſe nomen pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuere, coniicerentur. Legendum eſt, ὅτι Γαλάτων, ut liquet ex Aeliano V. H. XIII, 22, ex quo lux huic loco haud dubia, qui viciſſim Aelianum tuebitur adverſus eos, qui fruſtra eum emendare conati ſunt. Cler. Cum Clerico facio: longe alius eſt Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae praeceptor, de quo Perizonius cogitabat. Ceterum haec Scholiaſtae verba iam fuerant a Fr. Iunio in lucem prolata Catal. Artif. in *Galato*. Vide praeſtantiſſ. Fabricii B. G. I, c. 7, § 1. Hemst.

ibid. l. 8. Ζ' γὰρ καὶ στ' στάδια) Errat Scholiaſtes. Octo ſtadia miliare conficiunt. Solan. Καὶ στ', quae deleri volebat Solanus, intelligenda ſunt καὶ ἥμισυ· perſimilis eſt ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium ſignificant. Facile Scholiaſten erroris abſolvent, quae diſputavit Dodwellus Diſſ. de Per. Anon. Eux. Mar. § 4, 5. Hemst.

ibid. l. 11. Φασὶ γὰρ &c.) In vicem peccatorum ed. A. φασὶν αὐτὸν — στῦλον τροπίδιον — ἑταίρους τε — ὑπεξαγεῖν genuinas Voſſii membranae lectiones reſtituimus. Mox impreſſum fuit ὅτι καὶ τοῦ ζῆν &c. quod & a veteri lectione diſcedit, & ſtructuram legitimam violat. Hemst.

ibid. col. 2. *l.* 2. Ὑποβάντα) Strabo VI, pag. 263 A. ὑποδύντα. Solan.

ibid. l. 8. Κορμῷ μεγάλῳ) Adde ex Strabone ἐσφηνωμένῳ. Solan.

ibid. l. 12. Ἀφύκτῳ) Vitium *V.* ἀφύκῳ bene correctum fuit in ed. A. De caſu Milonis breviter & ſatis commode vetus interp. ad Ib. Ovid. v. 611. Milo Crotoniates fretus viribus ſuis, quercum hiantem diducere conatus eſt: ſed cuneis exeuntibus in medio conatu ſubſtitit praeda lupis. Propius etiam ad Scho-

haſtae noſtri narrationem accedit Gell. N. A. XV, 16. Verum Euſtathius ad Dionyſ. Perieg. v. 369, dum concinnae brevitatis ſophiſticum acumen affectat, paene ridiculus evaſit: ἀποσφηνωθεὶς δένδρῳ τὰς χεῖρας, ἐν τῷ τῆς οἰκείας ῥώμης πειρᾶσθαι, σφιγκτῷ θανάτῳ τὸν βίον μετήλλαξε. Hemst.

Pag. 42. *l.* 5. Μηδὲ ξυνεὶς) Haec mihi non accommodatiſſime videntur ad integram, quae praeceſſit, ſententiam reſpondere: etiamſi mutes tempus ὑποσκελίσει, parum adiumenti, me iudice, contuleris. Forte orationis impeditae in ipſo Luciano haeret culpa: non enim aeque ſemper ſtilus, quamvis attento, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. Hemst.

ead. l. 8. Τί οὖν;) Vide, quae notavimus ad pag. 157, l. 12. Hemst.

ead. l. 13. Ἐμπίδα) Male ἐλπίδα. Bourd. Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα repoſuit Bourdelotius, ſed pro ὥπως, quod in editis eſt, ſcribendum ὅπως· οὐχ ὅπως eſt *nedum*: uſus etiam eſt in Prometheo & alibi. Graev. In *B.* 2. quam ſecutus videtur Bourdelotius, mendoſe legebatur ἐλπίδα· at ſi alias inſpexiſſet, recte, ut hic vides, legiſſet. Solan.

Pag. 43. *l.* 4. Ἐλασείοντι ἐπὶ Λ.) Ingenio Luciani facetiſſimiſque iocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen eius dotes tam inepte admiror, ut, ſi quid reprehenſione dignum admiſerit, excuſandum putem. Sane mallem, quando hiſtorias veteres, quod ſaepe ſolet, attingit, examen accuratius maioremque curam adhibuiſſet, & partam elegantiſſimae venuſtatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulaſſet. Nuper admodum Aſſyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque eſſe Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Croeſum adoriatur, regnoque ſpoliet. In his ordo rerum geſtarum non conſtat: nam quamlibet in hiſtoria Cyri ſcriptores antiqui diſcrepent, huc tamen omnes ſimul conſpirant, prius aliquot annis, quam Babylon fuerit in poteſtatem redacta, Croeſum Lydoſque ſuccubuiſſe. Si Xenophon in hac cauſa teſtis idoneus placet, hoc, cum Cyrus annum aetatis ageret trigeſimum, acciderit; illud tribus admodum annis poſt. Ab ea ratione non parum diſcedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri ſecundo, vel quinto & quinquageſimo, Babylonem in primo & ſexageſimo. Utcunque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum eſt, Lucianum, dum haec ſcribebat, ad hiſtoriae veram ſeriem animo fuiſſe minus attento: potuiſſet alioqui, ſi eam in

curam paulo diligentius incubuiſſet, & ingenio ſimul ſervire, & rerum geſtarum fidei. HEMST.

ead. l. 8. Τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος) Loquendi formulam illuſtravit Ienſius ad N. Δ. p. 157, l. 8. Αἱ δὲ Σάρδεις, inquit Strab. XIII, p. 928 B. πόλις ἐστὶ μεγάλη, νεωτέρα μὲν τῶν Τρωϊκῶν (quod ut de nomine Straboni forte concedam, de ipſa tamen urbe, vel arce ſaltem, minime dedero) ἀρχαία δ' ὅμως, ἄκραν εὐερκῆ ἔχουσα. Arx ſane munitiſſimi operis, & prorſus inexpugnabilis futura, niſi Meles ſive Myles portentoſum leonem, ex pellice ſibi natum, ea ſola parte, quae penitus inacceſſa videbatur, circumferre neglexiſſet: Herodot. I, 84, ex quo Dionis Chryſoſtomi non intellectum Caſaubono locum egregie declaravit Henr. Valeſius ad Exc. Nicol. Damaſc. p. 68. Adverſus Cimmerios, deinde & Athenienſes diu poſt tuta ſtetit: Herodot. I, 15, V, 100. Cuius arte capta fuerit a Cyro, tradidit Herodotus: ab Herodoto tamen nonnihil abit Xenoph. K. Π. VII, p. 107, ubi τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεσι commemoratur, & τὰ ἀποτομώτατα δοκοῦντα εἶναι τῶν Σαρδιανῶν ἐρύματα, quam lectionem propter triplicem Luciani murum ſervari velim. A Polyaeno duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diverſis ſcriptoribus petita: prior VII, c. 6, § 3, quem habeat auctorem, ignoro; poſterior § 13, perinde a Frontino deſcripta III, 8, § 3, a Cteſia fluxit, ut oſtendunt eius Excerpta p. 635, v. 30. Sed Croeſi filiae Nanidis opera, pactis Cyri nuptiis legitimis, arcem eſſe proditam cecinerunt Licymnius & Hermeſianax, teſte Parthenio Erot. cap. XXII, quibus Muſarum famulis quatenus habenda ſit fides, lectori ius arbitrandi facio: ita vero Parthen. περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἕξει γυναῖκα αὐτὴν, κατὰ τὴν ἄκραν, μηδενὸς φυλάσσοντος δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους. Ideo gazae regiae theſauriſque cuſtodiendis munimentum opportuniſſimum: Polyaen. IV, c. 9, § 4: Σέλευκος τὴν Σαρδέων ἄκραν ἐπόθει (ita legendum iudico pro ἐπόρθει) τοὺς ἐν αὐτῇ θησαύρους Θεοδότου φυλάσσοντος· τοῦτον θησαυροφύλακα Λυσίμαχος ἔταξε· μὴ δυνάμενος τὴν ἄκραν ἐχυρὰν οὖσαν ἑλεῖν. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detruſi, ut evadendi ſpes omnis praecideretur: eundem vide VI, c. 49. Arx autem urbi adiungebatur per Πρίονα, (nomen a figurae ſimilitudine ſumtum autumo) cuius τεῖχος ἀφυλακτούμενον cum Lagoras Cretenſis obſervaſſet, ſollerti conſilio viam expugnandae poſt diuturnam obſidionem urbis invenit: hiſtoriam narrat Polyb. VII, pag. 705, meminitque

τῆς προϋπαρχούσης δόξης περὶ τῆς τῶν Σάρδεων ὀχυρότητος. Arcem Charon Lampſacenus vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλήϊον, referens Athenienſes Ionibus opitulatos ἑλεῖν τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιληΐου· verba nobis deſcripſit Plutarch. Περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. p. 861 D. HEMST.

ibid. Τὸ τριπλοῦν τεῖχος) Ἔχουσαν ſubaudio. BROD. Τὸ περιβεβλημένην, aut quid ſimile deſiderari videtur poſt τὸ τεῖχος. GUYET.

ead. l. 10. Σόλωνι) Ne quis hic forte ficta ſuſpicetur, quae de Solone cum Croeſo habet, adeat Plutarch. in Sol. & Herodot. I, pag. 7, ubi eodem ferme, quo hic, modo diſſerentem cum Croeſo Solonem audies. Meminit & Diogenes Laërtius illius colloquii p. 12. Menagius tamen addubitat ob rationem temporum. SOLAN.

Pag. 44. *l.* 2. Οὐδὲν ἀγεννὲς) Quid aliud erat exſpectandum ab homine liberrimae indolis, libertatiſque amantiſſimo, cuius ſumma ferebatur apud Graecos ſapientiae fama? Herodotum adumbravit Noſter, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita οὐδὲν ὑποθωπεύσαντα, ἀλλὰ τῷ ἐόντι χρησάμενον λέγειν &c. Inhumanius eſt, neque Herodoteum, quo ſtatim Solonem impetit Croeſus, convicium καθάρματος. Verum ordinem eorum, qui beatiſſimi iudicio Solonis ſunt pronuntiati, Lucianus invertit: Tellum priore, poſteriore loco iuvenes Argivos poſuit Herodotus, ſive aequum exiſtimans, ut popularis ſui Solon primam rationem haberet, ſive potius aetatis, qua vixerunt, intervallum ſecutus: Charon certe mox, ſimul atque Cleobin & Bitonem audivit nominari, agnoſcit eos τοὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας· unde quid aliud colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur, quam utroſque vivente Solone, vel paulo ſaltem ante, beatam illam mortem obiiſſe. Κλέωβις autem in hodiernis Herodoti editionibus impreſſum eſt; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris annotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui teſtem Herodotum adhibent, Κλέοβιν appellitant; quem ſcribendi modum neceſſitate metri probat, quod in Stobaeo legitur p. 603 Epigramma: Οἵδε Βίτων Κλέοβις τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοισιν Ζεύγλαν ζευξάμενοι &c. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut Suidas oſtendit in Κροῖσος· τῆς μητρὸς αὐτῶν Θεανοῦς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης καὶ μελλούσης πομπεύειν τῇ πατρίῳ ἑορτῇ ἐπὶ ἀπήνης μέχρι τεμένους τῆς Ἥρας· haec ab alio fonte ſunt hauſta, itidemque quod Hyginus tradit, Cydippen, poſtquam du-

plicis domeſtici funeris exemplo didicerat, nihil eſſe melius mortalibus, quam mori, mortem obiiſſe voluntariam. Illorum vero, a quibus haec hiſtoria, *fabulam notam* Cicero vocat, ſit narrata, indicium petes a viris eruditiſſimis I. A. Fabricio ad Sext. Empir. P. H. III, § 231, I. Daviſio ad Cicer. T. D. I, cap. 47. HEMST.

ead. l. 4. Κλέοβιν καὶ Βίτωνα) De his Herodot. I, 32. Plato etiam in Axiocho, vel de Morte. SOLAN.

ead. l. 5. Τοὺς τῆς ἱερείας π.) Lege, ΧΑΡ. Τοὺς τῆς ἱ. π. venuſtius enim eſt haec a Charonte dici, quam a Solone. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ πρῶτα) *Primas*. BROD.

ead. l. 11. Τέλλος) *Telaus* in quibuſdam Diogenis Laërtii codicibus ſcribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic omnes impreſſi, exceptis Fl. & *I.* quae Τέλος habent: ſed eaedem Τέλλον recte exhibent Ἱστ. β, c. 17. SOLAN. Ad Diogen. L. I, 50, vide Menagium. Τέλος ſcribatur, an Τέλλος, parum intereſt: vetuſti Graeci literas geminare vix unquam ſolebant: Σέλλος, Σέλος· Ἕλλος, Ἕλος· Σελλασία, Σελασια· Πελλὸς, Πελὸς, nullo diſcrimine ſeparantur. Antiqua ſcriptio deluſit interpretem Dionis Chryſ. p. 593 D. ut pulchre Caſaubonus obſervavit. Themiſt. Or. XVIII, p. 211 D. Κροῖσον μὲν οὐκ ἀπέφηνεν ὁ Σόλων ὀλβιώτατον τῶν τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργείους νεανίσκους. ubi, tametſi non ignorem, quomodo defendi poſſit τὸν Ἀθηναῖον, profecto malim Τέλον vel Τέλλον Ἀθηναῖον. HEMST.

ead. l. 15. Πρὸς τὸ τέλος) Reſpicit Solonis dictum, de quo Auſon. BOURD. Sententiam Solonis, quam Ariſtoteles argumentis ſanequam levibus impugnat Eth. Nic. I, c. 10, certatim Tragicos imitari monent B. Martin. V. L. I, c. 1, verſus Euripidis ex Androm. v. 100, qui ſunt ipſius Andromachae, perperam Hecubae tribuens, & Ioſ. Barneſ. ad eum locum & Heracl. v. 865. Cum ergo Deïanira Trachinias Sophocleas ſic inciperet, Λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανεὶς, Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοι (ἐκμάθοις) βροτῶν, πρὶν ἂν θάνοι τὶς, οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἴ τῳ κακὸς, notare operae pretium duxit Scholiaſtes eſſe μεταχρονισμόν· μεταγενέστερος γὰρ Σόλων ὁ μηδένα μακαρίζειν δεῖν πρὸ τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀποφηνάμενος. Vide Cicer. de F. B. &. M. II, 27, & Daviſ. p. 164. Similes veterum ſententias plena manu ſuppeditabit Stob. Ecl. cap. CIII. Porro legendum puto καὶ τοῦ ἄχρι πρὸς τὸ τ. &c. Dion Chryſ. p. 598 C. ὧν τὸν μὲν ὁ θάνατος ἤλεγξεν. HEMST.

Pag. 45. *l.* 4. Τὸ πορθμεῖον αὐτὸ) Inepte haec vertuntur,

ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν, ſed cymbam ipſam harum rerum iudicio dignam cenſes: cum ſit, *ſed cymbam ipſam exiſtimas eſſe, ubi de talibus iudicium fieri neceſſe ſit.* GRAEV.

ead. l. 7. Μισθὸν τῶν χρησμῶν) Notum eſt oraculum, quod iterum tangit Z. Ἐλ. c. 14 & 20, ubi vide Notas, & c. 43. Latine apud Ciceronem ſic exſtat: *Croeſus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim.* SOLAN.

ead. l. 11. Ὕπωχρον) Infra vocat ὠχρὸν καὶ βαρὺ κτῆμα. Colorem hunc, qui iam non plane pallidus, ſed luteus & flaveſcens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: Baſil. Caeſar. T. II, p. 66 B. *ὠχρότεροι τάχα τοῦ χρυσοῦ γενήσονται οἱ τοῦτον σωρεύοντες.* Quos Sappho ornate dixerat *χρυσείους ἐρεβίνθους* in Epit. Athen. II, p. 54 F. veteres explanarunt *τοὺς κατὰ πύξον ὠχροὺς*, teſte Euſtath. ad Il. N, p. 948, v. 45. Eundem habet uſum *χλωρὸς*, ſic ut ab *ὠχρὸς* ſaepe minimum diſcrepet; quod oſtenderunt Foeſ. Oecon. Hipp. & Graevius ad Heſiod. Ἀσπ. v. 231; quam ob rem pari iure auro convenit. Artemidor. I, cap. 79, p. 67, *χλωρὸς γὰρ ὁ χρυσὸς καὶ βαρύς.* ſcite Diogenes rogatus, *διὰ τί τὸ χρυσίον χλωρόν ἐστιν, ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας,* apud Diogen. L. VI, 51, quaſi pallidum foret a timore; quippe notum eſt Homeri *χλωρὸν δέος.* Dictum autem ſapientiſſimi canis in iambos redegit neſcio quis Comicorum: *Τί ποτ' ἐστὶ χλωρὸν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσίον; Δέδοικ' ἐπιβουλευόμενον ὑπὸ πάντων ἀεί·* exſtant in Ariſtophan. Schol. ad Pl. v. 204. Latinis itidem *aurum pallidum*: notum eſt illud Statii IV Silv. VII, 15, *Pallidus foſſor redit, erutoque Concolor auro.* In Paulino Epiſc. Nol. ad Nicet. v. 269 legendum, *Pallidos auri legulos in aurum vertis* — pro *callidos.* HEMST.

ead. l. 13. Ἀοίδιμον ὄνομα καὶ περιμάχητον) Importuna his ſubiicitur nota Bourdelotii, quae plane hinc relegari debet, cum nihil *τὸ περιμάξαι* & *περικαθᾶραι* ad vocem Luciani: ne dicam futiliter citari Caſaubonum ad *Theophilactum*, pro *Theophraſto.* GRON. Ex poëta aliquo, Pindaro forſan, habere videtur. Ni id ſit, credo aut *πρᾶγμα* ſcripturum fuiſſe pro *ὄνομα*, aut pro *ἀοίδιμον πάντιμον*, ut Ῥητ. c. 1. Certe Fl. *ἔντιμον* hic habet. SOLAN. Si quid omnino mutandum foret, pro *πρᾶγμα* maluiſſem *χρῶμα*, vel *κτῆμα·* ſed ſarta tecta maneat optima lectio. *Ἀοίδιμον* autem eo minus eſt ſollicitandum, quod in Fl. quoque planiſſime reperiatur: alius eſt loci, ut mox videbimus, illud *ἔντιμον*, & huc per culpam errantis oculi relatum.

Περιμάχητον vero, quod tam acri ſtudio petitur, ut eius poſſeſſionem mutuis certaminibus & dimicando alter alteri praeripere conetur. Proprie Noſter in Tim. cap. 21, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς· & Strabo XIV, p. 945, Samos εὐδαίμων, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ περιμάχητον γενέσθαι. Helenae, quae Luciano οὕτω δή τι περισπούδαστος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, Vol. II, p. 70, περιβλέπτον καὶ περιμάχητον τὴν φύσιν ἐποίησε Iuppiter: Iſocrat. pag. 211 C. unde περιμάχητον εἶδος vocatur ab Agatharchide apud Phot. p. 719, v. 34. Haec ipſa ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a Vulcano nuptiale munus, in mare proiecit εἰποῦσα ὅτι περιμάχητος ἔσται, ut refert Diogen. L. I, 32. Thucydid. VII, 84, καὶ οὐδὲν ἧσσον ἐπίνετό τε (τὸ ὕδωρ Ἀσσινάρου) ὁμοῦ τῷ πηλῷ ᾑματωμένον, καὶ περιμάχητον ἦν τοῖς πολλοῖς· non male Schol. σπουδαιότατον, *deſideratiſſimum*. Demades p. 180, v. 13, Athenae τὸ περιμάχητον καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἄστυ· quod palam Dionyſ. Halic. imitatur A. R. V, p. 326, v. 16, τοῖς περιμαχήτοις καὶ θαυμαζομένοις ὑπὸ τοῦ κοινοῦ βίου πράγμασι. Apud Xenoph. Symp. p. 513, v. 30, paupertas πρᾶγμα ἥκιστα περιμάχητον, res, quam pauci vel nemo valde ſibi expetendam ſtatuat, aut adipiſci laboret. Contra divitiae, atque ipſum illud, quod Charon miratur, aurum: Aeneas Soph. Ep. V: Χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ περιφανεῖς ἐσθῆτες τοῖς μὲν πολλοῖς περιμάχητον, ἀβέβαιον δὲ χρῆμα, καὶ οὐχ' ἑστηκὸς, οὐδὲ τοῦ ἔχοντος ἀληθῶς. HEMST.

ead. l. 16. Τοῦτο μόνον ὅτι) Dilucide Florentina ſola, ἔντιμόν τι· ceterae omnes quaſi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e membranis fluxerit, necne, mihi ſane non liquet. Primum dubitabam, an idem ſenſus aeque eleganter minima lectionis Florentinae mutatione poſſet obtineri, εἰ μὴ ἄρα ἕν τι μόνον, ὅτι βαρύνονται &c. Deinde non difficile videbatur ipſam illam lectionem tueri & integram conſervare, modo unica tantum litera, cuius ſpatium vacabat, ex reliquis edd. adderetur, εἰ μὴ ἄρα ἔντιμον, ὅτι βαρύνονται &c. Sententia planiſſima, niſi fallor, & perquam opportuna: *Equidem non video, quid in iſto auro boni inſit, niſi forte honorificum exiſtimetur, honorem aliquem afferre videatur, quod ferentes gravet, ſuoque pondere premat.* Equidem, ſi libri veteres addicant, nihil eſſe cauſae video, cur ſcriptura proba, & intellectu neutiquam obſcura, repudiari debeat. HEMST.

Pag. 46. *l.* 7. Ἐκλέγων) Uſus eſt verbo proprio in cogendis colligendiſque vectigalibus & penſionibus: quare de publica-

nis eſt frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλος. Poll. VIII, 114, IX, 31. Harpocr. in Πεντηκοστή. Aeſchin. in Timarch. pag. 17, v. 3, μαρτυρίαν τελώνου του παρὰ Τιμάρχου τοῦτο ἐκλέξαντος τὸ τέλος. Structura minus uſitata fraudem interpreti fecit apud Plutarch. περὶ Πολυπρ. p. 518 E. τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα — οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν· *publicanis ſuccenſemus, non quando vectigal eorum, quae palam importantur, exigunt.* Hinc ἐκλογεῖς non ſolum apud Athenienſes οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut Harpocration ait, quamquam accuratius a Suida duplex eorum ordo diſtinguatur, ſed alibi quoque noti. Ariſtides de ſe T I, p. 611 B. ᾑρέθην ἐκλογεύς· & Capito φόρων ἐκλογεὺς Philoni Πρ. πρὸς Γ. pag. 1020 E. qui poſtea de eodem homine rapaciſſimo ſubiungit, ἐξ ὧν νοσφίζεται καὶ παρεκλέγει, ποικίλον τινὰ καὶ πολὺν πλοῦτον ἤθροικώς· ſicut a Demoſthene dicitur παρεκλέγειν τὰ κοινά· apud hunc rectene Gelenius *quaeſtorem*, apud illum Canterus *coactorem* verterint, iam non diſquiro: coactoris certe miniſterium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem Aeacum habuimus τελώνην ſupra c. II. Praeterea ἐν θαύμασι τοὺς χαλκοῦς ἐκλέγειν Theophr. Ch. Eth c. VI, p. 30, ad quae Caſaubonus hunc Luciani locum adhibuit, ſed per errorem ſcribens χαλκοῦν ὀβολόν· & p. 32, τοὺς τόκους εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγειν, id eſt, τοὺς ἐκλελεγμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν· ubi ſecus olim ad Poll. IX, 63, n. 70, exiſtimavi reponendum ἐπιλέγειν· quod etſi per me iampridem ipſe animadvertiſſem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti doctiſſimo Needhamo: τόκους ἐκλέγων Pollux annotavit III, 85. Μισθὸν οὐκ ὀλίγον ἐκλέγων Liban. T. I, pag. 793 C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit Dion Caſſ. XLII, p. 208 D. alibique. HEMST.

Pag. 47. *l.* 3. Τῶν πλίνθων) Herodoto ſunt ἡμιπλίνθια, quorum ſtudioſe menſuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plurimi vocant: Euſeb. Προπ. Εὐ. V, p. 211 D. Gregor. Nyſſ. T. III, p. 319 A. τῶν πολυταλάντων τοῦ Κροίσου πλίνθων. Utrumque iungit Themiſt. Or. XIX, p. 226, ubi Apollinem dicere facit, ſe Croeſum utique vilipendiſſe, καίτοι ἐμπλήσαντα τὸν σηκὸν πλίνθων χρυσῶν καὶ ἡμιπλινθίων. Modo ἐπακούσωμεν οὖν, etſi vix quidquam refert, Charonti libens dedero. HEMST.

Pag. 48. *l.* 1. Τοῦ βελτίονος) Confer adverſus aurum & argentum pro ferro diſputantem Tertullian. de Cult. Femin. c. IV. Idem fecit Clemens in Paedag. aliique Patrum, philoſophos, praeſertim Stoicos, imitati. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπὶ ἢ Λυδοῖς) Haec ita ſunt ſcripta, ut Cyrum

priorem arma Lydis intuliſſe ſignificent: ab omnibus tamen hiſtoricis Croeſus auctor belli perhibetur, ſive ſociis Babyloniis auxilium laturus, ſive nimio plus, quam ſibi tutum foret, creſcere rem Perſicam ratus. HEMST.

ead. l. 14. Εὐφήμει) Hoc eſt, *utere verbis meliora ominantibus. Favere lingua* dicunt Latini; quo fit, ut Gloſſae vertant Εὐφημῶ, *faveo*: Εὐφημεῖτε, *favete.* Huic verbo contrarium eſt, δυσφημῶ. Eaedem Gloſſae: Δυσφημεῖ, *infauſta loquitur.* CLER. Formula quaedam ſolemnis, cum aliquid infauſte dictum vel factum abominantur, & procul a ſe faceſſere iubent; in qua ne ipſum quidem illud ἄνθρωπε incaſſum ponitur. Celebrem Sophoclis ſententiam refert Theon Progymn. p. 14. is rogatus, vacaretne ſenex adhuc Venereae voluptati, reſpondit: Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμενέστατα μέντοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποδράς· depromta ſunt ex Plat. de Rep. I, p. 573 A. ubi pro ἀποδρὰς peius, ut quidem puto, legitur ἀποφυγών· audi Ciceronem interpretem Cat. mai. § 47: *Dii meliora: libenter vero iſtinc, tanquam a domino agreſti ac furioſo profugi.* In Arriani Epict. III, 5, p. 274, Socrates καθ' ἡμέραν χαίρει παρακολουθῶν ἑαυτῷ βελτίονι γινομένῳ· πρὸς τί; μή τι πρὸς λεξείδια; ἄνθρωπε, εὐφήμει. Apud Platonem de LL. III, p. 816 E. Εὐφήμει· *hoc Dii avertant: id ne unquam contigerit:* & in Conv. p. 1201 E. Οὐκ εὐφημήσεις; Iulian. Caeſ. p. 330 D. HEMST.

Pag. 49. *l.* 6. Φωκεῦσι) A quibus multoties ſpoliatum eſt templum Delphicum: Βοιωτοῖς, qui cum his pro templo Delphico bella geſſerunt. BROD.

ibid. Βοιωτοῖς) Iuſtin. VIII, 1. SOLAN.

ead. l. 7. Τυράννῳ λῃστῇ) Excidit particula ἢ, quam repones, licet Mſ. non praeciperet; in quo tamen legitur, ἕρμαιον ἔσῃ ἀνατεθεικὼς Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἤ τινι τυράννῳ ἢ λῃστῇ· vulgo ἤ τινι τυράννῳ λῃστῇ. GRAEV. Illud ἢ, quod in vulgatis deerat, ex ed. *I.* & MSS. G. P. & L. reſtituimus. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσοποιῶν) Corruptam hanc vocem arbitror: nam ſi χρυσῶν πλίνθων ſcribere noluerit, debuit aut metalla ipſa, aut χρυσοχόους dicere, quorum ope aurum purgatur. Niſi forſan ut Latini olim aurifices, ita & veteres Graeci χρυσοποιοὺς dixerint. Cicer. de Orat. II, 38. SOLAN. Qui ſint aetate ſeriore χρυσοποιοὶ, quae τέχνη χρυσοποιητικὴ, ſive χρυσοποιΐα, compertum habemus: verum ut Latini *aurifices*, ſic pari poteſtate Graecos uſurpaſſe χρυσοποιοὺς, mihi nondum

liquet: certe *aurifex* in optimis Gloſſis redditur χρυσοχόος, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, χρυσοποιός. Budaeus etiam, teſte Stephano, non alia, quam unius Luciani, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinat, ut credam, ſcripſiſſe Noſtrum χρυσοχόων. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum eſt familiare: Dioſcorid. V, 173: Εὑρίσκεται δέ τις ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ λίθος, ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στιλβοῦν. Clem. Alex. Paed. II, pag. 190, v. 3, λύχνος κεραμέως οὐ χρυσοχόου ἔργον· vide Heſych. in Θερμαυστρὶς, Suid. in Χαλκεὺς, qui hoc nomen etiam χρυσοχόον complecti obſervat. Inde aurificum officinae χρυσοχοεῖα, vel, ut ſaepe ſcribuntur, χρυσοχόϊα· Polyb. apud Athen. V, p. 193 D. de Antiocho Epiphane: μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπείοις εὑρίσκετο καὶ χρυσοχοΐοις. εὑρησιλογῶν· eadem a Libanio iuncta T. II, pag. 647 C. ἀργυροκοπεῖα τε καὶ χρυσοχόων ἐργαστήρια. Zenonis Cittiei a Clemente locus egregius affertur Paedag. III, p. 297, v. 7, quo modeſtae virginis imaginem efformavit: ἀπέστω δὲ καὶ ὁ ἀπὸ τῶν μυροπωλίων, καὶ χρυσοχοΐων καὶ ἐριοπωλίων ἄλυς· ubi vocem ultimam interpres dum *caliginem* vertit, ἄχλυς ſe legiſſe, vel ſaltem voluiſſe legi, manifeſte ſignificat, ſed errore magno lapſus: gravius offendit in eodem vocabulo pag. 192, v. 5, & pravam mirificae verſionis ſtribliginem ab editore noviſſimo, quod miror, impune tulit. HEMST.

ead. l. 13. Τὸ δὲ παριστάμενον) *Quidquid ei in mentem venit.* Conſule in Cleio Herodotum. BROD. Non bene vertitur, *ea, quae urgent, libere dicere*; hoc enim voluit Lucianus, *mentis cogitata libere dicere*: παρίστασθαι eſt *in mentem venire*, *animo obverſari*. Plat. in Phaedone: ὥστε μοι παρίστασθαι, *ita ut mihi videtur, ut ſentio*. GRAEV. Iure Graevius in interpretes animadvertit; ſed quae notat vir eximius, a Budaeo ſunt derivata, qui dudum illam poteſtatem verbi παρίστασθαι explanaverat C. L. G. p. 217, 218. Saepe quae ex praeſenti rerum ſtatu cogitationes nobis oriuntur, παρίστασθαι τῇ ψυχῇ & ſimpliciter παρίστασθαι, *obverſari animo*, *menti eſſe praeſto*, dici ſolent. Sophocl. Oed. Tyr. v. 921, — δόξα μοὶ παρεστάθη· quod itidem frequenter Dionyſius Halic. uſurpavit. Ariſtid. T. III, p. 507 A. εἰ γὰρ ἑκάστῳ τοῦτ' ἐν τῇ ψυχῇ παρασταίη, καὶ τοῦτο πάντες πεισθεῖεν. Hinc τὸ παραστὰν & τὸ παριστάμενον, *quod ſubito menti occurrit*, *e re nata cogitatio*. Cteſias in Exc. p. 647, v. 4, Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παριστάμενον αὐτῇ πράττειν ἐπιτρέπει, *matri quidquid placuerit, ut Apollonide medico faciat, per-*

mittit. Dion Chryſ. Or. XII, p. 213 B. *πλείστη μὲν οὖν ἐξουσία καὶ δύναμις ἀνθρώπῳ περὶ λόγον ἐνδείξασθαι τὸ παριστάν·* Or. XXXIII, p. 410 B. *τελευταῖον ὀκνῶν, μοὶ δοκεῖ, τὸ παριστάμενον λέγειν·* utrobique peccat interpres: ſic autem ille poſteriore loco, *cunctatus, opinor, quidquam ex tempore dicere*: nonnihil vidit; nam *ἐκ τοῦ παριστάμενου λέγειν* valet, *non meditatam, ſed ſubitam & extemporalem orationem habere*: Plutarch. V. Demoſth. pag. 850 A. *τὸ μὴ ταχέως, μηδὲ περὶ παντὸς ἐκ τοῦ παριστάμένου λέγειν*, quam Periclis prudentiam Demoſthenes aemulabatur. Parem uſum habet *ἐκ τοῦ ἐπελθόντος εἰπεῖν· ἐπέρχεσθαι* enim ſive *ἐπελθεῖν* & *παρίστασθαι* in hoc negotio tam propinquae ſunt virtutis, ut, quia alterum alterius explicationi conducit, illud per iniuriam in huius ſedem nonnunquam immigraverit. Editur in Ariſtide T. II, p. 297, *ἐπέρχεταί μοι δεδιέναι, μὴ πλείω τῶν ἱκανῶν διειλέχθαι δοκῶ·* atqui ſine controverſia legendum eſſe, *παρίσταταί μοι θαῤῥεῖν τε καὶ δεδιέναι* &c. Thomas Mag. arguit in *Παρίσταται·* ne dicam, orationem nunc incedere ſplendidiorem. Dion Caſſ. LXXVII, p. 875 D. de Antonino Caracalla: *τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ ἐπελθόντα οἱ ἀπερισκέπτως λαλεῖν·* haec Suidas v. *Ἀντωνῖνος* p. 234 iſtum in modum deſcripſit: *τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ προϊστάμενα οἱ* &c. Apud Dionem rectius legi, Kuſterus pronuntiat: mihi, dummodo refingas *παριστάμενα*, ſecus videtur. Praeterea, quod iam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, obſervandum eſt, accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans ſenſa mentis ſine ambage palam profitetur: ſic in Luciano capiendum eſt. Plutarch. Dion. p. 960 B. *τὴν παῤῥησίαν ἔφερεν αὐτοῦ* (Dionyſius Dionis) *μόνου σχεδὸν ἀδεῶς λέγοντος τὸ παριστάμενον.* HEMST.

ead. l. 15. Πυρὰν) Herodot. I, 86. Aliter longe & verius, ut puto, Xenophon, quem vide. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Προπαροξυτόνως) Ita *V.* non *προπαροξύτονον*, ut ed. A. De accentu vocis *ἕρμαιον* vide Euſtath. ad Od. Π, p. 1809. HEMST.

Pag. 50. *l.* 7. *Τώμυρις*) Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria ſive vera, ſive, quod multo potius credo, conficta. Primae vocalis exarandae diſcrimen ex Herodoto & Luciano monſtravit Fr. Fabricius ad Oroſ. II, 7. In Herodoto quamquam publicatae ſcripturae vetuſti Codices accedere videantur, Suidas tamen eadem hiſtorici verba ſub utroque Τό-

μυρις & Τώμυρις propoſuit; quo indicio patet, hoc aeque atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuiſſe. Cum in Amm. Marcellino XXIII, 6, p. 398, Lindenbrogius exprimi iuſſiſſet *Tamyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus Henr. Valeſius: idque iure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuiſſe ab Iſ. Voſſio ad Iuſt. I, 8, apud quem & alios item Latinos ſcriptores licet fluctuare libros Bongarſius admoneat, Franciſcus tamen Oudendorpius, vir accuratiſſima doctrina praeditus, ad Frontin. II, cap. 5, § 5, *Tomyrin* inveniri teſtatur in duobus MSS. Iuſtini a ſe collatis, & pleriſque optimis Frontini. Βασιλευούσης Τεμύριδος Euſtathii ad Dionyſ. Perieg. v. 739, ſine dubio vitiatum eſt. Theon Progymn. p. 211, Οὐ γὰρ εἰ Τόμυρις ἡ Μασσαγέτις, ἢ Σπαρέδρα ἡ Ἀμώγου τοῦ Σακῶν βασιλέως γυνὴ κρείττων ἐστὶ Κύρου — ἤδη συγχωρητέον, καὶ τὸ θῆλυ τοῦ ἄῤῥενος εἶναι ἀνδρειότερον· ab Herodoto alteram, alteram a Cteſia ſumſit; cuius in Excerptis p. 635, Ἀμόργης τῶν Σακῶν μὲν βασιλεὺς, ἀνὴρ δὲ Σπαρέθρης, quin idem ſit, ac Theonis Ἀμώγης, dubitari non poteſt; neque repugnabo, ſi quis hunc emendandum cenſuerit; eoque minus, quoniam ſerius etiam ſub Dario Sacas invadente commemoratur a Polyaeno VII, c. 11, § 8, inter eorum reges Ὁμάργης, qui ab Amorge, ut perſpicuum eſt, ſolo literarum ordine diſcrepat: ceterum haec ipſa quoque Cteſiae deberi, mihi non eſt ambiguum. Tomyridis autem depravatiſſimum in Theophilo nomen ad Autol. III, cap. 26, correxit Simſon. ad A. M. 3476; cui Fellus obſecutus bene publicari curavit, Κύρου οὖν βασιλεύσαντος ἔτεσι κθ', καὶ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Τομύριδος ἐν Μασσαγετίᾳ, ſive potius, quod magis arridet, Μασσαγετίδι· niſi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi ſane veterem ſcripturam attendenti contigit, an non a μεσαγγίᾳ facilius oriatur μισγαγκίᾳ vel μισγαγκείᾳ, ſiquidem in Heſychio quoque Μισαγγία iſtius Homericae vocis locum occuparit: ſignificat autem *convallem aquoſam & paluſtrem montibus interiectam, quae delatos inde torrentes recipiat.* Iam multum abeſt, ut ceteri cum Herodoto conſpirent, qui aperto Marte, & atrociſſima pugna Cyrum ſuperatum tradidit: immo, ſi fides conſtat illis, quos auctores habuerunt Trogus & Frontinus, ad notas Maſſagetis anguſtias perductus, ibique, poſitis in montibus inſidiis, cum ducentis Perſarum millibus trucidatus interiit: quae tam incredibilis clades accidere non potuiſſet, niſi maximum imperatorem locis iniquiſſimis deprehenſum fuiſſe ſtatuas. Ergo abhorrere non videtur, ut hi-

ſtoricus aliquis Graecus a Theophilo deſcriptus Cyrum dixerit interfectum ἐν μισγαγκείᾳ· huius autem coniecturae, cui ne a me quidem ipſo plurimum tribuitur, arbitrium eſto penes lectorem. Porro menda non diſſimilis in reginae nomine apud Schol. Dion. Chryſ. p. 106, τὴν Κύρου ὑπὸ τῆς Μούριδος τῆς Μασσαγέτιδος σφαγὴν ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀναγράφει. Meminit etiam Hieronym. ad Zachar. c. 1: *Interfecto igitur apud Maſſagetas Cyro, qui triginta annos regnaverat in Perſis, a Tomyri regina Maſſagetarum.* Saepe vero recentiores hiſtorici confundunt duas expeditiones Cyri diverſas, primam contra Sacas ſuſceptam, ſecundam adverſus Maſſagetas & Tomyrin, quaeque a ſuperioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter ſe permiſcent; ſicut facili negotio licebit animadvertere, ſi quis componat Strab. XI, p. 780, Polyaen. VIII, 28, Frontin. Iuſtinum, Amm. Marcellinum, atque alios. Illud enimvero vel inprimis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus rex totque populorum victor obierit, in obſcuro lateat: praecipue cum eius aetas in iſta inciderit tempora, quibus iam Graeci florentibus ingeniis ſcribendi ſtudium frequentabant, & Aſiae rebus quotidie magis magiſque immiſcebantur. Longe diſcedentes in hoc caſu mirifico veterum narrationes annotavit Io. A. Boſius ad Corn. Nepot. de Reg. c. 1. Cur Noſter Herodoti fidem potiſſimum fuerit ſecutus, ratio eſt in promtu: nimirum ſingularis illa fortunae viciſſitudo, Cyrum etiam multo gravius, quam Croeſum, proſternens, ad hanc ingenioſam fragilitatis humanae picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de hiſtoriae veritate ſecundum Xenophontem dederit Humphr. Prideaux ad A. ante Ch. N. 530; ubi egregia doctiſſ. Driebergius. Dicemus ad Macrobios. HEMST.

ead. l. 8. Ἐς ἀσκὸν) Iuſtin. I, 8. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν) Iuſtin. I, 9. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπερφρονοῦντας) Vel Xenophontis in gratiam eximendus erat ex hoc numero Cyrus, quem ἀνθρώπων πατέρα fuiſſe dictum ferunt: Pauſan. VIII, p. 690. Exemplum boni civiliſque non minus, quam ſtrenui, regis paſſim apud veteres proponitur. Plato de LL. III, p. 815. HEMST.

ead. l. 17. Πορφυρᾶν) Πορφυρὰν antea ſcriptum erat, ut & Ἀπαιδ. c. 7. SOLAN.

ibid. Ἐφεστρίδα) Ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐσθῆτα ἐμπεπορπημένος legendum. GRAEV.

Pag. 51. *l.* 1. Ὁ τὸ διάδημα) Scribe, ᾧ τὸ διάδημα. BROD.

ibid. Δακτύλιον) Notiſſima doctis eſt hiſtoria, quam Lucianus hic quaſi in tabella artificioſiſſime pictam proponit. Eam autem in tironum gratiam, quibus ad manum non eſt Herodotus, paucis narrabo. Polycrates in omnibus proſpera uſus fortuna monetur ab Amaſi Aegypti rege, ut fortunam *ſaevo laetam negotio* placet, re tum pretioſiſſima, tum ſibi cariſſima ita a ſeſe ablegata, ut eius compos nunquam fiat. Is itaque annulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa proiicit. At is paucis poſt diebus ab eius coquo in eximiae magnitudinis piſce, qui Polycrati a piſcatoribus muneri miſſus fuerat, repertus ad ipſum defertur. Quibus ad Amaſim perlatis, male de Polycratis exitu ominari coepit. Haec tu ab Herodoto enarrata legito lib. III, p. 113 & 131. SOLAN.

ead. l. 2. Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ) *In Samo inſula:* eſt autem Homericum hemiſtichium Odyſſ. A, 50. Hoc vero, *βασιλεὺς δὲ τὶς εὔχεται εἶναι*, ex eo poëtae ſumtum eſt Od. A, 180, Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχεται εἶναι Υἱός· aut Odyſſ. E, 450, *ἱκετης δέ τοι εὔχομαι εἶναι.* BROD.

ibid. Ἀμφιῤῥύτῃ) Sic mendoſe vulgo legitur; cum metri lex, ut iam probe vidit Graevius, poſtulet *ἀμφιρύτῃ·* & ita recte editio Flor. Recte quoque idem hoc in Philopatride c. 9. Sed & alibi, ubi vel integri verſus, vel hemiſtichia uſurpantur, in metro peccatum eſt. Sic in iiſdem his Contemplantibus c. 22 legendum, Κάτθαν' ὅμως ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλλαχε τύμβου, non ἔλαχε, ut editum. Similiter in Reviviſcentib. c. 41, Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, non *μέσοισι*, ſcribendum. Verſus is eſt Homeri Ἰλ. Σ, 500. IENS. Ἀμφιρύτῃ ſcribas ſimplici ρ cum *Fl.* non duplici, ut in reliquis. SOLAN.

ead. l. 4. Πολυκράτην) Herodotus in Thalia. BROD.

ead. l. 7. Μαιανδρίου) Hic herum prodit; ſupra tyrannidem ipſe occupaſſe dicitur Μεν. c. 16. SOLAN.

ibid. Ὀροίτῃ) Dion Chryſ. Or. XVII, p. 251: Καὶ μὴν Πολυκράτη φασὶ —— διαπλεύσαντα πρὸς Ὀρόντην, ὡς χρήματα λάβοι, μηδὲ ῥᾳδίου γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκολοπισθέντα ὑπὸ τοῦ Βαρβάρου διαφθαρῆναι· idem, uti vides, quod Lucianus, verbum uſurpavit: Satrapae nomen unius literae diſcrimen habet. Quia Herodotus Ὀροίτην vocavit, eam formam poſt Victorium ubique reſtitutam volunt eruditi viri: lege notas Io. Daviſii ad Ciceron. de F. B. & M. V, 31. Ego, qui perſuaſum habeam, a diverſis auctoribus non prorſus ſimili modo Polycratis hiſtoriam eſſe memoriae proditam, utrumque Ὀροιτην & Ὀρόντην retinendum iudico, & MSS. duces ſe-

quor: Suidas neutrum omiſit. Ὀρόντου τοῦ σατράπου τῆς Ἀρμενίας meminit Polyaen. IV, 8, § 3; & alterius VII, 13 & 14. De Maeandrio vide ad p. 20, l. 9. Qui Μαίανδρος erat in priſcis Herodoti edd. Μαιάνδριον fecit ex Cod. Med. Iac. Gronovius. HEMST.

ead. l. 10. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς) Mſ. εὖγε Κλωθοῖ γενικὴ, vulgo γενικῶς. Quae autem generoſitas in capitibus hominum truncandis, & palo ſuffigendis? Sed forte ſcrib. γεννικῶς, *ſtrenue, fortiter.* Mox ſcribe νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ ex Homer. Odyſſ. A, v. 40. minuta haec ſunt, ſed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio dominum ſuum Polycratem prodente ſcribit, non leguntur apud Herodotum, ſed ex alio Hiſtorico illa hauſit. Apud Herodotum ſponte ſua proficiſcitur Polycrates ad Oroetem. GRAEV. Aut aliter vertendum, quam fecit Benedictus, nempe *generoſe*; aut ſcribendum γεννικῶς, ut in Tyrannicida: οὐδ᾽ ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν. In Vitarum auctione: βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικόν. In Pſeudomante: πάνυ γεννικῶς καρτερήσας. Nam placuit ea vox auctori. GRON. Γεννικῶς) Sic, ut emendare iuſſerant viri docti, ed. *I.* Reliquae vitioſe γενικῶς, niſi quod G. & P. γενικὴ, etiam prave. SOLAN. Quae Vol. I, p, 181, obſervata ſunt, adverbium hoc unius literae acceſſione locupletandum eſſe ſatis probant: opera mea ſuperſedere licuiſſet, ſi tum ad manum fuiſſent, quae docte ſcripſit vir eximius Laur. Norrmann. ad Thom. Mag. Laudat. Gregor. Nazianz. pag. 167, 168, ubi, poſtquam de γενικὸς & γεννικὸς egit, *ne adverbio* γεννικῶς, *hactenus ſine certo lare ac patrono oberranti,* ἀπροστασίου *fortaſſean impingatur dica, ſuos illi etiam penates vindiceſque reddit.* Ne hic quidem locus eius diligentiam effugit; quo poſito, *Iunta*, inquit, γεννικῶς· *Aldus*, γεννική. HEMST.

ead. l. 12. Ἐν τοσούτῳ) Errorem interpretum perſtrinxit L. Bos Ell. Gr. p. 200. HEMST.

ibid. Ἐπαιρέσθων) Ἐπαιρέσθωσαν. BROD. Probanda omnino eſt emendatio Brodaei in Miſcell. IX, c 10, legentis ἐπαιρέσθωσαν. Praeterquam enim quod & in praecedentibus, & ſequentibus, non niſi in plurali fit ſermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, ſed ad omnes illos impotentes & tumidos terrarum dominos, de quibus Charon & Mercurius ante fuerant locuti; ad Croeſum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambyſen, Polycratem. Hi ut ad altiſſimum aſcendant faſtigium, precatur Charon Clotho, quo miſerius poſtea,

& lapſu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem velit defendere, poſſit inferre, Lucianum hic ποιητικῶς uti duali, quo nihil apud Homerum frequentius. IENS. Lectionem optimam ἑταιρέσθων, utpote Atticam, fruſtra ſollicitant Bourdelotius & Ienſius. Vid. Νεκρ. Δ. X, § 2. SOLAN.

in Schol. Ἄλλην &c.) Suidas: Παρῳδήκει, ἄλλην ᾖσεν ᾠδήν· ſed ea poteſtas inepte quadrat Luciani loco. HEMST.

Pag. 52. *l.* 7. Ἰδιόν τι κ. ἑ. καὶ τὸν πλ. κ.) Huc faciunt verſus Lucilii, quos Lactantius habet Inſt. Divin. V, c. 9, quibus mores Romanorum deſcribuntur perquam graphice: *Nunc vero a mane ad noctem, feſto atque profeſto, Toto itidem pariterque die populuſque Patreſque Iactare indu foro ſe omnes, decedere nuſquam, Uni ſe atque eidem ſtudio omnes dedere, & arti, Verba dare ut caute poſſint, pugnare doloſe, Blanditia certare, bonum ſimulare virum ſe, Inſidias facere, ut ſi hoſtes ſint omnibus omnes.* Eiuſmodi homines egregie deſcribuntur inſtar apum, quae invicem ſe pungunt. CLER.

ead. l. 8. Ὥσπερ σφῆκες) Illa veſparum imago aculeis nocentiſſimis armatarum ex Ariſtophanis fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus ſenum veſpas ſimulans in ſcenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles ſignificet, interprete Artemidoro II, 22. Hinc ſycophantae & veſpis comparantur, & aculeis inſtrui ſolent: Philoſtr. de V. A. T. VII, p. 273, v. 27, τοὺς δὲ τοιούτους ἀποβλίττουσιν (editur ὑποβλίττουσιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἠρμένοι τὴν γλῶτταν. Conferendi ſunt Platonis illi κηφῆνες κεκεντρωμένοι & δεινὰ κέντρα ἔχοντες de Rep. VIII, p. 716 C. de quibus ad Themiſt. Or. XXIII, p. 287 D. Petavius. HEMST.

ead. l. 11. Ἄγνοιαι) Sic neceſſario legendum, tum quia mox ita nominat ἄγνοιαν, ut qui de ea iam verba fecerit, tum quod ceteris omnibus intermixtam eſſe addit. Fl. ἄνοια· reliquae ἄνοιαι. SOLAN. Florentinum ἄνοια mutarunt, quia ſingularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi alterutram vocem oportere: utra vero ſit in poſſeſſionem integram immittenda, ſine Codicibus arbitris decerni nequit; nam ſi veterum philoſophorum auctoritate ſtabimus, ἄνοια non minus quam ἄγνοια vitam humanam infeſtat. Ἄνοιαν equidem, aſſiduam mortalium comitem & peſtem, quamvis me non fugiat Cebetis illud poculum πλάνης καὶ ἀγνοίας, cui ἀφροσύνην alibi iungit, hinc removere nolui: mox autem ideo magis placet, τού-

των δὲ ἡ ἄνοια μὲν, quod ſtatim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοίᾳ differens ſubſequatur: vide tamen c. 21. HEMST.

in. Schol. l. 1. Ὁρῶ) Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor patet, cum trunca tantum textus verba afferat. SOLAN.

Pag. 53. *l.* 1. Ἐκπλήττει) Ἐκπλήττω, inquit Thom. Magiſter, οὐ μόνον τὸ εἰς ἔκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκπλήττομαι· ἅπαξ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντες· ἐκπλήττειν ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit Thomam vernaculi ſermonis non callentiſſimum prava, quam ſuo in codice reperit, Luciani verborum lectio: bonum eſt, & indoli linguae Graecae conveniens, quod in noſtris edd. vulgatur. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπιπεπλεγμένα) P. & ed. *I.* melius, quam ἐπιπεπλεγμένον, quod in reliquis eſt. SOLAN.

Pag. 54. *l.* 1. Ἀπὸ λεπτοῦ) Νήματος, μίτου, λίνου, ſubaudiendum. Eraſm. in Paroemia, *De filo pendet.* BROD.

ead. l. 6. Κείσεται) Mallem ſcripſiſſet πεσεῖται, niſi revera, quod magis credo, ſic ſcriptum reliquerit: poſtulare videntur ſequentia μόγις καὶ τ. γ. ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος. HEMST.

ead. l. 12. Τοῦ βελτίστου θανάτου) Morti perſonam accommodari notum eſt: notavit pluribus & ex hoc loco Barth. ad Stat. Th. IV, 528. Irritatus in Siſyphum Iuppiter ἐπιπέμπει αὐτῷ τὸν Θάνατον· ſed ut omnium erat poſt homines natos verſutiſſimus, tam validis conſtrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, munuſque ſuum fungi; donec Mars Morti liberatae Siſyphum in poteſtatem dederet. Rem memorabilem ex Pherecyde narrat Schol. Homer. ad Il. Z, 153. Cum Hercule quoque impari proelio congreſſus Orcus Alceſtidem remiſit, prout docet Euripides in illa fabula, ἄνακτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν Θάνατον vocans v. 843, & δαιμόνων τὸν κοίρανον v. 1140. Non itaque mirum, ſi Deum fecerint, cui hymnorum poſtremum cecinit Orpheus: Heſychio Θάνατος — ὁ σωματοειδὴς θεός. Xenoph. Epheſ. III, p. 49, δυοῖν ἀνάκειμαι θεοῖς Ἔρωτι καὶ Θανάτῳ· ſcite Lucianus ἀγγέλους illi & ὑπηρέτας valde formidabiles appoſuit. In miſeriis, quae vitam humanam undiquaque circumſtant, expingendis veterum induſtria figuras non minus multiplices quam elegantiſſimas adinvenit: quem non capiat Aeſchinis exactrix natura, quae, niſi debitum vitae mature reddatur, ὡς ὀβολοστάτις ἐπιστᾶσα ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὄψιν &c. Dial. III, c. 9. Paulo aliter Bion ſe velut ex conducto ἐκ τοῦ σωματίου ἐξοικίζεσθαι aiebat, ὅταν ἡ

μισθώσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται, τὰ ὦτα &c. in illis apud Stobaeum reliquiis p. 19, v. 44, quas ego Teletis eſſe duco e libro περὶ περιστάσεων depromtas. Multa non aliena dabit Hipparchus Pythagoreus apud eundem p. 573, quorum partem aliquam adſcribere iuvat, tum quia cum Lucianeis & ſententia, & verbis ipſis apte congruunt, tum ut labes ſimul, quibus elegantiſſimus locus eſt infectus, detergam: πολλῶν οὖν τοιούτων περικρεμαμένων μήτε ταῖς κατὰ τὸ σῶμα εὐαμερίαις ποτέχοντες σεμνυνόμενοι ἐπαιρώμεθα, αἵ τινες, ὀλίγῳ πυρετῷ ἐπιγινομένῳ, ἀνθέων τρόπῳ συντόμως μαραίνονται· μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἱ καὶ αὐταὶ πολλάκις τάχιον ἀπόλλυσθαι ἢ γίνεσθαι πεφύκασι· πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατά τε καὶ ἀβέβαια Εὐρίπου τρόπον ἐν πολλαῖς καὶ ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρειλήφαμεν, καὶ οὐδὲν αὐτῶν μένον, οὐδὲ ἀκίνητον, οὐδὲ βέβαιον, οὐδὲ ἀδιαίρετον. Ceterum quod infra Noſter habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum ſit, diſces ex notis ad Dial. Mort. XXVI, § 1. Ad illos autem ἀγγέλους & ὑπηρέτας Orci accedunt ἀπεψίαι καὶ δυσκινησίαι καθάπερ προάγγελοι καὶ πρόδρομοι καὶ κήρυκες νόσων apud Plutarch. T. II, p. 127 D. & p. 128 F. ὑφ' ὧν ἔνιοι μόλις, ὥσπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἤδη θορυβούμενοι συστέλλουσιν ἑαυτούς. Hipponactis Scazon apud Etymol. p. 539, Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ. HEMST.

Pag. 55. *l.* 12. Ἀπίοι) Melius ad ἕξει conveniat ἄπεισι· nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. HEMST.

Pag. 56. *l.* 1. Ἑπτέτης) Perperam in omnibus editionibus legitur ἑπτέτης pro ἑπταέτης. GRAEV.

ead. l. 2. Ἀλλὰ τὸ αἴτιον) *Hoc ſane in cauſa eſt.* BROD.

ead. l. 5. Ἀφ' οἵας αὐτῷ κρ.) An ſcribendum? ἀφ' οἵας αὐτὸς κρόκης ἐκκρέμαται. GUYET.

ead. l. 6. Αὐτῷ) Ut περὶ Πένθ. § 15, οὐθ' ὅ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα. Legi poſſet αὐτὸ, ſcilicet παιδίον, genere ad proxime praecedens nomen inflexo. Plutarch. Phoc. p. 755 E. ἐπιφανῆναι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ἐκ παλαιοῦ καὶ σαπροῦ κρεμαμένοις στήμονος· ſic Demades Antipatrum ſenem deſignabat. HEMST.

ead. l. 13. Τις αὐτῶν) Αὐτοὺς forte. GUYET.

ead. l. 14. Ἔξω τοῦ ἀβεβαίου) Obſervandus omnino hic uſus vocis ἔξω a vulgari longe diſſitus. Sic ἔξω φθόνου. Vid. Tacit. H. I, 15, 7. SOLAN.

ead. l. 15. Ὡς φὴς) Haud minus eſt, quam quod in edd. exſtat, incommodum ὥς φασιν· quorſum enim referas, aut

quem ſenſum congruentem inde extundas? Non dubito, quin verum ſit ὡς ἔφην. Ante locutus erat de Croeſo, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde conſtabat τὸ ἀβέβαιον καὶ ἀμφίβολον τῆς τύχης. Immo vero ſuſpicionem eam aliquando cepi, ac ſi omnis haec oratio Mercurii, ἣν γοῦν — τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη, ſedibus ſuis exturbata huc neſcio quo caſu perveniſſet: inſerueris enim c. 15 poſt iſta, καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔξει, nemo facile negabit, aptiſſime dictorum ordinem cohaerere. Attamen videndum eſt, ne cuncta haec, deleta Mercurii perſona, Charonti melius adſcribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro ſingulari ingenii ſollertia iam rerum humanarum, quas ſimul omnes oculis habebat ſubiectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie favet totius orationis nexus: ſic eadem opera ſervare licet ὡς φῄς, *ut tu, Mercuri, dicis;* quamquam opportunius exiſtimem, ὃ ἔφης, *quod tu nimirum ante dicebas*, cum magnos reges inopinato fortunae impetu everſos demonſtrares. In hanc opinionem poſtremam propendere me fateor. Dion autem Chryſoſtomus quae ſcripſit in Charid. p. 302, 303, omnino digna ſunt, ut cum Luciano componantur. HEMST.

ibid. Φασὶν) L. In reliquis φῄς. SOLAN.

in Schol. Ἀγγέλων) Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori emendabat. SOLAN. Quorſum haec ſpectet annotatio, non intelligo. Primus enarrator forte ſtructuram expedire voluit: ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπηρετῶν, οὓς εἶπον· quam ſuſpicionem iniiciunt Exc. G. poſtmodum illa deſcribendo ſunt corrupta. HEMST.

Pag. 57. *l.* 2. Ἐῶ πένθη) *Praetereo luctus.* BROD.

ead. l. 3. Ἐξ ἰσοτιμίας) Id eſt, ἐξ ἴσου, ἴσως. GUYET.

ibid. Ὅπου δὲ &c.) Ὅπου δὴ forte. GUYET. Non poſſunt his verbis reſpondere, quae eis Latina appinxit Moſellanus: *uſque adeo, ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recenſere mala, quam & privatorum.* Neque enim in his Graecis tale quid agnoſco. Nec melior Benedictus Moſellanum circumludens: *quandoquidem horum mala recenſere non minus temporis exigeret, quam quae ſunt privatorum;* qualis comparatio prorſus non exſtat in Graecis. Verto: *Cum*, vel, *ubi vero haec ſint regum mala*, *opportunum*, vel, *praeſto eſt colligere*, *qualia ſint privatorum.* GRON.

ead. l. 4. Λογίζεσθαι) Chryſoſtom. Hom. ad Pop. Antioch. XVIII, 274, 2: Τοσαῦται δὲ τοῖς βασιλεύουσιν ἀθυμίας ἀναγκαὶ, ὅσα τῇ θαλάττῃ τὰ κύματα· εἰ δὲ βασιλεία οὐκ ἂν ἄλυπον

ἐργάσεται βίον, τί ἕτερον δυνήσεται κατορθῶσαι τοῦτο; τῶν μὲν βιωτικῶν οὐδέν· τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο — χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε. SOLAN.

ead. l. 8. Πομφόλυγας) Ex Homero poſtea vocat φύλλα, φυσαλλίδας, φύσημα. BOURD. *Homo bulla:* eoque magis ſenex, inquit Varro de R. R. I, c. 1, annum agens octogeſimum. Eraſmus in iſto adagio & Luciani noſtri meminit, & ad deplorandam humanae vitae fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐπανάστασις, definiente Arati Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide Heſych. qui praeterea docet, ἐπὶ τῶν διακενῆς φυσιωμένων λέγεσθαι τὴν λέξιν. Sententiam valde appoſitam habet Suidas: Ὥσπερ πομφόλυξ ῥαγεῖσα ἀφανίζεται, οὕτω μνήμη ὑπερηφάνου ὄλλυται μετὰ θάνατον. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπέσβησαν) Σβεννύω. Hinc adagium: *Homo bulla eſt.* BROD. Id eſt, ἀποσβῆναι εἰώθασι. De illo Aoriſti primi uſu frequentiſſimo praecipiens H. Stephanus App. de D. A. p. 144, hunc Luciani locum poſuit, atque inſuper obſervari iubet, *cum Noſter uſus ſit aoriſto, deinde praeſenti, tandem ad aoriſtum redire in verbis, quae proxime ſequuntur,* ἐξεῤῥάγησάν ποτε. Eundem loquendi morem plures explicarunt, Iſ. Caſaubon. ad Diogen. L. I, 71, ad Perſ. Sat. II, 5, ubi tamen quando *libabit* alteri lectioni *libavit* ideo praefert, *quia non ſic Latini loquuntur, verum Graeci*, viro magno non aſſentior: Fr. Nanſius ad Nonni P. E. I. XI, 73, I. G. Graev. ad Heſiod. Ἐ. καὶ Ἡ. v. 185, & denique P. Horreus ad Aeſchin. Dial. I, p. 28. HEMST.

in Schol. Εὐφυὲς) In *V.* & A. ed. ἐμφυές· quod tanquam alienum in hoc loco ab uſu Graeci ſermonis emendare non dubitavi. HEMST.

Pag. 58. *l.* 5. Φύλλοις) Homer. Il. Z, 146, Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν· & Φ, 464, — οἱ φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοτε μέν τε ζαφλεγέες τελέθουσιν —. BROD. Decantatiſſimum Glauci dictum apud Homer. Il. Z, 146, paſſim veteres laudant. Simonides dolet, ſaluberrimam ſententiam a paucis in animum demitti: apud Stob. p. 530, v. 53, Ἓν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνὴρ, Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, Παῦροι μὲν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι Στέρνοις ἐγκατέθεντο —. Neque hoc fugiebat Aves Ariſtophanis v. 686, ubi argutiſſime philoſophantes mortale genus hominum iſtis titulis compellant: Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾶ προσόμοιοι &c. ubi vide Scholiaſten, & Iunii Adag. in *Foliis ſimiles homines.* HEMST.

ead. l. 11. Παμμέγεθες) Ut Plauto *exclamare maximum;* quod notat Daviſ. ad Cicer. T. D. II, 23. Lucian. Νεκ. c. 9, & περὶ Πειθ. c. 19, παμμέγεθες ἀνακαγχάσαι. Protulit hunc locum L. Bos Exerc. Phil. in I ad Timoth. VI, 7. Tatian. p. 64, Διόπερ, ὦ Ἕλληνες, κεκραγότος ὥσπερ ἀπὸ τοῦ μετεώρου κατακούσατέ μου. HEMST.

Pag. 59. *l.* 10. Οἷόν περ Ὀδυσσεὺς) Homer. Od. M. BROD.

ead. l. 13. Ἡ Λήθη) *Lethes fluminis aqua.* BROD.

Pag. 60. *l.* 1. Ἐμβοήσωμεν) Sic omnino legendum, non ἐμβοήσαιμεν, ut in libris eſt. Vid. Notam ad Εὐχ. c. 10, & ſenſum huius verbi Πειθ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 2. Περιττὸν τοῦτο λέγειν, ἃ ἴσασιν) Ne quem offendat haecce conſtructio, videat eius exempla ap. F. L. Abreſch. in animadv. ad Aeſchyl. p. 186, ubi ἃ obſervat referri ad τοῦτο, collective, ut in Aeſchyl. Perſ. 217, Εἴ τι φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ ΤΩΝ ΔΕ ἀποτροπὴν λαβεῖν. Et Xenoph. VII K. A. p. 243 ult. ΣΠΑΝΙΑ δὲ ἔχοντες ὍΤΟΥ ὀνήσεσθε. Demoſth. in Lept. p. 302, Οὐκ ἔστιν ὍΤΟΥ οὐ τυχεῖν ὯΝ ἐβουλήθησαν. Et illud Luciani etiam addit, non male: etſi enim id poſſet conſtrui, λέγειν ἃ ἴσασιν, τοῦτο περιττόν ἐστι, tumque nihil ſingulare haberet; tamen alterum non diſplicet. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποσπάσαντες) P. & ed. *I.* pro vulgato ἀποστάντες. SOLAN. Ἀποσπάσαντες quid cauſae ſit, quare admiſerim, luculenter patebit ex notis ad Vol. II, pag. 60. praeterquam enim quod genus hoc loquendi Luciano familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatiſſimum ἀποστάντες mutare aggrediatur: contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀποστάντες, non una reddi poteſt ratio: ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi ſedem invaſerit. Ariſtid. T. III, p. 577 A. πολὺ τῆς ὄχθης ἀποσπάσας τοῦ ποταμοῦ. Poll. Praef. libri V, εἰ μέλλει καθαιρήσειν τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππου· quae Kuhnius ab interprete perperam intellecta recte expoſuit. HEMST.

ead. l. 11. Ἓν ἔτι) Scribe ἓν ἔτι. BROD.

ead. l. 13. Θεάσασθαι) Aut haec vox, aut εἰδέναι abundat. SOLAN. Curſus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, ſtudione an imprudens eum in modum ſcripſerit Lucianus: repetendum ex prioribus ἐπόθουν θεάσασθαι· tum cape, quaſi hunc ordinem verborum inſtituiſſet, τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττουσι. Quoniam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis inſigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter ſoda-

lem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venuſtatem huius libelli imminuat. HEMST.

ead. l. 14. Ἠρία) Friget haec vocum enarratio: quaſi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudiiſſet; & quaſi naevus eſt in tam venuſto opuſculo. Suidas & Harpocration docent, ἠρία eſſe ſepulcra humilia, & in plano ſita. Extra urbes ſepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Ἐκκλ. c. 15 habentur. SOLAN. Lucianum teſtem citant Herald. in Salmaſ. Obſ. ad I. A. & R. II, c. 1, § 15, & Reineſ. ad Inſcr. Cl. VII, n. 28. Ἠρία vero & ἱερὰ male nonnunquam permutari, H. Valeſius indicavit Not. ad Harpocr. pag. 88. Ὅρια ſimiliter & ἥρῷα violatorum ἠρίων pluribus in locis arceſſi poſſe alias oſtendemus. HEMST.

ead. l. 15. Πρὸ τῶν πόλεων) Recte: nam *intra muros civitatis corpus ſepulturae dari non poteſt, vel uſtrina fieri*, ut Paulus ait lib. I Sent. Rec. T. XXI, § 3. Ex Solonis axonibus manavit lex XII Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne ſepelito, neve urito.* Vide Th. Marcilii Interpretam. & quos ad Ciceron. de LL. II, 23, indicavit doctiſſ. Daviſius. HEMST.

in Schol. Ὦ γεννάδα) L. Ὦ γεννάδαι] ὦ γενναῖοι καὶ εὐγενέστατοι. SOLAN. Sic in ipſo Scholiaſta, ne ſcilicet ab editis Luciani exemplaribus diſſentiret, reſtitutum iverat vir doctus: ego variae lectionis veſtigium hoc retinere conſultius putavi. HEMST.

Pag. 61. *l.* 2. Τί οὖν ἐκεῖνοι στ. τοὺς λ.) Multa in hanc ſententiam dixere veteres. Vide Comparationem Menandri & Philemonis, & quae ad eam habet Dan. Heinſius in Variis Lectionibus Rutgerſianis. CLER.

ibid. Στεφανοῦσι) Huius moris meminit iterum Ἀλεξ. c. 30, Ἐκκλ. c. 12, & Athen. XV, p. 679 D. eamque coronam dictam fuiſſe πόθον. SOLAN. Appoſitum eſt Anth. II, c. 47, Epigramma tertium: Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίναις στήλαισι χαρίζου, Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· εἰς κενὸν ἡ δαπάνη. Ibi Brodaeus, homo ſua aetate & perdoctus & plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium Luciani locum adſcripſit. Stratonis Epigramma ſeptimum parilem habet ſententiam: Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, καὶ μυρίσωμεν Αὑτοὺς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέρους. Sed hic columnas ſepulcrales & tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditorum eſt pervulgatus. Noſtri quoque meminit Heraldus ad Martial. X, 61; & quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illuſtrarunt? Theophraſti locum de πόθῳ pro-

ductum ab Athenaeo reperies Hiſt. Plant. VI, 7, p, 130; ſed deterius editur, ᾧ χρῶνται περί τε τάφους, quod auctore Athenaeo refingi debet. ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. Plinium, dum vertit H. N. XXI, 11, p. 706, *qui fere naſcitur in tumulis*, talem aliquam inveniſſe lectionem mihi perſuadeo, ὃς ὁρᾶται περὶ τοὺς τάφους, verum minime probandam. Uſu & ſignificandi poteſtate non multum diſtat Ἔρως, ὁ στέφανος παρὰ Νικαεῦσιν ἐκ πάντων ἀνθέων τοῖς νέκυσι πωλούμενος, teſte Etymol. p. 379, v. 54 vox ultima ſuſpicionem movet vitii; nam durius erit, ſi capias, *ad coronandos mortuos vendi ſolitus*: nihil ſuccurrit, quod aeque commodum videatur, ac πλεκόμενος. HEMST.

ead. l. 4. Καίουσι — δεῖπνα) Hoc eſt nempe, quod περίδειπνον vocant, Latine *ſilicernium*, & *exſequium*, & καθαγίσματα. Vide Πενθ. c. 9 & 19, & Δημων. c. 33. SOLAN. Coenam feralem, quae cum corpore ſimul in rogum ingeſta cremari ſolebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas ſurſum emiſſas, quatenus liceret, δειπνεῖν τὴν κνίσσαν καὶ τὸν καπνόν. Cornutus Eliae Vineti ad Perſ. Sat. VI, 5, *Nam in funeribus coenam delicioſam* (δεῖπνον πολυτελὲς) *apparare ſolebant, quae ad rogum allata cum ipſis corporibus cremabatur: quod & Virgilius commemorat, dicens*, (Aen. VI, 225.) *congeſta cremantur Turea dona, dapes, fuſo crateres olivo.* Vide Theod. Marcilium & Kirchmann. de Funer. Rom. IV, c. 4, 5. Diverſum eſt, contra atque alii volunt, opinione mea *ſilicernium*: primum *coena, quae infertur Diis manibus, quod eam ſilentes cernant, id eſt, umbrae poſſideant*, teſte Donato ad Terent. And. A. IV, Sc. II, ubi *cernere* ſumendum eſt, quod eruditos homines praeteriit, ea poſſidendi virtute, quae a cernenda hereditate ducitur: hoc uſu parum a χοαῖς differt, illave libatione vini mulſique, quae in ſcrobem effoſſam invergitur. Deinde ipſa circumpotatio, ſive, ut in Gloſſis eſt, περίδειπνον· ex eo autem, quod additur, λύχνους γὰρ ἅπτειν ἐν πένθει οὐ θέμις, Scaliger ad Feſtum acute detexit, *ſilicernium* auctorem eum dici voluiſſe, quaſi *ſelucernium*: nam Ian. Gulielm. Verif. III, 12, *arbitratus literulae mutatione recte reſtitui* λίχνους, mirum errorem committit, ἅπτειν exiſtimans idem apud Graecos valere, quod ἅπτεσθαι· & tamen alios invenit, qui ſibi, tanquam re bene geſta, plauderent. Fateor equidem, aliquando mihi viſum fuiſſe, coenam hanc funebrem a Luciano denotari; praeſertim quoniam ipſe ſic ſcribit περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. 28., ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἑώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα· καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες αὐτοὶ πίνουσι

καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα· prorſus ut Auguſtinus a Kirchmanno citatus: *parare aliquis ſuis caris dicit, quod ipſe devorat; quod praeſtat ventri, imputat pietati.* Varro Meleagris apud Nonium p. 48: *Funus exſequiati laute ad ſepulcrum antiquo more ſilicernium confecimus:* quae nec Heraldum fugerunt Digreſſ. I, c. 18. Ideo ſuſpectum habebam *καίουσι*, tanquam errore natum ex *αἴουσι* pro *ἄγουσι*, de quo vitii genere monuimus Vol. II, p. 346, vel potius ex *δαίουσι·* non enim tantum *δαίειν γάμους*, quod Euripidi familiare, notante Barneſio ad Iphig. in Aul. v. 123, & Hel. v. 1455; ſed & *δαίειν τάφον* dici ſolet. Menecrates apud Dionyſ. Halicarn. A. R. I, p. 38, *ὅμως δὲ τάφον αὐτῷ* ('Αχιλλεῖ) *δαίσαντες ἐπολέμεον τῇ πάσῃ·* ita legendum, non *γῇ·* abſurde vertunt, *exſtructo ſepulcro;* cum oportuiſſet, *epulis ipſi funebribus apparatis.* Haec olim: nunc, ſi quis, ſervata lectione vulgari, rationem priorem ſequi maluerit, haud obnitar. HEMST.

ead. l. 8. Πεπιστεύκασι) Feſto quodam & ſtato die, qui *νεκύσια* dicebatur, defunctorum manibus parentabant; quos tum, ut audis, ab inferis ſurſum remeare credebant. Huius loci non meminit Caſtellanus, qui hunc morem tamen recte obſervat AG. VII, 682. Alia in eam rem teſtimonia qui volet, Meurſium adeat ib. 884, 824. Euſtath. ad Od. I, *κατακαλεῖν αὐτοὺς εἰς τρὶς, καὶ δέεσθαι ἀνελθεῖν, ὡς μετάσχοιεν δαιτὸς*, Bithynorum mos peregre defunctis. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡς οἷόν τε) Ed. *I.* P. & L. *ὡς οἴονται* pro his habent: ſed cave mutaſſis. SOLAN.

ibid. Περιπετομένας) In diverſa hic abeunt edd. Pariſienſis habet *περιπεπτομένας·* reliquae *περιπεττομένας.* Omnes mendoſe: rectum eſt, quod adſcripſimus, quamvis in nullo libro exſtet. SOLAN.

ead. l. 13. Κατάγον αὐτοὺς) Leg. *κατάγοντι αὐτούς.* BROD.

Pag. 62. *l* 5. Κάτθαν' ὁμῶς) Parodia ex his Homeri Il. I, 319, verſibus: 'Εν δὲ ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός, Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' αεργος ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἑοργώς. BROD. Homer. Odyſſ. BOURD. Hos ſex verſus Lucianus ex variis Homeri locis *παρῳδούμενος* contexuit. GRAEV.

ibid. Ἔλλαχε) Ex Homero hanc vocem emaculavimus. Vid. Il. I, 319, unde potiſſimum hi centones conſarcinati. *B.* 2. & *P.* recte *ἔλλαχε*, ut edidimus. SOLAN.

ead. l. 7. 'Εν δ' ἰῇ) Conſentiunt edd. noſtrae: in Homero Barneſius dedit 'Εν δὲ ἰῇ, quoniam iſtius voculae ſyllabam primam poëta nunquam producit. HEMST.

ead. l. 9. Ἀμενηνὰ κάρηνα) Odyſſ. K, 521. BROD.

ead. l. 10. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.) Odyſſ. Λ, 538, 572. BROD.

ead. l. 13. Σίγειον) *Duo ſunt Troiae promontoria*, inquit Servius, *Rhoeteum & Sigeum*. De hiſce vide Strab. XIII. VORST. Rhoeteum & Sigeum parvo intervallo diſſita promontoria notiſſimum eſt tumulis inclaruiſſe hoc Achillis, illud Aiacis: neutri cultus honoreſque heroibus tributi defuerunt. Serv. ad Virgil. Aen. VI, Rhoeteo in litore] *Ubi erat aſylum Aiacis, ſicut in Sigeo Achillis*. Vide Brodaeum ad Anth. I, c. 5. Ep. 23, & III, c. 14, Ep. 7. De Achille Quint. Calaber tantum III, 738: — ἀμφὶ δὲ τύμβον Ἀργεῖοι, καὶ σῆμα πελώριον ἀμφεβάλοντο Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ παρὰ βένθεσιν Ἑλλησπόντου· ſignatius de Aiace V, 654: — περὶ δὲ σφίσι γαῖαν Χεῦαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηΐδος οὐχ ἑκὰς ἀκτῆς· prorſus ut Antipater, Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτηΐσιν ἀκταῖς. Dauſqueio ad poſteriorem Calabri verſum fraudi fuit prava, quae edd. inhaeſit, Plinii interpunctio V, c. 30, ſed iampridem a magno Pintiano veriſſime correcta. Miror, cur Iſ. Voſſius ad Melam I, c. 18, erroris Plinium incuſare maluerit, quam remedio tam leni uti; niſi quod idem Salmaſio placuerat Plin. Exerc. p. 610. Videri poſſet Seneca Troad. v. 1122 in ſcriptorem incidiſſe, qui tumulum Achillis collocaret in Rhoeteo: verum poëta tractum illum ponti ſive Rhoeteum appellet, ſive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate ſuo iure fecerit. Praeterea nec Voſſium probo, cum Salmaſii medicinam in eiuſdem regionis deſcriptione Straboni adhibitam p. 611 G. repudiat: exigua tranſpoſitio tamque facilis, ut Dauſqueius etiam ſic plane ſcripſerit, ne vitii quidem ulla facta mentione. Achillis autem monumentum Patrocli ſimul oſſa complectebatur: Philoſtr. Her. p. 739. Aiacis longo poſt tempore violentia maris effractum immanem oſſium magnitudinem patefecit, ex qua celſa herois vivi ſtatura aeſtimari poterat: Pauſan. I; pag. 86. HEMST.

Pag. 63. *l.* 6. Διαψύξαι) Nicias apud Thucyd. VII, c. 12, τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνελκύσαντας διαψύξαι· ibi commode Luciani locum annotavit praeſtantiſſ. Dukerus. Mirum, ni Scholiaſtes exponens διακαθᾶραι legerit διαψῆξαι, prout ψύχειν & ψήχειν non raro commutantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum ſit anteponendum; quae tamen dubitatio in Thucydidis verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium τὴν ξηρότητα, cui contrarium eſt, ſi aequo diutius θαλασσεύουσαι fierent διάβροχοι, & humore

ſalſo infectae vitium contraherent: ideo ſubductae ſiccabantur, quod non tantum *διαψύξαι*, ſed etiam mox deinde *ἀποξηρᾶναι* dixit Thucydides. Apud Graecos *ἀναψύχειν* & *διαψύχειν* primum ponuntur pro aëri, aurae, ſoli exponere: quae commaduerunt, ad ſolares radios flatuſque venti oppandere: ſcite Plutarch. Themiſt. p. 127 B. *τὰς αὐλαίας διαβρόχους γενομένας* (aulaea in flumen devoluta, quae aquam penitus imbiberant) *ἐκπετάσαντες ἀνέψυχον*· hinc Ἀναψύξαι, *ἀνεμίσαι* Heſychio, & Ἀναψύχουσα, *ξηραίνουσα*· neque mihi dubium eſt, quin pro Ἀνάψω, *ἀναθήσω πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πνοὴν*, refingendum veniat Ἀναψύξω, aut, ſi literarum ordinis accuratius habenda ſit ratio, Ἀναψυχώσω, licet uſus verbi *ἀνάπτειν* me non praetereat. Aelian. Ep. I, *Διαψύχοντι μοὶ πρὸς τὴν εἵλην τοὺς βότρυς*· immo quam late pateat haec ſignificandi ſpecies, docuerit Strabo XVII, p. 1137 C. Nili naturam exponens: *ἐν ἑξήκοντα δὲ ἡμέραις τελέως γυμνοῦται καὶ ἀναψύχεται τὸ πεδίον*. De navibus, quae ſubductae ad aërem & ventum ſicceſcunt, utrumque verbum aeque uſurpari ſolet: Herodot. VII, 59, *ἐς τοῦτον τὸν αἰγιαλὸν κατασχόντες, τὰς νέας ἀνέψυχον ἀνελκύσαντες*. Xenoph. Ἑλλ. I, p. 259, v. 1, Lyſander *ἀνελκύσας τὰς ἐν τῇ Ἐφέσῳ ναῦς — ἡσυχίαν ἦγεν ἐπισκευάζων καὶ ἀναψύχων αὐτάς*. Itaque Charon decem totis annis cum non potuiſſet *νεωλκῆσαι μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον*, metus erat, ne cymbula curae neceſſariae expers plane corrumperetur. Deinde haec verba notant *ventilare, in aëre ſuccutere*: Heſych. Ἀναψύχειν, *ῥιπίζειν*· quod tamen erit forte, qui capiat, *flabello moto, ventulo facto refrigerare*. Theophr. apud Harpocr. in Κεγχρεών· *τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διαψύχειν*· non aliter intelligendum puto in Xenoph. Κ. Π. VIII, p. 125, v. 18, de avaris: *τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἱστάντες καὶ διαψύχοντες καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι*· nam *διαψήχοντες*, *pertergentes* ſeu *detergentes*, vel, *pecuniam ſuam fricantes, ut aeruginem avertant*, quod poſt Henr. Stephanum in Theſ. Tan. Faber ad Timonem libenter ſe legere profitetur, mihi quidem multum abeſt, ut approbari poſſit. HEMST.

ead. l. 7. Ἡ Νῖνος μὲν, ὦ πορθμεῦ. ἀπόλωλεν ἤδη καὶ οὐδὲν ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς) Lucianus cum fuerit Samoſatenus Euphratis accola, fidem in rebus Aſſyriae videtur mereri, & mirum foret eum ignoraſſe locum, ubi ſita olim Ninus vel Ninive, ſi aliquod eius veſtigium remanſiſſet. At quid faciemus Tacito, qui lib. 12 Annal. de expeditione Meherdatis ſic ait: *ſed capta in tranſitu urbs Ninos, vetuſtiſſima ſedes Aſſyriae*. Sed & Stra-

boni, qui ante Tacitum vivebat, qui lib. 16 ait: ἡ μὲν οὖν Νῖνος πόλις ἠφανίσθη παραχρῆμα μετὰ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν, *Ninus ſtatim poſt everſum Aſſyriorum imperium evanuit*; vel *apparere ceſſavit*. Ergo contra Strabonem Amaſenum & Lucianum Samoſatenum, Orientales viros & doctos, non mihi videtur Tacitus audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis ſimilitudine, & eam Ninum, oppidulum forte vel caſtellum, captum ſine obſidione in tranſitu, male accepit pro antiquiſſima & populoſiſſima illa urbe, quae fuit ſuo tempore totius orbis maxima, & uſque ad miraculum celebrata; aliter non poſſemus abſolvere Strabonem nec Lucianum mendacii. At ſidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cuius nomen accedebat ad ſonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, ſe antiquam Ninon ſedem Aſſyriae regum cepiſſe, & ita publicantes famae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites iactabant ſe Tanaim uſque perveniſſe, cum ab eo fluvio abeſſent plus quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos Hieroſolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Helleſponti vel bellum geſſerunt, vel negotiati ſunt, audivi ſaepe aſſeverantes, ſe vidiſſe antiquae Troiae ruinas, nec aliter unquam eis perſuadere potui. At Troadis (de qua Paulus Apoſtolus Epiſt. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Troiae, cuius iam tempore Strabonis nulla exſtabant veſtigia, ut ait ille lib. 13, οὐδὲν δὲ ἴχνος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε γὰρ ἐκπεπορθημένων τῶν κύκλῳ πόλεων, οὐ τελέως δὲ κατεσπασμένων, ταύτης δὲ ἐκ βάθρων ἀνατετραμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνέχθησαν. Ἀρχαιάνακτα γ᾽ οὖν φασι τὸν Μιτυληναῖον ἐκ τῶν ἐκεῖθεν λιθων τὸ Σιγεῖον ἐκτειχίσαι, id eſt, *nullum enim veſtigium reſtat antiquae urbis, & cum ratione; nam vaſtatis vicinis urbibus, non vero funditus everſis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum inſtaurationem tranſportati ſunt. Itaque Archaeanactem aiunt Mitylenenſem Sigeum muro circumdediſſe ex lapidibus indidem acceptis.* Urbs igitur, cuius nullum veſtigium exſtabat tempore Strabonis & Auguſti, ſub quo Strabo florebat, non poterat exſtare tempore Meherdatis ſub Claudio. Plura ad id argumentum adducere poſſem, & illuſtrem in literis virum caſtigare, qui eo, quod Ammianus Marcellinus *Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis ſcilicet ad Euſebium, ſcribere: *Ninive autem adhuc integra ſtabat aevo Ammiani*

Marcellini. Sed ſuperfluum foret, cum id argumentum abunde ſimul & doctiſſime tractaverit vir incomparabilis Samuel Bochartus in ſuo Phaleg. lib. 4, c. 20. ad eum te remitto, lector, & ſileo. PALM. Non cogitavit Lucianus, ſe antea finxiſſe, colloquium hoc habitum fuiſſe tempore Cyri maioris, cuius proavus Cyaxares Ninum ceperat ſub finem regni, ut docet Herodot. I, 106. A quo ſi deleta fuiſſet, quod nuſquam legimus, nemo tamen potuiſſet tempore Cyri dicere, *οὐδ' ἂν εἴπῃς, ὅπου ποτ' ἦν, dicere nequeas, ubi fuerit;* ſed dumtaxat tempore Luciani. CLER. V. Bochart. Phaleg. IV, 20. Ninum illam veterem, Nini opus, poſt Syriacam monarchiam deſtructam *ἀφανισθῆναι*, id eſt, penitus deletam, ait etiam Strabo l. XVI, p. 737. Sed tamen & Tacitus ſub Claudii regno Nini meminit A. XII, 13: *Capta in tranſitu urbs Ninos vetuſtiſſima, ſedes Aſſyriae:* & Ammian. XXIII, 6: *In Adiabena Ninus eſt civitas, quae olim Perſidis regna poſſederat* &c. & Philoſtrat. p. 23. Reſtaurata igitur Ninus eſt, exſtabatque aliqua Luciani tempore. Sed hic de Croeſi aetate ſermo eſt, quo exſtinctam fuiſſe etiam Strabo teſtis eſt luculentus. Haec fere Olearius ad Philoſtr. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδὲν ἴχνος &c.) Ninum & Mycenas *ἠρημῶσθαι πανωλέθρους* teſtatur Pauſan. VIII, pag. 668; quod integrum caput tertium & trigeſimum cum Luciano conferendum eſt. Mycenae, inquit Strabo VIII, p. 571 D. *χρόνοις ὕστερον κατεσκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὥστε νῦν μηδ' ἴχνος εὑρίσκεσθαι τῆς Μυκηναίων πόλεως.* Sed Ninus, cuius everſio Nahumi ſacrarumque paginarum vaticiniis debebatur, poſtea ſi non in ipſis priſcae urbis parietinis, in vicinia ſaltem inſtaurata parumper refloruit: vide Th. Ryckium ad Tacit. Ann. XII, 13, 3. De Babylone ad Philopatridem dicendi locus erit. Non faſtidiendum Epigramma in Catalectis: *Quiſquis Cecropias hoſpes cognoſcis Athenas, Quae veteris famae vix tibi ſigna dabunt; Haſne Dei, dices, coelo petiere relicto? Regnaque partitis haec fuit una Deis? Idem, Agamemnonias, dices, cum videris arces, Heu victrix victa vaſtior urbe iaces! Hae ſunt, quas merito quondam eſt mirata vetuſtas. Magnarum rerum magna ſepulcra vides.* Pro *Regnaque* ſummo Scaligero placuit *Regia:* mihi potius videtur, *Rixane* vel *Rixaque:* de Athenis Neptunus & Minerva mutua lite contenderunt, utrius in ditione urbs futura eſſet: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, ſi gloriae veteris ruinas adſpicias: Mycenae quoque victrices peius quam Ilion deſertae. *Sepulcra* commode ſunt uſurpata: nam, ut Mercurius ait, *ἀποθνήσκουσιν αἱ πόλεις·* de qua totarum urbium mor-

te plura dabunt P. Faber Sem. I, c. 8, 9, Fabrot. ad Theophil. Inſt. II, T. IV. neuter Luciani mentionem omiſit. Ambroſ. Ep. XXXV: *Tot igitur ſemirutarum urbium cadavera, terrarumque ſub eodem adſpectu funera.* HEMST.

ibid. Ὅπου ποτ' ἦν) *Campus ubi fuit.* BOURD.

ead. l. 9. Ἡ Βαβυλὼν) Hoc multis exemplis docet in Arcadicis Pauſanias. BROD. Nondum Luciani aetate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opuſculo multa ſint alterius temporis, hic ad ſuam aetatem reſpexiſſe puto. Certe Εὐχ. c. 34 Babylonis & Seleuciae, ut diverſarum, diſerte meminit. Adde Ioſephum Ant. XVIII, ſaepius de Babylone quaſi ſtante tunc temporis verbo facientem: Caio autem imperante, quae ibi narrat, gerebantur: vide praeſertim capitis X noviſſimae ed. Oxon. § 6 & 8, ubi Iudaeorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quae a Bocharto ex Plin. VI, 26, & Strab. XVI, proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate & deinceps Babylon nominatur. Adde Curt. V, 1, Herod. I, 184. ſed vide etiam Spanhem. 463, qui ex Plin. VI, & Pauſan. VIII, p. 509, nihil praeter moenia ſuperfuiſſe docet. SOLAN.

ibid. Ἡ τὸν μέγαν περίβολον) Ἔχουσα ſubaudio. BROD. Τὸ ἔχουσα, aut quid ſimile, deſiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Μυκήνας) V. Strabonem VIII, pag. 377 B. cuius aetate ne veſtigium quidem eius exſtabat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀποθνήσκουσιν αἱ πόλεις) Plutarch. Romul. Cetera epitheta Homerica, ut & ſenſus & rationes, quibus nititur. BOURD.

Pag. 64. *l.* 1. Ἰνάχου οὖν οὐδὲ τάφος) Anna Fabri, eruditiſſima femina, ad Callimachi Hymnum in Delum v. 74, ex hoc loco colligens, Inachum fluvium Luciani tempore haud ſuperfuiſſe, addit, patrem ſuum hoc in loco pro τάφος reſtituiſſe τάφρος. IENS. Emendationem Tan. Fabri amplexus ſum lubentiſſime. SOLAN. Veriſſime Faber: ſimili modo legendum in Etymol. p. 487, v. 39, Κάμαξ, ἀρσενικῶς μὲν σημαίνει τὸ ὄρυγμα, ἢ τοὺς ἐν τάφρῳ πεπηγμένους πασσάλους πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἐρωήν· Sylburgium fefellit, quod vulgatur, τάφῳ. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφρους commemorat Xenoph. Ἑλλ. IV, pag. 312, v. 35. Inachus autem ſemper tenuis fluxit, ex quo contra Neptunum Iunoni Argorum poſſeſſionem adiudicavit: poenam igitur eſt paſſus, ut aquam non habeat ὅτι μὴ ὕσαντος τοῦ θεοῦ. θέρους δὲ αὖα σφίσιν ἐστὶ τὰ ῥεύματα, πλὴν τῶν ἐν Λέρνῃ, teſte Pauſan. II, p. 145. HEMST.

ead. l. 4. Ἰρὴν καὶ εὐρυάγυιαν) Troiam his epithetis ſaepe ornat poëta. BROD. Pro vulgata ſcriptura εὐρυάγυιαν legendum cenſeo εὐρυάγυια Μυκήνη. V. Il. Δ, 52. neque enim uſquam de Troia uſurpatum invenio: ne dicam iam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. SOLAN. Praeteriit Solanum Iliad. B, v. 141: Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν. *B. de Ball.*

ead. l. 9. Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι.) Caſtigo αἵματι. Hoc alias probavi. BROD. Caſparus Barthius in Animadverſionibus ad Statii Thebaid. l. 4, v. 48, ubi agit de Othryadibus, hunc Luciani locum mendi arguit, atque eum ſcripſiſſe τῷ αὐτοῦ αἵματι. ALMELOV. *Argivos vides & Lacedaemonios, Charon, atque ſemimortuum imperatorem Othryaden, ſuo ipſius nomine inſcribentem tropaeum.* Sic quidem ex vulgata ſcriptura vertendum eſt. Sed Barthius ad Statium T. II, p. 904, haud dubie rectiſſime pro ὀνόματι reponi iubet αἵματι. Verum ante eum id iam iuſſerat Brodaeus Miſcell. IX, cap. 10. Quin etiam vel ante, vel poſt Brodaeum idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditiſſimus. Ceterum video hanc Barthii non magis, quam aliorum ante Barthium, emendationem Amſtelaedamenſi huius ſcriptoris editioni additam quoque; ſed non putem, Barthium, ſi videret, agniturum fore, ſe *de Othryadibus*, quod illic dicitur, ad *Statium egiſſe.* Quot fuere Othryadae, ad quos inſcriptio tropaei ſuo ipſorum ſanguine, poſſit referri? Iterum Noſter in Rhetorum praeceptis c. 18 de Othryade meminit, ubi tanquam memorabilem & maxime inſignem hiſtoriae partem nominat τὰ Ὀθρυάδου γράμματα. IENS. Solus Longolianus emendationem Brodaei & Barthii firmat, αἵματι ſcribentium pro vulgato ὀνόματι. Vide & P. Δ. cap. 18. Inſcriptionem habemus apud Plutarch. Parall. 545, 2, ΔΙΙ ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΩ. Regio autem, de qua certant, Thyreatis eſt. Plutarch. & Ovid. Faſt. II, 663. Flor. II, 2, 14. Herodot. I, 82. Valer. Max. III, 2. SOLAN. Haud futilis emendatio doctorum hominum ſuffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non deſideret: iis enim quid opus eſt, ubi res ipſa clamat? Ampelius c. 14, quamvis in hiſtoria plane fallatur, non ſecus ac ſi Lucianum Latine vertiſſet: *Othryades vir bellator — tropaeum ſuo ſanguine ſcripſit.* Plures in illuſtri facto narrando ſimilem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud Flori, *licet nihil ſcripſerit ſanguine:* Valer. Maxim. III, 2, ext. § 4, *ſanguine ſuo ſcriptis literis, dereptam hoſtibus victoriam tantum non poſt fata ſua in ſinum patriae cruento tropaei titulo retulit.* Senecae Suaſ. II, p. 21, levi mutatione ſuccurri poſſe ar-

bitror: *Othryades paene a ſepulcro victor digitis vulnera preſſit*, (hoc pro *geſſit* coniectura fueram aſſecutus, antequam a Schotto trium Codd. fide niti didiciſſem) *ut tropaea Laconum* (ferri forte poteſt, ſed multo malim, *tropaeo Laconum*) *inſcriberet: o dignum Spartano ſacramento virum, cuius ne literae quidem fuere ſine ſanguine.* Argute Statius Th. IV, 47, *Et Lacedaemonium Thyre lectura cruorem*: ubi nihil erat, cur Lutatii, qui praeter quod mutilatus eſt, hiſtoriam inſcite refert, eruditionem Barthius laudaret: Graeca tamen hunc in modum inſtauranda reor: *quibus* (tropaeis) *digito ſanguine oblito haec inſcripſit*: Κατὰ Ἀργείων τροπαῖον Ὀθρυάδου, vel Λακώνων· ſic a literis minimum deflexeris. Suidae in Ὀθρυάδης, ſine dubio labes adhaeſit: quem enim oratio talis non offendat? αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τρόπαιον ἀναστήσας ἀνθρωπείῳ αἵματι, ἐτελεύτησεν εὐθύς· inſerendum eſt ἀναστήσας ἐπιγράψας τε· ſed cur ἀνθρωπείῳ αἵματι; quanto melius erit, τῷ τῶν τραυμάτων αἵματι, ut Theſeus apud Stob. p. 92; vel, ſi lubet, τραυματικῷ αἵματι. Reſtitutam lectionem haec, ut opinor, ſatis vindicant: operam ludet, qui pro vulgata pugnabit ex Ovidio Faſt. II, 665, *Nec foret Othryades congeſtis lectus in armis*: ad quem vide Nic. Heinſ. & Waſſ. ad Salluſt. B. I. pag. 257. HEMST.

ead. l. 16. Τρόπαιον) Tropaea evertere religio erat, quod a Brodaeo recte obſervatum Miſcell. V, c. 29. SOLAN.

Pag. 65. *l.* 2. Τὰ ὄρη) Montes, de quibus ſupra. BROD.

ead. l. 5. Εὐεργέτης ἀναγεγράψῃ) *Te pro benefactore habebo*: metaphora ducta ex conſuetudine urbium, quae nummis & ſtatuis eorum, a quibus beneficio affecti fuerant, titulum εὐεργέτου adſcribere ſolebant. CLER. Lyſias p. 159, v. 39, Εἰ μὲν ξένος τὶς ἐλθὼν ὑμᾶς ἢ χρήματα ᾔτει, ἢ εὐεργέτης ἀναγραφῆναι ἠξίου. Vid. ad D. Mort. X, § 6. Plura dicemus ad Anach. cap. 17. HEMST.

ead. l. 7. Βασιλεῖς — μάχαι) Inutilem illam quinque vocabulorum ſarcinam ſi quis foras eiiciendam exiſtimarit, eum nihil equidem morabor: in quamcunque partem verſes, nec cum proxime praecedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari poſſunt. Ego Lucianum tam ineptum putabo, ut poſt τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, velut dilucidius interpretaturus, adiecerit βασιλεῖς &c. φυσαλλίδες dixiſſet, aliquid intelligerem. Quid autem ſi τύμβοι. vel ἠρία, τύμβοι, pro ἑκατόμβαι ponantur, magnopere proficimus? cur μάχαι poſtremo loco adhaerent? an quia

cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea diſceptationem noviſſime commemorarat? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime Luciano proviſum erit, ſi conglutinaris: Οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα; Χάρωνος δὲ οὐδεὶς λόγος· ſic venuſtiſſimum opus egregia ſententia finiverit; in miſerrima rerum ſuarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontiſque cymbula ne minimum quidem cogitent. HEMST.

ead. l. 8. Τύμβοι) De *hecatombis* ne minima quidem in hoc opuſculo mentio, nedum ut pars ſint adeo conſpicua, ut in indice quaſi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoſcunt tamen omnes libri ἑκατόμβαι male. Lege meo periculo τύμβοι. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opuſculo ſequenti peccatum eſſe videbis. SOLAN.

ibid. Χάρωνος δὲ) Θανάτου δέ. BROD.

IN DE SACRIFICIIS.

Pag. 66. *l.* 3. Προσόδοις) Dem. p. m. 159 B. SOLAN.

ead. l. 5. Καταφὴς) Subtriſtis. ὁ ἔχων κάτω τὰ φάη ἤγουν τοὺς ὀφθαλμούς. VORST.

ead. l. 12. Αἰτωλικὰ πάθη) Tzetzes: Αἰτωλοὶ γὰρ καὶ Ἀκαρνᾶνες, γείτονες ὄντες ἀλλήλοις κακοὶ, διὰ τὴν τοῦ Καλυδωνίου συὸς κεφαλὴν, καὶ τὸ δέρμα πρὸς ἀλλήλους πολεμήσαντες κατετρίβησαν. Conſule libro primo Apollodorum. BROD. Haec & cetera in Homer. BOURD. Narrat in ſequentibus. V. Ovid. Met. VIII, & Hom. Il. I & B. Aetoliae urbs Calydon regia Oenei ſedes. V. Hygin. f. XIV. SOLAN.

Pag. 67. *l.* 1. Τοὺς τοσούτους φόνους) *Aetolorum & Acarnanum caedes.* Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo & Toxeo dimicaſſe, eoſque interfeciſſe. BROD.

ead. l. 2. Μελεάγρου διάλυσιν) Nam Althaea fatalem ſtipitem igni impoſuit, quo exſtincto, ipſe quoque una Meleager periit. Ovidius citato volumine. BROD.

ead. l. 3. Μεμψιμοιρούσης) Fabulam recitat Ovid. Metam. VIII. BROD. Vid. in Iove Tragoedo cap. 40, & in Convivio cap. 25. VORST.

ead. l. 6. Καί μοι δοκεῖ ὁρᾶν αὐτὴν) Scribendum ex Mſ. καί μοι δοκῶ ὁρᾶν· quamvis & ſine Mſ. ope facile quivis, qui animum attendit, ſic ſcribendum eſſe videre poſſit. De Diana ve-

ro irata, quod neglecta fuerit in Oenei ſacrificio, vide Homerum Iliad. ι, v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes, Iliad. α΄, v. 425. GRAEV. Καί μοι δοκεῖ) Pro eo, cum ex MS. id probat, etiam *ſine MSti ope facile quemvis, qui animum attendat, ſcribendum eſſe* καί μοι δοκῶ, *videre poſſe*, ait veriſſime vir ſummus I. G. Graevius. At unum tamen Amſtelaedamenſem ex eorum, qui id videre per ſe facile poſſint, numero excepiſſet vir eruditiſſimus, ſi tum palam fuiſſet, exſtare aliquem, Graecae linguae notitiam prae ſe ferentem, qui de huius dicti probitate dubitaret. At ſatis tum, cum moveretur haec, digna ſcilicet viro Graecis literis docto, controverſia, optimae notae auctoribus confirmata eſt dictio μοὶ δοκῶ, in qua ἐγὼ poſſe & addi & omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus ex terſiſſimo noſtro Luciano ipſum ἐγ ὼ, vel ἔγωγέ μοι δοκῶ, totidem verbis & literis. Ecce Noſter in Herodoto: Ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλῆσαί μοι δοκῶ. In Eunucho: Ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἄν μοι δοκῶ &c. In Toxaride: Ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἄν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθείς. In Paraſito: Ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χείρω εἶναι. In dialogis meretriciis: Ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψειν μοι δοκῶ. Alia Luciani loca plura omitto. Plutarchus quoque in Apophthegmate Ageſilai (loco ab cl. Graevio ad Luciani Demon. c. 3 adducto) Ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι. Th. Magiſter in voce ΔΟΚΩ ex Platone & Demoſthene oſtendit, ſicut μοὶ δοκῶ, ita & μοὶ δοκοῦμεν, dixiſſe Graecos etiam in plurali. At ſicuti in hoc, ad quem nunc ſcribimus, Luciani loco perperam μοὶ δοκεῖ legitur, ita & apud Xenophontem lib. I Κυροπ. ubi cum Cyrus Cyaxari contra Aſſyrios auxilio eſſet mittendus, inter alia Cambyſes filio ſuo Cyro praecipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id reſpondens Cyrus, ſibi quoque eandem de exercendis & in officio continendis militibus, ſtare ſententiam, denique ait: Ἀλλὰ μέν τοι τόγε μελετᾶσθαι ἕκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων, ἀγῶνας ἄν τινάς μοι δοκεῖ, ὦ πάτερ, προειπὼν ἑκάστοις, καὶ ἆθλα προτιθεὶς, μάλιστα ἂν ποιεῖν εὖ ἀσκεῖσθαι ἕκαστα, ὥστε, ὁπόσε δέοιτο, ἔχειν ἂν παρεσκευασμένοις χρῆσθαι. Haud dubie oratio ſoloeca eſt, μοὶ δοκεῖ προειπὼν, & προτιθείς. Sed omnino legendum μοὶ δοκῶ. *Ceterum*, inquit, *quod ad curam ſingulorum militarium operum attinet, certum eſt, certamina quaedam ſingulis* (militibus) *indicentem, pronuntiantem, & praemiis propoſitis, maxime curare,*

ut in ſingulis exerceantur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis uti queam. Collaudans deinceps conſilium filii Cambyſes, καλλιστα λέγεις, inquit, ὦ παῖ. τοῦτο γὰρ ποιήσας, σάφ' ἴσθι ὥσπερ χοροὺς τὰς τάξεις ἀεὶ τὰ προσήκοντα μελετώσας θεάσῃ. *Optime cenſes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo ſcias, videbis ordines inſtar chororum ſemper ea, quae oportet, curantes.* Paulo poſt eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τοῦ γε μὲν πειθομένους παρέχεσθαι τοὺς στρατιώτας οὐκ ἀπείρως μοι δοκῶ ἔχειν. *Equidem videor mihi haud imperitus eſſe efficiendi, ut milites imperatis pareant.* & continuo poſt, ὁρᾶν μοι δοκῶ τὸ προτρέπον πείθεσθαι μάλιστα ὂν τὸ τὸν μὲν πειθόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ τιμᾶν, τὸν δὲ ἀπειθοῦντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν. *Videor mihi intelligere, id demum eſſe, quod obedientiam excitet, ſi dicto audientem collaudes ac honores; eum vero, qui minus dicto audiens ſit, ignominia & poena mulces.* IENS. Δοκῶ G. P. & L. Reliqui δοκεῖ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν Οἰνέως) Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipſa ratio, legendum ἐς Οἰνέως· *aliis Deis ad domum Oenei profectis.* Ἐν Οἰνέως eadem quidem loquendi ratione dicitur, & paſſim ſimiliter frequentatur, ac ἐς Οἰνέως. Sed hoc hic requiritur. Saepiſſime Lucianus hoc elliptico modo utitur, ut ἔν τινος τῶν γραφέων, *in pictoris cuiuſdam domo*, in Zeuxide cap. 3; ἐν Ἀρισταινέτου, initio Lapitharum: ἐν φαρμακοπώλου alibi. Aelianus quoque ita paſſim. Sic per εἰς, ut Noſter in Hermotimo c. 82, ἐς διδασκάλου· in Apologia c. 4, Εἰς πλουσίου τινός. Sic Aelianus, ἐφοίτα εἰς Λαμίας, εἰς Πανδοκέως, εἰς Ἀρχελάου. Sic Plato in Sympoſio, ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνος. Ariſtophanes, ἐκ Πατροκλέους. Sed hanc loquendi formam apud Graecos, ut & apud Latinos, uſitatam, ante nos dudum obſervarunt eruditorum multi. IENS. Vid. Suid. (ἐν ᾅδου) ubi obſervat, Atticis non infrequens eſſe, ut τῷ ἐν utantur pro εἰς. Apud Ariſtophanem tamen p. m. 178, (ſive ΝΕΦ. 969.) male legit ἐν παιδοτρίβου βαδίζοντας. In noſtris rectius, καθίζοντας. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 13. Οἱ Θεοὶ) Pro Θεοὶ, *Dii*, legendum θεῖοι, *avunculi*, fratres Althaeae Theſtii filii. CLER.

ibid. l. 14. Ἐπ' α. τὸν κ. ἐφόνευσαν) Haec nihili ſunt: σὺν ex *V.* eſt: φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν reſtitui. SOLAN. Facilius interſeri putavi οἳ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Praeterea legebatur in *V.* αὐτῷ pro αὐτοῖς ed. A. unde pronum erat fingere αὐτῶν. HEMST.

ibid. col. 2. *l.* 13. Ἐπεδήμησεν) Malim fere ἀπεδήμησεν· quamquam infra Scholiaſtes ad hoc idem ſcriptum dixerit,

ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰς Ὀλυμπίαν. Hemsterhusius.

Pag. 68. *l.* 3. Πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις) Heſiod. 1 Oper. Lucian. paſſim. Bourd.

ead. l. 4. Τὸ μὲν ὑγ. — τὸ δὲ πλ.) Τὸ Mſ. R. ubique hic habebat, & recte. Vorst. Lectionem hanc Mſ. R. in textum recepimus: quem codicem nos ſane non vidimus, ſed laudatum in margine libri, quo utebatur Vorſtius, reperimus. Solan. Hic & proxime infra ad τὸ μὲν reſpondet τὸ δε. Ubi vero plurium ſit enumeratio, poſt unum μεν ter quater ſequitur δὲ, uti h. l. & c. 14. Admonendus autem eſt lector, verſionem Latinam compoſitam eſſe ad lectionem vulgatam τὸν δὲ, τὸν δὲ, nos vero Solano obſecundantes recepiſſe τὸ δὲ, τὸ δὲ &c. verſionem tamen mutare noluiſſe, quia in ſe ſpectata ſenſum ab mente Luciani non adeo diſcrepantem exhibet. Sed forſan videbitur nonnullis ſtare poſſe vulgata, quod ἔνι & ἔνεστι, etiam quando fere pro ἔξεστι ponuntur, non ſemper habeant adiunctum dativum, ſed abſolute ſaepe ponantur, ſequente accuſativo, ut in fragm. Menandri, Luciani dial. annexis. N. 8 *de vita*, ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν οὐκ ἔνεστ' εὐσχημονεῖν. Lucian. de Paraſito § 16, οὐκ ἔστιν εὐφραινόμενον μανθάνειν. Demoſth. de coron. p. 341, (quem adduxit clar. Elſner. ad Galat. III, 28.) οὐκ ἔνι τοῦτον εὔνουν εἶναι τῇ πατρίδι. Evang. Luc. VI, 4, οὓς οὐκ ἔξεστι φαγεῖν, εἰ μὴ μόνους τοὺς ἱερεῖς. Quandoquidem & Latini verbo *licet* eodem modo utuntur, ſequente accuſativo perſonae, ut Tibull. I, XI. 43, *Liceat — facta referre SENEM.* Virg. Ecl. I, 40. — *neque ſervitio ME exire licebat.* Et Cic. VI ad fam. 21, *utinam liceat aliquando aliquo reip. ſtatu NOS frui.* Sed fruſtra; nam etſi ἔνεστι, τὸν μὲν πριασθαι ferri poſſit; tamen, quia poſt ter repetitum τὸν, in omnibus edd. quarto loco ſequitur, καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος — διαπλεῦσαι, praecedens τὸν cum τὸ conſiſtere nequibat, ſed neceſſario mutandum erat. Reitz.

ead. l. 6. Ταύρων ἐννέα) Od. Γ, pr. & 178 ſeq. Gesn.

ead. l. 7. Καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος) Liquet ex praecedentibus, ſcribendum eſſe, τὸν δὲ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον διαπλεῦσαι παρθένου βασιλικῆς· non, ut legitur in editionibus, καὶ τό. *Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regia* emere. Τὸν, nimirum Agamemnonem, qui Iphigeniae ſacrificio redemit proſperum curſum & ferentes ventos. Graev.

ibid. Ἐκ τῆς Αὐλίδος) Vide Ovid. Metam. XII. Vorst.

ibid. Παρθένου βασιλικῆς) *Iphianaſſae*, quam nonnulli Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. Brod.

ead. l. 8. Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη) Rectius Mſ. Angl. doctiſſimi

Golmani, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη· patet apud Homer. Il. 6. BOURD. Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit Bourdelotius, & firmant mei libri excerpta: ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη (vulgo abſurdiſſime ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη) τὸ μὴ ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud Homerum Iliad. γ. GRAEV. Quemadmodum rectiſſime & in codice Anglicano, quem pervolvit Bourdelotius, & in excerptis cl. Graevii, pro ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη legitur, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, eodem plane modo ad oram Florentini, quo uſus ſum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inſpecto ſaniori codice. Id nimirum ait Noſter, Hecubam duodecim boum ſacrificio captivitatem, ſive expugnationem Troiae, ab Minerva redemiſſe. IENS. Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη Mſſ. Gr. Angl. P. L. & R. & ed. *I.* optime ſane. Vulgata ὁ μ. γ. ἑκατόμβη manifeſto corrupta. SOLAN.

ead. l. 9. Βοῶν δώδεκα καὶ π.) Homer. Il. Z. BROD.

ead. l. 10. Ἀλεκτρυόνος) Ab Aeſculapio praeſertim, cui moriens Socrates a ſodali ſuo adhuc ſatisfacit. GESN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Τῆς) Perperam in τοῦ mutaverat ed. A. nec cauſa fuit, cur ibidem ἐννεάκις darent, cum in *V.* proſtet ἐννάκις. Eſt autem Homeri locus, qui Scholiaſtae caſtigandi Luciani occaſionem praebuit, Od. Γ, 7. HEMST.

Pag. 69. *l.* 2. Σου τὸν νεὼν) Il. A, 39. BROD.

ead. l. 6. Κατεδυσώπησεν) Hoc eſt, *pudore incuſſo exoravit:* nam δυσωπία eſt *pudor*, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. CLER.

ead. l. 9. Αὐτοῖς ἡμιόνοις) Eadem rhapſodia A, 50, Οὐρῆας μὲν πρῶτον &c. BROD.

ead. l. 14. Κυκλώπων θανάτῳ) Apollo enim orbitatem ſuam in ipſum Iovem ulciſci non auſus, Cyclopas, a quibus fabricatum erat, quo Aeſculapius percuſſus eſt, fulmen, interfecit. V. ſupra Θ. Δ. XIII. SOLAN.

ibid. Κἀξοστρακισθεὶς) Rhetores Graeci. Interpr. Ariſtoph. paſſim Heſych. Suid. Pollux. BOURD. Hygin. fab. 49, ſed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. GESN.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Ναύσταθμον) Leguntur apud Suidam, in quo neceſſe non eſt, ut cum Kuſtero quidquam immutes. HEMST.

Pag. 70. *l.* 1. Χρησάμενος) Quid ſi legamus χρησόμενος; & mox, ὅτι δὲ καὶ ἐθήτευσε, ut reſpondeat illi, quod praeceſſit, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεὶς κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 4. Ἀμφότεροι πλινθεύοντες) Haec M. Felix Oct. Serv. ad Virgil. Bourd. Il. Φ, 442 ſeq. Gesn.

ead. l. 6. Παρὰ τοῦ Φρυγὸς) A Laomedonte. Il. Φ. Brod.

ead. l. 14. Ἐν αὐτῷ) Quid hoc ſit, aperiant alii. Lucianum non agnoſco. Scripſerat ἐπ' αὐτῷ, ut cap. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. Solan.

ead. l. 16. Ζεὺς κλαπεὶς) Orpheus, Homer. Callim. Hymno in Iovem. Doctores ſacri, Tertull. Cypr. M. Felix. Bourd.

Pag. 71. *l.* 2. Ὁ πρότερον) Mutandum putaram. V. ἱστ. β, c. 9. Sed & ſic ſtare poteſt. Solan.

ead. l. 4. Ἔγημε δὲ) Quos auctores ſecutus ſit, neſcire me fateor. Scholiaſtes certe Latonam harum uxorum priorum unam facit. Schol. ad Z. ἑλ. 34. Solan.

ead. l. 5. Κατὰ τοὺς Π. — νόμους) Paulo aliter rem vulgo narrant. Conſulti iuris apud Perſas antiſtites, liceretne regi ſororem uxoris loco habere, reſponderunt, vetari hoc quidem legibus; ſed eſſe legem, qua regi, quidquid vult, licet. Muretus (var. Lect. VII, 1.) adverſus Aemil. Probum, idem apud Graecos licuiſſe, orationem Andocidis adverſus Alcibiadem adducit, in qua narratur, Cimonem eo nomine exſulaſſe, quod ſororem duxiſſet uxorem. Sed in vulgatis Andocidis codicibus pro Cimone legitur Conon, quod v. cl. emendavit. Solan.

ibid. Περσῶν νόμους) Etiam cum matribus: Catull. M. Felix. Bourd.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Καμβύσης &c.) In his lineis videtur exſtare fragmentum ſcriptoris alicuius veteris de connubio Cambyſis & Atoſſae. Non abhorret ab Herodoti ſtilo, quamvis nihil ſimile apud Herodotum potuerim invenire, licet bis huius Atoſſae meminerit. Cler. Herodoti ſunt III, 31, ſed paulo brevius contracta, reciſis iis, quae ad inſtitutum non facere cenſebat Scholiaſtes. Atoſſae vero nomen in hac hiſtoria coniecturae debeat, an aliunde cognitum habuerit, non liquet: Herodotus certe Cambyſen duas ſorores matrimonio ſibi iunxiſſe narrans, quarum natu minor in Aegypto ſit interfecta, neutram nomine deſignavit. Id quidem extra dubium eſt, quae Cambyſi ſuperſtes vixit, Atoſſam vocari; quippe quae poſtea Mago, tum Dario fuerit nupta. Hemst.

ibid. Περσῶν) C. Περσέως male. Solan. Περσεῶν hic & paulo infra ſcribi iuſſit Solanus: nihil erat, quo minus lectiones *C. V.* ſequerer: in paucis enim Schol. ſuo, non Herodoti, ore loquitur: ideo retinui ὃ ἂν pro τὰ ἂν apud Herodotum, & in fine cum *V.* ἀδελφὴν malui, quam ἀδελφεὴν, quod in ed. A.

Addendum vero, ni fallor, τοῦ Περσῶν βασιλέως· niſi ſatis eam vocem intelligi quis putet, aut ſcribi praeferat τοῦ Πέρσου. HEMST.

ibid. l. 3. Εἴρετο &c.) Ed. A. ἠρέτα τοὺς βασιλικοὺς δ. ac peius κωλύων & κωλύει, cum tamen in *V. C.* liquido ſit ſcriptum, ἤρετο τοὺς βασιλήϊους δ. κελεύων, κελεύει, quae Herodoto conveniunt; niſi quod εἴρετο fuit revocandum, licet Heſychius etiam habeat, Ἤρετο, ἠρώτα, ἐπύθετο. Mox ὑπεκρίναντο legitur in Hiſtoricorum principe, vel, quod Iac. Gronovius ex Mediceo libro dedit, ὑπεκρίνοντο. HEMST.

Pag. 72. *l.* 3. Ὑπηνέμιον) Quae dicantur *hypenemia ova*, alio in loco retuli. BROD. Quaſi vento gravida facta fuiſſet, quod fabulantur de equabus Hiſpanicis. Nam ὑπηνέμιος eſt ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Plinius id mendacium ſerio nobis obtrudit H. N. VIII, 42, poſt alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit, Iunonem, mulierem Theſſalam, ſine viri concubitu peperiſſe. CLER.

ead. l. 4. Βάναυσον &c.) Dicitur Iuno peperiſſe Vulcanum βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην. Vertit interpres, *fornacarium, & fabrum aerarium, & ignipotentem*: βάναυσος eſt *arte ſordida* ſeu *ſellularia quaeſtum faciens*; ſed πυρίτην Graecis eſſe *ignipotentem*, qui circa ignem verſatur, mihi perſuaderi non poteſt: πυρίτην lapidem & gemmam quis ignorat? πυρίτης ἄρτος dixit Phrynichus apud Pollucem. In Mſ. eſt πυρητήν· ſed huius vocis exemplum quaero. Forte ſcripſit Lucianus πυρωτὴν, *qui igne utitur in flando, & coquendo aere*, a πυρόω. Habes hanc vocem in hac notione apud ſcriptorem libri Eſdrae. GRAEV.

ead. l. 5. Πυρίτην) Ed. *I.* πυρευτήν. viderint alii, an commodius. G. & P. πυρητήν. L. πυριήτην, vel πυροιτήν. SOLAN.

ibid. Τὸ πᾶν) *Prorſus.* BROD.

ead. l. 8. Ἐῤῥίφθη) Ita ediderunt *B.* 2. & *P.* quod in reliquis omnibus ſcriptum eſt ἐῤῥίφη. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀστυάναξ) Hectoris filius, quem Ulyſſes, ne quis ſupereſſet, qui excidium Troiae ulciſci poſſet, de turri praecipitavit. VORST.

ead. l. 16. Οὗτος μὲν) Aut aliter legendum fuit, aut cum *B.* 2. & *P.* nova ſententia inchoanda. SOLAN.

in Schol. Ὑπηνέμια) Haec Suidas ſuppeditavit, apud quem καλεῖται pro λέγονται. HEMST.

Pag. 73. *l.* 5. Μηκέτι χρήσιμον) *Sed eviratum.* BROD. Virilia enim ipſe ſibi abſciderat; unde poſtea Cybeles ſacerdotibus mos iſte. V. Lact. I, 17, qui paulo aliter rem narrat. SOLAN.

ead. l. 12. Χαλκοῦς ἐστι) Iliad. A, 426, Διὸς ποτὲ χαλκοβατὲς δῶ. GRAEV.

ead. l. 17. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον) Homer. Iliad. Δ, 2, Χρυσῷ ἐν δαπέδῳ. BROD.

Pag. 74. *l.* 1. Πυλωροῦσι) Homer. Il. E, 749. Θ, 393, Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι, Τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς, Οὔλυμπός τε. BROD.

ead. l. 6. Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι) Homer. Iliad. Δ, 1. BROD. Paſſim in Homero: ut & illa ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. Quae rurſum repetit in Icarom. BOURD.

ead. l. 10. Ἑλισσομένην) Κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ, Il. A, 317. BROD.

ead. l. 11. Ἐπικεχηνότες τῷ καπνῷ) Horat. Sat. 2, 7, 38, *Naſum nidore ſupinor.* Vid. Arnob. p. 212, qui claſſicus prope locus, ubi *cuiſſas* etiam appellat. GESN.

ead. l. 13. Ὥσπερ αἱ μυῖαι) Idem Muſcae encom. Athen. lib. 1. Ariſtoph. BOURD.

ead. l. 15. Συνέπινον αὐτοῖς) Pauſan. in Arcad. Οἱ γὰρ δὴ τότε ἄνθρωποι ξένοι καὶ ὁμοτράπεζοι θεοῖς ἦσαν ὑπὸ δικαιοσύνης καὶ εὐσεβείας. BROD.

ead. l. 16. Λάλοι) V. Eur. Or. 8. SOLAN.

Pag. 75. *l.* 2. Ἀπόρρητος) Forſan ἀπόρευτος vel ἄπορος, ut δίψ. cap. 2. SOLAN.

ead. l. 4. Ὕλας) *Silvas ac ſaltus:* ὀργάδας vocant. BROD.

ibid. Ἀπετέμοντο) Ad verbum reſecuerunt, ἀπετέμοντο, nimirum id ipſum eſt ſacrare, ab uſu promiſcuo ſeparare. GESN.

ead. l. 5. Ὄρη ἀνέθησαν) Res ex omnis generis ſcriptoribus notiſſima, praecipue tamen poëtis. Vide, ſi lubet, Philoſtrati interpretem 53 a. 5. SOLAN.

ibid. Ὄρνεα) Nam *pica* Baccho ſacra eſt, Iovi *aquila*, Minervae *noctua*. BROD.

ibid. Τὰ φυτὰ) *Olea* Minervae, *vitis* Baccho, Iovi *quercus*. BROD.

ead. l. 6. Νειμάμενοι) Οἱ ἄνθρωποι. BROD.

ead. l. 8. Ὁ μὲν Δελφὸς) Caecil. in M. Fel. qui tangit cetera huius tractatus, quae quidem etiam ſunt in Dialog. Deor. BOURD.

ead. l. 10. Ἥραν) Vid. Il. Δ, 8, it. 51 ſeq. praeſertim Spanh. ad Callim. p. 372 ſeq. GESN.

ibid. Ἄργος) Scribe Ἀργεῖος, ut in Angl. Cod. BOURD. Ἀργεῖος P. L. & A. alii Ἄργος. SOLAN.

ibid. Μυγδόνιος) Hic pro Phrygio: poëtarum enim θεολο-

γούμενα cum tractet, poëtica etiam ratione utitur. Pauſanias p. 344, 5, Wech. de Mygdone agens Coroebi patre, *καὶ ἀπ' αὐτοῦ*, inquit, *φρὺξ τίθεσθαι καθέστηκεν*. Vid. Horat. Ode 2, 12, 22; 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134. GESN.

ead. l. 13. *Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι*) Vide Callimachi Hymn. in Iov. eiuſque interpretes. CLER. Vid. ſupra *Τιμ.* c. 4; infra Z. *τρ.* c. 45; & Ez. Spanh. ad Callim. p. 6. SOLAN.

Pag. 76. *l.* 4. *Γενειήτην τὸν Δία*) Haec omnia ex Homero mutuati videntur recentiores eo pictores & ſtatuarii; niſi forte & ipſe antiquioribus artificibus deſcriptiones Deorum acceptas tulerit. CLER.

ead. l. 5. *Παῖδα*) Idem voluit, quod Callimachus, cum (Hymn. in Apoll. v. 36.) *ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος* canit. qualem nempe in antiquis nummis & monumentis paſſim conſpici ait vir harum, & omnium bonarum artium, indagator ſagax Ez. Spanhem. quem vide. SOLAN.

ibid. *Ὑπηνήτην*) Hic anonymus eruditus Florentino ſuo libro ad vocem *ὑπηνήτην* adſcripſit, ſe coniicere legendum *πτηνόν*. Recte quidem, quod pro peculiari *γνωρίσματι* alas Mercurio vult tribui: putem tamen ſaniſſimam eſſe lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat. ſatis tamen commode appellatur *ὑπηνήτης*, hoc eſt, florens aetate, *ἐν ἦρι τῆς ὥρας*, ut vocabulum hoc exponit Pollux. Immo cum *ὑπηνήτης* proprie notet, quemadmodum interpretatur Heſychius, *τὸν ἀπαρχὴν ἔχοντα τῆς γενειάδος*, apprime convenit Mercurio, ſemper iuveni, id epitheton; quodque ei non Lucianus modo, ſed & Homerus tribuit, ubi Il. Ω, v. 348, eum ſimilem facit iuveni *Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη*, *cui ſunt flaventes prima lanugine malae.* Ceterum ex hoc verſu Homerico omnino apud Aelianum, (ubi lib. X *Ποικιλ.* c. 18 legitur, *ἠράσθη αὐτοῦ [Δάφνιδος] νύμφη μία, καὶ ὡμίλησε καλῷ ὄντι καὶ νέῳ. καὶ πρώτῳ ὑπηνήτῃ*) emendandum cenſeo *πρῶτον ὑπηνήτῃ*· abunde enim liquet, politiſſimum ſcriptorem expreſſiſſe hoc ex illo, quem adduximus, Homeri loco. Non mihi latet, quod ad haec Aeliani attulerunt eruditi; ſed iis noſtram hanc ego ſententiam arbitrandam permitto. IENS. Iis, quos cl. Ienſius attulit, addatur Philoſtrat. de imaginibus, *ἐν ἁπαλῇ τῇ ὑπήνῃ*. in *πανθ.* p. 825. Lanuginem autem deſignat. Vid. Il. Ω, 348, & Od. K. 279. SOLAN.

ead. l. 8. *Ἐλέφαντα*) Eburnea enim erat ſtatua Iovis Olympici, ad quam hic reſpicit. v. *συγγρ.* c. 51. SOLAN.

ead. l. 9. *Τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας*) Ethnici nimirum paſſim de ſta-

tuis Deorum loquuntur, quaſi eſſent ipſi Dii. Vide, quae notavimus in Criticae P. 2, S. 1, c. 15. CLER.

ead. l. 10. Πισαίων ἐρημίαν) Confecto Olympico certamine. BROD.

ead. l. 11. Διὰ πέντε) Ne cui fraudi ſit illud ὅλων, notanda huius locutionis natura, quae Graecis inprimis familiaris, ut videre eſt in διὰ πέντε, διὰ τεσσάρων, quae Muſici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, & quos non? διὰ πέντε ergo eſt, *quinto quoque;* atque adeo ſpatium intermedium *quatuor*. Eadem phraſi & de re eadem utitur iterum in Ἰκαρ. cap. 24. Vide apud Lucianum ipſum quatuor annorum determinatum illud ſpatium in Περ. cap. 20. Haec in tironum gratiam fuſius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde conſtat. SOLAN.

ead. l. 13. Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια) De his vocibus copioſe alibi. BOURD. Προῤῥήσεις) Non ſatis apte haec vox voci θέμενοι iungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noſter in Ἀλεξ. c. 38, & Δημον. c. 34. Conſule Meurſii Eleuſin, & emenda Philoſtratum vit. Apollon. p. 155, ubi perperam legitur μετὰ πρόσρησιν, pro μετὰ πρόῤῥησιν· quod diligentiſſimo editori fraudi eſſe nolim. Quis enim in tanto opere nuſquam dormitet? SOLAN. Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια) Accipio illud, quod deinde *Programma* vocat, ſcripturam in edito propoſitam, qua arcentur profani, ἑκὰς, ἑκὰς &c. GESN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Ὑπῆναι) Lege ὑπεῖναι ex Etym. M. CLER. C. ὑπεῖναι καὶ ὑποκεῖσθαι τῷ γενείῳ. SOLAN. Sumta ſunt ab Etymologo. Pro ἀκμαῖος in *V.* ἀχμαῖος. HEMST.

ibid. l. 4. Οὔτε τὸν ἐξ Ἰ. ἐλ.) Hoc in *V.* praefigitur: pertinet tamen, monente Solano, explicatio ad τὸν νεών. HEMST.

ibid. l. 8. Τῆς Ἠλιακῆς γῆς) Exc. G. τῆς Ἠλιακῆς γῆς. Coll. *Elidos*: recte. SOLAN. Quamvis in A. ed. conſpiciatur, Ἐν Πίσῃ γὰρ τῇ ἠλιακῇ, cui Matth. Sladus adſcripſerat, Ἠ— *quae eſt in Elide,* oſtendit tamen ne litera quidem minus *C. V.* τῆς ἠλιακῆς γῆς· in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: κτητικὸν Ἠλιακὸς a Stephano conſignatum. Idem liber κατεσκεύασε pro κατεσκευάσατο ed. A. HEMST.

ibid. col. 2. *l.* 9. Προκαθήραντο) Haec uterque *V.* Codicis Scholiaſtes habet non alio diſcrimine, quam quod in uno προκαθήροντο, in altero legatur προκαθήραντο. Sunt autem proprie περιῤῥαντήρια non ipſa luſtralis aqua, ſed vel aquiminalia ſive

vaſa ſacra foribus appoſita templorum, aut manu praelata; vel adſpergilla de ramo felicis olivae laurive confecta, quibus luſtrali lymphae immerſis aedem ingreſſuros irrorabant. Vid. Io. Brodaei Miſcell. I, 38, Hadr. Iunii Anim. III, p. 193. Theodorit. H. E. III, 16: Ἑκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν εἱστήκεισαν νεωκόροι περιῤῥαντηρίοις τοὺς εἰσιόντας προκαθαίροντες. HEMST.

Pag. 77. *l.* 1. Βοῦν ἀροτῆρα) De quo Heſiod. lib. 2 Op. Nefas autem fuit, & capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. Varr. c. 5, lib. 2 de re Ruſt. dico ad Pauſan. BOURD.

ead. l. 3. Φιλήσας — δεξιὰν) Germanus hic *adorandi* ritus, quem hic poſt alios fuſius proſequi non lubet. V. ὀρχ. cap. 17, Apul. Mileſ. IV, & in Apol. & Salmaſium. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸ ζῶον) *Quam immolavit victimam.* BROD.

ead. l. 6. Ἐντελὲς) Conſule Outramum p. 102. Athen. 674 F. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ Συμποσίῳ φησὶν, ὅτι οὐδὲν κολοβὸν προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τέλεια καὶ ὅλα· τὸ δὲ πλῆρες τέλειόν ἐστι· τὸ δὲ στέφειν, πλήρωσίν τινα σημαίνει. SOLAN. Certe στέφειν pro implere etiam Hom. Il. A, 470, Κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο· quo illuſtratur Virg. 2 G. 528 — *& ſocii cratera coronant:* quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic Athen. I, c. 11, Ἐπιστέφονται δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἤτοι ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥστε διὰ τοῦ ποθοῦ, (leg. ποτοῦ cum clar. S. Clarke ad Hom. l. c.) quod in tranſitu monitum ſit, licet ad Lucian. non adeo pertineat. REITZ.

ead. l. 9. Ἡμίφωνον) Vox mihi ſuſpecta. SOLAN. Quid ſi igitur εὔφωνον, vel potius ἡδύφωνον; REITZ. Quia ſuſpecta vox ἡμίφωνον, tentabam ἡδύφωνον· iam velim ὁμόφωνον, ut Gall. c. 2, quod optime reſpondet praemiſſo εὐφημοῦν. Sic ὁμοφωνία, de Salt. c. 68 f. ita & hic iam congruum diceret concentum lamentationi victimae. Nondum tamen mihi applaudo, quia poſſet regeri, ἡμίφωνον melius convenire beſtiae morienti, & τὸ ἐπαυλοῦν eſſe ipſum animal, non *tibias inflatas*, licet ad has tacite comparetur. Doctiores igitur viderint. IDEM *in Addendis.*

ead. l. 11. Πρόγραμμα) Vid. Orig. c. Celſ. 147, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Μὴ καθαρὸς τὰς χεῖρας) *Qui hominem necaverit, ſacrilegium perpetravit.* BROD.

ead. l. 14. Ὁ Κύκλωψ) Homericus Polyphemus Od. K. BROD.

ead. l. 15. Τῷ βωμῷ π.) Qui mos non gentium ſolum, ſed & Hebraeorum, Dei iuſſu; Lev. VII, 2. SOLAN.

Pag. 78. *l.* 2. Διασκίδναται) Homerica dictio, ut & verſus ſequens, qui lib. 5. BOURD.

ead. l. 3. Σκύθης) Res eſt ex omni genere ſcriptorum notiſſima. Tangit iterum Z. τρ. SOLAN.

ead. l. 5. Τῇ Ἀρτέμιδι) *Dianae Scythicae.* BROD.

ead. l. 9. Κριοπρόσωπον) Horum omnium imagines in Pignorii menſa Iſiaca, quibus hae res cordi ſunt, videant. Eadem propemodum habent & Orig. c. Celſ. 121, 1, & Clem. Al. 16 C. Vid. Philoſtr. p. 257. Notus, inquit ibi interpres, *Hircus Mendeſius* Panis ſymbolum. SOLAN.

ead. l. 11. Κροκόδειλον) Colebant enim Aegyptii *crocodilum.* V. Stephanum Byz. in Διοσπόλις, & Clem. Alex. στρωμ. V. Cyprian. etiam ad Demetrian. & Tertull. adv. Marc. II, 14, quos laudat Spanh. 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet Iuv. XV, 2: *Qualia demens Aegyptus portenta colat? CROCODILON adorat Pars haec: illa pavet ſaturam ſerpentibus IBIN.* & v. 35 alii itidem Aegyptii odio eoſdem crocodilos ſummo proſequi dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet vir illuſtriſſimus. SOLAN.

ead. l. 13. Δαήμεναι &c.) Homer. Il. Φ, 487: Εἰ δ' ἐθέλοις πολέμοιο δαήμεναι ὄφρα εὖ εἰδῇς. BROD. Il. Z, 150. GESN.

ead. l. 15. Ἐξυρημένων) Sic de Dea Syr. BOURD. Solemne hoc in Aegyptiorum pleriſque ſacris. v. ſeqq. SOLAN.

ead. l. 16. Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι) Hoc in ſacris praefari moris erat ſacerdotibus: unde Virgil. *procul o, procul eſte profani.* Callim. εἰς Ἀπολ. ἑκὰς, ἑκὰς ὅστις ἀλιτρός. BROD. Male Angl. βεβήλοις. Callim. alii Καρδιουλκεῖν, & cetera huius tractatus alibi expoſui. BOURD. *Fores occlude, profane.* Sic vertunt. Num Profani occludebant fores? Eiiciebantur voce praeconis, ἑκὰς, ἑκάς ἐστε βέβηλοι· legendum ex Anglicano Codice, θύρας δ' ἐπιθέσθε βεβήλοις, *fores occludite profanis,* hoc eſt, a foribus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen, apud alios quoque ſcriptores legi βέβηλοι, qui hunc verſum laudant, ut apud Sextum Empiricum. GRAEV. Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, Orpheo aſſignant auctori. Sed apud pleroſque & Suidam aliter, & ex doctorum ſententia rectius, ἀείσω συνετοῖσι Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, Πᾶσιν ὅμως, (uti & hic Angl. eod.) quamquam & multi libri habent βέβηλοι & πάντες (v. Not. G. Worth ad Tatianum p. 34, & Clem. Alex. 28 B.) Sed emendare viri docti iubent. Vid. & Chil. Eraſmi, Stob. ſ. v. p. 59, & Grot. flor. ſparſ. 143 A. 161 A. qui teſtatur ſe reperiſſe βέβηλοι, quod contra ſenſum eſſe pronuntiat. Pythagorae ab eo tribuitur. Ez. Spanhemius, vir multis de cauſis nobiliſſimus, de emendatione primus ad-

dubitare viſus eſt, in ſuis ad Callimachum eruditiſſimis obſervationibus p. 49, allato Galeni loco, cui emendatio non ſatis convenit. Hunc locum, quia inſignis in hanc rem eſt, deſcribere hic non pigebit. Exſtat autem de uſu part. XII, 6: ὥσπερ οὖν ΤΟΙΣ 'ΩΣΙΝ 'ΕΠΙΘΕΣΘΑΙ ΘΥΡΑΣ ΤΟΥΣ ΒΕΒΗΛΟΥΣ κελεύουσιν ἐν τοῖς μυστικοῖς λόγοις, οὕτω κἀγὼ νῦν οὐκ ἀνθρωπίνοις νομοτεθήμασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς ἀληθεστάτων τέλων μυστηρίοις θύρας ἐπιθέσθαι κελεύω ΤΟΙΣ 'ΩΣΙ ΤΟΥΣ ἀποδεικτικῆς μεθόδου βεβήλους. *Uti igitur in ſermonibus myſticis imperant PROFANIS, ut ſibi AURES OBSTRUANT, ita & ego nunc, non humanis legibus, ſed veriſſimis myſteriis initians, eis denuntio, UT SIBI AURES OBSTRUANT.* De emendatione cum ipſe vir ampliſſ. tum Galeni commentator eruditus Caſpar. Hofmannus, quem laudat, ne laborent, adducam ſimillimum huic ex Platone, a me, antequam haec vidiſſem, obſervatum locum, qui exſtat in Conv. p. 334 C. οἱ δὲ οἰκέται καὶ εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἀγροῖκος, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΥ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ 'ΩΣΙΝ 'ΕΠΙΘΕΣΘΕ. *Famuli autem, & ſi quis alius adſit PROFANUS & agreſtis, AURES SIBI IANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT.* Quibus lectis, ſi quis adhuc ſcripturam, quam ſequimur, ſollicitare velit, rationes libenter audiam. Eurip. Ἱππ. 882: Τὸ δὲ μὲν οὐκέτι στόματος ἐν πύλαις Καθέξω δυσεκπέρατον. Theogn. 421: Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται Ἁρμόδιαι. De aliis formulis v. Callim. l. c. Lampr. in Alex. Sev. & Meurſ. SOLAN.

in Schol. 'Εξειρημένων) Pravis hic uſus eſt Codicibus: verba in textu recte habent. SOLAN. Clare ſcribitur in *V.* ἐξυρημένων, ſicut in ipſo Luciano: editorem ideo mutaſſe ſuſpicor, ut aliquid daret propius accedens ad διηγουμένων, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipſa ſunt Luciani verba, & peſſime quidem diſtincta, interpretationem, quae olim ſingulis addita fuerat, vel literis obſolefactis omiſſam, vel deſcriptoris culpa neglectam excidiſſe auguror. HEMST.

Pag. 79. *l.* 7. 'Ετῶν μυρίων) Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui ſuis fabulis tantam antiquitatem praetexerent, eamque ſuis hieroglyphicis ſcriptam teſtarentur. Solide a viris doctiſſimis noſtra & patrum memoria praeſtitum eſt id, quod Lucianus pro more ſuo, riſu tantum excepit. SOLAN.

ead. l. 8. Κόπτονται) Τύπτονται paſſim de hac ipſa re Herodotus, id eſt, pectora palmis percutiunt: nec enim puto flagellis uſos, quibus digni erant. GESN.

ead. l. 12. Κόμην) Luctus indicium coma barbaque raſa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. VORST. Lamprid. in Commodo IX, *Sacra Iſidis coluit, ut & caput raderet & Anubin portaret.* V. Caſaub. not. Minuc. Fel. & Herod. in Euterpe, *οἱ ἱερέες τῶν θεῶν τῇ μὲν ἄλλῃ κομέουσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρεῦνται.* Plin. etiam VIII. SOLAN.

ibid. Ψιλὸν — τὸ πένθος) Dura omnino phraſis. Vide an arrideat *P.* & edit. *l.* ſcriptura, ὑψηλὸν legentium. SOLAN.

ead. l. 14. Ἔστι δὲ ὁ Ἆπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονούμενος) Benedictus: *eſt autem hic Apis Deus ex armento iam antea ſuffragiis deſignatus*: quod mutuatus eſt ab Eraſmo. Sed ubi talia in Graecis? illud *antea* in quod tempus recidit, & quando exſiſtit? aut quis intelligit? Immo, *poſt priorem creatus*, prioris mortui ſucceſſor & quidem per ſuffragia ſacerdotum quaerentium paſſim. Adeo plane contraria eſt Luciani ſententia, quam affingebant illi. Quod certe debuerunt vidiſſe, cum toties in hoc auctore ἐπὶ τούτοις, & in Vitarum auctione, ἐπὶ τουτέοισιν, etiam in Cataplo. Sed ſic tamen aliquoties hic deſidero acumen interpretum. Nam libro 2 Verae Hiſtor. ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν· ubi Benedictus *in coena*: quae ſi vera eſt verſio, quid faciunt ἐκπώματα paulo ante deſcripta? immo eſt *poſt coenam*. Sic notabili errore in initio Apologiae pro mercede conductis illa ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστὶ διεξῄεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον· ἃ δὲ μεταξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπό σου ἐλέγετο &c. video reddi, *ſed quid interim in ſingula diceres*, cum certe debuiſſent, *ſed quae interim & poſt omnia* (nempe lecta) *ab te dicta fuerint*. GRON.

ibid. Ἐπὶ τῷ προτέρῳ) Sic locutus eſt Galen. in Hippocr. de ſal. diaeta. Ἐπιδιεσκευᾶσθαι λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφὲν, ὅταν &c. V. Caſaubon. ad Athen. 210, 47. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 4. Ἴδια σημεῖα) Aegyptiorum fide novem & viginti Apidis dignoſcendi σημεῖα καὶ γνωρίσματα fuiſſe tradit Aelian. de Anim. XI, 10, inter quae unum τὴν ἄνοδον τὴν τοῦ Νείλου ὑποδηλοῦν σημεῖον· quare mirum non eſt, εὐετηρίας, quae Nilo maxime debebatur, auſpicium ab eo captum. HEMST.

ibid. col. 2. *l.* 3. Ὧν) Vel refinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ὧν ἔσχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς &c. HEMST.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 81. *l.* 1. ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ) Vertunt, *Vitarum auctio.* Ver-

te, *Mancipiorum auctio.* Laërtius in Ariſtippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοπούντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῆ δοκιμαζόντων. MENAG. Dialogus, qui Βίων πρᾶσις, *Vitarum auctio,* inſcribitur, longe eſt facetiſſimus. Auctor hic inducit Iovem ore Mercurii praeconis omnes philoſophorum, ſectis diſtinctorum, vitas venum proclamantem. Vitas autem philoſophorum ſumit pro ipſis philoſophis; quare ubi Vita Pythagorica, ſive ipſe Pythagoras, venum proponitur, interpres verba haec, τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον non male reddidit, *optimam vitam vendo, & maxime venerandam.* Verum quidem eſt, poſſe haec verba reddi, ut fieri debuiſſe contendit ad hunc locum vir eruditiſſimus, *vita optimum, vita virilem, generoſum* &c. genere loquendi Graecis tritiſſimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἄριστος, ſcilicet Πυθαγορικὸς, ut praeceſſit, non ὁ τὸν βίον ἄριστος· alioqui debuiſſet in anterioribus pro οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς κατάβηθι, dixiſſe Noſter, οὗτος ὁ Πυθαγόρας. Sed & inſcribitur hic dialogus βίων potius, quam hominum πρᾶσις· quamquam nomine βίων intelliguntur ipſi philoſophi. Paſſim quoque toto hoc opuſculo οἱ βίοι pro ipſis ſumuntur philoſophis. Sic c. 26 ait Iuppiter, Μὴ διάτριβε, ἄλλον κάλει. Mercurius addit, Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, τὸν πλούσιον. Manifeſtiſſime cap. 12, ubi Ariſtippus proponitur, Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. Βίος οὗτος ἡδύς. Βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἁβρότατον; Reſpondet emtor, & alloquitur hunc Βίον, quaſi hominem, Ἐλθὲ σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. Cap. quoque 13 Mercurius Heraclitum & Democritum proponens, ait, Τὼ ἀρίστω βίω πωλῶ. τὼ σοφωτάτω πάντων ἀποκηρύττομαι. Ceterum in vulgatis editionibus hic dialogus inſcribitur Βίων πρᾶσις. At Thom. Magiſter hunc ſemper citat nomine Βίων πράσεις. ut videre eſt in voce Ἀποκηρύττομαι, Διατίθεμαι, & aliis. IENS. Quid βίος hic deſignet, pauculis lectis facile colliges, nempe inſtitutum, ſive quas *profeſſiones* vulgo hodie dicimus. SOLAN. *Vitas* interpretari hic & in ipſo libello βίους non dubitavi; nec enim aſſentior Leopardo, qui Emendat. 14 *mancipia* ſignificare dicit, hic & in Ariſtippi apophthegmate apud Laërt. II, 78, cui de utroque aſſentitur ad Laërtium Menagius. Ita autem ille de Ariſtippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοπούντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῆ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem neceſſarium eſt ſervos intelligere: quidni enim amicos, coniuges? Et ſi aliquid horum, vel omnia, intelligas; retinet ta-

men ſignificationem propriam ὁ βίος. Vitam, mores, facta, explorari ſuadet Ariſtippus hominum, quos adiungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud Lucianum *vitae* ſunt *umbrae*, *εἴδωλα*, *manes*, mortuorum philoſophorum, ut apud Virgilium VI, 292, *tenues ſine corpore vitae.* Sed retinet βίος ſolemnem & frequentiſſimum intellectum, quo vitae rationem, profeſſionemque adeo notat: niſi quod Satyrica proſopopoeia hic vitae & inſtituta ponuntur ut perſonae. Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar, eſt perſona omnium, qui ſe Pythagoricos dicunt. Interim ſubinde dentes ſtringit Lucianus in acta & ſermones ipſorum veterum philoſophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιοῦντες, cogit. GESN.

Acute ſane in hoc opuſculo variarum, in quas philoſophi abierunt, Sectarum vanitatem & vitia aperire Lucianus videbitur; quarum principes fere Attico ſale perſtringit. Haec autem & ſimilia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor ſim, non eo animo ſcripta eſſe, ut a ſtudio ſapientiae ad ſupinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; ſed ut quid in pravis perniciofiſque quarundam diſciplinarum inſtitutis vitandum; in aliis vero, quae honeſtum rectumque ſequuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne & ipſi in eoſdem aut ſimiles errores, humani aliquid paſſi, prolabantur. Nos certe Chriſtianos, quos ſua luce dignatus eſt puriſſima in filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum ſomniis aut ab aevi noſtri philoſophorum nomen prae ſe ferentibus, a norma illa ſalutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto maiorem, quam illi, culpam in nos admiſſuri, quanto ſplendidiore ac puriore luce divinus in ſcripturis Spiritus veram nobis ad ſapientiam beatitudinemque viam manifeſtiſſime iam ac certiſſime demonſtrat. SOLAN. Ipſe Lucianus cauſam ſuam agit, ſcopumque ſuum, quod non derideat veros philoſophos, ſatis oſtendit toto dialogo proxime ſeq. inprimis ab cap. 15 ad ſin. fere. REITZ.

ead. l. 4. Κοσμήσας πρότερον) Mancipia, cum proponerentur, ornari ſolebant. Plaut. Martial. BOURD.

ead. l. 7. Ἀποκηρύξομεν) Vertunt, *proclamabimus*: ſed vis verbi ἀποκηρύττειν ſic non ſatis exprimitur, quod ſignificat *auctionem facere bonorum*, vel, *per praeconem vendere bona.* Thom. Mag. exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν· & Harpocr. Ἀποκηρύττοντες, ἀντὶ τοῦ πιπράσκοντες· inferius in hoc Dial. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις. Demoſth. contra Ariſtocr. Ὥσπερ οἱ τὰ

μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες. L. Bos. At ubinam eſt Mercurii praeconium? Praeconis ipſe fungitur officio Iuppiter, dignitatis ſuae non ſatis memor, vixque peracto praeconio interpellat Mercurius, monetque & quaſi imperat, ut feſtinet. *Non bene diviſa temporibus iſthaec ſunt tibi, o Dave.* Credo mutatas eſſe perſonas, & Mercurii praeconium incipere ab Ἀγαθῇ τύχῃ: mox pro *Merc.* ſcribendum *Iup.* & ei omnia concedenda, quae incipiunt a *πολλοὶ* & in *οὖν* deſinunt. His poſitis, ſi pro *ἀποκηρύξομεν δὲ* legas tantum *ἀποκηρύττομεν*, ſic demum credo locum reſtitutum iri. Sin haec ſatis non placent, aliter ſaltem praecedentia in hunc ferme modum verte: *Tuum autem erit, Mercuri, praeconis munere fungi, &, quod bene vertat, iam ad Porſenae regis bona emenda allicere.* SOLAN.

ead. l. 9. Καταβαλέσθαι) Hoc verbum Attice eleganter pro *ἐκτίνειν*, *ſolvere*, uſurpatur. Noſter in Dial. Meretr. *καταβαλέσθαι ἀργύριον*. Thom. Mag. Καταβολὴ, ἡ ἔκτισις, *καὶ καταβάλλω ῥῆμα·* vide, quae ibi diximus. L. Bos.

Pag. 82. *l.* 1. Κομήτην) Sic vocatur Pythagoras ὁ ἐν Σάμῳ *κομήτης*. Iamblich. I, pag. 31. LEED. Diog. Laërt. pag. 225 E. SOLAN.

ead. l. 3. Πυθαγορικὸς) Pythagoram ipſum, ſimul & omnes Pythagoricos petit. In L. Πυθαγόρας, rectius. SOLAN.

ead. l. 6. Ἄριστον βίον πωλῶ) Praeco nuſquam rem venalem praedicabat ſine laudatione. Plaut. Stich. Cic. 3 de Off. Horat. Epiſt. 2, l. 2, l. 37, de dolo malo: hoc paſſim. Hinc *κήρυγμα* pro laude: hinc praeconium. BOURD. Interpres, *vitam optimam vendo;* & *βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γενικὸν, βίον ἐλεύθερον*, vertunt, *vitam virilem vendo, vitam optimam & generoſam, vitam liberam:* rectius vertas, *vita optimum, vita virilem, generoſum, liberum:* hoc eſt, qui optime vivit, qui viriliter, generoſe, non effeminate, libere vivit. Eſt loquendi genus Graecis tritiſſimum. GRAEV.

ead. l. 7. Ὑπὲρ ἄνθρωπον) Pythagoram divino coli honore a nonnullis, credi eſſe Apollinem, aut quendam e geniis, qui lunam habitant, & cum Deus revera eſſet, veniſſe in humana forma, notum eſt ex Iamblicho. LEED.

ead. l. 8. Τοῦ παντὸς ἁρμονίαν) Pythagoras docuit *καθ' ἁρμονίαν συνεστάναι τὰ ὅλα*, ut Laërtius affirmat pag. 221 A. & Cicer. III de Nat. Deor. affirmat exiſtimaſſe, *ad harmoniam mundum canere.* LEED. Vid. Iamblich. N. 65, ubi ſolus muſicam ſphaerarum auditu & intellectu percepiſſe dicitur. SOLAN.

ead. l. 11. Τερατείαν) Suidas exponit ψευδολογίαν, παραδοξολογίαν, i. e. *mendacium* & *falſiloquium*. Intellige vero aut de iis, quae ipſe docuit, ſcilicet quod ſaepe erat mutatus; aut de iis, quae de illo dicuntur, ſuſurrando nempe in aurem bovi docuiſſe eum abſtinere a fabis; aquilam ad ſe vocaſſe, quae forte, dum de auguriis diſſerebat, tranſvolarat, & poſtquam manu demulſiſſet, iterum dimiſiſſe: de quibus vide Iamblich. in V. P. I, c. 18. Leed.

ead. l. 12. Μουσικῆ) Summum in his fuiſſe Pythagoram, notavit in vita eius Iamblichus c. 5 & 25. Leed. Tonorum proportiones primus Pythagoras invenit, vide Iamblich. Solan.

ibid. Γοητείαν) Dial. Mort. XX, § 3. Negat Iamblichus cap. 31. Leed. Vid. Chryſoſt. Hom. I. Ioh. laud. a Rittershuſ. in Porphyr. p. 29 b. Solan.

Pag. 83. *l.* 2. Ἐν Αἰγύπτῳ) Sic alibi Diogen. Laërt. Apul. Bourd.

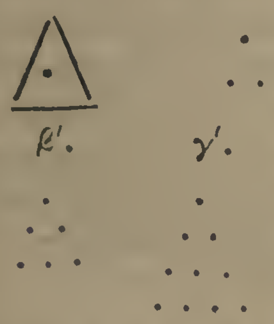
ead. l. 4. Ἀναμνήσω) Deridetur eorum ſententia, qui μάθησιν tantum ἀνάμνησιν eſſe putant, earum ſcilicet rerum, quas, quemadmodum ſenſit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Vide Iamblich. c. 14. Leed.

ead. l. 10. Ἀφωνίη) V. Rittersh. ad Porphyr. N. 19. Solan.

ead. l. 11. Πέντε ὅλων) Vid. Gell. I, 9. Diog. Laërt. p. 216 D. & not. Men. p. 208. Solan.

Pag. 84. *l.* 8. Ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα) *Quatuor* cum praecedentibus numeris 3. 2. 1. faciunt *decem*. (δ'. γ'. β'. α'. οὕτω μὲν οὖν ὁ δ' δέκα) τρίγωνον δὲ οὕτω. Arithmetici ζηλοῦντες Geometras in figuras & ipſi conſtituerunt numeros, τρίγωνα, τετράγωνα, καὶ ἑξῆς. Καὶ ἀπὸ στοιχείου τοίνυν ἀρξάμενοι τῆς μονάδος, ἣν δυνάμει βούλονται εἶναι πάντα τὰ πολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ ἐνεργείᾳ πολύγωνα, τρίγωνα, καὶ τετράγωνα, καὶ πενταγωνα, καὶ ἑξῆς· τῆς μὲν οὖν μονάδος, δυνάμει οὔσης τρίγωνον, πλευρὰ μονάς· τοῦ δὲ ἐνεργείᾳ πρώτου Δ. (τοῦ Γ.) πλευρὰ δυάς· τοῦ δὲ δευτέρου (τοῦ ἓξ) τριάς· τοῦ δὲ γ'. τριγώνου τετρὰς ἡ πλευρά. Ἐντελὲς δὲ τρίγωνον τὸ δέκα, ὡς τῷ τριγώνῳ καὶ τετραγώνῳ συντελούμενον τοῖς πρώτοις τῶν εὐθυγράμμων σχημάτων, τῷ μὲν τριγώνῳ διὰ τὸ ὅλον σχῆμα. τρίγωνον γάρ· τῷ τετραγώνῳ δὲ διὰ τὴν πλευράν· ὁ γὰρ τεσσαρα τούτου πλευρὰ, ὅς ἐστιν ἀρχὴ τῶν τετραπλεύρων. Οὕτω μὲν οὖν, ὡς ἐν παρεκβάσει ἐρεῖν, τρίγωνον ἐντελὲς ὁ ι.

Τρίγ. δύν. ἐνεργ. α'.

Ὅρκιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὅρκον ἐποιοῦντο τὸν δ'. οὕτως·
Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν,
Πᾶσαν ἀεννάου φύσιος.

Hoc ex aureis carminibus Pythagorae. G. In praecedentibus pro Δ. notavit Solanus, *Lege* τριγώνου· hoc idem illa figura ſignificat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras Geometricas referentibus, enucleate ſunt explicata a Theone Smyrn. Iambl. ad Nicom. Arithm. Proclo ad Euclid. HEMST.

ead. l. 9. Τρίγωνον ἐντελὲς) Quod vocat hoc loco τρίγωνον ἐντελὲς, *triangulum perfectum*, nihil aliud eſt, quam triangulum aequilaterum: nam numerorum trigoniſmus ſic procedit ab unitate 1 2 3 4 5 6 7, & ſic ad infinitum hoc modo

.
. .
. . .
. . . .

Decem numerus ſic poſitus efficit triangulum aequilaterum arithmetice, cuius latera ſunt quatuor. PALM.

ibid. Ὅρκιον) Quibus inducti rationibus, ſi diſcere lubet, adi Plut. de Plac. Ph. I, 3. 1616, 1. At in Iſ. & Oſ. 679 idem rurſus omnia, quae illic dicta erant, ſubvertere videtur, cum numerum hunc 36 facit. Vid. etiam Πτα. c. 5, & Brod. Miſc. II, 6, & noſtrum iterum φιλοπ. c. 12, Rittersh. ad Porph. p. 26, & ipſum Porph. cum notis N. 20. verſus ipſos &c. Iambl. n. 150, Empedoclis. Vid. τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς p. 20 m. SOLAN. Ὅρκιον dedi, ut in nott. Mſſ. Solani inveni; ſed videtur in poſtremis notae verbis aliquid ad ſenſum deeſſe. REITZ.

Pag. 85. *l.* 2. Τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἐόντα) Cl. Belin de Ball. ad h. l. citat Porphyr. περὶ ἀποχ. II, 36: Οἱ γοῦν Πυθαγόρειοι περὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς γράμμας σπουδάζοντες, ἀπὸ τούτων τὸ πλέον τοῖς θεοῖς ἀπήρχοντο, τὸν μέν τινα ἀριθμὸν Ἀθηνᾶν καλοῦντες, τὸν δέ τινα Ἄρτεμιν, ὥσπερ αὖ ἄλλον Ἀπόλλωνα· καὶ πάλιν, ἄλλον μὲν δικαιοσύνην, ἄλλον δὲ σωφροσύνην. Add. Iamblich. Vit. Pythag. c. 28, & Plut. in Iſ. & Oſir. p. 381 E.

ead. l. 10. Αὖτις) Ut ſic ſcribatur, poſtulat Dialectus, qua utitur, Ionica. In edit. eſt αὖθις. SOLAN.

ead. l. 15. Ψυχήϊον) Vide A. Gell. IV, 11. VORST. Iamblich. N. 107 docet, ſolos *adeptos* animatis abſtinuiſſe; non omnes. De fabis idem N. 109. SODAN.

ibid. Οὐδὲ ἕν τι) Οὐδεέν τι. Sic recte, & Angl. Cod. hanc lect. agnoſcit: hac de re dico ad Heliodor. BOURD. Athen. Lyconis teſtimonio Pythagoram animatis victitaſſe probat, Gell. IV, c. 11. COGN. Idque pluribus probatur in notis Gronovii ad Gell. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Δύεσθαι) Oratio vix Graeca: ſcribere debuiſſet ἐσδύεσθαι vel ὑποδύεσθαι τὰς ψυχάς. Sed in Exc. G. non pauca notae recentioris indigna ſunt, quibus diligentem operam impendamus. Hemst.

ibid. col. 2. *l.* 2. Φαντάζεσθαι) Paria docet Thom. Magiſt. in Ἀνατυποῦται & Φάσματα. Hemst.

Pag. 86. *l.* 2. Οὐκ, ἀλλ' ἱεροί εἰσι) Emturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirit omnia, unde coniiciat, num e re ſua ſit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, Τίνος εἵνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; reſpondet Vita Pythagorica, οὐκ, ἀλλ' ἱεροί εἰσιν &c. Interpres verba retinens, vertit, *Non odi: ſed ſacrae ſunt* fabae. Profecto haec Graeca pariter & Latina adverſantur menti Pythagorae, qui haud dubie aſſenſus eſt, ſe μυσάττεσθαι κυάμους, quemque Lucianus certiſſime, ut ego quidem cenſeo, reſpondere fecit οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροί εἰσι, *enimvero ſacrae ſunt.* Re vera enim ἐμυσάττετο fabas Pythagoras, h. e. ab iis ſe abſtinebat, horrebat iis uti; id quod ſatis notum; & praeterea ipſe Lucianus alibi confirmat: nimirum in Vera Hiſt. II, c. 24, ceteris heroibus, poſt victoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noſter, Μόνος δὲ ταύτης (ἑορτῆς) οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόῤῥω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν. *Solus vero Pythagoras ab hoc feſto aberat; ſed nihil comedens procul remotus ſedebat, horrens fabarum eſum.* Alia & plura in hanc rem notarunt Lil. Gr. Gyraldus, & Io. Schefferus de Conſtitutione philoſophiae Italicae; quorum ſcrinia non compilo. Itaque mea ſententia οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροί εἰσι ſcribendum, idque Attice pro καὶ γὰρ ἱεροί εἰσι. Socrates apud Ariſtophanem in Nebulis, rationem daturus, cur ſuſpenſus penderet in calatho, (id namque ibi fingit facetiſſimus comicus) inter alia dicit & hoc v. 230, ſive A. I, Sc. III: Εἰ δ' ὢν χαμαὶ τ' ἄνω κάτωθεν ἐσκόπουν, Οὐκ ἄν ποτ' εὗρον· οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ Ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος. *Si vero humi conſiſtens, ea, quae ſupra ſunt, ex inferiori loco ſpecularer, nunquam invenirem: namque terra vi ſua ad ſe trahit facultatem contemplationis.* Operae etiam eſt, addere verba Graeci interpretis: ΟΥ ΓΑΡ ΑΛΛ Η ΓΗ ΒΙΑΙ] Ἀντὶ τοῦ, καὶ γάρ. ἀττικῶς. Καλλίμαχος, Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω. ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ ἥκω. Ita hic Scholiaſtes, ut οὐ γὰρ ἀλλὰ Attice dictum ſit pro καὶ γάρ. Paulo tamen aliter commentatur ad Ranas v. 58 ab initio. ibi ad Ariſtophanis verba, Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, ait, Ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ, ἔχω γὰρ κακῶς. Non

puto equidem ἀλλὰ in hac Attica dictione παρέλκειν, cum nunquam niſi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuiſſe. Utique adeſt omnibus locis, quae deinceps afferemus; quae itidem, iiſque plura, habet Suidas T. II, pag. 348. Sed & Suidas ibi utitur (ut paſſim ſolet) verbis Scholiaſtae noſtri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum eſſe corruptum & truncatum. Ait: Οὐ γάρ. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ καὶ γὰρ, Ἀττικῶς ὡς Καλλίμαχος· Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ ἥκω. Satis liquet, haec Scholiaſtae verba apud Suidam eſſe mutilata, & male ex Ariſtophanicis Nebulis produci οὐ γὰρ, pro ἀλλὰ καὶ γάρ· & male in verbis Callimachi omitti ἀλλ', cum clare Ariſtophanes, οὐ γὰρ ἀλλά· cumque itidem clare in Callimacho apud Scholiaſten illud idem adſit. Eſt namque integer Scazon, Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω. Ariſtophanes porro in Ranis A. I, Sc. II, prope finem, Φέρε δὴ ταχέως αὔτ'. οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον. Hic allinit de ſuo interpres, verba οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον vertens, *non auſim, ſed meo mos eſt gerendus hero.* Dionyſus herus exigit ab Xanthia ſervo, ut ipſi inter ſe alter alterius perſonam aſſumant; dum ipſe fiat Xanthias, Xanthias leoninam Dionyſi induat, clavamque & reliquam σκευὴν Herculeam ab hero Dionyſo ſumat. Ad haec reſpondet Xanthias, Φέρε &c. quae ita verte: *Cedo ea mihi celeriter, namque parendum eſt.* In Ἐκκλησιαζ. v. 387: — Οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς Ὡς λευκοπληθὴς ἦν ἰδεῖν ἡ 'κκλησία. — *Namque inſigni ratione Videre erat quam album eſſet concilium.* Et hic quoque male vulgatus interpres οὐ γὰρ ἀλλ' ad verbum vertit *non enim, ſed.* Patet etiam, falli Aem. Portum, qui hunc locum ex Theſmophoriazuſis citat apud Suidam. Iterum in Ranis v. 54 ab initio Comoediae, Μὴ σκῶπτέ μ' ὦ 'δελφ'. οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς. Hic tandem bene vertitur *enimvero.* Apud Lucianum quoque in De Paraſito c. 49, haec eadem recurrit formula, & recte ab interprete *enimvero* redditur. Quoniam vero is locus quandam habet in ſe quaſi ſalebram, eum non hic, ſed ſuo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica οὐ γὰρ ἀλλὰ, pro *enimvero,* diſputationem noſtram communicabam cum cl. Perizonio, ſuper vexato illo Aeliani loco lib. VIII Ποικιλ. c. 12: Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἀληθὲς, ἐκπεσόντος Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομήτου ὁ Κωθωκίδης καὶ ἐνευδοκίμει τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco ſententiae erat, (nec video adhuc, cur eius poenitere me debeat) legendum

ſcilicet, Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἀλλ' ἀληθὲς, *praeter omnium quidem eſt opinionem, namque verum eſt* &c. Nimirum verum eſt, Demoſthenem fuiſſe ſuperatum; & quia verum eſt, propterea eſt παράδοξον, quoniam id fieri vix potuiſſe, omnibus perſuaſum eſt. Facile vel ex affinitate τοῦ ἀληθὲς, vel ab Atticiſmi ignorante librario, potuit τὸ ἀλλ' intercidiſſe. Denique dictio haec οὐ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita ſcribitur, ut commate ſit diviſa, οὐ γὰρ, ἀλλά. Richardus Bentleius, vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentiſſimus, ad Callimachi fragmentum illud, Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἥκω, pag. 342, deleri iſtud comma iubet. Ego vero non dubito, quin haec formula ſit elliptica, & inter οὐ γὰρ & ἀλλὰ quaedam ſubaudienda; quae autem illa vere ſint, nondum liquido conſtitui. IENS.

ibid. Ἱροὶ — αὐτέων) Ionica Dialect. poſtulat hic ἱροὶ, pro communi ἱεροί· qua in voce paſſim in Ἀστρ. etiam peccatur: & αὐτέων pro αὐτῶν. SOLAN.

ead. l. 3. Γονὴ) Vocem γονὴ ſatis exponunt, quae ſequuntur, ἀνδρεῖα μόρια, τουτέστιν, αἰδοῖα· ea ſcilicet ſignificatione, qua dicit Galenus III περὶ τῶν ἄρθρων habere Hippocr. LEED.

ead. l. 5. Ἑψηθέντα) Turbant hic codices. R. ἑψηθεῖσαν. Fl. ἑψηθέντι. Vid. Diog. Laërt. p. 222 A. & Menagii notam pag. 216, qui ex Origenis inedito fragmento luculenter hanc rem illuſtrat; niſi quod de ſanguine nihil habet. Miror hunc locum fugiſſe viros doctiſſ. SOLAN.

ead. l. 6. Αἷμα) De faba Pythagorae cognata iam dicere non eſt inſtituti noſtri. Sed dubitationem aliquam noſtram, occaſione nominis αἷμα hic ortam, proponemus. Porphyrius de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44, εἰ γάρ τις διατρώγων κύαμον, καὶ τοῖς ὀδοῦσι λεάνας, ἐν ἀλέᾳ τῆς τοῦ ἡλίου βολῆς καταθείη πρὸς ὀλίγον, εἶτ' ἀποστὰς ἐπανέλθοι μετ' οὐ πολὺ, εὕροι ἂν ὀδωδότα ἀνθρωπίνου φόνου. Auctor Philoſophumenon Origenis p. 42 Wolf. iſta, quae obiter emendare & interpretari licebit, cum & Menagii, qui laudavit ad Diog. Laërt. VIII, 34, & reliquorum editorum acumen fugerint: Τούτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἴ τις καταμασησάμενος λεῖον τὸν κύαμον καταθείη πρὸς ἥλιον χρόνον τινά. τοῦτο γὰρ εὐθέως ἀντιλήψεται προσφερῆ· (ſic lego, non πρόσφερει aut προσφέρειν) ἀνθρωπίνου γόνου ὀδμήν. *Huius rei indicium eſſe ait, ſi quis levigatam mandendo fabam depoſuerit aliquamdiu in ſole. Hoc enim* (ita manducatum) *celeriter aſſumet ſimilem humani ſeminis odorem.* Pugnare inter ſe videntur Philoſophumenon auctor, & Porphyrius. Fa-

cile fuerit illos conciliare, ſi apud Porphyrium legas, litera una immutata, *γόνου*. Sed *φόνου* ſuadere videtur *αἷμα* Luciani. Rurſus *αἵματι* hoc obiicitur, quod odorem vix habet, certe vix diſcernendum ab aliorum ſanguine animalium: tum *φόνος* cur hic pro ſanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertuſa emiſſus, vel de naribus proſiliens ſanguis, quam cruor a caede? ſemen humanum olere, illa certe apud Athenaeum meretricula putabat, cui Ptolemaeus, *ex balano* ſeu glande *regia eſſe*, reſpondit. Tum de fabis Samoſatenſis Sophiſta modo dixerat, *τὸ πᾶν γονή εἰσι.* Quid igitur? *γόνον* dabimus Porphyrio, *σπέρμα* Luciano *ἀντὶ τοῦ αἷμα*; an *αἷμα* poni pro genitura dicemus? inprimis cum *conſanguinei* & *ſanguis meus* pro filio, & ſimilia plura in uſu ſint: an denique de alia nunc re Luciano ſermonem eſſe dicemus, de alia Origeni & Porphyrio? praeſertim cum illi in ſole ponant fabam dentibus levigatam, hic noſter elixam in luna. Scilicet coquendo ſemini maiori calore opus eſt, quam ad ſanguinem. Sed neque in verbo *ἐπαφῆς* mihi ſatisfacio, & vertiſſe me illud potius ad ſententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non diſſimulo. Gesn. Addi poteſt ad notionem *φόνου* pro ſanguine Plin. 21, 16, ſ. 56, ubi de Scolymo: *Idem erat atractylis quoque, niſi candidior eſſet, & niſi* ſanguineum ſuccum *funderet. Qua de cauſa* phonos *vocatur a quibuſdam, odore etiam gravis.* Idem in Addend.

ead. l. 9. Ἀπόδυθι) Id. in Eunuch. Caſaub. ad Suet. De fabis Pythagorae Plin. Plutarch. omnes, Lucian. paſſim: rationem reddunt ὅτι αἰδοίοις εἰσὶν ὅμοιοι, alii aliam. Bourd.

ead. l. 10. Χρυσοῦς) De Pythagorae femore aureo Porphyr. N. 28, & not. Diog. Laërt. p. 216, & Iamblich. N. 92, Aelian. V. H. II, 26, Apollonius Dyſcolus cap. 6, aliique. Meurſ. Ath. Att. Plut. Numa. Origenes ſolus eburneum dixit, c. Celſ. VI. Solan.

ibid. Θεὸς) Alludit ad carmina aurea, quae Pythagorae vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum: Ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος οὐκέτι θνητός. De quibus conſule Fabric. Bibl. Gr. 460. Iamblich. etiam paſſim. Solan.

ead. l. 16. Ἰταλιώτης) In magna enim Graecia & habitavit Pythagoras, & diſcipulos habuit magno numero. Solan.

ibid. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα) Περὶ Κρότωνα γὰρ Italiae *συνεστήσατο Πυθαγόρας τὸ ἑαυτοῦ παιδευτήριον.* Inerant & feminae *ἄκρως ἐξασκοῦσαι τὴν αἵρεσιν, ὧν καὶ Θεανὼ ἦν. Τούτους οὖν φησιν αὐτὸν ἑωρᾶσθαι.* A Crotone autem & *εἰς Τάραντα ἡ αἵρεσις*

διεδόθη. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut ſoli fertilitate & opulentia & virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. *G.*

Pag. 87. *l.* 2. Τριακόσιοι) Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras eiuſmodi diſcipulorum κοινόβια, ſeu *conſortia*, de quibus vide Io. Scheffer. Phil. Ital. cap. 14. Cler. Reſpicit ad eorum diſcipulorum numerum, quos illic habuiſſe dicitur. Quidam tamen 600, aut eo plures fuiſſe aiunt. Vide Diogen. Laërt. 214, & not. Solan.

ead. l. 5. Ποντικὸν) De Diogene Cynico, qui fuit Σινωπεὺς ab Euxino ponto, lege Laërtium. *G.* Sinopenſis erat Diogenes, quae urbs Ponti. Solan.

ead. l. 7. Ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας) Certe vix credibile, ab Benedicto non emendatam verſionem editionis praecedentis, ſed & ab illo verſum eſſe, *cui ex humeris pera dependet;* ut recte errorem hic animadvertit Palmerius. Sed neque ἐξωμὶς hoc loco conſideranda, ut ſervilis veſtis, ſed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Conſule collecta ab Oct. Ferrario part. II Rei Veſtiariae lib. 4, c. 20 & 22. Gron.

ibid. Ὁ ἐξωμίας) *Peram dependentem habens ex humeris.* Ita vertit interpres; quaſi ὠμία inveniatur pro humero, & legiſſet deleto articulo ἐξ ὠμίας diſtinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας eſt, qui ἐξωμίδα habet, & ea inſignis eſt: ἐξωμὶς autem eſt veſtis ſervilis, ſic dicta, eo quod humerum nudum & exſertum oſtendebat. Vide Gellium lib. 7, c. 12, ubi eam vocem interpretatur. Vide Heſychium & Suidam in ea voce. Palm. Vid. Fabricius ad Sext. Empir. p. 39, Salmaſ. ad Tertull. de Pall. p. 355, it. p. 396 ſeqq. Gesn.

ead. l. 11. Πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον) Incidit in poenam legis Fabiae, qui liberum pro ſervo vendit. Sic tit. ultimo Inſtit. de publ. Iud. Apul. lib. 8. Bourd.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Ἐξωμίας ἐκαλ.) Εὐξίνου erat in *V.* & A. ed. Idem C. ſeparat Πόντου· Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο &c. quod ut haud alienum putem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. Solanus cur interponat Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο, cauſa non eſt. Hemst.

ibid. l. 6. Ἐξωμίδρια) Sic ſcriptum invenio: ſed legendum ἐξωμέδια. Solan.

ibid. col. 2. *l.* 2. Ἕτερος μασχάλη) L. ἑτερομάσχαλος. Solan. Vox Grammaticis uſitata, quando exponunt, quale veſtimenti genus fuerit ἐξωμίς. Etymol. in Ἐξωμὶς, Heſych. in

Ἑτερομάσχαλος. Vid. Ioh. Meurſ. ad Lycophr. v. 1099, Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. IX, c. 34. HEMST.

ibid. l. 6. Προκαλεῖται) Obſervationem non eſſe inanem docebit Harpocr. in Κλῆσις, Πρόκλησις. Prima poteſtate προκαλεῖσθαι ſolum in uſu eſt: altera προσκαλεῖσθαι non minus, quam προκαλεῖσθαι. HEMST.

Pag. 88. *l.* 1. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει) Reſpicit hic huius philoſophi hiſtoriam, qui captus a praedonibus revera veniiſſe in Creta traditur, non admodum invitus. Vid. Diog. Laërt. VI, pag. 144 F. & 155 D. Adde & Plut. 886, 1, & A. Gell. II, 18. SOLAN.

ead. l. 4. Γε καὶ) Longe melius in Thomae Magiſtri codice legebatur; nempe ἢ (v. in χωρίς.) SOLAN.

Pag. 89. *l.* 6. Τὸν Ἡρακλέα) Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis: dixi alibi. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκκαθάραι τὸν βίον) Sic Dial. Hercul. & Aeſcul. BOURD.

ead. l. 14. Ἐλευθερωτὴς) Apud Diogen. Laërt. l. c. aliter reſpondet, nempe: ἀνδρῶν ἄρχειν. SOLAN.

ead. l. 15. Προφήτης) Quis iocus in illa voce a Luciano quaeſitus ſit, neſcio. Niſi forte Cynicorum aliquis prophetae titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione uſum Lucianum, probat repetitio eiuſdem in mercatoris ſequentibus verbis. SOLAN. *Antiſtitem* hic verti προφήτην voluit in theſauro Stephanus; ſed mihi videbatur, hic non tam ſacrum quoddam aut templum animo obverſatum ſcriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Eſt enim πρόφημι etiam *proloquor, praedico.* GESN.

Pag. 90. *l.* 10. Τάφον) *Sepulcrum* habuiſſe pro domo, diſerte a nullo traditum invenio. Sed Diog. Laërt. VI, pag. 143 B. C. ait, παντὶ τόπῳ ἐχρῆτο εἰς πάντα, ἀριστῶν τε καὶ καθεύδων, καὶ διαλεγόμενος. Dolium vero vulgo notiſſimum. Vid. eund. ibid. C. D. ubi quos in uſus comparatum ibi ſteterit, ignorare me fateor. SOLAN. Licet alibi non tradatur, Diogenem in ſepulcro habitaſſe, tamen id probabile eſt ei exprobrari, ut homini viliſſimis rebus contento, & pauperrimorum vitam imitanti. Habitari enim ſepulcra potuiſſe, non ſolum ex Nov. Foed. Luc. VIII, 27, ſed & ex Petron. cap. 111 de matrona Epheſia aliiſque notiſſimum. REITZ.

ead. l. 12. Ὀπισθογράφων) Tu vide, an ſit ut apud Satyrarum poëtam, *ſcriptus & in tergo* &c. Iuven. I, 6. *Coll. Gal.* Vide, quae citat ex Herm. Barbaro H. Stephanus in v. ὀπισθό-

γραφος. LEED. Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina ſcripta, exterior pura erat. SOLAN. Vid. Hugon. de prima orig. ſcribendi, & ad eum notas I. C. Trotzii p. 98. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ μεγάλου β.) Sic Ariſtoph. in Plut. v. 170: Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; ubi Scholiaſtes inquit, Τὸν τῶν Περσῶν λέγει· οὕτως γὰρ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πλείονι δυνάμει χρῆσθαι Περσικῇ. VORST.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Προγεγραμμένων) In ed. A. textus huius ſcholii erat ἔρημον, quod cum quo referrem non eſſet, ad vocem ὀπισθογράφων retuli: ad quam vocem deinde Coll. G. retuliſſe video, quae exhibent ſcholium, uti hic emendatum habes. SOLAN. In V. & ed. A. eſt: ἔρημον] προγεγραμμένον, πεπονημένον. Nomini praeſcripto, quod modo ante in Luciano reperitur, explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda ὀπισθόγραφα multum iuvat. Praeferam tamen καταγεγραμμένων. HEMST.

Pag. 91. *l.* 1. Χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα) Vid. Ariſtophan. Veſp. v. 1284, & Kuſt. not. MS. Hoc Hemſterh. margini alleverat.

ead. l. 5. Ἡ φρὴν) Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Euripid. Hippol. 612. SOLAN. Nobilis verſus Hippol. 612: Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, ubi vid. Barneſ. & add. Spanh. ad Ariſtoph. Ran. 102. Plato Theaet. p. 119 E. Ἡ μὲν γλῶσσα ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἔσται, ἡ δὲ φρὴν οὐκ ἀνέλεγκτος· idque Εὐριπίδειόν τι vocat. GESN.

ead. l. 9. Βάρβαρος) Stoicos intelligit. Arnob. adv. gentes I, p. m. 49, ſcripturam ſacram defendens, *maxime*, inquit, *cum ſciamus etiam, quoſdam ſapientiae deditos non tantum abieciſſe ſermonis cultum, verum etiam, cum poſſent ornatius atque uberius eloqui, trivialem ſtudio humilitatem ſecutos, ne corrumperent ſcilicet gravitatis rigorem, & ſophiſtica ſe potius oſtentatione iactarent.* SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπόξυσον) Puto me in verſione vim verborum ſic ſatis aſſecutum eſſe. Vult funditus exſtirpari pudorem, q. d. *abrade ipſum erubeſcere.* Forte praeferant alii Eraſmi interpretationem, *erubeſcendi facilitatem de facie prorſus abſtergas.* Sed non de ſola facilitate hic ſermo eſt; & *abſtergere*, ſi cum ἀποξέω comparetur, parum vehemens. GESN.

in. Schol. col. 1. *l.* 2. Παρὰ τὸ ἵεσθαι) Ὅ ἐστιν ὁρμᾶν· Etymol. & Suid. HEMST.

ibid. col. 2. *l.* 1. Τὸν κατὰ πάντων οἴκου) Corruptum: C. ξένον τοῦ κατὰ πάντων ἤχου. SOLAN. Voſſ. Codicis depravatam

lectionem illam expreſſit ed. A. Neque tamen haec reſtituta prorſus omni vitio caret: quid enim eſt *κατὰ πάντων*; ſcribendum, *τοῦ ἀπὸ*, vel *παρὰ πάντων ἤχου· diſcrepans a ſono, qui ab omnibus proficiſcitur.* HEMST.

Pag. 92. *l.* 1. Μὴ *ξένον προσιέμενος*) H. e. ut vertit interpres, *& ſine ullo commercio eſſe velis, neque amicum, neque hoſpitem adeundo.* Tu vero poſtrema illa mecum potius verte: *neque amicum, neque hoſpitem admittendo:* nam *προσιέσθαί τινα* non eſt *adire aliquem;* ſed *aliquem ad ſe admittere, aditum conveniendi dare alicui.* Aelian. lib. IX V. H, c. 3: *Κλεῖτος δὲ, εἴποτε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ προφυρῶν βαδίζων εἱμάτων τοὺς δεομένους προσίετο, Clitus vero, ſi quando auditurus erat quoſdam, inambulans ſtragulis purpureis, admittebat deſiderantes:* & paſſim alibi apud eundem & alios. L. BOS *Anim. ad Lucian.* p. 60.

ibid. Κατάλυσις — *τῆς ἀρχῆς*) Hic deridiculi gratia inducit Diogenem, quaſi regem, cui ſint arcana quaedam imperii, quae evulgari non oportet, ne maieſtas eius evileſcat. CLER.

ead. l. 2. Ἐν ὄψει δὲ πάντων) Qui haec aliter aut vertunt, aut intelligunt, non ſatis memores videntur Cynicae Sectae inſtitutorum. Adeant itaque Luciani libellos de morte Peregrini, & Lapithas; indeque diſcant, quae alii, conſpectum hominum fugientes, ac ne tum quidem ſine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex inſtituto ſuo, & turpiora etiam patraſſe. Adeant & Lactantium III, 15 f. *Nam quid ego de Cynicis,* inquit, *loquar? quibus in propatulo coire cum coniugibus mos fuit?* Sic Crates cum uxore palam in Poecile rem habuit. Vid. Tatian. & notas p. 15. Plura in eam rem teſtimonia apud Menagium invenies ad Diog. Laërt. p. 155 E. & apud ipſum Diog. p. 154 B. C. SOLAN.

ibid. Ποιήσειεν ἄν τις θαῤῥῶν, ποίει) Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; & mala inde, ut vara ſequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata eſt verſio, *In conſpectu vero omnium ea facias, quae ne privatim quidem quiſpiam alius facere auſit.* Sed legendum, Ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις, θαῤῥῶν ποίει, & reddendum, *In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim & remotis arbitris facere in animum induxerit, tu audacter fac.* IENS.

ead. l. 4. Πολύποδα ὠμὸν) Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori ſuadet, ipſe in ſe admiſiſſe traditur. Conſule Diogen. Laërt. 156 A. B. & in eum locum eruditiſſ. Menagii emendationem certiſſimam, qua pro *βοὸς πόδα πολύποδα* reſtituit. Tat. pag. 8. Athen. VIII, 5. Iulian. Or. VI in-

& Plut. an aqua &c. Sotades apud Stob. XCVI. SOLANUS.

ead. l. 11. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἧς ἤτοι σκυτοδέψης) Non bene expreſſit Benedictus, *etſi plebeius fueris.* Quid enim? an σκυτοδέψης quiſquam eſt non plebeius? Sic & in aliis opificiis. Plenior ſane Bolerus, *etiamſi ex vulgo aliquis fueris idiota.* Sed vertendum ſimpliciter, *ſive ignarus & imperitus fueris, ſive ſutor.* GRON. *Si ſis imperitus,* non *plebeius*, ut habet interpres, qui in hac voce ſaepe offendit. CLER. De voce ἰδιώτης egerat cl. Ienſ. in Lect. Luc. p. 91, occaſione verborum, τέχνην βάναυσον, ad Dial. Deor. XV, p. 43 pr. huius edit. quam obſervationem, ut nimis longam, credo, cum cl. Hemſterh. ibi non inſeruerit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτην ſpectant, addimus; ſed in compendium redacta: Non nego, ἰδιώτην βίον ſignif. aliquando ſimpliciter vitam privatam. hic vero pro vita *rudi*, *indocta*, *impolita*, *inculta*, quia opponitur ſapientiae ſtudio. Sic homo rudis & ignarus ſignificatur Hermotimo cap. 81. Item Aelian. IV Ποικιλ. 15. Et XII, 50, ex Thucyd. Sic apud Latinos quoque (vid. Cic. IV in Verr. 2.) *intelligenti* & *ingenioſo* opponitur *idiota.* REITZ.

Pag. 93. *l.* 1. Κηπωρὸς) Sic ſcribitur etiam apud Poll. I, 222, VII, 140. Attice: in N. T. κηπουρός. LEED.

ead. l. 6. Κυρηναῖον) Ariſtippum deſignat *Cyrenaeum* & famoſae Cyrenaicorum ſectae parentem. SOLAN.

Pag. 94. *l.* 10. Περὶ Σικελίαν) Conſtrue περὶ Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδούλευσε· nam τύραννοι περὶ Σικελίαν ſunt *tyranni Siculi*, ut οἱ περὶ Πλάτωνα, *Platonici.* LEED.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Πλακούντων) In priori ed. & C. legebatur πλακουντίων. SOLAN. Et recte quidem ita legi Suidas oſtenderit: Πέμματα, πλακούντια. HEMST.

Pag. 95. *l.* 1. Ἄπρακτος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν) Leg. ex Mſ. ut olim conieceram, ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν· & ſic legiſſe videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iſte, o Iuppiter, quantum apparet, inemtus nobis manebit.* ſic & eodem modo c. ſeq. ſcribendum ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσι· mox ex eodem Mſ. repone, ἅμα γὰρ αὐτὼ πεπρᾶσθαι βούλομαι· *ambo enim vendere ſimul volo*: in edd. βούλεσθον, *volunt*: & ſtatim idem liber, ὁ δέ τινα ἔοικε πενθῶν· quod eſt ἑλληνικώτερον, quam vulgatum πενθεῖν· mox male vertitur, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμώζειν, *at ego omnes a pueris plorare iubeo*, cum ἡβηδὸν ſit *omnes, cuiuſcunque aetatis*, ut dudum viri docti obſervarunt: vide Suidam, & Gloſſas Herodoti a viro doctiſſ. Gothofredo Iungermanno, meo neceſſario, olim cum Herodoto

editas. GRAEV. Ἄπρατος praeter Mſ. P. L. & ed. *l.* in reliquis mendoſe legitur ἄπρακτος. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀβδηρόθεν — Ἐφέσου) Abdera patria Democriti; Epheſus Heracliti: ambo Dialecto Ionica loquuntur. SOLAN.

ead. l. 5. Βούλομαι) Sic iterum MS. Gr. P. & ed. *l.* Quod autem in reliquis libris eſt βούλεσθον, abſurdum prorſus eſt. Quis enim probet, viros tam ſibi diſſimiles in una eademque familia cupiiſſe vivere? SOLAN.

ead. l. 9. Ἔοικε πενθεῖν) In MS. Graevii p. 968 pro πενθεῖν, legitur πενθῶν, idque ait vir cl. ἑλληνικώτερον. Fateor; ſed utrumque amat Noſter: nam rurſum eadem hac pagina, Ἄπρακτος ἔοικεν ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν· & poſt p. 102, Ἐοίκασι δ' οὖν πολύτι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν. IENS. Πενθῶν) Iterum ex Mſ. Gr. P. & ed. *I.* venuſtius enim eſt vulgato πενθεῖν. Niſi forſan πενθῶντι ſcriptum oportuiſſe cenſeas. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπειρίη) Cave, hanc vocem cum emtore de *imperitia* aut *ignoratione* intellexeris; immenſum enim Democrito notat. Cic. I de fin. *infinitio ipſa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo eſt*, i. e. Democrito. SOLAN.

Pag. 96. *l.* 8. Τὰς ἐκπυρωσίας) Heracliti ἐκπύρωσις. GUYET.

ead. l. 10. Ἀλλάκως) i. e. ἀλλὰ πῶς. GUYET.

ead. l. 11. Τέρψις ἀτερψίη) Sic καιρὸς ἄκαιρος, ἄσοφος σοφία, ἀσεβὴς εὐσέβεια, & mille ſimilia. BOURD. Bourdelotii errorem, τέρψις, ἀτερψίη, exponentis, quaſi adiectiva eſſent oppoſita, ſive oxymora, ut καιρὸς ἄκαιρος & ſimilia, & coniunctim legenda, facile per ſe quiſque deteget. Plura forent monenda, ſi ſpatium eſſet. REITZ.

ead. l. 12. Ἄνω) Heracliticam illam philoſophiam inprimis declaravit Hippocrates, cuius hic conf. de Diaeta I, 6, Γενέσθαι καὶ ἀπολέσθαι τωὐτὸ ξυμμιγῆναι καὶ διακριθῆναι τωὐτὸ κ. τ. λ. totus locus lectu digniſſimus. GESN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Κὴρ &c.) Acceſſerunt ex Etymolog. & Suida. HEMST.

ibid. l. 3. Ἀλλάκως) Cum in Cod. *V.* ſcriberetur: ταῦτ' ὀδύρομαι) ἀντὶ τοῦ πῶς — Ἰώνων, ἐφ' ἧς καὶ Ἡράκλητος· ed. A. dedit hunc in modum: τῷ δὴ ὀδύρομαι) &c. Ἐφέσιος δὲ Ἡράκλειτος. Ταῦτ' quae mutandi cauſa fuerit in τῷ δὴ, non video: reliqua commode ſunt correcta: ſed interpretationem ad voces praefixas minime pertinere, quis non animadvertat? Annotavit Solanus: *Refer ad ἀλλάκως, ut recte Coll.* HEMST.

ibid. col. 2. *l.* 5. Κεχύσθαι) Ex C. ſupplevi & emendavi. SOLAN. Ed. A. ἀπὸ τοῦ κεκύσθαι καὶ κυκεῶν. Non inepte quidem

Matth. Sladus conie&tarat, κυκᾶσθαι· ſed quod repoſuimus, ita plane legitur in V. Etymol. Κυκεὼν ἡ πόσις· ἀπὸ τοῦ χύεσθαι χυχεών τις ὤν. Συγκειμένων vereor, ut rectum ſit: ſcribendum videtur συγκείμενος· nam longius abit συγκεκραμένων. Pro ποιεῖ vidi, ni fallor, in V. πολλ". HEMST.

Pag. 97. *l.* 1. Διαφερόμενος) Heſychius etiam μαχόμενος. Suidas ἐρίζων, φιλονεικῶν. SOLAN.

ead. l. 6. Γρίφους συντιθεὶς) Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt, (vid. Diog. Laërt. p. 238 C. & 389) praecipue in eius ſcriptis ita ambiguis, ut quomodo interpungi debuerint, non ſatis conſtaret. V. Ariſtot. Rhet. III, 5. Si plura velis, conſule Fabr. Bibl. Gr. 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, niſi quod doctrinam & eruditionem requirunt maiorem. De quibus lege, quae Athenaeus ſcripſit L. X, & Caſauboni obſervationes ad eiuſdem libri c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Ἥβηδὸν οἰμώζειν) Non debebat verti *a pueris plorare*, quod ſatis bene illuſtravit Faber ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legiſſe, ἄπρατοι, non ἄπρακτοι, unde ipſe dialogi index βίων πρᾶσις. GRON. Alludit ad dictum Heracliti: Ἄξιον Ἐφεσίοις ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι, quod refert Laërt. IX, 2, & alii. KUSTER. Suidas reddit ἀθρόον, i. e. *confertim, ſine diſcrimine.* LEED. Audis μεγαλόφρονα παρ' ὀντιναοῦν καὶ ὑπερόπτην, qualem deſcribit Diog. Laërt. IX, 1. GESN.

ead. l. 14. Ἄπρατοι) Hoc in loco cum ceteris erravit *I.* edit. neque in Codd. quidquam ſubſidii erat. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Διαφερόμενος) In C. erat: συνδιαφ.) διαμ. SOLAN. Iungamus ergo lectionem utramque, Συνδιαφερόμενος] συνδιαμ. probabile videtur, ita ſcriptum fuiſſe in antiquo Luciani Codice. HEMST.

ibid. col. 2. *l.* 1. Λέγεται δὲ καὶ ὁ πυσματικὸς) Pro hiſce in C. legitur: ὅθεν καὶ τὴν χλεύην γρίσπαν φασίν. λέγεται καὶ τὸ δίκτυον. SOLAN. Primum ὁ πυσματικὸς unde venerit in ed. A. excogitare nequeo: nam *V.* literis haud obſcuris praebet, λέγεται δὲ καὶ τὸ δύκτϊον· prout illa vox plurimum in membranis exarari ſolet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, derivatum ab Etymol. p. 241, v. 35: Γρίφος, ζήτημα, αἴνιγμα δύσκολον, ἔνθεν καὶ τὴν χλεύην γρίπισμα φασί. ergo menda non vacat illud γρίσπαν· quamquam ea de ſignificatione γριπίσματος ut tacuerunt Io. Meurſius & Du Cangius, ſic mihi nihil etiam conſtat: alia longe vocis eius apud Graecos eſt poteſtas *turpis lucri* & *rapinarum.* Γρίφος

autem, quo deſtituuntur *V.* & ed. A. in capite Scholii praepoſuit Solanus. HEMST.

ibid. l. 3. Ἀκμαστικῶς) Ἥβην Grammatici exponunt ἀκμὴν, ἡβᾶν ἀκμάζειν· inde ducta eſt interpretatio hoc in loco valde inſulſa. HEMST.

Pag. 98. *l.* 6. Παιδεραστὴς) Tangunt τὰ ἐρωτικὰ Socratis Athen. Ariſtaen. Ariſtoph. & alii, quos recenſet clariſſ. praeſes I. Savar. ad Sidon. Ego ad Petron. ubi interpretor illud ſequens, ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον. Contra tamen multi, quos profert Ioſ. Mercer. ad Ariſtaen. BOURD.

ead. l. 11. Ἀμέλει) Hic retinere vim ſuam poteſt verbum ἀμέλει, quod alias interiectione, aut advervio *adeo*, apud Latinos permutandum eſt. GESN.

ibid. Κἂν ὑπὸ &c.) V. Plat. in συμπ. 334. GUYET. Quo loco fuſe hiſtoria, quam hic tangit noſter, ab Alcibiade narratur. V. & Corn. Nep. VII Alcib. c. 2, cuius aetate non deerant, qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere auſa eſt, tum cum maxime eum inſectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam paſſim tangit noſter. V. Ἱστ. 19, & Εὐν. c. 9. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ ταὐτὸν ἱμάτιον) *Veſticontubernium facere* dixit Petronius. VORST.

ibid. Ταὐτὸν) Ταὐτὸν & τοιοῦτον Attici ſaepe, pro τὸ αὐτὸ & τοιοῦτο. Ariſtophan. Plut. 253, ταὐτὸν θύμον. Τὸ θύμον enim neutr. eſſe, vid. Schol. h. l. Idem v. 898, Ἐπεὶ τοιοῦτον ἀμπέχεται τριβώνιον. Et Pauſan. p. 281, τοῦτον πέλαγος. Plura Mattaire de Dialect. p. 37. Sed Pollucis interpres Latinus L. IX, c. 8, p. 1122, ταὐτὸν maſc. gen. vertit; verum cum ex MS. in notis afferatur αὐτὸν, id potius ibi in textum recipiendum crederem. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἔφορον) Si compares Etymologum & Suidam in Στώμυλος, ſcribendum eſſe liquet ἔφεδρον· eum intellige, qui garrulus per inſidias obſervat, & loquaciter captat alienos ſermones. HEMST.

Pag. 99. *l.* 1. Κύνα — πλάτανον) Per canem & anſerem deieraſſe, auctor eſt Lactantius III, 20. Vid. Plat. 102, 8. C. G. & 36, 2. Suid. Aelian. Cic. Quintil. III. Ariſtoph. Avibus. Theſpeſion. ad Apollonium Thyan. apud Philoſtr. p. 257: Ἐγένετό τις, ἔφη, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, ἀνόητος, ὥσπερ ἡμεῖς, γέρων, ὃς τὸν κύνα, καὶ τὴν χῆνα, καὶ τὴν πλάτανον, θεούς τε ἡγεῖτο καὶ ὤμνυ. οὐκ ἀνόητος, εἶπεν (Apollonius) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀτεχνῶς σοφός· ὤμνυ γὰρ ταῦτα, οὐχ᾽ ὡς θεοὺς, ἀλλ᾽ ἵνα μὴ θεοὺς ὤμνυ.

Ubi doct. interpres obſervat, Suidam v. χῆνα ὀμνῦναι, & Heſychium v. Ῥαδαμάνθιος ὅρκος, iiſque graviorem auctorem Porphyrium L. III de abſtinentia § 16 narrare, Rhadamanthum legem tuliſſe, ut *per anſerem* aliaque eius generis iuramenta fierent, ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὀνομάζειν. Addereque diſerte Porphyrium, Rhadamanthi imitatione hoc feciſſe Socratem. Vide noſtrum iterum Ἰκαρ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 9. Οἰκῶ μὲν) Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aeque, vel potius etiam in Platonem dicta videri poſſunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de ideis. Et poteſt aliquis putare, vitioſe, & per aliquam ſuperioris temporis iniuriam excidiſſe Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui ſequitur, libello graviter adeo ſuas iniurias, hic illatas ſibi, perſequatur. Verum enimvero, cui ratio ſcriptorum Platonis nota eſt, in quibus ſuam ille ſententiam, & ea nominatim, quae hic perſtringit Lucianus, ſub Socratis nomine conſuevit proponere: unam hac in re eſſe Socratis & Platonis perſonam, unam illatam ſimul ambobus iniuriam, facile intelliget. Itaque paſſim laudant Socratem, qui Platonis ſententiam commemorant, qua de re Fabr. B. G. 2, 22, p. 826 ſeq. Ut Scipionem laudat Cicero apud Lactantium de Opif. Dei I, 13, non ipſum librorum de republ. auctorem, quod Cellario excidit; ſed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra & ſana omnia puto. GESN.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Οἷς μέγιστος) Sunt duo verſus ex Cratini Chironibus petiti, ſed corruptiſſimi, ſic legendi, ut liquet ex Excerptis Grotianis p. 493: Οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι ἐν λόγῳ Κύων, ἔπειτα χὴν, θεοὺς δὲ σιγάαν. *Queis iusiurandum maximum in re qualibet Canis eſt, & anſer; nam Deos non nuncupant.* CLER. Ego ſcripturam C. expreſſi, Grotianae haud inferiorem, niſi quod ἐν ante λόγῳ deeſt. SOLAN. Ponam ed. A. lectionem: ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυος (*V.* Ῥαδαμάνθιος) ὅρκος· οὗτος (*V.* ὅρκος οὗτος) ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χηνὸς, ἢ πλατάνου, ἤ τινος ἄλλου, τοιούτου. οἷς μέγιστος ὅρκος (*V.* ὅρκος & ſtatim ὅρκοι) ἅπαντι λόγῳ κύων ἐπὶ τυχήν. Κρατῖνος Χείροσι. (in *V.* Χ'ει σι) τοιοῦτοι (hic καὶ *V.* inſerit) οἱ Σωκράτους ὅρκοι. Quae Solanus ex C. addidit atque emendavit, Suidas in Ῥαδαμάνθυος ὅρκος itidem habet, niſi quod θεοὺς δὲ σιγᾶν. Cratini nomen in eodem proverbio verſibus omiſſis dedit Zenobius; Apoſtolius neglecto Comici nomine verſuum partem. Pro Χείροσι vero ſcribendum fuit Χείρωσι· quod recte a Iun-

germanno obſervatum ad Poll. X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in verſu ex eadem fabula depromto apud Hephaeſt. p. 6. noti ſunt pari forma Cratini Ὀδυσσεῖς, Ἀρχίλοχοι, Κλεοβουλίναι. Virorum maximus, ut binos verſus expleret, legitimum Atticae ſcenae ſermonem violavit: nam quale eſt illud σιγάαν, vel potius σιγάειν; hunc in modum conſtitui debent: Οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων Ἔπειτα χήν· θεοὺς δ' ἐσίγων —. Atque ita fere Kuſterus ad Suidam. De Cerbero ridiculum eſt Scholiaſtae commentum. HEMST.

Pag. 100. *l.* 3. Τί δὲ περὶ — Βαβαὶ τ. φιλοδωρίας) Max. Tyr. Diſſ. XXIV, 4: Πόλιν δὲ οἰκίζων (Σωκράτης) ἀγαθῶν ἀνδρῶν, τιθεὶς νόμους τοῖς ἀριστεύουσιν, οὐ στέφανον, οὐδὲ εἰκόνας, τὰς Ἑλληνικὰς φλυαρίας, δωρεῖται· ἀλλ' ἐξεῖναι φιλεῖν τῷ ἀρίστῳ, εἰ δή τινα ἂν θέλῃ (l. θέλοι) τῶν καλῶν. Ὢ τοῦ θαυμαστοῦ γέρως. *B. de Ball.* Luciani locus ibi non praeteriit Daviſium. Conf. Plat. lib. V de Rep. p. 464 a.

ead. l. 13. Οὐκ ἂν εἶεν) Nimirum ſunt ea tantum, quae manent & non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac deinde ideae, quae nimirum in & cum ipſo Deo ab omni aeternitate fuerunt, ſunt, eruntque. GESN.

Pag. 101. *l.* 2. Κἀμὲ ἄλλον) Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ κἀμὲ ἄλλον· ſic omnino legendum: perperam, κἀμὲ ἄλλου in editis. GRAEV. Ἄλλον ex Mſſ. Gr. P. L. & *P.* ed. SOLAN. Cum in ed. Benedicti etiam legeretur ἄλλου, F. Guyet. iam monuit legendum ἄλλον. REITZ.

ead. l. 9. Δίων Συρακ.) Socratem hic a Dione emtum fingit, propter Dionis ſummum erga Platonem ſtudium, de quo conſule C. Nep. in Dione. Viginti minis autem revera veniiſſe in Sicilia Platonem, tradit Diod. Sic. XV, p. 461. Συῤῥ— antea mendoſe hic legebatur. Ceterum quamquam Socratis perſona in Codd. impr. legatur, omnia propemodum Platonem tangunt. SOLAN.

ead. l. 11. Γελῶντος — μαθητὴς) Ideo Democriti diſcipulus dicitur, quia totam de Atomis theoriam ab eo habet; Ariſtippi autem, quia de voluptate idem uterque multis ſenſiſſe viſus eſt. Diog. Laërt. p. 268 A. veteres adducit aſſerentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἴδια λέγειν. SOLAN.

ead. l. 12. Μεθύοντος) Intellige Ariſtipp. GUYET.

Pag. 102. *l.* 1. Τὸ δεῖνα δὲ) Hanc vel ſimilem ſententiam hic poſtulari video: verba τὸ δεῖνα δὲ quid ſibi velint, nondum plane aſſequor. An τόδ' εἰπὲ ὅπως εἴδω, *hoc dic, ut ſciam?* GESN.

ead. l. 4. Τὰς ἰσχάδας) Ἰσχάδας καὶ παλάθας τῶν καρικῶν καὶ τὰ γλυκεα καὶ μελιτώδη potiſſimum cupiebant. ipſe paſſim Dial. ſeq. & aliis paſſim. Athen. BOURD.

ead. l. 5. Παλάθας τῶν καρικῶν) *Emam enim illi maſſas carycarum.* Sic vertit interpres; male. Nam ſi ſcriptum invenerat καρυκῶν, debebat emendare & legere καρικῶν, & vertere *maſſas Caricarum*, ſeu *ficuum e Caria.* Nam & παλάθη, teſte Euſtathio, eſt τῶν καρικῶν ἐπισύνθεσις, quod Gallice dicimus *un cabas de figues*: & de ficubus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ γλυκέα σιτεῖται καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας, *dulcibus veſcitur, & praecipue ficubus aridis*: & infra in Reviviſc. παλάθην ἰσχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quoddam, vel condimentum ex ſanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo & Cauno Caricis urbibus paſſim diſtrahebantur, & in Italiam uſque portabantur, ut patet ex M. Craſſi hiſtoria apud Ciceronem lib. 7 de Divinatione: *Cum M. Craſſus exercitum Brundiſii imponeret, quidam in portu Caricas Cauno advectas vendens, Caunae has, clamitabat.* Sic & Chelidoniae ficus, a Chelidoniis inſulis non longe a Cariae litore ſic dictae. Ergo totus ille tractus Cariae a Rhodo uſque ad Chelidonias ficubus abundabat. Ideo & viliori pretio diſtrahebantur, & utiliores ad mancipia paſcenda, quod hic ſpectat emtor Diogenis. De ficubus autem e Rhodo, Cauno, & Chelidoniis, vide Athen. lib. 3, c. 3. Plura poſſem congerere, ſed haec credo ſufficiunt ad firmandam lectionem καρικῶν. PALM.

ead. l. 7. Τὸν ἐν χρῷ κουρίαν ἐκεῖνον) *Detonſum.* Mirum eſt, interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccaſſe; dico poſtea. Angl. ἐν χρῷ κουρίαν ἐκ. BOURD. Κουρίαν poſtulat ſenſus; nec deeſt auctoritas. Sic enim in Angl. teſte Bourdelotio legitur. Sic etiam P. & L. & ſic citatur in Conſt. Lexico. Praeterea ſic etiam legitur in Δραπ. c. 27, ὕπωχρον, ἐν χρῷ κουρίαν, ἐν γενείῳ βαθεῖ. Reliqui libri omnes hic κουρίας, mendoſe. Sed iam ad rem ipſam: qui factum eſt, inquies, ut, qui barbam radere nolebant Stoici, comam alere recuſarint? Verbo dicam; quia muliercularum hoc eſſe putabant comam promittere, in eoque cum graviſſimis omnium ordinum viris ſentiebant; in eo diverſi, quod cum ceteri brevi quidem coma, ſed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenus, ovium in modum caput tonderent. Cuius inſtituti ratio aut ſuperbiae eorum imputari debet, quo ſe a ceteris, ut *barba* & *pallio*, ita & hac etiam ratione diſtinguerent; aut gravitati, ne cultu iſto ſibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut erraſſe eos facile conceſſerim,

ita nec noſtros mores hodiernos defendere ſuſtineo, apud quos coma aſcititia vulgo nunc toti cooperti viri vel feminas ipſa hac in parte luxu anteeunt. Caſaubonus aliter rem intelligit, quem ſi lubet, conſule ad Theophr. Char. p. 240: ἐν χρῷ κουρίας· *non eſt curioſe caput detonſus, uti nos hodie in barba radenda multi ſumus. abhorrent haec a Cynicorum ingenio, qui procul dubio, forcipe & craſſa Minerva capillos tondebant, non novacula radebant.* Vid. omnino Δραπ. c. 27, & quae illic annotata exſtant. Theophraſtus π. μικρολογίας, avaros ait iſtos eſſe ἐν χρῷ κειρομένους, p. 34. Idem, ſiquidem genuinus eſt ille foetus, cap. π. ὀλιγαρχίας, pag. 70 C. de viro optimatium partes ſectante dicit, eum μέσην κουρὰν κεκαρμένον. Diogenes heriles filios ἐν χρῷ κουρίας τε καὶ ἀκαλλωπίστους εἰργάζετο, καὶ ἀχίτωνας καὶ ἀνυποδέτους. Diog. Laërt. 145 B. Hor. Epiſt. 18, 1, v. 6, aſperitatis agreſtis eſſe ait *tonſam cutem.* Adde his omnibus & noſtrum de re ipſa & phraſi Ἀναβ. cap. 46, & Δικ. cap. 20. SOLAN.

ead. l. 9. Πολύ τι πλῆθος) Unde haec tanta in foro exſpectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico imperante ſcripta meminerint. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 6. Δηλοῦντες) Multa hic emendavi & ſupplevi, ſed nondum omnia: nam quid eſt illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀοριστία τοῦ ὀνόματος συγκρύπτει· οὕτως οἱ παλαιοὶ εἰώθασι λέγειν. G. SOLAN. In *V.* & ed. A. fuit: τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. ······· λοῦντες· cetera conveniunt. Quid ſibi velit, haud obſcurum eſt: ſtructura tamen orationis non ſatis conſtat. Forte legendum: προάγοντες ἐπὶ τῷ συγκρύπτειν τὶ, βουλόμενοι δὲ τῇ ἀ. τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦν· niſi quis malit: προάγοντες, ἐπὶ πανσυγκρύπτειν τὶ βουλόμενοι, τῇ ἀοριστίᾳ δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Ἀφελῶς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτελῶς, idem fere quod ἀορίστως, quo Scholiaſtes uſus eſt ad Δὶς Κάτην· ubi de τὸ δεῖνα. HEMST.

ibid. col. 2. *l.* 2. Ἀποσγκὸς) [Haec qui ante me deſcripſit, non potuiſſe ſe aſſequi legendo in exemplari dixit. *Scrimg.*] G. Quid ſub ἀποσγκὸς lateat, neſcio: ſed συμπηπτομένη legendum eſt pro ultima ſcholii voce. SOLAN. Primum ab initio ſuppleri debet, Ὡς τῆς Κῶ διαφόρους ἐχούσης vel φερούσης. Aptius ad rationem nominis explicandam ſcripſiſſet τῆς Καρίας· quamquam nec inſula Cos adverſum Cariam ſita hoc fructus arbutei genere, eoque praeſtantiſſimo, fuerit deſtituta. Deinde σύκων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxi-

me praecedentis corruptam emendat; qualia ſunt in Heſychio permulta. Ea de cauſa refingendum eſſe liquet, σφαῖρα ἀπὸ συκων συμπηττομενη. Παλάθην Grammatici exponere ſolent ἐπισύνθεσιν, vel ἐπάλληλον θέσιν σύκων· opportunus eſt Amyntae locus apud Athen. XI, pag. 500 D. (τὸ ἀερομέλι) σὺν τοῖς φύλλοις δρέποντες συντιθέασιν εἰς παλάθης Συριακῆς τρόπον πλάττοντες, οἱ δὲ σφαίρας ποιοῦντες &c. unde conficias, pro συμπιπτομένη ſcribi non abſurde poſſe συμπλαττομενη. HEMST.

ibid. l. 5. Σημαινόμενος) Haec mutila omnino in Coll. legebantur. Ex ingenio multa ſupplevimus, ſed σημαινόμενος reliquimus, ſub quo haud dubie alia vox latet, ut ἐπαγόμενοι, vel ſimile quid. SOLAN. Nihil obſtat, quo minus conſervari poſſit σημαινόμενοι, quod expono *coacti*, *congregati*, velut ſigno dato. Deductum loquendi genus apud recentiores ab uſu Chriſtianorum, qui κρούονται & σημαινονται, quando tabulis ligneis ferreiſve pulſatis ad eccleſiam convocantur. Luciani verba perverſiſſime cepit ineptus enarrator. HEMST.

Pag. 103. *l.* 4. ΑΓΟ.) Sic legendum pro ΕΡΜ. etiam monuit Guyetus.

ead. l. 10. Ἐφ' ἡμῖν) Ἐφ' ἡμῖν μὲν ὑπόληψις, ὁρμὴ, ὄρεξις, ἔκκλισις· licet enim his uti tanquam noſtris. Οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, ἡ δόξα, καὶ ὅσα τῆς τύχης δοκεῖ. In Enchiridio Epicteti circa initium: καὶ ὅρα περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητικῶν φαντασιῶν. *G.* Satis intelligit, quid hic illudat Lucianus, qui legit Epicteti Enchiridion. LEED.

ead. l. 11. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε) Interpres, *indifferentia eſſe ſolent.* Verte, *indifferentia ſunt*: nam ea eſt vis locutionis Graecae frequentiſſima; nec Stoici dicebant, ea, quae non pendent a nobis, ſolere eſſe indifferentia, ſed ſemper eſſe ſapienti. Verbum συμβαίνειν in hac & ſimilibus locutionibus aeque παρέλκει, ac verbum τυγχάνειν. CLER.

ead. l. 12. Μανθάνω ἢ λέγεις) Angl. ὅτι καὶ λεγ. ſic idem Cod. pro ὁποίων καὶ ὁπόσων habet ὁποια καὶ ὁπόσα. BOURD.

ead. l. 13. Τὰ μέν ἐστι προηγμένα) Stoicus, ex ſuae familiae diſciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμενα· προηγμένα Cicero vertit *producta*, quae aliis in eligendo praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur *reiecta*, quae nulla aeſtimatione digna ſint: vide Lipſii manuductionem ad Stoicam philoſophiam II, 23. GRAEV. Vid. Diog. Laërt. in Zenone p. 189 B. unde diſces haec vocabula de rebus ſua quaſi natura indifferentibus ab iis uſurpata: quarum tamen aliae aliis ante-

ponendae. SOLAN. Cic. de finibus III, 4, *Proëgmena* & *apoproëgmena* non minus ferenda eſſe ait, quam *ephippia* & *acratophora*, ac tamen deinde *praepoſita* & *reiecta* dici poſſe oſtendit. Add. de fin. IV, 26. Nempe *valere*, *locupletem eſſe*, *non dolere*, bona *non dicit Stoicus, ſed dicit Graece* προηγμένα, *Latine autem* producta: *ſed* praepoſita *aut* praecipua *tolerabilius & mollius. Illa autem*, *egeſtatem*, *morbum*, *dolorem*, *non appellat* mala, *ſed ſi libet* reiectanea. *Itaque illa non dicit ſe* expetere, *ſed* legere; *nec* optare, *ſed* ſumere: *contraria autem non* fugere, *ſed quaſi* ſecernere. GESN. In marg. edit. Pariſ. additum erat: προηγμένα & ἀποπροηγμένα *Cicero producta & praecipua vertit. vid. 3 de fin. bon.* Sed addamus verba eius, quae reperiuntur cap. 16 libri dicti: *Ut enim*, inquit, *nemo dicit*, *in regia regem ipſum quaſi* productum *eſſe ad dignitatem*, (*id enim eſt* προηγμένον) *ſed eos*, *qui in aliquo honore ſint*, *quorum ordo proxume accedit*, *ut ſecundus ſit ad regium principatum: ſic in vita, non ea*, *quae primario loco ſunt*, *ſed ea*, *quae ſecundum locum obtinent*, προηγμένα, *id eſt*, producta *nominentur* — *vel* promota & remota, *vel* — praepoſita & praecipua, & *illa* reiecta &c. REITZ.

Pag. 104. *l.* 2. Καταληπτικὴν φ.) Stoici phantaſiam partiebantur in καταληπτικὴν & ἀκατάληπτον. Vide Academica Petri Valentiae. VORST. Vid. Diog. Laërt. 175 B, & 177 A. SOLAN. Vid. etiam Cic. III de Fin. cap. 4, ubi *proëgmenis* etiam Latinis aſſumendum vocabulum docet, & ibid. c. 5 med. ubi καταλήψεις exponit, *rerum cognitiones & comprehenſiones* ac *perceptiones*, ut Daviſ. ib. pluribus eiuſdem Ciceronis teſtimoniis docet. REITZ.

ead. l. 4. Σύμβαμα) Sciendum eſt, inquit Priſcianus, quod has quidem conſtructiones, quae per nominativum abſolvuntur, Stoici ἀξιώματα, καὶ συμβάματα, i. e. *dignitates*, vel *congruitates* vocabant: ut, *ego Priſcianus ſcribo*, *Apollonius ambulat*. Illae vero, quibus tranſitiones ab alia ad aliam fiunt perſonam, in quibus neceſſe eſt cum nominativo etiam obliquum aliquem caſum proferri, παρασυμβάματα dicebant: hoc eſt minus, quam congruitates, ut, *Cicero patriam ſervat*. Ammonius: ἂν μὲν οὖν ὀνόματός τι κατηγορηθὲν, ἀπόφανσιν ποιῇ, κατηγόρημα, καὶ σύμβαμα παρ' αὐτοῖς (Stoicis) ὀνομάζεται, συμβαίνει γὰρ ἄμφω τ' αὐτὸν, ὡς τὸ περιπατεῖ· οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, ἂν δὲ πτώσεως παρασύμβαμα ὁσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι, καὶ ὂν οἷον παρακατηγόρημα, ὡς ἔχει τὸ μεταμέλει· οἷον, Σωκράτει μεταμέλει. BROD. Vid. Burſ. dial. Cicer. GUYET. Priorem vocem ſecundum Stoicorum mentem Diog.

Laërt. enarrat in Zen. vita iam laudata, p. 179 C. D. Noſter etiam mox, ſed iocoſe. V. Cogn. 128, & Suid. SOLAN.

ibid. Ὁποίων καὶ ὁπόσων) Ὁποῖον καὶ ὁπόσον. GUYET. Ὁποῖον καὶ ὁπόσον L. quod magis arridet, quam ὁποῖα καὶ ὁπόσα A. & P. In edd. ὁποίων καὶ ὁπόσων. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 7. Αὐτοτελῶν) Lege potius αὐτοτελῶς, & mox τι τῶν ὀνομάτων χρ. ἀποτελοῦν, κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥῆμα· tum prope finem, Οὗτοι (Stoici) μὲν οὖν οὕτως. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc obſervationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas ſuſceperat, ſatis eſſet peritus, ſcriptam fuiſſe putem. Vid. Menag. ad Diogen. L. VII, 64. HEMST.

Pag. 105. *l.* 1. Παρασύμβαμα) Ludit feſtivus ſcurra in detorquenda ſignificatione vocum, quae ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent, quam diſcas optime ex Apollonio Synt. lib. 1, p. 36, 14, & lib. 3, p. 295. Verbo, σύμβαμα eſt praedicatum caſui recto additum, ut in hac propoſitione, Τρύφων περιπατῶ. Sed παρασύμβαμα praedicatum caſui obliquo additum, ut in hac, μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα *congruitatem* notat, quomodo vertit & iam Priſcianus L. 13, p. 1118, de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum receditur. Verum Lucianus ad verbum σύμβαμα vocat *accidens*, & παρασύμβαμα *novum accidens*, quod supervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Poteſt ipſa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνειν tum *una ire*, *congruere*, ſignificat, tum *accidere* & *contingere*. GESN.

ead. l. 4. Τῶν λόγων πλεκτάνας) De quibus ſupra diximus. Habuit Chryſippus multas argumentationum ſpecies, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Neminem, & alias, quas vel ipſe Ariſtoteles nuſquam attigit: de quibus Laërt. in Zen. Fab. cap. 10, lib. 1. Themiſt. Orat. 14. Ipſe hoc Dial. BOURD.

ead. l. 11. Κροκόδειλος) Hinc κροκοδειλίτης λόγος Aphthonio. *Crocodilinam* vocat Quintil. I, 10. nos ſupra diximus ad V. Δ. I. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 6. Μὴ ῥῆμα) Corrupta haec. Pro τοῦ lege τῇ πλ. ππ. SOLAN.

Pag. 106. *l.* 8. Θερίζοντα) Sophiſmatis huius meminerunt & alii antiqui ſcriptores. Nemo autem, quod quidem ſciam,

exemplum affert, unde certo, quid fuerit, conſtet. Affert tamen ex Ammonio locum Menagius, unde quid ſit θερίζων ſophiſma, liquere putat. Sed ex Ammonii verbis licet quidem coniicere, quid θερίζων fuerit; non autem diſerte docemur. Vide Menag. not. ad Diog. Laërt. p. 161 A. & Ammonium ipſum p. m. 108 a. Huius ſolutionem nummis CC emiſſe Zenonem, memoriae prodidit Diog. Laërt. 170 CD. Vid. etiam eundem 174 E. Plut. de fato, ſub fin. SOLAN.

ibid. Κυριεύοντα) Huius, dum alia multa recenſet Diogen. Laërt. oblitus videtur, p. 60 A. & 174 E. Et noſter infra cap. 25. Nec quid ſit, coniectura aſſequi poſſum; niſi quis forſan κερατίνην vel κεράτινον reponere velit, quod minime placet, niſi accedat alicuius Codicis auctoritas. SOLAN.

ead. l. 9. Ἠλέκτραν) Haec duo poſteriora Chryſippus ipſe Lucianeus exemplis illuſtrabit. Alia eiuſdem farinae videre qui volet, adeat Diog. Laërt. in Euclide p. 60 A. 174 E. 183 F. ψευδόμενος, διαλανθάνων, Ἠλέκτρα, ἐγκεκαλυμμένος, σωρείτης, κερατίνης & φαλακρός. & apud Plut. l. c. ἀργός. quae omnia Logicis fuſius explicanda relinquimus. V. Creſſol. AG. X, 70. SOLAN.

ibid. Ἐγκεκαλυμμένον) Auctor huius Cronus Diodorus, teſte Diogen. Laërt. pag. 60 f. meminit & alibi, ut 174 E. & 212 BC. ubi librum a Chryſippo de eo ſcriptum tradit. Hinc credo ductum nomen fabulae Anthippi, quam memorat Athen. 403 E. ἐγκαλυπτόμενος. SOLAN.

Pag. 107. *l.* 12. Τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν) Notaverat cl. Hemſterh. ad marg. ed. Graev. Daviſ. ad Cic. Tuſc. Diſp. L. V, p. 365 ed. 2. Sunt autem verba Ciceronis, quae ad illuſtrandum Lucianum faciunt: *Nihil bonum, niſi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, niſi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui* &c. Ubi Daviſ. pluribus demonſtrat, per *prima naturae* ſignificari *ſanam mentem, valetudinem proſperam & ſi qua ſimilia.* REITZ.

ead. l. 15. Ὄψιν) Non vult, puto, ſimpliciter admoveri oculos, ſed propter literarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. GESN.

ead. l. 16. Σολοικισμῶν) Σόλοικον, non σολοικισμὸν, dixiſſe veteres teſtatur Gellius V, c. 20. MENAG. Σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, quod nimirum Stoici exiſtimarent, ſoloecas locutiones philoſopho minime eſſe refugiendas. Plutarchus de Stoicorum repugnantiis T. II, pag. 1047, de Chryſippo verba faciens, poſtquam oſtendit, Chryſippum Rhetorica ornamen-

ta laudaſſe, & accurate eſſe perſecutum, Οὕτω δέ τις φιλότιμος, inquit, ἐνταῦθα καὶ πέριττος γενόμενος πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ περὶ τῆς τῶν φωνηέντων συγκρούσεως ὑπειπὼν, Οὐ μόνον, φησὶ, ταῦτα παριτέον τοῦ βελτίονος ἐχομένους, ἀλλὰ καὶ ποίας ἀσαφείας, καὶ ἐλλείψεις καὶ νὴ Δία σολοικισμοὺς, ἐφ' οἷς ἄλλοι ἂν αἰσχυνθείησαν οὐκ ὀλίγοι. *Idem ille, qui hic ita accuratus & copioſus fuit, iterum in eodem libro de conflictu vocalium, Non tantum, inquit, hoc ignoſcendum iis, qui melioribus adhaerent, ſed & quaſvis obſcuritates & ellipſes, & per Iovem ſoloeciſmos, propter quos alios pudeat non paucos.* CLER.

Pag. 108. *l.* 1. Ἢν μὴ τρὶς) De his hellebori potionibus dixi ad Petronium. BOURD.

ead. l. 4. Γνίφωνα) Vox haec nuſquam legitur. Eſt apud Heſychium vox affinis ſoni, Γνυπῶνες, qui ſunt στυγνοὶ, κατηφεῖς, ἄτολμοι, παρειμένοι καὶ μαλακοὶ, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πεπτωκέναι· *moroſi, triſtes, timidi, remiſſi & molles, a cadendo in genua dicti:* nam γνὺξ eſt *in genua*, & πίπτειν γνὺξ, *cadere in genua.* CLER. Omnes antiquiores edd. excepta Fl. legunt γνύφωνα, quod Benedictus mutavit. Neutrum, quod ſciam, apud alios auctores occurrit. Γνίφων proprium viri, Noſtro ſub finem Τιμ. c. 34, in Καταπλ. c. 17, & Ἀλ. c. 30, qui inſignis foenerator cum eſſet, nomen dederit omnibus eiuſmodi ſordidis hominibus. Si γνύφωνα malis, quaere ſenſum alium ex Heſychio in γνύπων. Mihi prior ratio placet. SOLAN. Γνίφωνα, *parcum*, Guyet. Sed vellem auctoritatem indicaſſet, non enim invenio uſquam: quare Solano aſſentior, nomen proprium inde facienti. Verum ſi *avarum* tantummodo ſignificare neceſſe eſt, ut verſiones habuere, σκνιφὸν potius legas, de qua voce vid. Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. 590. Sed nihil mutatione opus eſt. REITZ.

ead. l. 8. Ἴδιον αὐτῷ συλλογ.) Stoicos coarguit γνίφωνας ὄντας χαίρειν τῷ συλλογισμῷ, ἤτοι τῷ χρήματα συλλέγειν. In hoc enim accipit συλλογίζεσθαι vellicans εὐφυῶς. *G.*

ead. l. 12. Ἑτέρους τόκους) Vid. Spanhem. ad Ariſtophanem Νεφελ. 1155. GESN.

Pag. 109. *l.* 11. Ἀναποδείκτῳ) Vox eiuſdem ingenii eſt, ac ἄκριτος cap. 27. LEED. Quinque genera huius ſyllogiſmi memorat Diog. Laërt. p. 183 C. D. E. quem vide. Meminit & libri, quem de iis ſcripſerat Chryſippus p. 211 D. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀποδείξω) Ἀποδείξω ambiguum eſt, cum non ad Dialecticam modo demonſtrationem, ſed etiam ad illud, quod re ipſa efficitur, pertineat. Conatus ſum illam ambigui-

tatem utcunque exprimere. Nam *efficiam te eſſe lapidem*, idem eſt, quod demonſtrabo. GESN.

Pag. 111. *l.* 13. Τοῦ θερίζοντος) In marg. edit. Par. addita erat gloſſa: θερίζοντος, i. e. *digni, qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: alluſione facta ad ſignificationem propriam* τοῦ θερίζειν. REITZ.

ead. l. 14. Θερίζοντος λόγου) Vid. ſupra c. 22. SOLAN.

Pag. 112. *l.* 6. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;) Excidit, aut potius male traiecta eſt notatio perſonae Mercurii. Eſſe debet: Ἀγο. πῶς λέγεις; Ἑρ. ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοσθεν. Deinde ubi notata Mercurii perſona, delenda eſt, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ. Ἑρ. ὥστε ἦν πρίη αὐτὸν &c. Relege, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἦν. MARCIL.

ead. l. 7. Ἔκτοσθεν — ἔνδοθεν) Ed. *I.* ἔντοθεν, haud dubie pro ἔνδοθεν, uti legitur μισθ. c. 3. Aliae edd. ἔκτοθεν, ἔντοσθεν. Sed parum in his eſt momenti: monendus tamen lector, ne quid a nobis omiſſum queratur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐσωτερικὸν) Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos ſic Ariſtoteles appellat, ἐσωτερικοὺς τοὺς διαλεκτικοὺς, ἐξωτερικοὺς δὲ τοὺς ῥητορικούς. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις &c. διασύρων dixit. *G.*

ead. l. 15. Πολὺ λέγεις) Quia nihil variationis invenio, vulgatam intactam relinquo, alioqui praeferrem πολλοῦ λέγεις· quod Noſtro magis proprium ac praeſtantius, ut demonſtro ad Reviv. c. 48. REITZ.

Pag. 113. *l.* 1. Ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος) Aberrant fere ubique in interpretatione huius locutionis. Priores attentiſſimi Graecis, *itaque non eſt, quod in illo emendo poſſis eſſe celerior, quam deceat.* Secutus Benedictus, *itaque non nimis cito ipſum emeris*, plane contrario ſenſu, quam eſt in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, *itaque iam iam emas, non poteris, quin emas.* Ad id enim ſervit ſtimulus praecedens, quo ſignificat, eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipſi debebant ſe correxiſſe ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας περιστασίας, ubi Benedictus, *alioqui fieri non poterit, quin hac ratione praefecturae omnes exauctorentur*, ubi eaſdem voces contrario, ut apparet, modo, ſed recte, accipit. GRON. V. γυμν. c. 14: ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με καὶ μαθητὴν ποιούμενος. Et ſub fin. Ἡσ. οὐκ ἂν φθάνοις κἀμὲ μάντιν λέγων, c. 8. SOLAN. Verſionem Benedicti, *non nimis cito ipſum emeris*, Solanus ita correxit: *non eſt, cur emere ceſſes.* Sed ſenſus eodem redit, apertior tamen eſt; ideoque recepi Solani cor-

rectionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum Gronov. enim ait, Benedicti verſionem plane contrariam eſſe Graecis, ignoſcant mihi eius Manes, ſi id negavero: nam eadem mens videtur fuiſſe iſtius verſionis, *non nimis cito emeris*, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris feſtinare in emundo. Sed quia enuntiatio tamen aliquo modo ambigua erat, Gronovius Latina illa verba ita accepit, ac ſi τὸ *non* prohibendi modo poſitum eſſet, ſignificaretque, *noli illum tam cito emere*, quod ſenſum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Iam vero, cum reddiderim, *non eſt, cur ceſſes emere*, ſive, *noli cunctari*, nihil amplius hoc adverſari videbitur τῷ *non poteris*, *quin emas*, quod etiam appoſitum foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. Cebet. p. 8 ed. Rel. Οὐκ ἂν φθάνοις τοίνυν διηγούμενος, *quin igitur nobis iſta ſtatim explicas*. Adde Ariſtoph. Pl. 485, Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντε. Ubi recte Scholiaſt. οὐκ ἀναβάλοισθε — ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσετε, *nolite differre*, — pro *cito abeuntes morimini*. Vid. eund. Ariſtoph. ter quater alibi, ut alios omittam, quia phraſis eſt ſatis obvia. REITZ. Vix poteſt apertius converti, quam a Benedicto factum erat, & ego poſueram, *Non nimis cito emeris*, i. e. emere potes. Ad verbum, *Non praeveneris emens*, intellige *opportunitatem emendi*, quod nihil aliud eſt, quam *ſtatim emendum eſt*, *ſi ſapis*. GESN.

ead. l. 9. Ὄνος οὐ γελαστικὸν) Contra diſputat Theod. Marcil. ad Perſ. BOURD.

ead. l. 13. Καταλέλειπται) Angl. καταλείπεται. BOURD. Καταλείπεται P. ed. *I.* &, ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri καταλέλειπται, minus commode. Vid. παρασ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 14. Πυῤῥίας) Pyrrhonem innuit, de quo vide Ἰκαρ. c. 25. Si autem haec ſcriptura genuina eſt, petitus iocus eſt ex nomine ſervi, ad quod proxime philoſophi nomen accedebat. Vid. Diog. Laërt. p. 252, & A. Gell. XI, 5. SOLAN. Servavi Graecum nomen, quod ſervile alioquin eſt, & *ruſum* ſignificat; ne periret, quem ſubeſſe putabam ad *Pyrrhonis* nomen, reſpectus. GESN.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Ἐποίσεσθαι) Legendum ἀποίσεσθαι. HEMST.

Pag. 114. *l.* 3. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδὲν) Legendum omnino ΦΙΛΩΝ. Οὐδέν. Sermo eſt de Philone Sceptico philoſopho, de quo Laërtius in Pyrrh. § 67, ἀλλὰ καὶ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνώριμος αὐτοῦ γεγονώς. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod poſtea in Φιλόσοφος abiit in editione utraque Baſil. & in Salm. Vide nos ad

Laërt. IX, 67. Menag. Lego ΠΥΡΡ.] Cum omnes libri haberent φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhoniſque nomen repoſui. Menagius de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad Diog. Laërt. p. 248.) ſed eius ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex Suida de quodam, cui *Philoſophus* nomen eſſet, de eo intelligendum puto, qui a Diog. Laërtio *Philippus* dicitur, pag. 78 E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter Platonis de legibus XIII Ἐπίνομις dicitur; niſi quod apud Suidam φιλόσοφος vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. Solan.

ibid. Οὐδὲν) Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ἐπρέσβευεν· αὕτη δὲ ἀκαταληψία τὸ μηδὲν ἐφικνεῖσθαι πρὸς λῆψιν, ἀλλὰ πάντα διαδιδράσκειν αὐτῆς, οὐδὲν εἰς γνῶσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύῤῥων ἀδυνάτως ἔχειν δραπέτην μεταδιώκειν, ἤτοι ἐπεὶ τὰ τὴν γνῶσιν * ἀποφυγγάνοντα οὐδὲ ἑλεῖν οἷός τε εἰμί. De Pyrrhone lege in de Off. Cic. ſi recte memini. *G.* * Sic erat in ſchedis G. ego ἀποτυγχάνοντα a prima manu fuiſſe crediderim. Solan. Rectiſſimum eſt ἀποφυγγάνοντα, nec ſollicitandum, ut manifeſto patet ex διαδιδράσκειν, δραπέτην μεταδιώκειν, & ἑλεῖν, quae verbum illud poſtulant: alterum hac ſtructura ne Graecum quidem. Hemst.

Pag. 115. *l.* 2. Οὐ καταλαμβάνω) Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a ſe *comprehendi*, h. e. plene & ſine oppoſiti formidine cognoſci. Haec eſt ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more ſuo nugatur Noſter. Gesn.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Νωθὴς) In *V.* ſcriptum eſt: Εἰκότως βραδὺς γάρ] Ῥάθυμος παρὰ τὸ &c. ſed mox iiſdem repetitis accuratius: Νωθὴς] Ῥάθυμος &c. A. ed. praefert: παρὰ τοῦ νω στερητικὸν καὶ τοῦ θέω. . . θεεῖν. Solanus στερητικοῦ correxerat: verum *V.* quam dedi lectionem literis claris exhibebat: non diſſentit Etymol. pag. 608: Νωθὴς, ὁ βραδὺς καὶ ἐκλελυμένος· παρὰ τὸ νω τὸ στερητικὸν, καὶ τὸ θέω τὸ τρέχω γίνεται νωθής· ὡς ἄρδω, νεαρδής· ὁ ἐστερημένος τοῦ θεῖν. Hemst.

Pag. 116. *l.* 8. Κατὰ τὸν χείρω λόγον) Adſcripſit his pater notam ab Bourdelotio in margine poſitam, nempe, *Alludit* λόγους ἥττω καὶ κρείττω, *quos vocant.* Non poteſt enim eſſe dubium, quin ſit inepta iſta animadverſio, cum nihil iſta vel ad vocem χείρω, vel ad Lucianeum λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quae paulo ante vendendus dixerat, ſe ζυγοστατεῖν τοὺς λόγους καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνειν. Hinc lepide ludit, & denuntiat, ſe πείσειν εἶναι δεσπότην, miſeriore ar-

gumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapſu inter ſalutandum: ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέναι. In Harmonide: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ. GRON.

ibid. Τὸν χείρω λόγον) Diogen. Laërt. in Socr. Gell. V, 3. VORST. Ariſtoph. Νεφ. III, 2, λόγος ἥττων καὶ κρείττων. SOLAN. Κρείττω λόγος eſt. cum verborum induſtria, ſ. ſophiſmatibus, cauſa infirmior fit fortior. Conf. Aeſchin. Socrat. Dial. 2, § 10 ſ. ἥττω autem vel χείρω λόγος, eius, qui vincitur, etiamſi cauſam iuſtam habeat. Ariſtoph. Nub. 112 utrumque hunc ſermonem explanat, eumque falſo Socrati tribuit; vid. Clericum ad Aeſch. l. c. Scholiaque & interprett. ad Ariſtophan. REITZ.

IN PISCATOREM.

Pag. 117. *l.* 1. ΑΛΙΕΥΣ) In opere ſuo de Sophiſtis Creſſolius putat, hunc titulum ex Platonis Sophiſta petitum, quia Sophiſtarum illic artem *hamatoriam* dici & deſcribi reperit. Non ſatis animadvertiſſe videtur vir doctus, Lucianum ipſum hic partes piſcatoris agere, quo pſeudophiloſophos illos, voluptati ſervientes & avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem ſuis eruat, orbique terrarum deridendos exponat. Prioris hic dialogus apologia eſt, quam inſurgentibus in ſe aevi ſui philoſophis oppoſuit. In eo autem quanto maiorem erga veros & infucatos philoſophiae cultores benevolentiam amicumque profitetur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abuſi, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inſerviunt; quorum nonnullos aperte iam, etſi nemini pepercerit, digito quaſi monſtrat. Poſt dialogos mortuorum ſcriptus eſt. Vid. c. 26. SOLAN.

ibid. ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.) In hunc Dialogum Brodaeus Miſcell. c. 22 l. III. MARCIL. Conſului Brodaeum; ille vero l. c. eadem habet, quae alii ex Hom. quoque adduxere, non additis tamen verſuum numeris, quare haec non repetemus; addit ſolummodo: *ferebant autem peram & baculum aliquando philoſophi, ſed inprimis Cynici.* Quae vero ad reliqua huius dialogi habet, ſuo loco addemus. REITZ.

ead. l. 2. Βάλλε) Vid. Ariſtophan. Acharn. II, 2, quem hic exprimit. VORST.

ibid. Ἀφθόνοις τοῖς) Leve hoc, ſed melius ex ed. *I.* quam ut eſt in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. SOLAN. Sed tamen in Ἀλεκτρ.

cap. 22, *κατεχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους*. GESN.

ead. l. 6. Καὶ σὺ δὲ) Ita legit P. & videtur nomen aliquod exkcidiſſe. SOLAN.

ead. l. 7. Ὡς πήρη) Alludit ad hunc Homericum verſum Il. 16. COGN. Sed numerus eſt vitioſus, & verſus ipſe vitioſe expreſſus, tam in Pariſ. quam in Graev. edit. Ideo eundem errorem non iterum deſcribemus, ſed verſum Homeri mox ſubiiciemus. REITZ.

ibid. Βάκτροις) Hom. Il. B, 363, Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. S. Clarkii. ſed Scholiaſtes & Brod. in Miſcell. p. 2, c. 22, iam monuere, verſum ex Iliad. B eſſe deſumtum: idem complures commentatores fecere; quod comperi, poſtquam haec ſcripſeram. REITZ.

ead. l. 10. Ξύλῳ) Etiam alias minabantur & percutiebant baculis philoſophi; vid. Ael. V. H. X, 16. REITZ.

ibid. Τὴν ἀξίαν) Δίκην. BROD.

ead. l. 11. Κεκμήκατε, ὦ Ἀρίστιππε) Auctior eſt vetus Codex: *κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε*. GRAEV. Epicuri nomen, quod in editis exciderat, ex Mſ. Gr. & P. reſtituimus. Aptiſſime autem Epicurum & Ariſtippum, utpote laboris metuentes, ſtatim feſſos inducit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐστὲ σοφοὶ) Parod. Homer. quales hic multae. Homerus, ἐστὲ φίλοι. BOURD. Lepidiſſime Lucianus in dialogo, cui nomen dedit Reviviſcentibus, inducit omnis philoſophorum ſectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis exſiſtentes, inque ipſum Lucianum, (a quo indigne habitos ſe arbitrabantur in proxime praecedenti Vitarum auctione; ubi venum propoſiti, atque adeo omnium riſui expoſiti fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates, ubi reliquos philoſophos quanto maximo poterat fervore animi in Lucianum incitaſſet, tandem labaſcere eos putans, Ὁμηρικῶς claſſicum canit, — Ἐστὲ σοφοὶ, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς. Nempe Homerus Il. Λ, v. 287: Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. IENS. Hom. Il. Λ, 287, Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Unde & hic ἀνέρες excidiſſe coniicio, quod cur reiiceret, nulla erat ratio. SOLAN. Il. Π, 270. GESN. Brod. Miſcell. p. 2, c. 22, ait, Hom. Il. Z, Θ, dixiſſe — μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Recte; ſed verſ. Il. Θ eſt 174, & Z, 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab Solano indicato; ubi ſemper habet, Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. quare non dubitem, ἀνέρες excidiſſe ex Luciano, quia amat integros verſus adducere: ὀργῆς vero re-

tinendum credo, nec in ἀλκῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab Noſtro citatum eſt, ſed quia dedita opera ὀργῆς pro ἀλκῆς dixit, ut ſupra πήρη pro φρήτρη· quo *iracundiam* philoſophis exprobraret, non *robur*. Immo quaſi vanam ſine viribus iram. REITZ.

Pag. 118. *l.* 6. Ἑπτάκις) Atqui ſex tantum mox numerantur: Chryſippus, Epicurus, Plato, Ariſtoteles, Pythagoras & Diogenes. Quis ergo ſeptimus ille? Socrateſne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuiſſe conſtat, (vid. tit. & c. 10) an, quem iam nominavit, Ariſtippus? Pro VII, iam VIII habemus. Haereo, ut ut ſit: male haec prius & legebantur, & vertebantur. SOLAN.

ead. l. 7. ΠΛΑΤ.) Verba, quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto: praeſertim cum idem Plato paulo poſt aliam ſententiam proferat ab his omnibus diverſam, & ſane nullum nomen hic reperiri in multis cod. MſſT. obſervavit Longol. Empedoclem autem conſulentes inducuntur, ut de crateribus ſuis loquens riſum excitet. Legendum itaque cenſeo aut ΦΙΛ. aut diſtincte, Ἀλλ. Ἀλλ. SOLAN.

ead. l. 8. Μαστιγωθέντα πρότερον) Omnia haec in interprete turbata: *μαστίγωσις* ante crucem nota. Sic apud Dion. Hal. 5, & tangunt Literae ſacrae. BOURD. Flagellationem praemitti ſolitam crucifixioni, notiſſimum; vid. tamen ſ. v. Lipſium de cruce l. 2, cap. 2, & Ioſeph. de bell. Iud. l. 2, cap. 14 ſ. REITZ.

ibid. Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω) Hos ſolebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex Parthenii cap. 20. BOURD.

ead. l. 9. Τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμήσθω) Cum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuiſſet, Benedictus vertit, *& in multas partes abſciſſa*, ſubintellecto τῷ *prius* ex praecedentibus. Quod prorſus non placet, cum in Graecis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet *magna eius parte* vel *in multum prius abſciſa*, aut *longo tempore prius abſciſa*, in utrumque enim reſpectum vocabulo iſto ἐπιπολὺ utitur Lucianus. Mox mirum, unde Benedictus πρὸς Ἱκεσίου vertere potuerit *per ſupplicem Iovem*, cum debuerit *ſupplicum praeſidem*. GRON.

ead. l. 11. Κρατῆρας) Aetnae crateres, in quos praecipitem ſe dediſſe memoratur Empedocles. BROD.

ead. l. 13. Πενθέα) De huius exitu Euripidem vide in Bacch. 1029 & ſeqq. Orphei mors nota. Sed verſum, quem affert, unde habeat, non liquet, niſi quod Euripideum credo. SOLAN.

ead. l. 14. Λακιστὸν) Placet κάκιστον. Eſt autem Euripidis ſenarius. BROD. Ex Euripide. Cetera Homerica ſunt ex 7 & 10. Il. BOURD. Brodaeus (Miſc. modo citatis) κάκιστον. Fallitur. λακιστὸν μόρον Lucianus dixit admodum ſignanter, exprimens mortis genus, quo diſcerpti magno ſtrepitu Pentheus & Orpheus. MARCIL. Brodaeus mavult κάκιστον. Sed nihil mutandum; vid. Τραγ. v. 116, ubi noſter id uſurpat. SOLAN.

ead. l. 16. Ἱκεσίου) Intellige Διός. BROD. In antiq. verſione hoc verbum plane omiſſum erat. In ed. Bened. ridicule: *obſecro per ſupplicem Iovem;* ſed Graeca expreſſit cl. Geſn. non viſa manu Solani, quae *per ſupplicum praeſidem Iovem* margini Bened. alleverat. Et ſic ſaepe video illi cum Noſtro convenire in verſionis correctione, quod tanto maius veritatis inventae indicium. REITZ.

Pag. 119. *l.* 1. Ἄραρεν) Vid. & Καταπλ. c. 8, & Eur. Med. 322, 743, Hipp. p. 224. Adde & Suid. SOLAN.

ead. l. 2. Ὅμηρον ἃ λέγει) Il. X, Τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ. Et mox ad Ζωγρεῖτο ſubiicit idem Brodaeus Hom. Il. Z, Ζωγρεῖτο Ἀτρέως υἱὲ σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα &c. verſ. eſt 46. REITZ.

ead. l. 3. Οὐκ ἔστι) Hom. Il. X, 262, Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά. In nota Marcil. in edit. Graev. citabatur Il. 10, per errorem literae X. Sed idem iam fuerat in nott. Bourd. Pariſinae edit. adiunctis. REITZ.

ead. l. 7. Ζωγρεῖτ') Cento hic ex locis in margine adſcriptis confectus, non ſine falſa additione, qua philoſophos avaritiae arguit. Vid. Hom. Il. K, 378, & A, 23. Item Λ, 131. SOLAN.

ead. l. 8. Τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ) Lucianus e ſuo addidit. BROD.

ead. l. 10. Ἀντιλογίας) F. ἀπολογίας. vid. Ἡσ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Μὴ δή μοι φύξιν γε) Eſt hic & Homeri verſ. Il. H. BROD. Non invenio. Sed Il. K, 447, Μὴ δή μοι φύξιν γε Δόλων ἐμβάλλεο θυμῷ. REITZ.

ead. l. 16. Μὴ κτεῖναι) Ex qua Eurip. fabula, neſcio. SOLAN. Perſpicuum eſt, (ait cl. Ienſ. Lect. Lucian. pag. 166) in voce κτεῖναι corripi diphthongum αι etiam ſequente conſona, quod non inſolens tamen eſſe, contra Bentleium probat ibid. qui cum ad verſ. 87 Callim. hymn. in Iov. id negaſſet, omniaque ab aliis iam adducta exempla emendare conatus eſſet, pluribus redarguitur teſtimoniis a cl. Ienſio ſingulari excurſione, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro nota huc inſeri queat. Quare lectorem ad cap. VI eius Lect. Lucian. remittimus, quod omnino totum legi meretur. REITZ.

Pag. 120. *l.* 2. Οὐ δεινὰ) Expreſſit Livius poëtae Graeci ſententiam in orat. Marcelli XXVI, 31: *Quis paſſos eſſe hoſtilia, cum fecerint, indignatur?* SOLAN.

ead. l. 3. Ἕκατι) Imitationem Euripidis agnoſco, cui vox haec familiaris, pro ἕνεκα. vid Med. 719, & alibi paſſim. pag. 307 A. τίνος μ' ἕκατι κτείνετε. SOLAN. Fiat etiam hic ſenarius leviſſima traiectione, Νῦν οὖν ἕκατι ῥημάτων με κτείνετε. Patet ex reſponſo, verſum hic eſſe debere. GESN.

ibid. Κτείνετέ με) Κτενεῖτε legend. coniicit Guyetus.

ead. l. 5. Ἀχαλίνων) Laudatur etiam a Plut. 893, 2, & iterum apud hunc fine Ἀποφϑ. Vid. Euripid. Bacch. 385. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδεμία μηχανὴ τὸ διαφυγεῖν με) *Nullum mihi reſtat refugium*: ſic reddidit Benedictus, non male, quod ad ſenſum; verum haud dubie ſoloecum hoc. Scribe omnino τοῦ διαφυγεῖν με, *nulla effugii mihi patet via.* Sic ſupra in Necyomantia c. 2 iiſdem paene verbis, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς. Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1 f. Εἰ δὲ κἀκείνη προσβλέψειέ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποστῆναι αὐτῆς; *Si vero etiam illa te aſpexerit, qua tandem ratione te ab ea avertes?* Homerus Il. I, v. 248: — οὐδέ τι μῆχος Ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν — *Neque ulla via eſt perpetrati mali medelam inveniendi.* Aliter haec locutio concipitur ab Luciano noſtro in Pro Imag. c. 24: ἢ οὐδεμία μηχανὴ, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι, *vel fieri non poteſt, quin & ille mecum vincatur.* in de Merc. Cond. c. 5: Τίς ἔτι μηχανὴ, μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτούς; *Qui fieri poſſit, quo minus & in eo videantur illi male fuiſſe conſulti?* Sed & in his locutionibus τοῦ intelligitur. Porro pro ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, rectius in MS. legi teſtatur cl. Graevius ἀμείλικτα ὀργίζεσθαι. Vitio typorum, puto, exhibitum ὀργίζεσθαι pro ὀργίζεσθε. IENS. Secutus ſum emendationem cl. Ienſii, quamvis in omnibus libris legeretur τό. Vid. Νεκ. c. 2. Confer etiam ἀποκηρ. c. 10, εἰκ. c. 1, & καταπλ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀνήκεστα) Angl. ἀμείλικτα. BOURD. Procul dubio rectius Mſ. εἴπατέ μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν, ἀμείλικτα ὀργίζεσθε· *dicite mihi, qui ſitis, & quid tam atrox a me in vos commiſſum ſit, qui tam implacabiliter irati eſtis:* invenit etiam Bourdelotius in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aeque ut Anglicanus, τοὺς κακοὺς ἐκείνους συλλόγους, quod non erat reiiciendum: *tua illa prava colloquia:* σύλλογος enim apud Demoſthenem eſt *colloquium*, & *circulus colloquentium*, ut docuit

Budaeus ὁ πάνυ. GRAEV. Hom. Il. Α, 137: — ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ τοὺς καλοὺς) Angl. καὶ τοὺς κακοὺς συλλόγους. Sanior ſcripta lectio cum Ironia. BOURD.

Pag. 121. *l.* 2. Ἐπίκουρος) Excidiſſe hic Socratis nomen, ſupra iam monui. Putabam itaque, aut alicubi inſerendum, aut haec verba Socrati ipſi, non Platoni tribuenda, & legendum hic diſtincte, καὶ Πλάτων, ἐγὼ &c. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἐγώ. Socratis nomen ex Mſſ. ſolis ubi reponendum ſit, definiri poteſt; neque enim a Platone commiſſum puto, ut magiſtri nomen omiſerit. De Empedocle ſi quis regerat, habeo quod reponam, neque enim princeps ullius Sectae fuit: unde factum, ut hic in plebe philoſophorum facile delitescat, non excitandus omnino, niſi ridiculi cauſa, propter Aetnae crateres. SOLAN.

ead. l. 7. Περὶ ὑμᾶς) Lege meo periculo, πρὸς ὑμᾶς. Vid. not. ad Τιμ. cap. 6. Quamquam apud Xenophontem legatur περὶ ἐμὲ αδικος, 154, 7. SOLAN.

ead. l. 11. Λάϊνον ἕσσο) Iliad. 3, v. 57. BOURD. Eandem Iliadis Sect. iam indicaverat Brodaeus Miſc. p. 2, c. 22, ſed omiſſo, ut ſemper, verſuum numero. REITZ.

ead. l. 16. Μὴ τὸ τῶν) Angl. κατὰ τοὺς πόλλους τῶν νῦν φιλοσόφων. BOURD.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Ὀρφέα) Illud ἢ Ὀρφέα ex ſuperioribus huc inſcite intruſum eſt. SOLAN.

Pag. 122. *l.* 3. Τῆς κακηγορίας) Angl. κατηγορίας. BOURD.

ead. l. 9. Καταλελοίπατε) Ita omnino pro καταλεπεῖτ. cum S. ſcribendum, ut c. 14, ubi recte in omnibus legitur. SOLAN.

Pag. 123. *l.* 5. Ἀφ' ὧν εἶναί τις ἔδοξεν) Angl. ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι ἐδ. BOURD. Ἀφ' ὧν εἰδέναι, & pag. eadem, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδήν. Et illud, δοτῆρι ὄντι τῆν τοξικῆς. MARCIL. Εἶναί τις ἔδοξεν) Sic iterum Noſter in Sympoſ. c. 35, οἰόμενοί τινας εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων. In N. T. Ep. ad Gal. II, 6, ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναί τι. Et Act. V, 36, Θευδᾶς λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν. Ad quem l. Elſner. etiam ex Eurip. Ion. 597 affert, Ζητῶ τις εἶναι. REITZ.

ead. l. 6. Θάμυριν) Superatus, oculis & lyra privatus eſt. vid. Il. Β. 102 — & Plut. 2074, 1. SOLAN.

ibid. Εὔρυτον) Eurytus artem iaculandi ſagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. COGN. Vid. Odyſſ. Θ, 224. Adde Hyg. f. 173, & 14. SOLAN. Vid. Il. Β, 596, Diod. Sic. l. 3, p. 201, & Apollon. Arg. l. 1, v. 87. *B. de Ball.*

ead. l. 7. Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν) Hom. Odyſſ. Θ, 224. SOLAN.

Pag. 124. *l.* 2. Ἐκωλύομεν) Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. *Bourd.*

ead. l. 5. Πρὸς ὀργὴν) Vid. L. Bos ad Epiſt. ad Rom. pag. 98. HEMST.

ead. l. 16. Φαίνωμαι) Lucianus exigens a philoſophis, ut aliquis eligatur, qui cauſae ſuae ſedeat iudex, & vel omnes, vel unus ex eorum turba ſe accuſet, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κᾆτα εἰ μέν τι ἀδικῶν φαίνομαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῷ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. Poſcitur omnino φαίνωμαι, idque praecipue ob ſequens γνῷ. *Ego vero adverſus crimina me defendam; denique ſi qua in re viſus fuero iniurius, idque de me iudices ſtatuerint, meritas videlicet poenas dabo.* IENS.

in Schol. Ὀργίλως) In *V.* erat ... γέλως, unde in impreſſ. 17 factum eſt ὁ γέλων. Sed Coll. unde manaverit error, oſtendunt, in quibus, ἀντὶ τοῦ ὀργίλως eſt, & ὀρ. ita ſcriptum, ut litera ρ ſit in media O. (Φ). SOLAN.

Pag. 125. *l.* 4. Ἀφήσουσι μὲν) Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσουσί με· & ſic interpres. BOURD.

ead. l. 7. Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) [Prov. Plato in Theaet. ἵππον εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους.] VORST. Vid. & Brodaeum, qui Euſtathium affert hoc enodantem. Theſ. Cr. II, 501. SOLAN. Remittit Solanus ad Brodaeum. Ecce igitur huius verba, ex Miſcell. P. 2, c. 22. Hoc eſt, quod dici ſolet: *Equum in planitiem.* Eraſm. in Adag. *Eq. in pl* quod ita enodat Euſtathius: Ἵππος εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα οἱ ἱππόται χρήσιμοι, ἐάν τις καὶ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου νοήσῃ, ἐξεφαυλίζετο παρὰ τοῖς σοφοῖς, καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζειν κατὰ νοῦν ἐλέγετο. REITZ.

ead. l. 13. Θαῤῥεῖτε) Lucianus itaque ubi poſtulaſſet, aliquem ſibi dari iudicem, cui cauſam ſuam, ſi poſſet, probaret, Plato totam hanc iudicis poſtulationem ſuſpectam facit, aitque, Lucianum in cauſis iudicialibus verſatiſſimum ſimul & verſutiſſimum, aptum ſatis eſſe circumſcribendo & corrumpendo, quicunque ipſi daretur, iudici. Ad id reſpondet Λουκ. Θαῤῥεῖτε. τούτου γε ἕνεκα, οὐδένα τοιοῦτον διαιτητὴν ὕποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι. Et hic locus prava interpunctione peſſime habitus; & nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem diſtingue, Θαῤῥεῖτε τούτου γε ἕνεκα. οὐδένα τοιοῦτον &c. Secus illud τούτου γε ἕνεκα fuit ab Θαῤῥεῖτε divulſum, & ſequentibus adiectum. Vult enim auctor, *De eo quidem ne eſtote ſolliciti. Neminem ego*

talem conſtitui mihi poſtulare iudicem, qui ſit ſuſpectus vel anceps. Plane uti nos hanc lectionem diſpoſuimus, deprehendimus poſtea haberi in editione Flor. niſi quod illic particula γε, quam aliae editiones recte ſervant, eſt omiſſa. Mira profecto interpretis prioris ſocordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab Noſtro alibi uſurpatam, non melius obſervarit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati ſuae reddere non potuerit. Iam ſupra in Deor. dial. XX, § 15: Θάῤῥει τούτου γε ἕνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύω καλὼ, *Ne ſis de hoc quidem ſollicitus: ſunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo cap. 8: Μεγαπένθης. Ἀπολεῖται οὖν χρυσὸς τοσοῦτος; Κλωθώ. Οὐκ ἀπολεῖται. θάῤῥει τούτου γε ἕνεκα. Pro Imaginib. c. 16: Θάῤῥει, ὦ Λυκῖνε, τούτου γε ἕνεκα, ὡς οὐ φαῦλόν με ὑποκριτὴν ἕξων τῆς ἀπολογίας, *Ne ſis, mi Lycine, magnopere de hoc ſollicitus; quippe qui non futilem me defenſionis tuae habiturus ſis actorem.* De morte Peregrini c. 26: Ἀλλὰ θαῤῥείτω τούτου γε ἕνεκα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἂν &c. Iens. Sic exhibui, ut cl. Ienſius iuſſit, pravam interpunctionem tollendo. Reitz.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Παροιμ.) Hanc enarrationem non agnoſcunt *C.*

ibid. l. 6. Ἵππος) Ἵππου legebatur, ſed Solanus ου in ος mutavit.

ibid. col. 2. *l.* 1. Παράλληλαι) Ita manu ſua correxit Solanus, cum in impreſſo Graev. legeretur παράλληλοι. Quod tamen credo ſe eadem ratione tueri poſſe, qua Attici compoſita ac derivata in ος & ως communiter accipiunt. Reitz.

ibid. l. 2. Παροιμία) Secundum hoc Prov. in *C.* reperitur; in *V.* deſiderabatur.

ibid. Βατράχῳ) Verba duo ſequentia στέαρ γαλῇ, in impr. omiſſa addidit Solanus.

Pag. 126. *l.* 7. Ἐκ περιουσίας) Alleverat orae ed. Graevii clar. Hemſterhuſius, Dukerum conſulendum ad Thucydid. VIII, p. 332. Sed eſt p. 532, n. 37, (ed. Bip. Vol. V, p. 255.) ubi ἐκ τοῦ περιόντος, & ἀπὸ περιουσίας, *ex abundanti*, ſive, *pluſquam opus eſt*, ex Thucyd. affertur, & haec Luciani verba eodem modo exponuntur. Reitz.

ead. l. 15. Ἐν τῇ χειρὶ) In ferro & armis. Brod.

Pag. 127. *l.* 4. Ὕδατος) *Aquam alicui fundere*, eſt ei locum dare dicendi & cauſam ſuam agendi: ad aquae enim menſuram certam oratores dicebant & clepſydram. Vorst.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Ἰστεον) Huic ſimile ſcholion, iiſdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam con-

ſenſum alibi obſervare eſt: quo fit, ut credam, duos hoſce ſcriptores multa ex eodem fonte hauſiſſe. CLER.

ibid. l. 7. Κρουνίσκου) Ita in margine correxit Solanus, cum antea legeretur κρατηρίσκου. Recte quidem ſe habet correctio, ſed vellem addidiſſet, qua auctoritate facta ſit, cum altera lectio non tamen fuerit plane abſurda. REITZ.

ibid. col. 2. *l.* 1. Ἐκρυῆ) Ἐκροῖ legebatur in impr. quod rurſus mutavit manus Solani. Sed cum ſaepiſſime in marg. teſtetur, ſe ita ex collatione MS. *C.* & *V.* correxiſſe, etiam reliqua pleraque inde eum hauſiſſe credo. REITZ.

ibid. l. 2. Συνετεμνον) Ἐνέτεμνον legebatur, noſter vero Solanus adiecerat συνε. Ita ut legere poſſis συνενέτεμνον vel συνέτεμνον· ſed poſterius eum voluiſſe, facile eſt coniicere, & iterum occurrit in Schol. ad c. 28 huius dialogi. REITZ.

Pag. 128. *l.* 1. Παρ' αὐτῆς) Male olim vertebatur, *ad ipſam.* Vid. L. Bos Obſ. crit. p. 50. REITZ.

ead. l. 10. Ξυμπαραβησθεὶς) Emenda ξυμπαραβυσθ. BROD. in Miſc. P. 2, c 22. Sed ſic iam habuere editt. *P. S.* &c. In qua igitur malam lectionem — βησθεὶς vult corrigi? In *Iunt.* credo, ubi ſic editum fuiſſe, ſed manu Solani correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic notavit. REITZ.

ead. l. 12. Ἐς τὸ ἀσφαλὲς) Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non carentem fuco, etſi in modum quam maxime opportunum & incomtum ſe aptabat.* Eſtne τὸ ἀσφαλὲς *in modum quam maxime opportunum?* Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, ἐς τὸ ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον, & verte: *Ibi mulierem quandam vidi non ſimplicem, etſi ſe compoſuiſſet, ut videretur maxime infucata & inculta.* In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφελὲς, quod frequentius in Luciano reperitur, corruptum eſt in ἀσφαλὲς, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nudaretur, ſe vidiſſe in illa περιδέραια χρυσᾶ τῶν κλοιῶν παχύτερα, *torques aureos boiis craſſiores.* Sic enim & codex Angl. & mea excerpta, longe ἐμφατικωτέρως, quam quod in editis circumfertur, τῶν ἐγχέλεων παχύτερα. Sunt enim τὰ κλοῖα & ὁ κλοιὸς vincula ſive ferrea, ſive alius materiae craſſiora, quibus & captorum colla, manus, pedes vinciuntur, ut & quibus canes mordaces coërcentur. Xenoph. II Ἑλληνικ. οἵγε ὥσπερ τοὺς δάκνοντας κλοιῷ δήσαντες παραδιδόασιν, οὕτω κἀκεῖνοι ὑμᾶς παραδόντες τῷ ἠδικημένῳ τούτῳ δήμῳ οἴχονται ἀπιόντες· *Sicut qui mordent catena vinciendos tradunt, ita illi* (Lacedaemonii) *vos poſtquam tradiderunt populo iſti iniuria affecto, abierunt.* Apud Euſebium Hiſt. Eccl. V, 32, vinculum

ferreum, quo martyrum colla vinciebant, dicitur κλοιὸς σιδηροῦς. Prudentio eſt *boïa*: *Colla boiis impedit.* GRAEV. Ἀφελὲς omnino legendum, praeeuntibus Codd. MSS. P. L. & ed. *I.* Quod enim in reliquis eſt ἀσφαλὲς, ferri nulla ratione poteſt. SOLAN. Legendum omnino, quod iam vidit Graevius, ἀφελές. GESN.

Pag. 129. *l.* 1. Ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον καὶ φῦκος καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικὰ) Abſit, ut credamus, id poſterius factum, aut Lucianum velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad praecedentia: & quid ad verbum in initio poſitum? Puto ſcripſiſſe καὶ τὰ χρώματα, ut in Dearum iudicio, μηδ᾽ οὕτω κεκαλλωπισμένην, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταῖράν τινα. GRON.

ead. l. 2. Ψιμύθιον καὶ φῦκος) Bened. vertit, *creta & fucus.* Sed, *ceruſſa & fucus* rectius ill. Spanh. obſ. ad Callim. p. 446 f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. REITZ.

ead. l. 3. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε) Vertebatur olim: *admodum gaudebat;* ſed rectius cl. Geſn. vertit, *pulchritudinis nomine;* ideoque ego comma poſt ἐραστῶν ſuſtuli, & poſt κάλλος poſui, ut nexus fiat, ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, *laudata propter pulchritudinem, gaudebat.* Sic pro Imag. c. 23. V. L. Bos Obſ. cr. pag. 50. Sic εἰς pro *propter* etiam Ael. V. H. XIV, 9, Ξενοκράτης — ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἄχαρι σκωπτόμενος, *Xenocrates cum a Platone ob ruſticitatem derideretur.* Quia autem τὸ κάλλος, docente Heſych. & Euſtath. etiam ſignif. *unguentum Veneris*, neſcio num ſimul ex ioco ambiguo huc alludat. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδὲ προσέβλεπε) Id quod meretrices Corinthiacae facere conſueverant: vid. Comicum in Plut. v. 149, & Schol. ibid. L. BOS.

ead. l. 8. Ἐγχέλεων) Angl. κλοιῶν. BOURD. Κλοιῶν quidam Codices, (ut in variantibus notatum.) confer Ἀπ. μισθ. c. 1. Eurip. Κυκ. 183, de torque Paridis. SOLAN. Ἐγχέλεων retinendum puto, quia ratio reddi poteſt, cur κλοιῶν ſubſtitueret aliquis, qui non intelligeret, quid *anguillae* ſibi hic vellent; de *anguilla* ſubſtituenda *boiis*, neſcio an aliquis cogitare facile potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam muraenarum, unde dictas *muraenulas* torquium quoddam genus, conſtat; vid. Scheff. de torqu. p. 12. GESN. Etiam in *Iunt.* cl. Solan. deleverat ἐγχέλεων, & κλοιῶν correxerat, ac videtur voluiſſe in textum recipere. Sed rectius cl. Geſnerus vulgatam ſervavit, cui addo, nihil inde confici, quod in

Apolog. pro merced. conduct. c. 1 iterum vocabulum κλοιῶν occurrat: illic enim nec luſus idem, nec comparativus praecedit, ut hic. REITZ.

ead. l. 10. Τῆς ῥινὸς) Eadem locutio occurrebat ſupra Deor. Dial. § 3. REITZ.

ead. l. 11. Ἰξίονα) Vid. Hom. Il. Ξ, 317. Conf. Deor. Dial. VI. SOLAN.

ead. l. 14. Βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν) Subindicat vafer ſcurra, Platonem quoque non ſatis familiarem fuiſſe philoſophiae & veritati. GESN.

ead. l. 15. Ἐν Κεραμεικῷ) De his omnibus locus dicendi ad Pauſan. BOURD. Gloſſa edit. Pariſ. *Ceramicus, locus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, ſepeliebantur: a varietate picturarum* poecilus *dicta porticus: nam ibi bella varia, quae Athenienſes adverſus hoſtes geſſerant, depicta erant. meminit Pauſanias.* REITZ.

Pag. 130. *l.* 2. Ποικίλη) A pictura Polygnoti ſic dicta porticus; v. Corn. Nep. Miltiad. c. 6, & Diog. Laërt. in Zen. pag. 165 C. SOLAN.

ead. l. 3. Πρόσεισιν) Angl. προσέρχεται. BOURD.

ead. l. 5. Ἠρέμα) *Compoſite.* BOURD.

ead. l. 7. Καίτοι μία πάντων) Fingitur Philoſophia more ſolito in porticum Poecilen procedens, non ſola, ſed aliquot comitibus ſtipata, Virtute nempe, Iuſtitia, Veritate, & aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philoſophia huic turbae memoratur immixta, ut, quamvis omnes eſſent inter ſe admodum ſimiles, nihilominus Philoſophia dignoſci potuerit. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ, inquit Λυκῖνος, τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. Non caret ſoloeciſmo hic locus; neque enim πάντων, ſed πασῶν, res ipſa poſtulat ſatis manifeſto. Non tamen ego quidquam hic auſim immutare, cum & alibi ſimilia in hoc ſcriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in deſcriptione templi Veneris Gnidiae c. 12: Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους, ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὖραι. τὸ γὰρ αἴθριον, οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόῤῥω βρύοντα τὸν πέριξ ἀέρα συνωρόφουν. *Et ſtatim ab ipſo delubro, Venereae nobis adſpirarunt aurae; nam ſubdialis pars non in pavimentum maxime ſterile, laevibus lateribus inſtrata, ſed ſicut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium ferax, qui cum frondibus ſuis in longum uſque luxuriantes, ambientem aërem involvebant.* Patet clariſſime, voculam ἃ ad τοὺς καρποὺς eſſe

referendam. Sic pag. ſeq. ἦν δ' ὑπὸ τοῖς ἄγαν παλινσκίοις ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν. εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές. *Erant autem ſub opacis hiſce ſilvis amoena tabernacula, eorum uſui, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani ſe raro conferebant* &c. Et hic ἃ, ubi poſcitur ἃς. In de Paraſito c. 26 Paraſitus, ubi variis argumentis demonſtraſſet, Paraſiticam artem generatim univerſis aliis artibus eſſe praeſtantiorem; eandem hanc artem ſingulis quoque praeſtare artibus docturus, ita pergit, Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει (ἡ Παρασιτικὴ) δεδεῖχθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἑκάστης διαφέρει σκοπῶμεν. *Igitur quantum communiter praeſtet* (Paraſitica) *omnibus, videor mihi demonſtraſſe. Age iam, quantum ſingulatim ſingulis praeſtet, conſideremus.* Perſpicuum eſt, dicendum fuiſſe πασῶν, non πάντων· reſpiciuntur enim τέχναι· quocirca etiam in ſequentibus dicitur ἑκάστης, ſcilicet τέχνης. Sed & ſupra c. 13 promiſerat Paraſitus ſe probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν. εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἑκάστης. Sic in Lapithis c. 4 pr. id ὑποσόλοικον *Lucianici ſtili properantis* notat Marcilius, Ἀλλ' οὔτι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι. *At non erat apud me ſic agendum, ut qui norim* (*cognoſcentem*) *apprime, te dicendi eſſe longe cupidiorem, quam ego ſim audiendi.* Et re vera debuerat γινώσκοντα. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile eſt, tam foedam labem ab politiſſimo auctore profectam; potius vel temporis iniuriae, vel librariorum ſocordiae eam deberi exiſtimem; quamvis non omnino mihi perſuadeam, ipſos quoque veteres ſcriptores non aliquando leviter eſſe lapſos, quod ſecundae curae facile reſtituiſſent. Praecipue autem id exiſtimare non abſurdum tantopere eſt, cum & in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactiſſimi ſcriptores vernacula lingua ſcribentes, in phraſibus contra naturam linguae per oſcitationem quandam impingant. Lubet hic paulum indulgere exemplis, ex ſcriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποσόλοικόν τι reſidere exiſtimari poſſit, ſive ab ipſis auctoribus, ſive depravatione temporis & librariorum ortum. Apud Aelianum X Ποικιλ. c. 18, ubi legitur, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἠράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὡμίλησε καλῷ ὄντι καὶ νέῳ, haud dubie ſtili ratio requirit Βουκολοῦντος τοῦ Δάφνιδος, quemadmodum & interpres intellexit. Libro quoque XII, c. 1, Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς καὶ δράσασα, τὸ φῦμα ἠφανίσθη. Patet & hic primos pro ſecundis caſibus eſſe

poſitos. Similia exempla ſi non omnino ſoloecae, nimium certe *ἀνακολούθου* orationis, notavit in Hygino Th. Munkerus in ſua de Hygino Diſſertatione; quale illud in Fab. CLXIV, *Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus eſt.* Non tamen ſunt omnia, quae in Hygino ſtribliginis nota inſignit ibi vir doctiſſimus, ab Auguſtei aevi ſcriptoribus alieniſſima. Sed hoc non eſt huius loci. Poſſint huc quoque referri ex eodem Aeliano, quae leguntur lib. I, c. 15, de pullis columbarum, *Νεοττῶν γενομένων ὁ ἄῤῥην ἐμπτύει αὐτοῖς, ἀπελαύνων αὐτῶν τὸν φθόνον, φασὶν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι δι' ἄρα τοῦτο.* Geſnerus legit *τοῦτον*, ut effugiatur ſoloeciſmus. Sed ecce lib. XII, c. 60, de congreſſu Dionyſii & Philippi, *Πολλοὶ μὲν οὖν, ὡς εἰκὸς, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπέῤῥευσαν. ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο.* Poſceretur *ἐκεῖνος*, *λόγος* nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico noſtro eruditiſſimo, Iac. Perizonio, ad Aeliani locum lib. XIV, c. 37, qui vulgo ſic legitur, *Ἔστι γάρ τι ταῖς χειρουργίαις σοφὸν, καὶ ἐν τούτοις. καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύναται τις καταγνῶναι ἔχοντα ταύτῃ, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο* &c. Reiiciunt eruditi Fabrum legentem *χειρουργίας*. At ſicut nec ego Fabro aſſentio; ita non video, ubi texturam horum verborum contemplor, concinnum eſſe in *ἐν τούτοις* ſenſum; neque enim id ſatis commode ad *ἀγάλματα* & *εἰκόνας*, de quibus praeceſſit, referri poſſe puto. Mihi cenſetur tollenda poſt *ἐν τούτοις*, illa *τελεία στιγμὴ*, (quam etiam non agnoſcit Romana editio) & omnia ita connectenda: *Habent enim hae artes, quae manu fiunt, aliquid ſapientis; inque illis* (artibus) *multa quidem & varia quis poſſit deprehendere ita ſeſe habentia; inter haec vero & illud* &c. *Ἐν τούτοις*, hoc eſt, *ἐν χειρουργίαις* omnis generis. *Τούτοις* autem pro *ταύταις*, qualia illa exempla, quae & apud hunc ſcriptorem & Lucianum noſtrum ſupra vidimus. Ceterum nolim quis exiſtimet, haec ita me afferre, quaſi contendere velim, ea, quae ex antiquis ſcriptoribus pro vitioſis protuli, veriſſime eſſe vitioſa omnia: potius haec erudito lectori hactenus exhibui & propoſui, ut ſimul profitear, me, ſi quid minus diligenter perſpexerim, lubenter meliora doceri velle a quocunque, qui cum noſtrae in his literis mediocritati ſuccurrere, tum his ipſis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipſis poëtis quoque a recentioribus Graecis magiſtris, ne de Ariſtarcho aliiſque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro ſoloecis notata ſunt: quemadmodum Scholiaſtarum in eos lectio ſatis teſtatum cuilibet facere poſſit. Sic vetus Scholiaſtes Homeri anonymus

ad haec ex Il. I, v. 598, — *οὔ τι με ταύτης Χρεὼ τιμῆς* — notat, id eſſe *σολοικισμὸν παρὰ τὰς πτώσεις*· debuiſſe nimirum Homerum dicere, *οὔτι μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς*. Similiter ſcribit idem commentator ad Il. K, v. 43, *Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καί σε.* — An vero revera haec locutio ſit ſoloeca, non iudico. H. Stephanus cenſet eſſe accuſativum pro dativo: quid vero hoc a ſoloeciſmo differat, non video. Forte quaedam eſt ellipſis, cuius ratio nondum ſit plane perſpecta. Paulo maioris momenti eſt, quod idem Anonymus notat ad Il. Θ, v. 455, *Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ Ἂψ ἐς Ὄλυμπον ἵκεσθον*· — nimirum *πληγέντε* poſitum eſſe pro *πληγεῖσαι*. Et certe hoc, vel in duali *πληγείσα*, poſtulat haec oratio: loquitur enim Iuppiter ad Iunonem & Palladem, atque ad eas *τὸ πληγέντε* eſt referendum. Eſt tamen, ubi omnino non audienda eſt iſtiuſmodi Graecorum magiſtrorum criſis. Etenim cum apud Homerum Il. Δ, 508, legitur — *Τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε*, non eſt, ut cenſet Anonymus ille, ſoloeciſmus; nec ſumma fuit Homero, ut ille innuit, neceſſitas ſcribendi ſine ſoloeciſmo — *τοῦ δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε*. Eſt nimirum ſolemniſſima illa ellipſis, atque ita commode intelligenda: *τὸν δὲ σκότος ἐκάλυψε κατὰ τὼ ὄσσε, hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt.* (Atque ita ſe ipſe ſatis dilucide exponit Homerus, ut qui Il. E, 82, (& Π, 333) narrans Hypſenora ab Eurypylo occiſum, diſerte ait — *τὸν δὲ κατ' ὄσσε Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή*. Hanc parentheſin inſeruit *Hemſt.*) Apollonius quoque Rhodius nonnunquam paulo iniuſtius ab Scholiaſta ſuo exagitatur. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi poëta iſte *τὸ σφέτερος, ἑνικῶς, de uno,* uſurpat, identidem non recte ſcripſiſſe ab Scholiaſta ſuo arguitur; quam criſin, ut iniquam exploſerunt dudum eruditi, Iſ. Caſaubonus ad Athen. IX, c. 4, Ez. Spanhemius ad Callimachum p. 457. Ubi apud hunc lib. I, v. 440, Iaſon Apollinis oraculum comitibus ſuis hoc modo profatur, *Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε περῆσαι Ἐνθάδε κῶας ἔχοντας*, — interpres Graecus continuo infert, oportuiſſe *ἄγουσι*· (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiaſtes ille in ſuo libro legebat *ἄγοντας*, non *ἔχοντας*. Et forte haec ſanior eſt lectio: nam ſic *κῶας ἄγειν* reperio quoque in hoc poëtae anonymi apud Etymol. M. ſcriptorem, voce *Κώδιον*, fragmento, *Κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαῶτας* —) referendum enim id eſſe ad *τὸ ὑμῖν*. Sed vero ſicut *ἄγουσι*, ſive *ἔχουσι*, non fuiſſet culpandum, ita nunc quartus caſus ab omni vitio purus eſt. Quemadmodum enim etiam Latine dicitur *mihi otioſo eſſe non*

licet, expedit bonas eſſe vobis, ita & quo minus Graece poſſimus utroque modo loqui, nulla eſt ratio, modo recte in conſtruendo diſtinguatur. Apollonii ergo verba ita erunt concinnanda, Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τι, ὑμᾶς περῆσαι ἐνθάδε κῶας ἔχοντας. Ita & Homerus (quod ipſum exemplum affert quoque iſtic Apollonii Scholiaſtes) Il. Α, v. 541: Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα, Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν — hoc eſt, Αἰεί τοι φίλον ἐστὶ, σὲ ἐμεῦ &c. *ſemper tibi placet, te ſeorſum a nobis, clam conſilia agitantem, regnare.* Nullo itidem iure, ut ante nos video animadvertiſſe Ier. Hoelzlinum, Scholiaſtes in his Apollonii I, v. 872, Ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα — ait illud σφέα ſe non ὑγιῶς habere; convenire enim σφᾶς tertiae perſonae; hic autem ſermonem fieri in prima; quare debuiſſe Apollonium dicere ἐφ' ἡμέτερα. Sed omnino fallitur Graecus ille magiſter: nihilo enim magis peccat Apollonius, dicens, Ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα — *Redeamus quiſque ad ſua*, — quam Virgilius (quod idem opportune doctus ille vir affert) eodem, puerisque notiſſimo, modo dicens, *Quiſque ſuos patimur manes:* — qua loquendi ratione nullus non ſcriptor frequentiſſime utitur. Similiter iniquus eſt Scholiaſtes ille in Apollonium, ubi in v. 893, Ῥηϊδίως δ' ἂν ἑοῖ καὶ ἀπείρονα λαὸν ἀγείραις, culpat τὸ ἑοῖ de ſecunda uſurpari perſona, cum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ ἑοῖ, quemadmodum & τὸ ἑαυτοῦ, etiam de aliis perſonis uſurpari, recte animadvertit idem Hoelzlinus, ad quem lectorem relego. Iens. Ed. *Flor.* πάντως, uti conieceram. In reliquis eſt πάντων, mendoſe. Solan.

ead. l. 13. Κεφάλαια) Apud Latinos ſaepiſſime *principes* philoſophi illi illuſtres audiunt, praeſertim apud Ciceronem. At hic non *principum* tantum nomine honoris cauſa compellat, ſed *ſummam & epitomen totius ſuae diſciplinae: ipſa diſciplinarum mearum capita.* Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. uſurpat iterum Συγγρ. cap. 28, & N. Δ. XX. Haec cum ſcriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravatiſſimus, de Nat. D. initio; cum perobſcuram eſſe dixiſſet *quaeſtionem de natura Deorum*, ſic pergit: *De qua tam variae ſunt doctiſſimorum hominum, tamque diſcrepantes ſententiae, ut magno argumento eſſe debeat CAUSAM PRINCIPIUM philoſophiae eſſe ſcientiam, prudenterque Academicos a REBUS INCERTIS aſſenſionem cohibuiſſe.* Ad hunc locum docti multa. P. Manutius legit, *cauſam, id eſt principium*, oſtenditque pluribus, qua ratione *ſcientia* ſit *cauſa* philoſophiae. Sed nihil haec ad rem: immo Ciceroni contraria, qui, quidquid demum ſcripſerat, ſtatim infert, *prudenter Academi-*

cos A REBUS INCERTIS aſſenſionem cohibuiſſe. Fulvius Urſinus a Mſ. ſuo haec verba abeſſe ait, *cauſam principium.* Omnibus aqua haeret. Ego ſic emendo: *caſſam principum philoſophiae eſſe ſcientiam.* Norunt, qui Ciceronis opera philoſophica legerunt, ſolere eum philoſophos celebres *principum* nomine inſignire: exſtantque illius rei in hoc ipſo libro exempla: nec de eo laborandum eſt. At inſolita forſan videbitur locutio, *caſſa ſcientia.* Eſto: at certe rei accommodatiſſima. Et, ſi vacaret, ex Plauto, Seneca & ipſo Cicerone poſſem non admodum abhorrentia loca proferre. SOLAN. *Caput* etiam Latinis tam de principe alicuius Sectae, quam de ſumma atque epitome rei dici, recte quidem clar. Solanus affirmat, idque omnibus ſatis notum arbitror; verum emendatione illa Ciceronis, quam proponit, nihil opus eſſe arbitror; cum Daviſ. ex Mſ. Elienſi nobis exhibuerit: *Cauſam, id eſt principium philoſophiae, eſſe inſcientiam,* ut Aldus quoque iam habuerat. Quia *inſcientia* ſit ποιητικὴ αἰτία philoſophiae, ut ait Nemeſius de nat. Hom. c. 30, p. 230. REITZ.

ead. l. 14. Τις ὑμᾶς) Angl. τί. BOURD.

in Schol. col. 1. *l.* 4. Ἀθηναίοις) Ἀθηναίων legebatur in impr. ſed ων in οις mutaverat noſter Solanus; ideo ſic dedi, quia recte emendavit. REITZ.

Pag. 131. *l.* 1. Λωποδύτης) Angl. τυμβωρύχος. Has voces interpretantur Pollux, Heſych. Suid. copioſe. Interpres Demoſth. Liban. Arg. orat. contra Midiam. BOURD.

ead. l. 7. Ἐν Διονυσίοις) His actae etiam Ariſtophanis nubes, quas ipſas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius & magno animo: parum decorum perſonae illius ſervavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis inſultat capitibus ſectarum, nimis de ſe arroganter, vel impudenter potius commemorat. GESN.

ead. l. 12. Ὥσπερ τὸ χρυσίον ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει) Eraſmus, *tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet.* Et quaeſo, quid hinc diſtat Benedictus, *quemadmodum aurum, cum erutum inciditur, clarius refulget?* Scilicet hoc erat, quod Salmurienſem interpretationem merebatur. At quid hoc rei eſt? an aurum tunc inciſum clarius eſt reliquo auro? Immo quid magis fatuum eſt? an periculum eſt, ut quis credat, aurum ab aliquo inciſum iri non erutum? Rectiſſime annotavit pater: vide Caſaubonum ad Strabon. pag. 63, ad lib. 3; innuens locum ſcilicet, unde diſcimus, aliquod auri genus effoſſum ſolere tun-

di, ut ait Plinius, κόπτεσθαι, ut Strabo. GRONOVIUS.

ibid. Ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι) Locus eſt elegantiſſimus, ſed ab interpretibus peſſime acceptus de convitiis, & ſcommatibus: Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοὐναντίον ὅπερ ἂν ᾖ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. Vertitur: *Novi enim nihil reddi deterius a ſcommate; ſed contra quod bonum eſt, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius refulget, fitque ſplendidius.* Quid hoc *aurum, quod erutum inciditur?* Num inciſio reddit aurum ſplendidum? num κόπτειν χρυσὸν eſt *aurum incidere?* Κόπτειν eſt *ferire, ſignare aurum:* & κόμμα eſt *ſignum in nummo percuſſum;* hinc numiſma πονηροῦ κόμματος, quod aliter dicitur παρακεκομμένον, *malae notae, nummus adulterinus.* Hic tamen κόμμα eſt *ipſa percuſſio*, cum in moneta nummus feritur, *ille actus feriendi*: legitur autem pro ἀποσπώμενος in Mſ. ἀποσμώμενος, quod valde placet. Eſt igitur ἀποσμώμενον τοῖς κόμμασι χρυσίον *aurum deterſum ipſa percuſſione*, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & ſignatur, fitque, cum ſignatum eſt, ſplendidius: quod qui in officinis illis aurum & argentum viderunt ſignari, non poſſunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, ſigno a malleatoribus impreſſo, fit ſplendidius, ſic convitia & ſcommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, poteſt exponere, *monetam recentem*, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina eſt protracta: ſed ego Mſ. ſcripturam laudo proboque. GRAEV. Ἀποσμώμενον) Hanc ſcripturam Mſ. Gr. in textum pro vulgata ἀποσπώμενον recepimus. In P. ἀποσκώμενον mendoſe. SOLAN. Vid. Paſſion. S. S. Mart. Tarachi, Probi & Andronii pag. 275. HEMST. Ἀποσμώμενον Solanus in textum recipi iuſſit. Ego vero propter conſenſum optimarum edd. & plurimorum Codicum, nihil mutare auſus ſum in vulgata, maxime cum citatio Hemſterhuſii ſenſum probum oſtendat. REITZ. Noſter de Gymn. c. 29, τὸν ῥύπον ἀποσμᾶν· ſequiturque etiam καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Quare iam & hic ἀποσμώμενον reſtitutum vellem pro ἀποσπώμενον. IDEM *in Addend. & Corrig.*

ead. l. 14. Ὀργίλοι) *Iracundus*, ad ulciſcendum proclivis, quae ſignificatio ſatis obvia ſi teſtimoniis indiget, adi Elſner. ad Tit. I, 7. REITZ.

ead. l. 15. Ἄγχετε) Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenſo ſtringere, ne vocem mittere poſ-

ſit. Itaque mox Philoſophia, δῆλος, inquit, ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων. GESN.

Pag. 132. *l.* 2. Τὴν ἀξίαν) Ἀξία, τιμὴ, τίμησις, εὔκλεια ἀντὶ τῆς κολάσεως. Ut apud Latinos pretium, ſtipendium, & ſimilia. Euſt. ad Iliad. ι. Inter. Ariſtoph. alii. BOURD.

ead. l. 3. Ἐπιὼν) Alibi apud hunc & Demoſthenem παριών. SOLAN.

ead. l. 8. Καί σοι ὅτι ἂν δοκῇ) Angl. ὃ σοι ἂν δοκῇ. BOURD.

ead. l. 10. Ἧπερ καὶ μόνη τἀληθὲς ἐξευρεῖν δύναιο) Malim cum Mſ. ἧπερ καὶ μόνη τἀληθὲς ἂν εὑρεῖν δύναιο. Inferius ἐν τῇ Ποικίλῃ rectius vertas cum C. Nepote *in Poecile*, quam cum interpretibus *in Poccilo*. GRAEV.

ead. l. 11. Ἐξευρεῖν) Mſ. Gr. & P. ἂν εὑρεῖν, quod ad veram lectionem magis accedere videtur: puto enim ſcripſiſſe Lucianum ἐξερευνᾶν. Vide tamen infra c. 45 ἐξεύρισκε eodem, quo hic, ſenſu. L. ἀνευρεῖν. SOLAN.

Pag. 133. *l.* 5. Ἄρειον πάγον) Arium pagum, Areopagum unico verbo: locus eſt Athenis, ubi Oreſtes cauſam dixit, & ubi quae ad remp. ſpectabant, ſeveriſſime adminiſtrabantur. Sic dictus, (teſte Pauſan. in Attic.) quod eo primo vocatus ſit Mars (quem Graeci Arem vocant) in ius, propterea quod Alirrhothoum interfecerat. COGN. De loco & voce multa erudite vir ſanctus Gulon. Fulienſ. ad Dionyſ. Areopag. dixit. Suid. Interp. Ariſtoph. alii de quib. ad Pauſan. BOURD. Heſychius in arce Areopagum ponit: Lucianus aliter, ut vides, & quidem recte. Vid. Pauſ. pag. m. 108 C. SOLAN. De loco, eius iudicibus, ac diverſa opinione circa etymon vocis ſatis egere interpretes ad Act. Apoſt. c. 17, 19. Inprimis Hammondus & Clericus, aliique, quos vid. apud clar. Wolfium in Cur. Philol. ad N.T. Conf. noſtrum iterum de Gymn. c. 19. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ περιωπῆς) Confer ſupra Ἐπισκ. cap. 2, & alibi apud noſtrum. SOLAN.

Pag. 134. *l.* 16. ΦΙΛ.) P. & L. in impreſſis ΛΟΥΚ. SOLAN.

ead. l. 17. ΑΛΗΘ.) Repono perſonam ΑΛΗΘ. In omnibus impreſſis antea ſcribebatur ΦΙΛ. Sed primo repugnat dialogi ſeries; nam id agit Philoſophia, ut veritas iudicio adeſſe dignetur; quae aptiſſime adeo venturam ſe hic negat, ni ſecum comites ſolitas adducere liceat. Adde, quod etſi *Philoſophiae* etiam miniſtrare commode dici poſſint *Libertas*, &, quo ſenſu hic ſumitur, *Audacia*; elegantius tamen & longe aptius *Veritatis aſſeclas* dixeris. Probabunt itaque, ſat ſcio, viri docti & elegantiarum ſpectatores & exactores ſtrenui noſtram emen-

dationem. His iam ſcriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. & L. *Veritati* haec tribuuntur. SOLAN.

Pag. 135. *l.* 4. Μηδαμῶς) Parum modeſtus hic Sophiſta noſter, ut toto fere dialogo: nimis in illum ſtatim propendet Philoſophia: nimis ille adverſus eam naſutus, nimis illa patiens: nimium ſtulti Socrates, Plato, ceteri. Etiam illud parum provide, quod Libertas & loquendi Fiducia, ancillae ſunt Philoſophiae. Sed ῥᾷον μωμεῖσθαι. GESN.

ead. l. 5. Τοῖς τυχοῦσι) Verſum erat, *fortuitis.* Verte, *vulgaribus, minoribus.* Sic in Act. Apoſt. XXVIII, 2, Οἱ δὲ Βάρβαροι παρεῖχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. Ael. V. H. VI, 12 f. Δεῖγμα οὐ τὸ τυχὸν, *documentum non vulgare.* REITZ.

ead. l. 7. Δυσελέγκτοις) Mallem δυσελέγκτους. Certe ni id fit, illud καὶ ante ἀεὶ poſitum oportuit. SOLAN. Non male δυσελέγκτους coniicit legendum Solanus: tum vero & comma poſt h. v. tollendum, & mox ſimiliter εὑρισκομένους ſcribendum. In marg. *I.* notaverat, vid. Th. Magiſt. Is quidem, v. Εὑρίσκομαι haec habet: Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες, ἢ ἁλιεύς· ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένοις, ex edit. Blancardi; ſed ex connexione & ibi εὑρισκομένους videtur legend. quae ſyllabae ſaepe permutari ſolent; niſi data opera hic ipſiſſima Luciani verba dederit: tum vero contra coniecturam Solani faceret, quod iam non diiudico. REITZ.

ead. l. 9. Ἄμεινον) Aut Luciani perſona hic interponenda eſt, aut Elenchum hic, converſa oratione, Philoſophia alloquitur. GESN.

ead. l. 13. API.) Ἀναβ. L. recte. pro reliquorum librorum API. *Fl.* A. tantum habet. SOLAN.

Pag. 136. *l.* 6. Παῤῥησιάδης) Παῤῥησιαστὴς dicitur, qui libere loquitur, unde *Democares* ob nimiam & procacem linguam *Parrheſiaſtes* dictus eſt. Leg. Senec. lib. III de Ira. COGN. Locus Senecae eſt l. III de Ira cap. 23 pr. ubi *Demochares* Lipſius edidit, pro *Democares*, & rectius; ſed merentur verba Senecae addi, quia hiſtoria eſt lepida, ait enim: *Si qua alia in Philippo virtus, fuit & contumeliarum patientia, ingens inſtrumentum ad tutelam regni. Demochares ad illum*, Parrheſiaſtes *ob nimiam & procacem linguam appellatus, inter alios Athenienſium legatos venerat: audita benigne legatione, Philippus*, Dicite, *inquit*, mihi, facere quid poſſum, quod ſit Athenienſibus gratum? *Excepit Demochares:* Te, *inquit*, ſuſpendere. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπευφρατιδίων) Rogatus Lucianus patriam ſuam,

ait, Σῦρος (εἰμὶ ſcilicet) ὦ Φιλοσοφία, τῶν ἐπ' Εὐφρατιδίων. Coniunctim legendum Ἐπευφρατιδίων, probe vidit eruditiſſimus vir, Iac. Gronovius. Et certe ita habet Flor. editio; ceterae vitioſe ἐπ' Εὐφρατιδίων. IENS. Ἐπευφρατιδίων in textum recepi ex Fl. ac iubente Solano cum Gronov. (licet omnes, quas inſpexi, edd. disiunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδίων) quia neceſſaria erat haec correctio. REITZ.

ead. l. 12. Σολέας) Vide Scholiaſten, cuius catalogo, quia de Babyloniis tacet, addendus Diogenes Stoicus & Poſidonius, hic Apamenſis Syrus, ille Seleucenſis ad Tigrim, ſed Babylonius tamen audiebat. (Diog. Laërt. p. 157 C.) vide & noſtrum de utroque in Μακροβ. cap. 20. Plut. 1073 f. Alterum Poſid. memorat Diog. Laërt. 173 C. Adde etiam, ſi lubet, Athenodorum & Neſtora Tarſenſes, ex eod. Luc. libro. Σολεὺς Χρύσιππος, Origen. c. Celſ. 196, 2, & Plut. 1073 f. Tarſenſis etiam quibuſdam. Protagoras Abderites, e baiulo, Democriti auditor &c. Diog. Laërt. 249 F. etiam Clearchus Solenſis Ariſtotelis diſcipulus. SOLAN.

Pag. 137. *l.* 3. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην. ἡ τέχνη δέ σοι τίς;) Quis poſſet has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum & hoc quaero, quamnam artem noſti?* An in Graecis legitur ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἠρόμην, τίς δή σοι ἡ τέχνη; Haec Graeca conveniunt iſtis Latinis, non Lucianea. Nam Lucianus priorem citatarum vocum partem retulit ad praecedentia, poſteriorem ad ſequentia, & verti debuit, *fruſtra igitur id rogabam.* (nempe de patria & lingua, cum nihil ad diſciplinas id faciat.) *Verum quod artificium tuum eſt?* Paulo ante ſcribi debuit, Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων, ut recte pater, non ἐπ' Εὐφρατιδίων. GRON. Vid. idem Deor. Dial. XX, 2. SOLAN. Vertebatur male, *Verum & hoc quaero.* Propius ad verum ſenſum accedit verſio haec cl. Geſn. *Temere enim illud quaerebam.* Proxime tamen Solani noſtri, qui orae ed. Bened. adſcripſerat: *neque hoc ideo rogabam. Verum quamnam tu profiteris artem?* REITZ.

ead. l. 11. Ἀπὸ τοῦ φιλῶ) Non poteſt Latina verſio hunc locum aſſequi: neque enim formare licet compoſita, quae his a μισο, vel a φιλο incipientibus reſpondeant. GESN.

Pag. 138. *l.* 2. Καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε) Dixerat Lucianus, ſe duplicem ſcire artem, ſe eſſe μισαλαζόνα, μισοψευδῆ &c. addit, ſe vereri, ne alteram prae ſegnitie dediſceret, alteram vero melius addiſceret: ad quae Philoſophia, καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν, τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε. Interpres: *atqui non oportebat: eiuſdem enim ferunt eſſe & illa & iſta.* Ita ille intellexit,

quaſi diceret Philoſophia, *οἱ ἄνθρωποί φασι, ferunt homines, & iſta & illa eſſe eiuſdem.* Sed τάδε eſt nominativi caſus, & verba ſic conſtruenda ſunt: καὶ τάδε καὶ τάδε φασὶ τοῦ αὐτοῦ, ſcil. ἀνθρώπου εἶναι, h. e. *Et haec & illa indicant eiuſdem hominis* ſcil. artem, vel ingenium, h. e. qui μισοψευδὴς eſt, ille pariter eſt φιλαλήθης. Qui odit vitium, amat virtutem oppoſitam, quare mox addit, μία γάρ ἐστιν (ſcil. τέχνη) δύ' εἶναι δοκοῦσαι. VORST.

ead. l. 3. Τὼ τέχνα) Sic edd. *P. S. F.* & Mſ. P. ſed *Iunt.* τὰ τέχνα, ad vulgares Grammaticorum canones uſitatius. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. Mattaire de dialect. p. 37 &c.) femininum nomen maſculino genere uſurpatum ſit; ſed quod articulus τὼ in duali ſaepe communis, immo omnis ſit generis. Schol. ad Sophocl. Ai. 291: Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρθρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τῆς τοῦ λέγοντες — καὶ κοινῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν παρὰ πᾶσι λογοποιοῖς τὼ χεῖρε. Sic etiam in proverb. quod Euſtath. affert ad Hom. Il. Β, pag. m. 235, 37: Τὼ μὲν χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν. Adde duo alia in voce Χεὶρ ab Lexicogr. ex Xenoph. & Thucydid. iam prolata, ubi ſimiliter τὼ χεῖρε pro τὰ legitur, & Lucian. non ſemel alibi. REITZ.

ead. l. 9. Προνάῳ) Πρόναος Graecorum, *templo* Romanorum reſpondet: *ναὸς cellae.* GESN.

ibid. Πολιάδος) Sic in Lapith. & apud Herod. lib. 5. Minervae cognomentum, cuius rationem alibi reddimus. Eadem dicta Πολῖτις Ariſtophani, & Πολιοῦχος Pindar. BOURD.

ead. l. 12. Ὦ Πολιὰς) *O Minerva.* BROD. Id eſt, Minerva, urbis Dea tutelaris, Athenienſibus proprie Πολιὰς dicta. Ael. V. H. 2, c. 9 f. ὦ Πολιὰς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Periz. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Ἐχρῆν) Ἔχρην accentu in prima erat in impr. Clerici, & ſic vulgaria Lexica; verum in edd. Luciani ubique recte ἐχρῆν, & ſic Grammatici iubent. REITZ.

Pag. 139. *l.* 1. Ἐπίσκοπος οὖσα) Ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Hanc ſcripturam pro vulgata ἐπίσκοπος οὖσα, ſuppeditant Coll. G. quam lubens ut praeſtantiorem amplector. Vid. Ζεῦξ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 2. Αἱ μέλαιναι) Scil. ψῆφοι. BROD.

ead. l. 3. Σὺ προσθεῖσα) Proverbium, *Minervae ſuffragium.* MARCIL.

ibid. Προσθεῖσα) *Albam* ſcilicet. Haec ad fabulam de iudicio Oreſtis ſpectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: ſuo

enim illum ſuffragio liberavit. Brod. Vid. etiam Ἀρμ. c. 3, & Eur. Iph. in Taur. 1469. Solan.

ead. l. 4. Εἶεν) Ad ſuperiora etiam hic reſpectum habet, *ſint iſta!* q. d. ſatis de his: ſatis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. Gesn.

ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν) Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἤδη καθήμεθα. Marcil. Marcilii coniecturam probo, ſed Codicum auctoritate ſuffultam vellem. Solan.

ead. l. 6. Ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι) Praeſtat quoque ex eodem libro ſcribi ὅστις ἄριστα κατηγορήσειν δοκεῖ, *qui videtur optime accuſaturus;* quamvis vulgata poſſit ferri. Graev. Κατηγορήσειν ex Mſ. Gr. & L. arripuimus. Edd. καταγορῆσαι ἄν. Solan. Κατηγορῆσαι) Voluit Solanus hoc in textu mutare. Verum quia vulgata ſe poteſt tueri, ei non obſecundavimus, ſed maiorem edd. & Mſſ. numerum potiorem habuimus. Aoriſt. enim infin. cum futuro permutatio tam eſt frequens, etiam apud alios, ut aoriſtus hic vitioſus pronuntiari nequeat. Sed aſſentior Horreo, qui in obſerv. Crit. in Herodot. I, IX, pag. 5, Ἐν νόῳ ἔχουσα τίσασθαι τὸν Κανδαύλεα, ex uno Mſ. in τίσεσθαι non mutandum cenſet, quod Gronov. fruſtra exiſtimarat, cum aoriſti exemplum ipſe Gronov. afferat ibidem. Addo Homer. Il. Δ, 161, — μεγάλῳ ἀπέτισσαν, *magno luent.* Ubi recte Schol. exponit: ἀποτίσουσιν. ἀποδώσουσι — καὶ ἀόριστος χρείαν παρέχει τοῦ μέλλοντος. Immo noſter Lucian. Deor. Dial. XV, vel ſequenti futuro aoriſtum praemittit, dicens ἐπιμηχανήσασθαι — καὶ συλλήψεσθαι, quod clar. Ienſ. tamen in —ήσεσθαι mutatum voluit, idque mollius flueret, fateor, nulla tamen mutandi neceſſitas, cum nec Mſ. nec edit. ulla praeeat; quos quidem nil moraremur, credo, ſi res eſſet certiſſima. Verum non eſt contra canones Grammaticor. diſſimilia tempora per coniunctiones coniungi, qui ſimiles tantum modos coniungere iubent. Plura exempla, ubi aoriſti cum futuris coniungantur, vid. ap. eund. Horr. ubi ad Obſ. Miſcell. vol. IV, T. IV, p. 286, remittit. Reitz.

ead. l. 11. XP. Σοῦ) Sic L. recte, ut ex Platonis reſponſo patet. (In edd. deeſt haec perſona.) Malebam etiam σοι; ſed repugnant Codd. In P. eſt σύ. Sed vulgata nunc placet. Solan.

ead. l. 15. Προσηγορίαν) Th. Magiſt. p. m. 155: προσηγορία καὶ προσήγορος, οὕτω καὶ προηγωρία ἢ ὑπερηγωρία καὶ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέγειν, καὶ προήγορος ὡσαύτως καὶ προηγορῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες ἢ ἁλιεύς· τὴν προηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eundem ex Syneſ.

& Ariſtid. Quare & hic ap. noſtrum προηγορίαν legendum arbitror, ut ſit: *Tu prior cauſae dictionem ſuſcipe*, i. e. *age*; quia praeſtas reliquis. Cf. Schol. licet vulgata ſtare poſſit. REITZ.

Pag. 140. *l.* 2. Γοργίαν) In eo praecipue dialogo, qui *Gorgias* inſcribitur, p. 281. Solum Agrigentinum paſſim, Prodicum non adeo videtur inſectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95 & 229. SOLAN.

ead. l. 4. Συνεχεῖ) Συνεχῆ. MARCIL.

ead. l. 5. Ὡς ὁ μέγας Ζ. πτηνὸν ἅρμα ἐλ.) Lucianus Platonem ſubſannat, cuius in Phaedro verba haec ſunt: ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων. BROD. Meminit iterum Δικ. c. 33, & Ῥητ. 26. Cf. Plat. Phaedr. 344. SOLAN.

ibid. Πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων) Homer. Pind. a quibus poëtae omnes Latini: leg. Mar. ad Horat. pag. 35. BOURD. E ſacris noſtris magnificum illum de Deo ſermonem hauſtum, apologetae noſtri paſſim indicant; v. g. Athenag. cap. 21, p. 94. Dechair. GESN.

Pag. 141. *l.* 3. Τὰ κοινὰ) *Communem omnium cauſam.* BROD.

ead. l. 4. Ἐν τοῖς λόγοις) Malim, *in opinionibus diſcrepamus*, quam *rationibus*, ut vulgo interpretes: mox ſequitur, ἐν ταῖς προαιρέσεσι διαλλάττειν, quod idem eſt. L. BOS.

ead. l. 12. Οἷα οὕτως ἀπέφηνε) Corrige οὗτος. BROD.

Pag. 142. *l.* 3. Τοῦτο) Diogenes cauſam & ſuam & reliquorum philoſophorum contra Parrheſiaden, ſive Lucianum, a quo omnis philoſophorum cohors arbitrabantur ſe graviter laeſos eſſe, agendi partes ſuſcipiens, dixerat, ſe, quamquam *Philoſophia*, huius cauſae arbitra, flecteretur oratione adverſarii, non commiſſurum, ut ſua accuſari a quoquam poſſet opera & induſtria; quin omnes ſe intenſurum nervos, oſtenſurumque, ſe non fruſtra baculo armatum eſſe. Ad hoc ultimum reſpondet *Philoſophia*, Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἄριστον γὰρ, ἤπερ τῷ ξύλῳ. Vehementer ſuſpicor, legendum eſſe τούτῳ, non τοῦτο· utique id exigit orationis huius tenor. *Nequaquam vero illo*, (baculo ſcilicet eos ſuperes) *ſed ratione potius. Id enim longe praeſtat, quam baculo* rem gerere. IENS.

ead. l. 5. Ἐκκέχυται τὸ ὕδωρ) Hac de re copioſe Galen. Interp. Ariſtophan. paſſim. Apulei. Sen. innumeri. Diſpenſator clepſydrae ἐφύδωρ, Pollux l. 8. ab hoc diſpenſatore proverbialiter dictum ἐφ᾽ ὕδωρ λαχεῖν, qua de re Heſych. BOURD. Ἐγκέχυται) Sic optime in ſuo codice Vorſtius emendarat: quod enim omnes edd. inſidet ἐκκ. nihili prorſus eſt; quamquam

apud Noſtrum iterum mendoſe legatur Ἑρμ. c. 79. At recte hic c. 28, & Ἀποκηρ. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiamnum arena, tempus metiebantur. Vide Μισθ. c. 35, πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον λέγειν. SOLAN.

ibid. Τὸ ὕδωρ) *Clepſydra.* BROD.

ead. l. 11. Πλείοσι κρατῆσαι) *Pluribus ſuffragiis.* BROD. Inepte olim interpres: *Immo plures volo vincere.* Ignoravit ellipticam locutionem, & deeſſe ψήφοις. Eſt enim, *pluribus calculis vincere.* Sic ἁπάσαις κρατεῖν dixit auctor infra cap. 39. Sed vid. quid notaverim in ellipſ. Gr. L. BOS.

ead. l. 14. Παρὰ) Ex Cod. Ox. L. & P. reſtituimus. In impreſſis περὶ, quod nihili eſt. SOLAN. Περὶ) παρὰ iuſſit reponere Solanus, & uſitatius & rectius quidem, ac forſan menti Luciani convenientius, quod videtur ſignificare velle, *quales fuerimus per vitam, dum in vita eſſemus,* ut opponatur ſtatui mortuorum, in quo nunc erant, & quicunque volet, hanc lectionem arripere poteſt. Ceterum περὶ cum accuſativo, pro *ſecundum,* etiam Ariſtot. I Hiſt. Animal. c. 1, p. m. 827: ὕστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπιστήσαντες ἐροῦμεν. Ita ut etiam hic ſignificare poſſit ap. Lucian. *per* vel *circa vitam.* Ut plura ſimil. teſtimonia omittam. Interim παρὰ tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde Catapl. cap. 23, ubi haec variatio περὶ & παρὰ τὸν βίον iterum occurrit. REITZ.

Pag. 143. *l.* 4. Ῥήτωρ) Valedixerat ergo iam Rhetoricae, cum eiuſmodi Dialogos aut libellos aggreſſus eſt: quod ipſe mox plenius fatebitur c. 29, rationeſque, quibus inductus id fecerit, ediſſeret. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸ μηδὲν ὄντων) Sic iterum Lucianus Μισθ. c. 16, & Δικ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Πρὸς) Male legebatur antea in pleriſque πρό. Sed Mſſ. Codd. P. L. & S. ed. recte πρός. SOLAN.

Pag. 144. *l.* 3. Ἀριστοφάνει &c.) In Nebulis. BROD. De his priſcae comoediae ſcriptoribus Horat. Sat. 4. Eupolis floruit 88 Olympiade, principe Apollodoro, ut Euſebius obſervavit; huius meminit Cic. in Bruto. Baptas eiuſdem fabula a noſtro Luciano celebratur. COGN. Ariſtophanem quod attinet, res ex Nubibus ſatis nota; ſed Eupolis quid deſignarit, neſcio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos coniecerimus ad Πρ. λ. c. 7. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ θεὸς) *Bacchus.* BROD.

ead. l. 9. Τοὺς ἀρίστους) Frequentes ea aetate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat Noſter. SOLAN.

in Schol. Αὐτὸ ἕδρων) Conf. ſupra Schol. ad c. 14, verb. Ἐφίημι. Ceterum pro αὐτὸ δρᾷν, quod reſtituimus, legebatur in impreſſ. corrupte, αὐτῷ ἕδρων. REITZ.

Pag. 145. *l.* 4. Μένιππον) Conſule in eius vita Laërtium. BROD. Quae de Menippo hic audis, duplici ſenſu intelligenda: non enim apud Lucianum modo, ſed & per ſe olim in ſuis ſcriptis, ut ex Diog. Laërt. diſcimus, hominum vitia ſalibus comicis inſectatus fuerat p. 162 A. SOLAN.

ead. l. 8. Ἔχοι) Sic Ox. uti ante conieceram legendum. Reliqui ἔχῃ. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπημπόλησεν) Recte ita Brodaeus. MARCIL. (Nempe in Miſc. pag. 2, c. 22, ita caſtigandum iuſſerat. Et ſic ſolet apud Noſtrum alioſque. Teſtimonia vid. ad Tox. c. 28. REITZ.) Mſſ. Ox. P. & L. emendationem Brodaei confirmant. Sed recte iam in *S.* & *A.* ſcribitur. In reliquis mendoſe, ἀμπηπολ. niſi quod *P.* ἀπεμπώλ. habet. SOLAN.

Pag. 146. *l.* 1. Πολλῶν) Oxon. πολλῷ. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀξιοῦμεν τιμωρήσειν) Fallitur ergo Th. Mag. qui v. Βούλομαι multa ſimilia verba enumerans ſolo cum praeterito vel praeſenti, nunquam cum futuro conſtrui ſolita, etiam ἀξιοῦν illis accenſet; aut ſcribendum τιμωρῆσαι, quod Ienſ. obſervavit ad Lucian. Somn. in Lect. Luc. p. 9. Neque alibi cum futuro obſervavi; ſed aor. hic eſt frequens. Epict. man. c. 23, p. 32, εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε τ' ἀγαθὰ τὰ ἐμαυτοῦ ἀπολέσαι· & cum praeſent. ibid. Ταῦτά με πράσσειν ἀξιοῦτε. Aor. iterum ap. Ael. V. H. IX, 29, Ἀξιούσης λαβεῖν τὰ δῶρα. Thucyd. III, 44, Οὐκ ἀξιῶ ὑμᾶς — ἀπώσασθαι. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 6. ANAB.) Φιλ. εὖγε ὦ Διόγενες. Scribendum Πλα. εὖγε &c. aut, Φιλόσοφοι. εὖγε. MARCIL. ANAB. recte L. & *P.* ed. Reliquae omnes φιλο. quod minus commodum, quia *Philoſophiae* ipſi in hoc Dialogo tribui ſolet, non *Philoſophis*, qui hic utique plaudentes inducuntur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἔγχει) *Aquam infunde.* BROD. Gloſſa Pariſ. habet, *Verte horologium.* Quod ad ſenſum, non male, ſi hodie, cum *clepſammiis* pro *clepſydris* utimur, dicendum foret. Sed quid hic ſit, iam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepſydrarum deſiderat, adeat Peraltium ad Vitruv. Gallice converſum. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ὅσα) Illud καὶ omittitur in omnibus aliis impreſſis; ſed exſtat in *l.* ed. & Ox. aut certe ab eo Codice abeſſe non obſervavi, cum minutiſſima quaeque tamen perſcrutarer. SOLAN.

*in Schol.col.*1. *l.* 2. Ῥεῖ) Addit Bruno, ſc. clepſydrae. SOLAN.

Pag. 147. *l.* 9. Τάχιστα) Proba haec lectio, quamquam in P. L. & *Iuntina* aliter eſt, ſcil. ταῦτα. Ex Nigrino autem diſcere eſt, Lucianum Romae, poſt illud colloquium, foro valedixiſſe. SOLAN.

ead. l. 14. Λοιπὸν τοῦ βίου) Cave hinc provecta iam aetate fuiſſe colligas, cum ad otium ſe contulit; alibi enim diſerte XL annum notat. V. SOLAN.

Pag. 148. *l.* 7. Καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς) In L. ὑμᾶς, prave, niſi reliqua mutentur. Ego illud αὐτοὺς eliminandum cenſeo. SOLAN.

ibid. Ὁρῶν δὲ πολλοὺς) Si cui eius aetatis hiſtoricos evolvere non vacat aut lubet; reputet modo, quid ſub imperatore philoſopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti auctoritate prorſus careat, audi Capitolini in M. Aurelio verba, 23 f. *Fama fuit ſane, quod ſub philoſophorum ſpecie quidam remp. vexarent & privatos; quod ille purgavit.* Ad quem locum plura in hanc rem Caſaubonus & Salmaſius οἱ πάνυ, quae legere operae pretium erit. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑμῖν) Aut cum P. & L. legendum ὑμῖν, aut, ſi impreſſorum ἡμῖν ſerves, ornatus tantum cauſa additum, uti paſſim, cenſendum; ſed prius ego probo. SOLAN. Quod in Pariſina ἡμῖν legitur, vitium eſt typotheticum; nam editorem ὑμῖν dare voluiſſe, patet ex Latina verſione, quae *vobis* exprimebat. REITZ.

ead. l. 17. Γυναικίας) Sola ed. *Iunt.* habet hic γυναικεῖος. Sed vulgata melior. Vid. Ὀν. c. 41. SOLAN.

Pag. 149. *l.* 1. Ἡρακλέα) Gloſſa ed. *Pariſ.* Herculem ſaltantem, & Cerberum ab inferis extrahentem meminit Heſychius. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἤνεγκα — τοῖς ξύλοις) Lucianus declaraturus Philoſophiae, & reliquo philoſophorum coetui, quos eorum nominibus paſſim perſtrinxiſſet, venum propoſuiſſet, & omnimodo deridendos propinaſſet, acerbe exagitat ψευδοφιλοσόφους, eoſque, qui ſe veros antiquorum philoſophorum ſectatores falſo iactabant, ſuis coloribus depingens; tandem comparat illos cum eo, qui ipſe mollis & effeminatus in ſcena ſuſtinere velit perſonam Achillis vel Herculis, non ſine ſpectatorum vere iudicantium riſu, & pudore eorum, quorum perſonam gerant. Ait itaque, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγ-

κόμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικὸν, ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν, καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. Nimium elegans, & intellectu facilis hic locus eſt, quam ut tam turpiter ab oſcitabundo interprete tractari debuerit. Poſteriora nimirum adulterans ita vertit: *Donec quidam hoſpes ſe leonem & aſinum videre ſaepe arguit, & fuſte caedens inſecutus eſt.* Aſinina profecto verſio. Totum locum ita reddo: *Talia vos pati ab illis videns, non tuli* ὑποκρίσεως *dedecus, ſi cum ſimiae eſſent, ſumere heroum perſonas auſi ſint, vel imitari ſuſtinuerint Cumanum illum aſinum, qui leoninam indutus, volebat & ipſe leo cenſeri, apud ignaros Cumaeos rudens valde aſperum & horridum; donec eum hoſpes quidam, qui & leonem & aſinum ſaepe viderat* (atque adeo, qui leonem ab aſino probe ſciebat dignoſcere) *coarguit, & fuſtibus pulſans abegit.* Sicut hic Cumaei dicuntur aliquando non potuiſſe agnoſcere leonem, ita & elephantos primum viſos Itali habuerunt pro bobus, appellaruntque, ut notum, boves Lucas. IENS.

ead. l. 11. Ἐν Κύμῃ ὄνον) Haec ex fabula Aeſopi deſumta eſſe, ipſe Lucianus alibi (ſi Luciani quidem libellus ille) teſtatur, in Δραπ. c. 13. Paſſim alibi tangit. Φιλοψ. c. 5, & Ἀποφρ. cap. 3. Sed in hodiernis Aeſopi quae dicuntur fabulis, Cumarum nulla mentio. Vid. delect. fab. 123 & 157, & ipſum, qui circumfertur, Aeſopum fab. 113. Utitur etiam proverbio inde ducto Socrates apud Platonem in Cratylo, ne recentiores memorem. SOLAN.

Pag. 150. *l.* 1. Εἴ τινα τοῦτον) Lege: εἴ τινα τούτων. BROD. Angl. τούτων, melius. BOURD. Corrigit Brodaeus, εἴ τινα τούτων. Melius εἴ τινα τοιοῦτον. MARCIL. Τούτων Brodaeus; & omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιοῦτον coniiciunt, ut praeter Marcilium Vorſtius; quod & voluiſſe credo editores *l.* quia ſcribunt τοῦτον. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκεῖνος ἐποιεῖτο καὶ οὗ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο) Viri docti in his ita verſantur, ac ſi Luciano non ſuppeditaſſet copia exprimendi ſe. Scripſit ſine dubio οὗ τοὺς λόγους ἐπονεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait λόγους ἀσκεῖν, cap. 15. GRON. Scholiaſtes, ubi vulgo legitur, οὐκ ἔστιν, ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ᾐτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον — ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, in ſuo libro legit, ἢ τούτου τὸν ἐπώνυμον, refertque ad Diogenem Cynicum. Sed haud dubie vulgata lectio eſt veriſſima, in qua id auctor vult, quod mihi maxime indignum videbatur, illud erat, quod ubi pſeudophiloſophi committerent turpis

quid ac flagitioſi, continuo accuſarent homines ipſam Philoſophiam, & Chryſippum, vel Platonem, vel Pythagoran, vel eum, a cuiuſcunque nomine ſe ille, qui quidpiam commiſiſſet, appellaret. Non ἑνικῶς Diogenes Cynicus, ſed quilibet, cuius certa ſecta erat, intelligitur. Perſpicuum tamen eſt, in vulgatis αὑτὸν, non αὐτὸν, ſcribendum. IENS. Αὐτὸν vulgo legebatur; ſed recte Guyetus correxit, & αὑτὸν adſpirate ſcripſit, cui paruimus, idemque & alibi reſtituimus. Millies in ſpiritu hoc peccatur in editt. Ne itaque mihi obiiciantur exempla, ubi αὐτοῦ pro αὑτοῦ poſitum legatur. Cum enim in Codicibus paulo antiquioribus adſpirationes huiuſmodi non inveniantur, tanto facilius ſcribae ac typographi poſteriores in illis errarunt. Et cum Homer. integre ſcribat ἓ αὐτὸν, ubi *ſe ipſum* ſignificatur, diſtinctio eadem inter reciprocum & demonſtrativum ope ſpiritus, ex Grammat. praeceptis eſt ſervanda, inprimis hic, ubi ambiguum foret, ſi negligeretur, etſi ſcio in dialecto Aeol. ſpir. aſperum ſaepe negligi, & ap. Homer. αὐτὸν pro ἑαυτὸν inveniri. Praeterea, ad ſenſum apertiorem reddendum, comma poſt ἐπώνυμον ſuſtulimus. REITZ.

ead. l. 5. Ἐποιεῖτο) An ἐπονεῖτο; GUYET. Brodaeus προσεποιεῖτο, quod probo, mutare tamen non audeo. SOLAN.

ibid. Καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο) Angl: καὶ οὗτος λόγους ἐπ. BOURD. Brodaeus, καὶ τοὺς λόγους προσεποιεῖτο; ſed melius illud ἐποιεῖτο· intelligi enim vult Lucianus: ſi quis Stoicum, aut Platonicum, aut Pythagoricum ſe diceret, atque ita ſive tali ſchemate, ſive ſub tali perſona diſſertaret. MARCIL.

ead. l. 10. Ὥστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ) Pirckheimerus, *vos quoque indicta cauſa condemnabant.* Cur igitur in fine Hermotimi, τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἄν, εἰ τὰ Πλάτωνος ἢ Ἀριστοτέλους ᾕρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς. Ergo Benedictus, *vos vero cum ipſo damnabamini*: at idem in loco Hermotimi, *ceteris indicta cauſa damnatis.* Rurſus in eodem Hermotimo c. 30, οὐκ ἐχρῆν ἁπάντων καταγιγνώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδιαιτᾶν, ubi rurſus *indictam cauſam* profert. In Abdic. c. 8, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἁλίσκεσθαι, habet *indefenſam cauſam.* Sed ex fine Hermotimi apparet eſſe diſcrimen inter καταγινώσκειν ἄκριτον, & καταγινώσκειν ἐρήμην. Immo id ſatis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? GRON. Ὥστε ἐρύμην) *Indicta cauſa.* I. Brod. in Miſc. iam ſaepe adductis ita habet, pro ἐρήμην. Sed vitium typographicum eſſe credo. REITZ.

ead. l. 15. Ταῖν θεαῖν) *Cereris & Proſerpinae.* BROD. Cereris

& Proſerpinae, quarum myſteria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἐξορχεῖσθαι v. notam ad Ὀρχ. c. 15. SOLAN.

ibid. Ἐξορχούμενον) Quid eſſet ἐξορχεῖσθαι, copioſe & erudite explicavit Laur. Normannus ad Ariſtidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων declamationem T. II, p. 589 ſeqq. Iebb. GESN. Vid. not. Solani ad Ἀναβ. c. 33, ubi hoc verbum iterum occurrit, & explicatur. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Τουτουῒ) Τούτου legebatur; ſed Solanus mutavit in τουτουῒ, in textu vero ipſo eſt ὅτου. Illud vero τουτουῒ magis Atticum eſſe, Dialectorum ſcriptores ſatis oſtenderunt. Sed propter ſolum Scholiaſten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio eſt commoda. REITZ.

Pag. 151. *l.* 2. Ἀθλοθέται) Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non ſuccurrit. Tangit iterum Ἀπ. μισθ. c. 5. SOLAN.

ibid. Μαστιγοῦν) Tangit hunc morem Interpres Ariſtophanis, & oratores Graeci. BOURD.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Ἀσεβοῦντα) Vel invertendus ordo priorum verborum huius Scholii eſt, quia textui non reſpondet, vel credendum ἀδικοῦντα Lucianum ſcripſiſſe; quod convenientius videtur: nam ait, *ſi iraſcor & obiurgo profanum, qui ſacra reticenda effert, an iniuſte hoc facio?* Sed non eſt tanti: quin varians lectio potius videtur ab Scholiaſte allata, quam explicatio; licet eius expoſitiones ſaepe ſatis ſint frigidae. Ita Scholion proximum & varians lectio eſt, quae tamen ſimul pro interpretatione valet. REITZ.

ibid. col. 2. *l.* 2. Ἐξορχεῖσθαι) Ἐξορκεῖσθαι editum fuerat, & λέγει pro λέγουσι, & paulo ante ὅτι quoque omiſſum, quae omnia Solano praeeunte correxi. REITZ.

Pag. 152. *l.* 1. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν) Summa philoſophiae Stoicae, quam explicat Laërt. in Zen. BOURD.

ead. l. 10. Γέλωτα ὀφλισκάνουσιν) Sic apud Plat. Idem paſſim. BOURD.

ead. l. 11. Ὠθιζόμενοι ἐπὶ) His incumbentes. GUYET.

ead. l. 12. Παρωθούμενοι) Sana quidem lectio; ſed ſanior Anglicana, παραγκωνιζόμενοι, quod paſſim eadem utatur, ut in Nigrin. vide. BOURD. Libri iſtius excerpta firmant Anglicanum, in quo legitur καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παραγκωνιζόμενοι, quod merito probat Bourdelotius. GRAEV. Egregiae pſeudophiloſophorum virtutes praedicantur, nimirum, τοὺς πλουσίους τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασι, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγωῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ

τῶν ὄνων, ἁρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικώτεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωθούμενοι. Pro φιλονεικώτεροι accuratius ſcribe cum Baſileenſi φιλονεικότεροι. Vide plura id genus ſphalmata ſupra lib. I, cap. 11, notata. Deinde in duobus MSS. Anglico, & quo uſus eſt Graevius, legitur *παραγκωνιζόμενοι* pro *παρωθούμενοι*. Scholiaſtes in ſuo libro vulgatam lectionem reperit, eamque per *παραγκωνιζόμενοι* interpretatur. Nec videtur ſatis cauſae, cur alterum altero cenſeatur melius. Παρωθεῖν Heſychius exponit ἐκβαλεῖν· qui tamen corrupte legitur, ubi eſt, Παρωδοῦντες, ἐκβάλλοντες. Lege omnino *παρωθοῦντες*· neque enim *παρωδεῖν* quidquam ad *ἐκβάλλειν*. Apud eundem, Παρώσας, *ἐάσας, ὤσας, ὠθήσας, ἐκβαλών*. Pergit Noſter in depingendis pſeudophiloſophorum moribus; idque omnium impudentiſſimum de iis memorat, quod ubi quotidie clamitent, ſe nullius indigere, ſapientem ſolum eſſe divitem, paulo poſt ipſi accedant aliquid emendicantes, & niſi accipiant, graviter indignantes. *Ὅταν μὲν οὖν*, perſequitur Noſter, *αὐτούς τι δέῃ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τἀργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον;* Paulo difficilior in poſtremis videtur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti, ſenſum pro lubitu fingenti, dum vertit, *Quid enim aurum & argentum litoralibus a lapillis differat?* Ut verus hic ſenſus ſit, corrupit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat auctor, quomodo illi philoſophorum ſimiae ſoleant in luxum & intemperantiam concionari, ipſi licet vitiis iis quam maxime perditi: dein, quomodo, ubi nullius ſe rei indigos profiteantur, tamen efflagitandis muneribus moleſti ſint. *Quin cum neceſſe eſt*, inquit, *ut ipſi aliquid accipiant, multis praedicant, quemadmodum oporteat ſua cum aliis communicare, & quemadmodum divitiae ſint res nulla ab aliis rebus differentia diſtincta. Quid enim eſſe aurum & argentum, rem nihilo litoralibus lapillis digniorem?* Poſſent haec Graeca etiam hunc in modum diſtingui, *Καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον ἢ τἀργύριον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον. Quid enim ſit aurum & argentum? Nihilo nimirum litoralibus lapillis dignius.* Ut ſit interrogatio & reſponſio ex perſona itidem horum philoſophaſtrorum. Utique interrogationis illo ſigno in fine caret omnino ed. Flor. IENS. *Παραγκωνιζόμενοι* A. G. P. & L. pro *παρωθούμενοι*, quod in impr. omnibus legitur. Vid. etiam Scholia. SOLAN. Παραγκωνιζ. in tex-

tum recipi iuſſerat Solanus, nec erravit; verum, quia alterum ſe tueri poteſt, vulgatam ſervavi: poterit itaque alterum eligere, qui volet; quamvis enim ſaepe alibi utatur Noſter τῷ παραγκων. non ſemper tamen ſequitur, eum ubique eadem voce uſum eſſe. REITZ.

ead. l. 15. Μεμψίμοιροι) Copioſe hanc philoſophantium δυσχέρειαν explodit in Lapith. Dixi ſupra. BOURD.

Pag. 153. *l.* 7. Ὀρθὴν τιάραν) Solis enim id apud Perſas regibus licuiſſe, docet Xenophon. Vid. & Plut. in Anton. & Spanhemium. SOLAN.

ead. l. 12. Τῶν ἐν τοῖς &c.) Verſio Benedicti, quam impugnat Ienſ. non adeo eſt abſurda, dummodo ſuppleas *aiunt.* REITZ.

ibid. Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων) Hac ſpecie proverbii utitur antea in Timone. BOURD.

ead. l. 13. Ἐκ παλαιοῦ) *Iam olim.* BROD.

Pag. 154. *l.* 1. Ὅπη ποτὲ) Sic edd. ſed P. & L. rectius ὅποι τότε. SOLAN.

ead. l. 2. Πτερόεντα ἔπη) Ex Homero, cuius copioſus interpres Apulei. lib. 2 Florid. BOURD. Ἔπεα πτερόεντα apud Homerum tam frequenter occurrit, ut non opus ſit ullum exemplum afferre. Verba autem dici *alata*, quod cito avolent, Lucian. iterum tradit De Domo c. 20, ac Didym. ad Hom. Il. A, 201, — ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, ait, λόγους ταχεῖς. λόγου γὰρ οὐδὲν ταχύτερον. Euſtath. vero ad eund. verſ. pag. m. 64 m. Ὅτι πτερόεντες οἱ λόγοι, διὰ τὸ ταχὺ, καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν καὶ εὐσυνθεσίαν, καὶ ὅτι τέμνουσι τὸν ἀέρα κατὰ τὸ πτερόν. Ἴσως δὲ καὶ ὅτι τοὺς λογίους ὑψοῦντες ἐξαίρουσιν &c. quae ibi vide, de alis Sirenum, quas Muſae cum illis cantu certantes, iis eripuere, capitibuſque ſuis ut victoriae ſignum impoſuere, unde putat *verba alata* Homero dici. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξαλήλειπται) Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendoſe exſtabat, ἐξαλήλιπται, quod & interpreti priori fraudi fuit, & animadverſum a poſteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum eſt. Sic autem noſter iterum in Καταπλ. c. 24: ἴχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλειπται μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Ubi omnes impreſſi recte habent. Ox. vero ſolus errat. SOLAN.

ead. l. 12. Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος) Cleopatra: tangit enim Cleopatrae ſimiam, ut in Tractat. Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις. BOURD. Atqui libro de mercenariis philoſophis non eſt Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος, verum Κλεοπάτρα ἡ πάνυ. Niſi fortean duae hiſtoriae ſunt. Nam hic multi ſimii, ibi unus: hic nuces

ſive κάρυα, ibi carycae aut amygdalae, ſive nuces Graecae, ἰσχάδες ἢ ἀμύγδαλον. MARCIL. Ipſe Lucianus infra in Apol. pro Mercede conductis c. 5: Ἄλλοι δὲ τὸ τοῦ πιθήκου πεπονθέναι φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι· ἐκεῖνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως &c. MENAG. Fefellit memoria Bourdelotium: non enim in eo, quem indicat, libello, ſed in Ἀπ. μισθ. c. 5 hanc hiſtoriam iterum habet. Quamquam autem diſcrepent & regum nomina & nucum, non ideo putem diverſas eſſe hiſtorias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi cauſa narrant, varie ſubinde commemorare; aut ipſi de ſuo addentes dementeſve, de vero parum ſolliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illuſtrent, aſſequantur. Edoctos etiam ſub Ptolemaeis cynocephalos talia, & maiora etiam, tradit Ael. de anim. VI, 10. SOLAN.

ibid. Τις Αἰγύπτιος) Simii ſaltatores; vid. infra Apol. pro Merc. GUYET.

ead. l. 13. Πυῤῥιχίζειν) Pro omni genere ſaltationis, ut id. docet περὶ ὀρχ. BOURD.

in. Schol. col. 1. *l.* 4. Εἶδος) Ad alia verba referebatur hoc Scholion, ſed retuli ad verbum, quo pertinebat, & forſan συντόμως ſcribendum, pro σύντομος. REITZ.

Pag. 155. *l.* 1. Ὑπὸ κόλπον) At infra in Ἑρμ. c. 37 legas ὑπὸ κόλπου, iterum ibid. c. 81 ante med. SOLAN.

Pag. 156. *l.* 1. Ἡρακλῆς) *Hercules & ſimia*, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, ſimia dolis valet. Vid. Eraſmi Chiliad. p. 187. REITZ.

ead. l. 2. Φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι) Sic bene legit interp. Minus recte Cod. Anglic. φάσκουσι. BOURD. Φιλοσοφεῖν φάσκουσι) Perſiſtens noſter in ſua in pſeudophiloſophos invectiva, ait eos veteribus illis heroibus, quorum ſe ſectatores mentiantur, tam ſimiles eſſe, quam Herculi ſimiam: dein rogat veteres illos philoſophiae magiſtros, Ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν τούτους; MS. Angl. referente Bourdelotio p. 412, pro ἀσκοῦσι habet φάσκουσι, & ſua quoque convenire excerpta ait cl. Graevius p. 969, rectiſſime iudicans τὸ φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe paſſim de his pſeudophiloſophis ita Noſter. Statim c. 46, ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· de Merc. Cond. c. 24, πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα· de Paraſito cap. 52, οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες. Similiter in Hermotimo c. 52, Ὁδοί τε πολλαί εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἑκά-

στη καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι· c. 68, Οὐκ ἀκούεις τῶν Στοϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων; IENS. Bourdelotius male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut & meis excerptis rectius ſcribitur, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, *& qui dicunt ſe philoſophari, ſe eſſe philoſophos*, pro quo dixit c. 41, ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legitur in editionibus, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, quod eſt, *in philoſophia ſe exercent, philoſophiae dant operam*, quamvis id quoque poſſit tolerari, alterum tantum praeferendum eſt. Hanc enim vim habet, venditant ſe pro philoſophis, cum non ſint. GRAEV. Φάσκουσι omnino legendum, ut eſt in Angl. P. L. & Mſ. Gr. & iterum c. 46; quod autem in vulgatis eſt ἀσκοῦσι, procul ablegandum. SOLAN. Recepi lectionem codicis Angl. apud Graevium: quae recurrit etiam deinde, πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν, ἐντυγχάνειν. GESN.

ead. l. 3. Σκυθρωποί εἰσι) Ut in Nigrin. & Lapith. & paſſim alibi. BOURD.

ead. l. 11. ΑΡΕΤ.) *Virtutis* perſona non ita commode huc convenire videtur: longe melius altera *Veritatis*. Mutationi occaſionem praebuit, quod proxime ab hoc ſermone Virtutem alloquitur Philoſophia, cui proinde reſponderi cum putaret aliquis, perſonam hic temere mutavit. Quidni enim, poſt *Veritatis* teſtimonium, alteram ſuam ſodalem, *Virtutem* alloquatur Philoſophia? GESN.

ead. l. 12. Κατὰ τῆς γῆς δῦναι) Sic de Merced. conduct. εὔχη δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα. Sic adverſus Indoct. εὔξη τότε χάνειν σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ. Sic ἑταιρ. πῶς ἄν με ἡ γῆ καταπίοι; ead. in Lapith. Sic apud Heliod. lib. 1, ηὐχόμην δὲ καταδῦναι μᾶλλον. Habent ex Homeri Iliad. 4, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. Simile illud eſt Aeſchyli Suppl. Θέλοιμι δ' ἂν μορσίμου βρόχου τυχεῖν ἐν σαργάναις. BOURD.

Pag. 157. *l.* 4. Ἀρετὴ) Haec loqui decebat *Veritatem*, ad quam teſtem provocarat Parrheſiades. Servavi tamen librorum ſcripturam; praeſertim cum mox Philoſophia *Virtutem* appellet. Sed ibi pro Philoſophia *Veritatem* loqui crediderim. Certe alicubi loquatur oportet, niſi perſonam mutam a Luciano inductam cenſeas, cuius opera potiſſimum indigebat. SOLAN. Si ſupra perſona ΑΡ. mutanda fuit, & hic reſcribendum erit ἀλήθεια pro ἀρετή. REITZ.

ead. l. 8. Ἰλιέων) Hiſtoria, quae huic proverbio anſam dedit, in obſcuro eſt. hinc interpretum ſilentium. Hoc per ſe patet, Troianos, qui excidium, capta urbe, effugerant, tandem

aliquando ludicris ſe dedentes, in Tragoedum incidiſſe, qui calamitates eius priores, aut ſtudio, aut imprudens repraeſentavit. Idem proverbium tangit etiam in Ἀποφρ. cap. 10. SOLAN. Vid. Dion Chryſoſtom. in Tarſ. I, pag. 266 ed. Ald. *B. de Ball.*

Pag. 158. *l.* 1. Ἀπάσαις) Ψήφοις. Brod. Vid. ſupra hoc Dial. cap. 21. REITZ.

ead. l. 3. Ὦ μέγα σεμνὴ νίκη) Hoc in fine quarundam tragoediarum apud Euripidem videre licet, ut in Phoen. Oreſt. Iphig. in Taur. BROD. Vid. Iſthmia Pind. Od. VI in princ. cum Scholiis. VORST. Eurip. Phoeniſſ. 1752. SOLAN.

ead. l. 6. Δευτέρου κρατῆρος) Aut id a *combibonibus ac commeſſatoribus* translatum, aut ad clepſydram reiiciendum. BROD. Specie proverbii. De ſecundo cratere Long. lib. 3 ποιμεν. Achil. Tat. lib. 2. BOURD. Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui Deorum libabant, a ſecundo autem auſpicabantur. SOLAN.

ibid. Κρατ.) Συμπόσιον] Vid. Eraſmi Adag. τὸν τρίτον τῷ σωτῆρι. Primus crater ad ſitim ſumtus, Iovi Olympico: ſecundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem ſervatori ſeu ſoſpitatori dicabatur, ut ex crateris tertii potu ipſos oenopotas ab ebrietate vindicaret. VORST.

ead. l. 10. Συλλογισμὲ) Apta huic rei Syllogiſmi perſona, tum quod familiaris philoſophis, tum propter etymon, quia *collectionem* notat. GESN.

ead. l. 12. Ἥκειν) Sic ſolet in formula praeconiorum omitti χρὴ, aut ſimile quid. SOLAN.

ead. l. 14. Δίκης) Lege Δικαιοσύνης, de qua ſupra c. 18. Infra tamen pro hac *Veritatem* appellat, c. 44. In omnibus ſcribitur δίκης. SOLAN.

Pag. 159. *l.* 8. Σησαμαῖος πλακοῦς) Dixi ad Petr. BOURD.

ead. l. 9. Πώγωνα βαθὺν) Sic Noſter iterum in Iove Trag. c. 26, βαθυπώγωνα καὶ εὐγένειον. Sic de Senectute profunda ſive magna, Ael. V. H. 2, 36, βαθύτητα γηρῶν. Quod iterum L. 7, 5, γηράσκων βαθύτατα; ſed & Ariſtoph. Nub. βαθὺς τῆς ἡλικίας, (ut obſervat Ienſ. ad Dial. Lucian. de ſaltat.) Verum generaliter de omni fere magno; ut πλοῦτος βαθὺς, Ael. V. H. III, 18. Et βαθύπλουτος ap. Aeſchylum; vid. Spanh. obſ. ad Callim. p. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, *frugibus abundans ſolum*, ap. Apollonium, ibid. Immo & de latitudine, ſ. denſitate; Herodian. VIII, 1, 3, φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἔταξε σχήματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας, i. e. *acies denſas inſtruxit.* REITZ.

ibid. Παλάθην ἰσχάδων) Haec paſſim apud Lucian. Hac de re Theophyl. Simoc. Epiſt. 14: ὁ δὲ θεσπέσιος οὑτοσὶ νεανίας τῶν ἰσχάδων τὰ πλεῖστα ἐκβέβρωκε, καὶ τὰς ἀκρίδας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξεῤῥόφησεν, ὁ δὲ τρυγίας ἐκεχήνει, καὶ μοῖράν τινα ᾔτει μετὰ κόρον κομίζεσθαι οἴκαδε· poſteriorem hanc partem tangit in Lapith. BOURD.

ead. l. 14. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι) Parodia ex Iliad. Σ. BOURD. Hom. Il. Σ, 507. SOLAN. Leg. ἐν μέσσοισι vel εἰνὶ μέσοισι. Il. Σ, 507: Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ. GESN.

ibid. Μέσσοισι) Maculam edd. in hac voce ex Homero & *B.* 2. ſuſtulimus, in quibus erat μέσοισι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἄνοδος) V. c. 15 & 16. Si forte oblitus, ubi ſint, neſcias. SOLAN.

ibid. Ἐπεὶ — ὡς) Harum vocum aut haec aut illa reiicienda videtur; ſed abſque codicum auctoritate, utra expungenda ſit, non patet. Quid ſi ἐπὶ τὰς δ. μ. legatur? SOLAN. Leg. ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς, ὡς ἤκουσαν κ. τ. λ. GESN.

Pag. 160. *l.* 1. Πελ. — Ἀσκλ.) Athenarum tabulam, ſi per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conſpecta haec omnia clarius intelligantur. SOLAN. Gloſſa Pariſ. *Loca Athenis iuxta arcem.* Confer infra c. 47. REITZ.

ead. l. 3. Τάλω) Confer Ὀρχ. c. 49, & φιλοψ. c. 19. SOLAN. Τάλων Athenis ſepultum, nondum inveni: Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria ſalvis liberis obiit. GESN. Hunc Athenis ſepultum dubitabat Geſn. & fors *Tellus* legendum: ſed Weſſeling. ad Diod. Sic. c. 76, v. 96 ſq. ubi Τάλως Daedali diſcipulus ingenio magiſtrum ſuperans per invidiam a Daedalo necatus & Athenis ſepultus legitur, haec obſervat: *Pauſaniae I, 21 & 26,* Κάλως *eſt; unde Simſonio Chron. A. M. 2773, ita & hic ſcribendum eſſe, in mentem venit. Mihi aliud placet: accedunt Diodoro praeter Apollodor. III, 14, 9, Scholiaſt. Eurip. Oreſt. v. 1648, Lucian. Reviv. c. 42, eiuſque interpres Graecus. Sepultus eſt Talus Athenis in via, qua e theatro in arcem ibatur; ſic enim de Calo Pauſan. I, 21 &c.* REITZ.

ead. l. 4. Ἀνακεῖον) De Anaceo ad Tim. c. 10 Hemſt. GESN.

ead. l. 5. Βοτρυδὸν) Il. B, 89. SOLAN.

ead. l. 8. Μυρίοι)·Ex Hom. Il. B. pro ἦρι Angl. ὥρῃ. BOURD. Recte utique Mſ. μυρίοι, ὅσσα δὲ φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ· eſt enim ex Hom. Il. B, v. 468. ἦρι eſt interpretatio: ὥρα enim accipitur cum pro vere, tum pro aeſtate, ut ad Heſiodum oſtendi. GRAEV.

ibid. Ἦρι) In Angl. L. & Mſ. Gr. ὥρῃ, uti & apud Homerum l. c. & Odyſſ. l, 51, ſcribitur. Sed de induſtria, uti multa ſolet, a Luciano mutatum opinor, quo ſignantius anni tempeſtatem deſignaret. SOLAN.

ead. l. 9. Μεστὴ δὲ) Caſaub. ad Athen. BOURD.

ibid. Κλαγγηδὸν προκ.) Hom. Il. B, 463. SOLAN.

in Schol. col. 2. *l.* 2. Λέγονται) Hoc ſcholion, commonſtrante locum Solano, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, niſi quod bis poſitum inveniebamus: dilaceratum enim erat, & pars in ed. *Gr.* in ſumma pag. 17, pars in med. p. 18 deſcripta. REITZ.

ibid. l. 4. Ἀνακεῖον) Et hoc igitur abundabat. REITZ.

Pag. 161. *l.* 1. Τὸ μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γνώρισμα) Non eſt hic locus δὲ, recipiendum omnino, quod Angl. codex & mea excerpta prae ſe ferunt, μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα· quod & videtur agnoviſſe Latinus interpres. Statim nihil certius ſcribendum eſſe, quod & Bourdelotius probat, cum Angl. & meo, δεχόμεθα ἤδη αὐτούς. Πλατ. ἡμᾶς πρώτους. Nec minus probandum ex iiſdem membranis pag. 410, ταχεῖαν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν, *fac ut cito aliquid capiamus.* GRAEV.

ibid. Μὴ δὲ) Angl. μηδέν. BOURD. Μηδὲν ed. *I.* & Mſſ. P. L. & a Bourd. & Graevio laudati. Vulgatae edd. mendoſe μὴ δὲ vel μηδέ. Adde hic Euripidis verſus in Med. 516: Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν ὃς κίβδηλος ᾖ Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ, Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι. SOLAN.

ead. l. 4. Δεχώμεθα ἤδη) Angl. ἤδη αὐτούς· ſic erat legendum: aliter tamen interpres, & MSS. & Cod. Flor. BOURD. Cogitabam aliquando, an non iſta vox ſit philoſophorum impatientium, Ἀλλὰ δεχόμεθα ἤδη, *quam mox accipimus?* Nec iam poenitet. GESN.

ibid. Ἤδη αὐτούς. ΠΛ. ἡμᾶς) Ita optime depravatum prius hunc locum reſtituunt Angl. & Mſ. Gr. In edd. ἤδη. ΠΛ. αὐτοὺς ἡμᾶς. SOLAN.

ead. l. 10. Χρήμασι) Quae inter bona annumerant Peripatetici. BROD.

Pag. 162. *l.* 15. Θέρμους) Dixi ad Petronii *lupinos.* BOURD.

ead. l. 16. Ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν) Haec omnia in Dialog. Mort. & in Catapl. BOURD.

Pag. 163. *l.* 1. Καὶ μαχαιρίδιον θυτικὸν) *Seceſpita.* Caſaub. ad Suet. Aug. dico fuſe alibi. BOURD.

ead. l. 2. Μαχαιρίδιον θυτικὸν) Placet πυθικόν. Μαχαιρίδιον

πυθικὸν, *Delphicum gladium.* BROD. Brodaeus μαχαιρίδιον πυθικὸν, *Delphicum gladium.* Verum ἀτυχεῖ πάνυ λίαν. Dixiſſet ſaltim Delphicum cultrum. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαιρίδιον θυτικὸν cultellum ſacrificatorium, ſive cultrum ad ſacrificia, ac feſtos dies atque epulas. Culter Delphicus neceſſitatis: cultellus ſacrificatorius deliciarum & voluptatis. Non perſtringit autem res ad uſum huiuſce Cynici ullas Lucianus, in pera eius inventas, ſed quae ſummarum deliciarum ſint, χρυσίον, μῦρον, μαχαιρίδιον θυτικὸν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad ſacrificia, ſpeculum, teſſeras &c. quemadmodum ſacrificationes gumiis epularum occaſiones fuerint, longum fuerit nunc ediſſertare. MARCIL. De hoc, dum reliqua enumerat & enarrat, Scholiaſtes altum tacet; neque ſatis liquet, quodnam hoc inſtrumentum fuerit. Hinc doctorum coniecturae, quibus meam etiam addam. Si genuina haec verba ſunt, de quo ut addubitem, facit Scholiaſtae a me iam memoratum ſilentium, riſum captaſſe videtur Lucianus ex voce μαχαιρίδιον, quae aeque ac ἐγχειρίδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forſitan uſurpabatur. Addito autem θυτικὸν, iocum demum patuiſſe. At quid tandem eſt μαχ. θυτ. inquies? Quid alii dixerint, audiiſti. Ego tamen aliud quid ſubeſſe ſuſpicor: tu, an recte coniecerim, ipſe iudica. Ac primo quidem quae Lucianus de philoſophis magiae operam dantibus ſcripſerit in libello de merced. cond. legito: hunc ego cultrum ad eos uſus comparatum opinor. Sed quid ſi κουρικὸν legas pro θυτικόν; Vid. Ἀπαιδ. c. 29, Plut. in Dione p. 1667 f. & Polyaen. Strat. VIII, p. 604 B. ubi μ. κουρέως. Caſaubonus obſervat, Graecis cultrorum menſariorum uſum diu ignoratum, ad Athen. 278, 52. De voce autem ἐγχειρίδιον quod dixi, notum eſt ex Epicteti libello. Adde tamen, ſi lubet, locum Philoſtrati inſignem, ſub finem Herodis. SOLAN.

ibid. Καὶ κάτοπτρον) Haec eleganter apud Apul. in Apol. BOURD.

ead. l. 12. Ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι) Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν τε τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι. BOURD. Σε τ. χ. μεμιμημ. A. P. & L. niſi quod in A. pro σε legitur τε. In edd. ἐς τ. χ. μεμιγμένοι. SOLAN.

Pag. 164. *l.* 2. Θαλοῦ στεφάνῳ) Sic poſtea τῷ θαλῷ στεφόμενος. Grammatici Graeci idem eſſe aiunt, ac θαλλός· quid autem θαλλὸς, Theocr. docet Eidyll. Heſych. Suid. vocaverunt etiam ὄσχον κρατὸς, ut apud Heſych. verbo χύτλασον, cuius

locum emendat Scalig. χύτλος δὲ κρατὸς ὄσχος εὔσκιος παρῖν χυμένοις &c. vocarunt Latini ſagmina: Gl. vet. *Sagmina* θαλλὸς, σπονδεῖα. Hac de re Athen. lib. 7. ferebantur in Panathenaica pompa, quique ferebant θαλλοφόροι dicti, ut vult Iuncus apud Stob. licet quidam aſſerant, fuiſſe ramos olivae, quos manu geſtabant, ut videatur eſſe illud Homericum στέμματ' ἔχων ἐν χερσίν. Uſi ſunt & Latini, ut auctor Ceir. *Pergit Amyclaeo ſpargens altaria thallo.* Quod Virgil. 6 Aen. dixit *Ramo frondentis olivae.* BOURD.

ead. l. 5. 'Εν χρῷ) 'Εν χρῶτι, *ad vivum, ad cutem.* BROD. Confer ſupra B. πρ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 7. Ἢ ἐγκαυσάτω) Quo modo priſci fugitivorum frontem inurebant. BROD.

ead. l. 14. Ὑπερορῶντα) Hor. *oculo irretorto* 2 Od. 2 f. SOLAN.

Pag. 165. *l.* 4. 'Αλωπεκίας) *Vulpe notatos.* BROD. Suaviſſimo luſu reſpicit nomine altero ad κοππατίας equos, altero ad σαμφόρους, de quibus ad principium Nubium Ariſtophanis viri doctiſſimi. GESN.

ead. l. 8. Ἡ ἱέρεια) De qua ſupra Lucianus. BROD.

ead. l. 9. Ὥπερ) Ad aliquam, ſua aetate notam hiſtoriam alludit, quae ad nos uſque non videtur perveniſſe. Quod ὥπερ hic legis, ex ed. *l.* eſt; in reliquis enim eſt ὅπερ. SOLAN. Ὥπερ duali numero ex *I.* recipiendum iuſſerat Solanus. Obſecundaſſem certe, ſi plures Codd. & edd. addicerent. REITZ.

ead. l. 10. 'Ανέθηκεν) *Diis dicavit.* BROD.

in Schol. col. 1. *l.* 5. 'Απὸ &c.) Piraeeus nempe olim fuerat inſula, in quam oportebat σχεδία διαπερᾶν, ut oſtendit Meurſius in libello, quem de celeberrimo illo portu ſcripſit, ac nuper edito a I. G. Graevio. Vid. c. 1. CLER.

Pag. 166. *l.* 1. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; ΠΑΡΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι) Brodaeus: ubi notata Παῤῥησιάδου perſona reponi vult perſonam 'Αρετῆς. Sed fruſtra. Reſpondet enim Parrheſiades Philoſophiae cum admiratione interroganti, tertiamque perſonam pro ſecunda uſurpanti oratorie τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται, pro τί πράττειν διανοῇ, ὦ Παῤῥησιάδη; mutavit perſonam, ut exprimeretur admiratio rei novae. Virtutis perſonae locus hic nullus. Patet autem etiam ſequente mox interrogatione Philoſophiae τί ταῦτα &c. MARCIL. Argutum eſt, quod hic facit Lucianus, ſive Parrheſiades; nimirum in muris ſedens vult funiculum hamo, eſca aurea inſtructo, armatum in urbem demittere, ut velut piſciculos adnatantes captet philoſophos. Haec arma Parrheſiadae omnia

commodat Sacerdos in Acropoli. Iam rogat Philoſophia, Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; Παῤῥ. δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν· ſic reſpondere legitur Parrheſiades piſcator. Sed profecto haec non ſunt verba Parrheſiadae, at Sacerdotis; quare pro Παῤῥ. ponenda omnino eſt perſona Sacerdotis, Ἱερ. Neque enim de ſe ipſe diceret Parrheſiades καθῆκεν. Quin & ex ipſa Philoſophiae interrogatione τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; patet ſatis, ſequens reſponſum non dari a Parrheſiade, (quaeſitum enim fuiſſet, τί, ὦ ἄνερ, πράττειν διανοῇ, vel διανοεῖς;) ſed ab alia perſona, Ἱερεία ſcilicet. Adde, quod in reſponſo interrogationi Philoſophiae non ſatisfit: quare mox Philoſophia ſe ad ipſum Parrheſiaden convertens, quaerit, Τί ταῦτα, ὦ Παῤῥησιάδη, ποιεῖς; Errorem videtur ſuboluiſſe Marcilius p. 418, pro καθῆκεν reponens καθήκειν. Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrheſiadis perſona, ſcribatur Ἱερ. hoc eſt, Sacerdotis perſona. IENS. ΙΕΡ. ex L. ed. *l.* & *B.* 2. reſtituimus pro vulgato ΠΑΡ. abſurdiſſimo, vel abſque Cod. auctoritate mutando, uti recte viderat Ienſius, & ante eum Brodaeus. SOLAN. Mihi videbatur hic commodius reſpondere Antiſtita, Parrheſiade ipſo in piſcatus apparatu ſatagente. Itaque quid fecerit, reſpondet, non quid facturus ſit. Neque tamen Brodaei ſententiam damnaverim. GESN.

ead. l. 3. Καθῆκεν) Καθήκειν. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ) Pelaſgicum locus fuit Athenis iuxta arcem, de quo antea dictum eſt. COGN. Vide infra ad Συγγρ. c. 15 Solanum: adde & ſupra Schol. ad c. 42 pr. Ceterum eadem, quae Cognatus, etiam habet Brod. in Miſcel. ſaepe adduct. p. 2, c. 22. REITZ.

ibid. l. 11. ΕΛΕΓ.) Malim pro ΕΛΕΥ. tenuiſſima mutatione legi ΕΛΕΓ. h. e. ἔλεγχος. Huius enim eſt deprehendere verum: hic adiunctus Parrheſiadae paulo ante: cum hoc deinde colloquitur Parrheſiades. GESN.

ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι) Interpretes, *minime felis eſt.* Sed quis unquam audivit, γαλεὸν eſſe *felem*, & feles in mari capi? Diſcimus praeter alios ex Ael. hiſt. anim. I, 45, γαλεὸν eſſe genus canis marini, qui eſt κατεστιγμένος & ποικίλος· qualis hic intelligitur. Vid. etiam Ariſtot. de Animal. VI, c. 11 f. Athen. IV, 17, & VII, 8. L. BOS. Gloſſa Pariſina: *lupus marinus: meminit Ariſtot. & Plin. Felis. galeus. Gaza muſtelam interpretatur, eſt piſcis rapax.* REITZ.

ead. l. 16. Αὐῶν οὗτός γε) Haec verba non ſunt in Angl. Cod.

Bourd. Κύων) Locum hunc in omnibus impr. iam deſperatum egregie reſtituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim αὔων legebatur. In A. autem & P. deerat prorſus ea vox. In quibuſdam etiam ἀνύων erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etſi canis marinus piſcis ſit (de quo Ael. de anim. I, 55) Cynicum tamen intelligi vult. Vide B. πρ. c. 7. Solan. Pro αὔων, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii eiicere maluerint, quam ſententiam eo obſcurare, legendum tenuiſſima mutatione κύων· quod viderat etiam L. Bos Animadv. c. 14, p. 62. De Cynico philoſopho ſermonem hic eſſe, apertum. Cum de Platonico agit, ſimili ad nomen reſpectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modo γαλεόν. Iam γαλεὸς ſ. *muſtelus* piſcis, κύων, *carcharias*, cognatarum ſpecierum nomina aeque Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut verſione noſtra eam exprimere nihil dubitaremus. Gesn. Quia αὔων olim editum erat, Brod. Miſc. P. 2, cap. 22, inde fecit ἄνων, vel feſtinans ita legi putavit, (ait enim: ἄνων. *Cum muti ſint piſces*) ſatis abſurde hoc loco. Reitz.

Pag. 167. *l.* 1. Ἔνθα λήσειν ἤλπισας) Benedictus, *ubi te latitaturum ſperabas*. Sane nullus horum ſic ſe gerit, ut latitare velit, idque praecipuum ſtudeat: nec circa petras liguriens verſatur ſpe latendi, ſed praedandi. Itaque Pirckhaimerus *ubi praedari ſperabas*; & adſcripſit pater λῄζειν. Gron.

ibid. Λήσειν) Sic recte legi, ex Ἱστ. α', c. 4, ubi ἐνόμισαν λήσειν, tribus quatuorve aliis auctoritt. ex Noſtro probaverat Solanus, nimirum ex *Iunt.* p. 420, 367, 400, 229 & 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum eſt. Sed phraſin λήσειν ἤλπισας probam eſſe, quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet ſequens ἔσῃ φανερὸς ἅπασιν. Reitz.

ead. l. 13. Πολλοῦ) In textum recepi ex duobus Codd. ut longe elegantius vulgato πολὺ, & magis reſpondens verbo & caſui praecedenti: licet enim vulgata ſatis ſit tolerabilis, πολλοῦ tamen Lucianum dediſſe credo. Et ſic fere in Act. Apoſt. c. V, 8, Sapphira interrogata, εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; reſpondet Ναὶ, τοσούτου. Quod ibi quidem alio caſu efferri non poterat, quia novum verbum non ſequitur; hic tamen ad verbum aeſtimandi praecedens etiam reſpicitur; nam & ſic plane Noſter ſupra in Dial. M. IV pr. Ἄγκυραν — πέντε δραχμῶν. ΧΑΡ. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit ex Vit. auct. c. 26 med. per me licet. Reitz.

In Schol. Μυσαρὸς) Μισαρὸς editum erat, ſed μυσαρὸς correxit Solanus, recte; nempe a μῦσος ſcelus. REITZ.

Pag. 168. *l.* 2. Ἀφυῶν ἑλ.) Vid. Ariſtoph. Schol. in Eq. pag. 226. VORST. Gloſſa Pariſ. *Aphyae piſciculi, quos parit limus, vermiculorum inſtar ſcaturientes: meminit Aelianus.* Plinius vero Aquas a Latinis appellari dicit, quod ex aqua & pluvia procreentur. REITZ.

ead. l. 3. Ἀφυέσταται) Non poteſt commode luſus verborum conſervari ex cognatione ἀφυῶν *apuarum*, & ἀφυεστάτων. GESN.

ead. l. 4. Ἡμίτομος) Etiam Germanorum conſuetudo *latos* illos piſces *dimidiatos* vocat, *Halbfiſche*: quemadmodum etiam nobiliſſimum, apud mediterraneos certe, genus, *ſoleas*, vulgo *Plateiſſen* vel *Platiſſen*, πλατεῖς, appellant. GESN.

ead. l. 5. Ψῆττα) Gloſſ. Pariſ. *Pſetta piſcis latus: meminit Ariſtoteles & Suidas.* REITZ.

ead. l. 7. ΕΛ.) Confuſa hic erant omnia: neque opem ullam in impreſſis inveniebamus. Illud ΕΛ. ex P. omnia ſanat. SOLAN.

ead. l. 10. Τί φῄς) ΕΛ. L. Impreſſi plerique ΠΑΡΡ. Fl. Π. tantum. Sola *l.* ed. eidem tribuit, recte. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν) Benedictus, *ac ſi in profundo varii coloris appareat.* Qui ſenſus nec huic loco congruus, nec pro ſenſu haberi poteſt, cum nihil boni denotet. Quid enim iſt eſt? aut an id fieri ſolet? Prior interpres, *veluti in profundo apparet colore vario*, easque voces includit parentheſi, unde patet eum erraſſe in ſcopo & vera intelligentia. Verte, *accedentem video, prout in profundo videatur, varium colore.* Sedere enim fingitur in muris arcis, unde deſpiciens ait, quantum ex diſtantia iſtius altitudinis iudicare poſſet, ſe videre aliquem varium. Res ipſa docet. GRON. Solanus verſionem priſtinam ſic correxerat: *Et quantum in profundo cernere eſt*, non inepte. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Ἡ ψῆττα) Ὀψὸν legebatur, & quidem aſpirata prima: id autem noſter delevit, & ψῆττα repoſuit, non addita ratione; credo tamen eum in Cod. ſic reperiſſe; ſed poſſet utrumque adeſſe, & ὀψὸν, *opſonium*, quod κατ' ἐξοχὴν de piſcibus accipitur, pro ſynonymo τοῦ ἰχθύδιον haberi. REITZ.

ibid. col. 2. *l.* 1. Βούγλωσσον. κακῶς) Βάγλωσσον & καλῶς editum erat, pluribuſque vitiis typotheticis ſcatebat hoc & praecedentia ſcholia. Sed ad κακῶς & verba ſeqq. Solanus notavit: *quid hoc ſit, neſcire me, lubens agnoſco.* In Exc. G. lacuna

eſt in hunc modum: *καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐστὶ ταῦτα*. C. *Κακῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐ. τ.* REITZ.

Pag. 169. *l.* 8. Ἀλλ' ἠνὶδοὺ) Ex Schol. & *Fl.* repoſuimus pro vulg. *ἀλλ' ἰδοὺ*, quod etiam in P. eſt. Vid. init. Γυμν. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀκανθώδεις) Stoicorum ſeveritatem & ſpinoſas ſubtilitates Logicas carpit: quod autem multos huius generis eſſe ait, non dubium eſt, quin propter M. Aurelium imperatorem Stoicum & ipſum plures huic familiae, quam ceteris, nomen darent. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐχίνων) Gloſſ. in marg. Pariſ. *Echinus. Latine Erinaceus, ſpinis aculeatis.* REITZ.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Ἠθικὸν) Sic reſtituit Solan. ex Cod. V. cum editum eſſet Ἀττικὸν, & pro *ἐκτέθλιπται* legebatur *ἐκτέθαλπται*· cum tamen in V. eſſet *ἐκτέθλαπται*, quo ipſo errore confirmatur ſcriptura C. *ἐκτέθλιπται*, quam dedimus; nam vel ſupra etiam pro *βούγλωσσον*, erat editum *βάγλωσσον*. REITZ.

Pag. 170. *l.* 1. Ὦ Πόσειδον) Auctior voce una Angl. Cod. *ταχεῖαν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν*. BOURD.

ead. l. 4. Περιεπάρη) Sic in Gallo c. 2, *εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα, καὶ ἕφθα καὶ πεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς*. Sic & Ζεῦξ. c. 10 bis. SOLAN.

ead. l. 15. Οὕτω) Suſpecta mihi vox, pro qua lego *ἴτω*. In Fl. eſt *οὗτος*. SOLAN. Mſ. Reg. 2954 *οὗτος δὲ καὶ αὐτός*.

Pag. 171. *l.* 6. Ὑπερήμεροι) Supra *μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι ἥκομεν ἐπ' αὐτόν*. BROD.

ead. l. 10. ΠΑΡΡ.) Immo ΕΛ. Huic enim optime convenire haec verba viſa ſunt, quae minus apte in impr. Parrheſiadae tribuuntur. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐδὲν) ΕΛ. *οὐδέν*. Sic lego; neque enim haec Luciano conveniunt, ſed huic optime. SOLAN. Ante *οὐδὲν* perſonam ΕΛ. inſerit Solanus, non male; ſed quia ex nulla ed. nec Mſ. profert, non addimus, etiamſi in notis ita citat illud ΕΛ. ac ſi re vera in textu poſitum legeretur. REITZ.

ead. l. 16. Καυστηρίων) Utitur & Orig. c. Celſum V, 273, 2. Neſcio tamen, an non rectius legeretur *καυτηρίων*, ut ſupra c. 46, & infra Ἀπ. μισθ. c. 2. Quod & Vorſtio placuiſſe video. Sed credo potius ſcriptum fuiſſe *καυστήρων*, quae vox etiam apud Origenem reperitur c. Celſ. 211. SOLAN. Coniectura Vorſtii nititur exemplo Ἀναβ. c. 46 med. Et Ἀπ. μισθ. c. 2 f. Sed coniectura Solani melior, & propius ad literarum ductum accedens. REITZ. Leg. *καυτηρίων*. Sic Mſſ. Regg. & ita ſupra cap. 46, *ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτῆρος*. Ceterum in Mſ. Reg.

2954 ad h. v. ſequens legitur Scholium: κεκαυτηριασμένος, ὁ μὴ ἔχων ὑγιῆ τὴν συνείδησιν. *B. de Ball.*

in Schol. col. 2. *l.* 2. Φιλόχορος) Legendum Φιλόχορος, cuius nomen ſupra p. 9 occurrit. Scripſit περὶ Ἀττίδος. vid. Voſſ. Hiſt. Graecos, & Suidam in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur. CLER. C. habent φιλόχορος. SOLAN.

ibid. Δ′) In priori edit. horum Scholior. legebatur λ′. Sed in Exc. G. eſt δ′. SOLAN. In priore ed. Scholiorum p. 16 ad pr. Ἀναβ. legebantur tria ſcholia, quae ad totum hunc dial. ſive diſſertationem non pertinebant; ſed ad Ἐπὶ Μισθ. quod perveſtigatione diuturna detexi, eoque, quo ſpectabant, retuli, quodque ideo hic moneo, ne quid omiſſum credas. REITZ.

IN CATAPLUM.

Pag. 172. *l.* 1. ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ) De huius vocis ſignificatione & uſu fuſe & erudite, ut ſolet, Spanh. p. 615. Latine etiam uſurpant Cicero & alii a viro illuſtr. laudati. SOLAN.

ibid. Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ) Inſcriptio Scholiaſt. impr. Καὶ τύραννος. Ex ipſo Cod. an ex arbitrio editoris, neſcio. Edd. Luciani ἢ conſtanter ſervant. REITZ.

ead. l. 2. Εἶεν) Εἶεν per ἄγε hic exponit Scholiaſtes, nec male. Verum orationem tamen a ſuperioribus pendentem notat, indicatque (quod in dialogis ad τὸ πιθανὸν pertinet) praeceſſiſſe iam ſermones alios, quibus hoc ipſum εἶεν finem imponit, atque ad alia tranſit. Egregie hoc illuſtrant loci duo Platonis, alter de rep. I, p. 419 E. Ἐγὼ δέ σοι ὥσπερ παῖς (vid. leg. ταῖς) γραυσὶ τοὺς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἐρῶ, καὶ κατανεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι. Alter Phaedro extremo pag. 420 A. Εἶεν, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων, τί χρὴ ποιεῖν; ubi etiam per *age* licet interpretari. GESN.

ead. l. 3. Πρὸς ἀναγωγὴν) Ἀνάπλουν. BOURD.

ead. l. 4. Ἄντλος) Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ· ſic & Grammatici. BOURD.

ead. l. 5. Παρακέκρ.) Dictio Atticorum propria, οὕτω γράφουσιν τὸ ἴδιον τὴν ὀθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. BOURD. Παρακεκρ. edd. omnes, excepta *I.* Sic etiam Mſ. Ox. Sed quid ſit, nemo, credo, expediet. Vide ad quas anguſtias redactus Scholiaſtes, ut ſenſus plures colligat. Ed. *I.* παρακκέρουσται. Quomodocunque legas, vox nautica ſit, oportet, a κέρας compoſita, quod antennam notat, atque adeo de aptando velo intelligenda eſt. Credo ſcriptum fuiſſe παρακέρουσται, ſimplici κ. SOLAN.

ead. l. 6. Τετρόπωται) *Loro ad ſcalmum alligata eſt.* BROD.

Ἐν τῷ τροπωτηρίῳ ἐμβάλλεται. Eſt autem τροπωτὴρ λῶρος εἰς ὃν τὴν κώπην ἐμβάλλουσιν· tangit Heſych. verb. τροπώσασθαι. BOURD.

ibid. Ὅσον ἐπ᾽ ἐμοὶ) *Quod ad me attinet.* BROD.

in Schol. col. 1. *l.* 13. Βραύρωνα) Βράβρωνα legebatur, & mox iterum Βραβρωνίοις. Sed recte correxit Solanus; vid. Strab. IX, p. 611, vel 399, & quae mox notamus. REITZ.

ibid. l. 14. Ἀρκτεύονται) Quaenam vox ſub hac lateat, neſcio, ſed ad παρθένους eam referri decet, forſan ἱερατεύουσαι. SOLAN. Ἀρκτεύειν idem eſſe, quod δεκατεύειν, docet Heſych. Nam ἀρκτεῦσαι dicebantur virgines ante nuptias ſacra facientes Dianae *Brauroniae*, & quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero δεκατεύειν dictum; ab ἄρκτος *urſa* autem ἀρκτεύειν, quod urſam quandam manſuefactam ſagittis confoderint fratres virginis cuiuſdam; quia illa virginem cum ea ludentem interfecerat &c. Vid. Suidam v. ἄρκτος, ubi ait: Ἐν βραυρωνίοις ἀρκτευούμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἐτέλουν — ac deinde: Καὶ ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκτεύσειε τῇ θεῷ. Ἀρκτεῦσαι. Λυσίας τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκτεύειν ἔλεγον. καὶ γὰρ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι καλοῦνται. Et licet Didymus Grammaticus teſtetur, Lyſiam in oratione de Phrynichi filia, τὸ δεκατεῦσαι dixiſſe quidem ἀρκτεῦσαι; ſed δεκατεῦσαι proprie dici καθιεροῦν, quandoquidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Diis conſecrare; tamen Harpocration v. Δεκατεύειν arbitratur id inde dictum ab oratore, quod virgines decennes ſacra faciebant. Conf. eund. Harp. v. Ἀρκτεῦσαι, idem quod ſupra poſuimus, confirmantem, nimirum, in urſae occiſae memoriam virgines ante nuptias conſecrare, vocari ἀρκτεῦσαι. Et puellas conſecratas ἀρκτευομένας & ἄρκτους dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus Coislinianum, (vid. Montfaucon Bibl. Coislin. p. 607.) Niſi quod clarius indicet, ἀρκτεῦσαι inde dictum, quod oraculum iuſſerit Dianam placare, & puellam urſae immolare; cui quidam ſatisfecerit capram immolando, quam *filiam* appellarit. Eumque ritum quotannis renovatum. (Tum quoque pro Λυσίας — ἔλεγον, ut vitioſe in Suidae edit. antiqua legitur, recte habet ἔλεγεν.) Ex hoc igitur ritu & ex hiſtoria de Tyrrhenis, qui *Brauronias* has virgines rapuerunt, medicina huic ſcholio petenda. Hiſtoriam autem attingit Plutarch. de virtut. mulierum, p. m. 247 ſcribens: Τυῤῥηνῶν τοίνυν τῶν Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κατασχόντων, ἁρπασάντων δὲ Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυ-

ναῖκας &c. Iterum in Quaeſt. Graec. p. 296: Τυῤῥηνοὺς φασι τοὺς τὰς Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐκ Βραύρωνος ἁρπάσαντας, ὁπηνίκα Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κατῴκουν, εἶτα ἐκπεσόντας, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφικέσθαι, κ. τ. λ. Etſi iam cum Solano apud Scholiaſt. legas ἱερατεύουσαι, nondum ſanatus erit locus, quin faciliore mutatione ἀρκτεῦσαι legamus, ſi hoc aliquid prodeſſe queat. Sed plura videntur omiſſa, quam ut uno verbo mutato ſenſus reſtitui queat; tum & pro τῷ θεῷ legendum τῇ θεῷ, quia ad Dianam pertinet, & ἀρκτεύσεις τῇ θεῷ etiam ap. Suid. eſt. Si iam tamen apud Scholiaſt. legas, ἥρπασαν παρθένους ἀρκτευομένας τῇ θεῷ, ſenſus quidem commodus emerget; ſed & mallem addi ἐν ante Βραυρωνίοις; nam licet ſine praepoſitione aliter conſtruendo alium quoque ſenſum elicere queas, nimirum ut ſit, *abripuere virgines Brauroniis*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. REITZ.

ibid. l. 16. Ἐν) Deleatur praepoſitio. REITZ.

ibid. l. 21. Εἶεν) Ἔστι καὶ ἀντὶ τοῦ &c. legebatur; ſed priora duo expunxit Solanus, ſine dubio ex Coll. Item δὲ & ἀφοριστισὸν legebatur pro δὴ & ἀφοριστικόν. REITZ.

Pag. 173. *l.* 3. Ἀμφὶ βουλυτὸν) Quid ſit βουλυτὸν, ſatis abunde declarant interp. Ariſtophan. ad Veſp. & ad Aves, Suid. Pollux. Emenda in hac voce Heſych. apud quem βουλητὸν τὴν δειλέην ὥραν ἐν ᾗ τὸ ἄροτρον λύεται τῶν βοῶν. ſcrib. βουλυτόν. Euſt. ad illud Il. π, Ημος ἠέλιος μετενείσσετο βουλυτόνδε. Hoc voluit Virg. 2 Ecl. *Aſpice aratra iugo referunt ſuſpenſa iuvenci.* Non quod ibi ſomniavit Servius. BOURD.

ibid. Βουλυτὸν) Ἦν μὲν ἤδη τῆς ἡμέρας ὅτε ἄροτρον βοῦν ἐλευθεροῖ γηπόνος. Heliod. V. *Sol ubi montium — Mutaret umbras, & iuga demeret — Bobus fatigatis.* Hor. III Carm. Od. 6. VORST.

ead. l. 7. Εἴπερ) Sic *Coll.* commodius ſane, ſed tamen nondum agnoſco Luciani manum. SOLAN.

ibid. Τις ἄλλος) Haud facile, quid haec verba ſibi velint, expedies. Moſellanus interpres ad umbras refert. Ego ad veſpillones & eiuſmodi homunculos referri malim, quos veriſimile ſit largiter bibere ſolitos, cum mortuos efferrent: id enim νεκροπομπὸς, quod praeceſſit, ſuadere omnino videtur. Sed ne ſic quidem ſatis concinna videtur oratio. SOLAN.

ead. l. 9. Παλαίει μετὰ τῶν ἐφήβων) Hae omnes artes Mercurii iam enarratae Dial. Deor. & Mort. BOURD.

ead. l. 11. Κλωπεύει) Vid. Spanhem. ad Ariſtophan. Plut. 1141. GESN.

ibid. Ὁ γεννάδας) Ironia. BROD. Reponendum ex omni-

bus editionibus veteribus γεννάδας, quod noviſſimae depravarunt. IENS. Vid. Spanh. l. c. GESN.

ead. l. 13. Ἐξ ἡμισείας) Hoc ſupra docuimus. BROD.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Ὅταν) Ita correxit Solanus, cum ὅτε legeretur, quod eodem tamen rediret; ſed eius in conferendo diligentiam tamen indicat. REITZ.

Pag. 174. *l.* 6. Χοαὶ) Dico ad Heliod. χοαὶ, τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς ἀποθανοῦσι μελίκρατον. BOURD.

ibid. Καὶ πόπανα) Horum uſus maximus in ſacris Dearum, ut patet apud interp. Ariſtoph. Theſm. & Lucian. Necyom. quid ſit autem πόπανον, docent Poll. Heſych. Suid. BOURD.

ead. l. 7. Καὶ ἐναγίσματα) Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς. Interp. Ariſtoph. *piacula*, ἄγος γὰρ μίασμα. Heſych. BOURD.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Βοτάνης) In Exc. G. Ἀσφόδελος τὸ φυτόν. ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ φύεται. SOLAN.

Pag. 175. *l.* 2. Αἰπόλιον) Caprarum gregem, non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, & palatur, aegre autem continetur. GESN.

ead. l. 7. Κεκονιμένον) Conf. ſupra Tim. c. 26. SOLAN.

ead. l. 11. Λειπόνεως) Ὁ μεταλιμπάνων τὴν ναῦν. BOURD.

Pag. 176. *l.* 9. Ὁ τὸ ξύλον) Ἔχων ſubaudio. BROD. Ut inferius p. 225, (ed. Pariſ.) ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον. MARCIL. Vid. ſupra B. πρ. pr. & alibi non ſemel. SOLAN. Sic ὁ τὴν κιθάραν, ſcil. ἔχων, & ſimil. ex Luciano, cui haec ellipſis participii frequens, item ex 2 Cor. VIII, 15, vid. apud L. Bos de ellipſi, p. 55. REITZ.

ead. l. 14. Πρὸς ὀλίγον) Intellige χρόνον. BROD. Ellipſis tam vulgaris & frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Ἀλίβατον) Forſan legendum, ἀλίβαντα ποιηταί τινα εἶναι ποταμόν. SOLAN.

Pag. 177. *l.* 1. Πολλὰ δώσειν) Ut in Dial. Mort. ex Homer. πολλὰ δ' ἐν ἀφειοῦ. BOURD.

ead. l. 2. Ἀνίειν) Ἀνίην. GUYET.

ead. l. 3. Στόμιον) Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere cenſetur. Maleque adeo hic ſitum cis lacum Aeaci portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνατείνας) Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, non eſt *contrahere ſupercilia*, ut interpres habet; hoc enim Graeci dicunt συνάγειν ὀφρῦς, eſtque iratorum, eorumque, qui torvum vident, ut apud Comic. Pluto p. 77, Ὀφρῦς συνῆγον, ἐσκυθρώπαζον δ'

ἅμα. Sed ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, eſt *attollere ſupercilia ad frontem*, ut Cicero loquitur: quod arrogantiae & gravitatis eſt indicium. L. Bos. Vid. Tim. c. 32. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν οὐρανῷ παιδίαι) Hoc ante in Dialogis Deorum innotuit. BROD.

ead. l. 12. Παρ' ἕνα) Confer infra de Salt. c. 12. SOLAN.

Pag. 178. *l.* 4. Κατὰ τὴν ἄγουσαν) Ὁδόν. BROD. Vid. ſi quid opus, Bos de ellipſi p. 180, qui docet, modo τὴν φέρουσαν, omiſſo ὁδὸν, dici, modo τὴν ὁδὸν πρὸς, omiſſo participio. REITZ.

ead. l. 6. Ἐν Ταινάρῳ) *Taenarum* Laconiae promontorium, e quo ad inferos deſcenſus. BROD. Menand. fragm. inc. 270, πύλη τίς ἐστι Ταινάρου πρὸς ἐσχάτοις. SOLAN.

ibid. Παρὰ τοσοῦτον) *Uſque adeo parum abſuit, quin effugiſſet.* BROD.

ead. l. 13. Τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη) *In ſcalis ſedens.* Hunc integrum verſum omiſit interpres, *ſcalam* reddidimus. Eſt enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Myſis teſtatur Heſych.) κλίμαξ νεώς. Falluntur, qui aliter. nam in Gl. Mſ. οὕτω καλεῖται ὁ τῆς νέρθεν τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα, ἢ καλουμένη σκάλα. BOURD.

Pag. 179. *l.* 2. Στοίβαζε) Πύκαζε, περίβαλλε, στέγαζε, σκίαζε, a στίβειν, unde στιπτοὶ, Ariſtoph. Acharn. quae interpretatio huic loco recte convenit. BOURD. Vid. Schol. Cod. Bourd. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀμφακίας) Ἀώρους, μικροὺς, ἀνεψήτους, τὰ τετελευτηκότα νήπια. Hanc vocem interpretatur Mercer. ad Ariſten. BOURD.

ead. l. 9. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα) Vertunt, *cum his indefletos introducamus*. Sed rectius vertas, *poſt hos*, ſic in ſeqq. huius pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις παράγαγε, *ſaucios adducito poſt hos*. Xen. K. Π. II, 11, καὶ τάξας δῆτα ἐπ' αὐτῷ (*poſt eum*) ἄνδρα νεανίαν. L. BOS.

ead. l. 12. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου) Hoc in Aeſchinem tranſegimus. BROD. In bello Peloponneſiaco cum Athenienſes Lacedaemonii ſuperaſſent, Athenis potiti triginta tyrannos ſtatuerunt, quibus tandem depulſis Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολίται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. BOURD. Vid. Scholia, & Ἑρμότ. c. 76. SOLAN.

ead. l. 14. Βεβυσμένοι τὰ ὦτα) Πεφραγμένοι. Sic in Satur. & de Merc. cond. Heliod. lib. 3. BOURD.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Ἀώρους) Addidit hoc Solanus; in impr.

enim omiſſum erat; ſed & ἤτοι addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec ſatis indicaverat quo pertineret. Pro μικροὺς autem Gronov. legere iubet πικρούς· ſed aſſentior Solano, recte ſe habere vulgatam, quam Bourdelotii Codex etiam tuetur; namque apprime huic loco convenit. REITZ.

ibid. l. 11. Ταῦτα) In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legitur pro hac voce τούτων. Et pro ἐνέχρηντο, alibi legitur ἐχρήσαντο. SOLAN.

Pag. 180. *l.* 2. Δυεῖν) Priſcis Atticis. VORST.

ead. l. 3. Πέπειροι) Contra ὀμφακίαι. De quibus dictum antea: ſic poſtea ἀσταφίδες. BOURD.

ibid. Καθ' ὥραν) *Opportune.* BROD.

ead. l. 5. Ἀσταφίδες) Lucilius, *rugoſi paſſique ſenes.* VORST. Alludit ad proverbium ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον, de quo Suid. & Zenob. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν Μηδίᾳ) De ſuae aetatis in Media bellis dixerit hic Lucianus, necne, acutioribus ſtatuendum relinquo. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλ. Θεαγένης) Mirum, ni eundem hic petit, de quo in Περ. multa: certe hoc nomine philoſophum alium novi neminem. SOLAN. Hoc nomine tyrannus Megarenſium commemoratur Thucydidi I, 126, & athleta ap. Pauſan. Eodem iterum nomine ex Athenienſium principibus quidam ap. Thucydid. V, 24. Vid. Duker. ad loc. prius indicatum, qui & Lucian. de conſcrib. hiſt. & Deor. concil. Theagenis mentionem feciſſe monet. Num vero, & qualis philoſophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, niſi tyrannus ipſe philoſophus quoque fuerit. REITZ.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Ἑψημ.) Corruptam vocem ἑψ... cenſeo. SOLAN. Sed ſi Ἡψημένοι vel Ἑψόμενοι legas, tamen ſenſus aliquis ineſt, ut *maturi*, *cocti* intelligantur, vel iuſto tempore conditi. Ἕψημα autem muſtum decoctum, vid. Foeſ. ad Oecon. Hippocr. h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem fert, nec amplius fermentatur. Non tamen affirmaverim id ſatis appoſitum; nec ſolet Schol. ſemper apta loqui. REITZ.

Pag. 181. *l.* 7. Ἐκ δικαστ.) Quid ſit, vid. Schol. Ariſtoph. in Pl. pag. 32. VORST.

ead. l. 8. Τοὺς ἐκ τυμπάνου) Rei cum ad ſupplicium ducerentur, ſolebant geſtare tintinnabula, ne populum inceſtarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. Zon. lib. 2 Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut ap. Plaut. Tru-

cul. Dico hac de re alibi. Sunt tamen, qui τύμπανον hic interpretentur ξύλον ᾧ τοὺς καταδικασθέντας ἐφόνευον. dixi de hoc ſupplicio ad illud Petron. *debeamus tenti perire.* BOURD. Spanh. ad Ariſtoph. Plut. v. 470 oſtendit, tum fuſtium ſupplicium, tum fidicularum cruciatum hac voce notari. Alterum autem ſupplicium, nolim crucem vertere, quae σταυρὸς eſt, & τοῦ T figuram habet. Ἀπὸ τοῦ σκόλοπος acuti notio ſeparari, puto, non poteſt. GESN.

ibid. Τυμπάνου) Fuſtuario mulctatos. Τύμπανα γὰρ ξύλα οἷς τύπτονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. VORST.

ead. l. 16. Κυνίσκος) Ad h. v. Mſ. Reg. 2954 hoc exhibet Scholion: Τὸν Κυνίσκον ὃν κυνικὸν φιλόσοφον καλεῖ διὰ τὸ τοὺς κυνικοὺς φιλοσόφους ἐλεγκτικοὺς εἶναι, καὶ ὡς κύνας τοὺς παρόντας ὑλακτεῖν.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Ὧ) Ἐν ᾧ erat in V. quod cum abeſſe ex C. Bourdel. viderem, eliminavi. SOLAN. Commodius quidem abeſt praepoſitio; non tamen ita neceſſario eliminanda, ut alibi oſtendemus. Vid. etiam not. Hemſterh. ad Dial. Mort. XXIII f. (pag. huius ed. 522 ſq. Vol. II.) REITZ.

Pag. 182. *l.* 1. Ἑκάτης τὸ δεῖπνον) Vid. Dial. mort. I. SOLAN.

ead. l. 2. Σηπύαν ὠμὴν) Quo mortis genere fama eſt Diogenem ab humanis exceſſiſſe. BROD. De hac hiſtoria ſupra dictum eſt ad B. πρ. c. 10; ubi recte omnes σηπίαν, quod & hic ſecuti Mſſ. Ox. & P. & *B.* 2. reſtituimus, cum in reliquis legeretur σηπύαν. SOLAN. Imitatus igitur eſt magiſtrum ſuum: iam alluſerat in Vitarum auctione. GESN.

ead. l. 6. Ἐλθεῖν) Sic & *venire* pro mori, ſive ad inferos venire, Propert. I, 14, 14. REITZ.

ead. l. 8. Ἰατρὸν — τῶν ἁμαρτημάτων) Sic ἰᾶσθαι pro *liberare, ſanare ab errore,* Noſter infr. in Gallo, c. 28, Ἐγώ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε. Et Fugit. c. 5, Ἣν μόνην ἰάσασθαι ἂν τὰ γιγνόμενα οἶμαι. REITZ.

ead. l. 9. Ἁμαρτημάτων) Anglic. πραγμάτων. minus recte. BOURD. Ἁμαρτημάτων Ox. Cod. & edd. omnes, pro quo in A. P. & L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico, idem apud Diogenem Laërt. de Menedemo etiam Cynico p. 162 E. praedicatur, qui Furiae habitu obambulans aiebat ſe peccatorum ſpectatorem ex inferis advenire: ἐριννύος ἀναλαβὼν σχῆμα περιῄει, λέγων ἐπίσκοπος ἀφῖχθαι ἐξ ᾅδου τῶν ἁμαρτανομένων, ὅπως πάλιν κατιὼν ταῦτα ἀπαγγέλοι τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν. SOLAN.

ead. l. 13. Μεγαπένθης) De hoc Megapenthe tyranno nihil

me unquam legiſſe memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit, *ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λύδοις ἐπιθῶ τοὺς φόρους*, videtur fuiſſe tyrannus cuiuſdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. PALM.

Pag. 183. *l.* 1. Αὐτόμολος) *Ultro, ſponte, a nemine arceſſitus.* BROD. Mſ. Reg. 3011 *αὐτόματος*, probante B. de Ball.

ead. l. 5. Ἡμιτελὴς ὁ δόμος) Haec ad Homericum Proteſilaum videntur ſpectare. BROD. Iam hac de re diximus in Dial. Mort. Val. Flacc. lib. 6: *Coniux miſeranda Caïco Linquitur & primo domus imperfecta cubili.* Sic poſtea *ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος.* BOURD. Vid. ſupra Dial. Mort. XIX pr. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπισκήψω) Hic, non ut in Nigrin. cap. 17, Tim. cap. 18, & in Dial. Diog. & Alex. ſive Δ. XIII, & apud Ael. Var. H. XII, 49, *mandare* eſt, ſed *indicare*; quod omnino obſervandum, vix enim eo ſenſu alibi reperias. Vid. Thucydid. II, 73. SOLAN.

ead. l. 11. Ἄραρεν) *Placet. Sic viſum eſt.* Aeſchyl. in Prometh. Ἄραρεν, ἦ δὲ γ' ὠλένη δυσέκλυτος. BROD. Sic paſſim antea *κέκριται, ἔδοξεν.* BOURD. Heſych. Ἄραρεν, ἡρμόσθη, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. GUYET. Vid. ſupra Ἀναβ. c. 3 pr. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Ἡμιτελὴς) Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba *οὐ πολὺν χρόνον.* Sed ex G. mutavit Solanus, quod rurſum non magni momenti, niſi praedicanda eſſet eius induſtria, quae etiam verba *τὸν Ὁμηρικὸν*, magis neceſſaria, & quae in impreſſ. omiſſa erant, addidit ex V. REITZ.

ibid. l. 2. Τὸν Ὁμηρικὸν) Sic C. Sed reſpicit tantum, non ridet; hinc mallem *ἀποσκοπεῖ.* Melius etiam referetur ad *μίαν ἡμέραν.* SOLAN.

Pag. 184. *l.* 2. Τι πρὸς) Sic Ἑρμ. cap. 61. Sic. Dem. 116 C. & 437 B. SOLAN.

ead. l. 10. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος) Ἐξήρκει. MARCIL. Accuſat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caediſque ipſius Cydimachi & liberorum eius. Atqui ſe eorum fuiſſe ait ille dominum. *Itaque*, ſubiicit Clotho, *tempus poſſeſſionis tuae iam exactum eſt.* Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναιότατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν, καὶ τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας; Μεγαπ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. Marcilius p. 429 pro *ἐξήκει* legit *ἐξήρκει.* Quid opus?

Satis utique commode ἐξιέναι dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* & *exiiſſe*, ubi ad finitum terminum venerunt. Livius IV, 30, *Induciaeque inde, non pax facta; quarum & dies exierat, & ante diem rebellaverant.* c. 58, *Tempus induciarum cum Veienti populo exierat.* Sic alibi ſaepiſſime. Scholiaſtes Graecus vulgatam Luciani lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τοῦ, παρῆλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρελθόντος. IENS. Ἐξήκει genuina haud dubie lectio, quam fruſtra vir doctus ſollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex Xen. Plut. Pauſ. & aliis patet. Sic Livius XXX, 24, 25, *dies exierat.* SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Καὶ ἐν τούτοις) Neque haec ſatis intellexiſſe videtur. *Coll.* paulo melius enarrant. SOLAN.

Pag. 185. *l.* 5. Ἀπέφθου) Sic interpretandum aurum ἄπεφθον oſtendunt viri docti ad Polluc. III, 87. GESN.

ead. l. 9. Πέντε μόνας ἡμ.) Sanior haec lectio, quam quae in Angl. Codic. πεντεκαίδεκα. Solebant enim mortui in exorabulis ſuis a Plutone diem poſtulare, & ut plurimum πέντε. Sic in Dial. Mort. BOURD.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Εὐρίζου) Vid. LXX Interpr. & lege ὀβρύζου· cui emendationi etiam aſſentitur Gronov. & *Coll.* G. confirmant.

Pag. 186. *l.* 2. Ἑαυτῷ) Lege ἐμαυτῷ. SOLAN. Mutatione, ut videtur, neceſſaria; ſed quia edd. & Codd. conſentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. REITZ.

ibid. Ἐπιγράψω ὁπόσα) Eadem antea & in Toxar. & in Dipſad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας. BOURD.

ead. l. 6. Ἐγγυητὰς — τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου) H. e. *atqui celeris mei reditus ſponſores vobis dare paratus ſum.* Per figuram ἓν διὰ δυοῖν dictum eſt τοῦ τάχους καὶ τῆς ἐπανόδου. Simili modo Ariſtoph. Plut. p. 37, Δῆλος δ' ἐστὶν — τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει, pro τῇ βαδίσει ταχινῇ. L. BOS.

ead. l. 8. Τὸν ἀγαπητὸν) *Amaſium meum.* BROD. Suadent plura, ἀγαπητὸν hic *unicum filium* intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipſum, quod ἄντανδρον *ſuccedaneum* dare vult, cuius ſuperſtitionis in ſacris libris veſtigia; denique quod ſucceſſor illum interficit, aemulum ſcilicet imperii & paternae necis ultorem metuens. GESN. Ἀγαπητὸν maiuſcula litera non modo expreſſum erat in Pariſina; ſed & ibid. atque in Benedictina Latine redditum *Agapetum*, quaſi nomen proprium viri eſſet: ſed non dubitavimus

id cum Brodaeo in Miſc. L. VIII, c. 12, & cum Geſnero adiective ſcribere. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ βέλτιον) Abeſt illud τὸ in *B.* 2. & *P.* Agnoſcunt reliquae cum Mſ. Ox. Vid. Ῥητ. c. 8, & Συμπ. 23. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνῃρημένος) *De medio ſublatus.* BROD.

in Schol. Αὔτανδρον) Quam incurioſe legerint hi Scholiaſtae, & hic locus documento ſit. SOLAN.

Pag. 187. *l.* 9. Ἐγκαταλεχθήσεται) Scholiaſtes legit ἐγκαταλογήσεται. Eodem recidit utrumque. IENS.

ead. l. 16. Ἕκαστα ἐπαινοῦντες) Ut illud, *laudant convivae:* convivae, ut hic, paraſiti: dixerunt viri clar. ad Perſ. dixi ad illud Petron. *ut foris coenares poëtam laudaſſi.* BOURD.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Ἐγκαταλογήσεται) Immo ἐγκαταλεχθήσεται rectum erat. SOLAN.

ibid. col. 2. *l.* 5. Ἐξωνούμενοι) Ex S. S. petita phraſis: quae huic eſt, *tempori ſervire.* SOLAN.

Pag. 188. *l.* 5. Εἰ οἷόν τε εἶναι) Aeſop. f. 124 f. εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρεὶς κέρδος — τὸ προσδοκώμενον ἐλπίζειν· ubi & εἰ infinitivo iungitur. REITZ.

ead. l. 6. Ὅλως) Illud ὅλος in *Iunt.* vitium typothetarum eſſe, indicat comma, quod poſt ὅλος tamen poſitum erat, in *Hag.* punctum minus poſt ὅλως expreſſum eſt. In *Par.* vero nulla aderat diſtinctio, quam ſi a *Iuntina* ſuſtuleris, habebis quidem lectionem commodam; ſed vulgata tamen eſt melior. REITZ.

ibid. Ὅρκος ἦν ἐγὼ) Iurant Paraſiti per reges ſuos. BOURD.

ead. l. 8. Ἐνεχθὲν) Φέρω. BROD.

Pag. 189. *l.* 1. Ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε) Cum dicere debuiſſet ἐπεὶ ἀπέθανον, εὐθὺς τοῦτο εἴργασται. Ἀττικὸς σχηματισμὸς, Euripidi frequens; quod & notavit Euripidis Schol. BOURD.

ead. l. 4. Γλυκέριον) Notant Grammatici, Atticos ὑποκορίζοντας ſolere nomina ſecundae ſic transformare, ut εὐπραξίαν, εὐφημίαν, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφήμιον, γλυκέριον. BOURD.

ead. l. 5. Κεκοινωνήκει) Vid. ſupra Deor. Dial. I, μηδὲν — κοινωνήσῃς τῇ Νηρεΐδι. SOLAN. Haec autem verba (καὶ πάλαι δὲ, οἶμαι, κεκοινωνήκει) parentheſi incluſit idem in edit. *Iunt.* quod ad ſenſum recte; ſed nolumus editionem hanc nimiis uncis onerare. REITZ.

ead. l. 7. Ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ) Phraſis noſtro familiaris, ut Ienſ. alibi oſtendit. Sic ἀποβλέπειν, & βλέπειν πρός τινα & τι frequens pro oculos convertere in aliquem, vel aliquid, ſupra

c. 11. Vel cupere, exſpectare. Ep. ad Hebr. XI 26, Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν. Plura ſimilia quoque dedit frater Gul. Reitzius in Belg. Graeciſſ. pag. 446. Sed hic tantum eſt *reſpicere.* REITZ.

ead. l. 8. Μιαρὸν) Conf. notam cl. Hemſt. ad Tim. § 53 f. ubi fruſtra μικρὸν pro μιαρὸν, ex ſola *l.* legi voluit Solan. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 22. Ad verbum Γλυκέριον duo erant ſcholia in diverſa loca diſtracta in *V.* quae coniuncta exhibeo. REITZ.

Pag. 190. *l.* 2. Καὶ &c.) Confer infra Μισθ. c. 26. SOLAN.

ead. l. 3. Ὤχετο) *E cubiculo exiit.* BROD.

ead. l. 6. Σιελῳ) At infra Ἀλεξ. c. 21 m. in edd. legitur σιάλῳ. Quare & hic forſan ſic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti eſt. Heſych. Σιαλος, σίελος, ἀφρός. REITZ.

ead. l. 7. Δακρύσασα) Ex variatione lectionis ſuſpicor legendum δακρύουσα, quod utroque altero planius. REITZ.

ead. l. 8. Ὧν εἰ λαβ.) *Scelerum ſuorum poenas ab his exigerem.* aut hoc aut huiuſmodi quidpiam ſubintelligendum eſt. BROD.

in Schol. col. 1. *l.* 4. Πτύελον) Πτ. πταριάμενος C. prave, forſan ſcripſerit πτυσάμενος. SOLAN.

Pag. 191. *l.* 2. Τὸ νῦν δ' ἔχον) *Ut autem res ſeſe nunc habent.* BROD. Legend. videtur, τὸ δὲ νῦν ἔχων μὴ διάτριβε. Nota vis huius participii cum verbo. GESN. Ut Geſn. coniecit, in duobus Mſſ. erat; ἔχον vero conſtans eſt, nec movendum. REITZ.

ead. l. 5. Κἂν δοῦλον) Sic Homericus Achilles Od. Λ. BROD.

ead. l. 7. Τὸ ξύλον) *Quo,* niſi cymbam conſcendas, *vapulabis.* BROD. Conf. ſupra c. 4 pr. & non ſemel alibi. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν δεῖνα) Cynicum deſignare videtur. SOLAN.

ibid. ΧΑΡ. Ἀμέλει) Sic interpungendum duximus. Iudicent alii. Scriptura omnium, quotquot videre licuit, codicum, aliter, nempe, ἀσφαλῶς ἀμέλει. Haec cum ſcripſiſſem, video Vorſtio eadem placuiſſe, qui margini ſui codicis haec adſcripſit: *hic pone novam perſonam.* Et omnino in P. legitur, non quidem ΧΑΡ. uti primo conieceram, ſed ΚΥ. SOLAN. Ἀσφαλῶς. Χάρων. ἀμέλει legendum contendit Solanus, & poſt ἀμέλει duo puncta appoſuerat, ΚΥ. adſcribens. Fruſtra. Nam ἀμέλει adverbialiter hic accipiendum, pro *nimirum*, ut ſeq. c. 14 poſt med. Vel ut cap. 18, ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. Ubi vertitur in Par. *Age, age, ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum.* Non male, quod ad ſenſum, nec tamen praeciſe ad Graeca, quae orationem non diſpeſcunt in duo membra. REITZ.

ead. l. 16. ΚΥ. Εἶτ' οὐ) Verba haec in eJd. *Parcae* tribuuntur. Rationem emendationis noſtrae ex ſequentibus ſumito. In Fl. una exſtat litera Κ. hinc feſtinantium operarum error. Mox iterum ante τοιγαροῦν pro ΚΛΩΘ. repone ΚΥ. SOLAN.

Pag. 192. *l.* 5. Προσεπαττάλευσα) Megapenthes, intentari ſibi ab Cyniſco quopiam videns verbera, dicit ei, οὐκ ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικροῦ δεῖν προσεπαττάλευσα; *Nonne ego te nuper, quod valde libere & aſpere ageres, ac identidem obiurgares, cruci propemodum affixi?* Graecus interpres, Προσεπαττάλευσα] Εἰς πάσσαλον ἔδυσα, ἀντὶ τοῦ ἀνεσταύρωσα. Sic legendum. Perperam in edit. pro primis tertiae dantur perſonae, ἔδυσε pro ἔδυσα &c. IENS.

ead. l. 15. Θαῦμα γοῦν ἔχει με) Hom. Od. Κ, 326. SOLAN.

Pag. 193. *l.* 2. Δωρεὰ) Od. Υ, 389. GESN.

ead. l. 3. Οὖτιν) Vid. Hom. Odyſſ. Ι, 368: Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι, *Neminem*, i. e. Ulyſſem, *ego extremum edam, poſt ſuos ſocios.* Indicat etiam Brod. Miſc. L. VIII, c. 12, hunc verſ. in Odyſſ. I quaerendum. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ διαμέτρου ἡμῶν οἱ βίοι) Eraſmi Chiliades in adagio *Ex diametro oppoſitum.* BROD. Mſ. ἡμῖν. Proverb. τῶν πάνυ διαφερόντων. BOURD.

ead. l. 11. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως) Interpungunt hunc locum Grammatici, & dici volunt οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως. BOURD.

ead. l. 12. Προσέχεται) Forſan Lucian. dederit προσίσχεται, quod hic efficacius videtur, ut apud Ariſtoph. Plut. 1097: Ὥσπερ λεπὰς τῷ μειρακίῳ προσίσχεται, *inſtar oſtreae adoleſcenti affixa eſt.* Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione προσέχεσθαι etiam adhibet idem Veſp. 105. REITZ.

Pag. 194. *l.* 3. Ἀμέλει) Vid. ſupra c. 13 m. hui. Dial. REITZ.

ead. l. 7. Ἀποβλέπειν) Hoc eſt, quod *extrema linea amare* dicit ille Terentianus Phaedria, Eun. IV, 2, 12. GESN.

ead. l. 13. Κάττυμα) Vid. interpretem Ariſtoph. VORST.

Pag. 195. *l.* 4. Ἰσοτιμίαν) Hanc apud inferos aequalem honoris ſedem, ſic alibi vocat in Dial. Mort. & poſtea pag. 231, & paſſim. BOURD.

ead. l. 8. Μηδ' ὑπὸ) Ita recte Mſ. Ox. Impreſſi μηθ' ὑπό. SOLAN. An non cogitavit igitur Solanus, aeque μήτε dici ac μηδέ; Cum vero illud μήθ' ſit a μήτε, recte per θ ſcribebatur, ob ſequentem adſpiratam. Hom. Il. Η, 401, Μήθ' Ἑλένην — & alibi, quod pluribus non probo, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic οὐδὲ & οὔτε, quorum poſterius ſimiliter eodem caſu fit οὐθ'. Theogn. 178, — οὐθ' ἔρξαι δύναται. At

non ignoravit hoc noſter; verum quia bis μηδὲ praeceſſit, etiam tertio loco idem voluit ſubſtituere, quod tamen minus neceſſarium credo, quin hic vel melius μήθ', quoniam id proprie ſignif. *neque*, cum μηδὲ ſit *non vero*, licet etiam ſaepe confundantur, nulla ſenſus differentia. Sic poſt οὐδὲ quoque recte ſequitur οὔτ' apud Noſtrum de Merc. cond. c. 4. Οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν, οὔτε — quamvis frequentius οὔτε — οὔτε repetitum reperias. REITZ.

ead. l. 10. Τοὔμπαλιν) Mſ. ἐς τὸ ἔμπαλιν, τουτέστιν ἐναντία τοῖς γιγνομένοις ἐν τῇ ζωῇ. BOURD.

ead. l. 15. Ἄνω) *Apud ſuperos*. BROD.

Pag. 196. *l.* 2. Πορφύρας ἄνθος) Ἄνθος de re qualibet ridente, ut ἄνθος ὥρας. Sic apud Homer. ἄνθος πυρός· Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἐπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ. A quo Philoſtr. in Scamand. Aeſchyl. Prometh. vincto, τὸ σὸν γὰρ ἄνθος. BOURD.

ead. l. 4. Κλίνας ἀργυρόποδας) Poteſt ſumi ἁπλῶς, ut in Somnio & alibi, poteſt etiam ſignificare λευκόποδας, ut ἀργυρόπεζα, λευκόπους, ut apud Catull. Epithal. Iul. & Manlii: *O cubile quot ô nimis Candido pede lectuli*, τῆς κλίνης ἀργυρόποδος, licet ſciam hunc locum capi de lectulis ἐλεφαντόποσι. BOURD.

ead. l. 6. Ὑπεράνθρωπός τις) Mſ. Regius ὥσπερ ἂν θεῖός τις ἀνήρ. BOURD.

ibid. Τρισόλβιος) Ut in principio Nigrini. BOURD. Vid. ſupra Nigrin. ſub init. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅλῳ τῷ πήχει βασιλικῷ) Tangit hunc locum Th. Marcil. ad Horat. dixit autem βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῳ, ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν τρεῖς δακτύλους. Solet Lucianus tyrannos & ceteros ſuperciliofos, Τιτανῶδες βλέποντας, his verbis attollere. BOURD.

ead. l. 8. Πήχει) Πῆχυς βασιλήϊος Herodoto, qui tribus digitis iuſto cubito maior eſt. VORST.

ibid. Βασιλικῷ) Qui plebeio ſolet eſſe longior. Nos hodie in Gallia quaedam menſurarum genera *regia* nominamus. BROD.

ead. l. 9. Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων) Sic paſſim alibi ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅτι γαυριῶν καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. Sic ſcriptum ad oram Mſ. Regii. BOURD.

in Schol. col. 1. *l.* 4. Ἐμμᾶτ.) Ἠμμάτει editum erat; ſed in V. eſt ἐμᾶτ. i. e. ut ego coniicio, ἐματᾶ. Ex ſagaci tamen coniectura in A. ἠμμάτει editum eſt. SOLAN.

Pag. 197. *l.* 1. Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλ.) Purpuram hiſce omnibus deſcribit. SOLAN.

ibid. Κοχλίδων) *Conchyliorum*, *muricum*. BROD.

ead. l. 3. Γνίφωνα) Confer ſupra Timon. c. ult. & Vit. auct. c. 23, ubi γνύφωνα pro Γνίφωνα male legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῖς δακτύλοις) Qui pecuniam contrectabant. BROD. Non videtur Brodaeus ad ſequentia reſpexiſſe, quae dicunt *digitos* hic ad ſupputationem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie ſecum putare, quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipſos nummos delectationis cauſa contrectare; ſed quia de eo hic nulla mentio, non opus eſt Brodaei interpretatione. Eſt autem antiquus ille mos digitis & articulis computandi, ſatis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud Iuvenal. Sat. X, 249, — *ſuos iam dextra computat annos*, & Taubman. ad Plaut. Mil. glor. p. 673. REITZ.

ead. l. 11. Μυριάδας) Vid. infra Μισϑ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκλυθησόμενα) Angl. ἐκχυθ... BOURD. Ἐκχυθησομ.) In textum recepimus lectionem codicis Angl. Ox. & P. alia enim illa, quae in vulgatis eſt, ἐκλυθήσο... non placet. V. Τιμ. c. 14, ubi eadem phraſi utitur. SOLAN. Lubens auſcultavi Solano, vulgatam ἐκλυθησόμενα in ἐκχυθησόμενα mutanti. Sed pro c. 14 Luciani, quod citat, vid. c. 23 Tim. f. Nam alia facta eſt diviſio, atque ille inſtituerat. Poſt haec autem nos eandem capitum diſtributionem ſervavimus, quam ille in Iuntina deſignaverat. REITZ.

Pag. 198. *l.* 1. Ἀνιμήσηται) Mſ. ἀνασπάσῃ. BOURD.

ead. l. 9. Μὴ ἀπαγορεύσας) Mſ. ἀτονήσας. Lucianea prorſus dictio. BOURD.

ead. l. 14. Προκαταχθ.) Diu me vox haec torſit. Video tandem, quid ſignificet. Κατάγομαι eſt *diverſari*, *hoſpitio excipi*. uterque interpres aliter & intellexit & vertit. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ) Mirum, Bourdelotium non recepiſſe Mſ. Anglicani ſcripturam, qui vere cum meis excerptis ſcribit, *καὶ σὺ Ἑρμῆ συνανάσπασον*, *& tu ſimul extrahe*, quamvis vulgata non ſit exſibilanda. GRAEV.

ibid. Συνάρπασον) Angl. συνανάσπασον. BOURD. Συνανάσπασον A. G. P. & L. Συνάρπασον in Mſ. O. & edd. Vid. Δ. φων. c. 4, Ἰστ. β, c. 6, & Ὀν. c. 4 bis. SOLAN.

Pag. 199. *l.* 6. Τὰς ἀληθείας) Sic omnes habent; quod ideo obſervatum volui, ne mihi imputaretur. SOLAN. Mirum videbatur noſtro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philoſophicum eſt, & deinde ipſe alibi recte adſcripſit, ſic etiam uti Arrianum ad Epict. I, c. 4, p. 22 A. ὁ προκόπτων ταῖς ἀλη-

θείαις· & c. 6, ταῖς ἀληθείαις πατήρ. pag. 31. Haec ille. Sed in ipſo Epict. Sent. 128 ſ. ult. f. legitur, καὶ ταῖς ἀληθείαις πατρός. Verum hoc aliud quid eſt; nam ſignif. *revera patris.* Interim pluralis tamen eſt, veluti & ap. Ioſeph. in vit. T. 2, p. 36 f. εἰκάσας, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν. REITZ.

ead. l. 10. Πρόσκωπος) Ἐπὶ τῆς κώπης καθήμενος· varia eſt κώπης acceptio, quam vide apud Grammat. BOURD.

Pag. 200. *l.* 1. Κέλευσμα) Sic κέλευσμα & σάλπιγξ iunguntur in I ep. ad Theſſ. c. IV, 16, ubi vid. Elſn. κελεύειν autem & κέλευσμα non ſemper eſſe *iuſſum* pro imperio, ſed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. & Waſſ. ad Thucyd. I, c. 42. Et ipſum Thuc. II, c. 92 pr. nempe quia priſcam vim verbi κέλομαι, *hortor,* ſaepe retinet. REITZ.

ead. l. 6. ΑΛΛΟΣ) Sic dilucidius multo cum *S.* edendum curavimus. Reliquae enim edd. vacuo tantum interpoſito ſpatio eiulatus hoſce diſtinxerant. SOLAN. Non dubitavi perſonam ἄλλος hic & quater in ſeqq. reſtituere, quae in *Benedict.* additur, in reliquis omiſſa erat; in *Iunt.* quidem & *Hag.* intervallo ſatis magno relicto, ita ut verbum excidiſſe, ſatis conſtaret; in *Par.* vero ſpatio vacuo nullo, ſed ipſa eius Latina verſione, τὸ *ALIUS* tamen bis exprimente. REITZ.

ead. l. 16. Πρὸς τὸ ἔθος) Angl. ὡς τὸ ἔθος. BOURD.

Pag. 201. *l.* 12. Ἢ καθ' ὕδατος) Dictio, φασὶν, quae ſequitur, proverbium notat, de quo interpr. Catull. BOURD.

ead. l. 16. Τήμερον) Praetuli, ut magis Atticum. Vid. Ariſtoph. Plut. v. 232 & 433. Et Noſtrum ſupra Rev. c. 11, & alibi. REITZ.

Pag. 202. *l.* 3. Ἐγὼ δὲ αὐτὴ) Alii Codices αὖτι. BROD.

ead. l. 4. Ἰνδοπάτην καὶ Ἡραμίθρην τοὺς Σύρας) Sic edidit Benedictus, & vertit *Syrae filios.* Sed in Bourdelotiana eſt τοὺς Σῆρας, & Moſellanus conducere ſibi putavit, ſi in verſione omitteret. GRON. Ficta, ut videtur, nomina. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ καλὸς Μέγιλλος) Confer ſupra Dial. Mort. I, § 3. SOLAN.

ead. l. 10. Φρύνης Συμμίχη) *Phryne, Symmiche,* Graeca ſcorta fuerunt. BROD. De priori vid. Athen. L. XIII. Et Quintil. L. 2, 15: *Et Phrynem non Hyperidis actione, quamquam admirabili, ſed aſpectu corporis, quod illa ſpecioſiſſimum alioqui diducta nudaverat tunica, putant periculo liberatam.* De poſteriore vid. Lucianum ipſum in Ἑτ. δ. IV. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Τοὺς Σῆρας) Locus occurrit p. 438, (ed. Graev.) ubi iuxta Benedicti editionem Σύρας legitur, cum in

Bourdelotiana legatur Σῆρας, quae lectio confirmatur a Scholiaſta. CLER.

ibid. l. 8. Τὴν μέταξιν) Τὸν μέταξιν. Exc. G. Τὴν μέταξαν. C. Abſurde autem hic ad vermes reſpici vult Scholiaſta. SOLAN.

Pag. 203. *l.* 7. Τὰ Ἐλευσίνια) Cereris ſacra. BROD. Ἑορτὴ apud Athenienſes ἡ ἐπιτελουμένη Δημητρὶ καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγένοντο ἀνόητά τινα μυστήρια. De Eleuſiniis, Scalig. ad lib. 4 Tibulli, & copioſe dico alibi. BOURD.

Pag. 204. *l.* 7. Παρὰ τὸν βίον) Sic omnino legendum, non περί. In Ox. παρὶ mendoſe. In impreſſis περί. SOLAN. Omnes edd. hic habebant περὶ τὸν βίον, ſed hic magis neceſſaria mutatio τοῦ περὶ in παρὰ, licet minori Codd. numero fulta, quam ſupra Reviv. c. 25 pr. quia ibi exponi poſſet, *circa*, hic minus commode; cum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgatam retinere non potui: licet, παρὰ utroque loco Lucianum dediſſe, mihi perſuadeam. Haec enim praepoſitio per compendium ſcribi ſolita ſaepe confunditur in Mſſ. & edd. antiqq. Sed παρὰ verum eſſe, nemo dubitaverit. Noſter hoc Dial. Catapl. c. 9 iterum habet παρὰ τὸν βίον, & non ſemel alibi. Ael. V. H. IV, 1, παρὰ πάντα τὸν ἑαυτῶν βίον. Idem XI, 9 pr. Conf. Periz. ad Ael. XIV, 10, qui παρὰ τὴν στρατηγίαν edidit, quia uſitatius, cum Codd. inter παρὰ & περὶ variarent. Conf. mox c. 24 huius Dial. Lucian. ubi recte rurſus παρὰ τὸν βίον conſtanter & recte legitur, & ſaepe alibi, cumque ibi de eadem re ſermo ſit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum Solano eiicere. REITZ.

Pag. 205. *l.* 2. Ἀπὸ τῶν στιγμάτων) Hoc ex Platone in Gorgia ante diſſeruimus. BROD.

ead. l. 6. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς) Eorum animis, qui magnis ſe facinoribus, dum vitam agerent, obſtrinxerunt, maculas inuſtas eſſe docet, Platonem ridens, qui ſic in Gorgia loquitur: Ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὁποτοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατεῖδεν οὐδὲν ὑγιὲς ὂν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ διαμαστιγωμένην καὶ οὐλῶν μεστὴν ὑπὸ ἐπιορκιῶν καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2 in Ruf. Claudian. *Quid demens manifeſta negas? En pectus inuſtae Deformant maculae.* COGN. Plura ſimilia ex Theophyl. Philoſtr. & Plutarcho affert Elſner. ad I Timoth. IV, 2, p. 298. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile aſſentior: num vero verba Apoſtoli κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda ſint, quod multas peccatorum *notas* ac *ſtigmata* in conſcientia gerant, nondum inde conſtare putem. Verum cum duplex cauteriorum uſus ſit, nempe ad characterem ſive notam

imprimendam, & ad ſenſum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, ſenſus videtur efficacior, ſi verba N. T. ex poſteriore illo ſignificatu expoſueris; non enim ſemper ex auctoribus profanis illuſtrari poſſunt S. literae. Maxime cum & nexus epiſtolae, & loca parallela biblica ſuadeant, de obduratione, & quaſi calli obductione quadam ſermonem eſſe. Sed ſapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἑλληνίζειν volumus, *στίγμα* eſt tantum quaſi punctum inuſtum, adeoque levius, quam *καῦμα* & *καυτηριάζω*, quod totum locum cicatrice ſ. eſchara obducere ſignificat. REITZ.

ead. l. 11. Στιγμάτων) Lege Plut. π. τῶν βρ. τιμ. 1002, ubi propemodum ſimilia invenies, & de vario macularum genere plura; & Platonem in Gorgia 313 C. D. & 312 G. vid. Brod. Th. Crit. P. 2, 457. SOLAN.

Pag. 206. *l.* 4. Κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς) Ὄνειδος. Sic recte hanc vocem ad mentem Luciani interpretatur Heſych. qui hac in voce conſulend. Interpr. Ariſtoph. Suid. alia eſt κηλίδων acceptio alibi apud Lucian. BOURD.

ead. l. 5. Ἀγαθῷ) Aliquid de verbis Cynici excidiſſe videtur. Scio equidem, poſſe *bonum* hocce remedium de philoſophia intelligi, ſed vaga nimis illa notio. Adde, quod pro οὗτος legendum ὦ οὗτος neceſſario eſt. SOLAN.

ead. l. 6. Ἄπιθι &c.) Rhadamanthus Cyniſco: Ἄπιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. κατηγορήσας γε πρότερον οὗ φὴς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava diſtinctio hunc locum occupavit. Tu ſic diſtingue: Ἄπιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γε πρότερον οὗ φὴς τυράννου. ἄλλους προσκάλει. Illa enim κατηγορήσας γε &c. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cyniſco, ſed Mercurio, cuius officium erat ἄλλους προσκαλεῖν· ut paulo ante Rhadamanthus, σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει, & poſtea iterum ad Mercurium, τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. Hic autem Micyllus non exſpectavit Mercurii vocationem, ſed eam praevenit, & ultro ſe offert. L. BOS.

Pag. 207. *l.* 3. Ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα) *Collo innixa.* Heliod. lib. 8. BOURD.

ead. l. 8. Κἀκ τοῦ λ.) V. Duker. ad Thucyd. V, 61. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκρίτους μὲν) Has omnes tyrannorum artes alibi fuſe exſequor. BOURD.

Pag. 208. *l.* 3. Ἐμπαροινῶν) V. ſupr. Deor. D. V, m. SOLAN.

ead. l. 4. Φρυάγματος) Φρύαγμα equorum eſt ſonitus nari-

bus excuſſus, irae & ferociae nuntius, quem *fremitum* Latini dicunt: ſed non ita commode ad ſuperbiam referunt, ut φρύαγμα Graeci, aut noſtri ſuum *ſchnarchen*, *anſchnarchen;* quod itidem ut Graecum ὠνοματοποιημένον eſt. GESN.

ead. l. 6. Ἀσκαρδαμυκτὶ) Ἄνευ τοῦ καμμύειν. Sic Grammatici. dixi antea. BOURD.

Pag. 209. *l.* 2. Τοῖς δρ.) *Quae a tyranno perpetrabantur.* BROD.

ead. l. 11. Τὸν λύχνον καὶ τὴν κλίνην) Ut antea Necyom. c. 12 induxit τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων, accuſantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, ſic nunc lucernam & lectum teſtes citat, alludens ad Graecos philoſophos, καὶ ἐπίτηδες ἐμπαίζει τὸν λύχνον καὶ τὴν κλίνην μαρτυροῦντας παραγαγὼν, ſiquidem philoſophis iſtis καὶ τὰ φυτὰ erant etiam ἔμψυχα. BOURD.

Pag. 210. *l.* 7. Ἤδη μαρτύρει) Poſt vocabulum hoc Λυχ. ſcribendum eſt. BROD.

ead. l. 9. Μεθ' ἡμέραν) Sic Ariſtoph. Plut. 931, Οἴμοι, τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπερπεπαικότα) Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem ſignificat. Ὑπερπεπαι... autem praeter Scholiaſt. etiam legit Steph. in Theſ. qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. REITZ.

ead. l. 14. Τοῖς δρωμ.) *Quae a tyranno perpetrabantur.* BROD.

ead. l. 16. Ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα) Vid. ſi lubet, ſimilia exempla afferentem Elſner. ad 1 Tim. IV, 2, p. 299 m. REITZ.

Pag. 211. *l.* 2. Πελιδνὸς) Πελιδνόν ἐστι τὸ μετέχον τῆς ὠχρότητος καὶ μελανείας οἱονεὶ μολυβδοειδές. Galen. VORST.

ibid. Κατάγραφος) Ex Platone Lucianus, ex Luciano Iulian. Imper. Caeſar. vide Caſaubon. ad Perſ. Dixit idem Lucian. alibi κατὰ νώτου ποικίλος. In re tamen diſſimili in Lexiph. Dialogo. BOURD.

ead. l. 8. Χάριν εἴσομαι) Prorſus ut Belgae & Germani, *dank weten* (non *wyten*, ut vulgo male.) Sic & Aelian. VII, 17, & Ariſtaen. I, ep. 1, quos frater G. O. Reitzius adduxit in Belga Graeciſſ. pag. 460. Recte quidem Scholiaſt. ait, veteres non dixiſſe εὐχαριστῶ, ſi vetuſtiores intelligit; nam poſtea tanto frequentius uſurpatum, inprimis apud Eccleſ. Scriptt. Ita in N. T. & Patrib. non modo, ſed & ap. LXX in lib. Iudith. Sap. & Maccab. Verum tamen ſatis probae notae eſſe verbum, vid. ex Phalarid. & Arrian. Epict. probatum ab rev. Alberti ad 2 Theſſalon. I, 3. REITZ.

ead. l. 14. PAΔ.) Mercurio, ſi quidem adſit, nec poſt traditos mortuos e veſtigio abierit, quid cauſae ſit, ut ſeſe his immiſceat, ego quidem non aſſequor. Cenſeo itaque pro *Mercurio*, cuius nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in verſione ed. *Par.* factum video, quamvis in Graecis illic nihil mutatum ſit. Solan. Reſtitui *Rhadamanthi* perſonam, invitis edd. quae *Mercur.* hic habent; quia ſenſus poſtulat, Rhadamanthum loqui, & in ipſa Latina verſione *Salm.* & *Pariſ.* eius perſona quoque expreſſa erat, licet in Graecis EP. legeretur. Reitz.

in Schol. col. 2. *l.* 4. Εὐχαριστῶ) Veteribus non dictum fuiſſe ait Scholiaſt. Confer notas ad verbum χάριν. Reitz.

Pag. 212. *l.* 4. Οὑτοσὶ) Non ſatis ſanus mihi hic locus videtur. Solan.

ead. l. 5. Κατὰ) Quaeſivit mutationem Solanus, non invenit: forſan quia ante bis, ter, Noſter dixit παρὰ τὸν βίον, & hic ita maluit legi; ſed nihil opus eſſe, cuilibet notum arbitror. Reitz. Mſ. Reg. 3011. παρὰ τὸν β.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 213, *l.* 1. ΜΙΣΘΩ) Librum habes elegantiſſimum, viroque graviſſimo dignum. Acumen & dicendi rationem nec tetricam, nec rurſus fucatam. Inſtitutum ipſum viris doctis ipſis placeat neceſſe eſt, qui famae ſimul & virtuti conſultum volunt; dum a ſervili propemodum ſorte apud Magnates diviteſve, ut virtuti ſibique vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitioſam patientiam ſpectas, ita ſuavitate Luciani abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum iſtorum immunes. Sunt enim & Fenelones inter huius ordinis viros, qui & privatis & principibus educandis de republ. & orbe ipſo bene meriti, & a ſuae aetatis hominibus viri boni merito cenſentur, & a poſteris ſemper maximi fient. Solan.

ead. l. 2. Καὶ τί σοι πρῶτον) Theocr. Idyll. ιζ, Τί πρῶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν. Brod. Hoc initium ſumtum eſt ex Homer. Odyſſ. L. 9, τί πρῶτον, τί δ᾽ ἔπειτα, τί δ᾽ ὕστατον καταλέξω; Cogn. Ex Theocriti Ptolemaeo. Marcil. Hom. Il. E, 703, & Od. I, 14. Solan.

ead. l. 10. Ἐξηγόρ. πρός με) Ex Grammaticorum placitis ſcribendum foret πρὸς μέ. Illi enim encliticam accentum retinere iubent, poſt praepoſitionem. Nolui tamen mutare, quia

non ſolum edd. conſentiunt; ſed & apud alios centies ſic ſcribitur, (forſ. male) ut ap. Ariſtoph. Plut. 1056, Βούλει — πρός με παῖσαι &c. In Epict. Man. c. 1 fin. Relandus tamen recte edi curavit οὐδὲν πρὸς σέ· non modo propter emphaſin, & finem periodi; ſed & in media oratione c. 29 pr. & c. 30, § 14, τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς σὲ τῶν πλησίον. Aeſop. fab. 138, κατά τινα τόπον. Conſtructio autem verborum ἀγορεύω, λέγω, φημὶ & ſimil. cum praepoſ. πρὸς loco dativi, eſt frequentiſſima; maxime duo poſteriora in N. T. Matth. XXII, 70, Marc. XVI, 3, Luc. I, 13 &c. Sed & Epict. Sent. 78. Dion. Hal. ant. VII, 473, ἀπήγγειλε πρὸς τὴν βουλὴν, *nuntiavit ſenatui.* Noſter Phalar. altero, cap. 8, χρὴ γὰρ τἀληθῆ πρός γε ὑμᾶς αὐτοὺς λέγειν. REITZ.

ead. l. 13. Γὰρ) Καὶ lego pro γὰρ, quod in impreſſis & M. eſt. SOLAN.

Pag. 214. *l.* 1. Ηὐφραίνοντο) Sic neceſſario mutandum eſſe exiſtimo, quod in M. & edd. erat εὐφρ. Vid. tamen Grot. Flor. 127 C. Demoſth. p. m. 185 B. συνευφραίνετο τοῖς πολλοῖς. Sed in his omnibus peccari credo. SOLAN.

ibid. Οἵων ἀπηλλάγησαν) Sic ſaepiſſime ſine praepoſit. Ut infra Philopſ. c. 16, ἀπαλλάττειν δεινῶν *liberare a gravibus malis*, & alibi non ſemel. Sic Herodian. L. 2, 1, 17, ἀπαλλάξομαι φόβου. Interdum tamen cum praepoſit. Ut ap. Iſocr. ad Demon. p. 19 B. ed. Wolf. ἐκ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάττου, *a publ. functionibus te libera, diſcede.* Alia ſuper hoc verbo vid. ad c. 23 huius Dial. REITZ.

ead. l. 2. Διὰ πάσης) Τῆς τελετῆς ἐξέρχεσθαι. Proverb. de quo paroem. BOURD.

ead. l. 3. Διεξεληλυθότες) Sic W. & V. recte. In reliquis tantum ἐξεληλυθότες. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς) Quod a naufragis factitari ſolitum dudum probavimus. BROD. Herald. ad Martial. dixi ad Petron. τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι τοιούτῳ ἐκέχρηντο σχήματι πρὸ τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὀλοφυρόμενοι. BOURD. Naufragis radi ſolebat caput, ut non modo ex hoc loco patet, ſed etiam ex Dial. de Sectis cap. 86; ubi Hermotimus, Δοκῶ δέ μοι ἀλόγως ἂν καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι· eamque caeſariem Diis marinis conſecrari moris erat. Auctor in Epigr. de Naufragis: Γλαύκῳ καὶ Νερεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ, Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαμόθρηξι θεοῖς, Σωθεὶς ἐκ Πελάγους Λουκίλλιος, ὧδε κέκαρμαι Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλο

γὰρ οὐδὲν ἔχω. V. etiam Hadr. Iun. de Coma. L. Bos. De raſis naufragorum capitibus vid. viri docti ad Petron. c. 104. GESN.

ead. l. 8. Καὶ ἐκβολὰς) *Mercium, ob vim tempeſtatis in mare iacturas.* BROD.

ead. l. 9. Καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις) *Tranſverſas gubernaculorum fracturas.* BROD.

ead. l. 10. Τοὺς Διοσκούρους) *Caſtorem & Pollucem.* Hoc illuſtrat Plinius. BROD. Hor. I Od. 12. Theocr. Idyl. 22. VORST. Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in Navig. c. 9. Sed ridet iterum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ μηχανῆς θεὸν) Eraſmus in Proverbio, *Deus ex machina.* BROD.

ead. l. 12. Ἐπὶ τῷ καρχησίῳ) Καρχήσιος τὸ ἄκρον τοῦ ἵστου Schol. Mſ. Reg. 3011.

ead. l. 16. Εὐμενείᾳ) Sic recte M. S. & A. Reliquae εὐμενίᾳ. SOLAN.

Pag. 215. *l.* 1. Ἐκεῖνοι μὲν) *Naufragi.* BROD.

ibid. Τὴν παραυτίκα χρείαν) Beza non ſatis accurate in ep. 2 ad Corinth. 4, 17, παραυτίκα ἐλαφρὸν verterat *illico praeteriens;* cum παραυτίκα ſit *in praeſens:* quod ſi probatione indiget, vide ex Demoſth. Xenoph. & Lucian. de non cred. calumn. probatum ab Elſnero ad N. T. l. c. REITZ.

ead. l. 2. Λαμβάνοιεν) *Nummorum aliquid corradant, ſtipem accipiant.* BROD.

ead. l. 4. Τὰς) Deerat in pleriſque hic articulus ante τρικυμίας. Sed quia agnoſcunt M. V. Fl. & *I.* eum addidi. REITZ.

ead. l. 5. Τρικυμίας) Vix aſſequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τρικυμία quaſi tu *triplicem fluctum* dicas, Graecis iam maximus eſt, & quem Latini *decumanum* dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent converſa Latine: niſi forte a *decumano* ad *viceſimanum, triceſimanumque* velis aſcendere. GESN.

ead. l. 9. Ὑπεραντλούμενοι τῇ ἅλμῃ) Ab Eraſmo adoptavit Benedictus, *ſalo perfundebantur,* quod utique non poteſt moleſtiam rei, quae Graecis vocibus enuntiatur, implere. Debuerunt, *vel dum antlia eorum ſalſugine gravabatur.* GRON. Vid. cl. Hemſterh. ad Timon. c. 4. REITZ.

ead. l. 15. Ἑκόντες) Apud Th. Magiſtr. mendoſe deſcriptus eſt hic locus, voce ἑκών. SOLAN.

in Schol. Ἑκόντες) Hoc ſcholion in edit. Graev. male referebatur ad verba Δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλῶν. Sed praeeunte Solano reſtitui ſuo loco. REITZ.

Pag. 216. *l.* 2. Τιμόκλεις) Nomen haud dubie verum, ſed hominis haud aliunde, quam ex noſtro, noti. Timoclis Stoici meminit in Z. Τρ. c. 4 & ſeqq. Sed an idem ſit, addubito, quia hic amicus videri poteſt. Niſi forte poſtea inter eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riſerit, ut illic facit. Forſan etiam tum, cum hunc librum ſcriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio eſſe poteſt, quod uſque adeo cupidum facit eius vitae, quam ut philoſopho, immo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Immo vero, eundem eſſe ſuſpicor, qui Ἑτοιμοκλῆς in Συμπ. c. 21 & ſeqq. audit, quique illic haud amice ſane tractatur. SOLAN.

ead. l. 6. Μισθοφορὰν) Forſan *μισθοφορίαν*. Conf. infra cap. 6. SOLAN.

ibid. Οἷς μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν &c.) Permoleſte ab interpretibus obſcuratur ſententia huius narrationis. Nam Eraſmus, quem ſequitur Bourdelotius, praeterquam quod praepoſitionis huius rationem nullam habeat, tum finem peſſime claudit, ſcribens *id vero non mediocre videri.* Quae quidem alieniſſima ſunt ab illis, quae ibi ſcribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis, verbum ſubſtantivum in illis poſtremis *καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλίγον ἐστὶν*, (ut quidem diſtinguit edit. Salm. & Par. cum Baſ. *καὶ ὧν εὖ πάσχουσι, τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἐστὶν*, omnes ineptiſſime) abſcindi debere ab praecedentibus, & in conſtructione revocandum ad ipſum noſtrum *οἷς*, ut annotavit pater. Videtur ſane id ipſum exprimere Benedictus, *quibus cum eo quod* &c. *peregrinarentur, non parvi eſſet emolumenti mercedem amicitiae & benefactorum iſtorum accipere;* modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & *τὸ eſſet* acceperit pro *liceret.* Sic enim diſtinguenda illa, *προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστίν.* Ut in Mercede cond. *μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβών.* GRON.

ead. l. 10. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Λευκὸν ζεύγος vocat *currum candidis equis tractum.* BROD.

ead. l. 12. Ἐστὶν) Servanda omnino haec vox, & vertenda, *licet.* SOLAN. Immo ſi comma poſt *λαμβάνειν* deleas, & ante *ἐστὶν* reponas, ut facit Solanus. REITZ.

ibid. Ἀτεχνῶς) Sic ſupra Vit. auct. c. 10, *ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί.* Ariſtoph. Plut. 109 & 362. Vid. Scholiaſt. & Spanh. qui docent, qua ratione *ἀντεχνῶς* ſignificet, *vere, omnino. ἀτέχνως* autem, mutato accentu, eſt *ruditer.* Vid. Ammonium de ſim. differ. Poſteriore hoc ſenſu Ael. V. H. X, 10. REITZ.

ibid. Ἄσπορα) Ex Homero Odyſſ. I, Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται Πυροὶ καὶ κριθαί. BROD. Hom. Od. I, 109: Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν, Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται. SOLAN.

Pag. 217. *l.* 2. Μετὰ τῆς καρίδος) *Cum ſquilla*, h. e. *cum eſca.* hoc enim piſce plerique ineſcantur. BROD. Sic in Piſcat. BOURD. *Squillam* τὴν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum *carica ficus*, quae καρὶς eadem Euſtathio, ſub finem Piſcatoris huic rei adhibita ſit; dum de ſquilla, neſcio an praedae nata, conſtet certius, *ficum* interim hamo addidi. GESN.

ead. l. 4. Περιμείναντες ἐξελκομένου) Sic tres editiones, cum tamen Eraſmus interpretetur *adacto*, Benedictus *illecto*. Recte igitur adſcripſit pater ἑσελκομένου. GRON. Et hoc Geſn. vult, recte; ſed ſuſpectam lect. ſervo, quia conſtans. REITZ.

ead. l. 6. Ὁρᾷν) Forſan ὁρῶντες. Sed in libris, quos conſului, nihil hic ſubſidii, nec in edd. SOLAN.

ead. l. 8. Ἄφυκτα) Vid. ſupra Deor. Dial. XVII, § 1. SOLAN.

ibid. Ὡς οὐκ) Expungenda vocula negativa οὐκ. GUYET. Non expungendum οὐκ. Significatur enim: *nos non poſſe effugere*, i. e. *non poſſe cauſam noſtram defendere*; ſive *demonſtrare, nos non peccaſſe*. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ τῶν κύρτων) *Retis ſinuum*, aut *naſſae*. BROD. Κύρτος ἀγγεῖον σχοινῶδες ᾧ οἱ ἁλιεῖς χρῶνται. Heſych. εἶδος δικτύου. Etym. M. Vid. Zoenob. in Paroem. ἔνδον τῶν ἁλιευτικῶν κύρτων. VORST.

ead. l. 11. Μυχοῦ) De poteſtate huius vocis egit Th. Sellius in Obſerv. c. 6. Μυχὸς pro initimo receſſu terrae affert ex Ael. VIII, 2, Heſiod. Θεογ. 119, Sibyll. L. VIII, 360, Pſalm. 72 &c. Item pro thalamo & interiore parte aedium, Hom. Il. P, 36. — μυχῷ θαλάμοιο Muſaeus de amor. Leand. & Her. 263, Ἤγαγε νυμφοκόμοιο μυχοὺς ἐπὶ παρθενιῶνος. Hinc θεοὶ μύχιοι *Penates*. Ael. de anim. X, 34. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ σκόλοπος) *Unci*, *hami*. BROD.

ibid. Καὶ τῆς τριαίνης) *Tridentis*, quo piſces lancinant ac fodiunt piſcatores. BROD.

ead. l. 14. Ἀκμὰς) Libellum de Mercede Conductis, hoc eſt, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel παιδαγωγίας cauſa, vel ut principum illorum virorum familiae, ſolo eruditionis ſuae nomine quoddam quaſi decus afferant, Lucianus ſcripſit, ut patet ex praemiſſis ad amicum ſuum Timoclem, qui iſti vitae generi tradere ſe, dudum in animo haberet, monendum, ut ante, quam ſe in po-

tentioris alicuius familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque iſtiuſmodi vitae ſtatum comitentur; ne forte ſero eum facti, non ſatis ante perpenſi & deliberati, poeniteret; & ne quandoque quereretur, ſibi defuiſſe amici monentis ſalubre conſilium. Vult ergo, ut ipſum illud recte ante, quam eo ſe involvat, extrinſecus diligenter perſpiciat. Καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, pergit iam, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα &c. Hic pro ἀκμὰς Brodaeus Miſcell. IX, c. 13, reponit αἰχμάς. Acute quidem id Brodaeus; ſed longe argutior profecto & venuſtior lectio vulgata. Ἀκμὴ eſt ſubtiliſſimum iſtud & tenuiſſimum, atque adeo acerrime ſecans in quovis ad ſecandum pungendumve apto inſtrumento. Sic acies novaculae dicitur ἀκμὴ ξυροῦ. Homerus Il. Κ, v. 170: Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς Ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι. *Nunc enim omnibus in novaculae ſtat acie Vel valde triſte exitium Achivis, vel vita.* Sic verbum verbo poteſt reddi: ſenſus eſt, ad extremum uſque diſcriminis punctum res ſumma Achivorum venit, utrum triſti exitio ſint perituri, an ſalutem ſervaturi; ſive, Periclitantur nunc Achivi de vita & de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἵστασθαι, videndi paroemiographi. Quantum ad uſum vocis ἀκμὴ, loco huic Homerico convenientiſſimus ille Dionyſii Hal. in extremo lib. III ἀρχαιολ. ubi Accio Navio cotem novacula diſcindente, ἡ δὲ ἀκμὴ τοῦ σιδήρου δι' ὅλου κατελθοῦσα τοῦ λίθου &c. Ergo ἀκμαὶ τῆς τριαίνης, ſicut ἀκμὴ ξυροῦ apud Homerum & Dionyſium Hal. (nam & apud hunc ξυρὸς intelligendus, quae vox quoque praeceſſerat) ſunt acies dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offendat, quod vox ἀκμὴ, alibi paſſim in ſingulari, hic in plurali uſurpatur. At id facere debuit Lucianus; cum tridens habeat tres cuſpides, atque adeo tres diſtinctas ἀκμὰς, ſive acies. Ἀκμαῖς Heſychius quoque exponit ὀξύτησιν. Ceterum ἀκμὴ transfertur ad res qualeſcunque, notatque id, quod in quaque re ſummum & praecipuum ſit. Apud Ariſtophanem in Pluto v. 256: Ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεσθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν· Ἀλλ' ἐστὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ᾗ δεῖ παρόντας ἀμύνειν. *Ite, properate, currite; neque enim iam tempus eſt cunctandi. Verum ipſiſſima iam nata eſt occaſio, qua vos adeſſe oportet.* Sic ἀκμὴ τῆς εὐτυχίας apud Aelian. II Ποικ. c. 10. Ἀκμὴ ſimpliciter quoque de vigore aetatis; vide Aeliani Indicem. Apud Noſtrum quoque in Deor. dialo-

gis ſive Dear. iudic. XX, § 14, de Helena, ἐπειδήπερ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν. Hic ἀκμὴ eſt maturum nubendo tempus, quod & ὥρα γάμου appellatur ab Arriano 4 Exped. apud quem Roxane dicitur ἐν ὥρᾳ γάμου. Iſtiuſmodi nubilis virgo Graecis quoque ἐν ἀκμῇ γάμου γενομένη audit; quemadmodum de Ilia, ſive Rhea loquitur Dion. Hal. lib. I. Eodem ſenſu ſumitur paſſim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, & ad ſummum perductis; non in bonum modo, quod vulgatiſſimum, verum etiam in malum. Samoſatenſis noſter in Timone p. 73, νέος γ' ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Ita & ἀκμάζειν *ad ſummum perveniſſe*. Apud Longum in Paſtoral. p. 3 ed. Franeq. μεσημβρία dicitur ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud Budaeum & H. Stephanum. IENS.

ead. l. 15. Ἦν μὴ πάνυ ὀξέα) Quae nuper retulit omnia: τοῦ ἀγκίστρου τὸ ἀγκύλον, τὴν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, τὰς τῆς τριαίνης αἰχμάς. Sic enim legendum eſt, non ἀκμάς. BROD.

Pag. 218. *l.* 4. Καθάπερ ὁ λάρος) Ex proverb. λάρος χάσκει. BOURD. Vid. Ariſtoph. interprett. VORST. Nimirum Neb. v. 591: Ἢν Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς &c. *Si Cleonem illum Larum ambitus ac furti damnatum capiatis.* Ubi Scholiaſt. Ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος· καὶ ἐν Ἱππεῦσι· Λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν. REITZ.

ead. l. 8. Γραμματιστῶν) Sic iterum uſurpat in Ῥητ. c. 10, ubi patrem Aeſchinis γραμματιστὴν vocat, qui a Suida γραμματοδιδάσκαλος dicitur, & a Demoſthene etiam de Coron. Γραμματιστὴς tamen aliquando apud antiquos eſt *ratiocinator*, Λογιστής· uti videre eſt ex I Polit. Platonis, ubi haec duo ſynonyma facit, ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματιστὴς, i. e. *qui calculis & qui calamo rationem inierunt, uterque errarunt.* Vid. etiam Porphyr. V. P. n. 48. At idem Plato pag. 77 A. B. de Grammatico uſurpat. Hic autem *Grammaticos* intelligi, non *atrienſem*, aut quos nos Magnatum *Secretarios* dicimus, aut *a rationibus*, ſequentia poſtulant, in quibus & Γραμματικοὶ audiunt, & cum Rhetoribus Philoſophiſque inter doctos πεπαιδευμένους ſemper enumerantur. Vid. Xen. Συμπ. p. 516, l. 10. SOLAN.

ead. l. 10. Κοινῶν γὰρ) Ego mutavi, in omnibus enim erat δέ. SOLAN. Δὲ) Mallem & ego γὰρ legere; interim, cum nec Mſ. nec ed. ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia ſenſum tolerabilem habet, ſi ad ſequentia referas; & in argumentationibus δὲ ſaepe valere *atqui*, notum arbitror. Verum

ſi γὰρ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus & ſequentibus ſimul. REITZ.

ibid. Ἐπίπαν) Mſ. ἐπὶ παρόντων. BOURD.

ead. l. 13. Εἰ τῶν ὁμοίων) Ἀτιμιῶν καὶ ὕβρεων. BROD.

Pag. 219. *l.* 3. Ἐπίτιμόν τί ἐστι) Angl. ἐπιτιμῶν τις. BOURD. Ἐπιτίμιον) Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπίτιμον· nam quod Cod. Angl. & P. exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem ſanat. ἐπιτίμιον noſtro familiare eſt; vid. Ὀρχ. c. 4, Τοῖς μὲν τοῦ λωτοῦ γευσαμένοις, καὶ τῶν σειρήνων ἀκούσασιν ὄλεθρος ἦν τῆς δὲ ἐδωδῆς καὶ τῆς ἀκροάσεως τοὐπιτίμιον. Sic in Τοξ. c. 10, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιὰν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτίμιόν ἐστι, & in Διαβ. c. 26, ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποσχών. Denique in Κρον. c. 4. Alibi pro hoc uſurpat εὐθύνην ὑ. εἰκ. c. 28. SOLAN.

ead. l. 7. Μὴ ἀπολειπ. τῶν μισθοδοτῶν) Sic W. L. & V. In reliquis autem μισθοτῶν, quod ferri nequaquam poterat. Si enim μισθοδότης *locator*, μισθωτὸς *mercenarius* eſt. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδὲν οὖν οὔτ' αὐτοὶ — οὔτ' ἐκεῖνοι) Triplicem negationem intenſius negare obſervat Meibomius ad Iusiur. Hippocr. p. 119, ex ipſo iureiurando Hippocratico, οὐ δώσω δὲ οὐδὲ φάρμακον οὐδενὶ θανάσιμον. Ex eodem de Arte: Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀποστερέω μὲν οὐδ' αὐτὸς τὴν τύχην ἔργου οὐδενός. Plura ex Platone ac Demoſthene vid. ibid. Noſter Philopſ. c. ult. οὐδὲν οὐ μὴ ταράξῃ· & adv. Indoct. c. 27 f. μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν. Adde Ariſtoph. Plut. 522, Ἀλλ' οὐδ' ἔσται πρῶτον ἁπάντων οὐδεὶς οὐδ' ἀνδραποδιστής. Ad quem verſum Spanh. duo ſimilia ex eiuſd. Nubibus affert. Sed ſatis frequens eſt apud quoſcunque. Sic eodem Pluto 511, Οὐδὲ τέχνην — οὔτε σοφίαν μελετῴη οὐδείς. Sed ubi oratio eſt bimembris, vix poteſt dici negatio triplex; at in illo Hippocratis rectius triplex vocari poteſt. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς τὴν ἀμίδα ἐνουροῦντες) Ea re ad quod facto eſt opus, utentes. Eſt autem adagium. BROD. Prov. in faſtoſos divites. Dixi ad Petron. BOURD.

Pag. 220. *l.* 6. Προεξετάσας) M. & V. In impreſſis vero παρεξ... prave. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐθελοδουλείας) De qua Herald. ad Mart. BOURD.

ead. l. 10. Ἱκανὸν τοῦτο) Angl. καινόν. BOURD.

ead. l. 15. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ) Theognidis verſus ſunt. BROD.

ibid. Δεδμημένος) *Ab inopia ſuperatus*. BROD.

ead. l. 16. Οὔτε τι) Mutilus hic locus in M. & vulgatis edd. legebatur, & in ea ipſa, qua Scholiaſtes uſus eſt, *Iuntina*,

quod in ſcholio eſt, in textu Lucianeo exhibet; niſi quod ibi οὔτ' ἔτι legebatur pro eo, quod in ipſo Theognide & Scholiaſte legitur οὔτε τι. Citatur etiam a Plut. 37, 2. Sed ut Luciani de Theognide iudicium expendas, totus, qui de paupertate agit, locus adſcribendus eſt. Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα, Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου. Ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον Ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων. Καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν Οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται. Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης Δίζεσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης. Τεθνάναι, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρὶ, Ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ. SOLAN.

ibid. Ἔρξαι) Agere. Δέδεται, vincta eſt. BROD. Licet haec Brodaei praemiſſa ſcholia vix digna eſſent, quae insererentur, tamen addidi, ut pateret, verſum illum in edd. omiſſum ab ipſo quoque in Luciano fuiſſe lectum. REITZ.

Pag. 221. *l.* 2. Ἐξεννηνόχασιν) Ἐκφέρω. BROD.

ead. l. 5. Ὁ καλός που ῥήτωρ ἔφη) Demoſthen. contra Philipp. BOURD. Demoſthen. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. *Brod.* in Miſcell. L. IX, cap. 13, ubi verba Demoſthenis ſubiicit; ſed quia Solanus ea quoque attulit, non bis eadem deſcribam. REITZ.

ead. l. 6. Ῥήτωρ) Scholiaſtes & Bourdelotius male hic nos ad Philipp. Demoſth. amandant. Legitur hic locus in Olynth. III ſub fin. quem, quia brevis eſſe laborans obſcurior Lucianus factus eſt, integrum hic deſcribere non pigebit: Ἴσως ἂν, ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσαισθε ἀγαθὸν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε, ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ οὔτε ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν, οὔτ' ἀποθνήσκειν ἐᾷ. καὶ ταῦτα ἃ νέμεσθε νῦν ὑμεῖς οὔτε τοσαῦτά ἐστιν, ὥστε ὠφέλειαν ἔχειν τινὰ διαρκῆ, οὔτ' ἀπογνόντας ἄλλο τι πράττειν ἐᾷ, ἀλλ' ἔστι ταῦτα τὴν ἑκάστου ῥαθυμίαν ὑμῶν ἐπαυξάνοντα. *Fortaſſis, Athenienſes, fortaſſis perfectum & magnum aliquod bonum conſequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis, quos dant aegrotis medici, comparari poſſunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: ſic & iſta, quae vos nunc percipitis, neque tanta ſunt, ut iuſtam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis deſpectis, ad alia converti patiuntur, ſed alimenta ſunt veſtrûm omnium ſocordiae.* Vid. Schott. Obſ. 158. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Ὡς ὁ καλός που) Miſere habitum hoc Scholium erat in edit. Graev. ſive Clerici, & neſcio quorſum

ex ſua ſede divulſum: relatum enim erat ad Dial. Piſcat. & admodum vitioſe deſcriptum. REITZ.

Pag. 222. *l.* 1. Καὶ ἐς βαθυκήτεα) Aut μεγακήτεα πόντον. Hoc ante oſtenſum eſt. BROD. De hac voce dictum eſt ſupra ad Τιμ. c. 16. Vid. Theogn. 173. SOLAN.

ead. l. 2. Πετρῶν) Mendum huius vocis emaculavimus, quod omnes edd. inſidebat, & ipſum M. codicem, πετρέων. Recte apud Stobaeum legitur Grot. Flor. 387. SOLAN.

ead. l. 10. Μισθοφορὰν) Forſan μισθοφορίαν. Conf. ſupra c. 3. SOLAN. Coniecturam Solani firmat Mſ. Reg. 2956.

ead. l. 11. Εἰ ἐκ τοῦ ῥαστοῦ) *Si e facili, ſi nullo negotio.* BROD. Miſc. L. IX, cap. 13. Ita nempe ſcripſit ῥαστοῦ pro ῥᾷστου, male. REITZ.

ead. l. 12. Μὴ πολλὰ μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσι, περιγίγνεται ἁ. τ. δ.) Hic ordo verborum ex W. & V. eſt. In reliquis a περιγ. ἁ. τ. δ. incipitur, minus commode. SOLAN. Cum W. & V. conſentiunt Mſſ. Regg. 2954 & 2956, teſte cl. B. de Ball. atque ſic omnino videtur legendum.

ead. l. 13. Εὐχῇ γὰρ) In margine Regii Cod. αἱ γὰρ εὐχαὶ ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. Sic apud Lucian. Navig. BOURD. Cl. Hemſterh. orae ed. Graev. alleverat vid. Daviſ. ad Cic. Tuſc. D. pag. 132 ed. 2. p. 149 ed. 3. Is autem & haec Luciani ibid. adducit, aliaque huic non abſimilia, ut Plat. de Rep. V, p. 340 ed. Cantab. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, οὐδὲ ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν. Et VI, p. 44, Οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελώμεθα ὡς ἄλλως ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια λέγοντες. Conf. Noſtrum in Hermot. cap. 71. Vota enim plerumque ad res, quae fieri nequeunt, feruntur. REITZ.

in Schol. Ὡς) Et hoc Scholium falſo ad Piſcat. relatum ſuae ſedi reſtituimus. Lacunam autem Cod. V. poſt εὐχαὶ ex M. ſupplevit Solanus: qui & ita legi obſervat in alio ad idem verbum Scholio p. 24, (ed. Graev.) ubi tamen prave δύνατα pro ἀδύνατα ſcribebatur. REITZ.

Pag. 223. *l.* 1. Ὑγείας) Intactam reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. Ὑγεία ubique ap. Ael. ὑγίεια vero ap. Ariſtot. e. gr. de Somn. & vigil. c. 1. in Categ. Sect. de contrar. p. m. 40 D. &c. Apud LXX quoque ὑγίεια ſemper. REITZ.

ead. l. 6. Ταύτην) Suſpecta mihi haec vox, quam tamen omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. SOLAN.

ead. l. 7. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον) Eraſmus cum Benedicto, *Supereſt iam, ut eam cauſam referamus, quae quidem ut veriſſima eſt, ita ab illis minime*

profertur. At non id vult Lucianus, nec innuit iam ſupereſſe, ut referat eam cauſam; ſed mere concludit, *reliquum igitur* (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) *& veriſſimum quidem, ſed minime ab illis produci ſolitum*. In Apologia pro eo dicit τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν; GRON. Sic Arrianus ad Epict. III, c. 7, p. 260 B. ὑπολείπεται λοιπὸν &c. SOLAN.

ead. l. 11, Εὐδαιμονίσαντας) Antea legebatur εὐδαιμονήσαντας, inepte prorſus. Vid. c. 11. Et Ἐνυπν. c. 7, Δικ. c. 3. Hanc emendationem per ſe liquidam firmat V. 1. De εὐδαιμονέω vid. Γυμν. c. 10. SOLAN.

ead. l. 16. Πολυτελῶν) An πολυτελειῶν; BROD.

Pag. 224. *l.* 1. Ἔντεχνοι καὶ τρίβωνες) Hoc habet ex Ariſtophan. σημαίνει δὲ per dictionem τρίβωνες, τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι. BOURD. MS. Vat. 1 ἄτεχνοι, quod ἄτεκνοι haud dubie eſſe oportuit, ſenſu eodem, quo ſupra ſaepius in Dial. mort. vidimus, ut VI &c. SOLAN. In Dial. mort. VI, ad quem Solanus remittit, § 3, ἄτεκνοι & ἔντεκνοι quidem occurrit; ſed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi varians lectio eſt notata ulla, nec opus eſt: & licet ex Mſ. Vat. ἄτεκνοι, coniicias illum voluiſſe ἄτεχνοι dare, neque tamen hoc quadrat, cum ἔντεχνοι probum ſit, & ſequenti verbo τρίβωνες conveniens, quod *aſſuetum*, *peritum* ſignificat, ut Scholiaſt. innuit. Ariſtoph. quem citat ille, in Nub. 867, 868, pro *aſſueto*, vel *cum moleſtia experto* adhibuit, unde tamen non ſequeretur, id *callidum* ſignificare, ut verſio Pariſina habet; ineſſe tamen eam vim voci, etiam ex compoſito ἐπίτριπτος patet, de quo vid. Spanh. ad Ariſtoph. Plut. 275, Ὡς σεμνὸς ὁ ὑπίτριπτος; *quam ſerio vultu haec dicit veterator*. Ibique ex Soph. Ai. 104, ἐπίτριπτον κίναδος, *callida*, *ſceleſta*, *vulpecula*; eoque putat reſpexiſſe Andociden Orat. I, p. 222, ὦ συκοφάντα καὶ ἐπίτριπτον κίναδος. Girardus Ariſtophanis verba vertit, *comminuendus* & *perdendus*, vel nimis proprie ad verbum τρίβω reſpiciens, vel quia in eodem verſu Ariſtophanis ſequitur de poena, qua dignus eſſet, nimirum, αἱ κνῆμαι δέ σου βοῶσιν Ἰοὺ, Ἰοὺ, τὰς χοίνικας, καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι. Sed alii interprett. rectius ἐπίτριπτος, quaſi multo uſu *tritus*, *callidus*. Si iam *ſceleſtus*, *veterator*, alibi vertere voles, licet. Ita Noſter in Dial. mort. & Iov. tragoed. περίτριμμα δικῶν, *rabula litium*, & Demoſth. de Cor. pag. 160, περίτριμμα ἀγορᾶς, notante ibid. Spanh. Vid. iterum Ariſtoph. Nub. 446, ubi Kuſter. duo alia ex eodem teſtimonia affert. REITZ.

ead. l. 5. Ἐν τῷ τυχεῖν) Haec ſic dixit Heliod. lib. 1, κόρος γὰρ ἔρωτος τῶν ἔργων τὸ τέλος. BOURD.

ead. l. 9. Ἀνέραστος — γένηται) Ita M. & impr. Sed debuit eſſe ἀνέραστοι γένωνται. SOLAN.

ead. l. 11. Πολυτελῶς) Sic neceſſario legendum; quod & Vorſtius vidit, & in ſuo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελῶν. SOLAN.

ibid. Εἶτ' ἔλαθον ἄφνω) Vulgo legitur, εἶτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι· prorſus ita, ac Graevius in notis p. 970 legendum eſſe monuerat, habet ed. Flor. nimirum ἄμφω pro ἄφνω, quod ceteras editiones pervaſit. IENS. Ἄμφω) Ἄφνω editum eſt, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praeſertim cum Latinus interpres veram lectionem in ſuo libro reperiſſe videatur. Nam εἶτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες ἔξωροι γενόμενοι καὶ οὗτος τοῦ ἐρᾷν, κἀκεῖνος τοῦ μεταδιδόναι, legendum εἶτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαντες. Recte Latinus: *donec imprudentes ambo ſenuerint.* GRAEV. Ἄμφω W. L. P. Fl. & *P.* recte Reliquae ἄφνω. SOLAN.

ead. l. 12. Ἔξωροι) Ut paſſim in Dial. Mort. & alibi, contra ἄνθος ὥρος. Lucian. alibi. Dion. in Iulio. BOURD.

ead. l. 14. Πέρα τῆς ἐλπίδος) Viderint alii. Ego legendum cenſeo παρ' ἐλπίδα. SOLAN. Quia conſtans eſt lectio, nihil mutavi; interim Solano aſſentior iubenti παρὰ legi. Nam etſi infra cap. 24 med. recte legatur, πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος, ac perinde ſit, vertaſne ibi, *praeter modum*, an, *ultra modum*, & hic quoque πέρα τῆς ἐλπίδος verti queat, *praeter ſpem;* tamen non idem eſt πέρα quod παρὰ, quin plane diverſus ſit ſenſus, cum πέρα τῆς ἐλπίδος ſi legas, ſignificaret Lucianus, eos id quidem, quod ſperaverant, adeptos, ſed nihil ultra. Si vero παρὰ legeris, ſignificabit, eos nihil eius adeptos quod ſperaverant, ſed ſpe mera lactatos, ſive, eos nihil niſi ſpem accepiſſe; & hoc voluit. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Ἀριστοφάνειος) Idem Scholion legebatur p. 16. iterum p. 24. (ed. Graev.) Sed in poſteriore pro Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις, erat Ἀριστοφάνου ἡ λέξις. Eaque tria verba Scholium non inchoabant, ſed claudebant. REITZ.

Pag. 225. *l.* 1. Θεραπεύῃ) Mihi placebat θηρεύῃ, venetur. GESN.

ead. l. 4. Ἐχέτω) Legitur hic locus vulgo ita: ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο· ubi primum deſideratur nominativus verbi ἐχέτω, deinde male reſpondet dativus αὐτοῖς ſingularibus vel praecedentibus, vel ſequenti proxime

ἐπιτυγχάνοιτο. Itaque converti, ac ſi legatur ἐχέτω, ille, de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἡδονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο· nec dubito, quin ita Lucianus dederit. GESN. Etſi paulo difficilior videtur vulgata, quam ſi cum Geſn. legeris αὐτῆς· tamen commodus eſt ſenſus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς ſignificet, *Habeto*, ſive *des tamen aliquam iis veniam*, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο, *ſi contigerit*, nempe id, *quod cupiunt*. Adeoque neque cum Solano opus erit ἐπιτυγχάνοιντο legere, nec quaerere quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos *homines* pertinet, qui voluptatem ſectantur, de quibus ante dixit; & pergit etiam in plurali perſonae, mox ὁρῶντας dicens. Nec refert, quod eiuſmodi pluralis non expreſſe praecedat ante αὐτοῖς, ſed τις tantum; nam ſingularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τις eſt magis generale, & quaſi collectivum. Immo & dativus perſonae huic phraſi eſt accommodatior; vid. ſupra Piſcat. c. 26, Εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος — ἔδρασε. Itaque & hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, & exponere, *haec res illis veniam tribuat* &c. REITZ. Ἐχέτω τινὰ συγγώμην expoſui *habeto*, ſive *des iis veniam*; at non eſt ſecundae, verum tertiae perſ. ἐχέτω. Nec ego aliter accepi; ſed ut generaliter dicitur, *credas*, *crederes*, pro *credat quis*. IDEM *in Addend.*

ibid. Ἐπιτυγχάνοιτο) Vorſtius ἐπιτυγχάνοιντο· quod probo. SOLAN.

in Schol. Μυρόλωτον) Μυρόκωτον V. Hoc Schol. in M. non exſtat. Utra praeſtet ſcriptura neſcio, ait Solanus. Sed ego neſcio, cur dubitet ille: nam cum λωτὸς i. e. *lotus* herba & arbor ſit nomine notiſſima, licet de generibus eius controverſia ſit, (vid. Matthiol. ad Dioſcorid. pag. 157, & Salmaſ. de homon. hyl. iatr. p. 6.) κωτὸς vero apud rei herbariae ſcriptores non inveniatur; mihi dubium non eſt, μυρόλωτον verum eſſe. Etſi compoſitum hoc non invenio inter *lotos*, eſt tamen τὸ μύρο alibi uſitatum, ut *myrobalanus*. REITZ.

Pag. 226. *l.* 1. Τοῦ κᾂν αὐτὸν) Legendum τοῦ κᾂν αὐτῷ παραγεύσασθαί ποτε δίδοσθαι, ſi aliquid dixiſſe velimus Lucianum. GESN. Re denuo perpenſa illud αὐτὸν ferri poſſe arbitror, tanquam accuſativum ab infinitivo παραγεύσασθαι pendentem. Sed qui praeterito locus ſit in ſpe, nullus video. Itaque puto, quod dixi, legendum δίδοσθαι. IDEM *in Addend.* Pro κᾂν Mſ. Reg. 2956 rectius legit καί. Αὐτὸν δεδόσθαι ſc. τὸν λωτὸν Attice vult poſitum B. de Ball. pro αὐτῷ. Exempla collegit idem vir doct. in Animadv. ad Oppian. de Ven. I, v. 10.

ibid. Δεδόσθαι) Probo quod in Fl. & *I.* eſt δεδέσθαι; quamvis etiam Mſſ. P. M. & V. praeferant vulgatam. SOLAN.

ead. l. 3. Πληγῶν — Ὁμηρ.) Apud Paroemiographos fruſtra quaeras. Vide, an ad librum alludat, cui, teſte Suida, Ptolemaeus Grammaticus titulum fecerat *περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πληγῶν*. Adde & Ἡρ. c. 7, Ὁμηρικὸς *νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι.* SOLAN. An de plagis interpretatur Lucianus, quod Od. I, 98, de ſociis, qui lotum guſtaverant, narrat Ulyſſes, *τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγων κλαίοντας ἀνάγκῃ κ. τ. λ.* GESN.

ead. l. 5. Αὐτοὺς) Dedi *αὑτοὺς*, invitis edd. Sed praecedens *αὐτοὺς* rectum. REITZ.

ibid. Φέροντες ἐπιτρ.) Vide, quae de hac locutione deinde notamus c. 24 h. Dial. ad verba *φέρων ἀπημπόληκας*. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ὑπὲρ τοὺς π.) *Ac ſupra vulgi felicitatem.* BROD.

ead. l. 11. Τοὐμὸν ἴδιον) *Quod ad me privatim attinet.* BROD.

ibid. Βασιλεῖ τῷ μεγ.) Vid. ſupra B. πρ. cap. 9. VORST. At hic imperatorem Romanum, ut ſexcentis aliis in locis, deſignat: illic autem regem Perſarum. SOLAN.

Pag. 227. *l.* 1. Ἡ *καταστροφὴ τοῦ δράματος*) Eraſmus in proverbio, *Cataſtrophe fabulae.* BROD.

ead. l. 6. Τῆς θυραυλίας) Τῆς *ἐν ταῖς θύραις προσεδρείας*, ut *θυραυλεῖν πρὸ θύρων διατρίβειν*. De his officiis horridulorum comitum dictum paſſim. BOURD.

ead. l. 7. Ἀποκλειόμενον) Vid. ſupra Nigrin. c. 12. SOLAN. Recte ille ex ſua diviſione citat; ſed quia alia ibi diviſio facta, iam eſt § 22, ubi vid. not. Hemſterh. REITZ.

ead. l. 8. Θυρωρῷ — συρίζ.) Si proba haec ſcriptura, mens Luciani eſt, quam Latina verſio oſtendit. At ego aliquid aliud latere ſuſpicor, quo nempe ianitoris barbariem notet, uti & mox nomenclatoris. Ut nempe reges Magnateſque hodierni noſtri Helvetios ſuis ianuis praeficiunt, ita & Romani uſi fuerunt Syris; ſed tum mutanda vox, & pro *συρίζοντι*, legendum *Συριάζοντι*, quemadmodum ea vox ab Origene c. Celſ. VII ſub finem & alibi uſurpatur. Certe *barbaris uſos eſſe ianitoribus* ex Εὐχ. c. 22 conſtat. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ) Hac de re Caſaub. ad Suet. ubi de ſervis Syris. Savar. ad Sid. dixi ad Petron. BOURD. Praeter Caſaub. ad Suet. Aug. c. 19, vid. Plut. in Cat. 526, 1. Ubi *ὀνοματολόγοι* audiunt, & Hor. Ep. I, 6: *Si fortunatum ſpecies & gratia praeſtat, Mercemur ſervum, qui dictet nomina, laevum, Qui fodiat latus* &c. Sed *Afros* huic miniſterio potiſſimum, ut *Syros* illi, adhibitos, an ex aliis etiam conſtet, neſcio. SOLAN. *Afro*

nomenclatori, Brod. Miſcell. IX, cap. 13. Unde patet, eum quoque ὄνομα & κλήτορι diſcretim legiſſe; fruſtra. REITZ.

ead. l. 13. Χρώματα) Vetuſtiſſimus itaque & a Romanis uſque traditus, qui hodie quoque obtinet mos, ut familiae Magnatum certis coloribus diſtinctae apparerent: in eo ſolum diverſi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli inſignia iſta gerant. SOLAN.

ibid. Οἷς ἂν ἐκείνοις) Caſtigo ἐκεῖνος. BROD. loc. modo adducto. Sed ἐκεῖνος ego in omnibus iam inveni. REITZ.

Pag. 228. *l.* 3. Εἴρηται) Nimirum lego ἔρηται· εἴρηται nondum obſervavi active poſitum: melius ad ἔρηται convenit accuſativus; poſtulatur hic coniunctivus modus &c. Ceterum tale genus ſermonum eſt Horat. Sat. 2, 6, 44: *Hora quota eſt? Threx eſt Gallina Syro par? Matutina parum cautos iam frigora mordent, & quae rimoſa bene deponuntur in aure.* GESN. Ἔρηται Mſſ. Regg. 2956 & 3011.

ead. l. 4. Τότε δὴ τότε) Confer ſupra de Sacrif. § 14 pr. τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ &c. Et videbis, poſteriora δὴ τότε hic in Merc. cond. male omiſſa in ed. Benedict. REITZ.

ead. l. 11. Καταδικάσας) Κατηγορήσας. BOURD.

ead. l. 12. Πολλὰς μὲν ἀΰπνους &c.) Hom. Il. I, 325. SOLAN.

ead. l. 13. Ἤματα δ' αἱματόεντα) Hom. Il. I: Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον, Ἤματα δ' αἱματ. BROD.

ead. l. 14. Ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν) Ex hoc loco licet coniicere, temporibus Luciani quinque obolos Graecos aeſtimatos fuiſſe centum quadrantibus Romanis, & idem potuiſſe. Nam omnia officia ſalutationum & deductionum, quae regibus ſuis praebebantur a clientibus & paraſitis, mercedem habebant diurnam ſportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem paſſim diſcimus, quam ſummam Graecis ſuis videtur Lucianus per πέντε ὀβόλους exprimere voluiſſe. PALM. Conf. infra cap. 24. SOLAN.

ead. l. 15. Τραγικοῦ τινος θεοῦ) Affine eſt adagium huic, *Deus e machina.* BROD. Unde & θεὸς ἀπὸ μηχανῆς in proverbium abiit. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Καρδίαν) Intellige orificium ventriculi, quod medicis καρδία vocatur, cuius dolor καρδιαλγία audit, ob vicinitatem & conſenſum cordis. Vid. Foeſ. oecon. Hippocr. Sic καρδιαλγία & καρδιαλγικὰ μετὰ στρόφου, *oris ventriculi dolor cum torminibus*, apud eundem. Rationem autem vertiginis aliam tradit Hippocrates, quam aeque falſam, at-

que illam Scholiaſtae, hodierni pronuntiant medici. Sed non convenit hic medice commentari. REITZ.

Pag. 229. *l.* 6. Ἀνάγκη τοίνυν &c.) Verterem: *Neceſſe eſt igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, cum modo rivalibus tuis invideas, (fac enim & alios earundem rerum eſſe competitores) modo exiſtimes, te non omnia, uti par erat,* dixiſſe, *modo metuas & ſperes.* Ita ſenſus liquidior, quam in vetere verſione, ubi etiam parentheſis iniquo erat collocata loco. L. BOS.

ead. l. 12. Ἀκούοι) Sic M. & V. quod in aliis prave ſcribitur ἀκούει. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν βαθεῖ πώγωνι) Vid. nos ſupra ad Piſc. cap. 41. Adde eandem ſignificationem τοῦ βαθὺς ex Simonid. carm. I, qui κόμαν βαθεῖαν ſimiliter dixit: Noſtrum infra cap. 19, & ſaepe alibi. REITZ.

Pag. 230. *l.* 6. Ἐκ τῶν Διὸς δέλτων) Eraſmus in paroemia; *ex Iovis tabulis teſtis.* BROD. Proverb. BOURD.

ead. l. 9. Καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα ἐκ τυχῆς μείζονος) Leg. ex Mſ. καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα. εὐτυχεῖς μειζόνως. *Age omnia tibi ſuccedunt. Mirum in modum felix es.* GRAEV. Τῆς εὐχῆς μειζόνως) Impreſſi omnes ἐκ τυχῆς μείζονος. At in diverſa abeunt Codd. Mſſ. L. τυχεῖς μειζόνως. G. P. M. & V. εὐτυχεῖς μειζόνως, niſi quod in M. in voce εὐτυχεῖς extremum illud εῖς erat ῆς a prima manu. Scriptura illa Codd. Mſſ. ſupra iam dicta repetens corruptelam ſatis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorſus infeliciter, ita minus, ut puto, vere. Noſtram emendationem per ſe iam ſatis liquidam confirmabunt ſequentia Luciani loca inſpecta: hoc ipſo libello c. 6, Εὐχῇ γὰρ ἂν ἐοικότα εἴη ταῦτά γε· & c. 13, τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς. Et in Ἡροδ. ipſo fere initio, μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦτόγε. Confer etiam Ἀλεξ. c. 9 & 26. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια) Sic in Tim. BOURD.

Pag. 231. *l.* 2. Ἀμαλθείας κέρας) Eraſmus in adagio, *Copiae cornu.* BROD.

ead. l. 3. Ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα) Idem in proverbio, *Lac gallinaceum.* BROD. Paroem. ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν. BOURD. Proverbium eſt, de quo vid. Ariſtoph. Schol. p. 465 E. (i. e. ad Veſp. v. 506.) Strab. XIV. De Samo p. m. 439 C. De cornu Copiae, Apollod. L. 2, p. 59 B. qui & hoc ex Pherecyde habet: Δύναμιν ἔχει τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὅπερ εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄπονον. De hoc cornu duae ſunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cuius notiſſima fabula eſt. Alii ad capram, quae Iovem lactavit,

Amaltheam nomine; quae poſterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. Philemonis tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. eius pag. 322. Et Ovid. Faſt. V, 115. Ne autem forte exiſtimes, ſolis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, ſi lubet, Diod. Sic. IV, p. 241, & Apollod. l. c. SOLAN.

ead. l. 5. Φύλλινος στέφανος) Metaphora ab athletis, qui oleaſtro, lauro, vel apio coronabantur. BROD.

ead. l. 10. Τὸ τῆς εὐχῆς) Eodem alludere iterum videtur Παρασ. c. 11, ubi ex Ulyſſis fabula petitum videri vult. SOLAN.

ibid. Ἀποτείναντα τὼ πόδε) Eraſmus in adagio, *porrectis dormire pedibus*. BROD. Quod p. 237 dixit ἐξυπτιάζοντα. Sic in Paraſ. ὕπτιος ἀφεικώς. tangit Caſaub. ad lib. 2 Suet. BOURD.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Γάλα) Euſtathius ad v. 532 Dionyſii Periegetae, hanc de Samo paroemiam uſurpatam eſſe ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη Ἰωνικὴ πάνυ εὐτύχησέ ποτε, ὡς καὶ παροιμιασθῆναι γάλα ὀρνίθων φέρειν αὐτὴν, *ipſa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur hac gallinaceum proferre*. Vid. etiam Suidam. CLER.

Pag. 232. *l.* 4. Προτέλεια) Metaphorice ſumit προτέλειαν, ut patet apud Heſych. Alii dixerunt πρωτοτέλειαν, ut patet apud Achill. Tat. lib. 2. Scholiaſt. Aeſchyli ad Agamn. BOURD.

ead. l. 8. Δοχῆς) Emendatio Vorſtii, quam firmat M. Codicis auctoritas. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀκκισάμενος) De iis uſurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. Vorſtius tamen emendabat ἀπωσάμενος, quod minime probo: verum id ab eo factum eſſe video, qui veram ſcripturam non viderat; in *B*.2. enim, qua utebatur, ſcriptum eſt depravatiſſime ἀκοισάμενος. Sed proba eſt vulgata, & in M. etiam reperitur. SOLAN.

ibid. Καὶ ἄπαγε) *Apage*. Servi oratio eſt, pecuniam accipere nolentis. BROD.

ibid. Παρὰ σοῦ) *Abs te ego quidquam ſumam?* BROD.

ead. l. 10. Ὑπειπὼν) Sic M. In reliquis ἐπειπών. SOLAN.

ibid. Τέλος ἐπείσθη) *Tandem flectitur*. BROD.

ead. l. 11. Καὶ ἄπεισί σοι) *Ac diſcedit, te late diducto ore ridens*. BROD.

ibid. Ἐγχανὼν) Vid. ſupr. Dial. mort. V, med. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς) Sic M. ut Συγγρ. c. 12, & ſaepius apud noſtrum alioſque probos ſcriptores. Aberat in reliquis. SOLAN.

ibid. Κοσμιώτατα σχηματίσας) Sic in Gall. explicat illud verbis ſeq. BOURD.

Pag. 233. *l.* 1. Ὑπὲρ τοῦ πλ.) Omnino legendum ὑπὸ τῷ πλουσίῳ, quomodo uſurpat Συμποσ. c. 9, vel ὑπὸ τὸν πλούσιον, ut hic c. 34, ὑπὸ τὸν πώγωνα. Nam ſupra divitem ipſum accubuiſſe ut credam, adduci haud facile poſſum, ut qui ſciam, contra morem veterum hoc eſſe. Vid. Συμπ. c. 9, & Theophr. Char. π. μικροφιλοτ. p. 57 C. Infra notat, ſupra reliquos convivas accubuiſſe. SOLAN. Emendatione Solani nihil opus eſſe, recte monuit doctiſſ. B. de Ball. Medius enim inter convivas accumbebat dominus. Conf. Petr. Ciacconius de Triclinio p. 47 ſqq. ed. Amſt. 1664.

ead. l. 2. Τοῦ Διὸς τὸν οἶκον) Tangit Heliod. lib. 2. BOURD. Vid. Hom. Od Δ, 75. SOLAN.

ead. l. 3. Τεθαύμακας) Et apud Cic. in parad. BOURD.

ead. l. 9. Εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις) *Limis oculis.* BROD. Ἐκ φροντίδος, περισκέψεων. BOURD. Ἢ εἰς παλλακάς. MARCIL. Attenta conſideratione, *circumſpicientia*, Gellius. πρόσοψις Heſych. VORST. Mſ. Reg. 2954 ad v. ἐκ περιωπῆς adſcriptum habet Scholion: ἐκ φροντίδος, ἢ περισκέψεως.

ead. l. 10. Ἐκπεπληγμένον) Iterum infra c. 42. SOLAN. Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notiſſimum quaerendum, cum idem ante pedes ſit c. 16 pr. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ τὸ χειρομ. τ.) Καὶ ex *l.* eſt. W. Fl. & *l.* habent τιθέμενοι pro τιθέμενον. Delevimus autem aliud καὶ, quod prorſus inconcinne in omnibus impreſſis, excepta ed. *Flor.* ante τὸ καινὸν legebatur, (editum enim erat καὶ τὸ καινὸν εἶναί σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Sed *Iunt.* bis habebat καὶ, nempe ante τὸ καινὸν, & ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoſcebat. SOLAN.

ibid. Χειρόμακτρον) Hanc vocem ex Heſych. interpretatur Caſaub. c. ult. lin. 9 Animad. ad Athen. Profert hanc Lucian. ſaepe alibi. BOURD.

Pag. 234. *l.* 8. Τὸ μηδὲν ὢν) Rarior haec phraſis; occurrit tamen iterum in Δικ. c. 20, τάχιστα ἂν γνωσθείη τὸ μηδὲν οὖσα. Et in Ἀναβ. c. 25. Vid. & Plat. 334 E. SOLAN. De phraſi oppoſita εἶναί τι agentes ſupra ad Reviv. c. 6, etiam de hac nonnihil diximus. REITZ.

ibid. Εἶτα ζῆν) Ζῆν interpretati ſunt viri doctiſſimi. BOURD.

ead. l. 10. Τὸν βίον) Τοῦ βιοῦν. προπόσεως. Hanc vocem interpretati Caſaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. BOURD.

ead. l. 12. Διονύσια) *Bacchanalia;* convivia huiuſmodi. BROD.

ibid. Μειράκια ὡραῖα) Plures Romani, quam Athenienſes, alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum

erat. V. Caſaub. ad Theophr. Char. p. 248, qui Tatianum adducit querentem, Romanos *παίδων ἀγέλας ὥσπερ ἵππων φορβάδας συναγείρειν*. Et Clementis ſimilem querelam, *οἰνοχόων τε ὅμιλος ἀσκεῖται παρ' αὐτοῖς καὶ μειρακίων ὡραίων ἀγέλαι, καθάπερ θρεμμάτων, παρ' ὧν ἀμέλγονται τὸ κάλλος*. SOLAN.

ead. l. 16. *Οὐ νέμεσις*) Hom. Il. Γ, 156. BROD.

Pag. 235. *l.* 3. *Τινὰ αἰτήσας*) Sic M. optime, non ut in aliis eſt, *τις*. De ipſo patre familias enim dici ſequentia arguunt, cum invidia & offenſio ceterorum ſequatur exhibitum ei hoc facto honorem. SOLAN.

ead. l. 9. *Πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων*) Vide quid dixerim ad hunc Petron. locum, *veterem convivam*. BOURD. Confirmat hanc phraſin Daviſ. ad Cic. Tuſc. Diſp. I, c. 49, p. 107 ed. 2. quia H. Stephanus Caſtig. in Cic. p. 35 exiſtimarat, *ἐξαντλεῖν πόνους* Graece non dici. Nam Theophil. ad Autol. L. 2, pag. 102 ed. Pariſ. *ὁ ἄνθρωπος* ΕΞΗΝΤΛΗΣΕ ΠΟΝΟΝ, *ὀδύνην, λύπην*. Eurip. in Cyclope v. 10, — *μεῖζον' ἐξαντλῶ πόνον*. Idem Med. 79, Alceſt. 354, Androm. 1217. Haec ex Daviſii notis excerpere non piguit. Sed *ἐπαντλεῖν λόγους*, *verba fundere*, non *ἐξαντλεῖν*, (licet vulgo *ἐπαντλεῖν* oppoſitum ſit *τῷ ἐξαντλεῖν*) noſter infra de Mort. Peregr. c. 5, quod ſimiliter tuetur Ienſ. in Lectr. Luc. p. 367 ſq. quodque ibi, ſi eouſque curam noſtram continuare dabitur, inſeremus. REITZ.

ead. l. 13. *'Ανέωκται*) *Patet*. BROD.

Pag. 236. *l.* 3. *Καὶ λιμοῦ πλέως*) *Graeculus eſuriens*. MENAG. Idem Scholion habet F. Guyet. REITZ.

ibid. *Λιμοῦ πλέως*) An aliquis fame *plenus* eſt? immo *vacuus*. Sed *τὸ* *plenum* ſignificare magnitudinem, quilibet videt: ſic Latini, *omnia vaſtitatis plena*. REITZ.

ibid. *Λευκοῦ ποτε ἄρτου*) *Albo pane*. Graecis album panem in deliciis fuiſſe, locis aliquot teſtatur Lucianus. Apud Athen. l. IV deſcribitur convivium Atticum, in quo commemorantur panes *λευκότεροι χιόνος*. Graeci panes elegantiores *λευκοὺς* appellant, ſordidiores *φαιούς*. COGN. Lepidum eſt, quod de Hiſpano homine commemorat alicubi Wagenſeilius, eum in contubernium principis aſſumtum, collare micis panis candidi reſperſum ſemper ſedulo habuiſſe, ut viderent ſcilicet omnes, quo pane veſceretur. GESN.

ead. l. 4. *Νομαδικοῦ ὀρνέου*) *Gallinae Africanae* ſeu *Numidiae*. Horatius *Afram avem* appellat. I. Brod. l. ſaepe allato: ita ſcribit *ὀρνέου* pro *ὄρνιθος*, quod quidem parum refert, & *Numidiae* pro *Numidicae*. REITZ.

ead. l. 5. Τρίτος ἄλλος) *E ſervis quiſpiam.* BROD.

ead. l. 9. Καὶ τοῦ πηλοῦ) Licet omnes edd. habeant καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, & in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen eiicere praepoſitionem nullus dubitavi, praeeunte margine *A.* 1 *IV.* in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob ſtatim ſequens ὑπὸ τῇ κλίνῃ. Et certe inelegans eſſet illud bis repetitum ὑπό; immo vel ſolum ſi eſſet illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiamſi analogis exemplis videatur poſſe defendi, quae tamen vereor ut ſatis ſint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀναπλησθῇ pro ἀναπλασθῇ dedi, mea auctoritate. At eiecta praepoſitio, ſenſus, & comparatio cum calceis poſtulabat, ut *luto oppletus* diceretur, veluti calcei ſolent. Scio, verbum πλάσσω & ἀναπλάσσω ſaepe cum *luto* coniungi, homineſque hinc πλάσματα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed iſthoc ipſum ſcribis fraudi fuit. Quid autem quaeſo *fingere*, *refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum ſunt? Facilius huius mutationis veniam impetrabo, quo minus multa ſine auctoritate Codd. aut edd. antiqq. novare ſoleo. Sed venia iam nihil opus eſt: recognita enim ed. *Ald.* video in margine quoque ἀναπλησθῇ notatum. REITZ. Puto rectum eſſe ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλασθῇ, *a luto obducatur & oblinatur*, atque adeo ſubigatur refingaturque quodammodo ex ea notione, quam habet ἐμπλάττειν apud Herodot. II, 73, de Phoenice: & ἀναπλάσας de collyrio apud Noſtrum Ψευδομ. c. 21. GESN.

ead. l. 10. Ὑπὸ τῇ κλίνῃ) Laudat h. l. Caſaub. ad Suet. p. 167. Eandem comparationem alibi repetit Lucian. BOURD.

Pag. 237. *l.* 4. Αὑτοῦ) Omnes edd. αὐτοῦ ſpir. leni; ſed ego adſpiravi. REITZ.

ead. l. 12. Ὀξυρεγμίαν) In ed. *Par.* ὀξυρεγκίαν legebatur; ſed in utroque, quo utor, exemplari, calamo correctum erat, a quo, neſcio. REITZ.

Pag. 238. *l.* 2. Ἀτραγῴδετα) *Omni faſtu atque apparatu carentia.* BROD.

ead. l. 3. Πεζὰ) *Humilia, tenuia.* BROD.

ead. l. 5. Ἐμαυτοῦ) Sic W. L. & *Fl.* In reliquis prave ἑαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐνοίας) Vitioſe dederunt poſteriores, Οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐοίας τῆς παρ' ἡμῶν. Antiquiores omnes recte εὐνοίας. Ita pag. ſequenti, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα, Χείλεα μέν τ' ἐδίηνεν

ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε, male in noviſſimis εἰδὸς pro εἰδώς. Deinde verſus ille, ut iam vidit Marcilius, ita legendus, Χείλεα μέν τ' ἐδίην' &c. Eſt ex Il. Χ, v. 495, ubi plane ita ſcribitur. IENS.

ead. l. 14. Ἐν ἑορταῖς) Utpote Saturnalibus. BROD.

ibid. Εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν) Ienſ. Lectt. Luc. p. 9 bene obſervat, falli Thom. Magiſtrum, qui εἰκός ἐστι nunquam cum futuro conſtrui narrat; nam & ſic iterum Noſter ſupra in Nigrin. § 23, φρονήσειν ἐκείνους εἰκός ἐστι. REITZ.

Pag. 239. *l.* 7. Τάλαντα καὶ μυριάδας) Vid. iterum in Catapl. c. 17. SOLAN.

ead. l. 9. Σαίνεις — τὴν ὑπόσχεσιν) Σαίνειν proprie canum eſſe caudam agitantium, & hic ad homines translatum, *blandiri* ſignificare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Elſner. ad I Theſſ. 3, 3, μηδένα σαίνεσθαι &c. Verum, cum & haec Luciani verba ibidem afferat σαίνεις ὑπόσχεσιν, vertatque, *blandiris largis promiſſis,* videtur per feſtinationem ὑποσχέσεσιν legiſſe, pro ὑπόσχεσιν· quam tamen lectionem non reiicerem, ſi quis Cod. vel edit. antiqua addiceret. Iam vero κατὰ vel διὰ videtur intelligendum, ut ſit, *blandiris tibi propter pollicitationem.* Vel cum cl. Geſn. ad νομίζεις referendum. REITZ.

ead. l. 12. Χείλεα μέν τ' ἐδίηνεν) *Haec labra irrigarunt*, non palatum: haec e ſummis tantum labris proficiſcuntur, non ex animo. BROD. Melius infra eſt, χείλεα μέν τ' ἐδίην'. MARCIL. Il. Χ, 495, de Aſtyanacte primis modo labris deguſtante poculum. Vult nempe inter ſuprema labra nata quaſi verba, non profecta ex animo. GESN.

ibid. Ἐδίην') Sic reſtituimus, uti apud Homerum Il. Χ, 495, recte legitur, quod cum a Marcilio iam obſervatum eſſet, miror ἐδίηνεν, quod omnes turpat edd. etiam in *S.* retentum. SOLAN. Ἐδίηνεν editum erat, in medio verſu, quod mutare nullus dubitavi, quia metrum id poſtulabat. REITZ.

ibid. Ὑπερῴην) Hom. Il. Χ. BROD.

ead. l. 15. Μέσον) Iam interfuiſſe amicum unum aut alterum c. praec. monuerat. Hic ergo unus ex his partes haſce ſuſcipit. Vid. iterum Ἀπαιδ. c. 29. SOLAN.

Pag. 240. *l.* 2. Ὁμογέρων) Foediſſimo mendo hic inquinatos emendavimus libros: quid enim ad rem quaeſo illud, quod praeferunt ὠμογέρων; Quid velit apud Homerum, non ignoro, Il. Ψ, 791; neque me latet Virgilii *cruda viridiſque ſenectus,* Aen. VI, 304, & Tacit. in vit. Agric. Scio a Noſtro de anu quadam dictum ὠμὴ καὶ ἔτι συμπεπηγυῖα, Ἑτ. δ. IV. Sed hic locum iſta non habent. Vorſtius margini ſui Cod. hoc ſcho-

lium adſcripſit: οὐκ ἐς τέλειον καιρὸν, ἀλλὰ παρ᾽ ἡλικίαν γεγηρακὼς, διὰ λύπην ἢ συμφοράν. Unde habuerit, incertum. Certe neque verum puto, neque, ſi eſſet, ad rem quidquam facere videtur. His iam diu ante ſcriptis, ita etiam in L. legi, uti emendavi, video. SOLAN. Solani emendationi conſentit ipſa Pariſ. verſio, ubi *aequalis* vertebatur: adeoque ſic lectum eſſe a Bourdelotio, nullus dubito; ſed vitium typographi tantum credo illud ὠμ. REITZ.

ead. l. 10. Εἶδον) Videntur melius cohaerere, quae ſequuntur, ſi non legas εἶδον, ſed ἰδών. Certe inter dictantem & excipientem facile iſta miſceri conſtat. Equidem ita verti. GESN.

ead. l. 14. Μισθὸν εὖ τοιαύτης) Ἐκ τοιαύτης. MARCIL. *B.* 2. *Fr.* & *P. μ.* ἐκ τ. quod cur inſerant, nulla ratio eſt; nec M. agnoſcit. SOLAN. Quod ἐκ pro εὖ coniicit Marc. recte quidem; ſed ἐκ habebant edd. *Par. B.* 2. & *Fr.* Graeviana autem abſurdum illud εὖ ſervarat. Nos iam pro ἐκ dedimus τῆς, ex auctoritate edd. optimarum & Cod. M. REITZ. Lego ἐπὶ τοιαύτης εὐδαιμονίας pro vulgato εὖ. GESN.

ead. l. 15. Ἄσωτος εἶ) Vorſtium legere ἄσωτός εἰ, accentu enclitice traiecto, notat Solanus; ſed vix mihi perſuadeo, eum tam craſſe errare potuiſſe, cum Grammatici doceant, ſecundam perſon. ſing. verb. εἰμὶ non eſſe encliticam. Cuius rei rationem eſſe credo, ut vitetur ambiguum, ne ſcil. confundatur cum particula εἰ atona. REITZ.

Pag. 241. *l.* 3. Μύσας) Menand. apud Stobaeum Grot. ed. p. 323: Ἢ μὴ γαμεῖν γὰρ, ἂν δ᾽ ἅπαξ λάβῃς φέρειν, Μύσαντα πολλὴν προῖκα, καὶ γυναῖκα δεῖ. Conf. Ἱστ. β, c. 1. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ Μανδραβούλου) Eraſmus in paroemia, *Mandrabuli more res ſuccedit.* BROD. Paroem. de his, quae vergunt εἰς τὸ χεῖρον. ὁ γὰρ Μανδράβουλος οὗτος εὑρὼν ποτε θησαυρὸν ἐν Σάμῳ χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀργυροῦν, καὶ τῷ γ᾽ χαλκοῦν. Huius meminit Plato Comic. ἐν Διῒ κακουμένῳ. BOURD. Vid Suid. ἐπὶ τοῦ Μανδρ. & Zenob. Ael. de anim. XII, 40, qui Ariſtotelem adducit teſtem. SOLAN. Ad Schol. dixi (v. Var. Lect.) Solanum merito correxiſſe Μανδραβούλου, pro Μανδροβούλου; poſtea vero frequenter etiam Μανδροβ. ap. alios inveni, ut id non tam plane damnare auſim. Ita Μανδροβούλου Ariſtot. de Soph. repreh. 1 f. Alciphr. 1, Ep. 9, ubi Bergl. idem ex Laërt. & Ariſt. l. d. affert, & ex Luciani h. l. Ubi tamen Μανδραβ. habent *I. Ald. Fl. H. P. S.* In Suid. etiam ed. 1544 Μανδροβούλου. At Heſych. in Ἐπὶ τὰ habet Μανδραβούλου, item Zenob. p. 213, allegante Stephano.

Alia utriuſque ſcripturae exempla dudum ſuppeditarat mihi coniunctiſſ. F. L. Abreſch. Sed periere. An igitur utrumque dicitur? quia Attici interdum α in ο mutant, ut μολοχὴ pro μαλαχὴ &c. de quibus agit frater in Belg. Graec. p. 124. REITZ.

ead. l. 15. Ἠρέμα οὖν) Καὶ κατ' ὀλίγον, addunt Mſſ. W. & P. Cum vero tria illa verba abſint ab omnibus edd. & gloſſam oleant, non recepi. REITZ. Cum Mſſ. W. & P. conſentiunt tres Codd. Regg. teſte cl. B. de Ball.

Pag. 242. *l.* 2. Ἀλλ' ἢ φῦσαι) Melius, meo iudicio, ſcriberetur ἄλλο, ut Θ. Δ. V. quas autem φῦσας hic dicit, eas alibi φυσαλίδας dixerat; Ἐπισκ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 13. Ἔξω τοῦ οὐδοῦ) Sic & infra Ἑρμ. c. 77, ex correctione Solani, ubi falſo legebatur τῆς ὁδοῦ. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπεμπολήσας) Nihil hic variari notat Solanus, quaſi mutationem quaeſiviſſet; ſed iterum vid. infra hoc cap. & c. 24, & ſupra Reviv. c. 27, ac ſaepe alibi. REITZ.

Pag. 243. *l.* 2. Θηθεύσεις) Homerica dictio, ut illud ſequens ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ. BOURD.

ibid. Ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ) Ex Odyſſ. Τ, 341. SOLAN. Hemiſtychium eſt, ait Brod. Miſcell. IX, c. 13 m. Interim ἀεικλίῳ apud eum legitur; ſed quia ex ipſius commentatione patet, id ſphalma typographicum eſſe, errorem non expreſſi, quod alias facio ad feſtinationem eius oſtendendam. REITZ.

ead. l. 4. Ὀψιμαθήσας) Sibi ipſi interpres, dum ſubiungit καὶ πόῤῥω τοῦ τῆς ἡλικίας παιδευόμενος. Caſaubon. ad Char. Theoph. BOURD.

ead. l. 6. Διαφθείρει) Recordatio antiquae libertatis ſervos excruciat: qualia narrantur de elephantis, qui nocte ſervitutem ſuam lugent. BOURD.

ead. l. 8. Πονήρως ἀπαλλάττειν) Sic recte vulgata, male *Flor.* Nam πονήρως eſt miſere, πονηρῶς male; & πόνηρος, *agricola, laborioſus, moleſtus, miſer*, πονηρὸς, *malus*. Vid. ſi quid opus in re nota, Spanh. ad Ariſtoph. Plut. 265, & Ammonium de ſimil. & differ. Ἀπαλάττω autem pro *dego*, etiam Hippocr. aph. 53, Sect. 2, ubi βέλτιον ἀπαλλάσσουσι, & mox χεῖρον ἀπαλλάσσουσι. Sed tam late patet huius verbi uſus, ut pluribus de eo agere locus non ſit, & multa iam de eo habet Stephan. in Theſ. Alia de eodem verbo vid. ſupra. REITZ.

ead. l. 10. Πυῤῥίου) Iterum in Τιμ. c. 14. SOLAN. Sed illud c. 14, in hac ed. eſt § 22 Tim. ubi conſule notam ſatis amplam Hemſterh. REITZ.

ibid. Ὥσπερ τις Β.) *Ut Bithynum quoddam mancipium.* BROD.

ead. l. 14. Ἄλλοις) Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. SOLAN. Verum eſt, & mirum, omnes edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipſa verſ. Latin. expreſſerint, *ut alii;* quare tanto minus dubitavi textum mutare. REITZ. Αὐτοῖς) Vertere debebam, *non minus, quam hi ipſi ſervi*, quos nempe modo nominavit auctor, Pyrrhiam & Zopyrionem. GESN. Pro ἄλλοις in Mſ. Reg. 2954 legitur καλοῖς.

ead. l. 15. Γιγνόμενον) Sic W. uti Ἐνύπν. c. 1, & Τοξ. c. 18, longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis eſt, διδόμενον. SOLAN. Γιγνόμενον exhibent etiam tres Codd. Regg. probante B. de Ball.

Pag. 244. *l.* 1. Μνηστευσάμ.) Rurſus infra Σολ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 3. Καταποντιστὴς) *Pirata*. BROD.

ead. l. 8. Ὀλίγων ἕνεκα ὀβ.) Conf. ſupra cap. 11. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας) *Id aetatis*. BROD.

ead. l. 11. Φέρων) Haec dictio vacare poteſt, ait Brodaeus in Miſcell. IX, c. 13. Idem aiunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, niſi hoc, etſi ne quidem addunt, ex quo Luciani dialogo ſit petitum: mihi non adeo vacare videtur φέρων, quin ſignificet *ſponte*, i. e. *te ipſum adducens vendidiſti*, cum alii ſervi adducantur ab alio, conf. ſupr. c. 23; adeoque φέρων ἀπημπόληκας erit, *in voluntariam ſervitutem te tradidiſti*. Confirmant ſententiam meam verba, quae ſupra cap. 9 habuimus, αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις. Doctiſſ. Kuhnius in Ael. V. H. III, 22, ἔφερε βαστάσας quoque pleonaſmum Atticum ſtatuit; ſed verius Periz. & id & praecedens ἀποφέρειν ἀράμενον ait ſignificare, *ſublatum auferre*. Sic quoque quod Kuhnius ex Porphyr. affert, ὥστε φέρων αὐτόν τε — ἐκαπήλευσε, pro nobis faciet. Sed ecce ipſe mecum ſentit ad Polluc. V, ſegm. 48, φέρουσα ἐπέγραψεν exponens, *data opera inſcripſit*. Addit ibi quidem: *Eſt ubi & φέρουσα plane otioſum videtur.* Sed cum id ſe multis exemplis ad Pollucem docuiſſe dicat in Aeliano, vellem indicaſſet ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλεονάζειν illud φέρω, ut infra hoc Dial. c. 39, ἀπορρίψῃ φέρων, & forte in aliis a Budaeo adductis. At longe frequentius *deſtinatum conſilium* ſignificatur, ut ſaepe rurſus apud Noſtrum. Vid. c. 25, 30, & 39, de mort. Peregr. & Periz. ad Ael. V. H. VIII, 14. REITZ. Conf. Hemſterhuſium ad Dial. Mort. VI, pag. huius ed. 423 ſqq. Vol. II.

ibid. Ἀπημπόληκας) Conſtans lectio & vera: quare ſupra Rev. c. 27, falſum illud ἀμπηπόλ. recte correctum eſt; conf. hoc Dial. c. 23 pr. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγοραίοις καὶ βωμολόχοις) Haec verba ſaepiſſime ſolet coniungere. Poſterius alibi interpretor, prius Heſych. verbo ἀγοραίου τέχναι. BOURD.

ead. l. 16. Βωμολόχοις) Sic Aelian. V. H. II, 13, Ariſtophanem vocat βωμολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον. Rationem vocis ex Suida tradit ibi Periz. N. 4. REITZ.

ibid. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν) Angl. πλήθει ἀστεϊκῷ. BOURD.

ead. l. 17. Ξενίζων τῷ τριβ.) Dixi ſupra ad Nigr. cap. 14. Πώγωνι tamen hic habent A. P. & L. Sed M. recte etiam τρίβωνι. SOLAN. Ξενίζειν eſt peregrina agere, dicere, & mirari. Conf. Noſtrum Gall. c. 18, Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ὤμην αὐτοῖς. Et vid. Bos ad I epiſt. Petri IV, 12. Item Elſner. ad I Petr. 4, 4. REITZ.

ibid. Τρίβωνι) *Graeco pallio.* BROD. Angl. πώγωνι. BOURD.

ibid. Πονήρως) Ita recte, ut in edd. prioribus, i. e. *miſere, prave.* Sed quia Geſnerus vertit *male loqui*, non nemo me admonuit, anne πονηρῶς ipſe maluerit. Sed eodem redit; qui enim miſere barbarizat, male loquitur. REITZ.

Pag. 245. *l.* 2. Συγκλύδων) Συμμίγθων. BROD. Συμμίκτων καὶ ἐπηλύδων. Sic ad oram Angl. Cod. BOURD.

ead. l. 4. Ὑπὸ κώδωνι) Sic infra, verſus fin. huius Dial. ὁ κώδων ἤχησε. Caſaub. ad Suet. Aug. BOURD. Vid. iterum c. 31. Sed cave Ioſ. Laurentio credas, de machina intelligenti, quae ponderum & rotarum ope, ſub noctem diſpoſita, ad quamlibet horam dominum campanulae ſono e ſomno excitat. AG. IX, 1249. Is homo ſane nihil niſi hodiernum norat, qui alibi etiam ſolaria veterum eadem cum noſtris fuiſſe ſomniavit. Somniavit etiam Scholiaſta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit: domeſticum enim erat, necdum campanae noſtrae hodiernae in uſu erant. SOLAN.

ead. l. 6. Συμπεριθεῖς) Aliud exempl. συμπεριπατεῖς. BROD.

ibid. Ἔτι τὸν χθιζὸν πηλὸν ἔχων ἐν τοῖν σκελοῖν) Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad Propert. Eleg. 3, L. III. MARCIL.

ead. l. 7. Θέρμων) *Lupinorum, cuiuſcunque cibi.* BROD.

ead. l. 14. Λιχνείας) Mendoſe in pleriſque ante legebatur λιχνίας, & in ipſo M. SOLAN.

ibid. Τἀπίχειρα) Τὰ ἐπίχειρα. BROD. Sic ad praecedens verbum διαπαρεὶς quoque commentatus erat idem, id eſſe a διαπείρω, & paulo ſupra ad ἑάλως, eſſe ab ἁλίσκω; ſed gratiam ab lectore me initurum puto, ſi eiuſmodi nimis levia poſthaec omiſero. REITZ.

in Schol. Λατίνοις) Λατείνοις editum erat. Mutavit Solanus, non addens unde habeat. Recte quidem Λατίνοις· vid. Strab. V, pag. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen Scholiaſt. Λατείνοις ſcribere illo aevo; longum enim i & alibi fit ει, ut *Liris* amnis Λεῖρις Strab. V, pag. 238, vel 363. Et p. praeced. Λείριος· item Εὔξεινος *Pontus Euxinus*, idem ubique. Cluver. quidem L. III, cap. 33, in nott. affert ex Suid. Τήλεφος γὰρ — ὑποκληθεὶς Λατεῖνος. Sed in ipſo Suid. legitur Λατῖνος, & Λατῖνοι. Certe in editione, qua utor, antiqua; nec dubium, quia ſic millies apud quoſvis. Reitz.

Pag. 246. *l.* 7. Δρόμωνι κ. τ.) *Poſtremae claſſis ſervitiis.* Brod.

ibid. Τιβίῳ) Supra Τιμ. c. 14 in. citat Solanus, ſed iam eſt c. vel § 22; ubi vid. not. clar. Hemſterh. Reitz.

ead. l. 9. Λύρᾳ καὶ ὄ.) Eraſm. in adag. *Aſinus ad lyram.* Brod.

Pag. 247. *l.* 15. Εἰς καλὸν) *In re quapiam honeſta.* Brod.

Pag. 248. *l.* 1. Ἄναντα πολλὰ &c.) Hom. Il. Ψ, 116. Solan.

ibid. Καὶ κάταντα) *Ac declives.* Ἡ πόλις, *urbs Roma*, olim in montibus ſita. Brod.

ead. l. 4. Καθίζεις) Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, ſi cum domino aliquem viſitatum ierit, moleſta & ſervili ratione in atrio dominum, donec redeat, exſpectare: κἀκείνου (δεσπότου, vel πλουσίου) ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένου, μηδ' ὅπου καθίζεις ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· *& dum dominus intus cum amicorum aliquo, ad quem adierit, colloquitur, non habens ubi conſideas, ſtans, dum aliter nequis, libellum in manus ſumtum lectitas.* Quod olim meo adſcripſeram libro, id quoque Flor. exemplari ab erudita manu annotatum inveni, καθίζοις nempe pro vulgato καθίζεις· certe καθίζοις foret longe rotundius. Iens. W. Codex καθίζῃς. In L. καθίσῃς. Ienſius & alii pro eo, quod in edd. erat καθίζεις, καθίζοις reponendum coniiciebant. Solan.

ead. l. 5. Ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον) Non abſurda ſane Codicis L. ſcriptura, σε pro τε exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etſi ſcio, τε & καὶ apud omnes auctores ſaepiſſime coniungi, veluti ad nauſeam uſque Herodian. I, cap. 4, § 12, δρῶντές τε καὶ πάσχοντες, & ſic ibid. § 13, 14, 18, 19. Hom. Il. E, 501, — καρπόν τε καὶ ἄχνας. Dion. Hal. Ant. X, p. 638, v. 33, πρεσβυτέρους τε καὶ νέους. Noſter paulo ſupra ἱδρωκάς τε καὶ πνευστ. & ſexcenties alibi. Reitz.

ead. l. 10. Ἐς τοὐπίσω) *Tu poſt tergum, tu neglectus es.* Brod.

ead. l. 13. Ὦ τὰ ἄλλα) Suſpicatur Caſaub. ad Athen. 14, 15,

ſcribendum ῷ τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. De papyri ſimili uſu ibi agit Athen. de laurea ad muſtaceos Cato RR.c. 121. GESN.

ead. l. 14. Τὰ ἄλλα) Forſan τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. Caſaubon. in animadv. ad Athen. (923, 18.) VORST.

ibid. Συνειλοῦσιν) *Cui reliquas quiſquilias involvunt.* Ὦ τὰ ἄλλα parentheſis. ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψόμενος. BROD.

ead. l. 15. Παραψόμενος) Lucianus, ut per omnes convictus cum potentioribus partes amicum ſuum Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad menſam plerumque contingere ſoleant iis, qui Mercede Conducti in potentiorum domibus vivant; ſolere nempe iis, velut canibus, circumroſa oſſa relinqui, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti & hilares prae fame abſorbeant. In verbis Graecis macula eſt, ubi miſer ille Conductus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψόμενος, lege παροψώμενος, a παροψάομαι. IENS. Παραψάμ.) Genuina haec ſcriptura, quae in P. & *I.* ed. reperitur. Vid. Κρ. ἐπ. verſus fin. Ubi quamquam *tangendi* ſenſu uſurpatur, *furtim* id fieri connotat, quod hic optime convenit. *Edendi* autem ſenſu uſurpari ἅπτομαι, nimis notum, quam ut hic monendus ſis. Hoc ſenſu uſurpat Iambl. N. 61. Pleraeque edd. & M. παραψόμενος. SOLAN. Nimirum παραψάμενος legendum arbitror, non, quod invaſit libros, παραψόμενος, quod vertunt *arrupturus:* (edit. Bourdel. f. *arrepturus*) vel *accepturus* (ed. Amſt.) Sed, ſi quis audacior duas literas mutare ſuſtineat, ille ſenſum habebit facilem & commodum, παροψώμενος, cum pane, opſonii inſtar, edens. GESN. Non improbo correctionem Ienſii, quam & Geſnerus amplectitur, immo recepiſſem in contextum, ſi verum foret, priſcas edd. habere παροψόμενος, uti vulgo citatur. At cum illae, excepta *I.* habeant παραψομ. & P. atque ed. *I.* παραψάμενος exhibeant, a παράπτομαι *attingo*, quod ferri poteſt, nihil mutare conſultius duxi. REITZ.

in Schol. l. 1. Κυρίως) Sic optime abbreviationem Cod. V. legit I. Gronovius, qui eandem obſervavit in Schol. ad καταπλ. 73, niſi quod ibi levi mutatione κύριον deſignat. SOLAN.

Pag. 249. *l.* 4. Νεοττὸς ἡμίτομος) Omnia huius paginae reperiuntur in Lapith. BOURD. Quos reſpuebant veteres illi *pullos*, nos hodie in deliciis ſummis habemus. Sed in hiſce saepius, non quod revera praeſtantius, ſed quod rarius eſt aut carius, quaeritur. Vid. tamen Horat. Serm. I: *Aut poſitum ante mea quia pullum parte catini* &c. SOLAN.

ead. l. 6. Ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος ἀράμενος ὁ διάκονος τά σοι παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατέθεικεν) Sic diſtinguunt Baſileenſes & Salmurienſes, niſi quod illi etiam diſtinguant poſt vocem διάκονος. Vertit autem Eraſmus, *ut ſi quando deſit alibi, miniſter repente te inſpectante ſubmovens ea, quae tibi erant appoſita, aliis apponat.* Etiam Benedictus, *ſi quando deſit alii, repente miniſter te praeſente tollens ea, quae tibi erant appoſita, ei apponit.* Quis neget, acutos hic fuiſſe illos viros, qui viderunt, ſi iſtis aliqua appoſita erant tollenda, debere tolli iſtis praeſentibus vel inſpectantibus? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum eſſe, ut illud ἐπὶ παρόντος ſic explicetur. Veriſſime notavit pater, mutandam diſtinctionem, ſcribendumque, ἢν ἐπιλίποι, ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τά σοι παρακείμενα, φέρων ἐκείνῳ παρατ. Hoc eſt, *ſi quid deſit, alio quodam repente ſuperveniente, tollens miniſter tibi appoſita, ferens illi appoſuit,* ab ἐπιπάρειμι. GRON.

ead. l. 7. Ἐπιπαρόντος) Sic uno verbo edidimus, ſecuti acutiſſimam ſimul & certiſſimam Gronovii emendationem, quam etiam a Conſtantino in Lexico viſam, niſi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. & P. recte coniunctim legitur. In omnibus aliis noſtris libris diviſim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid ſit, nemo intelligat. V. Συμπ. cap. 20, ubi iterum habet ἐπιπαρών. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡμέτερος εἶ) *Noſter es. tu e domo es ac familia.* BROD.

ead. l. 9. Ἢ συὸς) *Aut apri.* BROD.

ibid. Συὸς ὑπογαστρίου) Verba mihi obſcura. Illud quidem liquet, ὑπογάστριον ſubſtantive hic non capi pro *ſumine* vel *abdomine*, cum fiat oſſium mentio: utrum vero ὑπογάστριος σῦς ſit *porcellus ſubrumis, lactens*; an, quod Eraſmo placuit, *ſus foeta*; (& ſcimus *vulvam* inprimis probatam *eiectitiam*) iam definire non audeo: prius expreſſi verſione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. GESN.

ead. l. 11. Ἵλεων) *Tibi faventem ac propitium.* BROD.

ibid. Ὀστᾶ κεκαλ. τ. π.) V. Theogon. Heſiod. 541. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν χ.) Nam modicam eos habere liquet. BROD.

Pag. 250. *l.* 2. Θεραπεύων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνων) Legendum eſt χρυσῷ πίνειν, ut bene ad θεραπεύων referatur. Ceterum ex hoc Luciani loco colligitur, iam eo tempore *vitrum* fuiſſe in uſu, vel cryſtallum, ſed credo potius vitrum: nam cryſtallina pocula pretioſiora erant, quam ut Graeculis dari ſolerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro tranſparente, in quo illaudati vini color deprehen-

debatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum foſſile fuerit, de quo Herodot. L. III, an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. Palm. Quid mirum, vitrum iam in uſu fuiſſe Luciani tempore, cuius etiam multo antiquiores meminerunt, ut Hor. I Od. 18 f. *Arcanique fides prodiga perlucidior vitro.* Lucret. IV, p. 127 ed. Giſan. *Qualia ſunt vitri, ſpecies quae tranſeat omnis.* Calices autem vitreos Romae pulſo auro atque argento confectos, cryſtallo viliores, & perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit Salmaſ. in Plin. Exercit. p. 769, & alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Chriſtum natum, vid. Memoires de Literature T. I, p. 133; de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis, quam Graecis uſitata, vid. Cuper. Obſ. L. 2, c. 8, & libellum noſtrum de Ambiguis. Ita viciſſim ἐκ pro ἐν Strabo I, p. 4, (al. 2) Καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει· ut alia omittam. Similem fere praepoſ. permutationem vid. mox. Ceterum τοῦ οἴνου additum τῷ πίνειν in marg. *A.* 1 *W.* Sed gloſſa potius eſt, quam varians lectio. Reitz.

ead. l. 3. Ὡς μὴ ἐλεγχθείης) In vitreo calice bibens. Martial. *Prodat perſpicuus ne duo vina calix.* Brod.

ead. l. 5. Ὁ παῖς) *Servus potum miniſtrans.* Brod.

ibid. Οὐδ' ἀΐοντι ἔοικεν) Hom. Il. Ψ, 430. Solan.

ead. l. 7. Ὅταν σε) Omnes edd. male ὅτάν σε. Quaſi enclitica poſſit traiicere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen ſic peccatur in aliorum etiam auctorum editt. maxime in ſcholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas ſyllabas contiguas, ſed vacuam deceat eſſe intermediam; quod tamen non operoſe monerem, niſi viderem etiam hodie viros doctos perſaepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic ſupra c. 23 quoque male edebatur ὥσπέρ τις, quod ſimiliter correximus. Reitz.

ead. l. 8. Ἰωνικὰ ξυνείρων) *Qui Ionica carmina, hoc eſt, amatoria contexit.* Brod. Vid. infra de Salt. c. 79. Reitz.

ibid. Ἀλεξ. ἀνθρ.) Dubitabam aliquamdiu, *hiſtrionem,* an *Muſicum* deſignaret: cum ſubito ſuccurrit, quod in Συμπ. de ſcurra habet ad exhilarandos convivas inducto; de quo quae illic praedicantur, tam his ſimilia ſunt, ut neceſſe ſit eundem utrobique hominem Luciano obverſatum fuiſſe. Unum nunc reſtaret, ut quid ſit Ἰωνικὰ ξυνείρων aſſererem: interpretes enim de eo, *qui iocos Ionicos contexit,* intelligunt. Ego vero dialectum tantum hominis notari exiſtimo; immo quod alio in loco iam laudato ait, Αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ, ſatis id evincere pu-

tarem, niſi Meurſium viderem neſcio quae non commentum, ut a ſenſu manifeſto diſcederet. Gaudeant itaque viri illi doctiſſimi ſuis inventis: me quod attinet, myſterii nihil ſubeſſe puto. Vid. Tac. Ann. XIV, 60. *Alexandrinas* delicias vocat Quintil. I, p. 14 B. Saltatores etiam Iones plerumque erant. *Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, & fingitur artubus, Iam nunc, & inceſtos amores de tenero meditatur ungui.* Horat. Od. 4, III, 21. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπιψεκ.) De hac voce legenda omnino Xenophontis verba in Symp. p. ed. St. 512, l. 35, Ἢν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψεκάζωσιν (ἵνα καὶ ἐγὼ ἐν Γοργιείοις ῥήμασιν εἴπω) οὕτως &c. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. & L. aliam hic ſcripturam exhibent, nempe ἐπισκευάσασαν, ne cui forte vulgatam loco movere lubeat hic aptiſſimam. SOLAN.

Pag. 251. *l.* 2. Μάντιν) Ea enim aetate frequenter conſulebantur. Vid. Ael. Lamprid. in Commodo I, *quem parem aſtrorum curſu Commodo Mathematici promittebant.* Id enim M. Aurelio imperante factum eſt, quo tempore & Luciani libellus editus. SOLAN.

ead. l. 12. Κιθαρίζοντα) Eſt inter captatorum artes laudare voluptatis miniſtros atque artifices ſervos eorum, quos captant. Vid. Plinius epiſt. 7, 24, 7, ubi *alieniſſimi homines in honorem Quadratillae per adulationis officium in theatrum curſitant* &c. GESN.

ibid. Ἐκ τοῦ πράγματος) Idem hic foret ἐν τῷ πράγματι. Ariſtophan. Plut. 348, Ἔνι γάρ τις, ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Plura dari poſſent, ni temporis anguſtia prohiberet. REITZ.

ead. l. 13. Χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου —) Videtur Lucianus abuti voce χερσαίου βατράχου hoc loco, & per id nomen φρύνον intellexiſſe, hoc eſt *rubetam*, quod animal contentiſſime clamat. Nam ranae terreſtres, quae in ſegetibus & paſſim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum eae, quae in paludibus & aquis degunt, immo proprie non clamant: nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, ſed in ore, admiſſa aqua, ut notat Plin. L. XI, c. 37 & 51. Ergo procul dubio Lucianus per χερσαίου βατράχου *rubetam* intellexit. PALM. Repetit libro adverſus indoctum c. 20. KUST.

Pag. 252. *l.* 3. Ἠρέμα καὶ γελοῖον) Legendum eſt fortaſſe οὐχ' ἠρέμα γελοῖον. BROD. Ridiculum eſſe ait, ſi quis unctus & coronatus ſedeat, ſimulque eſuriat, nec quo latrantem ſtomachum placet, habeat. Τὸ μὲν γὰρ λιμῷ ξυνόντα, καὶ νὴ Δία

γε διψῶντα, μύρῳ χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἠρέμα καὶ γελοῖον. ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἑώλου τινὸς νεκροῦ, ἄγοντος ἐναγίσματα. *Nam eſurientem & certe ſitientem unguento collini, & caput coronari, aliquantulum eſt ridiculum. Ita enim videris ſimilis eſſe columnae obſoleti cadaveris, libamina ducentis.* Cur hic οὐχ ἠρέμα γελοῖον pro vulgato, malit Brodaeus IX Miſcell. 13, cauſam nullam video. Ceterum expreſſit planiſſime Lucianus lepidum hoc Martialis ad Fabullum lib. III Epigram. XII: *Unguentum, fateor, bonum dediſti Convivis here: ſed nihil ſcidiſti. Res ſalſa eſt, bene olere, & eſurire. Qui non coenat, & ungitur, Fabulle, Hic vere mihi mortuus videtur.* IENS. Locus corruptus, nec placet Brodaei coniectura Miſc. IX, 13. Aliquid hic excidiſſe credo. Vide alia loca, in quibus vocem ἠρέμα fere adhibet, ut: ἐδυσχέραινον ἠρέμα, Μεν. c. 6; ἠρέμα καὶ ἄχθεσθαί με, Ἰκαρ. c. 9, & Νιγρ. c. 5. Vid. omnino Suid. v. Δελφὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει δίψει δ᾽ ἀπόλλυται. Et Ariſtophan. Schol. 230 A. SOLAN. Quod ex Nigr. c. 5 citat Solanus, iam eſt c. vel § 8, ubi Hemſterh. προσαχθῇς ἠρέμα recte vertit, *ſenſim cogare.* Quod hic tamen ſenſum non efficeret. Pariſ. verſio ἠρέμα γελοῖον reddit, *magnopere ridiculum*, recte quod ad ſenſum; num vero ἠρέμα hanc ſignificationem habeat, nondum comperi, neque credo. Ienſius locum ſanum pronuntiare videtur, vertens *aliquantulum eſt ridiculum*, quod melius ad Graeca; ſed requiritur efficacius adverbium, quam *aliquantulum.* REITZ. Pro ἠρέμα καὶ γελοῖον Giſb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 10 legebat χρῆμα παγγέλοιον· cui emendationi, ut veriſſimae, aſſentitur clariſſ. Belin de Ballu.

ead. l. 4. Στήλῃ — νεκροῦ) Cf. ſupra Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ibid. Ἀγόντος ἐναγίσμ.) Vid. ſupra Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 7. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότ. τις ᾖ) Ἦν μὲν γοῦν. MARCIL.

ibid. Ζηλότυπός τις ᾖ) *Civis ille Romanus.* BROD.

ead. l. 10. Ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ) Eraſm. in prov. *Regum aures atque oculi multi.* BROD. Vid Xen. Paed. VIII. Ariſtophan. Schol. in Acharn. p. 265. VORST.

ead. l. 11. Ὀφθαλμοὶ βασιλεως) Qui Sycophantae, Eunuchi, dico alibi, & patet lineis ſeqq. repetit ea pag. 873. BOURD. Facete ludit in homonymia vocis βασιλεύς. Nam Romae reges appellabantur ii, qui convivia praebebant clientibus ſuis, ex Iuvenale & Martiale notum: regum autem (ut notum eſt) miniſtri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοὶ, in quo luſit cum multo riſu Ariſtoph. in Acharnis. PALM.

ead. l. 16. Ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα) Forte εἰς ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα.

Brod. Explicat haec verba Ienſ. Lect. Luc. p. 113; vid. eius notam ad Dial. mort. XI, § 4, ad verba, ἐς τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον, ubi inſertione praepoſitionis nihil opus eſſe, contra Brodaeum oſtendit. Reitz.

Pag. 253. *l.* 1. Διαπείρας τῷ ὀϊστῷ) Placet διαπείρα τ. ὀ. Brod. Διαπεῖραι ἂν τ. ὀ. Atque hic κίνδυνος, de quo ante dixit. Marcil. De hoc Perſarum more tyrannico prorſus & minime συμποτικῷ nihil memini me legiſſe; & quis credat, Perſarum reges vel proceres voluiſſe ſua convivia ſanguine humano pollui, & funeribus inquinari, & omnem convivandi licentiam exſtingui mortis cogitatione & metu? Id certe nec credo, nec credibile eſt. Ideo allegorico ſenſu debet intelligi τὸ ὀϊστόν. Nimirum acutiſſimum telum eſt calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, inſuſurrando regis auribus, & eius zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. Palm. Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur: non poteſt enim hic ferri participium. Forſan ſcripſerit διέπειρέ σου, ut Ἑτ. XIII. De ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα vid. Dial. Iov. Aeſcul. & Herc. ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα. Solan.

ibid. Γνάθον εἶτ') Lacunam hic fuiſſe, deſignare credo voluit Iuntinae editor, aſteriſco ad marginem poſito. Solan.

ead. l. 7. Φέρων ἐμαυτὸν) Vid. quae ad cap. 24 de hoc verbo dixi. Reitz.

ibid. Ἐμαυτὸν) In pleriſque legitur ἑαυτ. nulla prorſus ratione ferendum. Recte legitur ἐμαυτὸν in W. & ed. Flor. Solan.

ead. l. 11. Λέων κρόκῃ δεθεὶς) *Leo chordula vinctus*, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos oſtentatur paſſim, quod princeps tantum alat virum. Cogn. Ex hiſtoria Androcli, quam vide apud Ael. de anim. VII, 48. Et Gell. V, 14: *Poſtea*, inquit, *videbamus Androclum & leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire* &c. Solan. Eraſm. in paroem. *Leo chordula vinctus*. Brod. Miſc. IX, 13. Editum autem ibi πρόκῃ pro κρόκῃ errore typothetico, quibus illa Miſcell. mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin κρόκῃ & ipſe ſcripſerit, ac legerit. Eſt enim κρόκη tenue filum, immo *floccus* & *pluma*. Epict. Sent. 26, Οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ ὑψοῦται, *nec avis ob floccos (plumas) elata eſt*. Et a κρόκη forſan Latinorum *crocus*. Reitz.

ead. l. 13. Τῶν τοιούτων) Scribe τοιοῦτον. Brod. l. modo adducto. Sed τοιούτων ego ſine variatione ubique inveni, & ſi Brod. τοιοῦτον alicubi invenit, vel ipſe accentus monere poterat, ſcribam vel edit. τοιούτων dare in animo habuiſſe. Reitz.

ead. l. 15. Τέχνην τὸ πρ. π.) Idem rurſus Ὀρχ. c. 9, 21. Et Mort. Peregr. c. 18. SOLAN.

ibid. Ἀχαριστος) Lege, meo periculo, ἀχάριτος, aut probos auctores profer, qui ἀχάριστος ita uſurparint. SOLAN.

Pag. 254. *l.* 2. Αὐτὸς αὐτου) Ubi ex perſona Mercede conducti Lucianus ait, Συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλισϑ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι ϑέλη· ultima ita refingenda exiſtimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς ἑαυτοῦ εἶναι ϑέλω. ἑαυτοῦ pro ἐμαυτοῦ, ut ſaepiſſime apud Atticos. *Quando me ipſo volo eſſe iucundior & gratior.* Loquitur ſcilicet, ut dixi, ex perſona Mercede conducti, qui primo mane expergefactus ſecum miſeriam, in quam ſit coniectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate ſit orbatus, poſteaquam venerit in familiam, in qua pro theſauro, quem ſperaſſet, carbones invenerit; ubi nulla cum gratia verſetur, contemtus & inviſus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino ſuo placendi, ſit rudis. *Nam*, inquit, *intelligo ſatis, quam ſaepe ipſo adſpectu moleſtus ſim; praecipue vero, ubi me ipſo iucundior & ſuavior eſſe cupio.* (Ioſephus p. 371 C. de rege Perſarum: ὡς δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ βασιλεὺς διεχύθη, καὶ ἡδίων αὑτοῦ γενόμενος. Adſcripſit cl. *Hemſterhuſ.*) Formula loquendi etiam apud Latinos uſitata. Confirmant emendationem noſtram ſequentia: *Si enim gravitatem oris & vultus ſervare conor, moroſus videor, & tantum non fugiendus. Si vero blande riſerim, & ad hilaritatem quam maxime vultum compoſuerim, illico me deſpicit & reſpuit.* IENS. Αὐτὸς αὑτοῦ M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὐτοῦ, quod Ienſius in ἑαυτοῦ mutare iubet. Vide tantum, an ita ſit intelligendus, ut auctor argumenti libri Athenaei, cum ait p. 1 B. κρείττων δὲ αὐτὸς ἑαυτοῦ γινόμενος, ὥσπερ οἱ Ἀθήνησι Ῥήτορες ὑπὸ τῆς ἐν τῷ λέγειν ϑερμότητος &c. vel dives velit comitem lepidiorem, quam ipſe eſt. SOLAN. Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum eſt, ſed ut iam vidit Ienſius, ἡδίων αὐτὸς αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ, idque pro ἐμαυτοῦ. GESN.

ead. l. 12. Ὁ κώδων ἤχ.) Conf. ſupra c. 24. SOLAN. Magius de tintinnab. c. 6 comminiſcitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu ſonitum tintinnabuli ſuſpenſi excitaret ad certam horam; ſed vanum hoc eſſe, quilibet videt. Recte quoque ſupra ad cap. 24 Scholiaſten riſit Solanus, quod campanas, quibus Chriſtiani ad concionem vocantur, ſimili iam uſui aptatas Luciani tempore crediderit. Uſum enim campanarum ad ſeculum octavum vel ſummum ſeptimum revocandum, vid. ap. du Freſne in Gloſſar. Graec. vo-

ce κώδων, & Latino, v. *Campana*. Ita noſtra memoria Clivis campana quaedam in aliam formam transfuſa eſt, quae 700 annor. aetatem, Gothicamque inſcriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, ſed cylindrica, qualis tintinnabulorum, quae vaccis appendi ſolent. Tintinnabulorum autem minorum uſum ſatis fuiſſe antiquum, vid. Caſaub. ad Suet. Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei faſtigio poſitum, ad indicandam horam lavandi, vid. Baccium de thermis vett. Theſ. Graev. T. XII, pag. 324. Quin & tintinnabula ſepulcro regis Porſenae imminuiſſe, ex Plin. Hiſt. VII, 55, iam retulit Magius cap. 2. REITZ.

Pag. 255. *l.* 6. Ὅσον οὐδέπω) Ad verbum eſt *tantum nondum*, i. e. *propemodum, iam iam*. Sic noſter Ver. hiſt. I, c. 8 f. ὅσον οὐδέπω καρποφορήσειν ἔμελλον, *iam iam fructus laturi erant*. Plura ex Thucyd. & Herodian. Steph. v. Πόσος, p. 497. REITZ.

ead. l. 8. Ὕοντος δὲ πολλάκις) Διὸς ſubauditur. BROD.

ead. l. 9. Καὶ τὸ ζεύγος) Delendum illud καὶ, ſed ne ſic quidem ſatis ſanus locus videtur. SOLAN.

ead. l. 11. Τῷ τῆς δ. κομμωτῇ) Horum vis artem noſſe? Galenum audi, Λευκότερον τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου ποιεῖν ἐκ φαρμάκων, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας κεφαλῆς οὔλας ἢ πυῤῥὰς ἢ μέλαινας· ἢ καθάπερ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μήκιστον αὐξανομένας, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς κομμωτικῆς κακίας ἐστὶν, οὐ τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἔργα. Haec ille, teſte Conſtantino L. I κατὰ τόπους. Sed ſubit hic mirari, quod apud Noſtrum feminae, non feminarum ad eam rem, ſed virorum opera iam tum utebantur: quod antequam hic loci animadvertiſſem, Gallicis ſolis noſtris nobilibus feminis, poſt Chriſtinae Suecorum reginae apud eas adventum, ſeculi noſtri ſummo probro, factitatum putabam, ut viris iam, non ornatricibus, ut ſaltem ea parte modeſtiae conſulerent, uterentur. SOLAN.

ead. l. 13. Θεσμόπολις) In vivis, cum haec ſcriberentur, eſſe deſierat. Eundem nominat in Gallo c. 10, & in Ἑρμ. c. 9 & ſeqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀνέλπιστον) Conf. infra Peregr. c. 25 f. SOLAN.

Pag. 256. *l.* 1. Δεῆσαν) *Cum oporteret*. BROD.

ead. l. 4. Πεπιττωμένων τὰ σκέλη) Athen. lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc loco, ut patet poſtea: Ὁρᾷς δὲ πιττοκοπούμενον τὶν ἢ ξυρήμενον. Dixi ad illud Petron. *Salamandra*. Sic pag. 554, ubi peſſime interpr. *qui crura totumque corpus unguento ſolebant perungere*. verte, ut hic Eraſm. BOURD. Iubet Bourdelotius cum Eraſmo vertere, *picatis cruribus*; & nos, ut ſa-

let, ad Petronium amandat. Ego vero, cui Bourdelotii Petronius ad manum non eſt, aut, ſi eſſet, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus:* non enim picatis cruribus foras credo prodituros; ſed domi ut depilarent dropace, quae ex pice & oleo conſtabat, molles iſti utebantur. Hinc in eam rem uſurpatum, quod in Δημων. loco ab eo laudato legitur, δρωπακισθῆναι. Cf. Rhet. c. 23. SOLAN.

ead. l. 5. Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν — ἦγε) Nequaquam ſignificat διὰ τιμῆς ἄγειν τινὰ, *honoris gratia aliquem ſecum ducere*, uti putavit interpres, (edit. *Par.* & *Salm.*) ſed *aliquem in honore & pretio habere, colere & honorare.* Quemadmodum δι' ἐπαίνων ἄγειν apud Aelian. Hiſt. An. XIV, 29. VITRING.

ead. l. 7. Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι) Sic Cleopatrae cinaedus Χελιδών. Suidas in Κίναιδα. MARCIL.

ead. l. 10. Παρακαθίζεσθαι) W. P. L. & ed. *Iunt.* In reliquis παρακαθέζεσθαι. SOLAN.

ead. l. 11. Διασεσαλευμένον) Sic iterum infra Ῥητ. cap. 11. SOLAN.

ead. l. 14. Δεηθῆναι) Abſque Codicum ope hanc vocem emendare nolui, ſed corruptam eſſe, cuivis manifeſtum eſt. SOLAN. Δεήθετε αὐτοῦ in ſuo exemplari legebat Brod. Miſc. IX, 13, p. 67. Et corrigere iubebat ἐδεήθη αὐτοῦ· merito quidem; verum cum ego δεηθῆναι conſtanter ſcriptum invenerim, iſta emendatione iam nihil opus eſſe arbitror. REITZ.

ead. l. 17. Τερετίζοντος) Sic ſcribendum, non, ut vulgo fit, duplici τ. Sic etiam ſcriptum in W. Cod. SOLAN.

Pag. 257. *l.* 2. Αὐτῷ) Forſan rurſus αὑτῷ legendum quis malit, ut ſaepe alibi: non tamen mutavi, quia hic non neceſſarium videbatur, licet Latine recte vertatur *ſibi;* nam ſequitur mox αὐτὸν de eadem perſona, quod recte ſe habet, quia ipſe loquens non directe inducitur, ſed alius eius loco narrat. Sapienti ſat. REITZ.

ead. l. 4. Οὕτως ὄναιο) *Sic proſpere tibi contingant omnia, ſic te Dii bene adiuvent.* BROD. Idem Icarom. & alibi. Et Latini ſic dicunt. Interpretes Horat. ad Od. 3 lib. 1, & Martial. ad Epig. 6, lib. 5. BOURD.

ibid. Χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ δὸς) *Hoc mihi abs te petenti beneficium impartire.* BROD.

ead. l. 8. Μυῤῥίνην) Ad initium huius capitis in margine Codicis M. exſtat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu: Ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Λουκιανὸς ὁ πάντας καλῶς ἐλέγξας καὶ πάντων τὰ ἤθη παιδεύσας ἄτιμος μένει ἐν Καλαβρίᾳ. Quod &

per ſe futile cum ſit, nec, quo referendum, ſciam, inter alia ſcholia edendum non duxi, nec prorſus reticere volui. SOLAN. Non annotaſſem variationem editionum inter μυῤῥίνην & Μυῤῥίνην, niſi Solani diligentiae oſtentandae cauſa facerem; nam nimis notum eſt, Mſſ. & edd. antiquas raro nomina propria literis maiuſculis initialibus diſtinguere; ita mox Μελιταῖα verſus fin. huius cap. quoque ſcriptum erat μελιταῖα. Quare in annotandis huiuſmodi minutiis poſthaec parciores erimus, niſi ubi neceſſitas urgeat, ut c. ſeq. v. καρχάρων. REITZ.

Pag. 258. *l.* 4. Βαΰζον) Hanc vocem attigi ad principium Petron. BOURD.

ead. l. 5. Τὰ μελιταῖα) Huiuſmodi enim ſunt Melitaei canes. Eraſm. in proverb. *Melitaeus catulus*. BROD. Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. *Canes* erant ex *Melita* inſula; uti hodie ab Hiſpania matronarum noſtrarum catulis nomen inditum eſt. Eam autem inſulam, unde canes habebant, aliam eſſe a noſtra Maltha, Scaliger docet ex Plinio in fine L. III, c. 26. Vid. notas ad Euſeb. Chron. p. 223. Inſula eſt orae Dalmaticae adiacens, quae hodie *Meleda* dicitur. Sed vid. etiam Strab. p. 277, qui ex altera *Melita* catulos illos petitos fuiſſe diſertis verbis ait. Theophr. in Charact. c. π. μικροφιλοτιμίας monumentum eiuſmodi cani exſtructum memorat, hac inſcriptione, ΚΛΑΔΟϹ ΜΕΛΙΤΑΙΟϹ. Cuius vanitatis exſtat nuperum etiam exemplum, feli Pariſiis dedicatum monumentum. Nominat iterum noſter Φιλοψ. c. 27, & Συμπ. cap. 19. Meminit etiam Diogenes apud Laërt. pag. 151 A. & Aeſop. f. 88. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων) Benedictus, *nunquam inſulſe alios etiam — dicteriis petens*. Coniungit ſeparanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Eraſmus, *cum non inſulſe ſuper convivium dicteria quaedam ieciſſet in eos, qui aderant*. Sic enim debet, *cum aliquando non inſulſe iocatus eſſet*. GRON.

ead. l. 16. Τῶν καρχάρων) Malim τὸν κάρκαρον. BROD. (Miſcell. IX, 13, p. 67, ita ſcribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad caſum; nam ſic vehementius convicium uni illi fit rhetori. Sed vulgata ſtare poteſt: intelligitur enim ἕνα, ut Dial. Mort. IX, § 2, μακάριος αὐτῶν. Ariſtophan. Pl. 345, εἶ γὰρ τῶν φίλων. REITZ.) Sic vertit Eraſmus; nimirum putavit *Carcharos* fuiſſe populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidae, Phoenices, Eteobutadae. At longe a veritate aberravit doctiſſimus ille vir. Legen-

dum eſt ſine maiuſcula καρχάρων, & interpretandum *mordacium, aſperorum, exſertos dentes habentium:* nam κάρχαρος nihil aliud eſt, quam καρχαροδούς. Sed ex hoc loco & aliis, quos iam ſuperius notavi, coniicio, Eraſmum adhuc iuvenem & nondum Graecae linguae ſatis callentem hanc verſionem aggreſſum fuiſſe: nam ſaepe peccat eius dialecti ignoratione. Palm. Καρχ. litera minuſcula initiali edendum curavi, Palmerio aſſentiens, & Heſychio ita ſcribenti: κάρχαροι οἱ ἔσχατοι ὀδόντες τραχεῖς τε καὶ ὀδόντες ὀξεῖς. Sed quia omnes edd. habebant Καρχάρων litera maiori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci Eraſmus. Reitz.

Pag. 259. *l.* 2. Οὐ πρὸς ὕδωρ) Eorum more, qui in iudiciis olim ad clepſydram dicebant. Brod. Solebant enim ea aetate Rhetores orationum ſuarum tempus clepſydris metiri, quod etiamnum a multis ſacris concionatoribus apud varias Europae gentes obſervatur, eo tamen diſcrimine, quod noſtrae *arena*, veterum clepſydrae (quod & etymon docet) *aqua* tempus metiebantur. Vid. ſupra not. ad Ἀναβ. c. 24. Solan.

ead. l. 3. Τοῦτο ὑποστῇ) Sincera lectio ὑποστῆναι. Brod. l. ſaepe cit. Sed ita, ut iuſſit, iam expreſſum eſt in omnibus edd. Reitz.

ibid. Ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς) Ea ſumma ſex libras Anglicanas cum dimidia efficit; Gallicas veteres ad octoginta: hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, niſi neceſſitate coactus, anquirere curet. Solan.

ead. l. 7. Διαῤῥαγῆναι) *Clamore diſrumpi.* (διῤῥαγῆναι legebatur in Miſcell.) Brod.

ead. l. 8. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει — ῥῖνα ἔχοντας) Haec, ut aliena ab hoc loco, uncinis incluſit cl. B. de Ballu.

ead. l. 10. Ἀκούειν) Prorſus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita & *bene audire* Epict. Sent. 7, καλῶς ἀκούειν. Noſter in Prometh. ipſo principio οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθους ἀκούειν· plura ſimil. Ienſ. Lectt. Luc. pag. 272 ſeq. ubi multas dictiones Graecis & Latinis communes collegit. Reitz.

ibid. Πήχεως ἐνίοτε τὴν ῥῖνα ἔχοντας) En delicias interpretum. Benedictus, *ſi nares cubitali magnitudine amplas habeant.* Eraſmus, *ſi illis naris nonnunquam cubitali hiet ſpecu.* Ubi tantam auxeſin? & cur malunt de nare & naribus, quam naſum appellare? Sane cum in Hermotimo dicit ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥῖνα ὁ γέρων, adhibent naſum. Et cum ſimpliciter de caſu narium aliquid dicunt, ut ſi quid per illas fluxerit, Lucianus certe potuit & maluit dicere αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, initio conſcrib.

hiſt. Sed ut nunc ῥὶν, ita etiam πῆχυς in Luciano iiſdem riſum praebere debuit. Nam in dialogo Veneris & Cupidinis, cum ſcriberet ex Veneris ore Lucianus, οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, Latine dixit Eraſmus, *Corybantum alius ſuum ipſe penem enſe deſecat.* Benedictus eadem, niſi quod *reſecat*, ut apparet ex Salmurienſi & hac editione. Adeo illis obhaeſit vexatio Attios, ut Deliacos fecerint quoque Corybantas. An miſeri non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Cultrum in lacertos exſerit fanaticus Sectiſque Matrem brachiis placat Deûm.* Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; & laudabilius feciſſent *cubitum* ſimpliciter interpretantes. GRON.

ead. l. 11. Ἐς τὰς λιθοτομίας) *In lapicidinas Dionyſiacas.* Meminit huius carceris inſignis a Dionyſio exſtructi Cic. Act. 7 in Verr. Plaut. in Capt. & Liv. COGN. Τὰς Διονυσίου λατομίας dicit Athen. c. 3, lib. 1. Iun. in Adag. Turn. c. 16, lib. 22, lautumias vult legi. dico alibi. BOURD. Hiſtoriam Philoxeni reſpicit, de qua fuſius Ἀπαιδ. c. 15. SOLAN. Philoxeni contubernalis futurus, verſiculos tyranni laudare recuſantis. GESN. *Syracuſanas Dionyſi tyranni latomias,* Philoxeni poëtae exemplo. *Brod.* Miſc. IX, 13 f. Ecce rurſus, quam malam Graecam lectionem expreſſerit: nam haec vitia typothetica non eſſe credo, quia & alibi Διονύσου male pro Διονυσίου legebatur, ut ſupra iam monuit Ienſ. Hic vero ubique vera lectio erat expreſſa. Sed alius eſt *Dionyſius* tyrannus, alius Διόνυσος *Bacchus,* vel herus ille Xanthiae, de quo Ienſ. ad vit. auct. c. 6. REITZ.

Pag. 260. *l.* 2. Μισθοῦ ὑποτελεῖς) Conf. ſupra c. 10. SOLAN.

ead. l. 9. Κοσμούμεναι) Mſ. κομμούμεναι, male; nam ſequitur τὰς κόμας περιπλεκόμεναι· eſſetque δὶς τὸ αὐτό. BOURD.

ead. l. 12. Ἡ ἄβρα) *Ancilla.* Sic *Dromo* & *Xanthias* pro ſervis uſurpantur. BROD. *Serva.* Heſych. ἄβρα, δούλη, παλλακή. Dictio, quae ſaepe corrumpitur, ut doceo alibi. BOURD.

ead. l. 16. Παναθηναίων) Quid Romae *Panathenaea?* SOLAN.

ead. l. 17. Ἐφεστρίδιον ἄθλιον) Dixere Perſii interpretes ad illud, *Scis comitem horridulum trita donare lacerna.* Mſ. Reg. ad hunc locum μανδύαν τινὰ ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν. leg. Caſaub. fin. lib. 6 Anim. ad Athen. Heſych. & Suid. verbo χειρόμακτρον. BOURD. Interpretatur Eraſmus ἐφεστρίδιον *umbellam*, ut umbella Graece σκίρον dicitur. Debebat vertere *amiculum, paenulam*, vel tale quid. PALM.

Pag. 261. *l.* 2. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος) Nullus dubito, ex eodem Codice refingendum eſſe, καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθὺς, ἔτι σκεπτη-

μένου παρακούσας τοῦ δεσπότου, προδραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται. *Et primus quidem illico, etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alios nuntiat.* Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου, προδραμών. Vertunt: *ac primus quidem, qui ſtatim id facere deſtinantem ſubauſcultarit dominum, praecurrit, priorque monet.* Σκέπτομαι eſt cunctor, dubito: unde σκεπτικοὶ, qui de omnibus dubitabant. GRAEV.

ead. l. 3. Ἔτι σκεπτ.) Ἔτι σκεπτομένου in G. & L. legitur, quod merito viro ſummo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam afferre commodiſſime viſum ſit. Cod. P. aliam ſcripturam exhibet, quam olim ſequebar, nempe ἐπισκηπτομένου, quia vocem ἐπισκήπτω vel ἐπισκήπτομαι *de mandantibus* eleganter uſurpari, vel Lexica ipſa ſatis docent; adi tamen nos ad Catapl. 8, ubi de ea plura: *mandatum* autem hic intelligi commode poſſe, *munus*, quo nuntius mox donatur, ſatis evincit. Nunc autem ἔτι σκεπτομένου magis probo. Vox ἐπισκέπτομαι pro *conſidero* apud Ariſtotelem frequens, Eth. Nic. p. m. 4 C. 20 A. 120 C. Sic Noſter etiam uſurpat ſimplex σκέπτομαι Ἱστ. β, c. 10, Δήμων. c. 57, Ἑρμ. c. 50 & 73. SOLAN. Quid ſi ἐπισκηψαμένου, iubente, & mandante familiae? GESN.

ead. l. 6. Κομίζοντες) *Pallium deferentes.* BROD.

ibid. Πολλὰ εἶπε) *Multos de te apud dominum ſermones fecit.* BROD.

ead. l. 7. Καὶ ὡς ἐπιτραπεὶς) *Utque, cum id arbitrio eius permiſſum eſſet, ut quod vellet indumentum ad te deferret.* BROD. Perperam Eraſmus, *quemadmodum adhortans commodiora ſubiecerit.* Concinnius Benedictus, *ut ſibi dato arbitrio commodiora ſubiecerit*, etſi poſteriora haec ſint ſingularia. Certe clarius & ſimplicius verti poterat debebatque, ut adſcripſit pater, *cum ei commiſſum eſſet negotium, pulchriorem* vel *optimam veſtem elegerit.* In Nigrino, οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. In Apologia huius dialogi, οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ᾽ ἔθνος ἐπιτραπῆναι. In modo Conſcrib. hiſtor. οἷος καὶ πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη. Et alibi uſitatiſſima eſt locutio. GRON.

ibid. Τὸ κάλλιον ἐπελέξατο) *Optimum tibi delegit.* BROD.

ibid. Διεξιὼν) *Commemorans.* BROD.

ead. l. 8. Λαβόντες) *Aliquot a te extortis aſſibus.* BROD.

ead. l. 9. Βρενθυόμενοι) Narrat Noſter, quemadmodum, ſi Mercede conductus feſtis diebus donativum aliquod puſillum ab domino accipiat, etiam munuſcula oporteat dare iis, qui

donativum iſtud ei apportent; quorum aviditas habendi vix ſatiari queat, quique quantumcunque accipiant, aegro animo diſcedant. *ἅπαντες δ' οὖν,* inquit, *ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Omnes itaque aliquo accepto diſcedunt, inſuper muſſitantes, quod non plura dederis.* Ad vocem βρενθυόμενοι ita Scholiaſtes, Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες. βρένθυον δὲ μῦρον τῶν παχέων. οἱ δὲ ἄνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρνεόν τι βρένθος, ὃ ἔνιοι κόσσιφον καλοῦσι. Scholiaſtae haec verba ſunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologici Mag. auctor; quibus & conveniunt fere, quae habet in ea voce Heſychius: ſed cum apud Heſychium iuxta & Helladium in Chreſtomathia p. 14 ed. cum notis Meurſii, legatur Βρένθιον, dubium, utrum apud Helladium, & Heſychium atque in Etymologico M. (ubi nunc Βρένθειον, nunc in plurali Βρένθια, ſcribitur) ſit ex hoc Luciani Scholiaſta reſcribendum βρένθυον· an vero apud hunc, ut & in Etymologico ex Heſychio βρένθιον emendari debeat. Certe priori ſententiae videtur τὸ βρενθύεσθαι inde deductum favere. Porro & ex Heſychio, & Etymologico apud Scholiaſten pro κόσσιφον lege κόσσυφον. Apud Heſychium quoque, ubi legitur, βρένθιον, μῦρόν τι ὡς Βάκκαρις &c. ſciendum apud Etymologici auctorem ſcribi βάκχαρις, & ex adiecto ibi articulo ἡ patet, fuiſſe feminam. Uter recte ſcriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud Heſychium, Βρένθος καὶ ὁ τύμβος λέγεται· hic quidam pro τύμβος coniiciunt θυμός. Sed verior eſt haud dubie H. Stephani ſententia, emendantis τῦφος. Recte enim ut βρενθύεσθαι per ἀλαζονεύειν, μεγαλοφρονεῖν, ita Βρένθος per τῦφος exponitur. Apud eundem Heſychium, ubi Βρενιάται, δυσχεραίνει, προσποιεῖται, legitur, nullus dubito, quin Βρενθύεται ſit reſcribendum; plane uti infra Βρενθύεσθαι inter alia etiam per δυσχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, redditur. Vide quoque Etymologicum M. in eadem hac voce. IENS.

ead. l. 10. Δύο ὀβολοὺς ἢ τ.) Summam & infimam mercedem hic nominat: quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim philoſophi ut intelligam hunc locum, ſequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, ediſſerit; ἢ autem, quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. & L. eſt. SOLAN.

ead. l. 12. Μὲν αὐτὸς) *Ipſe dominus.* BROD.

ead. l. 13. Οὗτος) Muneribus ſcilicet, non obſequio tantum. SOLAN.

ead. l. 14. Ξύμβολος) Revocandum ex editionibus prioribus

ξύμβουλος, *qui in conſilium adhibetur*. Talem enim hic locus poſtulat. IENS.

Pag. 262. *l.* 1. Ἄωρα) An ἄδωρα; BROD. Ἄωρα δῶρα) Ita & vertitur ab interpretibus, *intempeſtiva*. At non veniunt intempeſtiva illa, quorum adventu ſolvo aes alienum antea contractum; etſi tarda, tamen ſatis utique tempeſtiva, nec certe ἀνόνητα. Immo ſane auctor ſcripſit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non poſſunt, cum & eorum ſpe in cultu domini & mox in ipſos ſervos plus erogaveris, quam illa tibi poſſunt redigere. Sic in Timone notatur ab Barlaeo πλοῦτος ἄπλουτος. Sic in vitarum auctione Bourdelotius advertit τέρψις ἀτερψίη. Sic ab aliis κόσμος ἀκοσμος, τόκος ἄτοκος. GRON. Qui lectionem ἄωρα tueri velit, poſſit ex Homero afferre, ubi Odyſſ. M, v. 89, Scyllae pedes dicuntur ἄωροι. Τῆς ἤτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι. Idque Scholiaſtes vetus anonymus exponit λεπτοί· adeo ut *dona* haec dicantur *tenuia*. Vel ἄωρα poſſit quis exponere *ingrata*, *indigna*; quemadmodum Heſychius ἄωρον interpretatur inter alia, ἄχαρι, ἀπρεπές. Sed ſciendum eſt, non ſatis conſtare, ne inter ipſos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes ἄωροι apud Homerum ſint intelligendi: quod facile patet cum ex Heſychio, (in voce Ἄωροι, ubi ad hunc Homeri locum reſpicit, & non unam interpretationem comminiſcitur) tum ex eodem Scholiaſta vetere, varias variorum ſuper huius expoſitione loci ſententias cumulante; quarum haec quidem videtur verior, Scyllae pedes nimirum dici ἀώρους ab ὀρούειν *proſilire*; ut qui in petram quaſi impacti proſilire nequeant. Hanc quoque ſententiam ponit & Heſychius. Quod vero ad hunc Luciani locum attinet, haud dubie eſt certiſſima & venuſtiſſima lectio cl. Gronovii, legentis ἄδωρα pro ἄωρα. Ἄδωρα *enim* δῶρα *eadem elegantia dici*, *qua* πλοῦτος ἄπλουτος, τέρψις ἀτερψίη, κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἄτοκος. Quibus ego addo γνῶσις ἀγνωσίη eodem loco apud Noſtrum in Vitar. Auctione c. 14, quo τέρψις ἀτερψίη. Sic χάρις ἄχαρις lib. 1 Anthol. Epigr. c. III, Epigr. I: Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ θριγκοῖσιν ἀνάψας Ἄρηος, ταύταν τὰν ἄχαριν χάριτα· & apud Aeſchylum in Prometheo vincto pag. 35 edit. Steph. — φέρ' ὅπως ἄχαρις χάρις, ὦ φίλοι, εἰπέ που τίς ἀλκά. Apud eundem Aeſchylum in eodem dramate, πόλεμος ἀπόλεμος p. 55: Ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα πόριμος. Scholiaſtes hunc ἀπόλεμον πόλεμον exponit ἀκαταμάχητον, ὃν καὶ πολλά τις μηχανησάμενος, οὐ φεύξηται. (Apud Ciceron. III de Orat. veteris Tragici eſt:

Qua tempeſtate Paris Helenam innuptis iunxit nuptiis: ἄγαμος γάμος Euripid. in Hec. Sophocl. Oedip. Tyr. p. H. S. 200. Aeſchylus Prom. πόρος ἄπορος, πόλεμος ἀπόλεμος Perſis. νᾶες ἄναες Choeph. χάρις ἄχαρις Eumenid. παῖδες ἄπαιδες. Ariſtoph. βίος ἀβίωτος. Attius Medea vita invita: Amphiſ. Com. θάνατος ἀθάνατος. Haec collegit B. Martin. V. L. III, 9. Homero Il. I, 34, ἀλκὴ ἄναλκις. Aeſchylo in Perſis p. 157, νᾶες ἄναες, *naves perditae*, & p. 288 πόλις ἄπολις, urbs diruta: Sophocli in Electr. v. 1157 Clytemneſtra dicitur ob crudelitatem μήτηρ ἀμήτωρ. Haec addidit *Hemſt.*) — Amarunt hanc dicendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via invia*. Pari ratione apud Ovidium *iniuſta iuſta*, II Metam. 627, de Apolline Coronidem ab ſe temeraria & iniuſta caede trucidatam tumulante, *Et dedit amplexus, iniuſtaque iuſta peregit*. Sic antiquus Tragicus apud Ciceronem III de Or. 58 dixit *innuptas nuptias: Qua tempeſtate Paris Helenam innuptis iunxit nuptiis, Ego tum gravida* &c. Sic *inſepultam ſepulturam* ex Ciceronis Phil. I citat Torrentius ad Suetonii Iulium c. 84. Huc referri poteſt *diligens negligentia* apud Ciceronem in Or. cap. 23. *Inops potentia* apud eundem Pro Quintio c. 10. *Inſaniens ſapientia* apud Horatium. Ita & Ardeliones apud Phaedrum dicuntur *multa agendo nihil agere*. Sed ut ad Luciani locum revertar, eum ita emendandum viderat iam olim Brodaeus IX Miſc. c. 17, afferens illud Sophoclis ex Aiace Flagellifero, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα. Scilicet ἄδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad denotandam donantis vafritiem & impiam fraudem, qua per ſpeciem beneficii quempiam irretiat & quaſi viſco capiat. Sic Laocoon apud Virg. II Aen. — *ulla putatis Dona carere dolis Danaûm?* — Ita Venus in ſuaviſſimo & cum ſuavitate ipſius Κύπριδος φιλάματος, *Veneris oſculi*, quod ibi offertur, certante Moſchi Eidyllio, quod inſcribitur Ἔρως δραπέτης, *Amor fugitivus*, Ἢν δὲ λέγῃ (Ἔρως ſcil.) Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα, Μήτι θίγῃς, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται. IENS. Ἄδωρα) In quibuſdam Codd. ἄδωρα inveniri teſtantur Galaei Collectanea, quae etiam ἄωρα memorant, & reſtituta Sophoclem eius, quam ſequimur, lectionis auctorem laudant. Locus Sophoclis integer ſic habet: Ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. M. vulgatam exhibet. SOLAN. Ex Latinis permulta eiuſmodi oxymora, ut, *concordia diſcors, inſaniens ſapientia, dulce malum, ſtrenua inertia* &c. collegi in libello de Ambig. & contrar. Tit. *ADIECTIVUM, & OXYMORON*. REITZ.

ibid. Καὶ ἀνόνητα) Ex Sophocle in Aiace Maſtigoph. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ᾽ οὐκ ὀνήσιμα. Brod.

ead. l. 5. Πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα καὶ ἀπηνδηκότα) Incredibile eſt, has voces, inprimis poſtremam, ſic ab eximiis illis viris verti potuiſſe: *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudientem.* Quid oro illud eſt? Utique talia non decent ſeculum noſtrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat, ἀπαυδᾷν eſſe collabi, deficere? Gron.

ead. l. 7. Ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ) Haec ita legenda ſunt. Brod. Lucianus porro accumulans & exaggerans miſerias, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus ſit, Conductum maneant, ait, dominum ſecundis auribus admittere, ſi quis Conductum apud ſe calumnietur, ὁρᾷ γὰρ ἤδη σε μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηνδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιοῦσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος — ἤδη περιβλέπει σε μὲν οἱ τῆς κόπρου ἀποῤῥίψῃ &c. Sic potius, quam vulgo νοστιμώτατον, ἐν σοὶ ἀπανθισάμενος, haec ſunt diſtinguenda, ut ante me vidit Brodaeus dicto loco. *Perſpicit enim te, iam aſſiduis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, & deficientem, iamque podagram tibi ſuborientem. Proinde poſteaquam id, quod erat in te florentiſſimum, decerpſit — circumſpicit iam, in quod ſterquilinium te abiiciat* &c. Iens.

ibid. Νοστιμώτατον) Ἡδύ. In Angl. Cod. pagin. 258. interpretatur Theod. Marcil. ad Perſ. Bourd. Vid. iterum infra Πενθ. c. 19. Solan.

ead. l. 10. Ἀποῤῥίψῃ φέρων) Hic quidem poteſt otioſum dici illud φέρων. (vid. ſupra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac ſi dixeris: ſi quis te (ad ſterquilinium) *portet & abiiciat.* Reitz.

ead. l. 13. Πότε &c.) Recenſens Lucianus cauſas, quas dominus comminiſcatur, ubi taedium Mercede Conducti eum ceperit, illum exturbandi, inter eas ponit & has, καὶ ἤτοι μειράκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπείρασας τότε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρων ἀνὴρ διαφθείρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων. Non multis puto opus eſſe, quibus attento & erudito lectori perſuadeam legendum πότε & διέφθειρας, non autem, ut adhuc, τότε & διαφθείρας. Quem enim alium ſenſum, quam hunc, recipere poſſit hic locus, & mens auctoris? *Vel etiam quod puſionem eius aliquando tentaſti, vel uxoris ancillam virginem homo ſenex vitiaſti, vel ſimili alio nomine inſimulatus, noctu, obvo-*

lutus, in cervices extruſus, egreſſus & orbatus omnium. IENS. Πότε L. uti coniecerat Ienſius, pro vulgato τότε. SOLAN. In Lect. Lucian. Ienſii p. 204, unde haec deſumta ſunt, inverſo ordine legebatur: *legendum* τότε, *non autem, ut adhuc,* πότε. Nos vero ita correximus in eius nota, ut mens viri clar. poſtulabat, qui vulgatam corrigere volens, non ſcripſit eam habere πότε. Conf. varias lect. Quare ποτὲ dedimus, enclitice, non πότε interrogative. REITZ.

ead. l. 14. Διαφθείρεις) In omnibus antea legebatur διαφθείρας, quod ſenſus ferre nequit. W. veram ſcripturam διαφθείρεις, quam arripuimus, ſuppeditat. SOLAN. Διέφθειρας, pro vulgato διαφθείρας, exhibui, ut coniecerant viri docti; & ſic in Ald. prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, ſine dubio ex Codice: nam ubi in una tantum litera variatur, ſolet eam ipſi textui immittere. Minus itaque Solano obſecundavi, quia ſic melius reſpondet praecedenti aoriſto ἐπείρασας. Licet enim coniunctiones non ſemper ſimilia tempora requirant, ut ſupra probavimus ad Piſcat. med. fere: hic tamen convenientior aoriſtus, quam tempus praeſens, quia in praeterito etiam ſermo continuatur. REITZ.

Pag. 263. *l.* 4. Ἐκ τοῦ ἔθους) *Ea, quibus aſſuevit.* BROD.

ead. l. 11. Ῥᾴδιος τὸν τρόπον) Saepius apud hunc videas ῥᾴδιος in ſequiorem partem trahi: ſed quid tum valeat, mihi nondum compertum; coniicio *in facinus pronum* ex hoc loco, & alio, qui eſt in Ἀλεξ. c. 4, ubi hominem ſuis coloribus pingit. Niſi autem adderetur hic τὸν τρόπον, mallem alio ſenſu intelligere, quo occurrit in Γυμν. c. 34, Ῥᾴδιον ἐς ἐπιβουλήν. Paſſive ſcilicet, quo ſenſu *opportunum* Livius aliique Latine uſurpant; cum contra hic propter illud τὸν τρόπον additum, active accipiendum videatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡμᾶς) Nimirum ὑμᾶς & paulo poſt ὑμῶν lego ex antiquis edd. Sermo eſt de Graecis in univerſum, quorum ſe numero auctor non eximit. GESN.

Pag. 264. *l.* 1. Ἐπαγωγὰς) Cum legerem ſemel & iterum, Πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς· quid eſſet ἀπαγωγὴ τοῖς ἐχθροῖς, diu fruſtra haeſitavi; neque enim perſuadere mihi potui, eam ſignificare poſſe *abductionem in hoſtes,* quemadmodum vulgo vertitur. At ſola tandem editio Flor. habens diſerte ἐπαγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem eſſe omnino hic γνήσιον, cenſeo. Id nimirum

Noſter ait, Multos, qui ſe in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuoſi ſcirent, promiſiſſe dominis ſuis praeſagia & veneficia, nec non amoris conciliationes, & damna hoſtibus, ſive malorum averſiones in hoſtes. Solebant namque veteres, quidquid mali ominis eſſet, id omne in hoſtium capita ut recideret, precari. Eodem prorſus modo Lucianus de ſimili, vel potius multo peiori hominum genere, infra in Pſeudomanti cap. 5: Λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπῳδὰς θεσπεσίους ὑπισχνουμένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχάς. *Accepit eum amans quidam praeſtigiator, ex iis, qui magias & ſacras incantationes profitentur, tum artes & ad conciliandam in amoribus gratiam, & ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos theſauros, ad hereditates acquirendas.* Eſt ergo ἐπαγωγὴ vel generatim cuiuſcunque noxii & damnoſi imprecatio, vel ipſa malorum illatio. Heſychius, Ἐπαγωγὴ, συμφορὰ, πειρασμὸς, ἤτοι τὸ ὁπωσοῦν κακὸν ἐπαγόμενον· atque iiſdem plane verbis id habet Suidas. IENS. Ἐπαγωγὰς W. & edd. Fl. *Ald. Iunt.* & A. recte. In aliis ἀπαγωγὰς, mendoſe. Vid. Ἀλεξ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Φύσεως) Si uſquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. GESN.

ead. l. 16. Θυέστης) Vid. ſupra de Sacrif. c. 5. SOLAN.

Pag. 265. *l.* 1. Τηρεὺς) *Tereus* cum ſequeretur Prognen uxorem & eius ſororem Philomelam, ambae verſae ſunt in aves. Ovid. VI Met. Perſ. Sat. VI. COGN.

ead. l. 2. Ὀπυίων) Ita W. In impreſſ. ὀπύων. Vid. & Ἀλ. c. 19. SOLAN. Etſi in omnibus inveni ὀπύων omiſſo ι, tamen edidi ὀπυίων, quod probatione non indiget; vid. modo Heſych. ter quater id repetentem, ὀπυϊομένη, μισγομένη. ὀπυϊομένη γεγαμημένη. ὀπυΐειν, γαμεῖν &c. & ſic Noſter ſupra. Quare vel nullo Mſ. praeeunte, olim correxi. Iam vero, cum Cod. Wit. aſſentiatur, nemo me temeritatis arguet. Poſtea in notis Mſſ. Guyeti quoque inveni, illum ὀπυίων legi velle. REITZ.

ead. l. 6. Εὐανθὴς) Ait de divitibus & potentibus, Ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἢν ἐξειλήσῃς, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὑρήσεις Εὐριπίδου τινὸς, ἢ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθὴς &c. Quiſquiliae. Scribe cum prioribus editt. εὐανθής. Ultra id vitium propagavit Amſtelaedamenſis, exhibens εὐαιθής. IENS.

ead. l. 10. Ὁ Κέβης ἐκεῖνος) Cuius exſtat libellus. BROD.

ead. l. 11. Σοὶ) Sic optime W. & L. neque aliter in P. fuiſſe

veroſimimile eſt, cum Coll. exhibeant βίουσ. Vulgatum σου enim minime ferendum. SOLAN.

ead. l. 12. Παριτητέον) Ἀντὶ τοῦ παριτητέον Angl. Cod. habet προσιτέον, & ita legiſſe videtur interp. BOURD.

ibid. Ἐς αὐτὴν) Sic rurſus fin. huius Dial. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐδεήθην) *Cupiam.* BROD.

Pag. 266. *l.* 4. Καὶ ἀνάντης) Malim καὶ ἄναντες. BROD. Lucianus exemplo Cebetis, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita ſit efficta, καὶ δὴ γεγράφθω, inquit, προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὄλισθον ἔχουσα &c. Quid hic non bene ſani ſit, ut cum Brodaeo legendum ſit ἄναντες, non video. *Atque aſcenſus ſit valde & acclivis & lubricus.* IENS.

ead. l. 7. Χρυσοῦς ὅλος) Angl. ὅλως. Quod Lucianicum eſt, ut etiam antea notavimus. ſic p. 279, & paſſim. BOURD.

ead. l. 12. Ἐκπεπληγμένον) Nota, hic non obſervari diſcrimen illud, ἔπληγον *ad corpus,* ἔπλαγον *ad animum.* Longolius in Excerptis Lucianeis. Sic ſupra hoc Dial. c. 15. SOLAN.

ead. l. 13. Διαιδέξαμεν αὐτὸν) Reſtitue διαδεξάμεναι δ' αὐτόν. BROD.

ead. l. 17. Καὶ τετραμμένον τὴν χρόαν) Legitur in Mſ. ἐγχειρισάσθω αὐτὸν τῷ γήρᾳ, ἤδη ὑπονοσοῦντα καὶ τετριμένον τὸν χρῶτα, cuius color eſt detritus, cuius vividus color eſt exſtinctus. Sed vulgatam non ſollicito. τετραμμένον τὸν χρῶτα, cuius color eſt immutatus, evanuit. Sic enim Homerus loquitur Iliad. Ρ, v. 733: Τῶν δὲ τρέπετο χρὼς, οὐδέ τις ἔτλη Πρόσσον ἀΐξας δὴ περὶ νεκροῦ δηριάασθαι. *Eorum mutabatur color, neque quis ſuſtinebat Procurrens pro mortuo pugnare.* GRAEV. Vulgatam ſcripturam τετραμμένον, quam etiam praefert M. firmant haec Luciani loca. In Ἀποκ. c. 5, Εἶδον γοῦν τότε — τινος καὶ χρόαν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. In Εὐν. cap. 11, ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα. Denique in Ζ. Τρ. c. 30, ἡ χρόα τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς &c. Nam quod accuſativus hic mutata phraſi additur, neminem Graece mediocriter doctum morabitur. SOLAN.

Pag. 267. *l.* 4. Λεληθυίας) M. recte. In reliquis fere omnibus λεληθείας corrupte. *S.* emendavit. SOLAN.

ead. l. 5. Τῇ ἑταίρᾳ) Corrige τῇ ἑτέρᾳ μέν. BROD.

ead. l. 7. Ἐς οὐδὲν ὄφελος) *Fruſtra.* BROD.

ead. l. 11. Ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν) Senſus facilior, ſi legas ἐκεί-

νης τῆς ἔμπαλιν. Bourd. Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἔμπ. Guyet.

ead. l. 13. Ὡς θεὸς ἀναίτιος) Deus in cauſa non eſt, ſi quid mali nobis eveniat. Brod. Memineris, *Deum in culpa non eſſe.* Conſiderat enim id, quod eſt in hominum moribus, ut, cum ipſa incogitantia praecipites ruant in mala, deinde tamen iis irretiti culpent fortunam & numina. Homer. Odyſſ. I. Aeſchyl. in Prometh. Cogn. Platonis locus eſt huic argumento ſane quam aptiſſimus, de Rep. X, 520 C. quem ob elegantiam uſumque eximium deſcribere me non pigebit. Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέσεως λόγος. ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΥ, ΟΥΧ ΥΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΛΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛ ΥΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕΤΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΟΝ Ω ΣΥΝΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΞΑΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. Solan.

ead. l. 14. Ἑλομένου) *Eius, qui id agendum ſtatuerit.* Brod.

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE COND.

Pag. 268. *l.* 1. ΑΠΟΛΟΓΙΑ) Sufficiat mihi dixiſſe, Petrum Moſellanum, huius Apologiae interpretem, oculis ſuis in hac uſum non fuiſſe, donec maius otium probandi. Huius Apologiae pars potior in tractatu praecedente, quale illud ſtatim ab initio ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ, & pag. ſeq. Bourd.

ead. l. 4. Ἦ) W. recte, non ἦν, quod in omnibus impreſſis legitur, niſi quod nihil prorſus in *Flor.* eſt. Solan.

ead. l. 6. Καὶ) Aſſeverantis eſt.

ibid. Μεταξὺ) *Inter legendum.* Brod. in Miſcell. L. IX, c. 14. Quod Brod. voluit, iam erat in Moſellani verſione. Benedictus vero: *Sed quid interim in ſingula diceres;* Solanus vero haec merito in marg. ſic mutaverat, *inter legendum, & perlecto libro.* Reitz. Video paraphraſi opus eſſe huic loco: *Quae interiecto tempore* inter libelli mei prioris editionem & hoc tempus, *poſt omnia*, quae de mutata conditione mea comperiſti, *a te dicta ſunt* in me & ipſam illam mutatam vitae meae rationem, *ea nunc componere* & conciliare *his, quae legiſti* ſuperiori libello a me ſcripta, *ſtudeo*, ut appareat, rationes meas poſteriores non repugnare his, quae priore libello propoſui. Gesn.

ead. l. 8. Ἀνεγνωσμένοις) Ex hac ſententia expedire me non poſſum. Corruptam cenſeo. Nec, quid eliminem, aut quid ſer-

vem, ſcio. SOLAN. Neſcio, quid haereat Solanus noſter: nam ſi ἐφαρμόττειν exponas *adiungere, applicare*, quo ſenſu vel in Lexicis occurrit, nihil abſurdi habet ſententia, *haec iam addere, adiungere paro praecedentibus a te iam lectis*. Conf. ſupra Reviviſc. c. 38, κἀφήρμοζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις. REITZ.

ibid. Κακὸς ἐγὼ) W. P. L. & ed. *Iunt.* ſecutus ſum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae edd. fere omnes κακῶς ἐγὼ, quod *S.* mutavit in κακῶς ἔχω. Plato Phaedone ed. Baſil. pag. 33 C. Καὶ ὡς ἔοικε τῶν κύκνων δοκῶ φαυλότερος ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικὴν &c. SOLAN. Lego ex editionibus antiquis, &, puto omnibus, praeter Amſt. εἰ μὴ κακῶς ἐγὼ τὴν μαντικὴν, ut ſit elliptica locutio, intelligaturque ἔμαθον, οἶδα, vel ſimile quiddam. GESN.

ead. l. 11. Πάντων ἐκλαθόμενος) i. e. *omnium*, quae περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων literis mandavit, *oblitus*. BROD.

ead. l. 12. Ὀστράκου φασὶ μεταπεσόντος) Eraſmus in paroemia, *Teſtulae tranſmutatio*. BROD. Utitur hoc proverbio Plato in Phaedro. VORST. Nimirum pag. ed. Baſ. 200 C. Utitur etiam hoc proverbio Dion Chryſoſt. 52 C. 118 A. B. 163 C. Vide, quid Suidas ex Eunapio afferat in ὀστράκου περιστροφῇ, & adde Marini locum in vita Procli, & quos ibi in nota laudat Alb. Fabricius. Euſtath. ad Iliad. Σ, p. 1161, a Kuſtero ad Suidam laudatur, & Diog. L. VI, 95. SOLAN.

ibid. Φέρων — ἐνῆκε) Vid. nos de hac phraſi ſupra, ad Dial. de Merc. cond. c. 24, quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. REITZ.

Pag. 269. *l.* 3. Πρὸς) Hinc, ut & ex aliis locis, patet, Lucianum ſenem admodum mortuum. Non diu autem in Aegypto, ſi quidem eo pervenerit, vixiſſe, inde coniicio, quod in iis, qui ſuperſunt, libellis nihil ſit, ex quo certo coniicere liceat, in Aegypto fuiſſe; niſi quis forſan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello de Sacrificiis cap. 14 habet, ab eo tum ſcripta, cum ſuperſtitionem ridiculaſque & abſurdas eorum de Diis opiniones praeſens ferre non poſſet, aut argumentum adducat ex iis ſumtum, quae in Σολ. c. 5 leguntur. Sed haec cum ceteris eodem ſpectantibus, fuſius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea, quam paro, Luciani vita, huic editioni praemittenda, & in una quaſi tabula ob oculos ponentur. SOLAN.

ibid. Τῷ Αἰακῷ) *Tam morti proximum*. BROD.

ead. l. 4. Ἐν τῷ πορθμείῳ) Eraſm. in adagio, alterum pedem in cymba Charontis habere. BROD.

ead. l. 7. Τὰ σφιγγία) *Torques*. BROD. Hanc vocem inter-

pretor alibi, ut & ſequentem κουράλια. BOURD. Τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια) Haec ultima vox κουράλια non mihi videtur ſana, & credo corruptam fuiſſe ab iis, qui σφιγγία intellexerunt armillas vel collaria, quaſi ἀπὸ τοῦ σφίγγειν dictum foret σφιγγίον, omne id, quod premit aut ſtringit aliquam corporis partem. At ego non poſſum ſic intelligere σφιγγίον. Nam nec Graeci viri, nec Romani, collaria aurea vel armillas geſtabant. Barbaricus mos erat geſtandi talia καλλωπίσματα, & ideo dictus eſt Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo inſignis, quem detraxerat hoſti, & eo ſpolio gloriabatur, cum mos non eſſet Romanis torques geſtandi, quod in eo erat extraordinarium & ἐξαίρετόν τι· nam ſi plures Romani ſoliti fuiſſent talia ornamenta geſtare, non fuiſſet ratio eum ita cognominandi ex re ſolita, & ei cum aliis Romanis communi. Moſellanus interpretatur σφιγγίον *amuletum*, ſed nullum auctorem habet eius ſignificatus. Amuletum Graece dicitur περίαμμα, περίαπτον, ἀποτροπαῖον, nec puto Lucianum in re, quae per plures voces Graecis uſitatas ſignificari poterat, voluiſſe uti voce, cuius ſignificatus erat omnino inſolitus, & ignotus. Igitur σφιγγίον, ut arbitror, diminutivum eſt vocis σφίγξ, quod eſt animal e ſimiarum genere, quo minus & exilius, eo pretioſius & magis aeſtimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* & *apajous*. Eam vocem Graecam etiam Latinam fecit Plinius lib. 6, cap. 29, ubi de iis mercibus, quae ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum teſtudinum, ſphingia, mancipia.* Et ruſus eodem capite: *animal ſphingion.* Talia animalia ſaepe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia ſtipiti aliquando & ſphaerae e ligno vel metallo, ne libere vagari ſinantur, & ſic alligata παρέχουσι ἑαυτὰ ἕλκεσθαι κλοιῷ δεθέντα, & auro etiam vel ligari, vel ornari ſolita fuiſſe, teſtatur ipſe Lucianus infra adverſus indoctum: πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἡ παροιμία φησὶ, κ᾽ ἂν χρύσια ἔχῃ σύμβολα. His poſitis, pro κουράλια (quam vocem Moſellanus interpretatur *coralia*, tanquam ſi κοράλια ſcriptum eſſet) legendum puto κουράσια, vel κοράσια, vel κωράλλια, quarum vocum idem eſt ſignificatus, nimirum παιδία vel παιδάρια, & duarum quidem, quas primo loco poſuit, frequentiſſima occurrunt exempla, ultimam κωράλλια Heſychius habet ſic: Κωράλλιον, παιδάριον, κόριον, & paulo poſt, κωράλισκον, μειράκιον. Sic autem intelligendi

ratio eſt, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie inſignes trimulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: *ἦν δὲ παιδίον πάνυ νήπιον, τούτων δὴ τῶν γυμνῶν μὲν ἐσθῆτος, χρυσῷ δὲ καὶ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένων, οἷς ἀεὶ χαίρουσιν Ῥωμαίων οἱ τρυφῶντες. Erat autem puerulus valde ſimplex ex iis, qui nudi ſine veſte auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti.* De iiſdem loquitur Dio Caſſius lib. 48: *παιδίον τι τῶν ψιθύρων οἷα αἱ γυναῖκες γυμνὰ, ὡς πλήθει ἀθυράσαι τρέφουσι.* Quae ſic vertit Xylander: *puellus quidam, quales garrulitate amabiles matronae nudos delectationis cauſa alere ſolent.* Nec obiiciatur, pueris non convenire vocem *ἕλκεσθαι* & *κλοιῷ δεθέντα·* vox *ἕλκεσθαι* optime convenit voci *σφιγγία*, vox *φέρεσθαι* vero apprime convenit voci *κοράσια* & aliis, quae puellum ſignificant. Simiae trahuntur, pueri portantur: *κλοιὸς* ſimiae datur, ut trahatur: puero, ut ornetur. Ideo in noſtra interpretatione nulla eſt abſurditas. PALM. Quae notaverit ad haec verba eruditiſſimus I. Bochartus deſcriptione digna iudicavimus. Verbotenus itaque ipſe de Animalibus ſacr. ſcript. lib. 5, c. 7, Part. II, p. 703 ed. Lond. Locum hunc quiſquis attente legerit, mendoſum eſſe fatebitur in voce *κουράλια*, cum ea vox ad rem non faciat. In oratione hac aulicae vitae moleſtias graphice depinxerat, & quam ſit indignum docto homine & liberaliter inſtituto, tenuis lucelli ſpe illectum, magnatibus operam ſuam addicere. Tamen idem iam ſenior in Caeſaris aulam ſe contulerat. Quod illi obiiciens Sabinus quidam petit, quot Midae, quot Croeſi, quot Pactoli illi perſuaſerint, ut cara illa libertate, cui a pueris aſſueverat, abdicata, ſe huc illuc trahendum ac raptandum praeberet, *καθάπερ* &c. *Ac ſi collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia ſunt delicatorum divitum monilia & corallia* (*id eſt, monilia e corallio facta*) ita reddidit cl. Botius; ſed quod illius pace dixero, ineptiſſime. Primo enim *τὰ σφιγγία* ſunt *ſphinges, non monilia.* 2. Et vel ſi monilia reddas, tamen *τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια* non erunt *monilia ex corallio*, ſed *monilia & corallia.* 3. Praeter *τοὺς πλουσίους divites* inter Romanos, de quibus hic agitur, olim habuiſſe monilia corallina, merum ſomnium eſt, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut notat Servius in librum ſeptimum Aeneidos. 4. Denique Lucianus inepte diceretur aureo collari eſſe revinctus, qualia ſunt divitum monilia co-

rallina. Nam utut ponas, divites habere monilia, tamen iis monilibus non dicentur eſſe *revincti*, quaſi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tanquam ſimile conferri poteſt. Nihil enim eſt auro commune cum corallio. Itaque Botius hunc Luciani locum intactum praeterire debuiſſet potius, quam illi tam ridiculum ſenſum affingere, & verbis auctoris tam parum conſonum. Sed fortaſſe pro τὰ κουράλια legendum τὰ παρδάλια vel πορδάλια, ut ſignificetur Lucianus aurea catena eſſe revinctus, quomodo e ſimiarum genere ſphingia, & pardalia, ſeu pantherae vinciri ſolent in opulentiorum aedibus. Sphingia dicimus cum Plinio libri 6, c. 29. Et τὰ παρδάλια vel πορδάλια cum philoſopho libri ſecundi Hiſtoriae animalium capite undecimo, & Photio in Exc. ex Philoſtrato. Nobiliſſimus, atque idem doctiſſimus, mihique amiciſſimus dominus de Grentemeſnil τὰ κουράλια mutat in τὰ κυνάρια. Cui coniecturae ſuffragium adderem libens, ſi catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια legebam olim τὰ ὀφίδια καὶ τὰ κολλάρια, *armillae* & *collaria*, ſeu *monilia*. Quaſi verborum hic eſſet ſenſus, Lucianum aureis vinculis detineri, qualia ſunt opulentiorum armillae & torques. Ὀφίδια proprie ſunt *anguiculi*, ſed & *armillae anguium figuram habentes, quaeque brachium in anguium modum circumplicant*. Ἐπικαρπίους ὄφεις vocat Philoſtratus in Epiſtolis. Et pluribus deſcribit Nonnus libro quinto Dionyſiae. *Collarium* autem pro torque eſt Romana vox, qua Plautus, Lucilius & Varro uſi ſunt: unde *Kolarin* vel *Kolaraia* Chaldaeis & Thalmudicis. Et Graecis κολλάριον. Heſychius κλοιὸς, περιτραχήλιος δεσμὸς, κολλάριον, ἤτοι μανιακής. Philoxenis in Gloſſis κολλάριον *collarium*. Ariſtophanis Scholiaſtes ad Veſpas, κλοιὸς τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λεγόμενον. Et in Plutum, κύφων δὲ δεσμός ἐστι ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ κολιὸν, lege κολλάριον. Itaque videbantur Luciani σφιγγία in ὀφίδια & κουράλια in κολλάρια ſine crimine poſſe mutari, quia hae voces ab invicem non multum abludunt. Sed iam diſplicet haec coniectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, niſi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit Manlius, ſed peculiari de cauſa, quam nemo neſcit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, ſed virtutis cauſa torque donati. 2. Κολλάρια ad poenam potius, quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota Graecis aevo Luciani, qui puriſſime ſcripſit, neque ſolet Latina vocabula uſurpare. 4. Denique aurea vincu-

la, quibus Lucianus detineri credebatur, conſerri vix poſſint cum armillis, & monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Haec igitur conferre iam malo cum catenis aureis, quibus Romani Magnates ſphinges, & pardos devinciebant. Nam ad haec quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis Martialis libri primi Epigrammate 105: *Mordent aurea quod lupata cervi.* Et Ovidius de cervo, quem occidit Cypariſſus, Metamorphoſeωs libro decimo: *Pendebant tereti gemmata monilia collo.* Et Plinius lib. 8, c. 32: *Vita cervis in confeſſo longa, poſt centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis.* Proinde ſphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuiſſe credibile eſt. Quo facit, quod ex Philoſtrato refert Photius Act. 241: Ἄχωναι ποτὲ ἐν Παμφυλίᾳ πορδάλιον στρεπτῷ ἅμα, ὃν περὶ τῇ δερῇ ἔφερε, χρυσοῦν δὲ ἦν, καὶ ἐπεγέγραπτο Ἀρμενίοις γράμμασιν, βασιλεὺς Ἀρσάκης θεῷ Νυσίῳ, i. e. *Aliquando in Pamphylia captum fuiſſe pordalium* (id eſt, *pantherum*, ſeu *pardum) aureum torquem circa collum habentem, Armeniis literis ita inſcriptum, Rex Arſaces Deo Nyſaeo.* Tamen ſi quis aliud vero ſimilius proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam aſſero, vocem κουράλια in Luciano eſſe corruptam, ac proinde nihil ex ea de corallio poſſe elici. ALMELOOVEEN. Locus eſt vexatiſſimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni Bochardus & Palmerius, nec non cl. Bootius: Μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἕλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι τῶν τρυφώντων πλουσίων τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια. (Heſych. in οἰκούρια. Alciphr. I, Ep. 39, p. 194.) Vocem κουράλια nihili eſſe, & Graecis ignotam, iam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφιγγία καὶ κουράλια ſignificare poſſe, iidem docuerunt veriſſime. Non poſſum tamen ſubſcribere doctiſſimo Palmerio, qui ex Heſychio κωράλλια, vel κουράσια legendum eſſe ſcivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos eſſe, quo vellent illos ſequi, nuſquam lectum neque auditum. Certum eſt, animal intelligi. Quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philoſtrati, quem ex Photio attulit Bochardus, ille enim tantum ſignificat, pardum aureo collari ab Arſace ornatum dimiſſum & conſecratum fuiſſe Nyſaeo Deo, eumque torquem ideo eius collo fuiſſe inditum, ut ſignum eſſet conſecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad ſpectantium voluptatem; ſic etiam cervorum

& hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: ſed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur & trahebatur ad libitum domini, inſtar σφιγγίου, ſimiae. Quamvis igitur nihil ad rem hanc, de qua loquitur Lucianus, faciat iſte locus Philoſtrati, nec in hiſtoriis occurrat pardalus ſic fuiſſe domitus, ut in opulentiorum aedibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bochardo, quod legatur in praecedente diſſertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam ſuam locant, ſimiles eſſe leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philoſophus, cum videret, ſe libertatem perdidiſſe, queritur pag. 471: Νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρόκῃ δεθεὶς ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι. *Nunc vero, ut ſolent dicere, leo filo vinctus ſurſum ac deorſum circumferor.* Nam quamvis proverbium ſit, traxit tamen originem a vero. Nota eſt hiſtoria Androclis ex Gellio & Aeliano. vide Plin. Hiſt. Natural. lib. VIII, c. 16. Sic & pantheras & pardos cicuratos & olim fuiſſe conſtat ex vita Elagabali, & aliis hiſtoricorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. Martialis lib. 1, Ep. 84: *Picta quod iugo deligata collo Pardus ſuſtinet.* His puto poſſe defendi emendationem magni Bochardi; neque tamen auſim eam veram praeſtare. Facile poſſent alia ſubſtitui: ſed quod ſine ope libri veteris, in meo hic nullum eſt praeſidium, nihil affirmarim. GRAEV. Video in hac editione grandem notam his ſubiectam. In quibus ſane fruſtranea eſt Bochardi diſputatio contra Bootium: diſputare debuit in ipſa voce κουράλια, an ferri ea poſſet; prius certe, quam coniecturis nihil iuvantibus concuteret, quod ſtabile & certum ſatis fecerat immenſa Salmaſii doctrina; per quam dicere etiam debemus fruſtra exerceri maluiſſe Palmerium, quam diſerte profiteri, id omne, quod boni afferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum eſſe. Nam ut σφιγγία manifeſte expoſuit animalcula, Latine ſpinturnicia pag. 377; ſic κουράλια ex Heſychio de parva κόρῃ p. 90 magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. GRON.

ibid. Καὶ τὰ κουράλια) *Et torques e coralio, quod*, inquit Plinius, *religioſum inprimis geſtamen eſſe exiſtimant amoliendis periculis.* BROD. An vox barbara ex *collarium* facta? An corallium lapis, ſ. torques ex corallio? vid. Codd. vett. GUYET. Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam, nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prodiit, illuſtr. Spanhemii emendatio (p. 242) legentis κολούρας, vel κλάρας, quae alia ſimiarum cauda carentium ſpecies a Sal-

maſio memoratur, Plin. Exerc. p. 267. Spanh. autem p. 242 novae ed. de Uſu & praeſt. num. Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bochardo patet, *κυνάρια* reponebat, facit locus Plut. initio vitae Periclis, p. 277: *Ξένους τινὰς ἐν Ῥώμῃ πλουσίους κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων ἐν τοῖς κόλποις περιφέροντας καὶ ἀγαπῶντας ἰδὼν ὁ Καῖσαρ, ὡς ἔοικεν, ἠρώτησεν, εἰ παιδία παρ' αὐτοῖς οὐ τίκτουσιν αἱ γυναῖκες*; *Κόλουρις* apud eundem Plutarchum legitur in fragmento Timocreontis Lyrici, quod in Themiſtocle affert 223 B. de vulpe dictum, cui amputata cauda eſt. Vide, an hic *κώλουρα* legendum ſit, quod eodem ſenſu de quavis beſtia dicitur. Solan. Cum aliquid tamen dandum eſſet in verſione, quod reſponderet *τοῖς κουραλίοις*, in tanta ſententiarum diverſitate placuit & nobis aliquid audere, & ponere interim, quaſi legeretur *σκιουράλια*, quod a dictante non ſatis preſſe pronuntiatum in *κουράλια* mutaſſe librarius poteſt. Sciuri certe hodie in deliciis quorundam: & fuiſſe olim vel maxime amabiles, apparet ex Martialis V, 38. Gesn. Quia variationem neque in Codd. neque in edd. reperio, vulgatam intactam relinquo. Unam unius literae variationem Ienſ. in ferculo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet *κουράλλια*, quod proxime ad Heſychianum *κωράλλιον, παιδάριον*, accedit; & cum alii iam nimii fuerint in verbis his inveſtigandis, & corrigendis, verbum non amplius addam. Reitz.

ead. l. 9. *Ἄνω τοῦ ποταμοῦ*) Eraſm. in proverbio, *ἄνω ποταμῶν*. Brod. Vid. Νεκρ. Δ. VI. Et Eurip. Med. 410. In proverbium abierat, quo omnia inverſa ſignificabant. Sic apud Diog. Laërt. cum ementi ſe Diogenes Cynicus dixiſſet, *Age, fac ſis dicto audiens*; herus reſpondet, *ἄνω ποταμῶν χωροῦσι παγαί*. 146 C. Solan. Quid ſi melius ſit *ἄνω τοὺς ποταμοὺς χωρεῖν* vel *τὸν ποταμόν*; neque enim mirum eſt, aliquem adverſo flumine ire; ſed ipſum flumen retro ire ad fontes ſuos, mirum fuerit. Gesn. *Ἄνω τοὺς ποταμοὺς* praeter L. etiam Mſ. Reg. 3011, probante B. de Ball.

ead. l. 10. *Καὶ παλινῳδεῖν*) Eraſm. in adagio, *Palinodiam canere*. Brod.

ead. l. 11. *Οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης*) Steſichori poëtae lyrici exemplo. Brod. Steſichori palinodia de Helena. Guyet. Conf. ſupra Μισϑ. c. 11. Solan. Ut Steſichorus, caecitate punitus, quod maledixiſſet Helenae. Sed expoſuit omnia Eraſm. Gesn.

ead. l. 12. *Ἰλίῳ*) Tangit in Piſcat. & in Pſeudolog. Bourd.

ead. l. 14. *Πρὸς ἑαυτὸν*) In *σεαυτὸν* mutarem, niſi & a Noſtro alibi & ab aliis ita uſurpari paſſim cernerem. Solan.

ead. l. 16. Καὶ οἵῳ σοι χρηστῷ) *Et quae tibi viro bono congruat.* BROD.

Pag. 270. *l.* 1. Ὑποδὺς) L. optime. In reliquis enim quod exſtat ὑποδύεσθαι, omnia conturbat. SOLAN.

ead. l. 2. Τῷ λογίῳ) Et Mercurio, qui λόγιος appellatur, ſacrificabo. BROD. Conf. infra Pſeudol. cap. 24: Κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρίψειεν αὐτοῖς λόγοις. Et ſupra Deor. Dial. Plura Elſner. ad Act. Apoſt. XIV, 12, & Th. Sellius Obſervatt. c. 16. REITZ.

ead. l. 7. Τὴν σμίλην) *Scalpellum.* BROD. Miſc. L. IX, c. 14. Quod non operae exiſtimaſſem addere, niſi viderem in Pariſina id redditum eſſe, *acum;* falſo: nam quia urendum & ſecandum ſe vult praebere, *ſcalprum* & *ferrum candens* iſtum afferre iubet. Scholiaſtes quidem ad cap. 15 Catapl. generaliter tantum ait, Σμίλη, ἐργαλεῖον σκυτοτομικόν. Sed recte Geſnerus & ibi *ſcalprum* vertit. Nam ab acu ſutoria, ſive ſubula diſerte diſtinguitur eod. Catapl. c. 20 fin. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἕξει, καὶ τὸ κεντητήριον; REITZ.

ead. l. 8. Τὴν ῥήτραν) Iterum infra Τόξ. SOLAN.

ead. l. 9. Πάλαι) Diligenter haec vox annotanda eſt, ut aetas praecedentis opuſculi perſpiciatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ὁπόσοι ὁμιλεῖν &c.) Ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. Interpres, *quotquot cum ipſo verſari, & prae manibus habere dignati ſunt.* Malim ego: quotquot eum (librum) *verſare, & in manibus habere voluerunt.* Ὁμιλεῖν τινι πράγματι eleganter dicitur, pro tractare & verſare aliquam rem, ea uti, & διὰ χειρὸς ἔχειν, pro ἐν χειρὶ ἔχειν. Ael. Hiſt. Anim. XVII, 37. Et alibi ſimiliter, διὰ στόματος ἔχειν. L. Bos. Ob oculos habuit L. Bos verſionem Benedictinam, quae in Graeviana ed. quoque expreſſa eſt. Nam Pariſina, ſive Obſopoei ſic habet: *tum praecipue eruditorum manus occupabat, quotquot eiuſmodi rerum ſtudioſi literas tractare operae pretium ducunt.* Utraque minus accurate: αὐτῷ enim ad ſuperius σύγγραμμα referendum. Ὁμιλεῖν τινι autem non ſolum de perſona dici, ſed & de rebus, libris, ſtudiis, recte ait Bos. Et ſic Epict. Sent. 2, ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ, *anima virtuti dedita.* Noſter infra de Salt. cap. 2, ὁμιλεῖν φιλοσοφίᾳ. Immo & de rebus corporeis Hippocr. Sect. VI de Articul. pr. Ὁμιλέει δὲ ὁ βραχίων τῷ κοίλῳ τῆς ὠμοπλάτης πλάγιος, *brachium autem lati ſcapularum oſſis cavo oblique inſeritur;* ut plura omittam. Alterum quoque διὰ χειρὸς, διὰ στόματος, pro ἐν χειρὶ, pervulgatum eſt; vid. rurſus infra c. 11, & alibi. Sed & διὰ στόμα

ἔχειν invenio apud Parthen. Nicaeenſ. Erot. c. 12. Διὰ μνήμης autem φέρειν Herodian. L. 2. c. 2, § 19, aliique. REITZ.

Pag. 271. *l.* 5. Ὅπου τὸ κέρδος &c.) Verſus eſt Euripidis, ad quem olim parodia alluſit Antigonus Cocles ille, dum Demetrio filio ſuadere volebat, ut Philan Antipatri filiam & Crateri viduam iam aetate aliquantum provectam duceret uxorem; Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias aſpernabatur; dixit filio pater: Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν γαμητέον. Refert Plutarch. in Demetrio. PALM. Eurip. Phoen. 398. Vid. Plutarch. in Demetr. p. 653. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸν παρόντα σοι βίον) *Quippe qui nunc ſervias.* BROD.

ead. l. 11. Ὁ Βελλεροφόντης) Eraſm. in adag. *Bellerophontis literae.* BROD. Vide Zenob. paroemiographum. VORST. Hom. Il. Z, 155 — 99. SOLAN.

ead. l. 13. Εὐπρόσωπος) *Specioſum praetextum habens.* Vid. mox iterum Dial. hinc tertium, Hermotimum. Et ad Galat. VI, 12, Elſner. REITZ.

Pag. 272. *l.* 3. Καὶ σὲ τὸν κολοιὸν) Eraſm. in paroemia, *graculus Aeſopicus.* BROD. Vid. Aeſopi fab. Infra Ἀποφρ. c. 5 plene effert: κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοιόν. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ) In marg. Cod. R. Ζαλεύκῳ, mendoſe: ſunt enim variae hiſtoriae; patet conferenti. BOURD. De Zaleuco ſimilia propemodum narrantur, niſi quod non ipſe moechus, ſed filius. V. Ael. Var. Hiſt. XIII, 24. SOLAN.

ead. l. 8. Περὶ πόδα) Emendo, παραπόδως, τουτέστιν ἐγγὺς καὶ πλησίον. BROD. In Apologia pro iis, qui Mercede conducti vivunt, auctor primo fingit, ſe, qui in praecedenti libello tam bene ſciviſſet enumerare miſerias eorum, qui in potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accuſari ab Sabino aliquo, quod ipſe volens ſcienſque contra ſua ipſius praecepta committat, qui ſe quoque in alienam familiam alicuius miniſterii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur is Sabinus uti exemplo Salaethi, Crotoniatarum legislatoris, qui ubi graviſſimam in adulteros legem tuliſſet, ipſe paulo poſt in adulterio fratris uxoris deprehenſus fuerit. Περὶ πόδα τοίνυν, inquit Sabinus p. 506, καί σε τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον φαίη τὶς ἄν. Brodaeus Miſc. IX, c. 14, legit παραπόδως. Sed poſt eum ſatis hunc locum munivit Iſ. Caſaubonus ad Theophraſti Charact. c. 5, ubi docet, περὶ πόδα Graecos dixiſſe *de omnibus, quae apta eſſent, & convenirent;* ubi & hunc eundem locum affert. Interpres Benedictus reddit, *Quare non inepte quiſpiam te Salaethum illum eſſe diceret;* niſi malis *dicat*, vel *dixerit.* IENS.

Retinui περί· nam περὶ πόδα de omnibus dici, quae apta ſunt & conveniunt, vid. Caſaub. ad Theophr. Char. c. 5 de Ruſticitate, pag. m. 138. REITZ.

ibid. Ἐκεῖνον εἶναι) Ex W. hoc εἶναι, quod a reliquis libris abeſt. SOLAN. Indicat Solanus, ſibi in animo fuiſſe illud εἶναι in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane neceſſarium, niſi plures Codd. addicant, quia facile ſubaudiri poteſt. Mollius tamen hic fluet oratio, ſi addatur, propter duo monoſyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. REITZ.

ead. l. 10. Ἑκὼν) Lege ἑκῶν. BROD. In Miſcell. L. IX, c. 14. Sed quid ſibi velit, aſſequi non poſſum: nam aperta & ſana eſt vulgata lectio. REITZ.

ead. l. 12. Ἐνδιδόντων φυγεῖν) Hic recte interpres Atticam expreſſit dictionem. BOURD.

ead. l. 15. Εἰς πλουσίου τινὸς) Οἶκον ſubaudio. BROD.

Pag. 273. *l.* 2. Ἐν γήρᾳ &c.) V. ſupra ad c. 1. SOLAN.

ibid. Ὑπὲρ τὸν οὐδὸν) Ὑπὲρ τὸν γήραος οὐδόν. Eraſm. in adagio, *Limen ſenectae*. BROD. Frequens iſtud apud Homerum. VORST. Hom. Il. Ω, 487, & Odyſſ. O, 246 & 347. Heſiod. Ἐργ. 329, ἐπὶ γήραος οὐδῷ. Plato etiam uſus eſt hac phraſi ut ut poëtica. Vid. plura ad Ἑρμ. c. 77. SOLAN.

ead. l. 7. Καινὴν) Pro κενὴν in Flor. exemplari erudita manus repoſuit καινὴν, quod forte huic loco convenientius. Interpres quoque, quaſi legiſſet καινὴν, *Ecquid attinet novam accuſandi rationem adverſum te quaerere?* ſaepe αι & ε confuſa. inde toties ἕτερος pro ἑταῖρος, & ex adverſo; de quo infra plura. IENS. Καινὴν ex coniectura emendaveramus: nam quod in vulgatis legitur κενὴν, nihili eſt. Nunc ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram ſcripturam *I.* ed. quae habet καὶ νῦν· quod manifeſto ex καινὴν corruptum ſententia ipſa diligenter inſpecta demonſtrabit. SOLAN. Καινὴν edidi ex L. & veſtigiis *Iunt.* quae καὶ νῦν duobus accentibus, ſed voce una, habebat. Nec dubito, καινὴν in ſuis Codd. legiſſe Bourdelotium in *Par.* ed. licet enim textus κενὴν exhibeat, tamen *novam* verſio Latina reddidit, quam verſionem Benedictus ac Graevius quoque, quod mirandum, retinuere, dum interim κενὴν in Graeco edi paterentur. REITZ.

ead. l. 9. Μισῶ σοφιστὴν) Euripidis ſenarius. BROD. Euripidis verſus, teſte Cicerone Epiſt. ad Famil. XIII, 15. VORST. Ex Medea; (vide eundem Cicer. VII, 6, & in eum locum Victorii notam) ſed cum in noſtra non exſtet, aut aliam Me-

deam ſcripſerat Euripides, ut ſaepe duplices ſunt veterum fabulae, aut ex alterius Euripidis Medea ſit oportet. Vid. not. ed. Graevii ad eam Epiſtolam. Citat & Plut. 2067, ſed ſine nomine; & 1275. In Grotii Florilegio inter incerta ponitur p. 21. Adde Barneſium ad v. 255 Incert. Eurip. qui tamen Victorium non videtur vidiſſe. SOLAN. Cic. ad Trebatium fam. 7, 6: *Qui ipſe ſibi ſapiens prodeſſe non quit, nequidquam ſapit.* GESN.

ead. l. 11. Τραγικοῖς) Conf. ſupr. Μενιπ. ſive Necyom. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 14. Πῶλος) Vid. ſupra Necyom. c. 16. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐκπίπτοντες δὲ) *Exacti, expulſi.* BROD. in Miſc. nimis iam adductis, ita exhibet δὲ pro καί. Sed error typotheticus eſſe poteſt. REITZ.

ead. l. 16. Μαστιγούμενοι) Vid. ſupra Reviv. c. 33. SOLAN.

Pag. 274. *l.* 1. Τῷ θεάτρῳ) Τοῖς θεαταῖς. τῇ πάνυ. *Nobiliſſimae illi Cleopatrae.* BROD.

ibid. Πιθήκου) Supra quoque non ſemel, ut Reviv. cap. 36 &c. REITZ.

ead. l. 6. Συγκείμενον) Mſ. συγκινούμενον. BOURD. Fuerat in M. aliquid aliud, quo eraſo haec vox ſuperinducta eſt. Ego συγκινούμενον ſcriptum fuiſſe exiſtimo, ut eſt in Mſ. B. SOLAN. Etſi συγκείμενον aliquo modo exponi queat, ut *convenientiam*, geſtuumve compoſitionem cum cantantibus convenientem ſignificet; tamen lectio Cod. B. συγκινούμενον adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, & verſiones iam olim ita ſunt compoſitae, ut hoc ipſum expreſſiſſe videantur. Conf. infra de Salt. c. 62 & 80, quae Solanus in marg. Iunt. conſulenda monuerat. REITZ.

ead. l. 14. Ἕτερα) *Aliud clauſum in pectore, aliud promtum in lingua habere.* Salluſt. VORST. Hom. Il. I, 313. SOLAN.

ibid. Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ) Hom. Il. I, Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ. BROD. (Sic ille: ſed ap. Hom. βάζει pro εἴπῃ legas, quod tamen hic parvi refert. REITZ.) Male omnes κεύδων· patet ap. Homer. Il. 9. BOURD.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Ἀμύγδαλον κειμένην) Ait Lucianus: recte igitur notat Scholiaſtes ut rarum quid, femineo genere ἡ ἀμύγδαλος dici pro fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel uſitatius ἡ ἀμυγδάλη, ut ap. Pollucem non ſemel. REITZ.

Pag. 275. *l.* 1. Χείλεα —) Hom. Il. X, 495. Vid. ſupra Dial. praeced. REITZ.

ead. l. 3. Θρασυνάμενος) Sic quoque in *Iunt.* legebatur; ſed mutavit Solanus in θρασυνόμενος, nulla auctoritate Cod. nec

edit. Ego cauſam non video, ſed vulgatam ſervo, quae mihi vel melior videtur; quia aoriſtus eam vim habet, ut ſignificet id, quod facere ſolemus, ut alibi iam pluribus dixi, quin & ſtatim ſequitur ἐξομοσάμενος. REITZ.

ead. l. 8. Εἰς τὸν κόλπον πτύσας) Eraſm. in adag. *In tuum ipſius ſinum inſpue.* BROD. Sic p. 936. hac de re copioſe ad illud Petron. *ter me iuſſit exſpuere.* BOURD. Huius moris, quod quidem ſciam, praeter Lucianum meminit hac in re nemo. Nam quod apud Theophraſtum alioſque id factitatum, viſo aliquo monſtro, aut mali ominis averruncandi cauſa, legimus; longe, mea quidem ſententia, ab hoc more abhorret. Quo ſi quid arroganter forte in alios dictum eſſet, aut de ſe magnifice nimis praedicatum, Adraſteae mox iram deprecaturos ſe, malaque averruncaturos ſuperſtitioſi homines ſperabant. Confer etiam Εὐχ. cap. 15. Vide tamen locum ex Aeſchylo a Plutarcho allatum in lib. de Iſide ed. Han. p. 258 E. ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι τὸ στόμα, κατ᾽ Αἰσχύλον. Locus autem Theophraſti hic eſt in Eth. Char. XVI, pag. 49, μαινόμενόν τε ἰδὼν ἢ ἐπίληπτον φρίξας εἰς κόλπον πτύσαι. Vide Theocr. Id. VI, 39, & XXIV, 19, ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. Ubi Scholiaſtes factitari hoc a mulierculis praeſertim docet τὸ νεμεσητὸν averruncantibus, Callimachumque adducit teſtem. SOLAN.

ead. l. 11. Αἰσχίνην) Aeſchinem contra Timarch. V. Plut. 624, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Τὰ ὅμοια πάσχοντα) *Muliebria patientem.* BROD.

ead. l. 14. Εὔθυνεν ἐπὶ τοῖς) *Eius reum fecit, quod in adoleſcentia commiſit criminis,* hoc eſt, *impudicitiae.* BROD.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Melius hoc referretur ad θρασυνάμενος ſupra. SOLAN.

Pag. 276. *l.* 3. Ἀποκηρύττειν) Scribe ἀποκηρύττων. BROD. Ἀποκηρύττων) Finiens deinde Sabinus ſuam in Lucianum accuſationem, τὸ δ᾽ ὅλον, inquit, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκηρύττειν βηχὸς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο. Nemini prorſus dubium eſſe poſſit, quin Lucianus ſcripſerit ἀποκηρύττων. *Similis es illi Pharmacopolae, qui medicamen tuſſis praedicans, & ſe illico eos, qui laborarent illa, liberaturum promittens, interea ipſe conſpiciebatur a tuſſi male habens.* Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque Brodaeo dicto loco. IENS. Ἀποκηρύττων M. & L. uti Ienſius coniecerat. Ceteri libri ἀποκηρύττειν. SOLAN.

Pag. 277. *l.* 5. Μοῖραν μὲν) Hom. Il. Z. BROD. Lucianus accingens ſe ad Apologiam, non eo nomine ſe defenſurum cauſam ait, quod, quidquid faciat, lege & vi fati coactus faciat; nec ſe Homerum teſtem producturum, qui dixerit, Μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἀνθρώπων εἶναι. Sed verſus ipſe, quem reſpicit hic Noſter, ſic Il. Z, 488, apud Homerum legitur: Μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. IENS. Quam accurate legerit Brodaeus, hinc apparet. REITZ. Il. Z, 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771; ut & iam citandum Il. Ψ, 127, Od. H, 198. GESN.

ibid. Ἔμμεναι ἀνδρῶν) Sic ex Homero legendum, non ut in omnibus libris eſt ἀνθρώπων εἶναι, quod ab inſcitis librariis haud dubie profectum eſt. SOLAN.

ead. l. 8. Γεινομένῳ ἀπένησε λίνῳ) Hom. Il. v. BROD. Ecce quam belle rurſum, pro ἐπένησε, quod Lucian. & Hom. habent, dat ἀπένησε; & pro v, lege Υ. Ibique v. 128. REITZ.

ead. l. 16. Ἥλῳ τὸν ἧλον) Eraſm. in adag. *clavum clavo pellere.* BROD. Sic pag. 271. Interpres Ariſtophan. Suid. Paroemiog. BOURD. De hoc proverbio agit Daviſ. ad Cic. Tuſc. D. cap. 35, ubi Cic. ait: *Etiam novo quidam amore veterem amorem, tanquam clavum clavo eiiciundum putant.* Ad quae ille: Hieronymus ad Ruſticum p. 39, *Philoſophi ſeculi ſolent amorem veterem amore novo, quaſi clavum clavo, expellere.* Notum proverbium, Ἥλῳ τὸν ἧλον, πασσάλῳ τὸν πάσσαλον. Vid. Pollucem L. IX, c. VII, 120, Suidam in Ἥλῳ. Adde Noſtrum infra pro Lapſ. cap. 7. REITZ.

Pag. 278. *l.* 4. Ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος) Eraſm. in proverbio, *Sacram ancoram ſolvere.* BROD.

ead. l. 5. Ὀδύρεσθαι) Lucianus haeſitare ſe fingens, quo tandem colore factum ſuum, ſuis ipſius praeceptis contrarium viſum, defendat & excuſet, Μία μοὶ ἴσως, inquit, ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας &c. Graecus interpres, Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας) ἁπλότητος ἦθος, ταῦτα κατασχευαστικά. Poſſet quis κατασκευαστικὰ, ſed ſine dubio legendum καταχλευαστικά· id quod requirit ſenſus: loquitur enim ibi Lucianus κατὰ χλευασμόν. IENS.

ibid. Νόσον) Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex ſequentibus. SOLAN.

ead. l. 9. Μηρὸν αὐτὰ) Caſtiga μικρόν. BROD.

ead. l. 11. Καὶ μανθάνω &c.) Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακὰ, Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, Ὥσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς. Sed δρᾷν μέλλω legunt etiam Plut.

947, 1, Arrian. ad Epict. pag. 101 B. & Clem. Alex. Strom. II, 151, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Πενία δὲ κρείσσων) Euripides vero: Θυμὸς δὲ κρείσσων. BROD. Melius alius, Κρείσσων δὲ πεῖνα. BOURD.

ead. l. 14. Ἐς βαθυκήτεα π.) Vide not. ad cap. 16, ubi & locum exhibeo integrum. SOLAN.

in Schol. col. 2. *l.* 2. Κεῖον) Sic manifeſto legendum, licet ſic in Mſ. πο‍δικὸν τὸν κύον. Deridentem Sophiſtas, adeoque Prodicum, Plato Socratem inducit tum alibi, tum in Protagora, qui conſuli poterit. (Coll. κίων) CLER.

ibid. l. 5. Ὁμήρου) Decem verba ſenſu carentia poſt h. v. ſequebantur, quae ducibus Coll. omiſſa ſunt ab Solano, eoque hoc Scholion reſtitutum ait. REITZ.

Pag. 279. *l.* 4. Οὐ πάνυ εὐπρόσωπον) An οὐ πάνυ δ' εὐπρόσωπον; GUYET.

ead. l. 6. Τὸ Ἄργος) Hoc e vetere quodam poëta deſumtum. BROD.

ead. l. 7. Κοίλην Ἀραβίην) Locus eſt vexatiſſimus, de quo ante complures annos meam conſuluit ſententiam ampl. Daventrienſium Conſul, Gisbertus Cuperus, nunc Conſeſſui potentiſſimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum eſt, adſcriptus, quem honoris cauſa nomino. Diu, fateor, me torſit, vaniſque coniecturis diu me, & virum excellentem fruſtratus ſum. Verba ſunt: Σὺ δὲ θάρρει, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου, μὴ γὰρ τοσοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν ἐπιχειρεῖν. Interpres Latinus: *Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam ſerere aggrediatur.* Quae aut ubi gentium eſt cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, Coele Syriam: memini Ἄργος dici κοῖλον Sophocli, uti Εὐβοίην κοίλην eidem, & Homero Λακεδαίμονα κοῖλον, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco ſita, non in montibus. Sed Arabiam cavam eſſe, nemo uſquam reperiet. Si quae dicenda eſſet Arabia κοίλη, certe magna felicis Arabiae pars inter montes in vallibus feraciſſimis poſita, ſic eſſet dicenda, non illa ſabuloſa & deſerta. Eraſmus tamen Roterodamenſis, ille Batavorum doctiſſimus, ex hoc loco proverbium ſibi viſus eſt expiſcari, quod Centur. 1 Chiliadis II inſeruit & ſic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν, *cavam Arabiam ſerere*, pro fruſtra ſudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera, operam ſumere, allato hoc loco Luciani. Plutarchi locus, quem Luciano attexit, eſt plane ἀπροσδιόνυ-

ςος, & male a ſummo viro intellectus & translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuiſſe cavam Arabiam, nec uſquam eam reperies, licet in ipſo ſolis curru orbem terrarum luſtres, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, ſi quae eſſet, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Aſiam ad Arabiam colendam proficiſcerentur? *λῆροι*, *λῆροι*. Mea excerpta ſcribunt portentoſius *ὡς τὴν σκυλλαραβίαν*. (iſtiuſmodi varia lectio in Syneſ. Ep. 4, p. 160 C.) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim, *ὡς τὴν Κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν*, *ut Cyllarabin velint ſerere*. Fuit Cyllarabis gymnaſium in Argolide. Heſych. *κυλλάραβις δίσκος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἄργει*. (Vid. Plutarch. in Pyrrh. pag. 404 D. Cleom. p. 812 C. 817 C.) Meminit huius gymnaſii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis, cum narraſſet, Cleomenem agrum Argivorum & omnem ſegetem perdidiſſe funditus: addit, *ὡς μέντοι κατὰ τὴν Κυλλάραβιν γενόμενοι τὸ γυμνάσιον, ἐπεχείρουν προσφέρειν πῦρ, ἐκώλυσεν, ὡς καὶ τῶν περὶ μεγάλην πόλιν ὑπ' ὀργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτῷ πεπραγμένων*. *Poſtquam tamen ventum ad Cyllarabin eſt, & ſubdere faces aggreſſi ſunt gymnaſio, obſtitit; oſtendens, illa, quae Megalopoli egiſſet, irate potius, quam bene a ſe geſta eſſe*. Liv. XXXIV, 26: *Miſit expeditos pedites equiteſque, qui circa Cyllarabin (gymnaſium id eſt minus trecentos paſſus ab urbe) cum erumpentibus a porta Lacedaemoniis proelium commiſerunt*. Pauſanias in Corinthiacis (p. 65, 13) vocat *Κυλαράβου γυμνάσιον*, & ſic a Stheneli filio appellatum eſſe auctor eſt. Vide, quae ad laudatum Livii locum affert contra Caſaubonum, qui velit apud Livium legi *circa Cyllarabis gymnaſium*, Iac. Gronovius, magni parentis non minor filius. Iſtud gymnaſium ſacrum fuit, & ut pleraque alia, dedicatum Diis, itaque uſibus humanis exemtum, ut ager eius coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum. Graev. (Quae uncis incluſa ſunt in Graevii notis, ea addiderat *Hemſt.*) *Κυλλάραβιν*) Doctam & optimam hanc Graevii emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro ſummo laudatis duo haec adde Plutarchi, alterum in eodem Cleomene, alterum in Pyrrho ſub finem, p. 739 A. (ed. *Iunt.*) 146 B. In tam liquida ceteroquin emendatione nondum ſatis conſtare videtur, qua potiſſimum ratione ſcribenda ſit vox *Κυλλάραβις*· nam in Pyrrho *Κυλάραβις* ſcribitur, in vita autem Cleomenis *τὸ Κυλλαράβιον* pag. 710. (*Iunt.* 174 A. B.) Deinde mox *Κυλλάβαρις* ſcriptum eſt p. 714 B. (*Iunt.*

175 C.) Mſ. W. & P. etiam hic Σκυλλαραβίην habent. L. autem Σκύλλαν ῥαβιείην & Σκυλλαραβίαν. Interpres Pauſaniae Rom. Amaſaeus *Cyllarabin* ſcribit p. m. 244. In Graeco textu ed. *Wechel.* ſemper Κυλάραβος unico λ. ſcribitur. SOLAN. Κοιλὴν Ἀραβίην) Retinui in verſione lectionem omnium, quantum conſtat, librorum: licet indicare non poſſim *cavam Arabiam,* vel melius aliquid excogitare Graeviana emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitatis accipit, quod Ἀραβίην legunt omnes, non Ἀραβίαν, quomodo ſcripturus videtur fuiſſe Lucianus, ſi Arabiam voluiſſet. GESN.

ibid. Ἀραβίην) Quae longiſſime Argis diſtat. BROD.

ead. l. 8. Ὑπ' ἀπορίας) Leve eſt, quod pro variante lectione ex Mſ. W. notavi ὑπὸ ἀπορίας legi. Interim tirones obſervent, apoſtrophum in praepoſitionibus ſaepe & apud alios negligi. Ita apud Dion. Halic. L. X, p. m. 638 m. ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγνώστου. Ioſeph. Antiq. I, 3, 3, ἀπὸ Ἀδάμου. Strab. L. VIII, p. 559, (al. 364.) κατὰ ἀποκοπήν. Ael. V. H. I, 30, ἐπὶ ἵππῳ· ſed cum ſuſpectus ſit ille locus, & ἐφ' ἵππων legendum velit Periz. ecce ſimilia ex eodem, nimirum I, 31, ὑπὸ ἑκάστου. L. 2, c. 3, ὑπὸ Ἀπελλοῦ. Evang. Matth. c. III, 3, ὑπὸ Ἡσαΐου· & II, 17, ὑπὸ Ἱερεμίου· & XI, 7, ὑπὸ ἀνέμου· & ſaepe alibi apud hos ac profanos ſcriptores. Ea tamen non eſſe vitia inde orta, quod praepoſitiones per compendium ſcribi ſoleant, patet ex poëtis, qui apoſtrophos ſaepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut Hom. Iliad. Z, 15, — ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων. Ibid. 56, — πεποίηται κατὰ οἶκον. Et 62, — ἀπὸ ἕθεν ὤσατο χειρί. REITZ.

ead. l. 12. Δημοσίᾳ) *Rempublicam gerere* cenſendi ſunt, quotquot munere aliquo funguntur publice iis dato, quamvis ſub alius imperio ſint, ut quaeſtores &c. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Στησίχορος) Coll. interponunt hic aliam vocem εἰληβεβηκυίαν, quam corruptam eſſe patet. SOLAN.

ibid. l. 9. Κρητὴς) Κρῆτας C. mox pro ἔφυγον, φεύγειν legendum. SOLAN.

ibid. col. 2. *l.* 3. Φρούρια) Voces aliquoties repetitae variiſque modis expoſitae, oſtendunt, haec eſſe collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia ſcripta fuiſſe. CLER.

Pag. 280. *l.* 3. Δὶς διὰ πασῶν) Eraſm. in prov. BROD. Hodie, *duplex octava,* ſive *decima quinta;* nam διὰ πασῶν *octava* eſt, conſonantium perfectiſſima. Vid. Ptolemaei Harmonica I, 5, & II, 4. REITZ.

ibid. Πρᾶγμα) An Muſicorum vocabulum ſit hac in re γράμμα, quod in pleriſque reperitur, & in ipſo W. viderint Muſici. πρᾶγμα vero exſtat in L. uti & in S. Mutatum eſt & ante ab Eraſmo in Adagiis. εἶναι etiam addendum putat Vorſtius. De δὶς διὰ πασῶν vide nos ad Πρ. λ. c. 7, Συγγρ. c. 7, & Ἀπαιδ. cap. 21, ubi itidem πρᾶγμα non γράμμα occurrit. Solan. Plurimorum Codd. & edd. ſcripturam ſervavi: nam licet τὸ γράμμα videatur eſſe poſſe vocabulum Muſicum, quia διαγράμμα id ſignificat, quod hodie *ſcalam* dicimus, i. e. commonſtratio notarum muſicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo, quod *Syſtema* Muſici dicunt, (vid. ſupr. cit. Ptolem. Harmon.) tamen id vix locum habet; nam πρᾶγμα hic Noſtro eſt *negotium ſuum*, ſtatus ille aulicus, de quo ſe purgat, & quem deinceps non ſemel πράγματος nomine denotat, ut ſtatim c. ſeq. τουτὶ — τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα &c. Reitz.

ead. l. 5. Ἀνεμόνη ῥόδῳ) In omnibus impr. aliter, roſaeque praefertur anemone contra veterum codicum Mſſ. fidem, in quibus ἀνεμώνη ῥόδῳ, ut in W. & L. legitur. Nam quod in W. iota ſubſcriptum habet ἀνεμώνῃ, recentiſſimam arguit manum: in eo enim codice adſcribitur ſemper, nunquam ſupponitur. Hactenus de ſcriptura. Rem ipſam quod attinet, ſi veteres inſpicias, & quam magnifica de roſa praedicaverint, obſerves, nunquam, credo, in animum induces *anemonae* poſthabitam; praecipue ſi reputes, quam incurioſi iidem veteres erga florum culturam; quod contra fit a noſtrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis ſuis dignos exiſtimant, adeo exornant, ut anemone iam colore & magnitudine cum roſa certare quibuſdam videri poſſit. Solan. Ἀνεμώνῃ ῥόδον) Non moveo hanc editionum lectionem, quam Solanus non ſatis videtur attendiſſe. Nam ſic ſtructura reſpondet ſequenti ἀνθρώπῳ πίθηκος. Cum enim ante bis nominativum praepoſuiſſet, μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ dicens; iam bis, elegantiae cauſa, videtur invertiſſe conſtructionem, ἀνεμώνῃ ῥόδον, ἀνθρώπῳ πίθηκος ponens: unde tamen non conſequitur, roſam ab eo poſthaberi anemonae; ſed quia tantum dicit, *quantum diſcrimen eſt inter hos flores*, eum lectori poſthabendum relinquit, quem is vulgo poſthabere ſolet, i. e. anemonen. Eas autem, cum roſas quidem figura imitarentur, ſed longe minores & nullius odoris eſſent, prae roſis contemtas fuiſſe, vid. Eraſm. in adag. *Roſam cum anemone confers*, & Dioſcorid. Matthioli p. 332. Et, quod Solanus recte ait, non eſt

probabile, anemonem ad eum pulchritudinis gradum productam & excultam tum fuiſſe, ut hodie. Quia tamen ῥόδῳ exhibent codices L. & W. bonae notae, non damno illorum lectionem; cum & interdum illa caſuum ſeu conſtructionis inverſio poſtremo tantum loco fieri ſolet. REITZ.

ead. l. 10. Διὰ χειρὸς) Sic ſupra hoc Dial. c. 3. Plura ibi in notis ad v. ὁμιλεῖν. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ ἂν φθάνοι) Vide, quae ſupra diximus ad Vit. auct. c. 26, & quae Gronov. ibid. REITZ.

Pag. 281. *l.* 4. Οὐκ ἀφ' ἑνὸς) Intellige πράγματος. BROD. Sic Virg. Aen. II: *Accipe nunc Danaum inſidias, & crimine ab uno Diſce omnes.* — Quid autem proprie ſignificet ἀφ' ἑνὸς, diſce ex Ἑρμ. c. 61, nempe *quaſi ſpecimine viſo* de re tota iudicium ferre. Sic & in Συμπ. c. 32, ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφοῦντος — μετρεῖτε τὸν Κλεάνθον καὶ Ζήνωνα σοφοὺς ἄνδρας. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπαξαπάντων) Loco illi Ariſtophanis ab Scholiaſte allato adde eund. Plut. 110: — εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί. ΠΛ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἀπαξάπαντες, i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206, Εὑρὼν ἀπαξάπαντα κατακεκλεισμένα. REITZ.

Pag. 282. *l.* 5. Τὸν ἀεὶ χρόνον) Adverbium pro adiectivo, Graeciſmo uſitatiſſimo. Sic & Hippocr. iureiur. fin. εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. Aelian. V. H. I, 19, ἡ πάνυ τρυφή. Plura ſimilia vid. ad Dial. ſeq. c. 16, ἄγαν πλεονεξίας. REITZ.

ead. l. 6. Βασιλέως) Unum cum nominet imperatorem, aut ſub finem Marci, aut Commodo iam, quod verius puto, imperante factum cenſendum eſt. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 12. Περὶ βασιλείας) Lege παρὰ βασιλέως. SOLAN.

ibid. l. 21. Ὑπερτερεῖ) Lege ὑπερφέρει. HEMST.

ibid. col. 2. *l.* 4. Φιλοσοφίας) Μισθοφορίας legendum monuit Hemſterh. REITZ.

ibid. l. 18. Ἀνακενδάξιδος) Hic latet nomen Ἀνακυνδαράξου potius Sardanapali: vid. Scholiaſt. ad Iov. Tragoed. cap. 48. HEMST.

Pag. 283. *l.* 13. Τοῦ σωροῦ) Dedi, quia ὁ σωρὸς *acervus* eſt, ἡ σορὸς *ſepulcrum*, ut infra Ἑρμ. c. 78, ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σορῷ ἔχων, *alterum pedem, quod aiunt, iam in ſepulcro habens.* Et Ariſtoph. Pl. 277, Ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pudet, ne iuniores fallantur verſu Homer. Il. Ψ, 91, qui vulgo ſic a Lexicogr. affertur: Ὡς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁ μὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι. Ubi credas ὁ σορὸς dici; cum ſit

legendum ἐμὴ una voce, i. e. ὁμοία, ut Scholiaſt. ibi bene monet. Reitz. Mſ. Reg. 2954 τοῦ ὅρους, probante B. de Ball.

Pag. 284. *l.* 8. Ἐτώσιον ἀρούρης ἄχθος) Hom. Il. Σ, & Odyſſ. Υ. Brod. Hom. Il. Σ, 104. Solan.

ead. l. 9. Πρὸ δὲ τῶν ὅλων μεμνῆσθαι) Cum omiſiſſet Moſellanus priora interpretari, Benedictus reddidit *ante alia autem*, ut videatur legiſſe τῶν ἄλλων, ut ſolet quoque alibi dicere: φροντίδος ἄξιος τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte, *ante omnia vero.* Sic in Scytha, συγγραψάμενος προστάτας συναγωνισταῖς χρῶτο πρὸς τὰ ὅλα. Gron. In Salm. converſum erat, *ante alia*, quod Solanus noſter iam mutaverat in *ante omnia*. Reitz.

Pag. 285. *l.* 3. Ἐπὶ ῥητορικῇ &c.) Vid. Ἐνυπν. c. 8 & 9. Unde ſatis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid. etiam Δικ. c. 27. Solan.

ead. l. 5. Κελτικὴν) Iterum infra Δικ. c. 27. Solan.

ead. l. 6. Σοφιστῶν) Merebatur itaque Lucianus inter Philoſtrati Sophiſtas locum; quod ante me Voſſio iam diu obſervatum eſt, de Rhet. nat. c. 12, pag. 83. Sed non mirum eſt a Philoſtrato praetermiſſum; non quia, ut Oleario viſum, Pſeudonymus, & larva mera Lucianus, (praef. ad vit. Soph.) quod tanto viro excidiſſe nollem: ſed 1. quia Lucianus Sophiſticae quadragenarius repudium miſit, & in philoſophorum caſtra, ſic ipſe ſaltem putabat, tranſiit. 2. Quia deinde Rhetoricam ſui temporis fucatam inſectari non deſiit. 3. Quia de Philoſtrati heroë, Apollonio Tyanenſi, aliiſque ſimilibus, cum ſuperſtitioſo Philoſtrato minime ſentiebat. Solan.

ead. l. 8. Οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος) *Non in poſtremis habens, neque neglectui.* Brod.

ead. l. 9. Τὴν λευκὴν) Ψῆφον ſubaudio, abſolutorium calculum. Brod. Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι) Per πλήρη intellige μὴ τετρυπημένην ψῆφον, *non perforatum calculum*, quod abſolvebat (ita legitur, pro, *qui abſolv.*) ut & album: utebantur in iudiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλήρεις abſolvebant, ut fabae albae; ſed calculi perforati, τετρυπημένοι, condemnabant. Vide Scholiaſten Ariſtophanis ad Veſpas pag. 500. Palm. Vid. Eraſm. in Adag. *Album calculum adiicere.* Vorst.

ibid. Καὶ πλήρη) Nam pertuſo condemnabant Graeci. Brod. Notabilis locus Aeſchinis in Timarchum pag. m. 181 C. Ὁ δὲ κῆρυξ ὁ νυνὶ παρεστηκὼς ἐμοὶ, ἐπηρώτα ὑμᾶς τὸ ἐκ τοῦ νόμου κήρυγμα. τῶν ψήφων ἡ τετρυπημένη ὅτῳ δοκεῖ πεπορνεῦσθαι Τίμαρχος· ἡ δὲ πλήρης, ὅτῳ μή. Adde Poll. VIII, 123: Ψῆ-

φους εἶχον χαλκᾶς δύο, τετρυπημένην καὶ ἀτρύπητον. GESN.

ead. l. 11. Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ) Eraſm. in adagio, *Non eſt curae Hippoclidi*. BROD. Haec dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio. Prov. ἐπί τι μὴ πάνυ σπουδαῖον ἡμῖν λεγόμενον. Legend. Heſych. ex Ariſtoph. BOURD. Εἴη μοὶ τὸ, φροντὶς Ἱπποκλείδῃ &c. Εἴη μοὶ τὸ οὐ φροντὶς Ἱππ. MARCIL. Vid. Plut. 1592 f. & Zenob. Confer infra φιλοπ. c. ult. Et Herod. VI, pag. 238 C. SOLAN.

IN PRO LAPSU INTER SALUTANDUM.

Pag. 286. *l.* 1. ΥΠΕΡ ΤΟΥ — ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ) Scripta haec diſſertatio πρὸς Ἀσκληπιὸν, ut patet fine. Cauſa diſſertationis haec eſt: ὑγιαίνειν dixerat ἀντὶ τοῦ χαίρειν· αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν προῤῥήσεις αἱ μὲν ἑωθιναὶ χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπεριναὶ, ὑγίαινε. BOURD. Difficultatis aliquantum interpreti faceſſit hic libellus, quod totus eſt in vi ac poteſtate verborum quorundam in ſalutationibus uſitatorum, quibus non uſquequaque reſpondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad uſum fere reſpondet Latino *ſalvere*, reddere *gaudere*; tum ὑγιαίνειν *valere*, &, quod conſequens erat, ὑγείαν *valetudinem*, quae *Salus Dea* alioqui commodius diceretur; εὖ πράττειν denique *bene agere*. Graeca verba non immiſcui meae interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui ſolam ederent ſine Graecis. GESN. Difficilem huius libri in aliam linguam converſionem eſſe, expertus eſt Perrotius d'Ablancourt, qui in Gallica Luciani non verſione, ſed imitatione, totum hunc Dialogum omiſit, hac excuſatione uſus: *Il ne ſe peut traduire à cauſe de diverſes allégations, qui ſont renfermées dans la proprieté des termes Grecs, & qui n'ont point de rapport à notre façon*. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπήρειαν) Sic verti ἐπήρειαν, quae *noxa* alias eſt; ſed putavi fontem indicandum, & ſolemne apud hos homines Deorum crimen, φθονερὸν γὰρ τὸ θεῖον· ut paſſim videas, praeſertim ſic Herodoteus Amaſis ſcribit III, 40 &c. GESN.

ead. l. 7. Τὸ ἑωθινὸν) Τὴν ἑωθινὴν προσαγόρευσιν. Quae primo mane dici ſolet. BROD. *Matutinum ave* notum eſt ex Martiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui *ſalve* hic poſuerunt: eſt enim illud etiam ſalutantium in adventu vox propria. Ceterum omittendus non eſt locus claſſicus Artemidori (in ſomniis) I, 85: Ἔῤῥωσο καὶ ὑγίαινε, οὔτε λέγειν ἀγαθόν. οὐ γὰρ προσιόντες ἀλλήλοις, οὔτε

μέλλοντές τι πράττειν, ταῦτα λέγουσιν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀπαλλαττόμενοι ἀλλήλων καὶ πρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. GESN.

ead. l. 8. Χαίρειν κελεύειν) Th. Mag. paulo poſt iterum examinandus, poſteriore membro verbi χαίρειν omnia haec eodem modo habet, uti nunc leguntur apud Lucian. excepta ſola praepoſitionis varietate, quam in var. Lect. modo notavi. REITZ.

ibid. Ὁ χρυσοῦς) Ironia, *ego aureus atque elegans*. BROD. Sic apud Ariſten. Epiſt. 1, & alibi, quod notavit Mercer. Cetera ſummi Rhetoris & Philoſophi doctrinam declarant. BOURD.

ead. l. 9. Ὑγιαίνειν) Contendit Lucianus, ſe non ita male feciſſe, qui ave matutinum amico ſuo portans, pro χαῖρε dixerit ὑγίαινε. Formulam χαῖρε docet in uſu apud priſcos fuiſſe quovis tempore, & in aditu, & in abſceſſu. IENS.

ead. l. 10. Ἐγὼ) Empedocli apud Origenem (in libro Philoſophumenon) tribuitur. Vid. & Anthol. I, 86, ubi additur ſequens hemiſtichium: πωλεῦμαι μετὰ πᾶσι τετιμένος, teſte Daviſio I Tuſc. p. 15. Adde, ſi lubet, Lil. Gyrald. p. 298 f. Diogen. Laërt. VIII, Emped. pag. 229 ed. Lond. Sextum Empiricum contra Math. pag. 60, & Rittershuſ. pag. 37 ad Porphyr. SOLAN.

ead. l. 11. Ἴδιον) Deleverat Solanus poſteriorem huius vocis ſyllabam in *Iunt.* & margini adſcripſerat ω, ſcilicet volens legi ἰδίων, quod & Pariſina habebat; idemque poſtea in variantt. lectt. notaverat, Fl. *H.* & *S.* male legere ἴδιον. Unde primo coniicio ἴδιον quoque habuiſſe *Iunt.* aeque ac reliquas antiqq. omnes, quas ſollicite conſului; deinde Solanum deceptum eſſe ſequenti ſono verbi ἠρυθρίων, ex quo forſan feſtinans coniecit ἰδίων ſimiliter ſcribendum; maleque ſic accuſavit Florentinam & reliquas. Nam ἴδιον omnino rectum eſt, & imperfectum tempus ab ἰδίω *ſudo*, ut ἠρυθρίων & ſequens ἦν ſatis docent: & Brod. quoque Miſcell. IX, c. 15, ἴδιόν τε *ſudabam*, ſcribit. REITZ.

Pag. 287. *l.* 14. Πρῶτον μὴ) Non dubitavi cum Graeviana μὴ pro μὲν, (quod edd. habent,) in contextum recipere; cum μὴ *S.* non ſolum habeat, ſed & *Par.* voluiſſe exprimere videtur, in cuius verſione negativa quoque expreſſa erat, *qui antea ſe nunquam viderant*, licet ibidem in Graecis μὲν legatur. Nam ſi praecedens πρώτην ἔντευξιν reſpicias, eique πρῶτον μὲν ſubiungas, bis idem dixiſſet. Iam vero μὴ poſt ἀλλὰ fit oppoſitio melior; etſi ſcio, ſi quis tricari velit, poſſe dici, qui πρῶτον ſe vident, eos ſe *non ante* vidiſſe, adeoque negativam poſſe

abeſſe: tamen planior eſt oratio, ſi addatur, & πρῶτον valet πρότερον. REITZ.

Pag. 288. *l.* 1. Χαῖρ', ὦ δυνάστα) Euripidis verſiculus. BROD. Unde habeat, incertum. SOLAN.

ead. l. 4. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ) Hom. Il. I. BROD. Hom. Il. I, 225. SOLAN.

ead. l. 7. Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὑμῖν) Verſus eſt Empedoclis, quem lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo εἰς φιλοσόφους offendes. BROD. Verſus nobilis Empedoclis, e vita ad tempus diſcedentis, apud Philoſtr. de vita Apollon. 1, 1, & Diog. Laërt. 8, 62 & 66. It. Sextum Empir. adv. Gram. I, 302. Ὕμμιν ex Aeolica, qua uſus eſt Empedocles, dialecto legendum monet ad Philoſtr. l. c. Olearius. Πωλεῦμαι, quod omiſit Lucianus, in verſione ſupplevi. Ceterum in valedicendo etiam Cyrus moriens Χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες κ. τ. λ. & ille apud Callimachum Cleombrotus Εἴπας, ἥλιε χαῖρε &c. Utrumque iungitur in illo Menelai Odyſſ. O, 151, Χαίρετον, ὦ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν Εἰπεῖν, *Valete & ſalvere iubete.* GESN. Pro ὕμμιν Mſ. Reg. 2954 habet εἶμι.

ead. l. 12. Χαίρετ', ἤδη) Eurip. Phoeniſſ. 1462. SOLAN. Verſum hunc ex Eurip. Phoeniſſ. eſſe deſumtum, indicavit etiam Brod. l. ſaepe commonſtrato. Videtur hunc Solanus noſter in adducendis poëtarum locis ſaepe ducem ſecutus, etſi eius raro faciat mentionem; ſed quia Brod. numeros verſuum non addit, alter eos addendo illas citationes ſibi vindicaſſe videtur; quam ei gloriam interdum relinquemus, non ubique eaſdem citationes repetituri: plus enim Solanianae diligentiae debetur, qui & multa per ſe invenit, & ſaepe ne ſectionem quidem auctoris indicante Brodaeo, tamen locum indagavit. Interim iniuria fieret veteribus, ſi ſemper, ubi bis ter idem dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam & patere oportet, unde recentiores profecerint. REITZ.

Pag. 289. *l.* 1. Πρῶτος) Non *primus*, cum ante eum apud Homerum ipſum legeretur; quod ipſe Lucianus paulo ante obſervavit. Quid ergo ſibi iam vult? An Marathoniam pugnam ante Homerum fuiſſe credidit Lucianus? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non ſatis aperte, eo iam diu orationis ſeries tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quaſi ſoluta omni tempori apta cenſebatur, coeperit compellationi & epiſtolarum exordiis propria fieri, oſtendat. Cuius rei initium a Phidippide in ſermone, & a Cleone in epiſtolis aſſignat. Pluribus haec explicare coactus ſum, quia a

clariſſimo Euripidis editore non ſine ſpecie vitio haec Luciano dabantur in notis ad Electr. v. 1357. SOLAN.

ibid. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας) Erratum eſt ſaepiſſime in nomine eius viri: multo melius Herodot. l. VI, qui eum Φειδιππίδην vocat. Nomen procul dubio ei impoſitum ob curſus celeritatem, utpote qui curſor eximius ἵππου ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina ſaepe ab inſtituto & exercitatione imponebantur. Sic Πηνελόπη ἀπὸ τοῦ λέπειν τὴν πήνην. Sic Ἠλεκτρα διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον εἶναι. Sic Μελέαγρος ὅτι αὐτῷ μέλει τῆς ἄγρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Sic Ἡρακλῆς, ὅτι διὰ τὴν Ἥραν κλέος ἔσχε. Sic Πολυΐδος, διὰ τὸ μάντις ὢν πολλὰ ἴδε. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τοῦ Βελλέρου φόνου. Sic Ὑπέρμνηστρα ὅτι ὑπὲρ μνηστῆρος Λυγκέως ἐκινδύνευε· & ſexcenta talia. PALM. Etſi Palmerio Solanoque plane aſſentior, Φειδιππίδης ſcribendum, non Φιλιππίδης, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non inſuave eſt eiuſmodi errores, quos ab ipſis auctoribus profectos credas, legere. V. infra c. 8, *Eumenes Cardianus* & *Sardianus* confuſa. REITZ.

ead. l. 5. Συναποθανεῖν) Valkenar. ad Herodot. VI, p. 487, coniiciebat ἐναποθανεῖν. Sic Lucianus in Hermot. cap. 75, p. 101, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι. Mox mallem, καὶ ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι. *B. de Ball.*

ead. l. 6. Κλέων) Vid. Schol. Ariſtoph. ad ἐπευδ. κώλων στ. in Pluto, & in Nub. p. 162. Et Diog. Laërt. Platone p. 84 A. Et Thom. M. v. χαίρειν. SOLAN. Thom. Mag. v. χαίρειν ait: χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ Πλάτων λέγεται γράψαι πρῶτος· καὶ Κλέων Ἀθηναίοις, μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. Sed falli (de Platone) Thomam, obſervat Menagius ad Diog. Laërt. L. III ſegm. 61, pag. 159, debetque h. l. Moeridi Atticiſtae. Cetera, quae Thomas ex hoc Luciani dialogo deſcripſit, non addam. REITZ. Moeridis Atticiſtae locus, de quo Menagius, habetur p. 46 ed. Oxon. 1712. GESN.

ead. l. 7. Ἀπὸ Σφακτηρίας) Plutarch. in Nicia. BROD.

ead. l. 8. Προὔθηκεν) Hoc non verum eſſe, ex Hippocratis epiſtolis colligo. BROD.

ibid. Τὴν νίκ.) Athenienſium contra Perſas victoriam. BROD.

ead. l. 12. Πλάτων) Plat. Ep. III, 708 B. SOLAN. Et hoc ex Brodaeo habet, qui hic epiſtolae numerum indicat. In marg. *Ald.* 1. additur: Plato in Charmida. REITZ.

ead. l. 13. Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει) Caſtigo, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει. BROD. Plana ſententia eſt; ſed forte ſic Lucianus ſcripſerat ludens, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάνυ

ἀποδοκιμάζει, ut p. ead. πάνυ χαίρω τῷ χαίρειν. MARCIL. Marcilius hac nota expreſſit, quod ante illum Eraſmus in verſione oſtenderat. Nam cum hic eſſet interpretatus, *verbum hoc ſalvere plane valere iubet, atque omnino improbat veluti malum ac pravum*, cum Benedictus abeat licentius a Graecis, notavit ille forte ſcripſiſſe ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει. Ut & margini adſcripſit pater. Et ſane plenus hic libellus luſuum ex reſpectu huius verbi. Sed quis neget, non interpoſito iſto verbo non etiam ludentem ſcripſiſſe Lucianum, & de induſtria in quaeſtione de verbo χαίρειν dixiſſe τὸ μὲν χαίρειν κελεύει; Certe cum omnia praecedentia habeant ſibi incluſum id verbum, aut etiam expreſſum, nullo genere formoſior exſiſtit oratio, ſi nunc contra fidem librorum veterum repetatur. Iam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει, ſed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo, ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, ἀποδοκιμαστέος καὶ ἀποβλητέος. GRONOV. Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων (ait noſter) ἀνὴρ ἀξιόπιστος νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. Vertuntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum huiuſmodi lator, hoc verbum* ſervare *iubet plane improbare tanquam malum* &c. Non perſuadeo mihi, Lucianum ita ſcripſiſſe, ſed, Ἀλλ' ὁ μὲν θαυμαστὸς Πλάτων — τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν ὂν &c. *Sed admirabilis Plato — illud* ſalvere iubere *plane abrogat tanquam moleſtum.* Integra eſt dictio, κελεύειν χαίρειν, ut apud Latinos *ſalvere iubere.* In eodem hoc libello ſic iterum loquitur Noſter; ut ante, p. 517 B. δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, *ubi oporteret, conſuetam illam vocem mittere, & ſalvere iubere.* Sic paulo poſt p. 521, Ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (Πυθαγόρου) ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὁπότε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο. *Pythagorei itaque omnes invicem literas dantes, ubi ſerii quid ſcriberent, ſalvere ſtatim in initio iubebant.* Non tamen contemnendum opinor id, quod hic viri eruditiſſimi attulerunt. Quod Marcilius ſcribit, forte ludentem dixiſſe Lucianum, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει, potuit hauſiſſe ex Brodaeo, qui IX Miſcell. c. 15, illud idem habet. IENS. De hoc loco quid ſtatuam, non habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάνυ ſuſpecta & ſpuria videntur. Quae autem Platoni hic, ut primo

auctori tribuuntur, ea Epicuro a Diog. Laërtio adſcribi obſervat Vorſtius. Certe, ſi non mendoſi ſunt codices, pro χαίρειν cum Noſtro εὐπράττειν uſurpatum eſſe docet. Idem tamen alibi, p. 84 A. εὖ διάγειν ab Epicuro epiſtolis praeſcribi ſolitum eſſe dicit; ſed in iis, quas ipſe exhibet, Epicuri epiſtolis, χαίρειν, non εὖ διάγειν, εὖ πράττειν ve praeponitur. SOLAN. Multa poſſem ex antiquitatibus huc congerere de veterum ſalutationibus; tam ex Commentt. ad Ariſtoph. l. a Schol. indicatum, quam Claudio, atque ipſis fontibus; ſed iam nimius in his nugis eſt Lucianus, & vereor, ne lector cum Eraſmo dicar, *Satis iam ſalveo.* Vid. Ekhard. Obſ. philol. ex Ariſtoph. Plut. pag. 27. REITZ. Praeclaram Ienſii emendationem firmat Mſ. Reg. 2954, legendo, τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει &c.

ead. l. 14. Ἀποδοκιμάζειν) Non diſſimulo, mihi etiam videri illum luſum, quem verſione expreſſi, Luciano non indignum, & ſimilem illi, verſiculo, Τὸ μηδὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν με τέρπει, quin germanum illi, quod mox de Epicuro ait, ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν. Ceterum ſervo ἀποδοκιμάζειν & totam adeo lectionem antiquam. Plato κελεύει ἀποδοκιμάζειν *iubet reiicere*, pro quo magis Latine dicitur *reiici*. Χαίρειν vel bis poſitum a Luciano ſemel omiſit librarius, vel duplicem perſonam ipſe illi auctor impoſuit, quo de genere dicimus in Lex. ruſtico voc. *Duplex*, & ad Plin. epiſt. 8, 6, 17. GESN.

Pag. 290. *l.* 1. Ποιῶν) Verſum ipſum Dionyſii affert Plato l. c. Χαῖρε, καὶ ἡδόμενον βίοτον διάσωζε τυράννου. SOLAN.

ead. l. 3. Οὐχ ὅπως θεοῖς) Annotaverat in marg. ed. Graev. Hemſterhuſius, videndum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, no. 31. Ait autem Thucyd. cap. 42 f. libri dicti: οὐχ ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ᾽ ἀτιμάζειν, *Non modo non punire, ſed ne ignominia quidem afficere.* Ad quae verba pluribus docet Dukerus, οὐχ ὅπως ſaepe ita poni, veluti Latinorum *non modo*, pro *non modo non.* REITZ.

ead. l. 5. Μηδὲν) Vid. Diog. Laërt. pag. 215 C. cum not. p. 206, & Iambl. N. 146, & paſſim 158. Porphyr. N. 57 cum not. Ea de re pluribus diſputat Fabric. Bibl. Gr. II, cap. 12, § 4. SOLAN.

ead. l. 6. Οἰκέλλῳ) Cod. Florent. Ὀκέλλῳ. BOURD. Sententiae deeſſe aliquid videtur. Utut ſit, huius περὶ τοῦ παντὸς liber noſtra quoque aetate notus. Nomen alii aliter ſcribunt. Rectior ea videtur ſcriptura, quae Ὤκελον facit. Vid. Stob. Ecl. Phyſ. I. 18, & Iambl. p. 217. Ὀκέλλῳ ſcribitur hic in P.

L. & ed. *Fl.* In *Commel.* & *Bon.* edd. Ocelli Ὤκελλος. In reliquis ſere Luciani edd. Οἴκελλος ſcribitur. SOLAN.

ibid. Τῷ Λευκανῷ) *Natione Lucano.* BROD.

ead. l. 7. Οὔτε τὸ χαίρειν, οὔτε τὸ εὖ πρ.) Locum hunc, in vulgatis mutilum, reſtituimus ex Mſſ. Regg. 2954 & 3011. Vid. Var. Lectt.

ead. l. 9. Οἱ ἀπ᾽ αὐτοῦ) *Omnes poſt eum Pythagorici.* BROD.

ead. l. 13. Τόγε τριπλοῦν) Deſcripſit haec verba Scholiaſtes Ariſtoph. ad Nub. 163 A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram deſcripſiſſe videtur. Quamquam pingui, ut aiunt, Minerva loquenti, tribus conſtat triangulis aequalibus, ita alio alii ſuperimpoſito, ut aequis ſpatiis anguli ab angulis diſtent. Verum age, geometrice iam eius

conſtructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrinque productis lateribus figura orietur, ea eſt, quam tanta veneratione proſequebatur Pythagoras. Formam, ſi per typographos liceat, in Scholiis exhibebo. Vide numiſmata Demetrii Soteris, in quibus exſtat, ſed male, ut opinor, & depicta, & a Lazio explicata. AG. IX, 1378. SOLAN. *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illuſtrandam eius literae figuram antiquam exhibuit cl. Havercampus (de literar. ap. Graecos ſcript. & uſu n. 14, ex Alber. de la Motraye Tom. L. Tab. XXVIII, num. 3.) nummum Pitanatarum, huc etiam referendum, quod in eo explicando aquam ſibi haerere fatetur. Pitanatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aeſculapium docet Pauſanias Lacon. p. 95, 25 Wech. Καὶ πλησίον ὀνομαζομένη λέσχη Κροτανῶν. Εἰσὶ δὲ οἱ Κρότανοι Πιτανατῶν μοῖρα. Ἀσκληπιοῦ δὲ οὐ πόῤῥω τῆς λέσχης ἔστιν ἱερόν. Igitur Pentalpha illud Hygeae, Aeſculapii vel muneris vel filiae, ſymbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Iuppiter hic ſibi velit? Hunc quoque cultum ſcribit in Laconica, Lyſandrumque eius rei ſ. primum ſ. poſt alios auctorem laudat, idem Pauſanias Lacon. p. 100, 10. Ceterum manſit ſuperſtitio inter Iudaeos & Chriſtianos: Germania ſuperior appellat Pentagonum illud *den Druiden fuſs.* Vid. elegantiſſ. Keyslerus, amicus meus, Antiquitt. Septemtr. p. 503. GESN. Quia nummus Πιτανατῶν, quem cl. Geſnerus ex Havercampo huc refert, eandem figuram habet, quae ſupra iam deſcripta eſt, ideo nummum ipſum hic non exhibemus. REITZ.

Pag. 291. *l.* 1. Ὁμοδόξους) *Qui eandem ſequuntur doctrinam atque haereſin.* BROD.

ead. l. 2. Καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν) Si recte attendas, imperfectam videbis ſententiam, & deeſſe aliqua talia: καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν. οὔτε δὲ τὸ εὐπράττειν οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de ſententia Pythagoreorum ponderantium efficaciam ſignificationis trium horum verborum, quorum adeo validius cenſebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in ſe contineret vim quoque reliquorum duorum; cum neutrum ex duobus illis par eſſet verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca ſic ſupplebat pater. GRON. In Mſ. Reg. 3011 legitur τῷ μὲν ὑγιαίνειν — τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν. Unde poſt Gronovium ita reſtituit hunc locum B. de Ballu: καὶ ὅλως ἡγοῦντο τῷ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ χαίρειν, καὶ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν πάντως ἐνεῖναι τὸ ὑγιαίνειν.

ibid. Εἶναι) Locus mutilus & corruptus, quique adeo in ed. *I.* ſtellula notatur. In Fl. lacuna eſt trium quatuorve literarum, hunc in modum ... ναι. Quando vero de formula ὑγιαίνειν ſermo incidit, ſubit animum, quomodo ea uſus ſit Ageſilaus ad caſtigandum Menecratem medicum, qui Iovem ſe appellari non patiebatur modo, ſed ipſe in epiſtola ad eum data ſcripſerat Μενεκράτης Ζεύς. Ageſilaus reſcripſit nihil aliud, quam Ἀγεσίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius ſane, quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epiſtola fuit. De priori narrat Plut. in Ag. 1110. De poſteriori Athen. 289. SOLAN. Errat igitur Aelianus V. H. XII, 51, cum utrumque reſponſum uni Philippo adſcribit. REITZ.

ibid. Τὸ εὐπράττειν) Nimirum Graeca ita ſunt ſupplenda, ut factum eſt a Gronovio, ut ſupplenda videram ante aliquando, quam Gronoviana mihi emendatio innoteſceret. GESN. Εὖ πράττειν) Interim εὐπράττειν iunctim. Vid. Var. Lect. paulo ſupra; ſed hoc parvi. Non nego, quod multis probat Elſner. ad Act. Apoſt. XV, 29, εὖ πράττειν ſignificare, *felicem, beatum eſſe.* Nec tamen ita perpetuo hoc ſolo ſignificatu gaudere putem, quin & notet, *recte aliquid facere*, quod is propemodum negare videtur: nam ap. Aeſchin. Dial. 2 de divit. § 6: Ἀλλ' ἆρά γε τούτους ἂν τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονεστάτους ἡγησαίμεθα εἶναι, οἵτινες μάλιστα εὖ πράττοιεν; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. Οὐκοῦν ἂν οὗτοι ἄριστα πράττοιεν ὅσοιπερ καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνοιεν περὶ σφᾶς αὐτοὺς, καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους &c. Ubi Clericus putat, Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὐπράττειν ſit, & *bene ſe gerere*, & *ſecundis rebus uti.* Nihil

refert: ad actiones certe extendi, ex toto argumento patet. Plura addere temporis & loci anguſtia prohibent. REITZ.

ead. l. 4. Τὴν τετρακτὺν) Huc pertinet, quod eſt in aureo verſu Pythagorae: Ναὶ μὰ τὸν ἡμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν Παγὰν ἀεννάου φύσεως. BOURD. Sermo fit de Pythagora eiuſque ſectatoribus, apud quos τὸ ὑγιαίνειν in frequentiſſimo fuerit uſu & quaſi cultu. Ait porro Noſter, εἰσὶ δὲ οἳ καὶ τὴν τετρακτὴν, τὸν μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic poſteriores τετρακτὴν, cum, ut omnes ant. editt. habent, ſcribendum ſit τετρακτύν. Τετρακτὺς nempe appellabatur τετρὰς Pythagorica. In verbis ſequentibus pro ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, Brodaeus dicto loco legit, ἣ (ſcilicet τετρακτὺς) τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit: *Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum iusiurandum, qui perfectum apud eos numerum abſolvat: alii vero* eundem quaternionem dixerunt *ſanitatis principium.* At ſi recte conſideres, videtur nulla ope medica opus, cum commode dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum iusiurandum eſſe, vel perfectum apud eoſdem numerum abſolvere. Ceterum quod Noſter ait, quoſdam τὴν τετρακτὺν appellaſſe ὑγείας ἀρχὴν, eo facit diſtichon illud, quo itidem iusiurandum comprehenditur, apud Iamblichum de Vita Pyth. p. 147: Οὐ μὰ τὸν ἁμετέρῃ γενεῇ παραδόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀεννάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν. Primum verſum habet & Macrobius in Somn. Scip. at pro ἁμετέρῃ γενεῇ ibi ἁμετέρᾳ ψυχᾷ· plane uti in aureis, quae dicuntur Pythagorae, carminibus. Rurſum aliter concipit Iamblichus eundem illum verſum p. 138, ubi ait, diſtichon illud fuiſſe iusiurandum Pythagoreorum, ipſius Pythagorae nomen reticentium, veluti parce ſolerent Deorum nomina profari: Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρας σοφίας εὑρόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀεννάου &c. IENS. Ea de re iam ſupra in B. πρ. c. 4 dictum eſt. Subaudiendum autem hic φασί. Sed haec omnia obſcuriora: nec tanti tamen ſunt, ut operoſe ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, ſi abſque tot doctis ambagibus *valetudini*, lato illo ſenſu, conſuluiſſent. Vide, ſi lubet, Denarium Pythagoricum Meurſii & Cael. Calcagn. V epiſt. 8. AG. IX, 1378, c. VI. SOLAN.

ibid. Ὅρκον) Ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν &c. Ἣ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἤδη καὶ ὑγείας. MARCIL.

ead. l. 5. Ἢ — ἀποτελεῖν) Rittershuſius hunc locum lau-

dans ad Porphyrium p. 26, pro ἢ, καὶ mavult. In poſterioribus autem curis ἢ reponit, & ἀποτελεῖ legit, p. 91. Optime ſane, nam 1. 2. 3. 4. ſi addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectiſſimus habitus. Vide etiam, quae de eo tradant Euſebius in Hieroclem p. 439, (ed. Philoſtr.) & Diog. Laërt. VIII, § 85. Laudatur etiam Philolai liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus, τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, apud Wechelium impreſſo, Pariſiis 1543, p. 22 m. De ἀποτελεῖν vide Ἑρμ. cap. 36. SOLAN. Ita exaratum eſt ἀποτελεῖ. v. ap. Brod. Miſc. IX, 15. Caſtigo ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ἐντελῆ autem, *denarium*, eo quo ſupra docui modo, ait idem, innuens ea, quae dixit ad verba μέγιστον ὅρκον, additque figuram, quam cum etiam Solanus expreſſerit, non repetimus. REITZ. Hic Marcilii emendationem ſequimur; ut adhuc editum eſt, caecutire nos fatemur. GESN.

ead. l. 6. Φιλόλαος) Auctor is carminum, quae vulgo Pythagorae tribuuntur, de quo in nota praecedenti. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπίκουρος) Exſtant adhuc apud Diog. Laërt. tres epiſtolae Epicuri graviſſimis de rebus ſcriptae, quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin & Diogenes ipſe l. c. aliquando adhibuiſſe τὸ εὖ πράττειν, aliquando ſuum εὖ διάγειν, docens, de ὑγιαίνειν altum ſilet. Alterutrum ergo, aut utrumque erraſſe dicendum eſt. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑγιαίνειν εὐθὺς) In omnibus tamen a Laërtio citatis eius epiſtolis χαίρειν ſemper praefixum eſt. BROD.

ead. l. 12. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ) Fuit enim priſca, media ac nova Comoedia. BROD.

Pag. 292. *l.* 1. Οὖλέ τε —) Hom. Od. Ω, 401. SOLAN.

ead. l. 2. Σαφῶς) Ita, ut conieceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. SOLAN.

ead. l. 3. Ἄλεξις, & Ἀχαιὸς) *Alexis* Comicus. *Achaeus* itidem Comicus ac *Philaemon*. BROD. *Alexis* poëta Comicus, cuius praeter fragmenta paſſim occurrentia nihil ſuper eſt. *Achaeus* Eretrius, poëta Tragicus, Sophocle paulo iunior. De *Philemone* vide Suidam. Eius fragmenta edidit nuper cum Menandreis I. Clericus, in quae paulo poſt prodierunt emendationes adeo eruditae, ut, quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoſcant. Inter longaevos hic Comicos a Noſtro recenſetur c. 25. SOLAN.

ead. l. 10. Πλάτων) Habet etiam Cl. Alex. Strom. III, teſte Steph. in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103, uti & Scholiaſtes. Athen. etiam habet 694 E. ὑγιαίνειν μ. ἀ. ἀνδρὶ θνητῷ, δεύτε-

ρον δὲ καλὸν φυὰν γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως· καὶ τὸ τέταρτον συνηβᾶν μετὰ τῶν φίλων· ubi de eo plura. Apud Stobaeum Scleriae tribuitur, & aliter ſcribitur. Vide Grot. Flor. 425. SOLAN. Πλάτων μέμνηται) In Gorgia 283 A. & Legg. II, 579. *Solan.* Haec ad marg. *Iunt.* addiderat; at mox iterum ad eund. verſum notat Plat. de Legg. II, 211 m. diverſas editt. credo, reſpiciens. Ad verba autem ſequentia δεύτερον — τρίτον, iterum ait, vid. Plat. l. c. REITZ.

ead. l. 13. Ἵνα σοι) Suſpicabar ἵνα μή σοι, ut ſit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus ſcriptores. GESN.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Hoc Scolion citant Plato in Gorgia, Clem. Alexandr. Strom. L. III, & Athenaeus L. XV, paulo aliter quidem, ſed eodem prorſus ſenſu. Vid. fragmenta Lyricorum ab H. Stephano collecta. Ceterum haec obſervatio Scholiaſtae noſtri circa carmina, quae *Scolia* dicebantur, totidem fere verbis habetur apud Suidam, unde craſſiſſima aliquot menda ex noſtro ſuſtulimus, inter quae erat omiſſio vocis τράπεζαν, & quod pro κλινῶν legeretur κριτῶν. At quod legitur hic Philon, cum ſit apud Suidam Phyllis, reliquimus, quod non conſtet, utra harum lectionum alteri ſit praeferenda. CLER.

Pag. 293. *l.* 1. Ὑγίεια) Sic incipit Ἀρίφρωνος τοῦ Σικυωνίου παιὰν εἰς ὑγίειαν, quem totum vid. apud Athen. XV in fin. VORST. Qui etiam vidit emendandum, & ναίοιμι cum Athenaeo ſcribendum, quod & P. & L. praeferunt. Vocem ὑγίεια ex Athenaeo etiam ſic ſcripſimus, quae antea ὑγεία ſcribebatur. Hunc hymnum inter Miſcellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum eſſe audio (a. 1722.) cum notis. SOLAN. Ὑγίεια hic pro vulgato ὑγεία dedi, monente Solano noſtro, cum paulo ſupra tamen recte ὑγεία propter verſum ſcribatur, veluti & in fragm. Menandr. 42, 1, Οὐκ ἔσθ' ὑγείας κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ. Ibidem vero rurſus ſtatim, Ὑγίεια καὶ νοῦς, ἐσθλὰ τῷ βίῳ δύο. In aliis autem Luciani locis non erit operae inquirere, ſitne ὑγεία an ὑγίεια ſcribendum; ſed cum edd. pleraeque ſemper ὑγεία ſcribant, id retinebimus, niſi verſus obſtet. Confer ad c. 6 de Merced. cond. REITZ.

ead. l. 9. Ἧλον ἥλῳ) *Clavum clavo.* Id eſt, malum alio malo. Ariſtot. L. V Polit. c. penult. Cic. IV Tuſc. COGN. Conf. dial. proxime praecedent. c. 9, ubi idem proverb. uſurpat Noſter, & quae ibi notavimus. REITZ.

ead. l. 11. Τῷ παρόντι) Intellige λόγῳ. BROD.

ead. l. 12. Ἐν Ἰσσῷ) Plutarchus in Alexandro. BROD. Cod. Flor. ἐν Ἰστῷ. BOURD.

ead. l. 13. Εὐμενὴς ὁ Καρδ.) Cardianum fuiſſe Eumenem, Plutarch. in C. Nepote aliique diſerte tradunt. Σαρδιανὸς tamen in omnibus Luciani codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me Vorſtio placuiſſe video. Ap. Aelian. Var. Hiſt. III, 23, etiam recte quidem Καρδιανὸς legitur, ſed nomen Eumenis in εὖ μὲν in omnibus ſeculi XVI edd. mutatum eſt; quod a recentioribus editoribus ſedulo reſtitutum eſt. Scripſit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri.* Vid. Athen. X, 9. Fuit autem inter comites ſeu duces eius vir plane illuſtris, cuius vitam ideo nobis reliquit Nepos & Plutarchus. Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Cherſoneſo, quod Cardia vocabatur. Haec Periz. ad Ael. l. c. SOLAN. Edd. Σαρδιανὸς, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, ſi Codices conſentiunt, non ſemper cogitandum, auctores aliter ſcripſiſſe, etſi error in nomine deprehendatur: nam & μνημονικὸν ἁμάρτημα ipſius auctoris eſſe potuit, quale eſt Ciceronis in Orat. pro Ligario, quod ipſe corrigit in Epiſt. ad Att. XIII, 44. Et alibi Aiacem poſuiſſe pro Hectore, Gell. XV, 6, animadvertit. Plura eiuſmodi veterum ἁμαρτήματα vid. ap. Periz. in Animadv. hiſt. pag. 7, 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare Lucianus: nam Eumenem Cardianum fuiſſe vid. etiam ap. C. Nep. in eius vita, ibique in nott. Boſii cognoſces itidem librarios quoſdam male *Sardianus* exaraviſſe. Sed ſi ſcribae Graeci ex Latinis ſuum errorem hauſiſſent, facilis fuiſſet aberratio, antiquum C, id eſt, *ſigma* Graecorum, cum Latino C, quod hic K ſonat, confundentium, & ex CARDIANUS Cαρδιανὸς facientium. Quidquid ſit, correctio mihi viſa tam neceſſaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. REITZ.

Pag. 294. *l.* 12. Ἀντὶ τοῦ ἐῤῥῶσθαι) Graeci enim ἔῤῥωσο ſubſcribunt. BROD.

ead. l. 13. Διονυσόδωρος) De hoc ſcriptore, ſi quidem ſcriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. SOLAN.

ead. l. 14. Πύῤῥου τοῦ Ἠπειρώτου) De quo Iuſtin. L. XVIII. COGN.

Pag. 295. *l.* 5. Οὐδὲν ὄφ.) Videtur ad ſententiam illam Coi ſenis, L. III de diaeta, alludere: οὐδὲν ὄφελός ἐστιν, οὔτε χρημάτων, οὔτε σώματος, οὔτε τῶν ἄλλων οὐδενὸς, ἄτερ τῆς ὑγιείας. VORST.

ead. l. 6. Ἔστ᾽ ἂν τὸ ὑγιαίνειν) Non inepte in variantt. Lectt. notaverat Solanus, ſic legendum, ac diſtinguendum: ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν ἁπάντων ἀγαθῶν ἐστι, ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ. Nam etſi paulo praecedens illud ἔστ᾽ ἂν τοῦτ᾽ ἔχῃ recte ſe habet, hic tamen minus aptum. Forſan tamen hoc fefellit librarios, quod bis idem eodem modo ſcribendum crederent. Prius autem illud pleonaſmus eſt, qualis fere in Tab. Cebet. p. 8 ed. Rel. ἀλλ᾽ ἔστιν, ἔφη, οὕτως ἔχοντα, *omnino vero, inquit, haec ita ſe habent.* REITZ.

ead. l. 9. Μηδὲν ἄλλο) Hoc vult, credo, quaſi iamiam morituro, *vale* illud male ominatum. SOLAN.

Pag. 296. *l.* 1. Ὅσῳ) Cl. Hemſterh. ad marg. ed. Graev. alleverat, (vid. Duker. ad Thucyd. p. 435, no. 5.) Id eſt ad lib. VI, 89 fin. Ibi autem Dukerus egregie docet, poſt ὅσῳ, μᾶλλον intelligendum relinqui, idque exemplis ex Luciani Phalar. ex hoc Dial. pro Lapſ. & ex Pſeudom. aliiſque quinque ex Thucyd. petitis comprobat. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis poſt ὅσον in

tali conſtructione ſequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum δεισθαι cum Mſ. P. in δεῖσθε mutare. Etſi non nego, alibi infinitivum poſſe ſequi, ut Dial. ſeq. ſtatim init. Ὅσον --- τεκμήρασθαι. Sed ibi ἐστὶ intelligitur, quod vel addendum ambigit Guyetus, hic vero minus commode ſubaudiri poſſet. Ael. quoque V. H. I, 4, ὅσον ἁρπάσαι, ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum huiuſmodi nexu concordet. Illam autem τοῦ μᾶλλον omiſſionem feſelliſſe video Meibomium ad Epict. Sent. 92, illud fruſtra ingerere volentem; quando Epict. recte ait, ὅσῳ τὶς ἂν ἄφρων ᾖ, τοσούτῳ πλέον ἐξυβρίζει. Sed, ſi eouſque opellam noſtram protrudendae huic Luciani editioni continuare dabitur, ad ſimilem noſtri locutionem, quae eſt in Gall. c. 18, ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ὑμῖν αὐτοῖς ἔσεσθαι, plura forſan dabimus. Adde Noſtrum I Phal. cap. 1, ὅσῳ δὲ ἱεροί τέ ἐστε. REITZ.

ead. l. 5. Ἀλλὰ) Καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ &c. *Et in mandatorum libello.* MARCIL.

ead. l. 6. Ἐντολῶν) De *mandatis* principum, quod proprium harum ἐντολῶν nomen eſt, pleniſſime egit Briſſon. de form. 3, 84; ubi neque hunc locum praetermiſit. GESN.

ead. l. 8. Πρῶτον) Quaenam ea formula fuerit, quam hic tangit, neſcio. In fine epiſtolarum quidem frequenter *valetudinem curare* iubebant; vide etiam Imperatoriam epiſtolam apud Philoſtratum in Herode, p. 562, in qua haec verba leguntur: σὲ δὲ ὑγιαίνειν τε εὔχομαι. Sed neque hoc principium epiſtolae, neque omnino formula hic eſt, cum de valetudine in antecedentibus ſermo fuerit. Ab eruditiſſimo Graevio, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleo non fuiſſe illuſtratum. Aliam eamque ſolitam formulam vide apud Xiphilin. in Adriano 264 A. & ſexcentos alios: *Si vales, bene eſt* &c. ad quam reſpexiſſe Lucianum credo. SOLAN.

ibid. Παράγγελμα) Ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Formula illa fuit, *Valetudinem tuam cura diligenter,* aut, *da operam, ut valeas,* aut, *fac, ut valetudinem cures.* Quae formula in M. Tullii epiſtolis ad Terentiam uxorem. Sed illae in epiſtolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίον eſſe mandatorum libellum, quem a principe accipiebant praeſides & procoſſ. & ἐντολὰς βασιλέων eſſe mandata principum, patet Dionis libro LIII. MARCIL.

ead. l. 9. Μάλα εἰκότως) Sic editt. quod ſervavi: nam apoſtrophus centies negligitur; vid. ſupra in Apol. pro Merced. c. 11, ὑπ' ἀπορίας, & ὑπὸ ἀπορίας. REITZ.

ead. l. 13. Τῷ τῆς ὑγείας ὀν. πολ. ἀμείβ.) Formula eſt, *ut vales?* ut Plauti Rud. Sc. 29. MARCIL. Reſpicit hic vulgares Romanorum ſalutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud *vale* in occurſu uſurpatum invenies. Notum, *Salve Caeſar. Vale Fulvi.* Plut. 902, 1. Xiph. Adrian. 269 D. οὔτι γε τῷ ἑωθινῷ προσρήματι τῷ χαῖρε, ἀλλὰ τῷ ἑσπερινῷ τῷ ὑγίαινε χρησάμενος. Adde Muret. var. Lectt. XI, 2. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκ προνοίας) Sic infra Philop. cap. 1, ἐκ προνοίας συνήνεγκας. Et ſic ἐκ ſaepe apud alios pro ablativo cauſae, & pleonaſtice, ut Herodian. I, 4, 21, Ἐκ μιᾶς φωνῆς. Noſter Catapl. cap. 11 med. ἐκ τινὸς αἰτίας. Ael. V. H. III, 9, ἐξ Ἄρεως -- ἐξ ἔρωτος μανέντα. Cic. ad Attic. VI, 1, ἐξ ἀφαιρέσεως ſanare. REITZ.

ead. l. 15. Ὑγιαίνειν) Ut Auguſtus, apud Plutarchum περὶ ἀδολεσχ.

p. 902, 1. H. Steph. ad Fulvium ſecreti proditorem, χαῖρε Καῖσαρ dicentem, ὑγίαινε, inquit, Φούλβιε, quae vox irae Caeſaris nuntia, & voluntariae mortis Fulvio cauſa fuit, certe occaſio. Gesn.

Pag. 297. *l.* 3. Ὑγείας) Quae Aeſculapii fuit filia. *I. Brod.* Miſcell. IX, 15. Ceterae autem eiuſdem filiae commemorantur ap. Ariſtoph. Plut. v. 702 -- 3, *Iaſo* & *Panacaea*. Addit tertiam Scholiaſt. *Aeglen*, omittit *Hygeian*, ac dubitat num *Iaſo* Aeſculapii, an potius Amphiarai filia ſit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe *Hygiam* filiabus Aeſculapii annumerant. Ὑγείαν illam Deam etiam Ὑγίαν vel Ionice Ὑγίην dictam invenio in inſcript. veteri Albae Iuliae reperta, apud Gruter. pag. 68:

ΚΥΡΙΩ ΑϹΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙϹ ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙϹ.

Quod iam notavit Cellar. in libello Antiquit. medicar. pag. 21. Ubi etiam docet, hanc non prorſus eandem eſſe, quae *Salus* Romanorum Dea eſt; nam *Saluti* templum iam dicatum erat ante advectam Aeſculapii religionem, & plus Romani a *Salute* petierunt, quam ab *Hygeia* Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum ſuarum ſtatum. Non tamen Latine ὑγεία aliter iam olim verti ſolebat, quam *Salus*; vid. Macrob. I Sat. 20. Reitz.

ead. l. 4. Ἐπιπνοίᾳ) Sic W. pro vulgato ἐπινοίᾳ haud ſpernendo quidem, ſed, ut puto, tamen minus vero. Solan.

ead. l. 9. Ἄγαν ἐπιθυμίας) Graeciſmus vulgatiſſimus, adverbii pro adiectivo, ut ſupra, Apolog. c. 12, ὁ ἀεὶ χρόνος, ubi quaedam ſimilia iam dedimus. Herodian. I, 3, 5, ἀπὸ τῆς ἄγαν ἀχρασίας. Aelian. V. H. XIII, 15, ὑπὸ τῆς ἄγαν μανίας. Plura Ienſ. ad Dial. Amor. Reitz.

ead. l. 12. Ἐν τῇ τάξει) Vid. Briſſon. de formulis, ubi de mandatis principum agit. Vorst.

Pag. 298. *l.* 3. Τοιοῦτον) Sic erat in M. Sed eraſa deinceps eſt litera N. Sic etiam habent edd. Solan. Τοιοῦτον recte, & Attice pro τοιοῦτο. Vide nos ſupra ad c. 15 Vit auct. Et Noſtrum ubique. Reitz.

in Schol. Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verborum Luciani: ideo tamen additur, ut appareat, ea eodem modo ab Scholiaſte lecta eſſe, quo in edd. leguntur. Num vero eorum expoſitio exciderit, neſcio. Reitz.

Date Due

13780

BOSTON COLLEGE
3 9031 01241801 8

13780
Lucianus
Author
Opera
Title Vol.3

Lucianus

BOSTON COLLEGE LIBRARY
UNIVERSITY HEIGHTS
CHESTNUT HILL, MASS.

Books may be kept for two weeks and may be renewed for the same period, unless reserved.

Two cents a day is charged for each book kept overtime.

If you cannot find what you want, ask the Librarian who will be glad to help you.

The borrower is responsible for books drawn on his card and for all fines accruing on the same.